PROLOG

Helena se întreba uneori dacă mai are ochi. Întunericul din jurul ei nu se mai termina. La început crezuse că, dacă așteaptă suficient de mult, o să apară o sclipire de lumină sau o să vină cineva. Însă, oricât așteptase, nu era nimic. Doar întunericul nesfârșit.

Avea un corp; îl simțea în jurul ei ca pe o cușcă, dar niciun efort, oricât de tenace, nu l-ar fi putut face să se miște. Plutea inert și nesimțitor, mai puțin atunci când zvâcnea violent în momentul în care o loveau impulsurile – șocuri electrice care o străbăteau cu furie, pornind de la ceafă și făcând ca fiecare mușchi din corpul ei să se încordeze spasmodic. Dispăreau la fel de repede cum veniseră. Era singurul fel în care simțea că trece timpul.

Scopul șocurilor era ca mușchii să nu i se deterioreze complet pe timpul stazei. Helena își amintea acest detaliu. Își amintea că fusese adusă aici ca prizonier, pusă la păstrare, dar că într-o zi avea să vină cineva după ea.

La început ținuse socoteala perioadei dintre impulsuri, ca să le calculeze frecvența. Secundă cu secundă – zece mii opt sute. O dată la trei ore, fără abatere, mereu la fel. Apoi numărase impulsurile, dar, fiindcă se înmulțeau fără încetare, se oprise, temându-se să afle.

Își impusese să se concentreze asupra altor lucruri, nu a așteptării, a nesfârșitului, a întunericului. Trebuia să aștepte, așa că-și crease niște obișnuințe ca să-și păstreze mintea trează. Își imagina plimbări. Stânci și cer. Își amintea toate locurile pe care le cutreierase, toate cărțile pe care le citise.

Trebuia să reziste, să rămână trează. Așa avea să fie pregătită. *Trebuia* să rămână pregătită. N-avea să-și dea voie să se stingă.

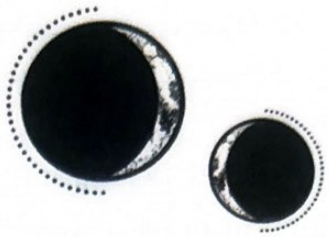

CAPITOLUL 1

CÂND A VENIT, LUMINA APROAPE CĂ I-A spintecat creierul.

A auzit țipete.

— Futu-i! Asta cum de mai e trează? i-a străpuns o voce agonia senzorială.

Lumina o înjunghia – o țepușă înfiptă în ochi, care-i sfredelea craniul. Ah, ochii!

S-a zbătut. Strălucirea s-a încețoșat, virând într-o parte. Pe gât i-a coborât în goană senzația de arsură a unui lichid. În urechi avea un vuiet. Degete abile i s-au înfipt în brațe, până la os, trăgând-o în sus. Aerul i-a năvălit în plămâni, provocându-i o convulsie dureroasă, în timp ce lichidul îi venea înapoi.

— Scârba asta de gel de stază! Nu pot s-o apuc cum trebuie. Fă-o să tacă! O să se înece.

I-au dat drumul și capul i s-a izbit de ceva. Mâinile i s-au julit de o suprafață de piatră. A bâjbâit fără să vadă, încercând să se ridice. Ținea ochii strâns închiși, dar lumina îi rămăsese ca un cuțit în țeastă. Un obiect dur i-a fost smuls de la ceafă și ceva ud i s-a prelins pe piele.

— Băga-mi-aș, cum de e trează? Cineva probabil i-a bulit doza. N-o lăsa să fugă!

Brațele i-au fost apucate din nou strâns și a fost ridicată cu forța de pe podea. S-a smuls, impunându-și să deschidă ochii. Nu vedea decât un alb orbitor. S-a repezit spre el.

— Cățea nenorocită, m-ai zgâriat!

În ceafă, o explozie de durere.

Când și-a recăpătat cunoștința era tot lumină. Și-a venit în simțiri încet, ca și cum ar fi fost sub apă, înotând spre o suprafață care unduia aproape, dar de neatins. Conștiința i s-a strecurat înapoi treptat. Avea ochii închiși; lumina era imediat dincolo de ei, îi simțea deja înțepătura.

Zăcea pe ceva tare. O masă rece, un metal inert sub degetele ei. A deslușit vag voci, înăbușite, dar aproape.

— Deci? Un glas de femeie. Ați mai găsit pe cineva?

— Nu. O voce de bărbat, cea de mai devreme, prima. Pe ceilalți i-am scos. Doar asta a fost depozitată greșit.

— Și era conștientă când ați deschis bazinul?

— Clar da. A început să țipe când am ridicat capacul și am tras-o în sus. Mi-a stat inima, pe bune. Willems s-a speriat așa de tare, că aproape a înecat-o, iar când am reușit s-o scoatem, s-a făcut ca o fiară. M-a zgâriat în ultimul hal până i-am dat una s-o potolim. Avea intravenoase și tot tacâmul, dar sedarea fusese oprită. Cred că cineva a încurcat borcanele.

— Asta nu explică lipsa documentelor oficiale, a spus femeia. Mi se pare ciudat.

— Probabil totul s-a făcut în grabă. N-are cum să fi fost ținută în stază prea mult. Chiar și cei păstrați cum trebuie sunt aproape morți. În majoritatea bazinelor sunt doar zeamă și oase.

Bărbatul a râs nervos.

— O să aflăm mai multe după ce o duc la Centru, a spus femeia cu glas aparent nepăsător. Ai avut dreptate să raportezi cazul. E o anomalie. Să mă anunți câți se mai trezesc! Toate cadavrele suficient de întregi ca să fie reanimate merg în mine. Ce-a mai rămas viu merge la Avanpost.

— Sigur. Și pui și o vorbă bună pentru mine, nu-i așa? Ar însemna mult dac-ar veni din partea ta. Bărbatul părea plin de speranță și râdea mânzește. Știi cum e, nu întineresc, a adăugat.

— Marele Necromant[1] are multe petiții de luat în considerare. Eforturile tale nu vor fi trecute cu vederea. Pregătește un camion pentru transport!

S-au auzit pași îndepărtându-se, apoi un oftat iritat.

— Nu e nevoie să te prefaci că ți-ai pierdut cunoștința; știu că ești trează. Deschide ochii! i-a zis femeia. Ți-am modificat simțurile, așa că lumina n-o să te copleșească.

---

1 Necromantul este cel care practică necromanția, adică magia legată de moarte, ce implică le obicei invocarea morților și controlul asupra lor.

Helena a mijit ochii cu precauție. Lumea din jur era un crepuscul verzui, fiecare formă părea o umbră. În dreapta ei s-a mișcat o siluetă vagă. Ochii ei au urmărit-o cu încetineală.

— Bun. Deci poți să urmezi instrucțiuni *și* să detectezi mișcarea.

Helena a încercat să vorbească, dar a scos numai un gâfâit slab.

S-au auzit scârțâitul unei peniță și zgomot de hârtii.

— Deci, prizonier 1273 – sau ești 19819? Ai două numere de deținut și în clădirea asta nu există documente oficiale pentru niciunul din ele. Ai cumva un nume?

Helena n-a spus nimic. Acum, că simpla idee a luminii n-o mai teroriza, putea gândi puțin. Era încă prizonieră.

Femeia a scos un pufnet nerăbdător.

— Înțelegi ce-ți spun?

Helena n-a răspuns.

— Mda, presupun că nu mă pot aștepta la mai mult. În orice caz, vom afla în curând. Luați-o!

Silueta a dispărut într-o ceață și și-au făcut apariția alte figuri. O piele rece i s-a atins Helenei de încheieturi, iar mirosul de conservanți chimici și de carne veche i-a ars nările. Necroservi. A încercat să le deslușească fețele, dar vederea îi aluneca întruna, refuzând să se concentreze.

Masa a început să vibreze, împinsă pe o podea de piatră, și vibrațiile i-au pătruns în craniu, până în dinți. Apoi, dintr-odată, s-a făcut atâta lumină, de parcă i-ar fi fost înfipte ace în retină. Helena a scos un țipăt înăbușit, închizând iar strâns ochii. O mișcare bruscă în sus i-a provocat greață, după care s-a făcut din nou întuneric. Undeva sub ea, un motor a prins viață.

Trebuia să scape. A încercat să se miște și a simțit zăngănit de metal.

— Stai locului!

Vocea femeii din nou, pe neașteptate. Foarte aproape.

Helena s-a smucit, gâfâind rapid, răsucindu-și mâinile și picioarele în legături. Trebuia să fugă. Trebuia…

— Nu-mi face ziua mai grea! a spus femeia cu voce înghețată.

Helena a simțit niște degete prinzând-o de ceafă și un val de energie i-a inundat creierul. Din nou întuneric.

O SMUCITURĂ ORIBIL DE DUREROASĂ și o groază subită au smuls-o din inconștiență. S-a ridicat dintr-odată, cu ochii larg deschiși, tocmai la timp ca să vadă o seringă scoasă din trupul ei. Un pocnet de lanțuri întinse și s-a prăbușit înapoi, cu inima bubuindu-i în piept. Fiecare bătaie era un fior de durere, ca și cum cineva i-ar fi străpuns inima cu un stilet.

— Stai cuminte! a auzit ea în dreapta clinchetul unei seringi căzând pe o tavă de metal. Acum ai să fii lucidă și ai să poți vorbi.

Femeia de mai înainte.

Nu mai era pe masă sau într-un camion. Avea o saltea sub ea și peste tot se simțea mirosul puternic și steril de antiseptic. Deasupra capului vedea tulbure un tavan cenușiu.

În ciuda durerii, un val de energie i-a țâșnit prin vene, prefăcându-se într-o căldură dogoritoare în mâinile care se îndoiseră. Și-a simțit conștiința limpezindu-se și totul devenind mai luminos, mai clar. S-a răsucit și legătura de metal i-a mușcat încheietura.

— Încetează! Ai să-ți rupi oasele și tot n-ai să scapi. Răspunde la întrebări și poate te las să te ridici înainte ca substanța să-și piardă efectul. Înțeleg că altfel riscă să fie destul de dureros.

Neputând să se miște, Helena a simțit în schimb cum mintea i-o ia la goană. Primise o injecție, un fel de stimulent brutal. Captivă în corpul ei, energia i-a năvălit în creier și gândurile împrăștiate, pline de teamă, i s-au concentrat deodată cu o claritate de diamant.

— Helena Marino, a auzit ea niște hârtii răsfoite. Ar fi trebuit să fii decedată, conform dosarului 1273. Ai fost desemnată pentru eliminare din cauza unor „leziuni extinse", nespecificate. Dar numărul 19819 înseamnă că ai fost selectată pentru stază. Iar pagini răsfoite. Nu există însă niciun document că ai fi ajuns vreodată în bazin sau că ai trecut prin selecție. Femeia a tras aer printre dinți. Nu mai exiști nicăieri în sistemul nostru din augustus anul trecut. Paisprezece luni. Iar acum apari exact în depozitul de stază în care n-ai ajuns niciodată. Cum vine asta?

Helena a clipit lent, încercând să proceseze informațiile. Paisprezece luni?

— Evident că nimeni nu poate supraviețui în stază atâta timp. Chiar și șase luni și în condiții perfecte, e aproape imposibil, iar tu nici măcar n-ai fost depozitată cum trebuie. Așadar, de unde ai venit? Și cine te-a băgat acolo?

Helena a întors capul, refuzând să răspundă.

Femeia fredona ceva, venind mai aproape.

— Nu ești în niciun pericol. Spune-mi adevărul și încheiem toată povestea asta. Unde-ai fost înainte de a fi plasată în stază?

Întrebarea fusese rostită lent, răspicat.

Helena n-a răspuns, deși fălcile ei abia așteptau să se miște. Corpul a început să-i tremure, căci bătăile inimii îi împingeau drogul tot mai adânc în vene. Nu mai avea pe cine să apere, însă refuza să coopereze cu torționarii săi. Refuza să le ușureze munca, inclusiv sistemul de înregistrare. În plus, fusese nicăieri altundeva.

— Unde – ai fost – înainte – de stază.

Femeia vorbea cu voce tare.

Helena a simțit cum i se pune un nod sufocant în gât. Încerca să nici nu se gândească la răspuns, fiindcă amintirile erau cutremurătoare.

Înainte de a ajunge în depozit, fusese prinsă odată cu toți ceilalți și îngrămădită împreună cu ei în cuști lângă Turnul Alchimiei, unde toți prizonierii fuseseră aduși ca să fie martori la „sărbătoarea" care marca sfârșitul războiului. Simțea încă în nări fumul și sângele din ziua aceea fierbinte de vară, auzea încă uralele răsunătoare în timp ce liderii Rezistenței mureau, scoțând țipete tot mai slabe. Îi privise cum se sting, știind că supliciul lor nu se sfârșește nici măcar atunci.

Câte un necromant din mulțime își făcea grăbit loc în față, nerăbdător să-și arate puterile, și, în doar câteva secunde, trupul neînsuflețit se ridica din nou. Cineva în care Helena avusese încredere sau sub conducerea căruia se aflase era readus la viață prin reanimare. Devenea un necroserv, un cadavru lipsit de voință proprie. Erau despicați, cu organele extirpate, cu pielea în zdrențe, cu ochii goi și fața căzută, și erau folosiți pentru a-l ucide pe următorul „trădător" într-un mod și mai brutal. Execuțiile luaseră sfârșit abia după ce aerul devenise roșu de ceața sângelui.

Trupul neînsuflețit al generalului Titus Bayard fusese folosit ca s-o ucidă lent pe soția lui. Fusese pus să-i mănânce carnea pe măsură ce o tăia bucăți.

Fiecare moarte ciobise o bucățică din sufletul Helenei, până când în pieptul ei nu mai fusese decât un abis de durere. Când nu mai rămăsese nimeni demn de a fi executat în public, fusese luată și pusă într-un bazin de stază.

Ceilalți prizonieri erau deja inconștienți când fuseseră paralizați, li se inseraseră ace în vene, tuburi în nări și li se lipiseră măști de oxigen pe față. Helena însă nu. Ea fusese ținută trează, conștientă de oroarea a tot ce i se întâmpla, captivă în propriul corp, chinuită de claustrofobie și lăsată în întuneric să aștepte să vină cineva după ea.

Dar nu venise nimeni.

Un pocnet din degete în fața ochilor a smuls-o din amintiri. Femeia se uita urât la ea.

— N-am de gând să las o greșeală de îndosariere să-mi afecteze reputația. Dacă nu răspunzi, n-o să te mai iau așa *ușor*.

Helena a tresărit.

— Vezi? Se pare că înțelegi ce-ți spun.

Helenei i s-a strâns stomacul, dar a scrâșnit din dinți.

Femeia s-a apropiat și mai mult. Helena a mijit ochii ca s-o vadă mai bine. O față pătrată cu buze strânse nerăbdător. Uniformă de medic.

— Poate e nevoie să-ți dau un exemplu.

I-a pus mâna pe gât și a apăsat și Helena a scos un țipăt înăbușit: a năpădit-o un val de energie rece ca gheața, gonindu-i spre șira spinării. Nu era un șoc electric ca în bazin; se înfipsese din mâna femeii în trupul ei ca un ac. Canalul de energie a vibrat în ea ca un diapazon, până când amândouă au rezonat la unison. Femeia și-a strâns degetele pe gâtul ei și din fiecare nerv al Helenei a țâșnit durere. A scos un strigăt sugrumat, icnit, corpul i s-a zvârcolit în convulsii, mâinile i s-au răsucit în cătușe.

— Stai locului!

Un pocnet ușor cu două degete și Helena a rămas moale. Nu mai simțea nimic mai jos de piept, ca și cum șira spinării i-ar fi fost tăiată. Sângele îi vuia de panică.

Femeia a fluturat din mână și vidul amorțelii a dispărut. Degetele ei înăsprite de săpun s-au plimbat periculos pe brațul Helenei.

— Ai înțeles acum?

Rezonanța femeii îi alerga încă prin corp ca un curent, ca un avertisment visceral. A reușit să încline tremurător din cap. Trebuia să-și fi dat seama: femeia era o vivimantă. Geamănul invers al necromantului, care acționa asupra celor vii, nu a morților.

— Știam eu c-ai să te prinzi. Hai să încercăm din nou!

Helena i s-a pus un nod în gât și ochii au început să-i ardă. Fiecare nerv îi zvâcnea dureros, sângele îi urla în urechi. Ce rău ar fi fost dacă-i răspundea?

— De unde ai venit?

— Errrr...a... s-a chinuit ea să rostească.

— Încetează cu prostiile în limbi străine! Vorbește paladiană! i-a poruncit aspru femeia.

Nu exista așa ceva, limba paladiană; femeia vorbea într-un dialect nordic. Helena a vrut să-i spună asta, dar probabil n-ar fi ajutat la nimic. A înghițit în sec și a încercat din nou, însă nu era în stare să articuleze cuvintele.

Femeia a oftat.

— De ce întotdeauna voi, luptătorii Rezistenței, îmi irosiți timpul? Poate dacă-ți scuturăm puțin creierul, ai să-ți aduci aminte să vorbești în limba care trebuie.

De data asta a apucat-o pe Helena de cap. Un val de rezonanță l-a străbătut dintr-o parte într-alta ca și cum două talgere s-ar fi lovit puternic unul de celălalt. Totul s-a făcut roșu. Din gâtul Helenei a izbucnit un țipăt animalic.

Femeia și-a tras brusc mâinile înapoi.

— Ce-i asta???

Helena nu-și dădea seama dacă încăperea se învârtește cu ea sau dacă aleargă în cerc deasupra ei.

— Ce-i asta? Cine ți-a făcut chestia asta?

Helena a privit în sus, amețită, în timp ce roșul i se estompa treptat din ochi. Mâinile îi zvâcneau spasmodic, izbindu-se convulsiv de manșetele de metal. Nu înțelegea întrebările.

— Ți-au făcut ceva la minte, a spus femeia, părând derutată, dar și ciudat de intrigată. Un fel de transmutație. N-am mai întâlnit niciodată ceva asemănător. Va trebui să raportez asta. Am nevoie de un specialist. Ai... A dat să continue, dar s-a oprit. Nu există denumire pentru chestia asta! Va trebui să-i dau *eu* un nume... Părea să vorbească mai mult cu ea însăși. Bariere transmutaționale în creier. Cum e posibil așa ceva? Niciodată n-am... Sunt niște... tipare.

A atins-o din nou. Helena a tresărit, însă de data asta rezonanța n-a fost tortură, ci doar un frison de energie prin creier, care a schimbat din nou totul într-un roșu înfiorător.

— E o treabă complexă, excelent făcută, profesionist. Un vivimant care a reconfigurat manual conștiința umană.

Helena zăcea nemișcată, neînțelegând nimic. Femeia și-a apropiat fața de ea suficient pentru ca Helena să-i deslușească ochii albaștri și ridurile dintre ei și din jurul gurii. O privea țintă, cu o fascinație lacomă.

— Dac-ar fi fost aici, Bennet s-ar fi minunat de precizia lucrării, a spus.

Rezonanța străbătea mintea Helenei aproape fizic, ca și cum niște degete i-ar fi lunecat prin craniu. Ochii palizi ai femeii și-au pierdut concentrarea în timp ce lucra.

— Orice greșeală cât de mică și devii o legumă, însă cel care ți-a făcut asta te-a păstrat *aproape* intactă. E genial!

— C...ceee? a reușit Helena într-un final să rostească un cuvânt clar.

— Mă întreb... cum arată.

Femeia s-a îndepărtat, apoi, după un minut, s-a întors cu o folie de sticlă. Helena a mijit ochii și a recunoscut obiectul. Un ecran de rezonanță. Erau folosite adesea pentru prezentări academice și proceduri medicale alchimice. Particulele reactive de gaz oglindeau forma și tiparul unui canal de rezonanță.

Femeia a ținut cu o mână ecranul deasupra capului, i-a pus cealaltă mână pe frunte și i-a trecut rezonanța prin craniu. Vederea Helenei s-a împurpurat din nou, dar a mijit ochii prin roșeață și s-a uitat cum norul tulbure dintre cele două fețe ale foliei se transformă în forma vagă a unui creier uman, apoi într-o pânză de păianjen de neînțeles, cu linii care se încolăceau peste tot.

— Mă îndoiesc că pricepi ceva, dar imaginează-ți că mintea ta e... un oraș. Gândurile tale circulă de-a lungul străzilor ca să ajungă la destinație. Liniile pe care le vezi sunt străzile care ți-au fost retrasate. Prin

transmutație ți-au fost construite niște bariere, așa că, în loc ca gândurile să urmeze traseul lor natural prin creier, cineva ți-a creat rute alternative. Unele zone sunt izolate complet. Nici măcar nu-mi pot imagina cum... de câtă pricepere ar fi nevoie... Femeia nu și-a terminat vorba. A pus ecranul deoparte și a privit-o cercetătoare pe Helena. Cine a lucrat asupra ta?

Întrebarea fusese rostită tare, lent și răspicat.

Helena a scuturat doar din cap. Chipul celeilalte s-a înăsprit amenințător, dar apoi a părut să se răzgândească.

— Presupun că n-ai de unde știi, ținând cont de starea creierului tău. Probabil ai noroc dacă-ți amintești cum te cheamă. Ai studiat alchimia, presupun.

A bătut ușurel cu degetele într-una din cătușe.

Helena a dat din cap cu precauție.

— Și ești venită din străinătate, se vede.

Femeia a măsurat-o scurt din cap până-n picioare. Helena a înghițit în sec.

— Din Etras.

— Aaa, deci destul de departe de casă. Ții minte ce repertoriu de rezonanță aveai?

— Di...vers.

— Hmm, a făcut femeia studiind-o îndeaproape și încruntând din sprâncene. Stai așa! Cred că am auzit de tine. Ești mica savantă finanțată de familia Holdfast. Asta era probabil acum mai bine de un deceniu, deci cât ar trebui să ai acum? Douăzeci și ceva de ani?

Ochii Helenei ardeau. A dat rigid din cap.

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ții minte ce s-a întâmplat cu finanțatorul tău, principele Apollo?

— Omorât.

— Aha. Și războiul? Sunt sigură că-l ții minte. I-ai ajutat pe Holdfaști să dea foc orașului? L-ai ajutat pe scumpul vostru Luc, cum vă plăcea tuturor să-i spuneți?

Helena a simțit iar nodul din gât.

— N-am... luptat.

Femeia a scos un mic sunet de surpriză și a îngustat ochii.

— Dar bătălia finală? Presupun că-ți aduci aminte de ea, nu?

Helena a deschis buzele de câteva ori, chinuindu-se să-și dezlege limba.

— Noi... Re...Rezistența a pierdut. Au fost... execuții. La sfârșit... a venit... M-Morrough. Îl... îl prinsese pe Luc. L-a... o-omorât... acolo. Apoi... m-au dus... în depozit.

— Cine te-a dus?

Helena a înghițit amar.

— Strigoii.

Femeia a râs disprețuitor.

— N-am mai auzit de mult pe cineva îndrăznind să folosească termenul ăsta. Toți Nemuritorii, indiferent de forma lor, sunt adepții cei mai valoroși ai Marelui Necromant. Imortalitatea este răsplata calităților de care dau dovadă. În lumea asta nouă, moartea îi revendică doar pe cei lipsiți de merite. Indiferent ce insulte rostești, prietenii tăi nu sunt altceva decât cenușă ce va fi dată uitării. Femeia a bătut-o ușor cu degetul pe frunte. Însă tu pari relativ intactă. Atunci de ce atâtea eforturi pentru tine? Și cine ar fi...?

A luat ecranul de rezonanță, s-a uitat din nou la el, apoi s-a făcut nevăzută în spatele perdelelor.

Helena a fost ușurată de plecarea ei.

Deci amintirile sau mintea îi fuseseră modificate? Ar fi crezut că nu e decât un șiretlic, dar văzuse ecranul de rezonanță. Știa cum trebuie să arate un creier. Era nevoie de o vivimanție înalt specializată și extrem de competentă pentru a transmuta o minte în această stare. Nu era ceva ce puteai uita că ți se întâmplase. Însă ea nu *simțea* că ar fi uitat ceva, afară de mențiunea unor leziuni extinse. Nu-și aducea aminte de nicio leziune. Doar de șoc, de o durere profundă, de oroare.

A înghițit în sec și a clipit de mai multe ori, încercând să nu se gândească la asta. Uitându-se în jur, a încercat să-și dea seama unde se află. Substanța pe care i-o injectaseră fusese un drog de o eficiență brutală. Pe piept, acolo unde acul își făcuse loc spre cord, i se forma o vânătaie intensă. O durea la fiecare bătaie a inimii.

A privit în jos. Pe laturile patului erau instalate bare, de care fuseseră prinse manșetele de metal de la încheieturile ei. Pielea îi era julită și vânătă și, sub cătușele ce o țineau lipită de pat, câte o altă bandă verzuie de metal îi înfășura fiecare încheietură. Cel puțin pe astea le știa. Îi fuseseră prinse în timpul sărbătorii. Abia dacă le deslușise în întunericul îngroșat de sânge, slab luminat de torțe, cu prea multe trupuri îngrămădite în cușca strâmtă. Dar le ținea minte. În bazinul de stază fusese mereu conștientă că le are pe încheieturi. Prezența lor persistase undeva la marginea conștiinței, inevitabilă, înăbușindu-i rezonanța, împiedicându-i orice manevră de transmutație ce i-ar fi permis să scape. Chiar și în bazin simțise lumithiul din ele.

Prin natura sa, lumithiul unea cele patru elemente – aerul, apa, pământul și focul. Din această uniune lua naștere rezonanța. Credința Sacră susținea că rezonanța e un dar din partea lui Sol, divinitatea Chintesenței primordiale, menit să înalțe umanitatea. Era o abilitate rară în multe regiuni ale lumii, dar nu și în Paladia, țara aleasă a lui Sol. Recensământul dinaintea războiului estimase că aproape o cincime din populația ei poseda

un grad măsurabil de rezonanță. Procentul era așteptat să crească în următoarea generație.

De obicei, rezonanța era canalizată în alchimia metalelor și a compușilor anorganici, făcând posibilă transmutația și alchimizarea. Însă într-un suflet deficient care se răzvrătea împotriva legilor naturale ale lui Sol, rezonanța putea fi coruptă, dând naștere vivimanției – abilitățile de care femeia făcuse uz asupra Helenei –, iar necromanția putea fi folosită pentru a crea necroservi.

Expunerea la lumithiu, elementul chimic al rezonanței, putea s-o intensifice sau chiar să creeze rezonanță în obiectele inerte, făcându-le maleabile alchimic. Însă lumithiul pur era prea puternic pentru muritori; expunerea excesivă cauza cașexie, iar indivizilor posesori de rezonanță expunerea directă le putea provoca o durere intensă și metalică a nervilor.

Lumithiul din cătușele verzui nu părea să-i facă rău Helenei, ceea ce însemna că ceva îl modificase. Energia lui ascuțită era conectată la rezonanța ei, dar, în loc s-o intensifice, îi atenua simțurile. Își simțea rezonanța, dar, când încerca s-o controleze, cătușele îi creau în nervi senzația unor paraziți. Oricât încerca, nu reușea să treacă de ea.

Tot ce știa era că, atâta vreme cât benzile verzui îi rămâneau la încheieturi, ea nu putea să fie alchimistă.

CAPITOLUL 2

Undeva în apropiere era un necroserv. Rămasă singură și capabilă să se concentreze, Helena simțea mirosul de carne putrezită și de conservanți chimici. Nemuritorii foloseau morții ca pe niște marionete, punându-i să îndeplinească sarcini neplăcute sau corvezi. În timp ce stătea încătușată, așteptând, s-a gândit la ce o fi fost folosit acesta. S-a uitat în jur, căutând umbre în spatele perdelelor.

— Marino?

Numele îi fusese rostit atât de încet, încât ar fi putut fi o pală de vânt. Întorcând capul, Helena a deslușit un chip care se uita discret printre perdelele din jurul patului. A mijit ochii și privirea i s-a focalizat îndeajuns ca să zărească o față palidă, înconjurată de păr cenușiu.

— Marino, tu ești?

Helena a dat din cap, încercând încă să-și dea seama cine e.

— Sunt Grace. Am lucrat ca infirmieră la spital.

Făptura s-a strecurat printre perdele. Avea un accent nordic puternic, genul care pronunța apăsat consoanele.

— Scuze, sunt... dezorientată, a spus Helena.

— Nu mă așteptam să te văd aici.

Grace s-a apropiat de ea și fața ei tânără, dar suptă a ieșit la iveală din semiîntuneric. Avea o expresie speriată și totuși curioasă. Helena a căscat ochii. Fața lui Grace era desfigurată, cu cicatrici lungi care-i tăiau obrajii, bărbia și nasul. Nu arătau a răni accidentale. Fuseseră făcute intenționat.

Helena a încercat să ridice o mână, dar legăturile de la încheietură erau prea scurte.

— Ce-ai pățit?

Grace a părut derutată, apoi, dându-și seama după privirea Helenei, a dus mâna la față.

— A, tăieturile? Toate le avem.

— Cum? De ce v-ar face strigoii...

Grace a scuturat energic din cap.

— *Vorbește mai încet!* S-a uitat repede în jur, adulmecând aerul, apoi și-a întors privirea asupra Helenei, furioasă. Câteodată îi pun pe cenușii să asculte. E unul aici, nu-i simți mirosul? N-ai voie să le spui Nemuritorilor „strigoi". Grace a rostit cuvântul într-o șoaptă abia discernibilă. Dacă te aude cineva... sunt... urmări.

Helena a dat repede din cap, temându-se că, dacă nu se poartă atent, Grace o să fugă.

Fata a venit mai aproape.

— Nu Nemuritorii ne-au tăiat, a arătat ea spre propria față. Noi singure. Nemuritorii pot să ne facă orice vor, oricui despre care zic ei că a fost în Rezistență. Acum e la modă să aibă cenușii pe post de personal. Alteori... vor doar o jucărie. La vreo petrecere sau... după o seară în oraș. Grace s-a schimonosit la față. Nimeni nu intervine. Nici măcar cei care nu sunt Nemuritori sau nu fac parte din bresle nu se amestecă, fiindcă toți speră că așa o să aibă o șansă în plus să câștige și ei imortalitatea. A dat din umeri cu un gest rigid, stângaci. Dar dacă arăți rău, nu te țin mult timp. A tras aer în piept tremurător și a fixat-o pe Helena cu privirea. Tu unde ai fost?

Helena a dat din cap, încercând să proceseze tot ce auzea.

— M-au dus într-un depozit... după...

Grace a mijit ochii.

Helena a privit-o întrebător.

— Flacăra Eternă mai e...?

— Nu. Grace a clătinat violent din cap și expresia feței i-a devenit furioasă. Toți sunt morți. Absolut toți. După ce a murit Luc, ne-au trimis pe toți cei rămași la fabricile din Avanpost, de sub baraj. Majoritatea nu putem pleca de acolo. Trebuie să te porți bine luni întregi ca să-ți dea voie și oricum avem astea. A ridicat încheietura, înfășurată într-o bandă de cupru, mai lucioasă și mai strânsă decât cătușele Helenei. Trebuie să ne înregistrăm dimineața și seara. Avem oră de stingere. Cine lipsește mai mult de douăzeci și patru de ore... Grace a înghițit în sec. Dacă nu apar, e trimis Înaltul Comisar să-i vâneze și, când îi aduce, sunt întotdeauna morți. Gardienei-șefe îi place să-i spânzure și uneori îi lasă agățați cu zilele. Când încep să putrezească, îi reanimează și-i pune să „muncească" un timp alături de noi, apoi îi trimite în mine. Cică face așa ca să nu uităm regulile.

— Cine...? a întrebat cu o sforțare Helena, chiar dacă-i era frică să afle.

Grace a ezitat și ochii i s-au înmuiat ușor.

— Prima pe care a adus-o înapoi a fost Lila Bayard.

A început să mai spună ceva, dar Helena n-a mai auzit-o. În urechi nu-i mai răsuna decât „Prima a fost Lila Bayard", la nesfârșit.

Nu Lila...

A revenit treptat la vocea lui Grace.

— Gardiana-șefă a dat ordin să fie îmbrăcată în armură de paladin și pusă la poartă. Era deja moartă de ceva timp. Probabil ajunsese destul de departe. Îi lipsea mai mult de jumătate din față și nu mai avea piciorul protetic, așa că i-au sudat o bară de oțel ca s-o țină dreaptă. E... Nu se mai mișcă. Stă acolo pur și simplu. Trecem zilnic pe lângă ea. Grace a părut să observe într-un final expresia de pe fața Helenei și a privit în jos. Aproape că n-au mai rămas decât oasele din ea. Gardienei-șefe i se pare... haios.

Helena a clătinat din cap, parcă neputând încă să accepte. Dar bineînțeles că Lila murise. Pentru ca Luc să fie prins și ucis, paladinii lui trebuiseră omorâți. Acesta fusese jurământul pe care-l depuseseră: să moară pentru principe.

A înghițit în sec.

— Dar sigur pe undeva... Rezistența...

— Nu mai există Rezistență! a șoptit Grace cu asprime. Crezi că noi ceilalți am fi luptat în continuare, după ce toți membrii Flăcării Eterne au murit? Nu mai are sens. Înaltul Comisar omoară pe oricine. Orice vag indiciu, până și o șoaptă te poate condamna la moarte. Are ceva... un monstru cu care vânează. N-are niciun rost să fugi, sau să te împotrivești, sau să te organizezi; doar dacă nu vrei să fii următorul cadavru.

Helena a tăcut. Grace o privea cu precauție, foindu-se, aparent gata s-o ia la fugă în orice moment.

— Cine e Înaltul Comisar?

Helena spera că e o întrebare inofensivă. Nu-și amintea să fi auzit de titlul acesta.

Grace a dat din cap.

— Nu știu. Poartă și azi un coif ca alea pe care le purtau Nemuritorii în război. Marele Necromant e prea important pentru apariții publice, așa că-l trimite în locul lui pe Înaltul Comisar. E un fel de vivimant, dar nu ca ceilalți. Ucide fără să atingă.

— Rezonanța nu funcționează așa, a spus Helena, corectând-o din reflex. Fără o diagramă, trebuie format un canal stabil prin contact, apoi...

— Știu cum funcționează rezonanța, i-a răspuns Grace tăios. Dar l-am văzut cu ochii mei. Săptămâna trecută... Vocea i s-a stins câteva clipe și ea a înghițit în sec de câteva ori. A fost o rețea de contrabandă. E deficit de

cereale. Mare parte din ce primim la Avanpost sunt stricate, așa că erau câțiva care aduceau mâncare în plus. Nici măcar nu era multă, dar gardiana-șefă a auzit zvonuri că prizonierii se organizează. Zece în total. Execuții publice. Înaltul Comisar i-a omorât pe toți în același timp. „Curat", ca să reziste mai mult în minele de lumithiu. Grace a părut să se chircească în timp ce vorbea, ca și cum numai amintirea era suficientă ca s-o paralizeze. Nu ne-a mai rămas decât să supraviețuim. *Asta e tot ce contează.*

A șoptit ultimele cuvinte parcă nu pentru Helena, ci mai degrabă pentru sine.

— Tu de ce ești aici? a întrebat-o Helena, uitându-se pe jumătate oarbă în jur. Aici nu e... nu suntem la Avanpost, nu?

Grace a dat din cap.

— Nu. Aici se numește acum Centrul. Aici se fac toate experimentele Nemuritorilor. Eu... S-a înecat, apoi a continuat: Am trei frați. Sunt mai mici decât mine. Niciunul n-avea vârstă de înrolare, așa că nu erau pe listele Rezistenței. Frate-miu Gid o să fie în curând apt de muncă și o să poată pleca de la Avanpost. O să primească un salariu adevărat. Trebuie doar să supraviețuim până atunci.

— Grace...

— Ăștia dau mult pentru un ochi. Unul singur și am fi asigurați pe câteva luni.

Helena i-a aruncat o privire confuză.

— La ce le trebuie ochi?

Grace a clătinat din cap.

— Nu știu. Eu vreau doar banii.

Dacă n-ar fi fost legată de pat, Helena s-ar fi întins spre ea.

— Grace, dacă faci așa ceva... n-ai să mai poți fi vindecată...

Grace a râs brusc, aproape maniacal.

— *Știu* că ochii nu cresc la loc. De-aia se și plătește bine pentru ei.

— Da, dar...

— De ce să-i țin? Grace părea aproape isterică. Ca să mă uit cu amândoi cum frații mei mor de foame? N-avem ce mânca! Grace nu mai șoptea. Cicatricile de pe față i se înroșiseră, devenind tot mai pronunțate. Tu nu știi, n-ai habar cum stau lucrurile acum. Unde ai fost? De ce nu l-ai salvat pe Luc? Ar fi trebuit să-l salvezi, dar nu l-ai salvat. A murit! Ne-am uitat toți cum a murit. Și Bayarzii sunt morți toți. Și toți membrii Flăcării Eterne - mai puțin tu. Și crezi că mie ar trebui să-mi pese de ochii mei?

Înainte ca Helena să apuce să răspundă, iar Grace să mai spună ceva, s-au auzit pași apropiindu-se. Îngrozită, Grace a fugit. Perdelele de pe cealaltă latură a patului s-au dat deoparte și câteva siluete au umplut locul. Una din ele s-a apropiat de pat și Helena a recunoscut-o pe femeia care o interogase. Ridurile de pe față i se adânciseră de încordare. Nu i-a deslușit pe cei

din spatele ei, dar erau de un cenușiu nefiresc care i-a făcut imediat pielea de găină. Spațiul dintre perdele a fost invadat de un miros de conservant.

— Ea e, a spus femeia. Prinsă bine, așa cum v-am asigurat.

A aruncat o privire temătoare către siluetele care păreau să se miște ca un întreg. Necroservi. Toate erau necroservi.

Femeia s-a uitat spre Helena.

— Marele Necromant a trimis după tine. Vrea să asiste personal la examinarea ta.

Helena simțit o gheară strângându-i pieptul și s-a zbătut în legături.

— Nu!

Nu putea. Nu putea să-l vadă din nou. Singura dată când îl văzuse, Morrough, Marele Necromant, îl ucisese pe Luc.

Luc, care fusese cea mai importantă ființă din lume pentru ea.

Helena se alăturase Rezistenței și jurase să fie loială Flăcării Eterne nu din credință, ci datorită lui Luc Holdfast. Poate că nu credea în zeități, dar crezuse în el, crezuse că e un om bun și drept și căruia-i păsa de toți ceilalți. Îi promisese că va face totul pentru el. Dar Luc murise sub ochii ei.

A simțit că se sufocă.

— Nu! a spus din nou, în timp ce patul a săltat și a pornit pe roți, fără ca cineva s-o ia în seamă.

Abia la lifturi a recunoscut unde se află, și-a dat seama ce este Centrul. Frescele și decorațiunile fuseseră îndepărtate de pe pereți, portretele și finisajele de aur dispăruseră, lăsând interiorul aspru și brutal, însă ea a recunoscut dantelăria de metal din ușa liftului. O văzuse în fiecare zi de când avea zece ani.

Se afla *în* Turnul Alchimiei, chiar în inima Institutului întemeiat de familia Holdfast. *Ăsta* era Centrul.

— Ce-ați făcut? Vocea îi tremura de groază și suferință. Ce-ați făcut?

— Potolește-te! a rostit femeia strângând din dinți și fixând-o cu o privire încruntată, în timp ce se tot uita spre necroservii din jur.

Helena nu se putea potoli. Era ca și cum ar fi ajuns înapoi acasă și ar fi găsit tot confortul căminului complet distrus, frumusețea despuiată, orice lucru familiar transformat într-o ruină.

Venise din cealaltă margine a lumii ca să studieze în acest Turn. Luc era foarte mândru de Institutul de Alchimie pe care-l clădise familia sa. Fusese inima Paladiei. Helena ajunsese să-l cunoască prin ochii lui, să-i cunoască toată istoria și toate înțelesurile. Acum era distrus și mutilat.

Imensitatea pierderii lui Luc era mai mult decât putea duce, dar cumva Helena s-a simțit în stare să jelească doar această fărâmă din ea. A scos un geamăt, plângând și țipând în același timp.

Niște degete au apucat-o de ceafă până când unghiile i-au intrat în piele. S-a prăbușit într-o uriașă spirală descendentă. Tot mai jos. Un tunel lung. Un întuneric răsucit la nesfârșit. Mâini reci și mirosul morții.

Când mintea i s-a limpezit, s-a trezit legată de o masă. Deasupra ei atârna o lumină puternică, îndreptată direct spre ea, încât restul încăperii dispăruse complet. Lângă ea se afla un om mic, cu vârful nasului umflat, care o atingea întruna pe față cu degete transpirate și umede, umblându-i între ochi, la tâmple, prin păr până la scalp.

—Trebuie să recunosc că e... o minune a transmutației săvârșite asupra omului, a zis el cu glas rapid și ascuțit. Vorbea cu accent – nu în dialectul nordic, ci ceva ce părea din Vest. O vivimanție la un asemenea nivel e... miraculoasă. Ați făcut bine că m-ați chemat.

S-a lăsat o tăcere lungă și apăsătoare.

Bărbatul a tușit.

—Pro-problema este... Așa ceva e... imposibil. Nu... se poate face.

—E în mod evident posibil. Avem dovada sub ochii noștri, a replicat tăios femeia.

Stătea pe cealaltă parte a Helenei, abia vizibilă printre umbrele aspre.

—Da, aveți dreptate, stimată doctor Stroud. Bineînțeles, e așa cum spuneți. Însă... utilizarea vivimanției asupra unui creier a fost dintotdeauna cea mai delicată procedură. Transmutația la o asemenea scară și complexitate depășește toate posibilitățile științifice cunoscute. Memoria e ceva misterios, care se schimbă în timp ce e manipulată. Nu e un loc; e o... călătorie a minții. O cale. Cu cât e mai importantă, parcursă mai des, cu atât e mai puternică. Cu cât e mai puțin bătută... – a fluturat el din degete – ... cu atât mai mult se estompează.

—Treci la subiect! a spus femeia – stimata doctor Stroud.

—Da, da, desigur. Există zone ale creierului care pot fi modificate. În laboratoare am făcut vivisecții pe numeroase creiere umane și le-am reasamblat în diverse forme. Cu un anumit grad de succes, dar... și cu eșecuri. Această transmutație s-a operat însă asupra... gândirii. A m-m-memoriei. Ceea ce s-a făcut aici...

Ceva ud i-a căzut Helenei pe față și ea și-a dat seama că e sudoarea bărbatului.

—... e o modificare a ceea ce nu poate fi modificat, a continuat el. Cineva... i-a dezasamblat căile minții și a creat trasee alternative. Cum s-ar putea face așa ceva fără a avea cunoștința tuturor gândurilor și a amintirilor ei? Nu, nu. E imposibil din punct de vedere științific.

—Credeam că mintea e specialitatea ta.

O voce din întuneric, joasă și răgușită.

Bărbatul a scâncit și a părut gata să izbucnească în lacrimi.

— Cre-creierul e specialitatea mea, Eminență, a făcut el o plecăciune către umbre. Dar lucrarea asta mă depășește. Eu și Bennet... vă amintiți de munca depusă de noi pentru cauza voastră? Sper... Amintirile nu pot fi pur și simplu regenerate; trebuie să le făurească mintea și spiritul. Spiritul nu poate fi modificat de o forță externă... Fe-febra...

— Există o cale să descoperim ceea ce a fost ascuns?

Bărbatul a deschis și a închis gura ca un pește, privind țintă întunericul de parcă se aștepta să fie înghițit de el.

— Familia Holdfast a pierit, a spus vocea răgușită. Flacăra Eternă a fost stinsă. Ce ar fi ascuns în mintea ei?

Întrebarea a rămas fără răspuns.

— Cine a pus-o în depozit?

Stroud a făcut un pas în față.

— Nu avem nicio confirmare, dar, conform documentelor, la momentul acela supraveghetoare era Mandl. S-a întâmplat cu puțin timp înainte să fie elevată și transferată la Avanpost.

— Trimite după ea!

Stroud a încuviințat și a dispărut. În aceeași clipă, umbrele s-au mișcat. Helena nu vedea decât cu coada ochiului, însă l-a zărit pe Morrough apărând din întuneric.

Marele Necromant nu era așa cum și-l amintea ea. Când îl ucisese pe Luc, fusese om. Acum suferise o mutație. Membrele îi ieșeau din trup în moduri aparent imposibile și era mare aproape cât doi la un loc. La început Helena a crezut că poartă o mască. În timpul sărbătorii fusese deghizat, purtând o semilună uriașă care-i ascundea jumătate din față, ca un soare în eclipsă. Însă acum, când s-a apropiat, ea și-a dat seama că nu se uită la o mască. Fața lui Morrough era ca un schelet, cu trăsăturile atât de supte și pielea atât de palidă, încât i se vedeau oasele. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii erau două găuri negre, ca și cum pupilele i-ar fi fost arse cu cărbuni. Dar cumva o vedea pe Helena.

A venit spre ea cu o mână întinsă, însă cu mâna asta era ceva în neregulă: pielea întinsă ciudat, prea multe articulații, prea multe oase în interior. Înainte ca degetele să-i atingă Helenei pielea, durerea rezonanței lui i-a străpuns capul. A văzut numai roșu. A fost înconjurată brusc de țipete care-i răneau timpanele, fără încetare: amintirile îi detonau în creier. În conștiință i-a năvălit o cascadă de imagini.

Oriunde se uita, vedea oameni murind. Mâinile îi erau acoperite de sânge. Erau cadavre peste tot. Ea stătea în genunchi pe podea, ținând la un loc torace, fețe și membre, încercând să le pună la loc cum fuseseră, să le reasambleze. Iar, și iar, și iar. Trupuri roșii de arsuri, atât de mistuite de foc, încât nu le putea identifica trăsăturile. Mereu altele, mereu.

Rezonanța pătrundea tot mai adânc și țipetele deveneau tot mai stridente.

L-a văzut pe Luc. Viu, ca și cum ar fi fost lângă ea. Fața lui frumoasă și ochii albaștri ca cerul verii, reflectând lumina aurie a soarelui. Apoi el a dispărut. Era sânge peste tot. Nu mai vedea decât o lumină înroșită, fracturată, dezmembrată, plutindu-i deasupra capului. Și țipetele.

Țipetele ei. Avea corzile vocale sfâșiate și o durere sălbatică îi mistuia plămânii și gâtul. De fiecare dată când încerca să respire, prin inimă îi trecea o săgeată ascuțită.

Bărbatul mic mormăia întruna „n-aș recomanda…", luându-și capul în mâini ca și cum ar fi vrut să și-l apere.

S-a auzit o bătaie în ușă și Stroud a apărut din nou, abia aruncându-i o privire Helenei.

— Mandl e pe drum și… A ezitat. L-am adus pe Shiseo. M-am gândit că ne-ar putea spune ceva despre deținută. A fost totuși consultant al Flăcării Eterne. Oricum prizoniera are nevoie de un nou set de nulificare; m-am gândit că poate i-l aplică el înainte să plece.

În întuneric s-a auzit un foșnet slab de pași. Helena a întins gâtul cât a putut, mijind ochii ca să-l vadă mai bine pe trădător. Era un bărbat cu fața rotundă și păr închis la culoare, care aducea cu el o cutie mică. S-a oprit să se închine cu respect în fața Marelui Necromant.

Morrough i-a făcut semn spre Helena.

— Ce tipuri de vivimanție folosea Flăcăra Eternă?

Shiseo s-a apropiat și Helena și-a dat seama că provine din Est. Din Estul Îndepărtat. S-a uitat doar un moment în ochii ei acuzatori, apoi și-a ferit privirea.

— Îmi pare rău, a spus și a făcut din nou o plecăciune. Am fost consultat doar ocazional, datorită cunoștințelor mele din domeniul metalurgiei.

Helena a respirat ușurată.

— Sigur știi ceva. Doar ai lucrat în laboratoarele lor, a spus Stroud nerăbdătoare. Măcar o recunoști?

Shiseo abia s-a uitat la Helena.

— Cred că era tămăduitoare, a spus cu glas scăzut, întorcându-și atenția spre cutia sa.

Helena și-a stăpânit o reacție crispată.

Stroud i-a aruncat o privire ascuțită și a mijit ochii.

— Serios? Tămăduitoare, zici? Stroud vorbea pe un ton veninos. Și-a dres glasul, uitându-se în jur. Știam, bineînțeles, că au fost vivimanți care au susținut Flacăra Eternă. Ca și cum ar fi putut fi acceptați dacă se martirizau, deși Credința le privea darul cu dispreț, ca o grozăvie. Privirea lui Stroud era batjocoritoare. Pur și simplu nu mi-am dat seama că *ea* e una dintre ei.

Nimeni n-a zis nimic. Stroud s-a înroșit la față.

— Sunt sigură că mi-aș fi dat seama dac-aș fi avut mai mult timp să studiez dosarele Rezistenței. Dar de ce ar transmuta cineva mintea unei tămăduitoare?

Shiseo a făcut o plecăciune în fața ei.

— Nu m-aș putea pronunța.

O senzație crescândă de nervozitate s-a împrăștiat în încăpere. Morrough a scos un oftat ca un burduf șuierător.

— Nu știe nimic. Aplică nulificarea și scoateți-l de-aici!

Shiseo a făcut o plecăciune și a ridicat cât a putut mâna Helenei, examinându-i încheietura și cătușa din jurul ei. Avea mâini moi pentru un metalurg.

— Astea sunt... un model foarte vechi. Nu suprimă complet rezonanța, a spus.

I-a împins cătușa cât se putea în sus pe antebraț și Helena a simțit cum senzația de paraziți a suprimării urcă odată cu ea spre creier. El a pipăit-o cu pricepere, găsind adâncitura de sub încheietură, dintre cele două oase ale antebrațului. Pulsul îi bătea sub degetele lui. El l-a pipăit un moment și și-a tras degetele mai încolo, ciupindu-i pielea, apoi s-a răsucit spre Stroud.

— Aici.

Degetele grele și uscate ale lui Stroud i s-au încolăcit Helenei pe încheietură. A simțit furnicătura scurtă a rezonanței, după care între palmă și cot i-a dispărut orice senzație și trupul i s-a lăsat moale, paralizat. Fără vreo explicație sau vreun preaviz, Stroud a scos ceva din cutie. Obiectul a strălucit în lumină, dezvăluind mânerul bulbos și vârful lung și ascuțit al unui priboi. Cu o ușurință exersată, Stroud i-a străpuns încheietura cu vârful lui. Helena n-a simțit nimic, însă i s-a pus o gheară în piept și stomacul i s-a întors pe dos în timp ce a urmărit-o rotind priboiul în cercuri lente, scufundându-i-l printre oase și ieșind cu el pe partea cealaltă. Când l-a scos, pe vârful lui era o picătură de sânge, iar în încheietura Helenei se căsca o gaură. Rana era fără sânge; toată pielea și mușchii sfâșiați și vasele sparte i se închiseseră instantaneu pe parcursul procedurii.

Lăsând deoparte priboiul, Stroud i-a învârtit mâna, îndoind-o și dând-o pe spate, verificând cât de mult o poate mișca. Sensibilitatea i-a revenit Helenei, însă paralizia a persistat.

— Nervii și venele sunt intacte, a spus Stroud, dându-i drumul la mână.

Helena n-a putut decât să se uite cum Shiseo vine spre ea și-i vâră prin gaură un tub minuscul, crestat la buză, până ce capetele i-au ieșit de o parte și de alta a încheieturii. În momentul în care tubul și-a găsit locul, senzația tulbure de rezonanță din mâna stângă i-a dispărut Helenei complet. Era ca și cum unul dintre simțuri îi fusese smuls. Simțea tubul în corp, emanând o senzație aplatizantă de inerție.

Shiseo a scos o panglică de metal, netedă și strălucitoare pe o parte și crestată pe cealaltă. A trecut canelura peste un capăt crestat al tubului, i-a înfășurat panglica pe încheietură și a trecut-o apoi peste celălalt capăt, fixând tubul și răsucind de mai multe ori restul fâșiei de metal pe articulație. A verificat cât e de strânsă și dacă stă bine, a suprapus toate straturile și, pocnind ușor din degete, le-a sudat într-un inel solid de metal, perfect potrivit pe încheietură. Fără lacăt, fără vreun mijloc de a-l desface în absența rezonanței.

A trecut apoi o sârmă de formă ciudată printr-un orificiu minuscul de pe cătușa veche. Un mecanism din interior a făcut clic și cătușa a căzut. El a ridicat-o ca pe o vechitură bizară și a pus-o în cutia lui, apoi a trecut în dreapta Helenei.

Ea s-a agățat cu disperare de rezonanța slabă care-i mai rămăsese, încercând să se concentreze, să-și amintească senzația că știe cine și ce este, înțelegând că în câteva minute totul avea să dispară.

Shiseo tocmai îi scotea a doua cătușă, când ușa s-a deschis și în încăpere a intrat un paznic.

— Gardiana-șefă Mandl.

O femeie în uniformă a intrat pășind rapid și încrezător, dar a șovăit când ochii i-au căzut asupra Helenei. Avea gura lată și buzele i s-au întredeschis de uimire.

— Ce i-ai făcut acestei prizoniere, Mandl? a întrebat Morrough.

Dispăruse printre umbre, dar vocea i se auzea, și mai periculoasă acum. Mandl s-a aruncat la pământ, ieșind din câmpul vizual al Helenei.

— Eminența Voastră... s-a auzit de la podea glasul ei rugător.

— Te-am salvat de Holdfești și de Credință. I-am salvat pe toți necromanții și vivimanții ca tine, care trăiați ca niște șobolani, tremurând de frica Flăcării Eterne, a pedepsei pentru înzestrările voastre „nefirești". Ți-am dat voie să te ridici deasupra celor care au vrut să te supună. Și acum aflu că m-ai trădat?

— Ba nu! N-a fost trădare! Sunt loială. Loială cauzei noastre și loială vouă! A fost dorința mea prostească de răzbunare, mărturisesc. Am vrut s-o fac să sufere. Dar nu v-aș trăda niciodată.

— Explică!

Mandl s-a ridicat în genunchi, cu capul plecat, dar cu vocea tremurând de emoție.

— E o trădătoare a vivimanților! M-a chinuit! Se credea mai bună decât mine pentru că făcea parte din Institutul Holdfaștilor și vivimanția îi fusese binecuvântată de Flacăra Eternă. Trebuia să fie pedepsită!

Helena a privit-o lung, cu o stupoare ametită.

— Ai modificat dosarul unei prizoniere din... invidie? Stroud părea uluită. De ce n-ai raportat ce abilități are?

Mandl s-a tras înapoi.

— M-am temut că ar fi fost favorizată dacă erau făcute publice. Că ai fi putut s-o consideri utilă și să n-o pedepsești așa cum merită.

Stroud s-a aplecat spre ea.

— Și ce fel de pedeapsă credeai tu că merită?

Mandl a înghițit în sec.

— Am... am lăsat-o conștientă în bazinul de stază. Aveam de gând să mă întorc. Am vrut să se simtă prinsă în cursă, să știe și să se teamă de ce aveam să-i fac, dar apoi am fost repartizată la Avanpost și aleasă pentru elevare. M-am temut că eroarea mea temporară de judecată ar dezamăgi, așa că n-am dezvăluit nimic. Dar niciodată n-aș trăda măreața noastră cauză!

— A stat în depozit în cele paisprezece luni de când ai fost repartizată în altă parte. De ce nu există niciun fel de documente?

Stroud părea extrem de sceptică.

— Plănuisem să-i completez dosarul după ce aveam să... termin cu ea. Când am plecat, am presupus că o să moară și nimeni n-o să afle vreodată. Iartă-mă! N-am făcut nimic altceva, jur!

Mandl s-a trântit din nou cât era de lungă la podea.

— Acum văd că am fost prea generos, a zis Morrough. Chipul lui de coșmar și orbitele goale au ieșit la iveală din umbră. A înclinat capul, de parcă s-ar fi uitat de sus la Mandl. N-ai fost vrednică de darul meu.

— Vă rog! Eminența Voastră, vă implor!... Mai dați-mi...!

Mandl s-a întrerupt, smucită în picioare de o forță nevăzută. Pieptarul uniformei gri s-a rupt și coastele i-au ieșit la iveală sub un șuvoi de sânge; toracele îi fusese sfâșiat în două.

Helena a simțit că i se face pielea de găină și groaza i s-a strecurat în stomac ca un vierme în timp ce în încăpere se răspândea mirosul cald și umed de sânge proaspăt și de organe dezvelite. În aer se simțea un fel de zumzet, care-i vibra până în plămâni.

Însă Mandl, deși spintecată, nu era de fapt moartă. A ridicat mâinile și a încercat să-și închidă coastele cu o mână și cu cealaltă să-l țină la distanță pe Morrough. Plămânii dezgoliți îi pulsau.

— Încă o șansă, vă rog! N-am să vă dezamăgesc! Jur! N-o să regretați.

— Nu, n-ai să mă mai dezamăgești vreodată, a spus Morrough cu vocea lui răgușită aproape blândă.

I-a băgat mâna în pieptul despicat și degetele i-au alunecat pe sub plămânii ei, apucând de undeva de lângă inimă o bucată lucioasă de metal. Era înfășurată în mici tentacule de viscere, care i s-au agățat de degete când a smuls-o. De îndată ce a scos-o, corpul lui Mandl s-a prăbușit la pământ. Tăcut. Mort. Morrough a oftat încet și o clipă a părut să se micșoreze când s-a ridicat în picioare, cu obiectul în palmă. Prin stratul de sânge, metalul avea strălucirea ascuțită și luminoasă a lumithiului.

Marele Necromant a făcut un gest cu cealaltă mână. Un necroserv s-a târât din umbră ca un animal. Era o tânără în stadiile incipiente ale necrozei, care purta încă resturile zdrențuite ale uniformei de spital a Flăcării Eterne. Expresia de pe chipul ei era lipsită de orice emoție. O despicătură în uniformă dădea la iveală pieptul străbătut de vene întunecate. Când a ajuns lângă Morrough, s-a ridicat în picioare și el i-a înfipt bucata de metal în piept. S-a auzit un trosnet moale de os care se frânge și în mijlocul pieptului i s-a ivit o gaură învinețită de sânge vechi. Femeia-cadavru a tremurat, apoi expresia feței i s-a schimbat și privirea lipsită de emoție i-a dispărut. S-a împiedicat și, uitându-se în jos la degetele înnegrite și la trupul degradat, a scos un geamăt sălbatic și strident.

— Nu! Vă rog, nu!... N-a fost...

— Nu mă mai dezamăgi din nou, Mandl, a spus Morrough, și poate cu timpul o să-ți acord un relicvariu mai bun. Poate chiar cel original.

A făcut un semn spre trupul neînsuflețit de pe podea. Aerul a zumzăit din nou când și-a încovoiat degetele și i-a închis coastele la loc. Corpul s-a ridicat. Partea din față a uniformei era sfâșiată, lăsând-o descoperită, mânjită de sânge din cap până-n picioare. Pielea s-a legat la loc, însă fața n-a schițat nicio reacție. Femeia-cadavru a căzut la podea gemând și implorând, zgâriindu-și rana care-i supura în mijlocul pieptului, ca și cum ar fi încercat să smulgă metalul din ea. Morrough s-a îndreptat spre Helena.

Stroud i-a dat lui Mandl o lovitură de picior.

— Mulțumește-i Marelui Necromant pentru mila de care a dat dovadă oferindu-ți trupul unui vivimant și întoarcerea la Avanpost pe postul de gardiană-șefă!

Femeia-cadavru a scos un ultim geamăt gutural și s-a ridicat cu greu în picioare.

— Mulțumesc, Eminența Voastră, a vorbit răgușit, apoi a ieșit împleticindu-se din cameră.

Stroud a venit lângă Morrough, aparent neimpresionată de cele întâmplate.

— E posibil ca cineva să supraviețuiască paisprezece luni în stare de stază? a întrebat.

Morrough n-a zis nimic, însă bărbatul speriat și transpirat care se refugiase lângă perete a intervenit.

— De... de fapt, ideea are potențial, a spus el făcând un pas înainte, apoi retrăgându-se imediat ce privirea fără ochi a lui Morrough s-a îndreptat spre el și potrivindu-și de mai multe ori gulerul cămășii. Bunul nostru prieten din Estul Îndepărtat, a făcut el semn spre Shiseo, care era absorbit de curățarea priboiului, a menționat că dispozitivul de suprimare de la încheietura prizonierei e un model vechi, care nu bloca total rezonanța. Poate așa se explică starea ei mentală *și* supraviețuirea.

Stroud a mijit ochii.

— Cum adică?

— Transmutația operată asupra ei nu e ceva ce ar putea face altcineva. Amintirile sunt prea strâns întrețesute cu mintea ei. Totuși, dacă cineva e capabil de o asemenea complexitate – o tămăduitoare, după spusele amicului nostru –, atunci poate...

— Vrei să spui că și-a făcut *singură* toate astea? a întins Stroud mâna către Helena cu o față profund disprețuitoare.

Omulețul s-a înecat cu propria salivă.

— Asta pare explicația cea mai probabilă. Din punctul meu de vedere.

Fața îi strălucea de transpirație.

Stroud a supt aer printre dinți.

— Și cum explici supraviețuirea?

— Păi... nu și-a dat voie să moară. Poa-poate că un nivel scăzut de rezonanță internalizată într-un tămăduitor competent oferă suficiente mijloace de autoconservare în condiții în care un corp obișnuit ar ceda în mod normal.

— E absurd! a izbucnit Stroud.

— E irelevant. Putem recupera amintirile? a întrebat Morrough. Flacăra Eternă n-ar fi depus atâtea eforturi decât dacă informațiile ar fi fost de o importanță vitală.

— Eminența Voastră! l-a implorat Stroud. Ordinul Flăcării Eterne a dispărut. N-a mai rămas decât cenușa din ei.

— Nu te-am întrebat pe tine, a spus Morrough, concentrându-se asupra bărbatului care se făcuse verde-bolnăvicios la față.

— Nu... cred că...

— *Ieși!*

Aerul bâzâia.

Bărbatul s-a albit la față și s-a retras cu spatele până la ușă făcând întruna plecăciuni și mulțumindu-i lui Morrough pentru mila și răbdarea lui, cu o ușurare vizibilă pe chip.

— Ce ascunzi? s-a aplecat Morrough deasupra Helenei.

Ei îi bătea inima tot mai repede. N-avea niciun răspuns.

Stroud s-a aplecat și ea, analizând-o cu ochi mijiți.

— Eminența Voastră, poate că, dacă i-am îndepărta secțiunea frontală a creierului, am reușit să pătrundem în anumite amintiri înainte ca febra să devină vătămătoare, a spus ea, trecându-și contemplativ degetul peste fruntea Helenei. Sau să-i modificăm suficient căile neuronale ca să inversăm transmutația. Aș fi onorată să-i monitorizez funcțiile vitale în timp ce efectuați vivisecția.

Morrough a dat din cap aprobator și Helena a fost străpunsă de groază. Stroud s-a dat deoparte și a ajustat lumina de deasupra, ca și cum era pregătită să înceapă pe loc.

— Mă scuzați, i-a întrerupt un glas domol și Helena a fost năpădită de un val de ușurare, până când și-a dat seama că vocea îi aparține trădătorului, Shiseo, care strângea în mâini trusa medicală. Tocmai mi-am adus aminte de un mic detaliu. A fost un anume general Bayard. Rănit la cap în timpul războiului.

— Da.

Stroud părea enervată de întrerupere.

— Creierul i s-a vindecat, dar... Shiseo s-a oprit ca și cum s-ar fi chinuit să găsească cuvintele potrivite. L-a împiedicat să mai fie cel care era cu adevărat: mintea lui, sinele lui real.

— Da. Știm ce i s-a întâmplat lui Bayard. N-a mai putut vorbi. Dependent. Soția lui a fost nevoită să aibă grijă de el ca de un copil, a spus Stroud cu o voce de scorpie.

— Bineînțeles, îmi cer iertare. Probabil nu e nimic important.

Shiseo a făcut o plecăciune și a părut să se pregătească de plecare.

— Stai! l-a oprit Stroud împăciuitoare. Dacă tot ai început, spune-ne la ce te gândeai!

— Nu știu toate amănuntele, a reluat Shiseo, însă cred că i-au aplicat un tratament spre sfârșitul războiului. O procedură complicată asupra minții.

— Executată de un tămăduitor sau de un chirurg?

Stroud s-a aplecat înainte. Shiseo a înclinat capul într-o parte ca și cum ar fi încercat să-și amintească.

— De un tămăduitor.

— Elain Boyle, presupun, a strâns Stroud din buze.

Shiseo a înclinat din nou capul, fără să arate vreun semn de recunoaștere pe față.

— A fost tămăduitoarea personală a lui Luc Holdfast, a spus Stroud ducând degetele la buze și respirând din nou printre dinți. Flacăra Eternă nu păstra prea strict evidențele, dar numele Elain Boyle apare frecvent în ultimul an al războiului. Se pare că devenise neobișnuit de pricepută.

— Unde se află acum? a întrebat Morrough.

— A fost ucisă când am preluat controlul asupra Institutului. Credem că trupul ei a fost trimis în mine. Putem verifica dacă mai sunt rămășițe. Stroud s-a întors spre Shiseo. Ce a făcut Flacăra Eternă cu Bayard despre care crezi că e cumva relevant?

Shiseo a făcut din nou o plecăciune.

— Am aflat acest lucru doar pentru că ei sperau că există tehnici similare în Imperiul de Est. Mi s-a spus că tămăduitorul are o abilitate specială de

a modifica nu doar creierul, ci și mintea. Propuneau să pătrundă în mintea lui Bayard și să-l vindece din interior.

Atmosfera din încăpere s-a schimbat brusc, devenind electrică.

— Asta ar fi animanție, nu tămăduire, a spus Stroud cu voce îndoită.

— Nu știu. Cuvintele erau... diferite, a zis Shiseo. Mi s-a spus că mintea se împotrivește prezenței altcuiva, dar acest tămăduitor credea că, prin numeroase tratamente mici, e posibil. Ca și cum ai învăța să tolerezi o otravă.

— Mitridatism[2], a spus Morrough încet și s-a întins cât era de înalt și impozant. Un mitridatism al sufletului... A făcut un pas spre Shiseo ca și cum avea de gând să-i smulgă răspunsurile din piept. Flacăra Eternă a găsit o cale de a face ca subiecții vii să supraviețuiască după transferul sufletului? Și tu nu te-ai gândit niciodată să menționezi acest lucru?

Helena a crezut că urmează să vadă încă o cutie toracică sfâșiată. Shiseo a rămas înfricoșător de calm și a făcut din nou o plecăciune.

— Îmi cer iertare. Mi-au pus multe întrebări. E greu să țin minte totul.

Morrough a părut mulțumit de scuză și s-a întors, iscodind-o din nou pe Helena ca și cum se gândea încă să-i facă o vivisecție în căutare de răspunsuri.

— Dacă Flacăra Eternă a avut într-adevăr un animant care a inventat o metodă temporară de transfer... asta ar putea explica o asemenea formă de pierdere a memoriei? Dacă cineva ar putea pătrunde în mintea altcuiva, i-ar putea modifica gânduri și amintiri, așa cum vedem aici. Asta ar explica totul, a spus Stroud, făcând un gest spre Helena. Pare mai probabil decât teoria deplasată despre autotransmutație.

— Dacă Flacăra Eternă a descoperit o metodă viabilă de transfer, asta are o semnificație mai mare decât o simplă pierdere a memoriei, a adăugat Morrough.

Helena îi simțea rezonanța până în măduva oaselor, ca și cum i-ar fi sfredelit în carne, încercând s-o dezghioace strat cu strat. Morrough s-a uitat la Stroud.

— Înregistrează fiecare detaliu pe care și-l amintește Shiseo despre procedura asta înainte să plece în Est! O să începem prin a testa această metodă de transfer treptat. Vreau s-o perfecționăm. Dacă se poate, o s-o folosim ca să-i îndepărtăm transmutația și să vedem ce anume a încercat cu atâta disperare Flacăra Eternă să ascundă de mine.

Morrough s-a răsucit, trăgând zgomotos aer în piept.

— Eminența Voastră, a spus Stroud temătoare. Cred că procedura de transfer pe care vreți s-o testați ar avea nevoie de un animant. A tușit slab și a continuat: Sunt sigură că Bennet ar fi fost bucuros de această oportunitate, însă, din păcate, sufletele nu sunt în repertoriul meu de rezonanță și nu mai e decât o singură persoană care să.... Am putea cumva noi doi...?

---

2 Obținerea toleranței la otravă prin consumul ei progresiv.

Vocea îi era plină de speranță.

— Să se ocupe Înaltul Comisar!

Fața lui Stroud s-a întunecat.

— Dar eu am găsit-o...

— Pentru tine am alte sarcini.

Stroud s-a îndreptat de spate, însă părea încă dezamăgită.

— La urma urmei, Înaltul Comisar a fost preferatul lui Bennet, a expediat-o Morrough cu un gest în timp ce dispărea printre umbre. E timpul să-i dăm ceva mai mult de făcut decât vânătoarea.

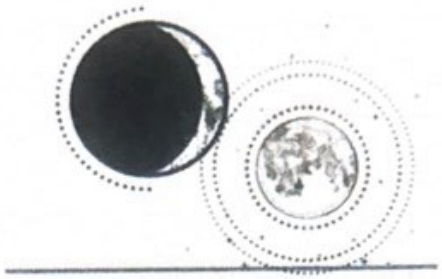

CAPITOLUL 3

Helena a numărat etajele Turnului în timp ce era coborâtă cu liftul din Centru.

Turnul Alchimiei fusese secole la rând o minune arhitecturală. Construit ca monument în amintirea Primului Război cu Necromanția, avusese la început doar patru etaje. Pe atunci, rezonanța alchimică era o abilitate ezoterică, asimilată magiei. Practicanții ei erau figuri învăluite în mit și mister, precum Cetus, primul alchimist din Nord.

Familia Holdfast și Institutul schimbaseră lucrurile, consacrând alchimia drept Știința Nobilă, un domeniu care merita studiat și stăpânit. Când Institutul de Alchimie se extinsese până aproape să nu mai încapă în Turn, clădirea fusese ridicată cu niște sisteme de scripeți fabricați alchimic și pe temelie se adăugaseră mai multe etaje. Timp de aproape două secole fusese cea mai înaltă clădire de pe continentul nordic, înălțându-se și mai mult pe măsură ce orașul din jur se extindea, iar alchimiștii intrau în număr tot mai mare pe porțile lui.

Însuși studiul alchimiei nordice era strâns legat de structura Turnului. Parterul și primele patru etaje, cu cele mai mari săli de curs, formau „fundamentele" și erau pline de inițiați care abia își descopereau rezonanța și învățau principiile de bază ale transmutației. Pentru elevare – trecerea la nivelul următor – trebuia dat un examen anual. După cinci ani, majoritatea elevilor își luau atestatul de alchimist și plecau să se înscrie în bresle și doar cei mai capabili erau elevați la următorul nivel al Turnului, mai îngust deja, ca să studieze domenii și subiecte mai specializate. Un număr și mai mic urca

dincolo de etajele de cercetare și de studii aprofundate, atingând rangul de mare maestru.

Acum liftul s-a oprit undeva între fostele etaje de cercetare. Helena a mijit ochii, încercând să răzbată prin vălul de durere care-i înceţoşa vederea. Pereții treceau tulburi pe lângă ea și abia când căruciorul cu patul ei s-a oprit în mijlocul unei încăperi sterile a reușit să distingă ceva. Părea să fi fost cândva un laborator privat.

Legăturile care o țineau imobilizată au fost desfăcute și Stroud s-a oprit o clipă, verificându-i încheieturile.

Tuburile introduse în mâinile ei între cubitus și radius îi stârneau greață și senzația de ceva profund greșit. Nici măcar nu-și putea mișca degetele fără să simtă cum mușchii, tendoanele, venele și nervii din spațiul acela îngust erau siliți să se adapteze dispozitivelor de nulificare care-i fuseseră trecute prin încheieturi.

— Foarte bine, a mormăit Stroud în timp ce se îndrepta spre ieșire, apoi, chiar înainte ca ușa să se închidă, Helena a auzit-o spunând: Nimeni nu intră aici fără permisiunea mea!

Ușa s-a închis grea, cu un pocnet urmat de sunetul încuietorii, și Helena a rămas singură.

S-a ridicat, însă medicamentul i se împrăștiase din sânge în tot corpul și mușchii au început să i se contracte dureros, ca și cum i-ar fi tras cineva de ei. A încercat să se îndrepte, dar în clipa în care picioarele i-au atins podeaua, i s-au tăiat genunchii. A căzut.

„Fugi!" îi tot spunea o voce. Dar nu putea; brațele și picioarele n-o susțineau. În lipsa vigorii fizice, gândurile i s-au întors spre interior. Uitase cu adevărat ceva?

Poate că Flacăra Eternă nu dispăruse, ci rămăsese ca un tăciune ascuns, așteptând momentul potrivit. Posibilitatea aceasta i-a aprins o sclipire de speranță. Dar cum fusese făcută să uite?

Transfer. Animanție. Ambele cuvinte îi erau străine.

Le-a răsucit în minte, încercând să înțeleagă cum se leagă comentariile pe care le auzise. Suflet, minte, pătrunderea în peisajul mental al altcuiva ca să-l poți transmuta din interior. Și Flacăra Eternă descoperise lucrul ăsta? Cu siguranță nu. Sufletele erau considerate intangibile printre credincioși. Flacăra Eternă percepea chiar și modificările fizice produse de vivimanție și necromanție ca pe un risc pentru sufletul nemuritor. Modificarea minții, transferul sufletului cu siguranță ar fi fost socotite ceva infinit mai rău. Dar Shiseo susținea că Flacăra Eternă crease o metodă de a realiza acest proces de transfer-animanție. Ceva ce Morrough, care descifrase tainele imortalității, nu descoperise.

Cine era Elain Boyle? Helena nu-i știa numele și era sigură că nu existaseră alți tămăduitori, cu atât mai puțin unul personal, desemnat doar pentru Luc.

Luc n-ar fi acceptat niciodată să primească ceva ce nu era distribuit în mod egal tuturor celorlalți membri ai Rezistenței, iar asta includea îngrijirea medicală și tămăduirea. Îi fusese îndeajuns de greu să aibă paladini care juraseră să-l apere, deși era o tradiție mai veche decât Paladia însăși.

În mod sigur Stroud se înșela.

Și totuși *era* ceva ascuns, ceva schimbat în ea. Un secret atât de bine tăinuit, încât Helena nu putea nici măcar ghici ce este.

Mușchii i s-au contractat și mai tare. Zăcea pe podea, cu corpul încovoiat și contorsionat înăuntru, ca un păianjen mort, însă mintea ei gonea mai departe. Ce-ar fi făcut Luc, dacă el ar fi fost cel rămas în viață, captiv? Ar fi avut deja un plan. Ar fi fermecat-o pe Grace să transmită un mesaj din partea lui, ar fi început să coordoneze o strategie de evadare și ar fi pus la cale să-i salveze pe toți cei din Avanpost.

Asta ar fi făcut el. Acum era rândul Helenei. Nu putea să-l dezamăgească. Nu din nou.

SE AȘTEPTASE CA TRANSFERUL SĂ ÎNCEAPĂ imediat, dar a petrecut, după impresia ei, zile întregi abia reușind să se miște, pe măsură ce mușchii îi reveneau treptat la normal.

— Sevraj, i-a spus Stroud cu o privire condescendentă, băgându-i cu de-a sila un tub de hrănire pe nas și montându-i o perfuzie în braț, ca s-o mențină sedată. N-are a face. Îmi imaginez că te-au învățat să savurezi suferința. Până la urmă, chemarea unei tămăduitoare e sacrificiul, nu-i așa?

Își arăta deschis disprețul față de Helena după ce se dovedise că amândouă sunt vivimante, dar că în război fuseseră în tabere opuse. O considera o trădătoare.

— Nu-mi plac spasmele astea, i-a spus ea mai târziu, în timpul unui consult, strângând din buze când degetele Helenei s-au încleștat, făcând-o să scape o ceașcă. Nu sunt din cauza setului de nulificare. Ții minte când au început?

Helena a scuturat din cap, tresărind când senzația de arsură a rezonanței i-a pătruns în încheietura stângă, șerpuindu-i printre oase. Stroud i-a răsucit și examinat mâna preț de câteva minute.

— După cum arată, pare că ți-ai rupt încheietura de câteva ori. Sunt niște leziuni vechi la nervi. Îți amintești când s-a întâmplat?

Helena nu-și amintea să se fi rănit vreodată serios la mâini. Dexteritatea lor era vitală pentru a canaliza și a controla rezonanța, și în practica unui alchimist, și în munca unui tămăduitor. Întotdeauna avusese mare grijă de ele.

— Nu sunt menționate în dosarul tău școlar, așa că probabil s-au produs în timpul războiului, însă nici de acolo nu avem vreo evidență.

Dosarele școlare ale Helenei fuseseră descoperite și lui Stroud îi plăcea să le folosească, interogând-o despre tot felul de detalii din viața ei. Probabil fiindcă avea voie s-o pedepsească pentru refuzul de a vorbi.

Unde îi fusese testată pentru prima dată rezonanța alchimică? La ambasada paladiană din țara ei natală, insulele sudice Etras. Câți ani avea când emigrase în Paladia ca să studieze la Institutul de Alchimie? Zece. Câți ani de studii făcuse la Institut? Șase. Își amintea moartea principelui Apollo Holdfast? Da, fusese în clasă cu Luc. Când se alăturase Rezistenței? Când breslele răsturnaseră guvernul legitim și apăruse o Rezistență în care să se înscrie.

Lui Stroud nu i-a plăcut răspunsul acesta.

Când devenise membră a Ordinului Flăcării Eterne? Helena a încercat să evite să răspundă, dar Stroud avea cartea membrilor, cu jurământul și numele Helenei scrise cu propriul ei sânge.

— Consiliul Flăcării Eterne știa că ești vivimantă când te-ai alăturat lor?

Ea a dat din cap că nu.

Stroud a fixat-o cu o privire feroce, așteptând un răspuns în cuvinte.

— Eu nu știam că sunt vivimantă, a spus până la urmă Helena. Și după… când toată lumea a aflat… lui Luc nu i-a păsat. Credea că nu abilitățile, ci ceea ce faci cu ele te schimbă cu adevărat.

— Ce mărinimos! Glasul lui Stroud era glacial, degetele ei strângeau dosarul din mână. Păcat că n-a și abdicat. Atunci poate că mulți ar fi fost încă în viață.

— Familia lui era Chemată, a spus Helena, deși știa că n-are rost să discute.

— Da, de Sol, a zis Stroud batjocoritor, cu glas din ce în ce mai tăios. Știu că la Institut nu se preda astronomie modernă, dar ai studiat vreodată teoriile astrologice mai noi? Până la urmă, te-ai născut în insulele comerțului; sigur ai fost expusă la tot felul de idei. Chiar ai crezut că soarele s-a uitat pe pământ și și-a ales un favorit? Că o rază de lumină l-a înzestrat pe Orion Holdfast cu abilități dumnezeiești, încât toți descendenții săi meritau să conducă Paladia ca niște zei?

Helena a strâns din dinți, dar Stroud n-avea de gând să se oprească.

— Conform dosarului tău, erai considerată o elevă inteligentă. Cu siguranță n-ai înghițit toate poveștile care ți s-au spus despre Holdfaști. Uită-te în ochii mei și spune-mi: *chiar* crezi că aveau dreptul să domnească?

A apucat-o cu degetele de bărbie, silind-o să ridice ochii. Helena a privit-o drept în față, simțindu-i amenințarea rezonanței.

— Mai bine ei decât unii ca tine.

Stroud a lăsat mâna jos. Rezonanța i s-a topit și a plesnit-o atât de tare peste față, încât a dat-o cu capul de perete.

— Dacă te-ai fi alăturat cauzei noastre, ai fi putut să fii măreață. S-a ridicat deasupra Helenei, respirând greu. Ai fi fost cineva. Acum ești un nimic. Ți-ai irosit puterile pentru tabăra pierzătoare. Nimeni n-o să-și mai aducă aminte de tine. Ești cenușă, la fel ca toți ceilalți. Și o trădătoare printre ai tăi.

Când a rămas singură, Helena și-a luat în mâini partea umflată a feței. Capul îi zvâcnea de durere.

Rezistența considerase conflictul un război sfânt, o bătălie divină între Bine și Rău, o testare a Credinței. Însă motivele Helenei fuseseră mai personale. Luc n-avea nevoie să fie de origine divină pentru ca ea să vrea să-l salveze. Ar fi putut fi un om obișnuit și ea ar fi făcut aceleași alegeri.

Era ceva pe care l-ar fi putut face și care ar fi schimbat lucrurile?

Când emigrase, Paladia i se păruse Helenei un paradis. Etras nu avea multe minereuri metalice, iar rezonanța era rară. Existau câteva bresle alchimice, însă niciuna nu oferea studii de specialitate. Când sosise în Paladia, fusese ca și cum ar fi ajuns acasă, ca și cum găsise locul în care fusese menită să trăiască.

Își dăduse vag seama că există o ierarhie printre alchimiști care îi împărțea până și pe elevi, separând breslele de familiile pioase strâns aliate cu neamul Holdfast, însă nu cunoștea suficient politica orașului-stat ca să înțeleagă toate subtilitățile. Tot ce știa era că unii elevi nu vorbeau cu ea, râdeau când ea punea întrebări și-i imitau accentul și modul în care gesticula când spunea ceva. Mai târziu aflase că aceștia erau elevii din bresle și că e mai bine să fie precaută cu ei.

Trebuise să vină Luc să-i explice că acestor elevi li se părea că Helena ocupase un loc destinat lor, deși el o încredințase că nu-i așa. Institutul familiei lui nu fusese înființat pentru bresle, ci pentru cei ca ea, care n-aveau oportunități de a învăța alchimia singuri. Elevii din bresle nici măcar n-aveau nevoie să facă școală; locurile și viitorul le erau asigurate. Pentru ei, înscrierea la Institut era o chestiune de prestigiu; de îndată ce-și luau atestatul, plecau toți. Helena însă era specială. Ea avea să rămână după anul cinci, să studieze mai mult decât fundamentele alchimiei. Avea să fie elevată la etajele superioare, să facă descoperiri, genul de muncă în stare să schimbe lumea. Numele ei avea să intre în istorie.

De ce să-și fi dorit familia lui un elev din bresle când puteau avea pe cineva ca ea?

Luc avusese mereu talentul de a o face să se simtă deosebită, nu dureros de inadecvată. Ea voise să-i arate că are dreptate, că e o valoare, că merită

încrederea. Că familia lui nu se înșelase în privința ei. Se concentrase asupra propriei educații și ignorase ostilitățile politice din jur.

Luc pomenea din când în când că breslele sunt convinse că Holdfaștii sufocă progresul științific al alchimiei și împiedică industrializarea – și aici făcea semn către fabricile de sub baraj, care umplea cerul cu nori negri de fum. Că tatăl lui e acuzat că a lăsat țara să rămână în urmă prin guvernarea lui neglijentă. Sau că breslele propuseseră ca puterea principelui să fie limitată la treburile religioase și ca *ele* să conducă țara. Părea că nimic din ce făcea principele Apollo nu era vreodată suficient; plângerile și cererile lor erau nesfârșite.

Când principele Apollo fusese asasinat, breslele nu priviseră deloc evenimentul ca o tragedie, ci ca o oportunitate. Se folosiseră de vârsta de doar șaisprezece ani a lui Luc drept pretext ca să declare o reformă: nu elitele religioase și clasa războinică aveau să mai conducă Paladia, ci nou-înființata Adunare a Breslelor. Ordinul Flăcării Eterne le-ar fi putut opri ușor răzvrătirea dacă n-ar fi fost Morrough, care apăruse în mijlocul tulburărilor parcă de nicăieri, oferind imortalitatea. Și nu o viață veșnică de degradare treptată, ci una invulnerabilă la bătrânețe și la răni, descoperită nu prin putere divină, ci prin știință.

Breslele profitaseră de ocazie și începuseră să apară Nemuritorii. Mai întâi numai câțiva aleși, care ieșiseră la iveală nu doar ca Nemuritori, ci și ca indivizi capabili de forme avansate de alchimie. Puterea și viața eternă ajunseseră brusc la îndemâna oricui era pregătit să-și dovedească loialitatea față de Morrough. O mulțime de aspiranți la imortalitate se înghesuiseră să i se alăture, dându-se de partea breslelor.

Ideile promise de Adunarea Breslelor despre „Noua Paladie" se răspândiseră în rândul populației ca o boală. Când Flacăra Eternă intervenise pentru a restabili ordinea, Nemuritorii dăduseră la iveală o altă abilitate: necromanția, la o scară nemaivăzută până atunci. Când erau atacați, în loc să recruteze masiv dintre aspiranți, îi ucideau pe soldații Flăcării Eterne și apoi foloseau reanimarea ca să-i întoarcă împotriva propriilor tovarăși, construind astfel o armată din morții Flăcării Eterne.

Luc, proaspăt încoronat ca principe, fusese convins că cetățenii Paladiei se vor trezi la realitate când își vor da seama că se aliază cu necromanți. Secole la rând, necromanția fusese considerată crimă capitală pe aproape întreg continentul. Nici măcar breslele n-ar fi mers atât de departe.

Se înșelase.

— DACĂ AI FOST TĂMĂDUITOARE, de ce nu apari mai des în dosarele ›italului?

Stroud se întorsese într-o stare de indignare maximă, cu un teanc de dosare în brațe.

Numele Helenei era aproape de negăsit. Stroud nu reușise să-i depisteze semnătura decât pe inventarele de provizii medicale, pe o cerere pentru un cuțit simplu de alchimie și pe câteva formulare adresate catedrelor de chimie și metalurgie prin care se solicitau anumiți compuși. Singurul document interesant din teanc era o listă preliminară de victime, pe care Helena figura printre cei presupuși decedați. Într-un cuvânt, în ani de dosare militare, ea abia dacă exista. Stroud părea jignită personal.

— Deci?

— Tămăduirea e un miracol; nu trebuie să-ți pui numele pe ea, a spus Helena, recitând ceea ce i se spusese cu mult timp în urmă. Există un simbol pe dosarele medicale care indică acte de... intervenție.

— Adică... Stroud a răsfoit un dosar și l-a întors spre Helena: într-un colț se vedea o semilună tăiată. Asta?

Helena a încuviințat. Stroud s-a uitat lung la semn.

— Și atunci cum ții evidența procedurilor?

O senzație apăsătoare i s-a întins Helenei din piept spre gât.

— Tămăduirea nu e o procedură.

Marele Șoim Matias, consilierul spiritual al Flăcării Eterne și superiorul ei direct, ceruse cu strictețe ca utilizarea vivimanției să nu fie documentată într-o manieră care s-o glorifice. Actul vivimanției, spunea el, poate fi purificat numai prin intenții altruiste.

Deși tămăduitorii se întâlneau relativ des în regiunile izolate din Paladia, vivimanția era suficient de rară ca să circule tot felul de zvonuri despre ce sunt capabili să facă practicanții ei: că ar putea să-i farmece pe cei vii, de exemplu, la fel cum necromanții pot să-i vrăjească pe morți, sau să efectueze asupra lor transmutații imposibil de descris.

Înainte Helena crezuse că părerile despre vivimanți sunt nerezonabil de aspre, dar acum, ca subiect al lui Stroud, începea să înțeleagă. Stroud nu făcea farmece, dar se pricepea s-o paralizeze și s-o manipuleze transmutațional la cea mai mică provocare. Dacă Helena tresărea prea mult, îi suda oasele ca s-o țină nemișcată. Părea să-i facă plăcere faptul că procedeul nu e considerat tortură. Uneori o lăsa în starea asta cu orele.

A fost o ușurare când, până la urmă, a părut să-și piardă interesul, anunțând că nu mai are timp să se ocupe de Helena. Doi necroservi veneau s-o ia de câteva ori pe zi și o obligau să se plimbe pe coridorul care înconjura liftul.

Vederea îi revenise, iar necroservii arătau îngrozitor. Adipocera[3] le așternea o peliculă cerată netedă peste pielea pătată cu vinețiu, iar sclerotica

3 Ceară care se formează în mod natural pe cadavre aflate în medii umede și lipsite de oxigen.

din jurul pupilelor încețoșate era roșie sau galben-intens. Vârfurile degetelor înnegrite putrezeau. Mirosul de conservanți chimici și de descompunere îi făcea rău Helenei, însă ei n-o lăsau să se oprească, până ce i se tăiau picioarele și trebuiau s-o târască înapoi în camera ei.

Plimbările se contopeau una într-alta, la fel ca și zilele. Helena nu știa de cât timp e la Centru; luminile nu se stingeau niciodată și toate ferestrele erau acoperite și sigilate.

— Ea e? s-a ivit brusc în calea ei un bărbat cu o față palidă și nasul ascuțit ca un ac, ieșind dintr-o încăpere în timp ce ea era împinsă pe veșnicul traseu.

Helena a scos un geamăt de uimire. Înaintea ei, într-o ținută sofisticată, cu haine brodate și bijuterii, stătea Jan Crowther, unul dintre cei cinci membri ai Consiliului Flăcării Eterne.

— Crowth...

O mână împodobită cu inele grele s-a întins brusc, apucând-o de umăr, trăgând-o aproape și scrutând-o cu privirea.

— L-ai cunoscut? a întrebat-o bărbatul și degetele cu inele i s-au înfipt în piele.

Helena a încercat să se elibereze din strânsoare, dar necroservii care o însoțeau au ținut-o nemișcată în timp ce Crowther se apleca tot mai aproape, trăgând aer adânc în piept. O limbă groasă vineție i s-a strecurat o clipă dintre dinți ca și cum se pregătea s-o lingă. Ea s-a dat înapoi îngrozită, însă el era acum atât de aproape, încât îi distingea trăsăturile. Avea sclerotica ușor gălbuie, iar sub ochii ușor încețoșați se zărea palid o rețea de vene întunecate. Pielea prăfoasă răspândea un miros puternic de lavandă.

Nu era Crowther. Unul din Nemuritori îi preluase corpul.

În rarele ocazii când nu se mai puteau regenera, când fuseseră atât de grav răniți în bătălie încât trupurile nu li se mai puteau vindeca, Nemuritorii aveau opțiunea să se mute în necroservi. De asta membrii Rezistenței îi numeau „strigoi". Era o soluție imperfectă; chiar și când erau întreținute, noile trupuri care-i adăposteau se degradau lent și erau lipsite de capacitățile regenerative ale celor originale, aproape indestructibile. Helena bănuia că de asta Morrough e atât de interesat de transfer: metoda le-ar fi permis Nemuritorilor să se mute în trupuri vii.

Strigoiul care folosea corpul lui Crowther a făcut un pas în spate. S-a uitat din nou la ea și pe față i-a trecut o expresie ciudată.

— Te cunosc, a zis încet.

A apucat-o de obraji, răsucindu-i capul astfel încât lumina să cadă asupra lui din unghiuri diferite. Privirea lui i-a umblat pe piele ca și cum ar fi căutat ceva anume. A apucat-o apoi de o mână și inelele grele și întunecate i-au intrat în carne, mișcând cătușele și trimițându-i un junghi în josul brațului. S-a uitat la degetele ei, apoi i-a scrutat din nou chipul.

Necroservii n-au reacționat.

Acesta să fi fost Înaltul Comisar?

— Da. Ea e. Stroud apăruse din senin și vorbise cu o voce mult mai blândă decât cea cu care se obișnuise Helena. Părea iritată de felul brutal în care fusese manevrată prizoniera, dar ezita să protesteze. Curând va fi pregătită.

Strigoiul a apucat-o pe Helena de păr și fața i s-a schimonosit când s-a aplecat din nou deasupra ei. Avea în ochi o expresie flămândă, disperată, cum ea nu văzuse niciodată pe chipul impasibil al lui Crowther.

— Am mai văzut-o undeva. A strâns-o și mai tare, scuturând-o atât de energic, încât i-a smucit capul pe spate. Unde te-am mai văzut?

— Era păpușica familiei Holdfast, staroste. Probabil ai văzut-o la Institut.

Chipul strigoiului s-a crispat cu dispreț la auzul numelui Holdfast. I-a dat drumul Helenei, pierzându-și brusc interesul. Acum părea furios și pe gât i s-a ridicat o nuanță vineție, pătându-i fața.

— Mă așteptam la mai mult de atât. Mi s-a spus că misiunea asta e ceva special.

Stroud a tras aer printre dinți.

— Aparențele nu sunt totul. Îi poți spune Înaltului Comisar că va fi pregătită în curând pentru el. Acum ai vrut să vezi pregătirile pentru încăperi. A făcut un gest spre lifturi. Plănuiesc să încep foarte curând cu niște subiecți de probă, ca să vedem cât de repede putem da drumul la treabă. Interesul a fost aproape copleșitor. Am primit deja zeci de cereri și mai sunt câteva săptămâni până la anunțul oficial. Stroud a râs nervos, dar și-a luat seama și și-a dres vocea în timp ce apăsa pe panoul liftului. A fost greu să stabilesc cele mai promițătoare combinații. Am folosit ce am putut din registrele spitalelor. Arhivele breslelor sunt și ele destul de utile, chiar avansate pentru vremea lor. Dar tu ești singurul care a produs exact ceea ce sperăm să obținem aici, așa că sunt foarte dornică să-ți aud perspectiva.

În ciuda laudelor, fața strigoiului a împietrit. Liftul a venit și, înainte ca el să apuce să răspundă, au intrat amândoi.

Necroservii au împins-o pe Helena mai departe și ea a răsuflat prelung. Deci nu acesta era Înaltul Comisar. S-a simțit ușurată că primul corp reanimat pe care-l recunoscuse fusese Crowther, unul din membrii mai detașați ai Consiliului, nu cineva pe care-l cunoscuse bine.

A ridicat privirea și a tresărit la vederea singurului portret atârnat în coridor.

Turnul fusese plin de opere de artă și decorațiuni, de portretele înșirate ale alchimiștilor importanți care studiaseră sau predaseră la Institut. Acum nu mai era decât un singur tablou, înfățișând un bărbat palid cu chipul posomorât, o frunte lată și bărbia grea. Pe placa de sub el era bătut în cuie numele

ARTEMON BENNET, urmat de două date despărțite de peste optzeci de ani.

Helena și-a amintit cu o claritate viscerală rapoartele asociate cu numele acesta. După ce-și consolidaseră poziția în oraș, Nemuritorii îi chemaseră pe toți vivimanții și necromanții ascunși să li se alăture, înființând laboratoare în care adepții lor își puteau explora puterile eliberați de jugul Credinței. Când nu erau pur și simplu uciși și reanimați sub formă de necroservi, luptătorii Rezistenței erau trimiși în laboratoare ca subiecți de cercetare. Artemon Bennet fusese șeful catedrelor științifice și de cercetare din Noua Paladie. Se spunea că e interesat în mod deosebit de experimentele asupra alchimiștilor.

Singurul lucru bun legat de portret era descoperirea că, într-un fel sau altul, Bennet murise.

Într-o altă zi, plimbarea se apropia de sfârșit. Helena se chinuia încă să respire adânc, obicei pe care-l căpătase din cauza cantității reduse de oxigen din bazinul de stază și agravat acum de duhoarea necroservilor. Simțea că amețește și vederea a început să i se încețoșeze. Pașii i s-au poticnit. Necroservii au apucat-o strâns, nedându-i voie să încetinească. Începuse să-și târască picioarele, când un icnet înăbușit a trezit-o brusc din amețeală.

— Marino!

Pe lângă ea, într-un scaun cu rotile, trecea o fată cu părul închis la culoare. Era slabă, aproape descărnată, însă s-a îndreptat de spate și s-a aplecat înainte, ațintindu-și privirea pe chipul Helenei. Avea cicatrici ca ale lui Grace și o pătură peste genunchi. La încheieturi purta aceleași cătușe ca și Helena. Era împinsă pe coridor înspre o sală de operație care se vedea, neclar, deschisă.

Helena s-a clătinat, încercând să-și găsească echilibrul.

— Penny!

Penny era cu un an mai mare decât ea. Una dintre puținele fete care urma studii universitare în domeniul alchimiei, fusese printre primele care se înrolaseră în Rezistență, hotărâtă să meargă în linia întâi și să lupte.

Infirmierul care o împingea a grăbit pasul, întorcând scaunul ca să împiedice schimbul de priviri. Helena și Penny au întins gâtul, încercând să nu se piardă din ochi în timp ce erau duse în direcții opuse.

— Penny, ce-ți...?

Helena n-a apucat să termine întrebarea. A fost împinsă spre camera ei. Penny s-a aplecat peste brațul scaunului, privind în urmă cu o față răvășită.

— Ai avut dreptate. Îmi pare nespus de rău. Ar fi trebuit să te ascultăm.

Helena n-a apucat s-o întrebe la ce se referă. Infirmierul a grăbit pasul, iar Penny a dispărut.

— Azi te duc, i-a spus Stroud intrând, absorbită de un teanc de dosare. De câte ori o văzuse Helena, era tot mai distrasă. Pregătește-te!

— Plec?

Stroud a ridicat privirea și i-a aruncat un zâmbet iritat și neliniștit.

— Da. Centrul are alte scopuri. Înaltul Comisar te așteaptă. Hai! Acum!

Helena n-avea în ce fel să se pregătească. A fost împinsă în lift doar cu hainele de pe ea și cu o pereche de papuci de lână prea mari.

Liftul a coborât până la etajul patru, unde Turnul Alchimiei era conectat prin pasarele suspendate de celelalte clădiri ale Institutului. Într-un oraș construit pe verticală precum Paladia, legătura între clădiri se făcea adesea prin poduri suspendate, unele ca niște pasaje înguste, altele suficient de late ca să conțină mici piețe și scuaruri, la zeci de etaje deasupra orașului. Pe măsură ce Paladia se extinsese, zonele inferioare aproape nu mai vedeau cerul, transformându-se în regiuni umede și întunecate infestate de boli.

Helena a zărit curtea principală dedesubt – porțiuni de iarbă străbătute de poteci geometrice care legau căminele de Turn și de clădirea principală a științelor. Trepte de marmură albă urcau spre ușile imense ale Turnului. Și-a adus aminte instantaneu de valul de sânge, trupuri rănite și cadavre care le acoperea când le văzuse ultima oară.

Și-a ferit privirea. Trebuia să se concentreze asupra prezentului.

A FOST ÎMPINSĂ PE BANCHETA din spate a unei mașini și un necroserv a îngrămădit-o spre locul din mijloc și s-a așezat lângă ea. Mirosul de putrefacție a umplut imediat spațiul închis. Helena s-a simțit parcă strânsă de gât și și-a acoperit nasul și gura cu o mână. Stroud a urcat pe partea cealaltă, aparent imună la mirosul urât, răsfoind neîncetat teancul ei de dosare.

Automobilul a trecut printr-un tunel lung și lumina de chihlimbar a felinarelor electrice a licărit în poala Helenei, lăsând loc unui cenușiu posomorât când mașina a ieșit la suprafață. Helena a aruncat o privire pe geam, către cer. Era întunecat și înnorat, un gri sur ce părea să sugă culoarea din lume. Văzând orașul, a fost surprinsă de cicatricile încă izbitor de vizibile după război: găurile imense din conturul lui la orizont, clădirile arse, ruinele prăbușite. Arătau ca și cum nu se renovase încă nimic. Singura noutate părea a fi drumul.

Când automobilul a trecut de pe Insula de Est pe cea de Vest, aproape toate urmele războiului au dispărut.

Paladia fusese întemeiată într-o deltă în bazinul înconjurat de munții Novis. Insula originară, Paladia, denumită mai târziu Insula de Est, era formată dintr-un platou înalt în nord, care cobora spre vârful sudic. Turnul Alchimiei fusese construit în cel mai înalt punct al insulei, iar așezarea

– ulterior metropola – se tot dezvoltase în jurul lui, până când construcțiile acoperiseră fiecare metru pătrat. Aici crescuseră industria, comerțul, guvernul, catedralele periheliului și Institutul de Alchimie. Insula de Vest fusese construită după câteva secole, proiectată pentru a adăposti populația în creștere explozivă. Toate construcțiile erau aici mai noi, mai mari.

În timpul războiului, Nemuritorii deținuseră un control slab asupra Insulei de Vest, în vreme ce Rezistența își stabilise Sediul în Institutul de Alchimie, obținând un punct de apărare solid pe Insula de Est și împărțind astfel orașul-stat în două. Deoarece găzduia majoritatea infrastructurii cruciale și principalele porturi, Insula de Est suferise cel mai mult când Nemuritorii încercaseră să preia controlul.

În comparație cu ruinele de aici, Insula de Vest părea aproape neatinsă. Clădirile ei vaste și interconectate se înălțau spre cer strălucitoare și nevătămate.

Când intrase dinspre mare pe fluviu și văzuse Paladia, cu turnurile și strălucirea ei oglindite în apă, Helena avusese sentimentul că o divinitate măreață își așezase coroana între munți. Nu crezuse niciodată că poate exista ceva atât de frumos pe lume.

Mașina părea minusculă cum gonea de-a lungul Insulei de Vest, trecând apoi alt pod spre partea continentală a Paladiei, care se întindea de pe malurile fluviului până la linia pădurii de la poalele munților. Era formată în mare parte din mine și terenuri agricole, iar puținele zone neexploatate aparțineau celor mai vechi familii care se alăturaseră Institutului cu secole în urmă, încă de la înființare.

Dacă Helena era dusă pe continent, însemna că Înaltul Comisar are un fel de moșie. Fie fusese confiscată și-i fusese oferită după război, fie poate provenea el însuși dintr-o familie bogată din bresle. Fuseseră câteva ale căror averi explodaseră în urma industrializării din ultimul secol.

S-a aplecat înainte, privind prin parbriz, căutând orice indiciu legat de destinație. Ieșită din Centru, începea în sfârșit să schițeze ceva ce semăna cu un plan. Realist vorbind, șansele ei de evadare erau aproape inexistente. Chiar și fără cătușele care-i limitau dexteritatea și-i suprimau rezonanța, nu se pricepea aproape deloc să lupte. Rezonanța fusese mereu calitatea ei principală. Presupunând că reușea cumva să fugă, n-avea unde să se ducă, nu știa cine mai e în viață, în cine se poate încrede sau cine ar avea încredere în ea. Dacă coopera, exista o șansă să supraviețuiască transferului. Dar dacă supraviețuia, ar fi trădat Flacăra Eternă, oferind informații pe care își sacrificase propriile amintiri ca să le protejeze.

Și-a încleștat mâinile și durerea i-a țâșnit în încheieturi ca o flacără. În bazinul de stază își spusese la nesfârșit că va supraviețui, că trebuie să reziste. Nu-și putea explica de ce. La urma urmei, scopul activității ei de tămăduitoare fusese să asigure supraviețuirea celorlalți, să fie un plan de rezervă, pentru ca Luc să nu moară. Tămăduitorul era inutil dacă toți mureau.

N-avea să fie o trădătoare. Indiferent ce acceptase să fie ascuns în mintea ei, n-avea să-i lase pe Nemuritori să descopere. Supraviețuirea nu conta. Mai bine se sinucidea decât să le permită să afle ceva de la ea.

Poate cel care o prinsese avea să fie exact calea către acest scop. Dacă ceea ce spusese Grace era adevărat, Înaltul Comisar prefera crima în locul unor decizii strategice, precum interogatoriul. Bărbații predispuși la violență erau în general necugetați, acționând mai întâi din impuls și apoi încercând să găsească o logică. Dacă l-ar fi putut provoca, era posibil ca el s-o ucidă din reflex. O singură greșeală și secretele ei s-ar fi pierdut. Nicio formă de necromanție nu putea învia mintea.

Ce i-ar face Morrough atunci Înaltului Comisar? Fără îndoială ceva mult mai rău decât ce i se întâmplase lui Mandl.

Helena așa spera.

Poate n-avea cum să-l răzbune pe Luc, dar putea să facă dreptate pentru Lila.

Gândul la Lila Bayard moartă, la fața ei sfâșiată și la trupul folosit pentru a-i păzi, ca gardian, pe cei pe care-i apărase cândva i-a strâns dureros pieptul. Lila fusese unul dintre puținii pe care n-o deranjase faptul că Helena era vivimantă. În timpul războiului fuseseră chiar colege de cameră. Nu se apropiaseră – ca paladin, Lila era adesea plecată, luptând pe front –, însă n-o tratase niciodată pe Helena ca pe o inferioară pentru că nu participa la bătălii.

Fusese considerată un talent unic în alchimia de luptă. Încă de la cincisprezece ani se alăturase cruciadelor Flăcării Eterne, străbătând continentul pentru a verifica zvonurile despre necromanți. Viața ei gravitase în jurul misiunii de a deveni paladin și a-l sluji pe principe. I se spunea întruchiparea Lumithiei, zeița războinică a alchimiei.

Helena nu-și imagina cum ar fi putut cineva s-o omoare pe Lila, mai ales *după* ce Luc fusese ucis. Lila ar fi murit de o mie de ori decât să-l vadă pe Luc luat prizonier. Își dedicase întreaga viață respectării jurământului de a-l apăra.

S-a trezit din gânduri când au oprit la un punct de control.

Pe drum, copacii erau toți scheletici, fără frunze. Automobilul a mai străbătut câțiva kilometri și a ieșit de pe șoseaua principală. În capătul unei alei lungi, printre copaci, s-a ivit o clădire semeață și poarta grea, ornamentată s-a deschis, lăsând mașina să intre. Era un conac vechi, impunător, cu fațada acoperită de niște lujeri fără frunze care se cățărau pe ziduri ca niște vene întunecate. Arhitectura era departe de eleganța modernă a orașului. Motivele ornamentale aveau ceva masiv și întunecat și păreau să fi răbdat intemperiile mai bine de un secol. Cinci turnulețe întunecate spintecau cerul: trei pe corpul principal și câte unul pe cele două aripi care se arcuiau pe laturi, formând un semicerc. Poarta, zidul și clădirile anexe erau toate așezate circular, creând o curte închisă, cu o grădină neîngrijită în mijloc.

Mașina a scârțâit pe pietrișul alb, virând și oprindu-se. În capătul scării late de piatră stătea o femeie tânără.

Helena a fost împinsă afară din mașină după Stroud. A tras adânc aerul curat în piept și a luat-o tremurul. Era îngrozitor de frig și aerul umed de țară i-a pătruns imediat în oase. Uitase cât de aspre sunt iernile din Nord.

Femeia de pe trepte era aproape o fetișcană și ieșea în evidență pe fundalul peisajului lipsit de viață. Părul castaniu-deschis îi cădea în bucle perfecte în jurul feței palide și purta o rochie verde-otrăvitor, împodobită cu un corset exterior negru ce semăna cu o cutie toracică. Un craniu de pasăre placat, lucios, era prins de el în așa fel încât ciocul lung să-i coboare între sâni. Avea inele de alchimie pe mai multe degete și legăna leneș în mână un baston scurt, urmărind grupul care urca treptele spre ea. Privirea i-a trecut dincolo de Stroud, spre Helena. A mijit ochii albastru-pal.

— Deci, a zis când toți au ajuns lângă ea. Probabil fanatici sunt printre indivizii de toate soiurile. Și-a îndreptat atenția către Stroud și a afișat un zâmbet strâmb. Bine ați venit la Spirefell! Soțul meu vă așteaptă.

Stroud a pornit în pas cu stăpâna casei, iar necroservul a împins-o pe Helena în urma lor.

Un majordom mort le-a deschis ușa și vederea lui i-a înghețat Helenei sângele în vine. Spre deosebire de necroservii din Centru, era proaspăt decedat și îmbrăcat impecabil. O clipă, Helena a crezut că e viu sau că e un strigoi. N-avea pe piele luciul ceros al adipocerei și nu se mișca deloc cu încetineala pe care ajunsese s-o asocieze cu necroservii. Dar expresia feței și privirea îi erau complet goale. Probabil fusese ucis recent. Grace spusese că Nemuritorii țin necroservi pe post de servitori, dar o familie bogată n-ar fi fost dispusă să le suporte mirosul, ceea ce însemna că erau probabil înlocuiți frecvent.

Helenei i s-a pus un pietroi în stomac când a pășit înăuntru și a văzut cum arată casa.

Holul de la intrare era mare și impersonal și primul lucru pe care l-a zărit a fost o pată lucioasă de sânge. A tresărit, întorcând instinctiv privirea și capul.

— Ce este? a întrebat-o Stroud pe un ton aspru.

— Sângele, s-a chinuit ea să spună, neputând să se uite din nou.

Toate execuțiile i-au revenit ca un șuvoi în minte. Mirosurile și gustul grețos din aer revărsându-se ca un potop peste marmura albă.

Stroud a aruncat o privire în jur.

— Unde?

Ea a încercat să-i arate, însă Stroud părea nedumerită. Helena s-a uitat din nou și a descoperit că se înșelase. Nu se vedea nicio urmă de sânge: pe o masă în mijlocul sălii era aranjat un buchet de trandafiri. A tresărit dureros la vederea lui.

— Nu-i nimic, a mormăit.

Tânăra în verde le urmărea. Și-a mutat privirea de la Helena la trandafiri, apoi a schițat un zâmbet, s-a întors și s-a îndreptat spre ușile din celălalt capăt al holului de la intrare.

— Așteaptă aici! a zis Stroud.

Ușa s-a închis, lăsând-o pe Helena împreună cu mortul. Ea a privit în jur, încercând să se uite la orice, mai puțin la trandafiri.

Întunericul părea mai greu înăuntru decât sub cerul cenușiu apăsător. Spirefell era o construcție cavernoasă, umbrită de decorațiuni metalice minuțioase. În dreapta, o scară impunătoare și ornamentată urca spre mai multe paliere înălțate deasupra holului. Coridoare întunecate duceau în interiorul casei, luminate slab de aplice electrice bâzâitoare care abia străpungeau obscuritatea. Ferestrele, amplasate mult deasupra, păreau făcute astfel încât să direcționeze lumina doar spre masa din mijloc. Pe podeaua de marmură, în jurul mesei, era încrustat un model negru din mozaic. Din unghiul în care se afla, Helena nu-și dădea seama ce reprezintă.

Casa părea murdară. Nu se vedea praful, însă Helena nu putea scăpa de senzația că e un loc neîngrijit. Aerul era stătut, ca și cum clădirea însăși ar fi fost un corp în putrefacție.

Ușa din celălalt capăt s-a deschis.

— Hai, Marino! a îndemnat-o Stroud, ca și cum ar fi chemat un animal.

Camera în care au intrat avea două ferestre imense cu grilaj, care dădeau spre un parc cu un labirint întins de gard viu. Draperiile fuseseră strânse pentru ca lumina rece să intre în încăpere. Tânăra femeie în verde lăsase deoparte bastonul și se așezase pe marginea unui scaun subțiratic, cu fustele întinse ca să etaleze materialul. În partea cealaltă, lângă ferestre, stătea în picioare o siluetă întunecată.

Helenei i s-a ridicat părul pe ea.

Stroud a tras-o pe lângă scaunele subțiratice și pe lângă niște fotolii spre figura de la geam. Lumina iernii contura silueta ca o pată și abia când s-a apropiat, Helena a reușit să-l observe mai în detaliu: piele palidă, păr alb-argintiu. Era bătrân, deci. Probabil unul dintre patriarhii breslelor.

Întâlnise câțiva la Institut. Erau mereu la fel: mândri, obsedați de puterea și de ceea ce considerau a fi statutul lor, mereu cerând mai mult respect. Exact genul de individ ușor de manipulat. Helena trebuia doar să dea dovadă de puțin curaj pentru ca el să-i rupă gâtul. Cu puțin noroc, putea fi moartă în două săptămâni.

Bărbatul s-a întors. Helena a simțit că se înăbușă și lumea din jur dispare. S-a poticnit.

Nu era deloc bătrân. Era moștenitorul breslei fierului, Kaine Ferron.

L-a privit uimită, recunoscându-l instantaneu. Fusese unul dintre puținii elevi din bresle care rămăseseră la Institut pentru studii aprofundate.

Erau din aceeași promoție, frecventaseră aceleași cursuri, ba chiar lucraseră ca asistenți pe aceleași etaje de cercetare.

Mintea ei refuza să accepte ce vedea. Nu putea fi Kaine Ferron.

Pe vremuri avusese părul aproape negru, dar acum era lipsit de culoare. Pielea palidă, fără legătură cu vârsta, părea scăldată în lumina lunii.

O clipă, Helena a crezut că e un cadavru, ca trupul lui Crowther de la Centru, însă ochii albaștri-argintii care i-au întâlnit pe ai ei erau pătrunzători, cu sclerotica albă și pupilele negre, iar sub piele nu i se vedeau vene întunecate. De fapt, nu se vedeau vene deloc, ca și cum sângele i-ar fi fost făcut din argint viu.

— Ultimul membru al Ordinului Flăcării Eterne, Înalt Comisar, a zis Stroud, ca și cum i-ar fi prezentat o medalie. Cred că vă cunoașteți de la Institutul de Alchimie.

Ochii lui argintii stranii s-au ferit fulgerător.

— Prea puțin.

— Știu că te-ai pregătit, a spus Stroud așezându-se, dar nu mi-aș face prea multe griji: n-are cine știe ce antrenament sau experiență de luptă. O să-ți fie destul de ușor s-o controlezi.

El s-a uitat din nou la Helena, fără niciun fel de emoție pe față, dar cu privirea calculată și prădătoare a unui lup.

— Nu mă îndoiesc.

Stroud și-a dres glasul, părând incomodată de stilul lapidar al lui Ferron.

— Deci, Marele Necromant își dorește să obțină rezultate înainte de solstițiul de iarnă. Porunca lui este să-i aplici cât mai des metoda de transfer temporar, ca să obții singularitatea fără să-i stingi sufletul. Odată ce vei reuși și te vei obișnui cu mintea prizonierei, cred că inversarea transmutațiilor din memoria ei va fi o sarcină ușoară pentru tine. Poți examina ce e ascuns, iar când termini, vin eu s-o preiau. Marele Necromant plănuiește să-i extragă și amintirile.

Ferron a încuviințat.

— Sunt sigură că știi deja, dar e o prioritate absolută. Toate celelalte obligații trebuie considerate secundare până când sarcina va fi îndeplinită.

Tânăra în verde a scos un geamăt brusc și toate buclele perfecte i s-au cutremurat.

— Deci chiar suntem obligați s-o ținem aici? a izbucnit ea. Nu e drept așa ceva! Nici măcar nu e paladiancă! De ce nu poate rămâne la Avanpost cu ceilalți? De ce s-o ținem aici? Aveam o grămadă de petreceri planificate în acest sezon. Deja am fost nevoită să anulez trei cine și să inventez scuze pentru ele. Pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau un prizonier. Vocea i s-a ascuțit, căpătând o notă lacrimogenă și mofturoasă. Și ce sunt hainele astea cu care-i îmbrăcată? Dac-o vede cineva, ăsta va fi singurul subiect de discuție.

—Taci, Aurelia! a spus Ferron cu glas rece ca gheața, fără a catadicsi să-i arunce măcar o privire.

—Nu... n-am știut ce haine ar fi fost potrivite, a spus Stroud cu vocea sugrumată de rușine. Bineînțeles, nu trebuie să rămână în ținuta asta. E doar ce aveam la îndemână.

Geamurile au zornăit și prin casă s-a strecurat șerpuind un șuier slab de vânt. Stroud a tresărit. Ferron și Aurelia au părut că nici nu-l aud.

—Ținuta nu e o problemă, a zis Ferron. Sunt sigur c-o să-i găsim ceva. Aurelia are o mulțime de haine.

Aurelia a făcut ochii cât cepele.

—Vrei să-i dau lucrurile *mele*?

—Nu vrem s-o confunde cineva cu servitorii. Sau preferi să-i comand ceva la croitor?

Aurelia a gemut oripilată, de parcă ideea asta era mai scandaloasă decât a ține o prizonieră sau a locui într-o casă cu servitori morți.

—Excelent, a spus Stroud pe un ton vesel, în timp ce toată lumea se prefăcea a nu-și da seama că Aurelia e gata să explodeze. Așadar, poți s-o examinezi, Înalt Comisar, a făcut ea semn spre Helena. E a ta.

Ferron s-a uitat la prizonieră fără să se miște.

—Aici?

—Doar un control preliminar, ca să vedem dacă ai întrebări înainte să plec. Vrei s-o... consulți în privat?

—Nu. Poți rămâne.

A făcut un pas spre Helena. Era îmbrăcat complet în negru, în haine de oraș. Sacoul și vestonul erau decorate cu broderii negre complicate care se vedeau doar când stăteau în lumină. La gât avea o cravată albă imaculată. Helena nu mai văzuse niciodată un alchimist din bresle purtând atât de puține ornamente din metal. Alchimiștii obișnuiau să poarte metal peste tot: ca bijuterii, țesut în haine, în bastoane sau arme. Cei mai atipici, precum piromanții, nu se despărțeau niciodată de inelele de aprindere a focului decât dacă erau siliți să le îndepărteze. Aurelia era plină de accesorii de metal; Ferron nu.

Și-a scos o mănușă neagră, dând la iveală mâna palidă cu degete lungi. Grace spusese despre el că e vivimant. Bineînțeles că n-avea nevoie de metal.

Helena a încercat instinctiv să se tragă în spate, obișnuită cu pericolul atingerii lacome a lui Stroud, dar, când a dat să se miște, n-a putut. Fără ca Ferron s-o atingă direct, în trupul ei se insinuase o vibrație fină ca firul de păianjen, atât de subtilă, încât n-o simțise. Acum o ținea nemișcată. Nu era ca rezonanța lui Morrough; nu umplea aerul până când totul zumzăia. Dacă n-ar fi încercat să se miște, nici n-ar fi perceput-o.

Ochii lui au sclipit, de parc-ar fi simțit-o cum se zbate. I-a atins tâmpla ușor cu arătătorul și atunci ea i-a simțit cu adevărat rezonanța, intensă ca

o sârmă vie. Ascuțită și precisă, i s-a înfipt în țeastă. Încăperea și Ferron au dispărut și propriile amintiri i-au înviat în fața ochilor ca într-un caleidoscop.

Drumul spre Spirefell. Penny. Interogatoriile lui Stroud. Strigoiul din Turn oploșit în trupul lui Crowther. Discuțiile despre cum să-i fie extrase cât mai eficient amintirile. Shiseo ieșind din întuneric cu trusa și priboiul lui. Pe măsură ce Ferron pătrundea tot mai adânc, amintirile se estompau, fulgerându-i pe dinaintea ochilor ca paginile unei cărți pe care el le răsfoia în grabă ca să vadă dacă conține ceva interesant. A ajuns înapoi până la stază și la nimicul care durase la nesfârșit, apoi și mai departe, până la Turn, la sânge și la anii din spital. Helena nu-și dăduse seama cât de mică și de repetitivă fusese viața ei până când n-a simțit cum i-o răsfoiește altcineva.

Când Ferron s-a oprit, mintea îi zbârnâia. Atingerea lui a mai persistat o clipă și ea i-a simțit rezonanța vibrând în creier, înroșindu-i vederea. În sfârșit, el și-a retras mâna și a rămas nemișcat, privind-o lung.

— Hm, a făcut în cele din urmă.

— E extraordinar, nu-i așa? a zis Stroud de undeva din spatele lui.

— Într-adevăr, a răspuns el cu privirea ascuțită ca o aschie. A ridicat o sprânceană, privind-o în continuare pe Helena. Războiul s-a sfârșit. Ce crezi că mai protejezi în creierul ăla?

Ea i-a susținut privirea fără să clipească.

Luc. Îl proteja pe Luc.

— Familia Holdfast e moartă, a spus el tăios, de parcă i-ar fi văzut răspunsul în ochi. Flacăra Eternă s-a stins. Nu mai ai pe cine salva. S-a răsucit cu o expresie veninoasă. Mai e ceva? a întrebat-o pe Stroud.

Ea a clătinat din cap.

Paralizia Helenei s-a evaporat. Helena se luptase cu ea și acum totul s-a întâmplat atât de repede, încât i s-au tăiat genunchii. S-a prăbușit, încercând să se prindă cumva, și a căzut cu toată greutatea trupului pe mâini. O durere sfâșietoare i-a explodat în încheieturi, un foc alb și fierbinte care a mistuit-o până la umeri. S-a trezit pe podea.

Aurelia și-a înăbușit râsul.

— Cred că te-ai întâlnit cu Shiseo și ați analizat împreună toate detaliile înainte ca el să plece, a auzit-o Helena pe Stroud. După prima sesiune, o să trimit pe cineva pentru evaluare, ca să putem stabili un calendar al rezultatelor.

— Da, planul mi-a fost prezentat în cele mai mici detalii, a răspuns Ferron cu glas inexpresiv. O să rezolv. Acum te rog să mă scuzi.

A pășit peste corpul Helenei și a ieșit din cameră fără să se uite în urmă.

Helena a încercat să se ridice în capul oaselor. Neputând să-și folosească mâinile, a fost nevoită să se rostogolească încet pe-o parte și să se sprijine în coate, cu încheieturile lipite la piept ca să le protejeze. Când a

ridicat într-un final privirea, Stroud dispăruse, iar Aurelia se afla la câțiva pași distanță, vizibil nerăbdătoare. Ținea bastonul scurt strâns în mâini.

— Ridică-te! i-a spus. Trebuie să-ți arăt camera ta.

Helena s-a ridicat și a urmat-o cu precauție înapoi în hol. Încheieturile îi pulsau. Necroservul de la Centru era încă acolo și le-a urmărit ca o umbră în timp ce Aurelia a condus-o pe un coridor, a urcat un etaj, a traversat o serie de camere și apoi un alt coridor.

Aici era mai întuneric. O altă aripă, judecând după cum cădea lumina. Majoritatea ferestrelor erau acoperite de perdele grele, iar mobila era învelită în pânze, ca s-o protejeze de praf.

— Să ne înțelegem: chiar dacă trebuie să te ținem aici, nu înseamnă că vreau să te văd, a spus Aurelia mergând repede.

Urcând scările, Helena rămăsese aproape fără suflare și abia reușea să țină pasul.

— Înțeleg că brățările alea te împiedică să folosești alchimia. Deși asta nu prea contează aici. Ferronii au construit casa din fier pur, iar eu nu degeaba am fost aleasă să fiu soția lui Kaine Ferron.

Aurelia s-a oprit și s-a întors spre Helena. A zvâcnit teatral din încheietură și inelele de alchimie care-i decorau mâinile s-au alungit, prefăcându-se în cuțite care i-au făcut degetele să arate ca niște picioare de păianjen.

Helena a privit transmutația cu interesul specialistului. Rezonanța naturală la fier era considerată o raritate printre alchimiști, deși nu la fel de neobișnuită precum rezonanța la aur sau piromanția. Fierul nativ era dificil de controlat, încât era considerat în mare parte inert. Majoritatea alchimiștilor nu-l puteau transmuta fără a-l expune repetat la emanații de lumithiu într-un cuptor Athanor[4] și, chiar și atunci, se descurcau mai bine cu oțel decât cu fier simplu.

Transmutația realizată de Aurelia fusese rapidă și stridentă. La cursuri ar fi fost depunctată pentru mișcări excesive și distribuția imperfectă a fierului, însă ușurința cu care își transformase inelele dovedea un grad extrem de ridicat de rezonanță. Iar dacă toată casa era din fier însemna că Aurelia putea s-o folosească drept armă.

Helena s-a uitat în jos, observând abia atunci fierul forjat care traversa podeaua și împodobea pereții.

— Nu folosim aripa asta a casei, a spus Aurelia, mergând mai departe pe coridor. Inelele i se transformaseră la loc în benzi decorative. Nu vreau să fii văzută, mai ales când am musafiri. Stai departe de mine dacă nu ești chemată! Toți necroservii au instrucțiuni clare să te supravegheze, așa că o să aflăm imediat dacă faci probleme.

---

4 Cuptor special care menține o căldură constantă pe perioade lungi de timp. Este o componentă esențială a experimentelor alchimice.

S-a oprit, punând bastonul scurt pe unul dintre drugii de fier din podea și răsucindu-l ușor. Fierul s-a mișcat cu un scrâșnet, deschizând o ușă masivă, ornamentată cu și mai mult fier.

Era o încăpere mare, cu două ferestre înalte și un pat cu baldachin între ele. Lângă unul din geamuri stătea un singur fotoliu cu spătar înalt, alături de o măsuță decorativă. Un șifonier masiv era rezemat de peretele opus și un covor gros acoperea aproape toată podeaua. Pe pereți nu era nimic, în afară de un ceas montat prea sus ca să poată fi atins, însă totul era curat și încăperea mirosea a aer proaspăt.

Helena a pășit înăuntru, examinând camera cu atenție.

— Mesele ți se aduc aici, a zis Aurelia și ușa s-a închis în urma ei.

Abia când a rămas singură, Helenei i s-a părut ciudat că Aurelia fusese cea care o însoțise. Poate că familia Ferron nu era atât de înstărită cum sugera locuința lor.

Într-adevăr, reședința părea să aibă prea puțini servitori. Majordomul era un cadavru; poate că toți servitorii erau la fel. Dacă erau ahtiați după bani, se înțelegea de ce n-au altă opțiune decât s-o țină pe Helena în casă și de ce Ferron își petrece timpul vânând luptători din Rezistență în loc să se ocupe de breaslă și de fabricile familiei.

Helena își amintea că Ferronii fuseseră unul dintre cele mai bogate neamuri din Paladia. Ei inventaseră procesul de fabricare industrială a oțelului, ajungând să dețină monopolul nu doar asupra industriei paladiene: majoritatea țărilor vecine își procurau oțelul de la ei. Evident, soarta trebuie să li se fi schimbat cu totul dacă vechiul lor conac arăta în asemenea hal.

S-a dus la fereastra cea mai apropiată. Sub ea era fixat în șuruburi un calorifer, iar geamul avea grilaj de fier forjat și era bine încuiat. Deci n-avea cum să sară pe el afară. A atins fierul cu vârful unui deget și n-a simțit nimic, nicio legătură cu metalul rece, doar senzația aceea moartă, goală care-i emana din încheietură. Și-a lipit toată palma de el, simțind amar cât de mult îi lipsește rezonanța. Lumea pe care o cunoscuse fusese mereu plină de energie, vibrând de puterea cu care ea fusese înzestrată încă de la naștere. Acum totul era inert. Senzația aceasta constantă de inerție o descumpănea.

Privind prin geamul cu cercevea, a văzut munți și natură sălbatică.

Și-a revizuit planurile. Dacă necroservii erau aici s-o păzească, probabil că fuseseră însărcinați s-o împiedice să-și ia viața. A bătut ușor darabana în pervaz, ignorând undele slabe de durere care-i iradiau în braț. Din păcate, Ferron nu era patriarhul prost și ușor de înșelat la care sperase. Rezonanța lui era asemănătoare cu a lui Morrough, mai puternică decât orice cunoscuse ea vreodată, însă ceea ce o îngrijora cel mai tare era felul în care-i răsfoise amintirile. Morrough făcuse ceva similar, dar siluirea aceea mentală fusese brutală și haotică; Ferron fusese precis ca un chirurg.

Ea presupusese că rapiditatea cu care lucrează trădează o fire impulsivă, dar de fapt Ferron n-avea nicio nevoie să țină prizonieri dacă putea să se uite în mintea lor și să extragă răspunsurile.

Cum putea să păcălească un asemenea individ? Îi vedea numai amintirile sau îi citea și gândurile?

S-a întors de la fereastră, studiind încăperea și întrebându-se dacă înfățișarea ciudată a Înaltului Comisar e un efect al abilităților lui. Nemuritorii nu se schimbau după elevare. Era o parte a „darului" care li se făcea. Afară de cazul când trupul li se deteriora atât de mult, încât deveneau strigoi, rămâneau fizic neschimbați. Puteau să-și piardă membre întregi și să și le regenereze. Oare ce-l făcea pe Ferron să arate așa? Părea... distilat. De parcă fusese luat și sublimat până ce din el nu mai rămăsese decât o esență, ceva rece ca moartea și scânteietor. Înaltul Comisar. Nu o persoană, ci o armă.

Helena avea să aibă grijă să-l trateze ca atare.

CAPITOLUL 4

I-AU TREBUIT NUMAI CÂTEVA MINUTE CA SĂ exploreze toate colțurile camerei și ale băii adiacente. Primise numai obiectele esențiale: săpun, prosoape, o periuță de dinți și un pahar de metal pentru apă. A strâns paharul, încercând să-l îndoaie și să-l manipuleze. Dacă reușea să-l spargă, ar fi avut un obiect bine ascuțit cu care să-și taie arterele. După câteva minute de încercări, nu s-a ales decât cu urme adânci în degetele mari și cu o durere care-i zvâcnea în ambele încheieturi.

Apoi a încercat să scoată oglinda, însă era sudată atât de bine de perete, încât n-a putut nici măcar să-și strecoare degetele sub ea. Nu s-a spart nici când a lovit-o cu paharul.

A făcut un pas înapoi, privind cu furie sticla, dar s-a strâmbat când și-a văzut reflexia. Abia se mai recunoștea. Avea un ten pământiu, care nu mai văzuse lumina de mai bine de un an, iar părul lung și negru îi era atât de încâlcit, încât aproape i se înnoda în jurul feței. Trăsăturile îi erau toate supte. Dacă n-ar fi fost ochii, întunecați și furioși, ar fi arătat și ea ca un necroserv.

S-a întors în dormitor și a fost dezamăgită să observe că perdelele nu au șnururi cu care ar fi putut încerca să se spânzure. A verificat la toate, în caz că scăpase vreunul.

„Trăiește, Helena!" a implorat-o o voce din mintea ei. S-a oprit, trasând cu degetele modelul brodat de pe perdea, încercând s-o înăbușe.

Luc... Ah, Luc! Firește că o bântuia, refuzând să accepte o alegere pragmatică. Dac-ar fi fost acolo, i-ar fi spus că planul ei e groaznic. El urâse întotdeauna lucrurile astea, pe cei care se sacrificau de dragul lui sau al

familiei Holdfast... Mereu se simțise responsabil, convins că, dac-ar fi fost mai bun, i-ar fi putut salva pe toți.

Îl auzea și acum spunându-i cu încăpățânare că n-o să moară. Că poate găsi un plan mai bun dacă nu se mai agață obsesiv de acesta. A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Luc. Nu pot mai mult.

S-a îndreptat spre ușă.

Din porunca de a rămâne nevăzută se subînțelegea că are totuși voie să părăsească încăperea. Trupul a început să-i tremure de emoție, iar inima, să-i bată tot mai repede. A apucat mânerul, care s-a rotit ușor. Ușa grea s-a deschis larg, dezvăluind un coridor lung ce se pierdea în întuneric, dar, în loc să simtă bucurie la vederea libertății, Helenei i-a stat inima în piept. Aplicele de pe pereți nu mai erau aprinse. Nu-și dăduse seama cât de amenințător e coridorul: îngust și șerpuitor, plin de umbre furișe ca niște colți ducând spre o gură întunecată.

Se obișnuise cu lumina constantă de la Centru.

A rămas încremenită. Era irațional. Nu era decât o casă. Văzuse prea multe realități teribile ca să se teamă de umbre și de coridoare, însă picioarele nu voiau să i se miște. Mânerul îi zăngănea sub mână. Întunericul era ca un esofag pulsatil, umbrele lungi se legănau în bătaia vântului și amenințau s-o înghită. Dac-ar fi pășit afară din cameră, ar fi căzut din nou în bezna aceea rece, îngrozitoare, fără sfârșit. N-ar mai fi fost găsită niciodată.

Umbrele s-au mișcat din nou, târându-se spre ea, și groaza i s-a răspândit Helenei în tot corpul. Pieptul i s-a încordat într-un spasm, trimițându-i un junghi de durere în plămâni. S-a tras înapoi în cameră și a închis ușa, lipindu-și corpul de suprafața ei solidă, cu inima și plămânii zvâcnind. Nu putea să respire. Știuse că teroarea bazinului de stază avea s-o bântuie, însă nu-și dăduse seama cât de adânc se înrădăcinase frica înăuntrul ei, răspândindu-i-se prin nervi și organe, gata s-o paralizeze. A rămas ghemuită, pierzând complet noțiunea timpului, până când a auzit o bătaie ușoară în ușă, un clinchet slab de vase și apoi pași care se îndepărtau.

A întredeschis ușa și a văzut o legătură de pânză și o tavă cu mâncare. Trăgându-le repede înăuntru, a încercat să nu vadă iar întunericul care dispărea în hol. În siguranță în spatele ușii închise, a privit ofrandele cu dezgust. Mâncarea era de fapt lături, de parcă cineva adunase resturile din bucătărie și ce mai rămăsese din timpul zilei, le pusese la grămadă într-o oală și le fiersese. Prefera să moară de foame. A împins tava deoparte.

Desfăcând legătura, a găsit câteva piese de lenjerie intimă, ciorapi groși de lână și o rochie roșie ca sângele. Pe tiv, la gât și pe corsaj se vedeau urme de cusături, acolo unde dantela și alte ornamente fuseseră smulse în grabă, pentru ca rochia să fie cât mai simplă cu putință. Amărâtă, Helena și-a dorit să nu fi tresărit la vederea trandafirilor.

S-a uitat din nou la mâncare. Trebuia să fie precaută cu Aurelia.

La fundul legăturii erau trei perechi de încălțări. Balerini, după cât se vedea, delicați, nepractici, cu talpa subțire și panglici în loc de șireturi – și aruncați, pentru că țesătura din vârf se tocise, iar materialul își pierduse luciul mătăsos.

Helena a pus totul în dulap cu excepția ciorapilor, preferând să rămână în rochia subțire și aspră de la Centru.

A doua zi dimineața a primit altă tavă, și mai rea. Până atunci flămânzise îndeajuns ca să aleagă cele câteva îmbucături care nu fierseseră până să-și piardă complet culoarea.

A vrut să încerce iar să iasă din cameră, însă gândul i-a strâns stomacul într-un ghem dureros. A făcut în schimb exerciții de gimnastică. Trebuia să fie în stare să urce măcar un etaj fără ca picioarele să-i cedeze. Brațele îi erau și ele slăbite, dar orice activitate care-i cerea să pună greutate pe încheieturi era exclusă. S-a uitat cu amărăciune la cătușe. Fusese mereu atât de mândră de mâinile ei, de tot ce putea face cu ele!

Cu cât petrecea mai mult timp găsindu-și scuze să nu iasă din cameră, cu atât se simțea mai vinovată. Oricine altcineva din Rezistență ar fi cartografiat deja casa, ar fi identificat potențiale arme și i-ar fi ucis pe amândoi Ferronii. Lila nu și-ar fi permis niciodată să fie atât de slabă, indiferent ce ar fi speriat-o. Dar Helena nu semănase niciodată prea mult cu Lila. Trebuia să facă lucrurile în felul ei. Era mai bine să aștepte, să-l lase pe Ferron să vină la ea. Cu siguranță avea să apară curând.

Nu putea decât să facă presupuneri despre ce însemna transferul. S-a gândit la cadavrul lui Crowther de la Centru, cu strigoiul care-l locuia. Poate curând așa avea să fie și ea, doar că încă vie, conștientă de ce i se întâmplă, de faptul că Ferron avea să preia controlul, să-i posede mintea și trupul.

Cel puțin, dacă l-ar vedea des, ar avea ocazia să afle ce-l poate stârni. Să-i găsească un punct slab.

Și-a scotocit prin memorie, încercând să-și aducă aminte ce știe despre familia lui. Avuseseră o legătură strânsă cu industrializarea alchimică din ultimul secol. Întemeiaseră prima breaslă a fierului, la scurt timp după fondarea Paladiei.

Fierul era unul dintre cele opt metale tradiționale, asociate celor opt planete: plumb pentru Saturn, staniu pentru Jupiter, fier pentru Marte, cupru pentru Venus, argint viu pentru Mercur, argint pentru Lună, lumithiu pentru Lumithia și aur pentru Sol. Fiind greu de prelucrat și predispus la coroziune, era considerat un metal inferior și nenobil, mai ales în comparație cu metalele nereactive precum argintul, lumithiul și aurul. Membrii familiei Ferron fuseseră și ei indivizi de rând, în general fierari și meșteșugari care fabricau pluguri și unelte agricole și doar rareori practicanți ai unor meserii eminente precum făurirea armelor din oțel pentru Flacăra Eternă, așa cum

erau alți alchimiști ai fierului. Cu trecerea timpului și cu descoperirea de noi metale, fierul rămăsese un material încăpățânat și inferior, până când familia Ferron concepuse o metodă eficientă de fabricare alchimică a oțelului. Dată fiind precizia rezonanței lor la fier, garantau o calitate la scară industrială pe care nimeni altcineva n-o putea egala. Asta schimbase lumea și-i schimbase deopotrivă pe Ferroni. Din meșteșugari se transformaseră într-o nouă clasă muncitoare incredibil de înstărită – și lumea se transformase odată cu ei. Nu conta că, din punct de vedere teologic, fierul era considerat un obiect celest inferior; lumea modernă se clădise cu oțel Ferron. Fabrici, linii de cale ferată, automobile, chiar și Paladia însăși, a cărei arhitectură țâșnise spre cer odată cu boomul industrial. Conacul Spirefell, oricât de deteriorat era acum, fusese evident construit ca un simbol al prestigiului și averii în creștere a familiei și al nemăsuratei sale mândrii.

Prima amintire a Helenei despre Kaine Ferron data din anul doi de studii. Nu-l întâlnise în persoană, ci ca un nume pe o listă. Ea se clasase pe primul loc la examenul național de alchimie din anul acela, depășindu-l pe Ferron, care ocupase primul loc cu un an înainte. Luc fusese foarte mândru de ea, proclamând sus și tare că primul an nici nu contează cu adevărat, fiindcă ea abia începuse studiul alchimiei și nu învățase în limba ei natală.

Helena aproape leșinase de ușurare. Bursa ei la Institut depindea de performanța academică, iar examenul conta enorm la evaluare. Tatăl ei sacrificase tot ce avea în Etras ca s-o aducă în Paladia; ar fi fost ruinați dacă ea și-ar fi pierdut bursa.

În cei șase ani în care dăduse examenul național, prima poziție oscilase ca un pendul: Helena Marino – Kaine Ferron. Fusese o rivalitate, însă indirectă, niciodată declarată în mod public. El venea din bresle. Elevii din bresle nu vorbeau cu „păpușica familiei Holdfast".

Helena nu-și putea imagina cum ajunsese Ferron Înalt Comisar. Fusese un spirit studios ca și ea, nu un alchimist specializat în luptă ca Lila sau cu specializare dublă ca Luc. De ce i-ar vâna și i-ar ucide un moștenitor al breslelor pe supraviețuitorii Rezistenței? Cu cât avea mai mult timp să cugete la asta, cu atât o cuprindea mai tare o ură mocnită că știe, chiar și de la distanță, pe cineva atât de malefic.

Într-un fel, era ciudat de poetic că tocmai ea fusese adusă prizonieră la Spirefell. Îl mai învinsese pe Ferron. Dacă era atentă și inteligentă, avea să-l învingă din nou.

CUM FERRON NU ȘI-A FĂCUT apariția a doua zi, Helena și-a impus să iasă în coridor, ignorând senzația că i se chircește tot corpul pe dinăuntru și gâtul i se strânge ca sugrumat. S-a lipit de perete, lăsându-și degetele să

alunece peste lambriuri, fără să-i pese că praful i se adună în cutele subțiri de pe burice, întunecându-le ca o infecție. „Poți", și-a spus în timp ce înainta încet spre întuneric, încercând să evite cele mai ascuțite umbre. Cea mai apropiată ușă de pe coridor a găsit-o încuiată. A mers înainte, înaintând puțin câte puțin.

Vântul gemea prin holuri, răsucindu-se într-un țipăt, zornăind ferestrele. Casa scârțâia ca niște oase bătrâne.

Helena a încercat să respire, dar n-a putut. Nu putea printre umbrele care se agățau furiș de ea ca niște degete. După a treia ușă, n-a mai fost în stare să înainteze. S-a întors. Coridorul se legăna, întunericul se apropia tot mai mult. Picioarele i s-au muiat înainte să ajungă la ușa deschisă. Totul s-a încețoșat în jurul ei, întunecându-se.

Din beznă a ieșit Lila Bayard. Nu Lila de care-și aducea ea aminte – fata frumoasă și suplă, în armură, care-și purta părul blond-deschis împletit într-o cunună în jurul capului, asemenea statuilor din Lumithia. Acum avea părul tuns scurt, băiețește. Părea chircită, micșorată, în ciuda înălțimii ei neobișnuite. O privea țintă pe Helena. Partea dreaptă a feței și a gâtului era pătată de cicatrici, o tăietură lungă și crudă îi traversa obrazul și-i cobora pe gât. Avea ochii roșii.

— Lila! Lila, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat?

Helena a simțit cum i se face frig și degetele întinse spre Lila îi amorțesc. Lila a deschis gura să-i răspundă, apoi a dispărut.

— Lila...

Când a deschis ochii, s-a trezit întinsă pe podeaua camerei, cu capul zvâcnind. Simțea ceva într-un colț al minții, suspendat imediat dincolo de hotarul amintirii. A încercat să se concentreze, însă o durere roșie ascuțită i-a făcut mintea cioburi. Orice ar fi fost, se risipise ca apa prin nisip.

Ferestrele zornăiau și casa gemea, trimițând o vibrație prin podea ca și cum s-ar fi trezit la viață. Helena s-a ridicat, protejându-și mâinile, și s-a îndreptat spre fereastră. Munții erau albi, dar zăpada nu ajunsese încă până la bazinul fluviului. Până la solstițiul de iarnă, care marca Anul Nou, mai erau câteva săptămâni cel puțin.

Paisprezece luni. A încercat să-și amintească ultima dată pe care o ținuse minte din timpul războiului. Bătălia finală trebuia să fi avut loc spre sfârșitul verii, dar nu-și putea aminti în ce lună sau fază a lunii. Munca la spital nu se schimba odată cu anotimpul.

În timp ce privea afară, ușa s-a deschis în spatele ei. Helena s-a întors cu un fior pe șira spinării, anticipând prezența lui Ferron.

În cameră a intrat însă Aurelia, îmbrăcată într-o volbură de stofă albastră și placată din nou cu podoabe de metal, ca un exoschelet filigranat. Dacă Ferronii stăteau prost cu banii, cel mai probabil era din cauză că fustele Aureliei necesitau cel puțin zece metri de mătase de import. Aurelia

avea un grad neobișnuit de rezonanță la fier, însă părea nou-venită în lumea banilor. Nu că Helena ar fi avut vreodată prea mulți, însă, când te învârteai printre familiile nobile care-i slujeau pe Holdfești și Flacăra Eternă, căpătai inevitabil anumite cunoștințe despre bani.

La țară, ținutele ar fi trebuit să fie mai puțin formale. Luc îi povestea mereu despre casa familiei lui din munți, cum hainele de acolo erau mult mai confortabile. O invitase în fiecare an să vină cu el acolo după paradele solstițiului de vară, când se sărbătorea ziua principelui, ca să scape de căldura orașului și de bolile din regiunea fluviului, specifice sezonului cald. Ea alesese întotdeauna să rămână cu tatăl ei. Văzuse într-adevăr casa de la țară după mai mulți ani, însă se dusese singură. Luc avea dreptate: era frumoasă, veșmintele erau confortabile – dar ea urâse fiecare minut petrecut acolo.

Aurelia stătea în picioare, privind-o cu dezgust.

— De ce ești îmbrăcată tot cu hainele astea? Nu te-ai spălat de când ai venit?

Helena nu se spălase. Se simțea mai în siguranță așa, murdară.

— Știam că ești străină, dar am presupus că aveați măcar o minimă igienă în cocioaba în care te-au găsit Holdfeștii.

Helena a strâns din dinți.

— A sunat Stroud. Procedura va avea loc în seara asta. Să fii spălată și fă ceva cu părul ăla îngrozitor până mă întorc, altfel pun necroservii să te dezbrace și să se ocupe de tine. Avem acum niște femei care duhnesc zdravăn și le chem pe ele dacă te mai văd vreodată în halul ăsta.

S-a întors și a ieșit foșnind din fuste.

Helena s-a dus la baie, și-a smuls furoul și a învârtit în grabă robinetele de la duș. Țevile au scuipat de câteva ori înainte ca apa să înceapă să curgă cu un șuier ascuțit. S-a frecat cât a putut de repede din cap până-n picioare cu o cârpă și a încercat să-și treacă degetele prin păr. Nu era niciun pieptene nicăieri. Oare Ferron credea că ar putea să-și taie gâtul cu el? De fapt, n-ar fi fost o idee rea.

După ce s-a curățat cât a putut, a îmbrăcat lenjeria curată și aspră și s-a silit să-și pună rochia, încercând să nu se uite la culoarea roșie. Apoi s-a așezat, chinuindu-se să-și descurce ultimele noduri din păr. Mâinile și încheieturile o dureau, însă nu voia să afle dacă Aurelia vorbise serios cu amenințarea.

Paladienii îi consideraseră mereu părul dezordonat. Părul nordicilor era în general fin și foarte neted; buclele erau acceptabile doar încreștite cu un fier încins care ardea firele și le dădea un aspect de tirbușon. Când fusese tămăduitoare, Helena învățase să și-l țină prins în două cozi strânse, răsucite la ceafă. A încercat și acum să-l împletească, dar încheieturile nu-i îngăduiau mișcările necesare.

avea un grad neobișnuit de rezonanță la fier, însă părea nou-venită în lumea banilor. Nu că Helena ar fi avut vreodată prea mulți, însă, când te învârteai printre familiile nobile care-i slujeau pe Holdfești și Flacăra Eternă, căpătai inevitabil anumite cunoștințe despre bani.

La țară, ținutele ar fi trebuit să fie mai puțin formale. Luc îi povestea mereu despre casa familiei lui din munți, cum hainele de acolo erau mult mai confortabile. O invitase în fiecare an să vină cu el acolo după paradele solstițiului de vară, când se sărbătorea ziua principelui, ca să scape de căldura orașului și de bolile din regiunea fluviului, specifice sezonului cald. Ea alesese întotdeauna să rămână cu tatăl ei. Văzuse într-adevăr casa de la țară după mai mulți ani, însă se dusese singură. Luc avea dreptate: era frumoasă, veșmintele erau confortabile – dar ea urâse fiecare minut petrecut acolo.

Aurelia stătea în picioare, privind-o cu dezgust.

— De ce ești îmbrăcată tot cu hainele astea? Nu te-ai spălat de când ai venit?

Helena nu se spălase. Se simțea mai în siguranță așa, murdară.

— Știam că ești străină, dar am presupus că aveați măcar o minimă igienă în cocioaba în care te-au găsit Holdfeștii.

Helena a strâns din dinți.

— A sunat Stroud. Procedura va avea loc în seara asta. Să fii spălată și fă ceva cu părul ăla îngrozitor până mă întorc, altfel pun necroservii să te dezbrace și să se ocupe de tine. Avem acum niște femei care duhnesc zdravăn și le chem pe ele dacă te mai văd vreodată în halul ăsta.

S-a întors și a ieșit foșnind din fuste.

Helena s-a dus la baie, și-a smuls furoul și a învârtit în grabă robinetele de la duș. Țevile au scuipat de câteva ori înainte ca apa să înceapă să curgă cu un șuier ascuțit. S-a frecat cât a putut de repede din cap până-n picioare cu o cârpă și a încercat să-și treacă degetele prin păr. Nu era niciun pieptene nicăieri. Oare Ferron credea că ar putea să-și taie gâtul cu el? De fapt, n-ar fi fost o idee rea.

După ce s-a curățat cât a putut, a îmbrăcat lenjeria curată și aspră și s-a silit să-și pună rochia, încercând să nu se uite la culoarea roșie. Apoi s-a așezat, chinuindu-se să-și descurce ultimele noduri din păr. Mâinile și încheieturile o dureau, însă nu voia să afle dacă Aurelia vorbise serios cu amenințarea.

Paladienii îi consideraseră mereu părul dezordonat. Părul nordicilor era în general fin și foarte neted; buclele erau acceptabile doar încreștite cu un fier încins care ardea firele și le dădea un aspect de tirbușon. Când fusese tămăduitoare, Helena învățase să și-l țină prins în două cozi strânse, răsucite la ceafă. A încercat și acum să-l împletească, dar încheieturile nu-i îngăduiau mișcările necesare.

Ușa s-a deschis cu o izbitură bruscă și în prag și-a făcut apariția Aurelia. Ochii ei albaștri tăioși au scrutat-o de sus până jos cu un dispreț fățiș. Helena a rămas încordată, așteptând verdictul.

Aurelia a pufnit, strângând din buze.

— Vino!

Helena a urmat-o în tăcere, încercând să se concentreze asupra filigranului metalic de pe hainele Aureliei, nu a umbrelor din jur. Însoțitoarea ei nu părea să savureze tăcerea.

— Kaine spune că singurul tău lucru de valoare e creierul. S-a uitat la Helena ca și cum se aștepta ca declarația aceasta s-o doară într-un fel. Presupun că asta înseamnă că pot să fac orice vreau cu tot restul din tine, a zis transmutându-și inelele de fier de pe degete.

În ciuda rezonanței intense la fier, toate mișcările Aureliei erau de fațadă. Armele pe care le transmutase i-ar fi rupt jumătate din degete dac-ar fi încercat cu adevărat să le folosească. Helena se îndoia că are studii de specialitate. În general, breslele își trimiteau doar fiii la Institut; fiicele erau pentru căsătorii. Li se predau poate câteva trucuri alchimice de salon, dar rareori ajungeau să-și ia atestatul.

Helena s-a prefăcut totuși că se retrage speriată, evitând cu grijă s-o privească direct, ca ochii să nu-i trădeze cumva critica. Pieptul strâns în corset al Aureliei s-a umflat în timp ce inelele i se transformau la loc.

— Pariez că acum regreți că te-ai alăturat familiei Holdfast. Breslele aveau să câștige oricum. Ați încercat să ne țineți în inferioritate și uite unde ați ajuns!

Și-a dat părul pe spate și a mers mai departe. Holul de la intrare era gol. Aurelia a urcat repede treptele, grăbindu-se pe coridorul de la etajul unu, și s-a oprit brusc în fața primei uși din stânga. A atins un panou deasupra mânerului și încuietoarea a scos un pocnet ușor.

— Aici e. Intră și așteaptă! a poruncit ea, aruncând o privire în toate direcțiile.

Helena și-a dat seama, mult prea târziu, că intrase într-o capcană.

— Kaine vine imediat. *Nu* ieși până atunci! a adăugat Aurelia.

Și cu acestea, s-a grăbit spre celălalt capăt al coridorului, lăsând-o pe Helena în fața ușii cu senzația copleșitoare că *n-ar* trebui să intre în camera aceea.

S-a uitat în jur. Să încerce să se întoarcă? Sau risca să facă ceva atât de grav, încât Ferron s-o omoare?

N-a apucat să cântărească bine, căci coridorul a început să se lărgească, umflându-se până când toate suprafețele lui s-au îndepărtat de ea. Mânerul ușii s-a micșorat tot mai mult, lăsând-o într-un spațiu deschis în mijlocul umbrelor adânci. Helena s-a aruncat înainte și l-a apucat, reușind să-l răsucească și să se târască în încăpere. Interiorul era mai strâmt decât

holul. S-a rezemat de ușă, pipăind fibra lemnului cu palmele și degetele, în timp ce spațiul prindea contur. În mod surprinzător, camera semăna cu a ei: două ferestre, un pat și un dulap, însă în locul fotoliului se afla un birou cu un scaun. Ar fi putut fi chilia unui ascet.

S-a apropiat de biroul de lângă fereastră. Pe el stătea un teanc ordonat de coli de hârtie. A ridicat prima filă în lumina slabă, vrând să vadă dacă nu cumva ceva din ce scrisese Ferron nu se întipărise pe pagina de dedesubt, însă hârtia era groasă și imaculată. Și-a trecut degetele peste suprafața biroului; era încrustat cu un model delicat în argint, frunze și liane complicate, desenate cu o precizie impecabilă. Fără îndoială, opera unui alchimist al argintului foarte talentat. Și era perfect întreținut, în contrast izbitor cu pânzele de păianjen care acopereau dantelăria de fier din restul casei.

S-a răsucit cu spatele, încordată, captivă într-un spațiu în care era aproape sigură că n-ar fi trebuit să se afle. Nu știa dacă se poate întoarce în camera ei, iar dacă Aurelia o prindea încălcând ordinele, cu siguranță avea să reacționeze urât.

Dar ce ar fi putut să-i facă Ferron când o găsea? Oare intrarea nepoftită într-o cameră încuiată merita o pedeapsă letală? Helena se îndoia că e atât de impulsiv, iar dacă Stroud cunoștea atâtea pedepse prin vivimanție care nu erau, teoretic vorbind, tortură, Ferron fără îndoială le cunoștea și el.

A simțit că i se usucă gura.

Încă nu știa în ce constă transferul. Deși fusese pomenit de multe ori, nimeni nu-i explicase ce urmează să-i facă Ferron. Putea doar să-și imagineze, bazându-se pe comentariile lui Shiseo, cu toate că i se păreau ilogice, fiindcă ea fusese cea care-l tămăduise pe generalul Bayard când fusese rănit prima oară. Își testase limitele cunoașterii și abilităților încercând să-l salveze, regenerându-i cu minuție țesutul cerebral afectat. Faptul că generalul supraviețuise fusese declarat un miracol, iar mâinile Helenei, binecuvântate de Sol. Laudele încetaseră însă când generalul Bayard se trezise. Era ca un copil. Un general uriaș și puternic cu emoțiile unui țânc. Un fost tactician strălucit care nu mai găsea ușa fără ajutor.

Helena îi salvase trupul și învățase lecția amară că mintea e ceva de sine stătător și că nu i-o salvase și pe ea. Încercase apoi ani la rând să repare ce făcuse, însă fără succes. Undeva într-un cotlon din memoria ei, Elain Boyle se ivise cu un tratament, o procedură care fusese folosită apoi și asupra Helenei. Acum Nemuritorii aflaseră de ea.

Ușa s-a deschis, trezind-o din gânduri. S-a întors și l-a văzut pe Ferron intrând în cameră. Era cu mâna la gât, trăgându-se de guler. Când a văzut-o, s-a oprit în loc.

— Ah! a zis. Ce surpriză!

CAPITOLUL 5

Helena n-a spus nimic. Habar n-avea la ce să se aștepte sau ce să facă, așa că l-a urmărit ca un animal încolțit.

El și-a mutat ochii de la ea la ușă.

— Presupun că Aurelia te-a adus aici, a oftat. Se pare că a sosit vremea să începem.

A venit spre ea. Helena s-a încordat, dar el a pășit pe alături. S-a dus la dulap și l-a deschis brusc.

Aparent, nu era chiar un ascet. Ușa dulapului ascundea un rând întreg de carafe. Ferron a apucat una și și-a turnat într-un pahar câteva degete de lichid chihlimbariu, apoi s-a răsucit. A luat o înghițitură lungă, uitându-se la ea peste marginea de sticlă, urcând încet cu ochii de la podea. Când a ajuns la umeri, și-a ferit privirea. S-a uitat în jos, la pahar, oftând resemnat ca și cum toată situația l-ar fi incomodat profund.

— Hai să terminăm odată!

Helena nu s-a mișcat. El a ridicat ochii.

— Vino-ncoace!

Ea n-a reacționat și pe buzele lui s-a așternut treptat un zâmbet.

— Pot să te oblig, dacă nu asculți.

A ridicat mâna și, într-un gest leneș, degetele lungi i s-au curbat cu o precizie perfectă, încheietură cu încheietură. Membrele Helenei au început să se miște fără voia ei, ca ale unei marionete mânuite pe o scenă. Picioarele i s-au îndoit, apoi i s-au ridicat, centrul de greutate i s-a schimbat; a făcut un pas, apoi încă unul. S-a împotrivit, încordându-se, dar asta n-a făcut decât să-i dea senzația că oasele stau să i se rupă. Totul s-a încheiat când a ajuns la

un braț distanță de el. Ferron i-a ridicat bărbia cu vârful degetului și privirile li s-au întâlnit.

— Vezi? i-a spus. O să fie mai ușor dacă asculți.

Ea l-ar fi scuipat, însă, când a încercat, maxilarul i s-a încleștat și dinții i-au înțepenit. Ochii lui străluceau.

— Nu mă provoca! Nu așa ai să obții ce vrei, i-a spus el, cu ochii aceia stranii și cu pleoapele căzute. E ceva nou pentru mine. Nu țin prizonieri, de obicei. Și-a golit paharul și l-a pus jos. Ia loc! a făcut el un gest spre scaun.

Membrele Helenei și-au recăpătat libertatea de mișcare. S-a gândit să încerce să fugă, doar ca să-l enerveze, însă îi simțea rezonanța prin nervi ca pe un fir-capcană. S-a așezat și, imediat, nu s-a mai putut mișca.

Ferron a pășit în spatele ei. Îl auzea, dar nu-l vedea, și asta i-a făcut inima să bată mai repede. A ciulit urechile, încercând să prindă orice sunet. El a apucat-o cu o mână de bărbie, dându-i capul pe spate, până când ochii ei s-au ațintit în tavan. Helena nu-i vedea fața, ci numai cealaltă mână, pe care un inel întunecat sclipea în lumina palidă. I-a apăsat o tâmplă cu două degete și și-a fixat degetul mare între ochii ei. S-a aplecat în față doar atât cât ea să-i poată zări chipul.

— Acum să vedem cum e să fii tu.

Helena s-a încordat. O greutate i-a învăluit partea din față a capului, apăsând-o treptat, tot mai intens. A crescut constant, fără oprire, până când ceva a cedat, ca și cum degetele lui Ferron îi trecuseră prin frunte și-i ajunseseră la creier. Mintea și trupul i s-au deconectat brusc, parcă despărțite cu un cuțit. Își dădea seama că are craniul încă intact, cu mâinile lui deasupra, dar avea *senzația* că i se spărsese capul, că-i crăpase ca un ou, expunându-i creierul, și că rezonanța lui Ferron se revarsă acum înăuntrul lui. Nu era un canal de energie ca al rezonanței obișnuite, ci ceva imens și fluid care năvălea în tot spațiul până când Helena a început să se sufoce sub el. Canalele și colțurile minții i s-au umplut de sentimentul apăsător și tot mai puternic că Altul încearcă să-i ocupe întreg planul existenței cerebrale. Când n-a mai rămas niciun colț, conștiința i-a fost strivită, ca și cum s-ar fi prăbușit în sine.

Totul s-a făcut roșu.

Țipa.

Se auzea. Simțea țipetele. Corpul ei imobilizat în scaun țipa, însă mintea ei era altundeva, fisurându-se sub presiunea tot mai intensă a conștiinței lui Ferron. Iar el nu se oprea. Împingea mai adânc. Helena se înneca, neputând să scape, pe măsură ce nivelul apei și presiunea creșteau. N-avea unde să se ducă. O înghițea cu totul.

Un zumzet copleșitor, apoi lumina, ca o ceață care se risipește.

Helena se uita încă în sus, cu ochii în tavan. O față palidă o privea fix chiar de deasupra capului. Ochii ei s-au mișcat spasmodic, uimiți de

trăsăturile crude ale lui Ferron, de cât de bizar și nefiresc arăta. Și-a dat seama letargic că el e *în* mintea ei, privindu-se prin ochii ei.

Apoi a dispărut. Și-a smuls rezonanța și prezența ca pe o buruiană invazivă.

Mintea Helenei s-a prăbușit în spațiul gol. Conștiința a părut să i se sfărâme. A căzut de pe scaun într-o parte și podeaua i-a fugit de sub picioare. Gândurile i s-au rostogolit prin cap ca niște zaruri. Unde era?

— *Pleacă!*

Ea știa sensul cuvintelor, însă veneau de undeva departe. Erau doar sunete. Și nu etrasiene. Limba etrasiană era mai frumoasă. Mai melodică. Ăsta era... un dialect.

Gândurile i se desfășurau foarte încet. A încercat să ridice capul, însă camera se mișca încontinuu. Probabil era pe un vapor. Traversând oceanul, lăsând în urmă stâncile și insulele. Încotro se ducea? La școală. Da, mergea să studieze alchimia.

Avea pe față ceva umed. A încercat, sleită, să ridice mâna și a reușit să se șteargă puțin. Degetele i s-au înroșit. De ce?

— *Pleacă!*

Camera s-a cutremurat. Helena a fost ridicată de o forță invizibilă și împinsă spre ușă. S-a prăbușit ametită, însă șocul a trezit-o brusc, readucându-i amintirile. Ferron. Transferul.

Stomacul i s-a întors pe dos. Dacă n-ar fi fost gol, ar fi vomitat.

S-a uitat în spate. El era chiar acolo, cu fața albă terifiantă, contorsionată de furie. Camera zumzâia.

— *Am spus să pleci!*

Arăta ca un animal gata să sară asupra ei și să-i sfâșie gâtul cu colții.

Teroarea absolută a împins-o pe Helena să acționeze. S-a ridicat, a smucit ușa și a luat-o la fugă. Podeaua i se legăna sub picioare. Vederea îi era pătată cu roșu, oricât de des ar fi clipit, ca și cum pereții sângerau, iar umbrele deveniseră răni deschise. Își tot trecea mâinile peste ochi în timp ce încerca să găsească drumul. Nu-și auzea decât respirația precipitată și pașii pe podeaua de lemn. Fierul din podea era rece ca gheața.

A ajuns în vârful scărilor. Simțea că intră în stare de șoc: membrele i se îngreunau ca plumbul, trăgând-o în jos; trupul i se făcea tot mai rece, mistuit de un frison înghețat. S-a clătinat și aproape că s-a prăbușit pe trepte, agățându-se de balustradă ca să rămână în picioare, cu privirea pironită spre holul de dedesubt.

Trandafirii unduiau ca și cum ar fi fost sub apă, podeaua se mișca și pe ea se învârtea un dragon negru. Era încolăcit în jurul mesei, cu aripile desfăcute și capul aplecat astfel încât să-și prindă coada între dinți. Se devora pe sine însuși.

Un uroboros[5]. Sub privirea ei pătată de roșu, părea că înoată în sânge.

Cum ar fi să se arunce pur și simplu peste balustradă? Nu era nimeni care s-o oprească. Secretele pe care i le încredințase Luc ar rămâne în siguranță, iar Ferron ar da greș.

S-a aplecat cu mâinile tremurânde și cu capul înainte. Avea să moară pe loc sau poate Ferron avea să-și folosească vivimanția ca s-o țină în viață.

Încă puțin...

Niște degete i s-au încolăcit pe braț ca un clește și au tras-o înapoi chiar înainte ca ea să se arunce peste balustradă. S-a întors brusc și l-a văzut pe Ferron scrutând-o cu o privire aspră.

— Să nu îndrăznești!

Helena a încercat să se smucească din strânsoare, repezindu-se să fugă, însă el a tras-o departe de balustradă și a târât-o pe scări, în timp ce ea îl lovea și-l zgâria, vrând să se smulgă din mâinile lui. El nu s-a oprit. A târât-o prin toată casa și aproape că a izbit ușa camerei cu piciorul, după care a împins-o pe pat.

Helena s-a prăbușit, respirând sacadat, cu mâinile și încheieturile pulsând.

— Credeai că nu știu că ai să încerci să te omori? a întrebat-o el cu glas plin de venin. De parcă cei din Flacăra Eternă ar fi știut să facă și *altceva* decât să moară pentru cauza lor.

— Credeam că vă place de noi când suntem morți.

Capul o durea atât de tare, încât îi venea să vomite.

Ferron a râs scurt.

— Consideră-te singura excepție de la regulă! Marele Necromant vrea secretele tale și până nu le obține, n-ai să mori. Și-a aruncat privirea prin cameră și ochii au părut să-i strălucească. Apoi i-a închis, clătinând din cap. Credeam că un transfer într-o seară e suficient, dar se pare că ești hotărâtă să-ți îngreunezi soarta cât mai tare.

S-a aplecat deasupra ei. Helena l-a privit cu groază.

— Hai să vedem ce alte idei ți-au trecut prin minte!

A apăsat-o cu degete reci la tâmplă.

Nu era transfer. Ea s-a simțit atât de ușurată, încât aproape că s-a relaxat când și-a dat seama că nu face decât să-i violeze amintirile.

Rezonanța lui i-a străbătut mintea ca o adiere, făcându-i gândurile să se împrăștie. S-a mișcat lent. În loc să sară peste mult timp, s-a interesat doar de întâmplările recente, strecurându-i-se printre amintiri ca un pârâu. A părut să se oprească asupra fiecărui detaliu: cum își explorase camera și cum o îngrozise coridorul, gândurile ei despre el și familia lui. Încercările ei de a face

5 Simbol ocult din Antichitate – șarpe sau dragon care-și mușcă propria coadă, formând un cerc închis. În alchimie sugera ciclul etern al transformării prin distrugere și regenerare.

mișcare. Când s-a oprit în sfârșit, sângele de pe fața Helenei se uscase în dâre întinse pe obraji.

— Hărnicuță ca întotdeauna, a spus el ironic, retrăgându-și mâna.

Helena a strâns din dinți.

Ferron era încă aplecat peste ea, cu mâna sprijinită pe saltea lângă capul ei.

— Chiar crezi că poți să mă păcălești să te omor?

Helena se uita neclintită la baldachin.

— N-ai decât să încerci, i-a zis el. A dat să plece, dar apoi s-a oprit ca și cum și-ar fi amintit ceva. Să nu mai intri niciodată în camera mea! Dacă am treabă cu tine, vin eu aici.

Helena nu s-a mișcat după plecarea lui.

N-avusese prea multă încredere în planurile ei. Știuse că șansele de reușită sunt imposibil de mici și totuși încercase să se convingă că nu e așa. Luc n-ar fi renunțat. Dac-ar fi fost el, ar fi luptat până în ultima clipă. Cum putea ea să-l trădeze făcând mai puțin?

Dar Luc era mort, iar ea n-avea cum să-l aducă înapoi.

Tremurul a devenit de necontrolat. Helena s-a ghemuit pe o parte, afundându-se în așternuturi. Senzația răului care i se făcuse la cap s-a întețit până s-a transformat într-un hău care o sorbea înăuntrul lui și pielea i s-a întins tensionată, ca un exoschelet membranos. Cearșaful s-a umezit de sudoare pe măsură ce febra îi creștea. Trupul îi era rece, însă creierul îi ardea. Timpul s-a metamorfozat, răsucindu-se, și Helena și-a pierdut orice reper dincolo de propria-i suferință.

Erau voci. O mulțime de voci. Lichide oribile îi erau turnate pe gât, făcând-o să se înece, amestecuri încinse care-i băsicau organele. Pe pielea ei erau chestii fierbinți, reci și lipicioase. Era ridicată și cufundată în apă înghețată, trasă afară să respire, apoi împinsă iarăși dedesubt. Mintea îi ardea ca jarul, mistuind totul în jur. Ace. Înțepături mici pe care abia le simțea, apoi sulițe mari care-i străpungeau chinuitor brațele.

Durerea din cap a crescut până i-a șters orice gând. Până la urmă, Helena a simțit că se estompează; mintea i s-a dezrădăcinat singură, în cădere liberă.

Peste tot era sânge. Se afla la spital, la Sediu. Sunau clopotele. Asistentele și sanitarii aduceau în grabă corpuri și fețele lor, trecând, se uneau într-o singură imagine tulbure.

În brațele ei era un băiat pe moarte. Helena încerca să-l liniștească, încercând să se concentreze, să nu simtă panica tot mai intensă din salon care-i strângea plămânii ca o gheară, dar el n-o lăsa să-l vindece. Oricât încerca ea, o respingea. Sângele continua să-i curgă în șiroaie întunecate. Căldura lipicioasă i se infiltra Helenei în piele. Ceilalți o tot chemau din mijlocul *mulțimii, însă ea trebuia să-l salveze pe băiat.* Era acolo, lângă el. În cele din

urmă, el a încetat să mai lupte. Helena a simțit cu rezonanța ei. O izbucnire de speranță i-a încălzit inima când a perceput vibrația vieții. Apoi el s-a stins, ca un pumn în piept. Prea târziu.

Helena a ridicat privirea spre corpurile îngrămădite în jurul ei, unul peste altul, un zid ce creștea fără sfârșit, străbătut de șiroaie de sânge, legănându-se, amenințând s-o strivească. A încercat să respire. Mirosul de bilă, de carne arsă și de sânge, de sudoare, mizerie și antiseptic îi ardea nasul și plămânii, sufocând-o. Oriunde se uita erau alte și alte trupuri, chiar și sub picioarele ei. Le strivea când se mișca.

Alege. Cine trăiește și cine moare. Ea trebuia să decidă. Avea să fie alegerea ei.

A întins o mână cu degetele tremurând, însă o altă mână a oprit-o. Luc. A oftat ușurată, agățându-se de el. Era în armura lui aurie, fără coif, ca ea să-i poată vedea fața. El i-a zâmbit și, o clipă, coșmarul a dispărut. Apoi pe față a început să-i curgă sânge.

Chiar în spatele lui era Lila, cu spada în mână. Părul pal îi strălucea ca o coroană în jurul capului, dar jumătate din față îi putrezea – pielea i se desprindea, dezvelindu-i craniul. Mai era cineva lângă ea, dar Helena nu-și putea aminti chipul lui. Nu departe se aflau Titus și Rhea, iar de-o parte și de alta, membrii Consiliului și Flacăra Eternă, aranjați în cerc în jurul ei. Fețele lor erau lipsite de emoție – în afară de a lui Luc.

Luc era încă viu. Sângera, însă ea îl putea vindeca. Mâna i-a tremurat Helenei când a întins-o din nou spre el, dar el a spus:

— Sunt mort din cauza ta.

Ea a dat din cap că nu, însă glasul i s-a frânt înainte să apuce să mai rostească ceva.

— Ia uite, Hel! a spus Luc.

S-a atins pe piept și armura aurie i s-a topit, dezvelindu-i toracele. Un cuțit negru și lucios îi era înfipt între coaste – o rană fără sânge. Crăpătura i s-a întins în jos pe trunchi, până ce cuțitul a căzut, făcându-se țăndări pe jos, iar organele i-au alunecat afară. Erau înnegrite de cangrenă, cu un miros de putrefacție care a umplut aerul, ca și cum ar fi fost mort de multe luni.

— Vezi?

— Nu! Nu!...

Helena a întins oricum mâna spre el, însă Luc a dispărut, lăsându-i degetele pătate de sângele lui.

Apoi a apărut mama ei. Helena nu-i deslușea fața, dar știa că e ea. Stătea înaintea ei, emanând un miros de ierburi uscate. Helena a întins mâna, dar mama s-a risipit în ceață.

Apoi tatăl. Un bărbat care ieșea în evidență printre nordici. Avea ochi întunecați și păr negru ondulat ca al ei. Purta halatul alb de medic și, când

privirile li s-au întâlnit, el i-a zâmbit. Imediat sub maxilare, o tăietură adâncă repeta arcul zâmbetului de la o ureche la cealaltă.

— Helena, i-a spus. Sunt mort din cauza ta.

A păşit spre ea cu un bisturiu lucios în mână. Ea nu s-a mişcat. Nu s-a opus de data asta când el a luat-o în braţe şi i-a tăiat gâtul.

Când lumea a început să prindă din nou contur, Helena şi-a dorit să fi murit. Capul îi pulsa de durere, iar părul i se lipise de obraji şi de frunte. Căldura din încăpere era sufocantă. Gura i se uscase atât de tare, încât limba părea gata să-i crape. A reuşit să se rostogolească pe o parte. Pe noptieră erau o carafă, un pahar cu apă şi câteva flacoane. A bâjbâit după pahar şi l-a dat pe gât cu lăcomie. S-a prăbuşit la loc, dezvelindu-se. Mirosul unei cataplasme cu muştar îi ardea nările. A întors capul, privind din nou sticluţele de pe noptieră. Erau tablete de fier şi arsenic, săruri de amoniu şi ipeca[6]. S-a întins după arsenic, dar abia apucase să ridice mâna, când uşa s-a deschis şi în cameră a intrat bărbatul cel bâlbâit şi nervos de la Centru, însoţit de Ferron.

— E puţin probabil ca febra să se amelioreze în timpul procedurii, a zis bărbatul, părând la fel de îngrozit de Ferron cum fusese şi de Morrough.

Ferron n-a părut să-l asculte; privirea i s-a îndreptat imediat spre masă şi spre flaconul pe care Helena fusese cât pe ce să-l sustragă. Din câţiva paşi a străbătut camera, luând toate trei sticluţele şi vârându-le în buzunar, fără să-i arunce decât o privire scurtă.

Ticălosul.

— Şi asta trebuie să îndur în fiecare săptămână? a întrebat Ferron, uitându-se urât la Helena ca la un câine vagabond pe care voia să-l înece.

Capul bărbatului s-a mişcat din nou aprobator.

— Din ce înţeleg, procesul asimilativ de transfer conceput de Flacăra Eternă era menit să cultive o toleranţă treptată. Ca şi în cazul mitridatismului tradiţional, vor exista efecte secundare. Data viitoare ar trebui să vedem un progres, dar, ca urmare, febra cerebrală va fi probabil de aceeaşi intensitate. Trebuie să înţelegeţi, nu e deloc o stare naturală. Un corp viu care să supravieţuiască chiar şi unei prezenţe scurte a unui alt suflet nu s-a mai văzut. Faptul că încă trăieşte ar trebui considerat un miracol. Cum scopul este doar s-o menţinem în viaţă suficient ca să inversăm transmutaţiile, degradarea fizică pe termen lung e irelevantă.

— N-am timp să fac pe sora medicală, a răspuns Ferron pe un ton batjocoritor. Tratamentul tău a fost aproape la fel de dăunător precum boala

6 Pulbere obţinută din rădăcina plantei ipecacuana, utilizată ca expectorant şi vomitiv.

în sine. În ritmul ăsta, nu văd cum o să supraviețuiască suficient ca eu să pot descoperi ceva. S-o fac să tolereze transferul și să reușesc o inversare completă a procedurii care i s-a aplicat asupra memoriei e abia primul pas. Mai trebuie să și descopăr informațiile. Asta ar putea dura luni întregi. N-am de gând să eșuez doar pentru că tu ai decis că ceva este „irelevant".

Bărbatul a tremurat și gâtul a părut să i se cufunde în cavitatea toracică, încât umerii i s-au ridicat pe după urechi.

— Vă asigur, Înalt Comisar, că e puțin probabil ca arsenicul s-o ucidă. E posibil să înceapă să prezinte simptome de otrăvire, dar, după teoriile noastre, procedura va fi finalizată înainte să apară necroze grave sau... leziuni semnificative ale ficatului.

— De unde știi cât va dura procedura? Nici măcar nu știm dacă a funcționat asupra lui Bayard. Vocea lui Ferron a devenit amenințătoare. Dacă ești atât de sigur că n-o să moară înainte ca Marele Necromant să-și primească răspunsurile, iar eu trebuie să-ți ascult sfaturile, atunci ai să te duci chiar acum să depui mărturie în fața ilustrului nostru conducător și să-i explici clar că eu acționez conform recomandărilor și asigurărilor tale.

Bărbatul s-a albit complet.

— P...păi, din perspectiva asta, e posibil să mai reducem din efectele secundare și din febra cerebrală dacă ședințele vor avea loc la intervale mai generoase. Dar nu mi-aș permite să fac recomandări de unul singur. Nu sunt expert în această știință nouă. Decizia asta ar trebui s-o ia Stroud sau însuși Marele Necromant.

— Mi te-au trimis pe tine. Mă aștept să ai suficiente cunoștințe ca să-ți faci măcar o opinie, a zis Ferron.

Bărbatul și-a frecat fruntea.

— O s-o sfătuiesc insistent pe Stroud să vă facă o vizită ca să vă dea niște recomandări, a spus el, evitând privirea sfredelitoare a lui Ferron.

— Ieși!

Helena a tresărit.

Ferron s-a uitat după celălalt cum iese pe ușă, apoi i-a aruncat o privire aspră Helenei, de parcă totul ar fi fost din vina ei. A întins mâna spre ea și Helena s-a tras instinctiv înapoi. Mâna lui a alunecat sub pernă, pipăind prin pat ca să fie sigur că nu ascunsese arsenic acolo. Ea l-a privit furioasă până ce el s-a convins că n-are nicio otravă pitită pe nicăieri și a ieșit trântind ușa.

Când s-a sculat, Helena s-a clătinat pe picioare. A fost nevoită să se așeze pe jos sub jetul dușului, pentru că era prea obosită să stea dreaptă, dar, după ce a îndepărtat de pe ea toată transpirația și mirosul de cataplasme, a simțit din nou că aduce vag a om.

Oribila rochie roșie fusese spălată, călcată și pusă la loc în dulap, alături de alte câteva, toate roșii. Unele erau aproape vișinii, altele de un roșu strident. Fuseseră vopsite recent. Pe la tivuri se mai zăreau nuanțele originale,

verde-salvie și roz-pal. Era clar că Aurelia nu renunță la o idee odată ce și-a fixat-o în minte.

Stroud a venit a doua zi, urmată de o servitoare moartă și de Mandl (sau mai degrabă de corpul pe care Mandl îl ocupa în prezent). Servitoarea era o femeie în vârstă, îmbrăcată ca o angajată a casei. Avea părul castaniu-deschis pieptănat ordonat pe spate, iar în jurul gurii și al ochilor i se vedeau ridurile vârstei. Ochii ei aveau o lipsă ciudată de concentrare, ce contrasta cu ostilitatea furioasă de pe noua față a lui Mandl.

— Ridică-te! i-a zis Stroud Helenei, punând pe masă o trusă medicală.

Helena s-a supus fără un cuvânt, rămânând indiferentă în timpul consultului. Stroud a examinat-o, observând cum încheieturile i se micșoraseră sub apăsarea cătușelor, verificându-i funcțiile vitale și scoțând un sunet ușor iritat.

— Mda, dezamăgitor, a zis ea într-un final. Chiar sperasem c-ai să te descurci mai bine.

Helena n-a zis nimic, dar o sclipire de triumf i s-a aprins în piept.

— Presupun că era prea mult să sper că ai avea rezistența fizică a unui bărbat precum Bayard, a adăugat Stroud cu un pufnet nemulțumit, după încă un minut în care își aplicase cu brutalitate rezonanța asupra Helenei.

A apăsat-o pe cap, împingându-i în minte o mică undă de energie și făcând-o să se strâmbe de durere. Creierul ei era încă fragil.

— Un asemenea grad de inflamație după șapte zile e îngrijorător. Stroud a tras aer printre dinți, nemulțumită, și a privit-o pe Mandl cu ochi tăioși. Păcat că n-ai raportat-o atunci. Totul ar fi fost mult mai simplu.

Mandl a înclinat rigid din cap, dar nu îndeajuns de umil pentru gustul lui Stroud.

— Ar trebui să fii recunoscătoare că n-am subliniat în fața Eminenței Sale că, dac-am fi aflat mai devreme de ea, poate am fi păstrat cadavrul lui Boyle și am fi avut un corp de animant la dispoziția unuia dintre Nemuritori.

— Am spus că-mi pare rău, a zis Mandl. Nu știu ce altceva mai vrei de la mine sau de ce m-ai târât aici.

— Ți s-a oferit elevarea la recomandarea mea. Dacă eu voi avea neplăceri acum, atunci la fel vei avea și tu, a spus Stroud. Iar dacă asta mă va costa ceva, pe tine te va costa mai mult. S-a întors din nou spre Helena, examinând-o cu o expresie tot mai acră. Va trebui să amânăm următoarea procedură până când se pune pe picioare. Dacă moare prematur, pierdem

informațiile. S-a întors spre celălalt necroserv din încăpere. Adu-l pe Înaltul Comisar!

Servitoarea a întors capul și ochii ei încețoșați s-au concentrat asupra lui Stroud.

— Vreau să discut cu el. În particular.

Necroservul a dat din cap și a făcut un semn spre ușă.

Dintre toate întrebuințările necromanției pe care le văzuse vreodată, crearea servitorilor familiei Ferron i se părea Helenei una dintre cele mai josnice. Putea înțelege logica înfiorătoare ce ducea la un asemenea act pe timp de război, însă servitorii din Spirefell fuseseră toți civili, uciși doar de dragul unui confort ieftin.

Cu fiecare minut petrecut la Spirefell, ura ei față de Ferron se adâncea, pentru că-i cunoștea trecutul: luxul și privilegiul familiei, viața lui ușoară. Ferronii n-ar fi fost nimic fără familia Holdfast și fără Institutul de Alchimie; averea lor n-ar fi existat niciodată. Ar fi trebuit să fie recunoscători, să-i fie loiali lui Luc pentru ceea ce familia lui îi ajutase să devină, dar ei îi trădaseră și-l aleseseră pe Morrough.

Poate că dragonul uroboros nu era doar o decorațiune pretențioasă, ci ceva cu care Ferronii se mândreau: semnul unei lăcomii distructive și nesățioase, care nu lăsa în urmă decât ruină.

ÎN ZIUA URMĂTOARE, FERRON A intrat la ea cu pas hotărât. Trupul Helenei s-a încordat și un val de groază a năpădit-o ca o maree. Durerea fizică a transferului i-a zvâcnit în creier ca o replică întârziată. Ferron s-a oprit în prag și ochii lui palizi au alunecat peste ea, sclipind când s-au fixat asupra degetelor ei, care tremurau incontrolabil ori de câte ori era speriată. Ea le-a ascuns repede sub fustă.

— Stroud vrea să ieși afară, a zis el. Crede că aerul curat o să-ți îmbunătățească starea fizică. I-a aruncat ceva făcut mototol. Pune pe tine!

Helena l-a desfăcut și a văzut că e o mantie groasă, vopsită în purpuriu. S-a strâmbat.

— E ceva în neregulă?

Ea s-a uitat la mantie.

— Culoarea roșie e singura pe care o aveți în casa asta?

— Necroservilor le va fi mai ușor să te zărească. Haide!

Ferron a ieșit cu pași mari în hol.

Helena l-a urmat nesigură. Aplicele din coridoare erau aprinse, alungând umbrele. El s-a îndreptat spre celălalt capăt al aripii, coborând o altă scară până la o ușă cu canaturi care dădea spre o verandă în curte.

Afară ploua și o rafală de vânt s-a învârtejit pe lângă casă, biciuind-o pe Helena peste față. Ea a scos un geamăt de surpriză.

Ferron s-a întors brusc.

— Ce-i?

— Eu... Vocea Helenei s-a spart; a înghițit în sec. Uitasem cum se simte vântul.

El și-a ferit privirea.

— Curtea e închisă. Poți să te plimbi pe unde vrei.

Ea s-a uitat în jur, examinând detaliile arhitecturale ale casei și ale clădirilor anexe. Veranda pe care stăteau înainta până după capătul aripii, transformându-se într-un fel de galerie boltită, făcând legătura dintre casa principală și celelalte clădiri și unindu-le într-un singur zid. Puteai merge până la poartă fără a păși prin ploaie, căci conacul și dependințele formau un inel de fier.

— Du-te!

Ferron i-a făcut cu mâna, apoi s-a așezat la o masă din apropiere cu două scaune mici, scoțând un ziar din haină. Ochii Helenei s-au ațintit imediat asupra titlurilor. TERORISTĂ A FLĂCĂRII ETERNE, CAPTURATĂ! proclama prima pagină, cu majuscule. Fără să-și dea seama, Helena a făcut un pas mai aproape.

Pe cine găsiseră? Grace îi spusese că toți sunt morți, dar iată aici dovada că unii supraviețuiseră. Ferron nu-i omorâse pe toți.

El a ridicat privirea și ea a înțepenit locului. Nu reușea să-și ia ochii de la ziar; căuta cu disperare un nume.

— Vrei să vezi? a întrebat el cu glas lent și disprețuitor, care i-a făcut Helenei pielea să se înfioare.

A deschis ziarul cu o mișcare scurtă și ea a rămas împietrită în fața fotografiei: era ea însăși, drogată și sedată la Centru. Fața îi era suptă, expresia chinuită, deformată de sevrajul de după serul de interogare, părul încâlcit în jur. Imaginea fusese clar aleasă ca s-o facă să pară o extremistă murdară, sălbatică.

„Ultima fugară dintre teroriștii Flăcării Eterne a fost capturată și dusă la interogatoriu", proclama șapoul, chiar deasupra liniei de mijloc a ziarului.

— În sfârșit, ai devenit celebră – și uite, apar și eu! Ochii lui Ferron au strălucit cu răutate când i-a arătat o fotografie în partea mai de jos a aceluiași articol, în care el apărea în curtea conacului, cu turlele casei conturându-se în fundal. Asta în caz că cineva vrea să știe unde ești. Sau cine te păzește.

Helena l-a privit derutată. De ce ar fi vrut să facă publice faptul că fusese prinsă și locul unde se afla? Și de ce acum? Stătuse la Centru săptămâni întregi. Arestul ei nu mai era o noutate.

— Mi se pare o capcană destul de evidentă, a spus Ferron cu un oftat, răsfoind mai departe ziarul. Pe de altă parte, membrii Rezistenței n-au fost

niciodată cunoscuți pentru inteligență. Orice lucru mai subtil i-ar depăși. Marele Necromant speră că, dacă a mai rămas cineva, individul se va simți obligat moralmente să vină și să salveze ultima scânteie a Flăcării. I-a aruncat Helenei o privire piezișă. Eu am îndoielile mele, dar presupun că nu strică să încerce.

S-a lăsat pe spate, îndreptându-și leneș atenția spre următorul articol.

Helena a făcut un pas înapoi, clătinându-se. De-asta o trimiseseră la Spirefell în loc s-o țină la Centru? Ca s-o folosească drept momeală? Din gât i-a ieșit un sunet sugrumat. S-a întors și a coborât în grabă treptele, ieșind în ploaie. N-avea unde să se ducă, dar trebuia să plece undeva. Mantia prinsă la gât o strângea și o trăgea înapoi. Și-a înfipt degetele în cataramă, trăgând de nasture până ce a desfăcut-o. Eliberată, a luat-o la fugă prin curte. Ploaia înghețată i-a pătruns prin materialul subțire al rochiei elegante, însă Helena abia a simțit-o. Vedea turnurile orașului ridicându-se dincolo de Spirefell. S-a uitat după far, lumina care ardea mereu în vârful Turnului Alchimiei, Flacăra Eternă ce fusese păstrată vie încă din ziua întemeierii Paladiei. Dar nu mai era. Pierise.

A mers oricum mai departe, spre turnuri, însă, când s-a apropiat de partea opusă a curții, toate au dispărut, ascunse de zidul conacului. S-a plimbat dintr-o parte într-alta, căutând o ieșire și până la urmă a luat-o spre poartă, știind că e zadarnic, dar neputând să se abțină. Poarta era încuiată zdravăn și fabricată din fier forjat, prea ornamentată ca ea să poată trece printre gratii. A zgâlțâit-o până când a simțit spasme la încheieturi. A încercat să se cațăre, dar pantofii i s-au rupt. Fierul era atât de rece, încât îi ardea pielea, iar când a încercat să se tragă în sus, durerea din încheieturi i-a amorțit mâinile.

În cealaltă parte a curții, Ferron citea ziarul, complet indiferent la încercările ei de a evada.

Helenei îi venea să țipe. S-a agățat de poartă, zgâlțâind-o din nou. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit cineva, fără să știe că e atras într-o capcană? Cineva care reușise să supraviețuiască atâta timp... și care ar fi fost prins din pricina ei.

A tras aer în plămâni, gâfâind. Pieptul părea gata să-i plesnească de durere. S-a lăsat în jos, scuturând întruna poarta, de parcă fierul s-ar fi putut îndoi pentru ea dac-ar fi insistat suficient. În cele din urmă, s-a întors înfrântă spre casă.

Tot ce vedea în jur era cenușiu: iarba moartă și copacii scheletici lipsiți de frunze, casa întunecată cu lujerii cățărători și turlele negre, până și versanții palizi ai munților, cu vârfurile albe acoperite de ceața unui cer mohorât. Parcă toată culoarea fusese stoarsă din lume. Ea era singura excepție, în rochia ei roșu-sângeriu, ca o pată brutală de culoare în mijlocul monotoniei cromatice. Vântul îi lovea pielea cu picături de ploaie ca niște bucățele de gheață, făcând-o să tremure. Era udă leoarcă. Mâinile i se albiseră, iar

vârfurile degetelor o dureau la fiecare rafală. Metalul cătușelor îi răspândea frigul până în măduva oaselor.

Și-a luat fața în mâini, încercând să gândească limpede. Ce putea face? Sigur exista o soluție.

Nu. Planul rămânea același. Să moară de mâna lui Ferron sau de a ei.

Ploaia îi curgea prin păr și pe față în șuvoaie în timp ce s-a târât cu greu înapoi spre casă. Doi necroservi erau postați afară, în capul scărilor de la intrarea principală. I-a recunoscut de la Centru. Învechiți și uitați în ploaie, ajunseseră atât de ramoliți, încât aproape că se contopeau cu piatra, dar amândoi au urmărit-o cu privirea când s-a apropiat de Ferron.

El a ridicat la ea doi ochi reci.

— N-ai stat destul afară. Mai plimbă-te!

Helena s-a furișat înapoi în curte. Cei câțiva copaci din mijloc au ascuns-o când s-a ghemuit în colonada din cealaltă parte a curții, încercând să se încălzească. Își vedea mantia zăcând în curte pe pietriș, îmbibată de ploaie. S-a strâns în brațe, încercând să-și păstreze căldura corpului. Treptat, dârdâitul i s-a domolit. A străbătut-o o nouă rafală de vânt. Se simțea subțire ca o foaie de hârtie și atât de obosită, încât era în stare să adoarmă acolo. Ceea ce ar putea însemna hipotermie... Dacă ar adormi, organele ar înceta treptat să-i funcționeze și ar muri. Citise că e o moarte blândă. S-a lăsat să se cufunde în amorțeală, până când totul a devenit vag și liniștitor.

— Ce inventiv!

Vocea lui Ferron era mai rece decât vântul. I-a înfipt degetele în braț și trupul Helenei a fost invadat de un val de căldură. Inima a început să i se zbuciume brusc în piept. Sângele i-a pulsat fierbinte prin vene. A scos un geamăt speriat și s-a smuls din strânsoarea lui, dar era prea târziu.

El a fulgerat-o cu privirea.

— Ridică-te!

Helena s-a săltat cu greu în picioare și încheieturile i-au țipat de durere. Era încă vânătă de frig, cu membrele înțepenite, însă acum se încălzise prea mult ca să mai moară.

— Nu mă face să te târăsc! a spus el printre dinți, întorcându-se să plece.

Ea l-a urmat ursuză. O servitoare o aștepta în ușă. A treia pe care o vedea. Era moartă, ca toate celelalte, dar mai tânără, îmbrăcată în uniformă de menajeră. Ținea în mâini o perie și o cârpă. Helena a încercat să se furișeze pe lângă ea, dar a simțit că nu se poate mișca din loc.

— Aurelia o să facă o criză de nervi dacă-i aduci noroi în casă. Stai jos!

— Mă pot curăța singură, a spus Helena țeapănă.

— Nu te-am întrebat, i-a răspuns Ferron.

Rezonanța lui îi vibra prin nervi și i s-au tăiat picioarele. S-a lăsat să cadă pe un scaun. Servitoarea a îngenuncheat și a început să-i curețe pantofii

uzi, în timp ce Helena stătea rigidă, oscilând între o fascinație îngrozită și rușine.

Credința afirma că sufletul și trupul rămân unite ca un întreg până la incinerare. Abia când focul consumă carnea, sufletul eteric e eliberat din forma sa pământească rudimentară. Cel care a trăit cu evlavie și fără păcate eliberează un suflet pur, capabil să se înalțe spre cele mai înalte tărâmuri cerești. Dacă trupul nu e ars, sufletul rămâne captiv, incapabil să urce la cer și în primejdie de a fi afectat de putrefacția corpului. Dacă e lăsat așa prea mult timp, impuritatea trupului metamorfozează sufletul în viermi și insecte, ciume și alte forme grotești ale răului, condamnate să se scufunde sub pământ ca să ardă pentru eternitate în focul întunecos și ud al Abisului.

Reanimarea risca această metamorfoză. Legarea atât a corpului, cât și a sufletului de un necromant însemna că până și cele mai pure suflete puteau deveni prea corupte ca să se înalțe, dacă nu erau eliberate prin focul sacru.

Helena n-a putut să nu scruteze chipul servitoarei, căutând un semn că înăuntru e poate, încă, un suflet putrezind lent, prins într-o stare nici vie, nici moartă. Dar privirea menajerei era goală. Dacă-i mai rămăsese vreo urmă de suflet, era înăbușită de voința lui Ferron.

Helena a înălțat ochii spre el.

— Ești un monstru!

Ferron a ridicat o sprânceană.

— Ai observat și tu, nu?

CAPITOLUL 6

FERRON A PLECAT IMEDIAT CE SERVITOAREA A TERMINAT de curățat pantofii și Helena s-a ridicat brusc, hotărâtă să nu se mai lase atinsă de cadavru.

Menajera a intrat în casă. De îndată ce a rămas singură, Helena a apucat ziarul aruncat de Ferron și l-a ascuns la spate, a tras adânc aer în piept și a păşit înăuntru. Când s-a repezit către scară, s-a concentrat asupra ziarului din mână. Umbrele se întindeau amenințător, dar ea a refuzat să le privească, numărând fiecare pas, cu mâna lipită mai întâi de balustradă și apoi de perete, concentrându-se pe razele galbene-aurii ale aplicelor, până când a ajuns în cameră.

În lipsa ei, încăperea fusese aerisită, patul golit, lenjeriile schimbate. Era aproape la fel de frig ca afară, dar ferestrele fuseseră închise deja și încuiate.

Helena era udă leoarcă și înghețată, însă Ferron ar fi putut să-și dea seama că-și uitase ziarul și să se întoarcă după el. N-avea timp de pierdut. S-a ghemuit lângă fereastra pe unde intra cea mai puternică lumină, sorbind fiecare cuvânt și luând-o de sus de tot. NOIEMBRIS 1788.

S-a uitat lung la dată, stupefiată. Nu se putea. Ultima ei amintire cu o dată certă era audierea Lilei Bayard de la începutul lui 1786, pentru a stabili dacă urmează să-și reia îndatoririle de paladin și să se întoarcă în luptă. Dacă războiul se încheiase cu paisprezece luni în urmă, asta însemna la sfârşitul verii lui 1787. Ceea ce însemna că ea n-are nicio amintire despre aproape nouăsprezece luni de război. Totul se înceţoşa de fiecare dată când încerca să se gândească mai în spate, să rememoreze ceva dincolo de

turele de la spital. Nu-și amintea nimic, nicio discuție, niciun anotimp, nici Apogeul sau Absența Lumithiei, nimic altceva decât cercul neîntrerupt al turelor din spital, ca un țipăt nesfârșit.

A închis tare ochii, scormonindu-și gândurile. Trebuia să-și amintească ceva, n-avea cum să fi pierdut atât de mult. Însă era ca și cum ar fi încercat să prindă vântul cu degetele. O durere ascuțită i-a spintecat capul. A clipit și a deschis ochii. Vedea roșu.

Avea un ziar în mână. L-a strâns între degete. Trebuia să citească repede, înainte ca Ferron să observe că-l luase. Ochii i s-au repezit lacomi la primul articol.

> Ultima fugară a grupării extremiste autointitulate Ordinul Flăcării Eterne a fost capturată și urmează să fie interogată. Biroul Central din Noua Paladie a confirmat identitatea Helenei Marino, provenită din insulele sudice Etras, care a studiat alchimia. Guvernul etrasian neagă orice implicare sau sprijin față de activitățile teroriste ale Flăcării Eterne. Pentru a apăra cetățenii din Noua Paladie de alte acte de violență, Marino a fost încarcerată în afara orașului, la Spirefell, în așteptarea unei decizii privind soarta ei.
>
> Spirefell, renumita reședință a familiei Ferron, a fost construită din fier de către Urius Ferron. Cu o structură unică, creată în cinstea rezonanței excepționale a familiei, reședința reprezintă un loc sigur pentru deținuții periculoși.
>
> Ferronii, una dintre cele mai vechi familii din Noua Paladie, au în spate o istorie care precedă chiar și apariția familiei Holdfast. Membrii ei au fost adesea victime ale persecuțiilor Flăcării Eterne. Starostele breslei fierului, Atreus Ferron, a fost arestat și executat pentru protestele împotriva regimului opresiv al familiei Holdfast, iar fiul lui, Kaine Ferron, a fost acuzat fără temei de asasinarea principelui Apollo Holdfast. Toate acuzațiile împotriva tatălui și a fiului au fost ulterior retrase…

Ferron fusese acuzat că l-a ucis pe principe? Asasinatul care declanșase războiul? Helena s-a uitat îndelung la cuvinte, până i s-au încețoșat sub ochi. Își amintea moartea principelui Apollo. Fusese găsit în curtea principală a Institutului de Alchimie, ucis cu brutalitate, și imediat se deschisese o anchetă. Nu ținea minte să fi existat vreo concluzie. Se întâmplaseră foarte multe în perioada aceea: înmormântarea, pregătirile pentru încoronarea lui Luc. Ceea ce ar fi trebuit să fie un moment de bucurie fusese înăbușit de durere și derută, iar Luc nu putuse să accepte realitatea nici măcar când prietenii lui depuseseră jurământul că vor muri apărându-l. Ceremonia abia

se încheiase când începuseră trădările, apăruseră Nemuritorii și izbucnise războiul care părea să nu se mai termine.

Oare Ferron îl ucisese pe principele Apollo? Cu siguranță nu; avea doar șaisprezece ani pe atunci. Poate că acuzația fusese inventată, ca să susțină ideea că Ferronii sunt victime ale familiei Holdfast. Helenei i se părea mai plauzibil.

A citit restul articolului, sperând să obțină mai multe informații, însă n-a găsit decât o reluare a obișnuitelor argumente ale Nemuritorilor despre război: că nu ei îl declanșaseră; că, de fapt, n-avusese loc niciun „război", ci un protest civil, cauzat de un grup mic de extremiști religioși care refuzau să recunoască alegerea democratică a Adunării Breslelor Paladiene. Luc era înfățișat ca un monstru ahtiat după putere, care preferase să încerce să dea foc întregului oraș decât să lase pe oricine altcineva să-l conducă.

Luc, care urcase pe acoperișul Turnului Alchimiei în seara dinainte de a deveni principe, stând de unul singur chiar pe margine. Helena venise atunci după el și stătuse cât de aproape îndrăznise, promițându-i că va face orice pentru el dacă el se dă înapoi și o ia de mână. El nu se supusese până când ea nu jurase că, dacă el sare, o să sară și ea. Atunci se trăsese înapoi ca s-o salveze.

Stătuseră acolo, pe acoperiș, până la răsărit. Ea îl apucase strâns de mână și vorbise toată noaptea, povestindu-i despre Etras, despre stânci și despre satele mici cu măgăruși care trag căruțe pictate, despre măsline, despre toate fermele și despre cum arată oceanul în zilele de vară. Îi spusese că într-o zi vor merge acolo. Când totul o să fie mai bine, ea o să-l ducă și el o să vadă cât e de frumos.

Luc nu-și dorise niciodată să fie principe. Dac-ar fi existat altcineva, ar fi renunțat într-o clipă.

Helena a dat pagina, clipind de mai multe ori. Un alt articol enumera execuțiile efectuate de Înaltul Comisar în săptămâna precedentă. Într-o fotografie se vedeau mai mulți bărbați și femei într-o stare jalnică, așezați în genunchi pe o platformă. Îmbrăcat în negru de sus până jos, cu un coif complicat care-i ascundea fața și părul, Ferron stătea în picioare, cu mâna palidă întinsă. Helena și-a dat seama că e el doar după postură și după înclinarea familiară a degetelor lungi, însă articolul îl menționa numai ca „Înaltul Comisar". Nu exista nicio referire la faptul că acesta ar fi fost Kaine Ferron.

Oare era un secret? Cine ar fi avut de câștigat din asta? Dacă era să judece după paragina moșiei, cu siguranță nu familia Ferron.

Nu. Ideea trebuia să fi fost a lui Morrough. La urma urmei, secretul lentității Înaltului Comisar îi oferea Marelui Necromant o unealtă extrem e puternică. Dacă Înaltul Comisar putea fi oricine, oamenii erau ținuți n teroare, întrebându-se mereu cine este, iar Ferron era împiedicat să-și strângă propriii susținători sau să adune destulă putere ca să-l răstoarne pe

Morrough. Poate că Ferron avea ambiții de care Morrough se temea. Era o posibilitate tentantă. Ceva ce Helena ar fi putut exploata.

În același timp, asta făcea din Spirefell capcana perfectă. Dacă cineva încerca s-o salveze, toată lumea ar fi presupus că intrusul îl atacase pe moștenitorul unei bresle. N-ar fi știut cine e cu adevărat torționarul ei.

A citit restul ziarului repede. Se făceau câteva aluzii vagi la deficitul de cereale. Era ciudat. Țările vecine Paladiei erau exportatori agricoli importanți. Monarhia Novis întreținea legături istorice cu familia Holdfast, așa că un embargou din partea lor era de așteptat, însă Hevgoss, vecinul din vest, o țară puternic militarizată, era de multe decenii în căutare de acorduri comerciale mai bune cu breslele. Familia Holdfast blocase mereu negocierile, refuzând utilizarea alchimiei pentru industria războiului. Breslelor despre care se descoperise că încalcă restricțiile comerciale cu Hevgoss li se tăiase accesul la lumithiu și fuseseră astfel împiedicate să efectueze procesarea alchimică la scară industrială. De ce acum Hevgoss n-ar inunda Paladia cu grâne?

Secțiunea politică a ziarului era aproape amuzantă într-un fel îngrozitor. Adunarea Breslelor, a cărei formare fusese, cel puțin oficial, motivul izbucnirii războiului, era în a treia săptămână de negocieri privind taxa de lift, de parcă Noua Paladie n-avea nimic mai urgent de rezolvat înainte ca solstițiul de iarnă să aducă noul an.

Mult mai interesant era un paragraf care menționa că un emisar paladian ajunsese în Imperiul de Est și fusese lăsat să treacă granița. Paladienii erau primiți în Imperiu pentru prima dată după sute de ani. Oare acolo se dusese trădătorul Shiseo?

Helena a sărit partea cu paginile de viață mondenă, dar n-a putut să nu observe cât de des apărea pe ele numele Aureliei Ferron. O adevărată figură în societate.

Apoi i-a atras atenția un alt articol. Părea aproape inofensiv: descria criza forței de muncă și deplângea pierderea recentă a multor alchimiști talentați în urma „conflictului" provocat de Flacăra Eternă. Prezenta statistici care arătau că economia Paladiei urmează să scadă din cauza pierderii mai multor generații de alchimiști. Soluția, declara autorul, o reprezentau nașterile finanțate. Articolul înceta brusc să mai pară un editorial și suna mai degrabă a reclamă. Șefa noii Catedre de biologie și alchimie de la Centru, Irmgard Stroud, conducea un program destinat să creeze o nouă generație de alchimiști prin metode științifice de selecție, pentru a le oferi cel mai bun început în viață. Se căutau voluntari. Participanților li se ofereau hrană și cazare, iar la finalul programului, cei cu condamnări penale erau eligibili pentru rejudecare.

Helena a citit articolul de mai multe ori, nevenindu-i să creadă. Era un program reproductiv prezentat ca o soluție economică. De parcă

alchimiștii ar fi fost câini puși la împerecheat cu scopul de a obține abilități de transmutație avantajoase din punct de vedere economic.

Nu era un concept cu totul nou. „Căsătoria după rezonanță" era un termen bine cunoscut care denumea tendința celor din bresle de a se căsători cu persoane posedând același grad de rezonanță alchimică sau o rezonanță complementară. Aurelia și Ferron erau un astfel de exemplu.

Deși repertoriul de rezonanță al unui alchimist se moștenea precum culoarea părului sau a ochilor, rezonanța putea la fel de bine să apară sau să dispară aleatoriu de la o generație la alta.

Niciunul dintre părinții Helenei nu fusese alchimist. Tatăl ei avusese o rezonanță minoră la oțel și cupru, dar nu suficientă ca să justifice o pregătire specială sau să-l califice pentru o breaslă. Mama ei, din câte-și amintea Helena, nu avusese deloc. Mătușa lui Luc, Ilva Holdfast, era celebră pentru că fusese o lipsită, un copil de alchimiști care nu manifestase niciodată rezonanță.

Acum Stroud părea să aibă intenția de a testa în ce măsură rezonanța se moștenește și avea de gând să-i folosească în acest scop pe prizonierii de la Avanpost. La urma urmei, cine altcineva ar fi acceptat să participe la un program de reproducere în schimbul unor stimulente precum hrană, un acoperiș deasupra capului și o rejudecare?

Helena s-a gândit la Grace, flămândă și disperată, cu doi frați prea mici ca să muncească, dispusă să-și vândă un ochi. Nu putea decât să-și închipuie câți or mai fi fost în situația ei.

Toate dosarele pe care Stroud le răsfoia neîncetat erau probabil proiectul la care lucra. Alegea candidatele eligibile din registrele Rezistenței.

Helena a ascuns ziarul în dulap, hotărâtă să-l lase pe undeva data viitoare când avea să iasă din cameră. Articulațiile îi înțepeniseră de frig, așa că s-a dus să facă un duș, dezbrăcându-se de hainele ude. A stat sub jetul fierbinte până a simțit cum căldura îi pătrunde în corp și frigul adânc din oase i se risipește. A început să se spele încet. Nu se grăbea să se întoarcă în camera înghețată.

Uitându-se în jos, a descoperit cicatrici pe care nu-și amintea să le fi avut vreodată. Cea mai mare era chiar în mijlocul pieptului și se întindea între sâni. Era ca un șnur, ridicată și ușor încrețită, ca și cum sternul îi fusese despărțit și apoi cusut la loc. I-a trasat conturul cu degetele, simțind o adâncitură în os, o senzație ciudată de nervi secționați. Nu părea să se fi aplicat vreo procedură de tămăduire asupra ei. Osul ar fi putut fi refăcut. Cineva ar fi putut cu ușurință să prindă capetele nervilor pentru a evita ierderea sensibilității locale, apoi să aranjeze matricile astfel încât cicatricea să fie mai puțin vizibilă. Dar nu se întâmplase nimic din toate astea. Pielea fusese lăsată să se vindece fără nicio intervenție de vivimanție.

Poate asta era leziunea extinsă despre care vorbise Stroud. Dar nu, n-ar fi putut fi pusă în stază cu o rană atât de gravă.

A început să-și cerceteze trupul cu atenție și a găsit mai multe cicatrici. Mintea ei părea antrenată să le ignore, dar s-a concentrat, inventariindu-le pe toate. De-a curmezișul gambei se vedea urma unei răni mari circulare. Erau apoi cicatrici fine, una pe burtă și alta între două coaste. Aici se folosise fără îndoială vivimanția pentru a le vindeca.

Avea cicatrici și în palma dreaptă. Tăieturi pe podul palmei și pe degete, ca și cum ar fi prins în mână o lamă de cuțit, și, mai ciudat, șapte înțepături minuscule, la distanțe egale, formând un cerc perfect – nu mare, dar ieșind în evidență prin felul în care-i păta pielea. S-a uitat lung la ele; forma i se părea cunoscută. A lăsat mâna jos, tulburată, apoi la sfârșit a ridicat-o din nou, căutând singura cicatrice pe care și-o amintea. Ascunsă în umbra maxilarului, era abia vizibilă; se întindea lungă și subțire pe partea stângă a gâtului, oprindu-se chiar înainte să-i ajungă la beregată.

A DOUA ZI, FERRON A VENIT CU MANTIA USCATĂ și curățată și i-a aruncat-o spre cap.

Helena l-a urmat, lăsând ziarul să-i alunece discret din mână pe drum. Când au ajuns pe verandă, el a scos alt ziar. Articolul de pe prima pagină era despre un monument pe care guvernatorul Fabian Greenfinch îl comandase în cinstea lui Morrough, eliberatorul Noii Paladii. Urma să fie dezvăluit în anul următor.

Ploua din nou. Helena s-a uitat în jur, neștiind ce ar trebui să facă. N-avea niciun chef să se plimbe în cerc sub supravegherea lui Ferron. Poate găsea pe undeva un băț foarte ascuțit cu care să-l înjunghie. S-a plimbat pe verandă până s-a plictisit, apoi s-a așezat, observând nemișcarea casei și încercând să-și dea seama câte camere ar fi putut avea un loc atât de mare.

Conacul familiei Bayard, Solis Splendor, i se păruse uriaș. Fusese una dintre puținele case separate din oraș, o rămășiță din vremurile de demult. Spirefell era cu mult mai mare.

Când Ferron s-a ridicat și a plecat, Helena a simțit că e un semn să se întoarcă înăuntru. Privind în jur, a fost dezamăgită să descopere că el nu-și uitase ziarul. S-a îndreptat spre ușă.

Lumina iernii se revărsa ca argintul viu peste podeaua întunecată, însă mai departe coridorul dispărea în beznă ca o gură deschisă. Draperiile groase opreau orice fărâmă de lumină, creând o senzație prăfuită și sufocantă de mormânt. Luminile erau stinse. Helena a bâjbâit de-a lungul peretelui, încercând să găsească un comutator sau un întrerupător.

Din întuneric a țâșnit o pală de vânt și mirosul de praf și de putreziciune a izbit-o ca o suflare rece, urmat de un geamăt jos și prelung care a vibrat prin toată casa. Helena s-a împleticit înapoi afară, cu inima bubuindu-i în piept.

Dacă norii s-ar fi risipit, ar fi fost mai multă lumină. S-a ghemuit pe verandă, așteptând. Prin perdeaua de ploaie, casa părea aproape o făptură uriașă adormită, ghemuită în sine, cu turnurile ca niște coloane vertebrale.

Ploaia n-a încetat. Dimpotrivă, cerul s-a întunecat și mai tare odată cu lăsarea serii. La momentul acela din ciclul lunar, chiar și Lumithia, luna mai strălucitoare, se subțiase prea mult ca să mai răzbată prin stratul gros de nori. Lumina din prag se micșorase și slăbise.

Helena a tras adânc aer în piept; mai străbătuse traseul acesta. La doar câțiva pași, umbra ascundea niște trepte. Dacă le-ar găsi, ar putea să se întoarcă în camera ei. Nu era neantul. Erau numai umbre. Nu se mai afla în bazinul de stază.

A ezitat în prag și întunericul a părut să se adâncească. Ultima lumină de afară se stinsese aproape complet. Helena s-a simțit înghițită de întuneric. Teroarea i-a străpuns ființa, ascuțită ca niște gheare, dar și-a impus să meargă mai departe. S-a împiedicat de o masă, abia simțind durerea care-i urca în gambă.

„Găsește scările! Nu-i decât o casă."

Însă ea *simțea* cum întunericul o devorează, trăgând-o în pântecul lui. Nesfârșitul era foarte aproape. S-a agățat de masă cu mâinile tremurând atât de tare, încât lemnul a început să duruie. Ceva a căzut, izbindu-se de podea.

„Respiră! Nu trebuie decât să respiri!"

S-a chinuit să tragă aer în plămâni, dar o durere ascuțită i-a spintecat pieptul. Inima i se izbea de coaste ca o pasăre prinsă în colivie. A reușit să facă câțiva pași, apoi picioarele i-au cedat. S-a ghemuit pe podea, simțind lemnul de sub palme ca pe niște oase. Dispărea din nou în neant. În neantul acela în care nu putea să se miște... nu putea să țipe... și nu venea nimeni niciodată...

Ceva a apucat-o de mâini și a ridicat-o de la podea.

— Ce faci?

Helena a clipit în fața luminii neașteptate și a dat cu ochii de fața furioasă a lui Ferron. Se aprinsese o aplică electrică de pe perete – un halou în întuneric care-i lumina doar pe ei doi. S-a concentrat asupra feței lui, încercând să nu observe bezna din jur.

— Era... întuneric, a spus cu un efort.

— Poftim?

Helena respira atât de repede, încât simțea că amețește.

— Ți-e *frică* de întuneric?

Ochii argintii ai lui Ferron ardeau, iar vocea îi era plină de neîncredere.

A încercat să se smulgă din strânsoarea lui. Ar fi preferat să se sufoce pe hol decât să stea aproape de el, dar el nu i-a dat drumul. A târât-o mai departe, mai întâi până la scări – erau la câțiva pași distanță –, apoi până în cameră, refuzând s-o lase să se prăbușească din nou la podea.

— Calmează-te! a mârâit de îndată ce au intrat.

A trântit ușa.

Helena s-a prăbușit în fotoliu, ghemuită, strângând cu putere tapițeria. Degetele îi zvâcneau fără oprire, trimițându-i săgeți de durere în brațe, însă nu-i păsa. Avea nevoie să simtă că lucrurile sunt reale, palpabile, nu doar un abis de nicăieri, în care există numai trupul ei și nimic altceva. Aerul i-a intrat în plămâni ca o sabie.

Era în camera ei. Casa n-o înghițise, căci casele nu pot înghiți oameni. Mintea i s-a limpezit încet și teroarea sufocantă a început să se estompeze, făcând loc gândirii logice. Era aproape mai rău să fie din nou rațională, să știe cât de lipsită de sens îi fusese frica. Dar nu conta. Acelei Helena care se temea nu-i păsa să fie rațională.

— Ce e în neregulă cu tine?

A tresărit ridicând privirea. Ferron rămăsese în cameră, aparent ca s-o interogheze după ce-i trecuse criza de fobie. Ea și-a ferit ochii.

— Dacă nu-mi spui, o să extrag răspunsul din mintea ta.

Helena s-a înfiorat și a strâns din dinți la gândul rezonanței lui Ferron. Își simțea anumite părți din creier încă rănite, încă surpate după transfer. Gura i s-a strâmbat într-o grimasă, gâtul i s-a încleștat.

— Nu-mi plac locurile pe care nu le pot vedea.

— De când? N-am observat să ții lumina aprinsă aici tot timpul. Sau umbrele alea sunt altfel?

Ea a simțit cum i se ridică un val de căldură în ceafă. S-a uitat lung la drugii de fier din podea.

— Camera asta o știu. Mă refer la locurile pe care nu le cunosc, unde nu pot vedea capătul. În... în bazinul de stază era mereu întuneric, oricât mă chinuiam să văd. Nu simțeam nimic în jur. Simțeam doar că trupul îmi plutește, dar eram paralizată. Părea... fără sfârșit. Ca și cum nu eram nicăieri. Am fost... am stat acolo foarte mult timp. Mă tot gândeam că, până la urmă, o să vină cineva după mine, dar... A clătinat din cap. Când văd locuri întunecate și nu știu unde se termină, mă simt ca și cum o să dispar în ele, dar de data asta n-o să mai fiu găsită niciodată.

Părea irațională. *Era* irațională, dar n-avea ce face; între mintea și gândirea ei rațională exista o ruptură, o falie care le despărțise pentru totdeauna. Minții ei nu-i păsa dacă frica are sau nu sens; voia doar să nu se mai întoarcă niciodată acolo unde fusese.

Ferron a rămas tăcut atât de mult timp, încât, până la urmă, Helena a ridicat privirea spre el mânată de o curiozitate morbidă. Dar el era de nepătruns. Nemișcat ca o statuie, o privea fără să clipească.

Era pentru prima dată când Helena se sinchisea să se uite la el cu adevărat, să vadă cine, nu *ce* este. Hainele îi ascundeau bine trupul, dar era ciudat de zvelt. N-avea deloc silueta unui alchimist al fierului. N-avea nici măcar aerul sau prezența unui alchimist de luptă. Nu și-l putea imagina ținând o armă grea în mână. În afară de intensitatea prădătoare a privirii, trăsăturile îi erau aproape prea fine, ca ale unei statui sculptate cu o lovitură de daltă în plus. Totul în el era suplu și ascuțit ca o lamă.

— Știi ceva? a spus, trezind-o brusc din gândurile în care se cufundase. Când am aflat că ai să vii aici, chiar așteptam cu nerăbdare să te distrug. A clătinat apoi din cap. Dar nu cred că se poate face ceva mai rău decât ce ți-ai făcut deja singură.

CAPITOLUL 7

Ferron o ducea până în curtea interioară și înapoi în fiecare zi. Era mereu prostdispus după aceea și, pe un ton jignitor, îi arăta unde se află întrerupătoarele, pe care ea era prea „îngustă la minte" să le observe de una singură. Se purta atât de condescendent, încât Helenei îi venea să arunce cu o piatră în el, și a fost dezamăgită când n-a găsit afară decât pietriș alb fin.

Curtea interioară o plictisea. Era monotonă și cumplit de rece din cauza zăpezii ce cădea neîncetat din nori, deși nu se așternea niciodată decât în strat subțire. Suficient însă ca ei să-i înghețe picioarele.

Când era singură, se aventura să iasă din cameră, hotărâtă să găsească o armă acceptabilă; chiar și un cui ar fi mers. Dacă Ferron n-avea de gând să greșească și s-o omoare, prefera să se sinucidă decât să mai treacă printr-o sesiune de transfer.

În orele în care lumina se revărsa pe ferestrele dinspre est, dacă stătea lipită de pereți și se concentra cu grijă să respire, putea face față mersului pe coridor. Dar, de fiecare dată când ieșea pentru mai mult timp, își făceau apariția necroservii. Nu încercau niciodată s-o oprească sau s-o ducă înapoi în cameră; o supravegheau doar, plutind în jurul ei ca niște spectre. Ea încerca să-i ignore, la fel cum făcuse cu scârțâiturile și gemetele casei – umbrele acelea care se mișcau neîncetat –, dar din cauza lor nu reușea să găsească nicio metodă de sinucidere.

A insistat cu încăpățânare, însă majoritatea camerelor erau încuiate, iar în cele care nu erau nu existau decât mobilier vechi și nimicuri fără nicio întrebuințare. Într-o cameră ponosită a găsit un tablou, înghesuit în spatele unei rame de pat demontate. Era acoperit cu o pânză, ca să nu se prăfuiască.

L-a scos, curioasă, și, dând pânza laoparte, a descoperit un portret al familiei Ferron. Nu al lui Ferron și al Aureliei, ci al lui Ferron când era copil, alături de părinți.

Atreus Ferron, fostul patriarh, era un bărbat masiv pe care Helena își amintea vag că-l văzuse la Institut. Avea trăsături de prădător, o față brăzdată de linii dure și sprâncene groase care aruncau umbre peste ochii albastru-pal. Era îmbrăcat elegant, însă constituția lui trăda limpede descendența familiei din fierari și negustori: avea umeri lați și mâini uriașe, împodobite cu inele grele de fier.

Kaine Ferron stătea lângă tatăl lui. Arăta exact așa cum și-l amintea Helena din anii petrecuți la Institut, cu totul diferit de versiunea distilată în care se transformase acum. Fața-i era mai rotundă și, deși avea aproape aceeași înălțime ca Atreus, nu moștenise deloc constituția care-l făcea pe părinte atât de amenințător. Era slab și deșirat, ca un mânz. Manierele lui îl imitau clar pe bărbatul impunător de lângă el. Părul castaniu era mai deschis decât al tatălui, însă fusese tuns la fel, iar expresia și postura erau identice cu ale lui Atreus: sprâncene întunecate și încruntate deasupra unor ochi verzi-căprui.

Figura din centrul portretului era o femeie îmbrăcată într-o rochie gri-pal. Pe un deget purta un inel de fier, dar mâinile ei erau atât de delicate, încât părea că bijuteria nu i se potrivește. Era zveltă ca o salcie, cu fața în formă de inimă, ochi cenușii și o bărbie mică încadrată de păr castaniu-sur. Dac-ar fi văzut un portret doar cu ea, Helenei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că poate fi mama lui Ferron. Însă, văzându-i unul lângă altul, și-a dat seama de influența ei asupra constituției lui, de felul în care trăsăturile ei le domoleau pe ale lui Ferron, estompând asprimea liniilor ascuțite și construcția robustă pe care le-ar fi moștenit altfel de la tatăl lui. Dar asemănarea cea mai puternică se vedea în forma gurii și în ceva din lumina și orientarea privirii.

Le-a studiat fețele mult timp până să-și dea seama că portretul e neterminat. Detaliile veșmintelor și motivele ce se regăseau de obicei în portrete lipseau, ca și cum cineva ar fi întrerupt procesul pictării și, din această cauză, tabloul fusese abandonat.

A lăsat cârpa să-i alunece dintre degete și a pus tabloul înapoi în ascunzătoare. Mintea i se întorcea ca o monedă între Ferron cel brunet din tablou și versiunea palidă și argintie din prezent.

—Inflamația aproape că a dispărut, a anunțat-o Stroud după două săptămâni, când a venit din nou cu Mandl. Își impusese fără milă rezonanța asupra creierului prizonierei, până când Helena văzuse roșu în fața ochilor. Cred că ședințele lunare vor fi suficiente. Deși... I-a ridicat

încheietura, inspectându-i dezaprobator tonusul muscular. Nu te recuperezi așa cum speram. Ieși zilnic afară?

— Da. Înaltul Comisar a avut grijă.

— Și faci exerciții? Cu cât ai o constituție mai puternică, cu atât ai să suporți mai bine transferul fără crize convulsive.

Helena a privit-o cu neîncredere, rămasă fără cuvinte la auzul acestei revelații pe care nimeni nu considerase potrivit să i-o dezvăluie mai înainte. Avusese crize convulsive?

Stroud a privit-o întrebător și Helenei i-a luat un moment să-și aducă aminte că vizitatoarea ei crede că plimbările ar putea să le prevină.

— Da, i-a răspuns crispată.

— Bine. În dosarul tău apare că suferi de o tulburare nervoasă.

Helena a strâns din dinți. Evident că așa îi spusese Ferron.

— Da. Nu-mi plac... locurile întunecate pe care nu le cunosc.

Mandl a pufnit în râs.

— Hm, nu prea avem ce face în privința asta, a spus Stroud și și-a reluat consultul. E păcat că nu te pot folosi ca subiect pentru programul meu. Ți-am recitit dosarul de admitere. Ai avut un repertoriu remarcabil.

Helena a simțit o gheară în piept.

— Familiei Holdfast chiar îi plăcea la nebunie să colecționeze alchimiști rari, a zis și Mandl.

Helena și-a mușcat limba până când a simțit gust de sânge. Stroud a dat din cap aprobator.

— Când o să termine cu tine Înaltul Comisar, cred că am să cer să fiu următoarea care te preia, a conchis ea.

— N-o să ai prea mult noroc cu mine, a ridicat Helena fruntea. Sunt sterilizată.

Rezonanța lui Stroud i-a pătruns brusc în burtă, făcând-o să tresară. Un moment mai târziu, pe fața examinatoarei s-au zugrăvit dezamăgirea și furia.

— Când s-a întâmplat asta?

Helena și-a ferit ochii, privind atât de intens în partea opusă a camerei, încât vederea i s-a încețoșat.

— A fost una dintre condițiile pe care le-a impus Marele Șoim ca să mă lase să stau în oraș. Deoarece vivimanția e o corupție a sufletului care începe în pântec, poate... se poate transmite. Depusesem deja jurământ, ca tămăduitoare, că n-o să mă căsătoresc niciodată și n-o să am copii, dar el – Helena a înghițit în sec – a vrut să fie sigur.

— Și, firește, tu ai fost de acord, a spus Stroud, retrăgându-și mâna. Pentru c-ai crezut că, dac-ai să te înjosești suficient, ai să fii acceptată.

Helena s-a înroșit la față.

— N-avea rost să refuz. Cum ți-am spus, depusesem deja jurământul.

— De obicei copiii credeau în minciuna asta, a chicotit Stroud.

Helena a privit-o cu ochii mijiți. Stroud i-a aruncat o privire cu subînțeles lui Mandl, apoi s-a întors spre ea.

— Nu știai? Flacăra ta Eternă se pricepea foarte bine să identifice potențiali vivimanți încă nenăscuți. Acum vreo treizeci de ani, principele Helios a poruncit ca toate sarcinile să fie monitorizate de spitalele Credinței. Aveau doctori evlavioși, care știau ce să caute și ce soluții să ofere. Ce fel de părinți ar vrea să păstreze un monstru după ce sunt avertizați de pericol?

Helena a simțit un gol în stomac.

— Mandl a fost abandonată la naștere, crescută ca orfană într-o colibă sus în munți. Copiilor ca ea li se spunea că trebuie să-și purifice corupția sufletului și că, dacă fac ce li se cere, ar putea ajunge cândva doriți. Stroud a ridicat din umeri și a continuat: Bineînțeles, nici Credința, nici Paladia nu i-au vrut vreodată decât pentru muncă silnică. Și, ca dovadă, ți-au făcut și ție la fel.

— Ba nu, a spus Helena, scuturând din cap. Luc nu era așa. El nici măcar nu știa de condițiile care mi s-au impus ca să devin tămăduitoare sau cum funcționează tămăduirea. Dac-ar fi știut, nu m-ar fi lăsat să fac așa ceva. Oamenii ca Marele Șoim aveau păreri ferme, dar Luc îi ținea mereu în frâu. După ce se termina războiul, voia să…

— Dacă nu știa înseamnă că a fost doar o marionetă și un imbecil. Iar tu asta ești în continuare, a zis Mandl, cu chipul impasibil mocnind de furie, apoi s-a întors spre Stroud. Ar trebui să-i spui ce a făcut Eminența Sa cu Holdfast, înainte să-l omoare.

Helenei i s-a întors stomacul pe dos. S-a uitat rapid de la una la cealaltă, dar Stroud a scuturat din cap.

— Stai la locul tău, Mandl!

După plecarea celor două, Helena a rămas înmărmurită, întrebându-se ce se întâmplase cu Luc. Firește, nu era o surpriză că nu-l incineraseră, dar ce anume îi făcuseră, de Mandl voia s-o tortureze cu această formație?

Luc nu meritase niciodată cruzimea și ura cu care fusese tratat. Nu știuse totul, Helena era dispusă să admită, însă nu pentru că ar fi fost o marionetă. Rolul principelui era complex. A fi conducător religios și cârmuitor al țării era o sarcină dificilă, mai ales în război, când i se cerea să lupte și să guverneze în același timp. Nu putea fi împovărat cu deciziile personale ale tuturor celorlalți. Unele alegeri trebuiseră făcute fără el, anumite sacrificii care l-ar fi paralizat dac-ar fi trebuit să le facă el însuși sau fie și numai să știe de ele. Asta nu-l făcea o marionetă. Îl făcea om.

Helena îl iubise pentru cât era de uman. N-avea nevoie să fie principe sau favorit al zeilor. Fusese suficient de bun exact așa cum era.

FERRON ȘI-A FĂCUT APARIȚIA OBIȘNUITĂ după prânzul ei necomestibil. Helena s-a dus resemnată să-și ia mantia.

— Azi n-ai nevoie de ea, i-a spus Ferron.

Ea a rămas nemișcată, privindu-l cu precauție.

Ușa s-a închis în spatele lui cu un clic ușor.

El și-a mișcat degetele în cerc și rezonanța lui a înfășurat-o, trăgând-o înainte. Când a ajuns aproape de pat, Ferron a trântit-o pe saltea cu un gest scurt, apoi s-a apropiat încet, cu o expresie plictisită pe față. Singura lui emoție era sclipirea din ochi.

Helena și-a mușcat buza ca să nu scoată un sunet, impunându-și să-și domolească respirația în timp ce avea să lupte cu rezonanța lui. El o privea de sus, pe sub pleoapele întredeschise.

Nici măcar nu se gândise la așa ceva. Dar ar fi trebuit. Știa că e un monstru, însă el nu-i arătase niciodată vreun interes.

Ca și cum interesul ar fi avut vreo legătură. Gândurile îi zbârnâiau în cap. De ce acum? De ce azi? Să-i fi spus Stroud că e sterilă, iar el să fi văzut asta ca pe o oportunitate? Ceva ce putea exploata fără consecințe?

A scos un scâncet. Îi venea să se afunde în saltea și să se sufoce acolo. Să țipe. Și-a încordat degetele, dar în locul unde ar fi trebuit să fie rezonanța ei nu era decât o rană deschisă.

Ferron și-a înfipt mâna dreaptă în saltea, lângă capul ei, apoi i-a întors bărbia până când a privit-o drept în față. Helenei i-a stat inima în piept. Pupilele i se contractaseră, iar ochii cenușii păreau tulburați ca o furtună. I-a trasat linia maxilarului cu degete reci, oprindu-se la tâmplă. Ea a rămas nemișcată, simțind visceral proximitatea corpului greu, în timp ce rezonanța lui îi străpungea mintea.

Se simțea ca un glob de zăpadă răsturnat: toate gândurile i se roteau haotic prin conștiință ca niște fulgi de nea. Nu era transferul, dar oricum simțea vag, prin legătură, prezența minții lui. A trebuit să îndure să-l vadă amuzându-se de toate planurile ei de a-l omorî, care deveniseră o adevărată constelație de fantezii. El le-a răsfoit fără urmă de îngrijorare, apoi i-a pătruns și mai adânc în minte, urmărindu-i cu atenție explorările nesigure prin casă și prin curte, interacțiunile cu necroservii, ziarul furat, Stroud. Singurul moment în care Helena a simțit o reacție a fost când el a dat de gândurile ei constante despre Luc și de profunzimea durerii pe care o simțea.

Apoi ea era în cameră, întinzând mâna după mantie, Ferron închidea ușa pe dinăuntru, iar ea bănuia ce urmează să se întâmple.

Amintirea s-a evaporat ca ceața în lumina soarelui și Helena s-a trezit întinsă pe pat, cu Ferron privind-o de sus cu o expresie de dispreț intens. Și-a smuls mâna de pe tâmpla ei.

— N-am nici cea mai mică dorință să te ating, a zis cu o grimasă pe chip. Simpla ta prezență aici e îndeajuns de jignitoare.

— Slavă cerului! a răspuns Helena cu glas sec.

Nu era o replică prea isteață, dar capul îi pulsa din nou, ca și cum coaja unei răni îi fusese smulsă înainte ca pielea de dedesubt să se fi vindecat.

Ferron s-a îndreptat de spate și ea, crezând că se simte jignit și o să plece, i-a pus repede întrebarea care o bântuia:

— Tu l-ai ucis pe principele Apollo?

Ferron s-a oprit și s-a rezemat de stâlpul patului, încrucișându-și brațele și înclinând capul într-o parte.

— Nu... oficial.

— Dar oricum tu ai fost, nu-i așa?

Cu cât se gândise mai mult la asta, cu atât devenise mai convinsă.

— Nu-ți aduci aminte? a întrebat-o el clătinând din cap. Ai făcut măcar ceva în timpul războiului? La cât caz făceau Holdfaștii de tine, te-ai aștepta să fi încercat măcar să fii de folos, însă ai cel mai banal dosar personal pe care l-am văzut vreodată. A pufnit disprețuitor și a continuat: Câți ani din viață ai petrecut la spital? Și pentru ce? Ca să salvezi niște inși cărora le-ar fi fost mai bine să-i lași să moară. Dar nu, tu îi reparai și-i trimiteai să mai sufere puțin. Pe față i s-a așternut încet un zâmbet. Poate că Stroud se înșală și simpatizai de fapt cu cauza noastră.

Nici dac-ar fi lovit-o n-ar fi putut s-o rănească mai tare.

Toți anii războiului. Toți cei pe care-i tămăduise cu rezonanța ei, pe care-i regenerase ca să poată trăi, să lupte din nou... și pentru ce? Ca să fie torturați până la moarte, sau înrobiți, sau... mai rău? Până acum, tămăduirea fusese singurul lucru pe care Helena nu-l regretase în niciun fel. Luc murise poate, dar ea făcuse bine. Acum Ferron îi smulsese și ultima fărâmă de consolare pe care o mai avea, transformându-i faptele într-o nouă atrocitate. Și-a acoperit gura cu palmele până și-a simțit conturul dinților și s-a ghemuit pe o parte.

— Voi, luptătorii Rezistenței, sunteți întotdeauna ușor de doborât, a râs Ferron și s-a întors să plece.

Durerea i-a inundat Helenei pieptul, dar ea a împins-o înapoi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a zis ea printre dinți.

Ferron s-a oprit.

— Așa e... Hm, presupun că nu strică la nimic dacă-ți spun. Marele Necromant mi-a cerut personal să-l omor pe principe. Era deja de ceva vreme în Paladia, strângându-și în tăcere adepții, dar, cu Apollo la putere, Adunarea Breslelor n-ar fi câștigat niciodată suficient sprijin în populație. Țara trebuia destabilizată, iar viitorul, făcut să pară nesigur. Principele era imposibil de atacat în public, cu paladinul lui, cu gărzile și cu toți ceilalți în jur care-i

venerau strălucirea. Dar Holdfaștii erau mereu neglijenți la Institut, convinși că oricine intră pe porțile alea va fi prea orbit de măreția lor ca să se atingă de ei.

Helena s-a uitat cu coada ochiului cum Ferron ridică mâna stângă, studiindu-și-o.

— Sunt sigur că știi ce formă fascinantă de rezonanță e vivimanția. Când mi-am afundat mâna în cavitatea lui toracică a fost ca și cum aș fi tulburat suprafața unei ape. Am mers drept la țintă – degetele i s-au încovoiat – și i-am scos inima care încă bătea. Ar fi trebuit să-i vezi uluirea de pe față. Nu-mi dădusem seama că va mai trăi câteva clipe, dar a rămas viu suficient ca să știe exact cine l-a ucis.

Principele Apollo fusese un om cald și generos, care zâmbea ușor, mereu gata să facă glume cu orice elev speriat care venea la el. Luc îi semănase foarte mult. Avea același zâmbet strâmb. Să fii lângă ei era ca și cum ai fi stat în soarele verii.

— Presupun că stăpânul tău a fost foarte mulțumit de tine, a spus Helena cu voce fadă, nevrând să-i ofere satisfacția de a fi martor la cât era de oripilată.

— A fost într-adevăr. Toți mă așteptau când m-am întors. Am luat cina cu el ca să sărbătorim – eu și mama. Am fost declarat un geniu precoce…

Helena a ridicat ochii. Privirea lui Ferron era ațintită pe fereastră, ca și cum ar fi fost cu mintea în altă parte. S-a ridicat, uitându-se în jos.

— Mai ai întrebări? a ridicat el provocator o sprânceană.

— Nu, a răspuns ea repede, ferindu-și ochii. Ai făcut destule.

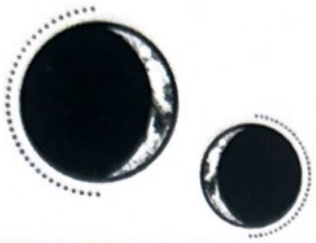

CAPITOLUL 8

Luc Holdfast stătea ghemuit pe acoperișul Turnului Alchimiei, rezemat de țiglele în pantă, învârtind absent între degete o pipă cu opiu. Turla Turnului, în care era aprinsă Flacăra Eternă, ardea deasupra lui ca un far de lumină albă. Soarele se pregătea să apună, iar lumea era scăldată în umbre arămii când Helena s-a cățărat lângă el.

Era atât de slăbit, încât părea deja mai bătrân decât tatăl lui. Războiul îl tocise până la os. Tendoanele de pe gât i-au ieșit în evidență ca niște corzi când a înghițit în sec. S-a uitat la ea și apoi a întors privirea.

— Ce ni s-a întâmplat, Hel? a întrebat-o când ea s-a ghemuit alături.

Helena s-a uitat lung în zare, dincolo de toate turnurile, spre sud.

— Un război, i-a răspuns.

— Înainte credeai în mine. Ce-am făcut de ai încetat să crezi?

Vocea lui părea că vine de departe.

— Cred și acum în tine, Luc, i-a spus ea. Dar trebuie să câștigăm războiul ăsta. Nu putem lua decizii doar pentru că vrem să spunem o anumită poveste mai târziu. Sunt prea multe în joc.

— Ba da, a zis el. Așa câștigăm. Așa am câștigat întotdeauna. Și tata, și bunicul, și toți principii de la Orion încoace. Au câștigat crezând cu tărie că binele va triumfa asupra răului, iar eu am să fac la fel.

A zvâcnit cu degetul mare de arătător și inelele de aprindere i-au scăpărat. Flăcări palide au prins viață, umplându-i palma – o lumină ca un soare în miniatură. El a strâns pumnul, lăsând doar o limbă de foc pe un burice, vârându-și pipa între buze și aducând flacăra aproape de bol. Helena și-a ferit privirea, ascultându-l cum inhalează.

— Dar dacă nu e chiar atât de simplu? a spus ea. Toți câștigătorii zic că au fost buni, însă ei sunt cei care spun povestea. Ei pot să aleagă cum o ținem minte toți ceilalți. Dar dacă nu e niciodată atât de simplu?

El a scuturat din cap.

— Orion a fost binecuvântat de soare pentru că a refuzat să-și încalce credința.

Helena a răsuflat greu, îngropându-și fața în palme. I-a auzit din nou inelele scăpărând și pipa a șuierat în timp ce opiul se vaporiza.

— Luc... te rog, lasă-mă să te ajut! a întins ea mâna, însă el s-a tras brusc înapoi.

— Nu... mă atinge!

Se clătina periculos de aproape de căderea aceea vertiginoasă, ca și cum Abisul îl chema încă. Helena nu știa cum să-l mai aducă înapoi, ce să-i spună ca el s-o mai asculte.

— Ții minte ce ți-am promis în seara când ai venit aici? l-a întrebat cu glas rugător.

El nu i-a răspuns. Privirea lui revenise la starea aceea de amorțeală și apusul îi contura trăsăturile supte ca și cum l-ar fi poleit cu aur.

— Ți-am promis că voi face orice pentru tine. Helena a strâns degetele pumn. Poate nu ți-ai dat seama cât de departe sunt gata să merg.

CÂND S-A TREZIT DIMINEAȚĂ, AVEA încă în cap amintirea lui Luc. A stat întinsă în pat, retrăind-o. Era o amintire uitată, care ar fi trebuit s-o înspăimânte, dar părea să nu conțină nicio informație pe care Ferron s-o poată folosi. Iar ei îi era dor de Luc cu disperare, chiar dacă amintirea era amară ca apa mării.

El fumase opiu. Cum de se putuse așa ceva? Probabil fusese rănit groaznic ca să i se permită astfel de remedii. Străbătușa lui, Ilva, care preluase rolul de locțiitor al principelui când Luc era pe front, fusese întotdeauna reticentă să-i dea medicamente, preferând să folosească abilitățile Helenei decât să riște o dependență.

Dar el n-o lăsase pe Helena nici măcar să-l atingă.

Acum stătea în pat, întorcând amintirea pe toate fețele, observând fiecare detaliu, crepusculul serii și cum îi colora lui Luc trăsăturile și-i lumina ochii, mișcarea nervoasă, pătimașă a degetelor lui când scăpărase din inele, dând viață flăcărilor.

Îi plăcuse foarte mult piromanția lui. Felul în care putea să facă focul un fel de prelungire a lui, cu flăcările acelea strălucitoare ca soarele, i se păruse mereu mai curând magie decât alchimie.

Membrii familiei Holdfast fuseseră dintotdeauna reprezentați într-o aureolă de foc. Cele două daruri unice cu care îi înzestrase Sol erau crearea focului sacru și alchimizarea aurului. Alchimizarea, obținerea unui metal din altul mai puțin nobil, era cea mai dificilă formă de alchimie. Înainte ca Orion Holdfast să întemeieze Institutul, textele alchimice timpurii conținuseră mai degrabă idei mitologice decât știință. Legendarului Cetus, adesea numit primul alchimist nordic, i se atribuiau sute, chiar mii dintre cele mai vechi scrieri, care acopereau secole întregi. Cercetătorii speculaseră chiar că „Cetus" ar fi fost numele unei școli sau al unei secte. Ulterior se dovedise că misterul era o consecință a superstițiilor. Alchimiștii timpurii fuseseră obligați să scrie sub pseudonim, pentru a evita persecuțiile, iar mai târziu, începătorii se folosiseră de numele unor alchimiști mai cunoscuți pentru a-și legitima propriile teorii și descoperiri. Prin urmare, „Cetus" scrisese aproape toate textele alchimice vechi care se păstraseră.

Deși, istoric vorbind, considerate fundamentale, lucrările lui erau foarte imprecise, ba chiar și existența unui alchimist cu acest nume fusese pusă sub semnul întrebării, însă, cum nu era nimeni altcineva căruia să-i fie atribuite, aproape toate teoriile și descoperirile alchimice timpurii, dinainte de înființarea Paladiei, rămâneau în seama lui. Primele scrieri ale lui Cetus proclamaseră principiul conform căruia un metal poate fi alchimizat doar într-o formă mai puțin nobilă, adesea conform ierarhiei planetelor.

Mai târziu, Orion Holdfast descoperise principiile moderne ale alchimizării, răsturnând afirmațiile lui Cetus și stabilind metodele și principiile de creare a diagramelor pentru transformarea metalelor nenobile în unele mai puțin reactive. În studiile lui, alchimizarea era condiționată de puritatea spirituală: doar un alchimist cu un suflet pur ca metalul pe care voia să-l creeze îl putea alchimiza. Lumina și puritatea lui Sol însuși, dăruite ca o binecuvântare familiei Holdfast, erau însușirile care îi înzestrau pe membrii ei cu abilitatea divină de a transforma plumbul în aur pur.

Dar Luc preferase dintotdeauna piromanția. Familia lui trebuia să respecte reguli stricte când alchimiza aurul. Metalul divin nu putea fi abuzat sau folosit în scopuri egoiste; la urma urmei, moneda țărilor vecine și moneda Paladiei trebuiau respectate. Reguli existau și legate de foc, dar nici pe departe la fel de complicate ca acelea care guvernau producerea aurului.

Helena și-a amintit de prima dată când Luc îi arătase focul lui. Fusese sigură că flăcările o să-l ardă, dar ele îi dansaseră pur și simplu pe suprafața degetelor, strălucindu-i ca o stea în palmă.

Chiar și fără flăcări, întotdeauna se simțise încălzită lângă el; până și iernile reci din Paladia se topeau în prezența lui. Acum, complet singură, îi simțea lipsa atât de intens, încât tot corpul ei tânjea după familiaritatea și alinarea unei îmbrățișări.

ÎNCHEIASE EXPLORAREA ARIPII LA ETAJUL unu și se hotărâse să cerceteze acum parterul. Stătea în picioare, privind în jos spre scările răsucite, întunecate, în timp ce vântul șuiera de-a lungul holului și geamurile zornăiau ca niște dinți clănțănitori. A apucat balustrada; lemnul era neted ca osul sub degetele ei. L-a strâns până i-a simțit fibra și încheietura i-a zvâcnit de durere în cătușă. Pășind înainte, nu și-a lăsat ochii să se afunde în umbră. S-a gândit la stâncile din Etras și la vuietul neîncetat al oceanului. În amintirile ei era iarăși copil, cățărându-se printre băltoacele lăsate de flux în timpul Absenței de vară, când Lumithia descrește, iar oceanul se trăgea înapoi, lăsând la vedere fundul apei, plin de mici comori. Soarele puternic de vară îi mângâia pielea.

Avea să plece spre Sud. Avea să fugă și să urmeze cursul fluviului de la munți până la mare, apoi să ia vaporul spre casă.

A ajuns la capătul scărilor și a găsit un necroserv așteptând-o. Toate luminile chihlimbarii erau deja aprinse. Mementoul tăcut al lui Ferron că ea nu poate face nimic și nu poate merge nicăieri fără știrea lui. Helena a înghițit în sec, renunțând la fantezii. Avea să moară în Spirefell.

Încăperile de la parter veneau una după alta. Conacul părea să aibă mai multe camere decât ar fi putut Ferronii să folosească vreodată.

— Întoarce-te, n-am terminat!

Vocea aspră a făcut-o să înghețe până să-și dea seama că nu i se adresează ei.

— Nu mai e nimic de spus, s-a auzit glasul lui Ferron. Nu mă interesează.

— N-ai voie să pleci când vorbesc cu tine! Te dezmoștenesc dacă nu mă asculți! Numele tău va fi șters din breaslă!

Helena a aruncat o privire pe coridor și l-a văzut pe Ferron întorcându-se spre strigoiul pe care ea îl văzuse alături de Stroud la Centru – cel care folosea corpul lui Crowther.

— Ești mort, tată. Poate ai uitat. Cadavrul ăsta n-are niciun drept asupra proprietății sau a moștenirii mele. Mai mult – glasul lui Ferron a devenit tăios –, în el n-ai nicio rezonanță la fier. N-ai nicio putere reală, indiferent de titlurile pe care ți le acordă breasla. A durat aproape un an până când cineva și-a adus aminte de tine și încă mai mult până când au vrut să te aibă înapoi. Te-am lăsat să continui ca staroste doar pentru că am lucruri mai importante de făcut decât să mă ocup în detaliu de administrarea fabricii.

Strigoiul s-a întunecat de furie și fața lui a căpătat o nuanță vineție. Helena n-ar fi ghicit niciodată că el e Atreus Ferron. Crowther avea cu totul altă constituție: era atât de sfrijit, încât părea un ac, și cu mai bine de jumătate de cap mai scund decât Ferron.

— Ar fi trebuit să refuz rugămințile maică-tii și să te omor în pântec, a spus Atreus cu chipul contorsionat de furie. Nu meriți niciuna dintre suferințele pe care le-am îndurat pentru tine.

Ferron părea nepăsător, chiar ușor plictisit.

— Păcat că n-ai făcut-o. M-ai fi scutit de această discuție plictisitoare. S-a întors să plece și ochii lui cenușii scânteiau încă de dispreț. Pleacă din casa asta, tată, înainte să te dau afară!

Helena s-a retras repede, temându-se să nu fie descoperită. Necroservul care o urmărea clipea liniștit.

— O să-ți pară rău! Marele Necromant va ține minte că nu te-ai oferit de bunăvoie.

— Marele Necromant știe exact unde mă aflu și ce fac. Dacă vrea ceva de la mine, n-o să stea să-mi transmită mesajele prin cineva ca tine. Până la urmă, de câte ori ai reușit să-l dezamăgești până ți s-a interzis să primești un trup cu rezonanță la fier? De două sau de trei ori?

S-a auzit un mârâit, urmat de un zăngănit brusc de metal și o bufnitură. Helena s-a uitat din nou pe furiș. Atreus era la pământ; unul din drugii de fier din podea i se încolăcise pe picior, trăgându-l spre aripa principală a casei. El a hârjâit cu degetele pe jos, zgâriind lemnul, încercând să scape, dar n-a reușit decât aproape să și le smulgă din încheieturi. Răcnea furios, făcând spume la gură și scoțând sunete aproape animalice.

Ferron îl urma cu pas agale.

— În locul tău, aș avea grijă cu cadavrul ăsta. Să știi că piromanția e o abilitate rară. Mai așteaptă câteva luni și sunt sigur că-ți va ieși o scânteie.

După ce Ferron și tatăl lui au plecat, Helena s-a retras repede în camera ei. Vederea casei în acțiune o făcuse mult mai precaută. Știuse, teoretic, că locuința e maleabilă, dar confruntarea cu realitatea făcuse ca acum fiecare volută de fier forjat să i se pară acum amenințătoare.

Nu era doar imaginația ei: casa era aproape vie.

La fel și Atreus – sau reanimat. Helena ar fi putut jura că fusese executat înainte să apară Nemuritorii.

Încerca în continuare să-și potrivească fragmentele memoriei pierdute, însă era greu de decis dacă uitase ceva sau dacă, de fapt, nu-l știuse niciodată. Până la urmă, o tămăduitoare nu primea prea mult acces la informații confidențiale. Tot ce știa ea din domeniul bătăliilor și strategiei militare erau încercările de a opri valul de sânge din urma luptelor.

Deși își dădea seama cât e de periculos, nu putea să nu încerce să dezlege misterul a ceea ce uitase. Mintea ei era lacomă să înțeleagă mai mult. Era însă prinsă într-un joc de-a șoarecele și pisica cu Ferron, iar ignoranța

era singura ei defensivă. Și totuși neștiința nu părea de fapt s-o protejeze. Era ca și cum ar fi mers oarbă, jupuită de piele. Gândurile i se învârteau neîncetat, tratând fiecare nouă informație ca pe un posibil indiciu, întorcând-o pe toate părțile și încercând să vadă dacă se potrivește cumva în vreun loc gol. Ce putuse ști, încât să trebuiască să fie ascuns cu atâta grijă?

„Nu te mai gândi!" Helena și-a băgat picioarele sub șifonier și a făcut abdomene până când mușchii au început să-i ardă. Lila făcea așa în camera lor când nu se putea liniști și nu era la datorie.

Ea trebuia să se concentreze pe Ferron, să găsească un mod de a-l provoca s-o omoare. Era imposibil să n-aibă vreo slăbiciune pe care ea să n-o poată exploata.

„Kaine Ferron, unde e crăpătura din armura ta perfectă?"

Ca la comandă, ușa s-a deschis și el a intrat. S-a uitat la picioarele ei băgate sub șifonier, la cum stătea întinsă, gâfâind de efort.

— Văd că ți-ai găsit de lucru.

Helena a făcut un efort să se scoale, înăbușindu-și o grimasă când s-a ridicat în picioare. Ferron venise mai devreme decât de obicei pentru plimbare, iar abaterea aceasta de la program îi trezea suspiciuni.

— Vino-ncoace! i-a zis el, dând la iveală un flacon cu câteva comprimate albe mici și urmărindu-i reacția.

— Ce sunt astea? a întrebat ea când el a deschis capacul și a scos o pastilă.

Ferron a ridicat o sprânceană.

— O să-ți spun ce sunt dac-o înghiți ca o fată cuminte.

Helena a strâns buzele. Deși tămăduitorii nu aveau, în general, educație medicală, ea cunoștea în detaliu medicina. Știa foarte bine câtă putere și ce pericole se pot ascunde într-o tabletă albă, aparent inofensivă.

— Să știi că n-am de gând să te omor, i-a spus Ferron. Ochii îi străluceau amuzați. Dac-aș fi vrut, ai fi alergat spre mine cu brațele deschise.

Helena l-a privit posomorâtă. Otrava era doar una dintre nenumăratele posibilități.

Ferron nu i-a dat prilejul de a alege între supunere și împotrivire. Rezonanța lui i s-a înfipt în oase și i-a deschis gura cu de-a sila. I-a ridicat bărbia cu un deget și i-a lăsat pastila să cadă pe fundul limbii, obligând-o s-o înghită. Tableta i-a alunecat pe esofag ca o pietricică. Helena se aștepta să-i dea drumul imediat, însă Ferron și-a scos mănușile și i-a luat fața în mâini, pipăindu-i maxilarul cu vârful degetelor. Ei i s-a ridicat părul pe ceafă. I-a dat un picior în gambă, cu toată puterea.

Ferron a strâns din dinți, însă nu i-a dat drumul. Picioarele ei au încetat pur și simplu să se mai miște.

— Te urăsc, a rostit ea cu o sforțare, scrâșnind din dinți.

El a ignorat-o, privind în gol.

Helena și-a dat seama că face un fel de transmutație complexă asupra ei. Se întâmpla ceva. Ar fi trebuit să intre în panică, să încerce să se opună când rezonanța lui i s-a afundat în corp, dar a fost cuprinsă de o liniște absolută. A simțit cum el o modifică de parcă ar fi acordat un instrument: cum umblă în ea, o ajustează și o manipulează, până când s-a simțit complet goală.

Apoi el i-a dat drumul. Ea s-a smucit, așteptând ca senzațiile să se întoarcă șuvoi. Vivimanția de acest tip era practic inutilă, deoarece necesita o conexiune constantă prin rezonanță ca să reziste. Însă emoțiile nu i-au mai revenit. Erau altundeva. Prezente, dar distante în același timp. Desprinse de ea.

Ferron se uita la ea cum se adâncește în încercarea de a-și raționaliza confuzia. Era ca și cum între ei fusese pus un geam: Helena știa că-l urăște, faptul acesta părea de o importanță covârșitoare și totuși ea nu simțea emoția. Ura era un construct, nu un sentiment.

— Cum te simți?

Ochii lui tăioși o analizau în detaliu. Pielea Helenei s-a zbârlit sub intensitatea privirii lui și un fior i-a coborât pe șira spinării, însă n-a simțit valul de spaimă care ar fi trebuit să urmeze, ci a avut doar conștiința lui. Mâinile nu-i mai tremurau.

— Mă simt rece, a răspuns ea. Amorțită. Ce sunt pastilele alea?

— Au fost inventate în timpul războiului. Au efect de menținere a unor transmutații fiziologice care, altfel, ar fi temporare.

Helena a clipit, întrebându-se cum funcționează procesul. Trebuia să fi fost conceput cu ajutorul iatrochimiei și al vivimanției: în etape, luând la rând fiecare varietate de hormoni și…

Ferron i-a pocnit din degete în fața ochilor.

— Scopul e să te deprinzi cu casa, ca să nu-mi pierd vremea însoțindu-te peste tot, nu să ai ceva de descifrat. Dă-i drumul afară!

Helena a rămas netulburată. Era ciudat cât de goală se simțea pe dinăuntru. Abia umană. Ca și cum nimic n-ar fi avut sens sau consecințe. Pastilele îi furau emoțiile bune la fel de eficient ca pe cele rele. Era scobită pe dinăuntru, pustiită. Un hău în locul unui om.

— Asta înseamnă să fii tu?

El a râs sec.

— Îți place?

Ea a studiat situația. Era cu siguranță mai ușor să-i suporte compania acum că nu se mai simțea copleșită de ura față de el și nu se mai temea de capacitatea lui de a o răni. Era încă extrem de conștientă de cât e de periculos, însă îi lipsea reacția fizică de rău pe care o avea de obicei când se gândea la asta.

— Mă simt de parc-aș fi moartă.

Ferron a scos un sunet ciudat.

— Efectul e temporar. Durează doar câteva ore.

I-a făcut semn spre ușă, dar Helena a rămas nemișcată, cu ochii mijiți.

— Te porți altfel cu mine. Nu mai ești așa rău.

S-a încruntat, derutată – o senzație pe care părea s-o poată încă avea. Ferron a venit spre ea și s-a aplecat atât de aproape, încât respirația lui i-a mângâiat gâtul.

— De ce te-aș tortura când tu n-ai nicio reacție? i-a șoptit la ureche. S-a îndreptat de spate, ridicând apoi o sprânceană. Vezi? Nimic. Niciun puls ridicat, nicio inimă care bate prea tare. Aș putea să aduc câțiva prieteni de-ai tăi și să-i jupoi de piele chiar în fața ta și tu n-ai reacționa, iar asta nu e prea distractiv, a spus el, dând din cap.

Helena a încuviințat, făcându-și între timp propriile idei. Era starea perfectă în care-și putea în sfârșit lua viața, fără s-o mai oprească vreun instinct de supraviețuire.

— Dă-i drumul! a spus din nou Ferron cu o privire iritată, ca și cum i-ar fi ghicit intențiile.

Helena și-a luat mantia cu un oftat. Luminile din coridor erau stinse. Doar lumina slabă a zilei intra pe ferestre, însă ei nu-i era frică. Știa că sunt numai umbre. A coborât scările și a ieșit pe verandă, oprindu-se o clipă în prag, dar curtea interioară n-o interesa. S-a întors să exploreze casa. Nu putea să nu se întrebe de ce Ferron alesese s-o sedeze. Nu era mai în avantajul lui ca ea să se teamă? Cu siguranță avea un plan de rezervă, un truc ca s-o supravegheze pe care ea încă nu-l dibuise. S-a oprit brusc, căci îi trecuse ceva prin minte. Ceva la care nu se gândise niciodată când fusese preocupată numai de umbre. S-a răsucit și a luat-o înapoi prin aripa de vest.

Ferron citea o carte pe verandă. S-a uitat la ea prin ușa întredeschisă, dar Helena l-a ignorat, urcând treptele și analizând fiecare colț al casei în drum spre camera ei. Rareori se uitase în sus. Tavanele rămâneau în umbră, întunericul era mereu apăsător când se uita prea mult în adâncul lui. Se concentrase întotdeauna asupra împrejurimilor imediate, a pereților la care ajungea, a următorului pas, a spațiului dintre umbre. Nu privise în sus.

În camera ei, două menajere moarte îi făceau patul cu ferestrele larg deschise. Când a intrat ea, au dat drumul plăpumii și au închis imediat geamurile, încuindu-le. Helena le-a ignorat, apucând fotoliul și târându-l spre colțul îndepărtat al camerei; cătușele i-au zgâriat oasele la încheieturi. S-a urcat pe fotoliu și până la urmă l-a înclinat spre perete, urcându-se pe spătar ca să poată vedea mai bine colțul înalt, cel mai apropiat de ușă.

Ascuns în umbră era un ochi încapsulat în sticlă. Se învârtea, cu pupila contractată ca și cum ar fi fost încă viu, și se uita fix la ea. Irisul era de un albastru adânc și frumos.

„Ăștia dau mult pentru un ochi", spusese Grace.

Tapițeria fotoliului era netedă, lucioasă. Helena s-a lăsat să alunece și fotoliul s-a sprijinit din nou pe cele patru picioare când Ferron a intrat în cameră.

— Ți-a luat cam mult, i-a spus el.

— Mă urmărești mereu? l-a întrebat Helena într-un final, privind încă țintă spre colț.

Ochiul fusese atât de bine ascuns, încât abia-l zărea. Câți alții mai avea oare în casă? Nu putea fi singurul, judecând după viteza cu care o găsiseră necroservii. El a râs disprețuitor.

— Deloc. Ești groaznic de plictisitoare.

Helena ar fi trebuit să se îngrozească. Da, avea să... dar mai târziu. În momentul de față nu simțea decât curiozitate. S-a uitat la el. Ținea în mână o carte despre plante otrăvitoare, marcând cu arătătorul pagina la care rămăsese.

— Cum funcționează? Nu știam că poți... reanima părți ale corpului.

— De fapt, e mai ușor decât să reanimezi necroservii, i-a spus el, așezându-se alături. Reanimarea e ca electricitatea. Ai doar de canalizat energia potrivită spre locul unde trebuie să ajungă și s-o menții acolo. Nu-ți trebuie mult ca să întreții ceva atât de mic, odată ce l-ai cufundat în conservanții potriviți.

Explicația era mai puțin interesantă decât sperase ea. S-a întors să le privească pe menajerele care terminau de dereticat în cameră. Fuseseră reanimate remarcabil. Un om obișnuit nu și-ar fi putut da seama că sunt moarte. Își executau sarcinile cu îndemânare și precizie și nu prezentau semne de descompunere. Incontestabil, Ferron era oribil de talentat la necromanție. Probabil a le menține și a le monitoriza independent ca ele să se poată comporta astfel necesita o cantitate enormă de resurse mentale. Exista un motiv pentru care necroservii erau folosiți în principal pentru munci repetitive și în bătălii: sarcinile complexe depășeau capacitatea lor mentală limitată.

Cum era posibil așa ceva? Helena l-a privit pe Ferron, cercetându-l cu atenție.

— Nu ești un homuncul, nu?

S-a simțit ridicolă punându-i întrebarea. Oamenii artificiali erau considerați un mit, la fel ca himerele sau pietrele filosofale. Una din multele idei atribuite lui Cetus în era preștiințifică.

Dintre cele trei legende, homuncului erau cea mai persistentă. Se spunea că, plasată într-un alambic[8], în mediu potrivit, la o căldură stabilă, sămânța omului putea prinde viață. Dacă era hrănită cu sânge distilat, din ea se putea naște un om cu potențial alchimic nelimitat și lipsit de orice fel de imperfecțiuni, deoarece nu era corupt de mediul inferior și de influențele uterului feminin – sursa tuturor defectelor umanității.

Ferron s-a uitat lung la ea.

— Poftim?

— Nu contează, a spus Helena repede.

Evident, nu era un homuncul; îl cunoscuse ca pe un băiat obișnuit, iar un om „fără defecte" n-avea cum să fie un ucigaș în serie.

— Pur și simplu încerc să te deslușesc.

Ferron a râs.

— Presupun că ar trebui să mă simt flatat că ai tras concluzia asta, însă nu sunt un homuncul.

A urmat o pauză.

— Deși Bennet a încercat ani buni să cultive așa ceva. A rămas doar cu multe alambicuri și cu spermă râncedă.

Helena a schițat o grimasă, dar l-a privit din nou cu atenție. Nu încăpea îndoială că i se făcuse ceva. Era de înțeles ca Morrough, cu forma lui monstruoasă și distorsionată, să fi dobândit abilități nefirești ca rezultat al transmutațiilor pe care și le făcuse singur, însă Ferron părea în mare parte uman. De unde-i venea puterea? L-a studiat.

Se spunea că există cristale și pietre prețioase cu proprietăți utile pentru rezonanță. În miturile timpurii despre Orion Holdfast, binecuvântarea lui Sol era descrisă ca o piatră cerească uriașă. Din cauza asta, amuletele cu cristale fuseseră mult timp populare. În magazinele și la tarabele din Paladia, pelerinilor vizitatori care considerau orașul-stat un spațiu sacru pentru Credință li se vindeau tot felul de coliere și broșe, adesea la pachet cu promisiunea că întăresc sau extind rezonanța ori repertoriul unui alchimist, asigurându-i admiterea la Institut.

Mulți elevi purtau bijuterii moștenite, iar reprezentanții oficiali ai Credinței, obiecte bătute cu pietre solare.

Helena l-a privit lung pe Ferron, căutând un giuvaer sau o amuletă. Familiile din bresle purtau de obicei inele cu sigiliu și o varietate de ace sau broșe care indicau ordinele și cluburile exclusiviste din care făceau parte, însă, spre deosebire de soția și tatăl lui, Ferron n-avea aproape nimic, nici măcar o verighetă. Singurul obiect vizibil era un inel subțire din metal întunecat la mâna dreaptă. Helena a mijit ochii, studiindu-l cu atenție.

— Ce fel de inel e ăsta? l-a întrebat.

Ferron s-a uitat la mâna lui.

— Ăsta? a întrebat-o ca și cum ar fi fost și altele la care ea s-ar fi putut referi. Și-a răsucit mâna și a zis: E doar o vechitură.

L-a scos și i l-a aruncat. Helena l-a prins din reflex, dezamăgită să descopere că nu e vreun metal întunecat neobișnuit, ci numai un inel de argint puternic oxidat, ca și cum Ferron nu l-ar fi scos niciodată de pe deget ca să-l curețe. Era bătut manual, nu creat prin transmutație; ea a zărit urmele ciocanului cu care fusese creat modelul scalat, aproape geometric.

Era o alegere neobișnuită pentru un alchimist al fierului.

I-a simțit privirea ațintită asupra ei și s-a întrebat ce ar face dacă ea ar înghiți inelul.

— Nu-l înghiți!

A ridicat ochii. Ferron i-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Ai noroc că examenul național n-a testat niciodată capacitatea de a minți. Fața ta nu ascunde nimic.

A întins mâna după el. Helena s-a gândit să-l bage în gură doar ca să-l provoace.

Privirea lui Ferron a trădat o ușoară iritare.

— Încearcă și ți-l scot! O să te căptușești doar cu o durere de gât.

Ea i-a pus inelul în palmă și el și l-a potrivit înapoi pe deget.

— De ce ești interesată dintr-odată de mine? a întrebat-o.

Helena a ridicat din umeri.

— Nimic n-are sens la tine.

El a ridicat o sprânceană.

— Doar atât? Și eu care speram că plănuiești să mă seduci.

Helena l-a privit fără nicio expresie.

Ferron i-a zâmbit ironic și a spus:

— Să-mi răpești inima cu spiritul și farmecul tău.

Ea a râs cu dispreț.

— Cine știe, poate am o înclinație spre... a spus el, dar s-a oprit, studiind-o de parcă încerca să găsească ceva.

Helena s-a îndepărtat de el:

— Poate mâine.

Rămasă singură, i-a plăcut să se simtă din nou funcțională. Uitase cât de ușor îi era să existe când mintea și trupul nu puteau s-o trădeze. Hotărâtă să nu irosească efectele tabletei, a pornit să inspecteze rapid casa, întrebându-se în același timp din ce e compus medicamentul.

Părinții ei practicaseră medicina. Mama lucrase ca spițereasă, iar tatăl fusese un chirurg tradițional, educat în Khem. Helena crescuse înconjurată de ierburi, tincturi și proceduri medicale. Nu urmase studii de specialitate, dar învățase suficient ca să prindă apoi repede abilitățile de tămăduitoare, spre nemulțumirea superiorului ei religios, Marele Șoim Matias. Ea încercase odată să-i explice că principiile tămăduirii urmează aceleași reguli ca orice altă formă de medicină, invocând munca părinților săi. Era ca diferența dintre metalurgia manuală și cea alchimică: folosirea rezonanței nu modifica principiile fundamentale. Matias se înfuriase atât de tare, încât o obligase să petreacă două zile într-un schit, în rugăciune și penitență, pentru îndrăzneala

de a-și fi comparat rezonanța coruptă cu cea a Artei Nobile. Conform interpretării stricte a credinței pe care o practica Matias, necromanția, pe lângă profanarea morților, era și o violare a ciclului și a legilor naturale. Iar vivimanția provenea din aceeași formă coruptă de rezonanță. Tămăduirea era permisă doar în anumite limite, fiind considerată intervenție spirituală – ceva altruist și ghidat de divinitate.

Helena nu înțelesese niciodată de ce, dar Institutul, care în general socotea știința și Credința complementare, interzicea cu strictețe studiul vivimanției, chiar și pentru tămăduire. Cei mai mulți tămăduitori apăreau în zone izolate din munții Novis și erau îndrumați să lucreze doar după intuiție; succesul sau eșecul lor era lăsat în seama lui Sol. Nu era vorba de nicio „știință". Ea învățase să-și țină gura și să pretindă că talentul ei neobișnuit de tămăduitoare e un dar divin, nu rezultatul înțelegerii structurii și funcțiilor corpului uman.

Tableta pe care Ferron i-o băgase pe gât era o demonstrație clară a potențialului pe care l-ar fi avut tămăduirea dacă i s-ar fi permis să devină știință. Părea să conțină un compus cu efect vasoconstrictor. Poate glicozidă, sintetizată din degețel. Helena s-a chinuit să-și amintească dacă observase ceva care să indice prezența unor acizi minerali și poate…

— Sunt groaznici, nu-i așa? Glasul Aureliei a plutit pe coridoare, venind dinspre holul de la intrare. La început stăteau înăuntru, dar nu contează cât sunt de îmbibați de apă, pur și simplu duhnesc. I-am spus lui Kaine că le dau foc dacă-i mai văd o zi în casă.

— Nu poate să-ți aducă alții noi? a întrebat o voce de bărbat.

— Nu. Tonul Aureliei era morocănos. Am tot întrebat, dar sunt de la Centru, așa că trebuie să-i păstrăm. Toți ceilalți au în permanență necroservi noi, dar Kaine nu vrea niciodată să-i schimbe pe ai noștri. Pe urmă, când aduce în sfârșit unii noi, sunt absolut oribili.

— Pentru prizonieră, bănuiesc.

— Bineînțeles. Vocea Aureliei a devenit acră. Toată casa a fost întoarsă cu fundul în sus din cauza ei. Uită-te la balustrade! Holul arată acum ca o colivie uriașă din cauza lor, dar Kaine insistă să le păstrăm așa. Mă face cu ou și cu oțet și dacă las o ușă deschisă, iar necroservii nu sunt niciodată pe aproape când am nevoie de ei. E absolut jenant. Zilele trecute m-am văzut cu Lotte Durant. Soțul ei îi aduce imediat necroservi noi când cei vechi încep să se urâțească. O lasă să-i aleagă și așa mai departe. Servii fac orice le spune ea. Chiar și chestii oribile uneori – e atât de amuzant! Una dintre cele tinere i-a ars lui Lotte mătasea cea nouă și ar fi trebuit să vezi ce i-a pus pe toți ceilalți să-i facă! Mă trec fiorii numai când mă gândesc. Eu, când am vrut odată să pedepsesc unul de-al nostru, Kaine a apărut imediat și mi-a spus că sunt ai lui și că, dacă vreau să torturez pe careva, ar trebui să-mi fac unii ai mei… Ah, aș face dac-aș putea!

Helena a urmărit vocea Aureliei și a descoperit că holul de la intrare fusese modificat de când îl văzuse ea ultima oară. Balustradele fuseseră remodelate în bare de fier care se întindeau până la tavan, încât devenise imposibil să sari de la etaj sau de pe scări. Era clar că Ferron nu-și asumă niciun risc.

Jos, Aurelia și însoțitoarea ei au trecut în încăperea următoare, discutând mai departe despre cât de nedrept și de lipsit de simpatie era Ferron ca soț.

Detaliile uroborosului de pe podeaua holului se vedeau mai bine de la etajul doi, chiar și printre gratii. Helena s-a uitat în jos, studiind aripile, spinările, colții și corpul neted și curbat în cerc, care mușca din sine însuși.

În dimineața următoare a zăcut lipită de saltea ca și cum o stâncă uriașă i-ar fi strivit pieptul. Disperarea, durerea și mânia – toate emoțiile pe care nu le simțise în ziua precedentă – se întorseseră ca un val, înzecite, atât de grele, încât abia mai respira. Perioada de respiro făcea acum ca totul să doară și mai mult; ușurarea temporară făcuse povara cu atât mai apăsătoare și mai palpabilă. Simțea cum se năruie. Coloana vertebrală și ceafa îi ardeau, deși restul corpului îi era scăldat într-o transpirație rece ca gheața. Cearșafurile și pijamaua se udaseră, impregnate de un puternic miros mineral. Cu siguranță tableta avusese în compoziție săruri minerale.

S-a întors pe o parte și a vomitat pe podea. S-a prăbușit înapoi în pat tremurând, cu membrele grele ca plumbul. Îi venea să-l sugrume pe Ferron, apoi să se ascundă într-o gaură și să moară. Îi era cald și frig în același timp, o chinuia setea și simțea o nevoie disperată de consolare. Dacă chiar și unul dintre necroservi ar fi venit s-o mângâie pe păr, probabil că ar fi bufnit-o plânsul. Un val de singurătate a lovit-o atât de puternic, încât a scos un geamăt de durere și aproape a izbucnit în lacrimi.

Ușa s-a deschis și a intrat o femeie necroserv, însă doar ca să curețe mizeria.

Helena a rămas în pat, simțindu-se rău până seara, tremurând și transpirând până când a leșinat de epuizare.

Când Ferron a sosit a doua zi, ea i-a aruncat o privire tăioasă. Ar fi putut s-o avertizeze despre sevraj. El a așteptat-o să-și ia mantia, dar, în loc s-o conducă, a rămas pe loc și a lăsat-o să treacă pe lângă el.

Coridorul era cufundat în beznă. Helena a simțit umbrele și întunericul amenințător, dar și-a ținut degetele lipite de lambriuri, concentrându-se asupra pasului următor. Știa drumul. Îl putea găsi deja chiar și pe întuneric.

Când a ajuns în curte, Ferron a apărut pe verandă, observând-o ca pe subiectul unui experiment științific. Helena a oftat și a început să se plimbe plictisită prin curte. Când a terminat de făcut prima tură, el dispăruse deja.

CAPITOLUL 9

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, PE TAVA CU prânzul i-a apărut un bilet. „Transfer, diseară". Cuvintele fuseseră scrise în grabă.

Ferron a intrat în cameră la ora opt. N-a spus nimic, s-a dus doar și s-a oprit lângă fotoliu, așteptând-o. Helena ar fi putut încerca să se opună, dar știa că e inutil. S-a apropiat. Îi era greață de frică, iar amintirea stărilor febrile și a coșmarurilor pusese deja stăpânire pe ea.

Ferron și-a scos mai întâi mănușile, apoi s-a așezat în spatele ei. Helena s-a uitat înainte, până când el i-a înclinat capul pe spate. Era mai atent decât fusese prima dată. Se pare că o criză febrilă fusese de ajuns ca să justifice un dram de precauție. Apăsarea rezonanței lui a crescut de data asta mai lent. Ea s-a simțit ca și cum s-ar fi scufundat undeva prea adânc, iar când presiunea a început s-o strivească, era deja prea târziu să mai scape. Rezonanța i-a înecat conștiința, până când gândurile i s-au zdrobit și s-au aplatizat. A început să vadă roșu și ceva cald i-a curs de la coada ochilor, prelingându-i-se pe tâmple. A simțit o presiune îngrozitoare, cu un țiuit continuu, și Ferron și-a amestecat conștiința cu a ei, ca și cum ei doi s-ar fi contopit.

Bine sau rău, de data asta Helena a fost brutal de lucidă și coerentă.

—Te urăsc, a șoptit cu glas răgușit și l-a lăsat să simtă fiecare gram din disprețul ei.

Dacă exista un moment bun ca să-l provoace, cu siguranță acesta era: Ferron nu-și permitea să facă greșeli în timpul unei proceduri atât de periculoase. Însă ea nu se putea mișca.

„Te urăsc. Trădătorule! Lașule! Te *urăsc*."

Ferron a ignorat-o. Era înfiorător de nemișcat, absorbit de spațiul acestei alte existențe în care pătrunsese cu de-a sila. N-a făcut nimic de data asta,

nici măcar să se uite în jur. După un interval care a părut interminabil, s-a desprins. Nu s-a îndepărtat brusc de ea, ci s-a retras lent. A fost mai rău așa, pentru că a durat foarte mult. Helena s-a simțit ca și cum ar fi fost jupuită pe dinăuntru. Camera s-a îngustat ca un tunel în jurul ei, roșie toată și zgâriată până la sânge; mintea îi era ca o piele râcâită. S-a prăbușit înainte.

În fața ochilor îi plutea tulbure un chip. Mai întâi roșu, apoi alb. *A clipit* și roșul s-a întins ca o pată mânjită. Nu-și putea concentra privirea într-un punct fix, iar mâinile și picioarele îi erau amorțite. Partea dreaptă a feței și a corpului îi înțepenise. Chipul din fața ei era ciudat de palid. Plin de emoție o clipă, apoi, când ea a reușit să-și fixeze privirea asupra lui, golit de orice expresie. Era un bărbat.

— Ești în siguranță. Ai avut un atac convulsiv. S-a terminat acum. I-a atins bărbia și ea i-a simțit sub piele căldura mâinii încercând să-i relaxeze mușchii, atât de rigizi, încât părea că stau să-i crape. Poți vorbi? Ai țipat câteva minute bune.

Helena s-a chinuit să înghită în sec. Capul îi zvâcnea – o pulsație umedă și membranoasă în creier. În gură simțea gust de cupru. A încercat să vorbească, dar mușchii obrazului drept îi erau încă atât de încordați, încât abia a reușit să deschidă gura. Și-a lipit fața de palma lui caldă. Îi venea să plângă. Îi era atât de frig, de parcă ceva otrăvitor se răspândea prin ea, transformând-o într-un sloi de gheață. A scos un geamăt jos din fundul gâtului. Nu înțelegea. Nu-și amintea…

— Cine ești? a mormăit printre dinți.

Pe chipul lui au apărut o mulțime de emoții. A deschis gura, apoi a închis-o imediat cu fermitate.

— Sunt cel care are grijă de tine, a spus într-un sfârșit, vorbind foarte rar și articulând atent fiecare cuvânt. Mâna i-a alunecat pe gâtul ei, făcând-o să tremure, și degetele lui i-au atins scobitura de la baza cefei. Dormi! O să-ți aduci aminte când te trezești.

Helena voia răspunsuri, nu somn, însă căldura i s-a strecurat sub piele ca apa. Camera s-a încețoșat și contururile mobilei au dispărut. Chipul bărbatului s-a estompat odată cu lumina.

— Te cunosc? l-a întrebat în timp ce ochii i se închideau.

— Presupun că da.

Când s-a trezit din nou, și-a adus aminte – și a țipat. Mintea îi ardea de febră, oscilând între luciditate și aiurare. Uneori își amintea de transfer, alteori era pierdută și confuză.

„Fugi!" Trebuia să fugă, să plece undeva. Dar avea nevoie... de ceva. Nu putea să plece fără lucrul acela. A ieșit în curte în toiul nopții. Din cer cădea rece o ploaie torențială. Helena căuta răspunsuri. S-a întins pe pământ, încercând să-și răcorească mintea aprinsă de focul dezlănțuit înăuntrul ei. Dacă n-ar fi avut febră, și-ar fi amintit ce caută.

— Ce faci? Ai să mori înghețată, tâmpito!

Ferron a cărat-o înăuntru. Pielea lui era atât de rece, încât Helena a simțit că până și mâinile moarte ale servitorilor o ard când au dezbrăcat-o de hainele ude. Când a rămas într-un final singură, a încercat să iasă din nou, dar ușa și ferestrele erau ferecate. În cele din urmă a fost legată de pat, ca să nu-și mai tocească unghiile zgâriind ușa în încercarea de a scăpa. A fost lăsată singură, captivă, nevoită să îndure coșmarurile înfricoșătoare și pline de sânge din timpul febrei.

De fiecare dată când închidea ochii, se pomenea la Institut, strălucitor și aurit cum fusese înainte, urcând în grabă treptele Turnului spre un curs, strângând manualele la piept, cu Luc pășind încet alături. Mai era cineva cu ei, dar, chiar și în vis, chipul îi era învăluit în mister.

Apoi Helena clipea sau cobora privirea ca să ia notițe. Însă, când se uita din nou, lumea era în ruine. Toți elevii stăteau aplecați în băncile lor, spintecați, și sângele lor era împrăștiat prin sală. Ea era singura supraviețuitoare în mijlocul măcelului.

Într-un vis, Penny stătea legată pe o masă de examinare, țipând, în timp ce figuri fără chip o vivisecționau înaintea unei adunări de elevi morți.

În alt vis, Ferron se afla în fața clasei, ca și cum fusese chemat pentru o demonstrație. Stătea în picioare, transformându-se treptat dintr-un băiat cu păr întunecat într-un coșmar palid și argintiu, iar culoarea i se schimba în sânge și-i picura din mâini.

Când i-a trecut febra, membrele îi erau din nou atrofiate. Habar n-avea cât timp trecuse. Se poticnea în mers, tremurând ca un pui de pisică. Era ca și cum sinapsele din creier îi fuseseră potrivite greșit. Era recunoscătoare că Ferron nu venise s-o certe că ieșise în curte. Nu voia să-l vadă din nou, pentru că-și amintea clar cum își pusese obrazul în mâna lui fără să știe cine e.

Cel care avea grijă de ea? Era o autodescriere foarte generoasă.

S-a oprit, retrăind schimbul de replici dintre ei. El pronunțase răspicat când îi răspunsese la întrebare. Ea îi vorbise în etrasiană.

În timp ce se întrema, Helena a continuat să-l viseze pe Luc. Visele erau, de fapt, amintiri. Nu amintiri uitate, ci momente din trecut de a căror amintire o durea pieptul.

— Haide! i-a șoptit Luc când a găsit-o învățând în bibliotecă. Stai aici de două zile. O să-ți crească ciuperci din urechi. A tras-o de ureche ca s-o tachineze. Ai nevoie de soare. Și eu am.

— Trebuie să termin de analizat structura diagramei ăsteia, a șuierat ea, încercând să-i dea un cot când el a început să-i fure penițele. Pleacă de-aici!

Luc nu pleca niciodată, oricât îl amenința. Se bosumfla și se smiorcăia, făcând din ce în ce mai mult zgomot, până când bibliotecarii o obligau să-l scoată din sală, de parcă viitorul principe ar fi fost un animal de companie neascultător.

Când mai crescuseră și ea începuse să lucreze în laborator, el nu mai putea s-o deranjeze doar făcând gălăgie, așa că începuse s-o amenințe că pleacă și intră în vreun bucluc. Nu-i promisese ea principelui să-l țină departe de necazuri?

Ieșeau în oraș și el îi arăta toate locurile cele mai frumoase: cele mai elegante capele închinate focului și uriașele catedrale ale periheliului, grădinile acvatice ascunse, librării micuțe și cafenele. Toate turnurile, parcurile și privelиștile din Paladia pe care ea le iubise le cunoscuse datorită lui Luc. Iubise orașul prin ochii lui. Acum își dorea să-l fi lăsat s-o ia cu el mai des.

Când a reușit în sfârșit să iasă din cameră, mintea a început să-i joace feste. Casa părea cumva în neregulă, altfel decât cum și-o amintea. Lumina venea din unghiuri ciudate, ferestrele erau în locuri nepotrivite și ușile apăreau unde n-ar fi trebuit să apară.

— Inflamația cerebrală e mult mai redusă de data asta, a spus Stroud când a venit s-o examineze.

Rezonanța ei i s-a strecurat Helenei pe sub craniu ca un vierme.

— Nu-mi place că ai avut din nou o criză convulsivă, dar una singură e totuși un progres. Cred că ședințele lunare sunt potrivite.

Stroud abia plecase, când Ferron a sosit și s-a așezat la capătul patului, cu mâinile împreunate la spate, studiind-o cu o privire leneșă.

— Știai că se apropie solstițiul? a întrebat-o într-un final.

Nu. Ea n-avea idee nici ce zi e. Știa că ședințele de transfer au loc la o lună distanță, dar n-avea habar când ajunsese la Spirefell.

În Nord, solstițiul de iarnă marca sfârșitul anului. Era unul dintre cele mai importante evenimente din calendar. Țările de pe malul mării, din Sud, unde zilele nu creșteau și nu descreșteau atât de dramatic, își măsurau anul după mareele lunare ale Lumithiei.

— Ar fi trebuit să fii plecată până acum, i-a spus Ferron, aruncând o privire spre fereastră. Se pare c-o să te țin aici peste iarnă.

Vorbise fără urmă de emoție pe chip sau în glas. Pentru Helena, asta era una dintre cele mai bizare trăsături ale lui: cât de puțin transmitea uneori prin corp sau prin voce.

Etras avea o cultură și o limbă animată, care se foloseau de mimică și gesturi ale mâinilor. Era unul din numeroasele motive pentru care Helena fusese mereu o străină în Paladia. Când vorbea în clasă, învățase să-și împreuneze strâns degetele sub bancă, ca să nu stârnească valuri de râsete când mâinile ei începeau să gesticuleze.

Paladienii prețuiau nemișcarea. Alchimiștii experimentați își mișcau degetele doar pentru a folosi precis și controlat rezonanța. Erau lucruri

înrădăcinate în cultura lor. Expresiile feței erau și ele apreciate numai când erau subtile; insultele veneau adesea sub forma unei lingușeli sarcastice, greu de interpretat pentru un nou-venit. Helena învățase să stea nemișcată și să urmărească semnalele discrete. Să înțeleagă că, atunci când pupilele se micșorează, când privirea cuiva îi ocolește fața, iar picioarele îi sunt orientate spre ieșire, zâmbetele și vorbele amabile nu înseamnă deloc că lumea o place sau îi dorește compania.

Ferron era mai greu de citit decât majoritatea paladienilor, nu pentru că vorbele lui spuneau una, iar trupul, alta, ci pentru că trupul lui câteodată nu spunea absolut nimic. Stătea nemișcat, cu o expresie neutră și cu mâinile ascunse. Helena nu-și putea da seama în ce dispoziție este.

— Sunt câteva lucruri care trebuie să ajungă mâine, ca să mă scutească de orice neplăcere suplimentară. *Te rog*, a subliniat el cuvântul, să n-o iei drept un semn de afecțiune.

A DOUA ZI LA UȘA ei, lângă tava cu micul-dejun a fost lăsat un pachet înfășurat în hârtie. Înăuntru se afla o pereche de ghete. Helena le-a scos din cutie, plimbându-și degetele peste ele. Erau frumoase, din piele lucioasă și cu tălpi rezistente și se închideau cu un rând de nasturi. În toate detaliile se vedea măiestria.

Când Ferron îi vorbise despre ceva menit să-l cruțe de „orice neplăcere suplimentară", Helena nu se așteptase la încălțări, deși balerinii ei se făcuseră ferfeniță pe pietrișul ud.

Și-a strecurat picioarele în ghete, deja nerăbdătoare să meargă pe holuri fără ca fierul rece din podea să-i intre în tălpi. Abia atunci și-a dat seama că în pachet mai e ceva: o pereche de mănuși din blană de oaie, foarte lungi pe încheietură, cu o croială bizară. N-aveau lungimea unor mănuși de seară, ci niște proporții ciudate, cam ca mănușile folosite pentru dresarea șoimilor. Curioasă, și-a tras una pe mână și a înțeles că forma și lungimea lor fuseseră gândite ca să acopere cătușele, împiedicând metalul să înghețe și apoi să-i ardă pielea.

Când a ieșit la plimbare, a fost prima dată când mâinile și picioarele n-au început s-o doară imediat de frig. A refuzat totuși să nutrească vreun sentiment de recunoștință față de Ferron. După solstițiu avea să fie și mai frig. Dacă rămânea la Spirefell toată iarna, probabil risca să-și afectezi niște nervi sau să se aleagă cu degerături din cauza plimbărilor în aer liber. Era în interesul lui s-o țină sănătoasă. Nu era atât de naivă încât să confunde planurile bine calculate cu bunătatea.

CAPITOLUL 10

HELENA STĂTEA AȘEZATĂ LÂNGĂ FEREASTRA DIN CAMERA ei, încercând fără succes să simtă o urmă de rezonanță în degete. Dacă se concentra intens, uneori i se părea că mai există o sclipire. S-a ridicat și s-a apropiat de geam. Zilele erau scurte și cumplit de întunecate, cu apusuri la amiază. A strâns pumnul, concentrându-se cu ochii închiși, apoi a desfăcut degetele și a strâns cu ele grilajul de fier rece ca gheața. S-a încordat până i s-a încețoșat vederea. Nimic. S-a jucat cu cătușa de la încheietură până ce cuiul dintre oasele mâinii i-a stârnit o durere ascuțită.

În ciuda veacurilor de studii alchimice, multe lucruri despre rezonanță rămâneau necunoscute. Înainte de apariția Credinței, existase un cult devotat unei versiuni masculine a Lumithiei, care susținea că însăși omenirea fusese primul produs al alchimiei, creat de Sol la începutul timpului și împrăștiat pe Pământ. Însă ființele umane create erau inferioare și coruptibile, asemenea celor mai nenobile metale, iar Sol, în ciuda puterii lui, nu le putuse îmbunătăți. Apoi apăruse Lumen, ale cărui procese alchimice erau mult mai aspre. Unise celelalte patru elemente – focul, pământul, apa și aerul –, folosind întregul Pământ ca pe un alambic, iar făpturile vii drept *prima materia*. Marea Catastrofă, petrecută cu două milenii în urmă, care aproape distrusese și Pământul, și omenirea, fuseseră chiar procesele alchimizării. Mai întâi focurile care căzuseră peste pământ ca o ploaie: calcinarea. Apoi mareele care înghițiseră marile orașe: dizolvarea. Cutremurele care sfărâmaseră până și munții: separarea. Perioada de după, când supraviețuitorii ieșiseră din ruine: conjuncția. Ciumele, bolile și foametea care urmaseră: fermentarea. Morțile, în număr copleșitor, încât omenirea fusese aproape ștearsă de pe fața pământului: distilarea. Și în cele din urmă punctul culminant, rezultatul marelui experiment

al lui Lumen, omenirea însăși manifestând rezonanță alchimică: coagularea. Procesul acesta fusese metoda de alchimizare la care făceau referire scrierile timpurii ale lui Cetus.

Atât Credința, cât și Institutul respinseseră aproape în totalitate cultul acesta, deși îl acceptaseră pe Lumen ca Lumithia și o recunoscuseră ca pe una dintre divinitățile elementare din cadrul Chintesenței. Totuși, Credința susținea cu strictețe că rezonanța nu e un rezultat al purității spirituale, ci doar o manifestare a ei. Toți oamenii sunt imperfecți, indiferent că sunt sau nu alchimiști, așadar, toți trebuie să aspire spre purificare. Pas pe care Cetus îl omisese convenabil din procesul lui alchimic.

În plus, nu era greu de prezis unde urmau să apară în număr mare alchimiștii. Exista o corelație cu regiunile bogate în depozite de lumithiu. Cea mai importantă mină de pe continentul nordic se afla în munții de deasupra Paladiei, iar numărul copiilor născuți cu rezonanță măsurabilă în oraș era de peste două ori mai mare decât în țările vecine.

Minele de lumithiu din Paladia provocaseră complicații politice. Lumithiul putea fi extras în siguranță doar de cei care nu aveau rezonanță. În caz contrar apăreau rapid simptomele și boala cașectică. Munca era limitată însă la o singură generație. Copiii minerilor se nășteau aproape întotdeauna cu un grad măsurabil de rezonanță. Paladia importa constant muncitori noi pentru mine, iar asta produsese o explozie perpetuă a populației. Așa se explica densitatea incredibilă a orașului-stat.

Breslele erau dependente de lumithiu pentru procesare, însă nu le plăcea concurența generată de minerit. Institutul de Alchimie funcționa la capacitate maximă de zeci de ani, ceea ce însemna un număr limitat de atestate de alchimist eliberate anual. Fără certificare, nimeni nu putea să se declare oficial alchimist și nici să-și folosească rezonanța decât sub supravegherea unui specialist acreditat. Breslele își doreau ca procesul de certificare și admiterea în Institutul de Alchimie să rămână limitate, nu doar pentru a păstra valoarea atestatelor, ci și pentru că indivizii fără educație de specialitate erau mână de lucru ieftină în fabricile alchimice. Însă voiau și garanția că moștenitorii lor aveau să fie admiși la Institut, indiferent că ar fi existat candidați cu rezonanță sau aptitudini mai valoroase. Se crease un ciclu perpetuu de nemulțumiri, în care toată lumea considera că situația actuală e nedreaptă, însă nimeni nu era dispus să accepte o soluție. Principele Helios încercase decenii la rând să rezolve problema, dar nu obținuse decât revolte în masă și greve ale muncitorilor.

Nemuritorii păruseră să rezolve problema mineritului folosind necroservii și evitând astfel atât penuria de lumithiu, cât și competiția tot mai acerbă, ceea ce era o ironie mușcătoare: războiul decimase atât de grav populația de alchimiști, încât acum era nevoie de un program reproductiv pentru a o reface.

Helena a mijit ochii, încercând să vadă mai clar tubul care-i trecea prin încheietură și să-și dea seama ce este. Părea învelit într-un strat ceramic. Asta putea însemna că e casant, deși cel mai probabil însemna că metalul e coroziv. Dar lumithiul nu era coroziv. Era un metal categoric nobil și incoruptibil, nu la nivelul aurului, dar superior argintului care se pătă. Să fi fost deci un aliaj de lumithiu? Nu se putea gândi totuși la prea multe aliaje ale lumithiului, fiindcă el era folosit în principal în emanațiile necesare pentru a amplifica sau a stabiliza rezonanța altor metale.

Bănuia că suprimarea rezonanței e un fel de alchimie din Est. Imperiul de acolo își păstra cu mare strictețe secretele alchimice, iar cel care-i pusese cătușele fusese Shiseo.

Ușa s-a deschis în timp ce ea își analiza încă tubul cu atenție. A ridicat privirea, așteptându-se să-l vadă pe Ferron, însă a dat cu ochii de un străin care o privea cu o față radioasă. S-a strecurat înăuntru, închizând ușa cu grijă și uitându-se în jur de parcă se aștepta să-l oprească cineva imediat. Pentru că nu s-a întâmplat nimic, pe chip i s-a întins un zâmbet lent. A venit spre Helena cu pași repezi și silențioși. Era un bărbat solid cu păr de culoarea grâului și un chip pătrățos. Purta un frac bleumarin-închis și o pelerină cu broderii geometrice, iar la gât o cravată vișiniu-intens.

La vederea lui, reacția ei instinctivă a fost o teroare absolută. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, într-o zi, un străin ar putea pur și simplu să intre în cameră. Mâinile i s-au încordat într-un spasm și un val de durere i-a urcat în brațe. Străinul s-a oprit din mers.

—Nu-ți amintești de mine, a spus el nevenindu-i să creadă și în glasul lui se simțea un ușor reproș, ca și cum i se părea de neconceput ca ea să nu-l recunoască pe loc.

Helena l-a privit lung, nedumerită, încercând să ghicească cine poate fi. Vocea i s-a părut oarecum cunoscută, dar nu-și amintea de unde o știe. Chipul bărbatului s-a luminat de nerăbdare, iar când s-a apropiat de ea arăta aproape triumfător. A întins mâna cu degetele curbate, ca și cum ar fi vrut să apuce ceva.

Ușa s-a dat de perete atât de brusc, încât camera a părut să tremure.

—Te-ai rătăcit, Lancaster? a întrebat Ferron intrând.

Ochii argintii îi sclipeau cu un dispreț tăcut.

Helena s-a simțit inundată de un val de ușurare. Lancaster s-a îndreptat dintr-odată și nerăbdarea i-a dispărut din mișcări când s-a întors spre Ferron și a ridicat din umeri cu o nepăsare neglijentă. Ferron a trecut pe lângă el fără să-i arunce măcar o privire.

—Îți exploram conacul, a zis Lancaster. M-a făcut curios când am văzut-o.

A făcut semn din cap spre Helena chiar în momentul în care Ferron s-a strecurat între ei. Ea s-a lipit instinctiv de el, atât de aproape, încât i-a simțit mirosul de ienupăr de pe haine.

— Nu e disponibilă pentru distracție, a spus Ferron rece. Va trebui să găsești pe altcineva cu care să te amuzi. Sunt sigur că ai să te descurci.

Lancaster a râs.

— Dar tu ai pus-o în ziare și peste tot, s-a bosumflat el. Cu siguranță o lași să primească musafiri, nu-i așa?

— Nu, a zis Ferron, aruncându-i Helenei o privire indiferentă. Iar pe viitor, dacă ești curios în legătură cu ceva de-al meu, poți să întrebi. Ar trebui să ne întoarcem la petrecere. Presupun că Aureliei i-e dor de noi.

I-a pus o mână învelită în mănușă pe umăr și l-a condus ferm spre ușă. Lancaster s-a uitat înapoi spre Helena și privirea i-a redevenit intensă, ca și cum încerca cu disperare să-i transmită ceva.

Ea l-a urmărit cum dispare în hol, încercând să-și dea seama de unde i-e cunoscut numele. Lancaster. Era numele unei familii dintr-o breaslă. Breasla nichelului, mai precis. Avusese un Lancaster printre colegii din anul ei... sau poate printre cei cu un an mai mari? Erik Lancaster.

De ce se aștepta el să-l recunoască?

În timp ce se gândea, prin ușa închisă s-a strecurat un sunet slab de muzică. Atunci și-a dat seama Helena de ce e cineva străin în casă. Ferronii organizau o petrecere în ajunul solstițiului de iarnă.

Habar n-avusese că familia lui dă petreceri. Aripile casei pe care le văzuse ea erau atât de murdare, încât ei i-ar fi fost rușine să primească oaspeți. Cu toate astea, solstițiul de iarnă era una dintre cele mai importante sărbători din Paladia și, având în vedere legătura strânsă dintre solstițiul de vară și familia Holdfast, probabil că era singura mare sărbătoare pe care Nemuritorii o puteau încă ține.

S-a apropiat de ușă. În ciuda pericolului, ardea de curiozitate. Știa că vor fi prezenți Nemuritori și strigoi. Orice invitat avea să fie ori un aspirant, ori cel puțin un susținător al regimului. Poate că era cea mai bună șansă să fie omorâtă. A apucat de mâner, apoi s-a oprit: mai degrabă aveau s-o torture. A ezitat. Într-un astfel de caz, dacă nu intervenea Ferron, ea n-avea prea multe șanse să se apere.

Ușurarea instinctivă pe care i-o adusese apariția lui Ferron după Lancaster o tulburase mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Și avea să se gândească la asta dacă-și petrecea toată seara în cameră.

A deschis ușa. Chiar dacă explorarea casei sub efectul pastilei îi permisese să traverseze umbrele din coridor fără să se panicheze, tot a trebuit să tragă aer adânc în piept de câteva ori înainte să treacă pragul. A luat-o spre aripa principală. Muzica a crescut în intensitate. Helena s-a oprit să se asigure că nu e nimeni pe hol. Abia mai recunoștea casa. Aplicele și candelabrele

erau aprinse și străluceau; totul sclipea într-un fel cum nu mai văzuse până acum la Spirefell.

S-a strecurat pe hol, dar, înainte de a da colțul, a auzit un foșnet de țesătură și chicotitul unei femei. S-a retras, ținându-și respirația, camuflându-se printre umbre și încercând să nu le simtă cum se strâng în jurul ei. Aurelia a apărut de după colț, trăgând pe cineva de încheietură, aducându-l în întunericul de la capătul coridorului. Nu era Ferron. Helena nu vedea prea multe de unde se afla, însă silueta și părul bărbatului erau evident diferite. Aurelia s-a rezemat de perete cu un râs nerăbdător și bărbatul s-a apropiat de ea, până când Helena n-a mai văzut-o deloc. S-a auzit iar foșnet de țesături, apoi chicotitul a fost înlocuit de suspine, gemete înăbușite și sunete intense de plăcere.

A încremenit, copleșită de groază, neștiind ce să facă. Apoi un gând i-a străpuns brusc mintea: când îi cerceta amintirile, Ferron avea să vadă că soția lui îl înșelase. S-a retras din umbră și a fugit fără zgomot pe cea mai apropiată scară.

Cum traseul ei preferat nu mai era accesibil, s-a resemnat să-și găsească drumul înapoi pe la etajul superior. A auzit un vuiet de voci ce semăna cu un stup de albine agitate. Era o mulțime mare de oameni.

În timpul explorării dinainte, pe când era sub influența pastilei, cercetase o sală de bal abandonată. La etajul doi se afla o scară îngustă și ușor strâmbă care ducea spre balconul de deasupra sălii. Era locul de unde candelabrul putea fi tras în sus pentru a fi curățat.

Acum s-a strecurat pe scara aceasta, apoi s-a lăsat în genunchi și a aruncat o privire peste balustradă. Părul desfăcut i-a căzut peste față. A observat cu frustrare că deschiderea e acoperită cu o plasă de siguranță, ca și cum Ferron prevăzuse că ea ar fi putut urca acolo ca să încerce să se sinucidă în timpul petrecerii. Helena nici măcar nu se gândise la așa ceva, dar descoperirea că fusese împiedicată preventiv a enervat-o. S-a uitat prin plasă. Sala de bal era plină de oameni și cadavre. Toți străluceau, îmbrăcați în haine elegante, bijuterii și finețuri. Chiar și de la distanță și-a dat seama că îmbrăcămintea le e acoperită cu ornamente complicate. Argint fin ca lumina lunii, platină și aur ce păreau să strălucească printre pietre prețioase și metri de materiale vopsite în culori bogate. Emanau avuție. Înalta societate din Noua Paladie.

Erau de față zeci de strigoi, la care moartea trupurilor era evidentă în aloarea cerată a pielii și în sclerotica îngălbenită. Observându-i, Helena a nceput să bănuiască că unii sunt, de fapt, oameni vii care-și pudraseră și-și nseseră pielea ca să-i imite pe strigoi. Ca și cum ar fi fost ceva demn de dmirat.

În mijlocul petrecerii se aflau două fete, evident surori. Cea mică avea rășături ascuțite și un aer ager, cea mare părea turnată din același tipar, dar într-o variantă mai blândă: unghiurile feței erau estompate, ca ale unei statui

lăsate să se erodeze în timp. Sora mai mare avea pielea vopsită într-o nuanță albăstrui-pal și părea complet dezinteresată de petrecerea din jur. Dacă cineva încerca să i se adreseze, era ignorat. Uneori se îndepărta pe nesimțite, ca și cum ar fi fost luată de un curent invizibil, și atunci sora mai mică își întrerupea imediat conversația și se ducea după ea, răsfățând-o, înhățând gustări de pe tăvile care treceau pe lângă, hrănind-o cu sendvișuri mici ca pe un pui de pasăre, ținând-o de mână să n-o scape din ochi. Erau o pereche ciudată.

Helena le-a zărit pe Stroud și Mandl. Era evident că Mandl folosise vivimanția ca să-și îmbunătățească aspectul. Cadavrul nu mai prezenta semne vizibile de putrefacție. Venele înnegrite se vedeau încă prin pielea fără sânge, însă ea părea să le fi accentuat, ca și cum ar fi vrut să-și prezinte înfățișarea ca pe o alegere intenționată.

În sală erau mai mulți fotografi cu aparate voluminoase, care încercau să surprindă atmosfera din încăpere. Flash-urile lor, ca niște mici explozii, izbucneau constant.

Helena l-a recunoscut pe guvernatorul Fabian Greenfinch, numit în fruntea Adunării Breslelor în timpul „reformei". L-a căutat cu privirea pe Ferron și l-a găsit în celălalt capăt al încăperii. Era ca o panteră într-un stol de păsări exotice. Se îmbrăcase în negru ca întotdeauna, iar contrastul cu părul și pielea lui alb-argintie era și mai puternic. N-avea culoarea cenușie a morții pe care o aveau strigoii sau imitatorii lor. Strălucea într-un fel aparte. Avea ceva profund ciudat.

— Se apropie Anul Nou! a strigat o femeie cu fața vopsită în gri, făcând o piruetă.

A scos un chicot sălbatic, ținând deasupra capului un pocal de cristal al cărui conținut i s-a revărsat pe rochie și pe podea.

Aurelia a intrat în grabă în sală. Avea o rochie tot neagră și era împodobită din cap până-n picioare cu argint, nu cu fierul obișnuit, de parcă ar fi vrut să semene mai mult cu soțul ei. Corsajul îi era decorat cu un model de armură solzoasă. Același motiv geometric îi urca pe mâneci într-o broderie argintie. Purta inele alchimice de argint, meșteșugite special ca să-i alungească degetele. Cu toate astea, avea un aspect ușor șifonat. Pata de pe buze i se întinsese, ca buzele să-i arate mai moi, iar fusta ei avea cute ciudate. S-a apropiat cu pas alene de Ferron, cu o expresie satisfăcută pe chip, întinzând mâna ca să-i aranjeze gulerul și să-l tragă spre ea. Ferron și-a privit soția fără vreo schimbare de expresie.

— Zece! Nouă! Opt! Șapte!

Cei prezenți au început să scandeze numărătoarea inversă pentru solstițiu și noul an pe care-l anunța. Când numărătoarea se apropia de sfârșit, Ferron a întins mâna și și-a trecut degetul mare peste gura soției sale. La zero, s-a aplecat și și-a lipit buzele de ale ei. A izbucnit un bliț. Încăperea a explodat în urale, săruturi și clinchete de pahare. Buzele lui Ferron au rămas lipite

de ale Aureliei, dar, în timp ce o săruta, a ridicat ochii și și i-a ațintit asupra Helenei.

Ea i-a întors privirea, încremenită. A uitat să respire. Stomacul i-a tresărit și inima a început să-i bată atât de tare, încât sângele i-a vuit în urechi. A vrut să se tragă înapoi, să dispară, dar era țintuită în loc de ochii aceia reci de argint. Ferron nu și-a desprins privirea decât după ce Aurelia a întrerupt sărutul și s-a întors cu spatele la el. Atunci a coborât imediat ochii și un zâmbet fals și îngăduitor i-a arcuit buzele când s-a uitat spre mulțime. A aplaudat fără tragere de inimă, până când unul dintre servitorii morți s-a apropiat cu o tavă de băuturi, iar el a apucat un pahar subțire și a dat lichidul pe gât ca și cum ar fi fost apă de gură.

Helena s-a lăsat pe spate, apăsându-se cu palmele pe piept, rugându-se ca inima să i se liniștească.

— Și acum, a spus o voce tare, întrerupând larma conversațiilor, un moment de divertisment pentru inaugurarea noului an!

Muzica s-a oprit dintr-odată și muzicienii s-au uitat unii la alții, neștiind dacă trebuie să continue.

Căutând sursa vocii, Helena a zărit un bărbat cu perciuni lungi și curbați care-i ajungeau până pe maxilar, îmbrăcat la fel de extravagant ca restul invitaților. Intrase din celălalt capăt al sălii, trăgând după el, cu un aer jovial, un șir de oameni: un bărbat, o femeie și trei copii de vârste diferite, toți încătușați. Era evident că nu sunt invitați. Hainele lor erau prea simple și aveau fețele împietrite de groază.

Perciunatul s-a întors spre publicul care-l urmărea și a arătat spre prizonieri.

— Iată ultimele rude în viață ale uneia dintre familiile nobile ale Flăcării Eterne!

Un val de surpriză s-a revărsat peste încăpere. Helena a cercetat cu atenție chipurile celor încătușați, dar nu-l știa pe niciunul.

— Rude îndepărtate, recunosc, dar au avut mare grijă să ascundă această legătură ilustră, nu-i așa? s-a întors bărbatul spre prizonieri, mustrându-i cu degetul.

— Vă rog! a vorbit tatăl. Bunica soției mele a fost o lipsită. Noi n-am avut nicio...

A primit o lovitură peste față cu mâna acoperită de bijuterii și și-a pierdut echilibrul, trăgând și restul familiei odată cu el la podea. A rămas lat, cu obrazul plin de răni.

— Ți-am spus să taci din gură! Îmi strici voia bună! Bărbatul cu perciuni rostise cuvintele cu o voce aproape melodioasă. Știu că toți vreți să vă vină rândul, însă eu zic să stabilim o ordine și să ne ocupăm de ei pe rând. Cred că primul o să fie cel mai tânăr. Sau... ultimul?

S-a uitat în jur ca și cum ar fi vrut să vadă mai întâi care avea să fie votul popular.

— Durant! Vocea lui Ferron era rece ca gheața. Ți-am spus că nu.

Durant s-a întors rapid. Și-a plimbat lent un deget pe obraz, netezindu-și perciunii, apoi s-a ridicat și l-a înfruntat pe Ferron. Musafirii din încăpere și-au ținut respirația.

— Haide, o să fie distractiv! Și o merită. Conform legii, toți cetățenii sunt obligați să declare orice legătură cu Flacăra Eternă. Ei n-au declarat. Trebuie să slujească drept exemplu.

— Atunci vor fi executați în mod oficial, a spus Ferron. N-am nevoie ca ideile tale despre divertisment să păteze marmura.

— Haide, e începutul perfect de an! Să îngropăm ultimii supraviețuitori! Toți vor să-i vadă murind. Vrei să fii o gazdă mizerabilă și să-ți dezamăgești invitații?

Ferron a dat ochii peste cap.

— Bine.

Mai repede decât s-ar fi putut mișca Durant, a făcut un pas înainte și a rupt gâtul celui mai tânăr prizonier. Era un băiat de zece sau doisprezece ani. Pocnetul oaselor a răsunat până la Helena, care a privit îngrozită scena. Mama a țipat, aruncându-se și prinzându-și fiul când Ferron i-a dat drumul. Ferron i-a sucit și ei gâtul. Întreaga familie a fost omorâtă într-un minut și trupurile lor au rămas pe podea, întinse și încă încătușate.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât musafirii din încăpere au rămas șocați, incapabili să proceseze că totul se terminase deja. Helenei aproape că nu-i venea să creadă. Nu părea ca așa ceva să li se poată întâmpla oamenilor cu adevărat, fără un avertisment. Cinci oameni. Ferron nici măcar nu-și folosise rezonanța sau vreo armă, ci doar mâinile.

El s-a îndreptat de spate și și-a aranjat manșetele cu o mișcare scurtă din încheietură.

— Execuțiile trebuie să fie curate, Durant. Eminența Sa a fost foarte clar în această privință. Sper că nu te așteptai să încalci legea chiar pe proprietatea mea, în fața distinsului nostru guvernator și a unei duzini de jurnaliști.

L-a bătut pe umăr cu o expresie lipsită de emoție, ca și cum nu fusese mare lucru. A ridicat două degete și le-a făcut semn servitorilor, care s-au grăbit prin mulțimea uimită să târască afară trupurile neînsuflețite. Durant a rămas în picioare ca un copil căruia-i fusese furată jucăria.

Tăcerea a fost întreruptă de șoaptele mulțimii care se trezea din stupoare. Muzica a reînceput ezitant și, după câteva momente incerte, petrecerea a continuat. În câteva minute, a fost ca și cum moartea acestor oameni fusese uitată.

Helena a dat să plece, nevrând să fie martoră la ce s-ar fi putut întâmpla mai departe, dar îi era la fel de teamă să nu piardă ceva important. Fusese izolată de tot și de toate prea mult timp.

Petrecerea nu s-a încheiat decât la ivirea zorilor, deși numărul participanților a scăzut treptat, pe măsură ce invitații care aveau de lucru a doua zi erau nevoiți să se retragă. În cele din urmă au rămas numai cei mai înstăriți. Helena a încercat să observe tot ce poate și să rețină cât mai multe fețe. S-a uitat după indicii de tensiune sau familiaritate, încercând să-și formeze o imagine asupra ierarhiei sociale care exista acolo. Privind de sus, fără să audă cuvintele rostite de invitați, era ușor de văzut cum se mint unii pe alții. Le urmărea doar mișcările trupului, observând contradicțiile dintre expresia feței și gesturile subconștiente, identificându-i treptat pe Nemuritori. Tindeau să inspire o anumită teamă, chiar și după conversații scurte.

Și Ferron studia încăperea, vorbind doar când era abordat de cineva. Nu se amesteca printre ceilalți și nu părea să caute compania cuiva. Mai degrabă întreaga sală părea să se orienteze în jurul lui.

Devenea tot mai evident cine dintre cei prezenți știe că Ferron e Înaltul Comisar și cine nu. Unii se apropiau de el cu o anumită reverență și delicatețe, în timp ce anumiți strigoi cu care vorbea păreau vizibil dușmănoși. Atreus nu părea să fie prezent, presupunând că ocupa încă trupul lui Crowther.

Ferron schița zâmbete care nu i se reflectau niciodată în ochi, purtând la nesfârșit conversații de complezență, ca un conducător binevoitor. Din perspectiva Helenei, care nu-i auzea cuvintele și-l observa doar de la distanță, părea profund plictisit.

Pe ferestre se revărsa lumina dimineții când ultimii oaspeți au plecat în sfârșit. Helena a dat să se întoarcă în camera ei și aproape că i-a sărit inima din piept. Una dintre servitoare stătea nemișcată lângă scară, privind-o. O femeie mai în vârstă, una dintre cele care o supravegheau cel mai des. Nu era o menajeră, ci părea să ocupe un rol mai important. Helena fusese atât de absorbită de petrecere, încât nici măcar nu-i observase apariția.

La jumătatea drumului spre cameră, amândouă s-au oprit la auzul unei voci furioase.

—Tot nu? spunea un bărbat.

—Nu pot de una singură, s-a auzit vocea tăioasă a Aureliei.

—Exiști pentru singurul motiv că trebuie să dai un moștenitor familiei Ferron. Dacă te repudiază, crezi că te-ar mai lua vreodată cineva?

—Nu mai am ce să fac! Am încercat de toate.

—Îmbată-l! Droghează-l, dacă e nevoie, sau găsește pe altcineva să-ți pună un copil în pântec! N-o să te las să ne ruinezi familia!

— Nu se poate îmbăta! a izbucnit Aurelia. Crezi că n-am încercat? Am fost la toate prăvăliile, am folosit toate drogurile și parfumurile posibile. Nimic nu funcționează. Dacă rămân însărcinată, o să știe că nu e al lui.

— Nu ești bună de nimic! Ar fi trebuit să le păstrez pe surorile tale în locul tău.

N-a mai venit niciun răspuns.

Helena a auzit pași rapizi și abia a apucat să se ascundă într-o firidă, când de după colț a apărut un bărbat cu chip de viperă și perciuni groși. Era îmbrăcat mai puțin luxos decât ceilalți invitați. Apoi a auzit tocurile Aureliei țăcănind pe podeaua de lemn, urmate de o ușă trântită în depărtare. A respirat adânc, ușurată. Știa că mariajul celor doi Ferroni fusese aranjat, dar nu-și imaginase cât e de disfuncțional.

Când a ajuns în coridorul ce ducea spre camera ei, s-a uitat precaut după colț și l-a zărit pe Ferron stând în fața ușii, așteptând-o. I-a înghețat sângele în vine. Avea încă în urechi pocnetul cu care se rupsese gâtul băiatului. Știa ce funcție are, dar să-l vadă în acțiune fusese cu totul altceva. Scena se derulase extrem de repede și în fața tuturor. Ferron nici măcar nu ezitase.

El i-a aruncat o privire.

— A fost distractiv spionajul?

Helena a înghițit în sec și, cu un efort, s-a dus spre el.

— A fost... ceva nou.

El a înclinat capul înainte, studiind-o pe sub pleoapele grele.

— Te plictisești?

Evident că se plictisea. N-avea altceva de făcut decât să scotocească frenetic prin casa lui părăginită și să-și facă griji că nu găsește nimic.

— Prizonieratul nu e tocmai distractiv.

— Știi bine că poți cere lucruri. În limite rezonabile.

Cu siguranță nu știa.

— Chiar pot?

El a dat din cap ca și cum ar fi fost evident.

— Întreabă-i pe servitori dacă vrei ceva! Ei știu ce ai voie și ce nu. A mijit ochii. De ce e Lancaster interesat de tine?

Bineînțeles că de asta venise. Helena a scuturat din cap și o șuviță i-a căzut peste față. S-a simțit dintr-odată obosită.

— Nu știu. Nu cred că l-am cunoscut. Elevii din bresle nu vorbeau niciodată cu mine.

În ochii lui se vedea curiozitatea. Nutrea un interes real; nu era jocul actoricesc pe care-l pusese în scenă la petrecere.

— Ești plină de surprize.

— Spui asta tuturor fetelor? l-a întrebat ea.

Cuvintele îi ieșiseră pe gură fără să se gândească. Ferron a râs scurt. Și-a ascuțit privirea și i-a studiat chipul.

— Cred că ar trebui să te duci la culcare, i-a spus.

Ea l-a privit nedumerită, simțind că discuția luase o întorsătură neașteptată, dar fără să știe exact cum ajunsese acolo. Era obosită însă. Nu se așteptase să stea trează toată noaptea. L-a privit preț de încă o clipă, apoi a intrat în cameră fără să se uite înapoi. Când s-a cuibărit în pat, i-a văzut încă umbra lângă ușă.

Cumva, știind că e a lui, n-o înspăimânta. Și totuși ar fi trebuit.

A doua zi, Helena a văzut o servitoare și s-a grăbit s-o oprească.

— Poți să-mi dai un cuțit?

Femeia a dat din cap că nu. Helena a înclinat din cap, căscând ochii inocentă.

— Dar o foarfecă?

Încă un refuz. Mda, se așteptase la asta.

— Dar cărți? Sau ziarul de azi?

Servitoarea a ezitat, apoi a încuviințat ușor.

Helena s-a uitat lung la ea, oscilând între triumf și o frustrare teribilă. Chiar i se permisese în tot acest timp să citească? Iar Ferron presupusese că ea știe că poate să le poruncească servitorilor?

— Atunci vreau să mi-l aduci, a spus cu bărbia rigidă. Te rog!

Ziarul a sosit odată cu următoarea masă. Pe prima pagină se afla o fotografie cu sărutul dintre Ferron și Aurelia. Pentru toată lumea păreau a fi un cuplu tânăr și fericit, mai ales că fotografia alb-negru îl făcea pe Ferron să pară mai uman decât era în realitate. Mâna i se odihnea pe talia soției, iar degetele ei pline de inele se încovoiau pe umărul lui, ca și cum s-ar fi ținut lipită de el. Poza părea romantică și încântător de festivă. Articolul nu făcea nicio referire la faptul că Ferron ucisese o familie ca să-și distreze oaspeții, de parcă nici măcar n-ar fi fost ceva demn de menționat.

Pagina următoare conținea o fotografie cu Înaltul Comisar executând mai mulți „insurgenți". Se părea că, în anticiparea noului an, în toate cele opt zile ale săptămânii care precedau solstițiul avuseseră loc execuții publice.

Mai era un articol despre programul de repopulare, „care avea potențial".

În după-amiaza aceea Ferron a sosit să-i verifice amintirile. Nu mai făcuse așa ceva de la ultima ședință de transfer, de parcă ar fi așteptat ca creierul ei să-și revină suficient ca să suporte o nouă invazie. N-a fost interesat de ceea ce a găsit, cu excepția momentului când Lancaster intrase în camera

ei. A urmărit întâlnirea de mai multe ori, silind-o pe Helena să retrăiască umilința absolută pe care o simțise inconștient când Lancaster apăruse pe neașteptate. Aventura Aureliei nu i-a trezit niciun interes, iar când a surprins discuția dintre Aurelia și tatăl ei, a râs și a întrerupt legătura. Dacă avea ochi și necroservi prin toată casa, probabil ceea ce nu știa nu era mare lucru.

A scos un flacon cu pastilele mici albe. Helena s-a crispat la gândul sevrajului, dar a deschis gura ascultătoare. În câteva minute, toate senzațiile i s-au evaporat; se simțea liniștită ca un tău înghețat.

— Asta e ultima, a spus el înainte să plece.

Helena s-a hotărât să exploreze restul casei. Încă nu se aventurase în aripa de est, iar după o petrecere atât de mare exista șansa ca acolo să fi fost uitat ceva folositor. S-a strecurat prin casă, ascultând cu atenție zgomotul pe care-l făceau tocurile Aureliei pe podeaua de lemn, începând de la etajul cel mai înalt și coborând încet. Aripa de est nu era la fel cu cea de vest, dar era suficient de asemănătoare, încât Helena a simțit că o explorase deja.

Servitoarea de seara trecută o urmărea din nou. În timp ce Helena explora parterul, servitoarea s-a oprit să închidă ușa și Helena a observat că o ușă mare de pe partea opusă rămăsese întredeschisă. Lucru neobișnuit. Încuiate sau nu, ușile erau aproape întotdeauna închise. Din impuls, s-a repezit spre ea și a trântit-o în urma ei. A găsit pe dinăuntru un buton al încuietorii și l-a răsucit cu o clipă înainte ca mânerul să se miște.

Dacă n-ar fi fost sub efectul pastilei, inima i-ar fi luat-o razna. Știa că are, în cel mai bun caz, doar câteva minute până când avea să apară cineva cu cheia, așa că s-a îndepărtat de ușă, nerăbdătoare să aibă libertatea de a explora de una singură și poate de a descoperi ceva ce nu fusese menită să vadă.

Pe perete era un întrerupător. L-a apăsat și un candelabru prăfuit i s-a aprins deasupra capului. Becurile au bâzâit, luminând cu greu încăperea, pâlpâind instabile și aruncând umbre care s-au furișat pe podea ca niște șobolani.

Se afla într-un salon spațios. Ferestrele nu erau doar acoperite de perdele, ci și astupate cu scânduri, iar în aer plutea un miros vag de praf, metal și ceva neplăcut organic. A simțit pe limbă un iz metalic ascuțit de ozon, o senzație densă tipică locurilor saturate de alchimie. Când rezonanța era canalizată profund, chiar și aerul rămânea impregnat cu urme ale transmutației. Nu mai percepuse de mult un asemenea miros. Simțea că atmosfera apăsătoare care domnește în casă e mai puternică în această încăpere.

O cușcă mare era sudată direct în podea, sclipind când lumina pâlpâia; filamentele becurilor scoteau un mic bâzâit de fiecare dată. Helena s-a apropiat cu prudență. Cușca era prea îngustă pentru un animal, dar puțin mai scundă decât ea. Orice prizonier ar fi fost nevoit să se ghemuiască înăuntru. Era făcută din fier forjat, însă sudată grosolan și fabricată de un fierar, nu de un alchimist, ceea ce însemna că fierul era probabil inert și imposibil de transmutat. Helena l-a atins, simțind sub degete asperitățile pe care niciun alchimist nu le-ar fi lăsat în urma sa.

I-a atras atenția un model desenat pe podeaua din spatele cuștii. Era o diagramă alchimică gravată în lemn. Cea mai mare pe care Helena o văzuse vreodată.

Diagramele transmutaționale erau adesea doar ilustrative, pentru a consemna procesele alchimice, dar se foloseau și în transmutații când procesul era prea complex ca să fie manevrat numai prin rezonanță. Alchimizarea avea mereu nevoie de puterea stabilizatoare a unei diagrame. Breslele puteau produce obiecte alchimice în fierării industriale grație diagramelor aflate în proprietatea lor.

Helena nu mai văzuse niciodată ceva atât de complicat ca desenul de pe podeaua din Spirefell. În interiorul cercului de limitare se aflau nouă diagrame mai mici, care se uneau pentru a forma nouă puncte – în locul celor opt puncte celeste sau al celor cinci ale elementelor. Fiecare diagramă interioară conținea numeroase simboluri și toate se orientau către un set de cercuri concentrice aflate în mijlocul cercului mare. Nu era o diagramă a forjării fierului. Simbolurile și liniile nu corespundeau niciunui proces de forjare.

Lumina din cameră continua să pâlpâie. Helena s-a lăsat în genunchi, încercând să vadă mai bine.

Alchimiștii foloseau adesea simboluri unice pentru a-și proteja descoperirile de cei care n-aveau educație specială și devotament față de artele subtile, însă energia alchimică favoriza anumite tipare. Un învățat cu repertoriu larg și cu suficientă experiență putea de regulă să le deslușească. Era ca și cum ar fi citit un document stenografiat: din elementele fundamentale, un alchimist bine pregătit putea deduce prin raționament semnificația diagramei.

Helena a trasat liniile cu degetele, încercând să-și imagineze fluxul rezonanței. În spatele ei s-au auzit un clic și un scrâșnet. S-a întors și a văzut silueta lui Ferron umplând cadrul ușii.

CAPITOLUL 11

Știa că va fi târâtă din cameră, însă, în loc să se ridice în picioare, s-a întors din nou spre diagramă, dorindu-și să deslușească măcar un fragment. Îi ajungea că viața ei e un mister de neînțeles.

În loc s-o tragă afară din cameră, Ferron a venit și a stat să se uite la ea cum încearcă să înțeleagă simbolurile de pe podea. Fiindcă n-a reușit cu primul, a trecut la următorul, apoi la altul. I-a luat un minut să-și dea seama că toate fuseseră desfigurate meticulos, astfel încât să nu mai poată fi recunoscute în forma lor inițială.

Ocupația ei principală părea sortită a fi descifrarea unor puzzle-uri imposibile. A ridicat resemnată ochii la Ferron, care o fulgera cu privirea.

— E remarcabil cât de hotărâtă ești să fii o pacoste.

— Te așteptai la altceva? l-a întrebat ea, dând nonșalant din umeri.

El nu i-a răspuns, însă în jurul ochilor lui s-a întețit furia. Ea l-a privit lung, suficient de liniștită ca să vadă ce se afla dedesubt: un ocean de furoare mocnită. Era ceva în camera asta care lui părea să-i displacă în mod special. Dacă avea noroc, poate-l făcea să-i sucească gâtul. A aruncat o privire spre cușcă.

— Ții mulți oameni în cușcă, Ferron?

El a strâns din dinți și gâtul i s-a mișcat când a înghițit în sec.

— Doar pe tine, i-a spus, privind în jur la interiorul sofisticat de fier al casei străvechi. N-ai observat?

Helena s-a strâmbat cu dispreț și s-a ridicat în picioare. Sperase să-l provoace, dar el se prinsese deja. Era mai bine să se poarte cuminte ca s-o lase în pace. A ieșit înapoi în holul de la intrare, așteptându-se să găsească

necroservul acolo, impasibil ca de obicei, dar femeia stătea tocmai în partea cealaltă, cu ochii tulburi căscați parcă de teamă. Buzele i se mișcau, rostind ceva în tăcere în timp ce-l privea pe Ferron. „Kaine", și-a dat seama Helena. Femeia îi repeta întruna prenumele.

Ferron a făcut un gest brusc cu mâna și necroservul a zbughit-o din loc. Helena s-a uitat după ea cum dispare, cu un sentiment vag de vinovăție.

— N-o răni!

— E moartă, a spus Ferron cu răceală, închizând ușa.

Helena a auzit-o încuindu-se pe dinăuntru, apoi fierul din perete a scrâșnit, deformându-se. Ușa n-avea să se deschidă decât pentru cineva cu rezonanță la fier.

— Nu poate fi rănită, a continuat el.

Vorbise parcă în treacăt, însă Helena a bănuit că nu e atât de indiferent pe cât vrea să pară.

— De ce-i ții? l-a înfruntat ea.

Ferron a ridicat din umeri.

— E greu să găsești personal bun în zilele astea.

— De când îi ai? l-a întrebat ea cu ochi mijiți.

El a deschis gura și a zâmbit larg.

— Te interesează să-ți păstrez câțiva? Mă îndoiesc că necromanția ți-ar fi pe plac.

Helena a ridicat bărbia, privindu-l cu un aer provocator.

— Eviți întrebarea.

Ochii lui au strălucit, însă a scuturat din cap.

— Am reanimat atâția, încât am pierdut numărătoarea. Ai terminat cu aripa asta sau mai speri să găsești vreo armă pe aici?

Helena a refuzat să-i cadă în plasă; trucul lui nu funcționa când ea era sub influența pastilei. De obicei el era atât de direct, încât era interesant să-l prindă când se comporta evaziv.

— Am presupus că am voie în orice cameră pe care o găsesc descuiată. Aurelia nu mi-a spus să nu merg nicăieri, doar să stau ascunsă.

— Mda, a zis el răsfirându-și degetele pe șalele ei ca s-o împingă cât mai departe de ușa deformată. Mă îndoiesc că Aurelia ar fi prea dezamăgită dac-ai avea un sfârșit nefericit. Asta ar putea însemna și sfârșitul meu și atunci ea ar rămâne o văduvă bogată, liberă să-și trăiască mai departe aventurile vulgare și mai fățiș decât acum.

Helena l-a privit iscoditoare în timp ce pășeau unul lângă altul.

— Nu-ți pasă?

— Am fost obligat să mă căsătoresc cu ea, așa că m-am căsătorit, i-a răspuns el fără s-o privească. Nu mi s-a poruncit niciodată să-mi pese.

Helena s-a oprit uimită.

— Pari la fel de încătușat ca mine.

El a stat pe loc și s-a întors încet s-o privească.

— Încerci să mă provoci? Sau să-mi influențezi loialitatea? a chicotit el sumbru. Extrem de îndrăzneț din partea ta!

— Te-ai gândit deja la asta, a spus ea, savurând cât de limpede putea să gândească atunci când nu mai era copleșită de nevoia de a scruta în jur și a fi atentă la fiecare umbră și când nu se mai sufoca întruna. Dacă nu te-ai fi gândit, acum ai fi fost jignit.

O clipă el a părut impresionat de curajul pe care i-l dădeau pastilele, dar apoi și-a întors privirea, disprețuitor.

— Păcat că ți-ai cheltuit energia pe așa ceva.

Ea n-a știut dacă înțelesese ce vrea el să spună, dar a răspuns oricum:

— Luc a meritat.

— De ce?

Întrebarea a luat-o pe nepregătite. Helena a clătinat din cap:

— Unii oameni chiar merită. Te uiți la ei și-ți dai seama imediat.

— Adorație oarbă, deci, a spus el, întorcându-se să meargă mai departe.

— N-am fost oarbă. L-am ales.

El a făcut un pas în spate și expresia feței i s-a înăsprit.

— Chiar l-ai ales? Adu-mi aminte, din câți ai avut de ales?

Ea a strâns mâna pumn și buricele degetelor i s-au lipit de cicatricile din palmă.

— Recunosc că n-au fost mulți, dar știu a cui a fost vina.

Ferron i-a dat ocol fără grabă.

— Crezi că breslele au inventat ruptura dintre noi și Flacăra Eternă? Holdfaștii susțineau că toate preferințele lor sunt suprem morale și considerau că-și calcă pe conștiință dacă fac concesii. Cum rămânea, în condițiile astea, cu dorințele și nevoile noastre, ale celorlalți? Când orice ne-am fi dorit devenea un păcat sau o formă de viciu doar pentru că nu le convenea lor să-l avem? N-am făcut decât să devenim ceea ce ei erau convinși deja că suntem: inferiori și corupți. S-a oprit cu mâinile strânse la spate și a adăugat: Crezi că a fost o întâmplare că-i uram pe elevii finanțați, ca tine? Dacă nu i-am fi urât, cum crezi c-ar fi reușit să te țină atât de singură și disperat de recunoscătoare față de ei?

Ea a clătinat din cap. Nu era adevărat. *Breslele* începuseră conflictul. Luc încercase mereu să vadă ce are fiecare mai bun. Pentru el, responsabilitățile față de familie fuseseră o povară pe care n-avusese cum s-o refuze, pentru binele tuturor. Încercase să rezolve problemele care bântuiau orașul, dar nicio soluție nu fusese suficient de bună pentru bresle.

Ferron era un șarpe care încerca să se prezinte ca și cum ar fi fost de partea Helenei, ca și cum moralitatea ei ar fi fost dictată de cine se purta cel mai frumos cu ea.

L-a privit neîncrezătoare, însă, după un moment, emoția vagă a dispărut și atenția i s-a îndreptat spre alte probleme. Uitându-se la fața lui, Helena n-avea cum să nu se întrebe cine e de fapt. Avusese probabil șaisprezece ani când îl ucisese pe principele Apollo. Un asemenea gest ar fi trebuit să fie suficient pentru a deveni Nemuritor, dar Ferron nu părea să aibă șaisprezece ani. Lăsând laoparte culoarea pielii, aspectul lui general era de om de peste douăzeci. Dacă însă fusese elevat atât de recent, ar fi trebuit să arate mai îmbătrânit de anii de război. Pe când el era aproape impecabil, ca și cum toată moartea și distrugerea pe care le provocase nu l-ar fi afectat niciodată. Singurul semn că luase parte la lupte erau ochii lui. În adâncul lor se ascundea o furie oarbă pe care Helena o văzuse doar la cei care petrecuseră mult timp în linia întâi.

Ca și cum ar fi avut motiv pentru o astfel de mânie.

Chiar dacă nu-și putea accesa emoțiile, ura pe care Helena i-o purta era o prezență inevitabilă în mintea ei. De ce făcea Ferron toate astea? Nu părea să găsească niciun fel de plăcere în ele. În război luptaseră mulți Nemuritori sadici; Helena îi îngrijise pe cei care le căzuseră victimă. Ferron părea devotat unei eficiențe brutale, dar nu părea să obțină nici plăcere și nici vreun beneficiu de pe urma ei. Ca Înalt Comisar, era doar o armă, fără privilegiul recunoașterii propriilor abilități. Era *singura* figură anonimă; nimeni altcineva nu se ascundea în spatele unui titlu. Asta îl enerva probabil, mai ales când restul Nemuritorilor își petreceau zilele în destrăbălări, în timp ce el trăia încă la ordinele Marelui Necromant. Supus ca un câine. Ce câștiga din asta? Cu siguranță era prea inteligent ca să fie atât de lipsit de ambiție. Probabil avea o strategie pe termen lung – și, dac-ar fi putut s-o deducă, Helena ar fi avut un avantaj față de el, o cale de a-l manipula. Sau poate era doar vanitatea ei care-i afecta judecata: avea nevoie ca torționarul ei să fie viclean, altfel ar fi fost penibilă să-i fie prizonieră.

A deschis gura, vrând să-l provoace cu o întrebare, însă apoi s-a răzgândit.

— Iar mă analizezi? a întrebat-o el cu un zâmbet ironic.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, pe coridor a răsunat un țăcănit rapid de tocuri. Helena a dat să se facă nevăzută, însă Aurelia ieșea deja de după colț cu o expresie nerăbdătoare, care s-a topit când l-a zărit pe Ferron. A mijit ochii instantaneu și a strâns din buze în semn de reproș. Buclele ce-i încadrau fața au părut să tremure.

— Acum socializăm toți împreună? a întrebat ea cu un glas de arsenic îndulcit.

— Dau doar un tur al casei, a spus Ferron, făcând un gest leneș spre sala mare, plină de portrete prăfuite și busturi ale unor bărbați care fuseseră probabil membri importanți ai familiei.

Aurelia a strâns din buze până i s-au albit.

— Credeam că ai lucruri importante de făcut azi. Când te-am rugat să vii măcar în trecere la strângerea de fonduri, ai zis că ai o după-amiază încărcată, a spus ea și a scuturat din cap, încât buclele perfecte i-au săltat ca niște arcuri Și totuși, a continuat scrâșnind din dinți, acum dai un „tur al casei". Credeam că nu mai suntem în slujba Flăcării Eterne.

Helena a rămas înmărmurită.

Privirea lui Ferron s-a ridicat preț de o clipă.

— Marele Necromant a subliniat foarte clar că această misiune are prioritate absolută față de orice altceva. Astea sunt ordinele.

Aurelia a izbucnit într-un râs ascuțit, crispat.

— Dar ai omorât deja ce mai rămăsese din Flacăra Eternă, deci ce importanță mai are ea?

— Eu duc la îndeplinire orice-mi cere să fac Marele Necromant, a zis Ferron cu nerăbdarea cuiva care se certase de nenumărate ori pe acest subiect. Dacă vrea să confecționez manual agrafe de birou, o să îndeplinesc sarcina cu același devotament.

Nici măcar nu se mai uita la soția lui. Privirea i-a trecut peste capul Aureliei, fixându-se asupra unei oglinzi care-i reflecta pe el și pe Helena.

— Aha... și asta se presupune că ar trebui să explice de ce petreci atâta timp cu ea. Iar când nu ești tu, o însoțesc necroservii. Aurelia a râs disprețuitor. De parcă altfel ar dispărea, a urmat, aruncându-i Helenei o privire plină de ură. Nu-i nevoie să te comporți ca și cum ar fi vreo comoară. Am întrebat-o pe Stroud și mi-a spus: a fost un nimeni. N-o să vină nimeni după ea, dar tu te ții prin preajma ei ca și cum ar fi cine știe ce comoară.

Ferron a râs sumbru. O fracțiune de secundă ochii i-au sclipit și și-a coborât privirea de la oglindă pe chipul Aureliei. Ea a schițat o reacție nesigură, ca și cum ar fi fost luată prin surprindere de greutatea atenției lui.

— Credeam că nu vrei s-o vezi, Aurelia.

Felul în care rostise numele soției lui era neliniștitor de intim. Aurelia s-a înroșit: culoarea i-a urcat de pe gât, pătându-i obrajii. Ferron a făcut un pas spre ea.

— Dacă simți că o ascund, că o păstrez doar pentru mine, poate ar trebui să te implic mai mult. Ar putea lua cina cu noi. Aș putea s-o mut în aripa noastră, s-o iau cu noi când mergem în oraș. Poate ar fi trebuit s-o includem și în poza aia de la solstițiu pe care ai plătit-o.

Aurelia devenea din ce în ce mai palidă.

— Oamenii știu deja că e a mea, a spus Ferron tăios. Dar, dacă vrei, pot să le reamintesc. N-aș vrea să crezi că ascund ceva, draga mea.

Aurelia tremura ca și cum ar fi fost pe punctul de a exploda.

— Nu-mi pasă *ce* faci cu ea, doar ține-o departe de mine! s-a întors ea dintr-odată și a plecat furioasă.

Ferron a privit-o iritat, apoi s-a întors încruntat spre Helena.

— O enervezi pe soția mea.

— Așa se pare, i-a răspuns Helena pe un ton neutru. Dacă vrei s-o ajuți, ai putea să mă omori.

El a pufnit și o clipă fața i s-a luminat de amuzament.

— Tabletele astea chiar își fac de cap cu tine.

— Simt că pot respira din nou, i-a răspuns ea, dorindu-și să poată fi la fel de calmă și fără a fi înghețată. Ca și cum am fost atâta timp pe punctul să mă înec, încât am uitat cum e aerul. S-a strâmbat. Sevrajul lasă însă de dorit.

— Asta nu-i vina mea, i-a spus el, dând să plece. În plus, dacă nu te-aș fi lăsat pe podea să vomiți, ai fi putut face greșeala să crezi că-mi pasă.

Helena a plecat capul.

— Da. E ciudat că te îngrijorezi că aș putea crede așa ceva.

O clipă, Ferron a înghețat, apoi s-a întors spre ea cu un zâmbet crud întipărit pe față.

— Prietenii tăi trebuie să fi avut o părere foarte proastă despre tine dacă asta ți se pare a fi grijă.

Helena a rămas atât de uimită de cuvintele lui, încât și-a *simțit* inima încercând să-i bată mai repede.

— Da, le păsa de mine, a zis repede. Bineînțeles că le păsa.

El a înclinat capul pe o parte și a întrebat-o:

— Cui?

Ea a înghițit în sec.

— Lui Luc, și Lilei, și... Era un nume care-i stătea pe limbă, însă mintea ei părea să-l ocolească, până când s-a concentrat. Și lui... S-Soren. Fratele geamăn al Lilei. Și el a fost... a fost prietenul meu.

Cum putuse să-l uite pe Soren? Dar abia a avut timp să se gândească la asta. Ferron părea să aștepte să-i dea mai multe nume.

— Ilvei Holdfast, străbunica lui Luc. A pledat pentru mine când mi-au fost descoperite abilitățile de vivimantă. Și... și sorei Pace. Ea conducea spitalul.

Ferron părea să aștepte încă și gestul lui a supărat-o atât de mult, încât furia i-a ieșit o clipă la suprafață.

— Nu toată lumea a fost bucuroasă de prezența unui vivimant în rândurile Flăcării Eterne. Mai ales pentru că eram... străină. Pentru unii a fost prea mult. N-aveam aceleași legături ca ceilalți. Dac-ar fi apărut probleme, puteau... puteau să-l submineze pe Luc.

Ferron a ridicat o sprânceană.

— Se pare că ai judecat totul foarte bine. Felicitări! Se pare că a meritat până la urmă.

I-a zâmbit fals și a părăsit camera. Helenei îi venea să arunce după el cu un bust de marmură și să-l întrebe cui anume îi pasă de el: tatăl lui voia

să-l dezmoștenească, soția nu-l suporta, iar el nu fusese în stare nici măcar să-și păstreze personal în viață care să aibă grijă de casă. Ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost sub influența pastilei, însă acum era destul de rațională ca să-și dea seama că e inutil și că timpul ei e limitat.

Necroservii apăreau și dispăreau ca niște fantome și ea și-a reînceput explorările. Când a terminat cu aripa de est, și-a luat mantia și mănușile, hotărâtă să petreacă timpul rămas inspectând clădirile anexe. Cerul era neobișnuit de limpede, un albastru intens de iarnă. Soarele renăscut era un disc palid de aur, prea slab ca să încălzească, dar faptul că-l zărea era totuși o consolare.

Șopronul din curte era încuiat. Următoarea clădire era o mică fierărie, tot încuiată. Nimic de mirare. La fel și magaziile legate între ele. A încercat grajdul, simțind privirile necroservilor asupra ei când a tras de ușile mari, glisante și le-a descoperit încuiate. Le-a smucit de câteva ori, sperând să cedeze.

Întotdeauna îi plăcuseră caii. Îi aminteau de măgarii din Etras, care pipăiau în permanență buzunarele oamenilor cu boturile lor catifelate, în căutare de dulciuri.

Animalele erau o raritate în insulele Paladiei. Orașul avea o densitate atât de ridicată și se întindea pe atâtea niveluri, încât nu era loc pentru ele, cu excepția animalelor de companie. La Institut nici măcar nu erau permise. Drumurile principale deveniseră domeniul exclusiv al automobilelor și al camioanelor, iar caii erau aduși în oraș numai pentru ceremonii și parade.

Luc avea cel mai frumos armăsar alb, pe nume Cobalt, căruia-i plăceau morcovii, dar care ura orașul, așa că, imediat după ce se termina parada solstițiului estival, era mereu dus înapoi la țară. Luc îi spusese Helenei că, dacă vine vreodată în vizită la conacul lor de la țară, o să călărească neapărat împreună.

Helena a încercat o ușă mai mică a grajdului, de după colț, și a fost surprinsă s-o vadă deschizându-se. S-a strecurat înăuntru. Aerul era plin de mirosul dulce al fânului și de un alt parfum pe care nu-l putea identifica. A mijit ochii în întuneric. Toate boxele păreau goale; n-a auzit nici tropăit de copite, nici vreun sforăit. A plesnit din limbă și a auzit un fel de târșâit venind din capătul grajdului. Sunetul unei făpturi foarte mari care se ridica. A plescăit din nou și a auzit o respirație pufăită, adâncă, însă nu vedea nimic.

— Bună! a spus ezitant, făcând câțiva pași mai în interior.

Ușa din spatele ei s-a deschis brusc, revărsând înăuntru o lumină puternică. Se aștepta să-l vadă pe Ferron, însă în grajd s-au năpustit cei doi necroservi de la Centru.

Din întuneric s-a rostogolit un mârâit – aproape un răget. Helenei i s-a ridicat părul pe ea. S-au auzit niște lanțuri grele târâte pe podea, apoi un alt mârâit mai furios decât primul. Într-un final, Helena a zărit ce se ascundea printre umbre. Spre ei a sărit o făptură uriașă, neagră ca noaptea. Era un

lup – ba nu, era mai mare decât un lup. Mai mare decât un cal. Atât de mare, încât părea să ocupe tot grajdul.

Grace îi spusese că Înaltul Comisar ține o fiară, dar Helena nu crezuse că vorbește serios. Creatura era monstruoasă. În lumină au strălucit niște colți mai lungi decât degetele Helenei. Prin încăpere s-a năpustit o pală de vânt. A izbit-o un miros de sânge și o gură spumegândă a ieșit din întuneric. Fălcile fiarei s-au închis cu un clănțănit. S-a auzit sunetul lanțului întins până la limită. Gheare ascuțite au zgâriat podeaua de lemn: monstrul se pregătea să facă o nouă săritură.

Necroservii au apucat-o de păr și au tras-o înapoi în curte, aruncând-o pe pietriș. Helena s-a ridicat în grabă. Inima îi bătea, dar nu de teamă. Era șocată de ce se întâmplase. Captivitatea ei fusese atât de strict controlată, încât o experiență periculoasă era de-a dreptul uluitoare. N-a putut să nu se întrebe dacă ușa descuiată a grajdului nu fusese cumva tot o ispravă a Aureliei.

Făptura mârâia încă, apoi s-a auzit un geamăt jos, un sunet ce semăna cu suspinul vântului. Helena a tras aer în piept și a privit înapoi spre necroservii care se postaseră în fața grajdului, păzind-o, în timp ce fiara dinăuntru se potolea încet-încet. S-a îndepărtat.

Următoarea clădire era mică și geometrică. A încercat ușa, care s-a deschis spre interior. De îndată ce a zărit cei cinci pereți ai încăperii, și-a dat seama că se află într-o capelă. A pășit înăuntru, lăsând ușa să se închidă în urma ei. Strictețea religiei nordice îi dăduse întotdeauna de furcă, dar acum, când totul luase sfârșit, un asemenea loc îi stârnea un gust dulce-amar.

Paladia fusese un șoc cultural în multe privințe. În Etras, zeii n-aveau nevoie de credință mai mult decât aveau munții. Existau pur și simplu. Lumea îi respecta, le aducea uneori mici ofrande și făcea rugăciuni ca să le intre în grații, dar zeii reprezentau fațete ale vieții, nu scopul ei. În Paladia lucrurile stăteau altfel. Dacă despre zeii antici se spunea că ceruseră sânge drept jertfă, Sol cerea viața însăși, trăită în slujba lui. Nordicii erau obligați să-și dedice fiecare clipă sacrificiilor rituale, pentru ca sufletele lor să se înalțe la cer după moarte. Totul gravita în jurul a ceea ce Sol îngăduia sau nu.

Luc încercase totul ca să câștige favoarea pe care Sol o acordase strămoșilor săi. Avea înzestrările alchimice, binecuvântate de Soare, ca toți ceilalți membri ai familiei, însă nu-i fuseseră date niciodată miracolele de care avuseseră parte strămoșii lui, care le asiguraseră victoria în bătălii și bogăția pe timpul domniei. Ar fi renunțat la toate înzestrările pentru un singur miracol – orice putea să aducă sfârșitul războiului –, dar rugăciunile lui nu primiseră niciodată răspuns. Devotamentul nu-i fusese niciodată recunoscut. Întotdeauna se învinovățise pentru asta.

Dacă Luc ar mai fi fost în viață, Helena s-ar fi rugat chiar și acum, însă cuvintele ritualului îi stăteau în gât.

Fiecare perete era dedicat câte unuia dintre cei cinci zei ai Chintesenței. În centru, înconjurat de ceilalți, era Sol, radiant și neînfrânt, dătătorul de

viață. Altarul cu vasul larg deschis în care ar fi trebuit să ardă neîncetat flacăra focului etern era rece, fitilul de amiant, uscat și acoperit de praf.

Probabil că Ferronii își construiseră o capelă privată pentru rugăciune și înmormântări, fiindcă asta făceau clasele înalte. Deși, având în vedere numărul de turnuri care împodobeau casa, părea că familia fusese cândva religioasă. Paladienilor le plăceau decorațiunile în grupuri de câte cinci, deși altarele și sărbătorile lor erau în primul rând dedicate lui Sol și Lumithiei.

Pe pereți erau expuse zeci de pietre funerare, cu plăcuțe inscripționate cu nume și date. Având prea puțin teren, paladienii păstrau cenușa morților generații întregi, în loc să-i îngroape în cimitire, cum făceau alte țări.

În ciuda neglijării evidente, capela nu era complet abandonată. Sub altarul Lunei zeița lunii mai mici, se afla o plăcuță mai strălucitoare decât celelalte, lustruită cu grijă. ENID FERRON, SOȚIE ȘI MAMĂ. IUBITĂ PENTRU TOTDEAUNA. Datele de pe piatra funerară sugerau că Enid murise în timpul războiului, în anul 1785, la trei ani după încoronarea lui Luc. Fusese probabil mama lui Ferron. Helena a studiat inscripția, găsind-o ironică. Oricât de „iubită" fusese Enid Ferron de soț și de fiu, asta nu se dovedise îndeajuns ca să primească nemurirea de care beneficiau ei.

Pe de altă parte, breslele fuseseră dintotdeauna intens patriarhale. În mod ironic, singura privință în care considerau că membrii familiei Holdfast sunt prea puțin conservatori era atitudinea față de femei. De zeci de ani, fetele fuseseră primite fără restricții să studieze la Institut. Existau profesoare, instructoare și femei membre în consiliul de conducere. Încă de pe vremea principelui Apollo, Lila Bayard fusese educată din copilărie să devină prim paladin. Cu toate discursurile lor despre progres, egalitate și eliberarea de tradiționalismul rigid, breslele aveau în schimb idei foarte clare despre cine merită cu adevărat egalitatea și libertatea.

În Nord părerea proastă despre femei era obișnuită, mai ales printre credincioși. Înainte de presiunile exercitate de principe, Credința considera femeile categoric inferioare și chiar și după distanțarea oficială de ea, această convingere rămăsese adânc înrădăcinată. Era considerată un dat natural. Bărbații se trăgeau din Sol, erau activi, înfierbântați și uscați, plini de vitalitate și sursa seminței vieții. Femeile, ca atare, erau socotite o formă inferioară a ființei umane: umede și reci, legate pasiv de ciclul lunar al Lunei, luna mai mică. Dacă despre trupul lor se credea că e recipientul necesar pentru naștere, sângele lor era văzut drept sursa tuturor defectelor. Atât vivimanția, cât și necromanția erau privite ca o corupție a rezonanței provocată de un „uter otrăvit". De aici din dorința de a elimina controlul defectuos al femeilor asupra umanității, provenea, chiar și printre adepții Credinței, obsesia îndelungată a creării homunculilor.

Dar nu toate femeile erau sortite unei pasivități reci. Ca să evite o astfel de etichetare, o fată putea să se dedice cultului Lumithiei, zeița războiului și a alchimiei, născută din inima lui Sol. Femeile asociate cu Lumithia

nu trebuiau să se comporte în mod tradițional; puteau fi alchimiste, chirurgi, paladini. Orice. Însă aveau de plătit un preț. Dacă voiau să se mărite sau să aibă copii, trebuiau să renunțe la tot. Lumithia era o zeiță virgină. Mamele și femeile măritate nu erau binevenite la altarul ei.

Când a terminat de explorat curtea, Helena a rămas afară, privind cum soarele de iarnă coboară după munți. Mai târziu au apărut stelele, strălucind pentru scurt timp înainte să se ridice cele două luni. Prima a fost Luna. Era o semilună deformată în zare, cu o lumină blândă răspândind un clarobscur blând.

Apoi a răsărit Lumithia. Era în ultimul pătrar, dar de peste două ori mai mare decât Luna și atât de strălucitoare, încât te dureau ochii dacă o priveai direct. S-a ridicat pe cer asemenea unui soare alb și constelațiile au dispărut în lumina ei, până când doar planetele și câteva stele au rămas vizibile în negrul infinit al bolții cerești: sclipiri fine ca praful de diamant.

CAPITOLUL 12

Helena a deschis ușa, ținând în mână o bucată de sticlă vulcanică, și a găsit-o pe Lila stând pe podea, ghemuită ca un copil care încearcă să nu fie găsit. Nu era în armură. Avea ochii roșii și părul foarte blond tuns scurt și, când s-a întors să se uite la ea, Helena i-a văzut clar dreaptă a feței. O cicatrice lungă și adâncă îi traversa ca o funie obrazul și gâtul.

— Lila! Lila, ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?

Lila a privit-o țintă, fără să-i răspundă multă vreme.

— Am făcut o greșeală, a spus ea într-un final cu voce abia șoptită. O greșeală uriașă.

— E... nu-i nimic. Sunt sigură că o să fie bine. Orice-ai făcut... sunt sigură că nu poate fi așa rău.

— Ba da, a scuturat Lila din cap. Am mințit pe toată lumea...

Helena s-a trezit brusc, ridicându-se în capul oaselor când visul s-a întrerupt. Sevrajul a lovit-o ca un zid de cărămidă și s-a prăbușit din nou, zdrobită de emoții. Până și respirația o durea. A încercat s-o ignore, să se concentreze asupra amintirii. Ce urma să-i spună Lila? Și ce i se întâmplase? Rana păruse a fi recentă, cicatricea, similară cu cea de pe pieptul Helenei, vindecată fără vivimanție.

Helena nu-și putea imagina de ce. Lila nu fusese genul de om care să refuze vreodată tămăduirea. În calitate de prim paladin al lui Luc, avusese pe umeri o responsabilitate uriașă: de a-l ține în siguranță, de a dovedi că-și merită rangul. Adesea se enerva când nu i se dădea voie să se recupereze pe cât de repede și-ar fi dorit, ignorând avertismentele Helenei despre echilibru, despre cum tămăduirea solicită mult mai mult corpul decât recuperarea

naturală; dacă era prea multă, o putea ucide. Era un preț ce trebuia plătit cumva, de cineva. Lilei nu-i păsa niciodată de asemenea lucruri. Tot ce conta pentru ea era să-l protejeze pe Luc.

Câteva zile mai târziu, peste conac s-a așternut ninsoarea venită din munți, izolând Spirefell de restul lumii, și viața a devenit o rutină monotonă – până la a treia sesiune de transfer. Apoi, din nou, conștiința Helenei a fost zdrobită până aproape de uitare, până în momentul de singularitate când mintea lui Ferron s-a contopit cu a ei.

De data asta, ea l-a simțit cum clipește și cum ochii ei înșiși se închid. Era mânuită ca o marionetă nu fizic, ci prin intermediul propriului ei spațiu mental, pe care acum îl împărțea cu el. Îi simțea mintea orientându-se în tiparele gândurilor ei, conștiința încercând s-o influențeze pe a ei. Datorită prezenței lui, Helena a început în sfârșit să simtă forma ciudată a propriilor ei gânduri, traseele nefirești pe care coteau. Mare parte erau canale netede, line, evazioniste, care refuzau să se abată de la traiectoria lor, însă exista o linie de falie, ca și cum o porțiune fusese construită separat. L-a *simțit* pe Ferron observând această porțiune aparte și, înainte ca el să forțeze accesul acolo, a reacționat. Din adâncul ei a explodat un val autodistructiv de disperare, ca o bombă care i-a detonat în minte. Ferron a dispărut. Totul a dispărut.

Când și-a recăpătat cunoștința, abia mai putea să articuleze gânduri. Vibrația propriei respirații o durea ca șfichiul unui bici care i-ar fi plesnit prin minte. N-a avut febră prea mare, dar nici nu s-a simțit mai bine după câteva zile.

În vise, în jurul ei se îngrămădeau oameni. Zeci de oameni. De fiecare dată când dormea, o trăgeau sub apă și o înecau. Mâini fără sânge care încercau s-o înhațe. Apa înghețată îi umplea plămânii. Brațele și picioarele îi erau răsucite, gata să se smulgă din încheieturi. Unghii crăpate îi zgâriau pielea. În gură îi intrau degete care-i trăgeau maxilarul în jos până ceda. În globii oculari i se înfigeau unghii – dar ea nu murea. Continua doar să se înece. Se trezea sufocându-se cu reflexul de vomă, căci trupul ei încerca să elimine închipuita apă din plămâni. Nu-și putea face gura să funcționeze cum trebuie. Lumea ei era întoarsă cu susul în jos.

A recunoscut vocea bâlbâitului, specialistul în funcționarea minții. Spunea cât de complexă și alambicată e mintea, că starea Helenei e fără precedent și că n-au ce face decât să aștepte și să vadă ce se mai întâmplă.

Când a început să-și revină în sfârșit, a simțit că o parte din ea murise. Invazia lui Ferron era inevitabilă, avansând câte puțin în fiecare lună, pe măsură ce crăpăturile din mintea ei se lărgeau ca să-i facă loc. Nu mai avea nici puterea, nici voința de a se împotrivi. Războiul era pierdut. Suferința

ei n-avea să mai aducă pe nimeni înapoi, așa cum nici Luc nu reușise să-i salveze.

Când n-a mai fost țintuită la pat, a înfruntat frigul și s-a dus spre grajduri. Ușa laterală era descuiată și a intrat repede, înainte ca necroservii s-o poată opri. Clădirea era goală. Moartea îi scăpa iar printre degete.

Iarna s-a înăsprit, cufundându-se într-un frig apăsător care pătrundea până în cele mai retrase colțuri ale casei. Drugii de fier erau ca niște vene ce conduceau frigul prin fiecare coridor și cameră, lăsând locuința înghețată, oricât zumzăiau caloriferele.

Ferronii fugiseră la oraș, lăsând-o singură. În absența lor, mesele s-au îmbunătățit renunțând la lături, iar pâinea era mai puțin veche, deși proteinele deveniseră mai rare.

Timp de câteva săptămâni, ziarele au fost singura ei fereastră către lumea din afară. Programul de repopulare, tratat inițial ca o necesitate economică, fusese reîncadrat treptat în avangarda științei. Noua Paladie urma să-și făurească propriul viitor; repertoriile alchimice n-aveau să mai fi lăsate la voia întâmplării. Părinții aleși pentru program urmau să fie selectați pe baza intensității și varietății rezonanței. Se efectuau teste pentru a descoperi combinațiile ideale. Familiile din bresle, se entuziasmau ziarele, avuseseră dreptate să se căsătorească după criterii de rezonanță. Fără amestecul și ideile retrograde ale superstițioșilor, avea să se instaureze o nouă ordine mondială. Abilitățile bazate pe rezonanță urmau să atingă culmi nemaiîntâlnite. Terminologia științifică și abuzul de cuvinte precum „genial" și „revoluționar" încercau să prezinte programul ca un pas firesc înainte. Nu se explica niciodată unde aveau să ajungă copiii și cine avea să-i crească. Nu se discuta despre faptul că aveau să fie oameni – doar că urmau să existe și să fie resurse valoroase din punct de vedere industrial și economic. Noua Paladie suna mai degrabă a fabrică decât a oraș, menită să producă exact varietatea de alchimiști pe care o doreau breslele.

Rubrica de societate, de care Helena nu se interesase prea mult înainte, a devenit treptat secțiunea pe care o citea cu cea mai mare atenție, pentru că observase un tipar. În câteva săptămâni, din ea dispăruseră mai multe nume cunoscute. Societatea breslelor din Paladia n-avea foarte mulți membri vizibili, ceea ce făcea absența lor subită ușor de remarcat, cu atât mai mult cu cât paginile de obicei pline de bârfe se abțineau să speculeze unde s-ar fi putut afla cei dispăruți. Helena nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva era indiciul unei revolte ce prindea contur. Poate că fisurile din Noua Paladie începeau în sfârșit să iasă la iveală.

A început să viseze că stă față în față cu Ilva Holdfast, așezată lângă Crowther. Privirea i se muta nervos între expresia încordată a Ilvei și chipul scrutător al lui Crowther. Simțea că amândoi o așteaptă să spună ceva, dar se trezea întotdeauna înainte de a răspunde.

Fiindcă fusese lăsată să se descurce singură, Spirefell a devenit domeniul ei. Cum Aurelia plecase, Helena petrecea puțin timp în cameră, căci se învățase să ignore prezența constantă a necroservilor în preajmă. Evita camerele mari și spațiile cu umbre adânci și s-a deprins să deschidă ușile și să ia obiectele în mână cu precauție, ca să nu-și deranjeze cătușele. Faptul că s-a familiarizat cu Spirefell i-a prins bine când Aurelia s-a întors din oraș, pentru că acum cunoștea deja fiecare cotlon și fiecare pasaj al servitorilor unde putea să se ascundă.

Aurelia n-a venit singură. L-a adus pe același bărbat cu umeri lați pe care Helena îl zărise în timpul petrecerii de solstițiu. Prima dată când i-a văzut împreună, Aurelia era complet dezbrăcată, întinsă pe o blană de urs și chicotea sub trupul amantului. Ferron era încă în oraș, iar ei păreau să profite din plin de absența lui. A trecut mai mult de o săptămână până când i-a văzut în sfârșit pe amândoi îmbrăcați. În spatele casei se întindea un labirint imens din gard viu. Helena își petrecea uneori timpul încercând să-l străbată cu privirea. În ziua aceea ajunsese aproape în centru când Aurelia a ieșit din el, urmată îndeaproape de însoțitorul ei. Vorbea animată – era prima dată când Helena o vedea cu adevărat fericită –, în timp ce însoțitorul ei părea absorbit de casă și se uita în sus, încât Helena a putut să-i vadă clar fața. Lancaster. S-a tras imediat înapoi de la geam.

Amantul Aureliei era Lancaster? Cel care, întâmplător, îi găsise camera în timpul petrecerii. Nu putea fi o simplă coincidență. Oare s-ar fi putut...? Helena s-a temut să lase posibilitatea aceasta să i se formeze în minte, în caz că Ferron avea să revină și s-o descopere, însă nu putea să nu se întrebe. Oare Lancaster era spion? Dacă făcea parte din Rezistență și de asta o căutase? Oare ăsta era mesajul pe care încerca să i-l transmită? Făcea oare parte din amintirile ei ascunse? Da, așa trebuia să fie. Asta ar fi explicat surpriza lui când ea nu-l recunoscuse. S-a uitat din nou pe fereastră, însă el și Aurelia plecaseră deja.

A început să-i urmărească mișcările, devenind tot mai convinsă că vizita lui are motive ascunse. De multe ori Lancaster încerca să se strecoare de lângă Aurelia, cu privirea și atenția cutreierând mereu. A cântărit apoi riscul de a se apropia de el. Dacă bănuielile ei erau corecte, atunci ar fi fost vital să evadeze înainte de întoarcerea lui Ferron. Dacă acționa prea devreme, și ea, și Lancaster ar fi fost condamnați. Mai bine suspiciuni neconfirmate decât ceva concret pe care să-l descopere Ferron.

S-a bucurat că alesese așa când Ferron s-a întors fără niciun avertisment. Părea obosit. Era înfășurat într-un văl de epuizare, însă a devenit vigilent și concentrat de îndată ce a dat cu ochii de Helena.

— Mâine vine Stroud, i-a spus. E îngrijorată de starea ta fizică.

Helena s-a încordat.

— Mă plimb. Nu s-a schimbat nimic.

— O să vină după prânz, i-a spus el scurt înainte să plece. Ai grijă să fii în cameră!

Stroud a venit fără Mandl și a pus-o să se dezbrace până la lenjerie și să stea tremurând în fața ei. A înconjurat-o încet și degetele i-au alunecat peste umerii ei, în timp ce rezonanța îi pătrundea Helenei în piele.

— Nu te hrănesc? a întrebat-o într-un final trăgând aer printre dinți, când s-a oprit. A strâns-o de braț și a apăsat-o cu două degete pe burtă. Prezinți semne de malnutriție. Ce mănânci?

Pe Helena o durea pielea de frig, iar aerul îi pătrundea în oase.

— R-resturi de la bucătărie, a spus ea tremurând.

— Cum? Stroud a făcut un pas în spate, măsurând-o cu privirea. Descrie-mi exact ce mănânci de când ai venit!

Helena a înghițit în sec, încercând să se concentreze.

— Ăă... chestii fierte la grămadă, niște boabe de cereale, coji, cotoare și uneori resturi de carne. Când sunt ei acasă, cred că mănânc ce le-a rămas în farfurie. Dar recent au fost plecați, așa că nu prea am mai avut parte de carne.

— Mâncarea asta e pentru necroservi! De ce-o mănânci tu?

Helena a clipit la auzul acestei revelații. Părea logic, însă îi era prea frig ca vestea să-i mai stârnească vreo emoție.

— Pentru că sunt prizonieră. Nu cred că li s-a părut necesar să mă hrănească bine.

— Ești... – Stroud s-a oprit ca și cum ar fi stat în cumpănă cum s-o numească – ... o resursă. Ferronii ar fi trebuit să te hrănească cum trebuie. Nu primești suficiente substanțe nutritive; nu-i de mirare că ai fost atât de bolnavă.

Expresia i s-a umplut de mânie. S-a întors și s-a dus la ușă. Un necroserv aștepta afară.

— Vreau să-l văd pe Înaltul Comisar! Aici! În persoană! Acum!

Ferron a apărut după câteva minute încruntat, abia aruncându-i o privire Helenei, care tremura încă în lenjerie.

— M-ai *convocat*?

— Ai vreun motiv s-o înfometezi? l-a întrebat Stroud, apucând-o pe Helena de braț cu degetele ei aspre, ridicându-i-l și răsucind-o. Uită-te la ea! Te plângi de febra ei, dar nu-i dai decât resturi de la bucătărie.

Ferron s-a uitat în sfârșit cu atenție la Helena.

— Poftim?

— Nu e necroserv, a spus Stroud tăios. Are nevoie de mâncare adevărată. Nu poți să te aștepți să facă față transferului dac-o înfometezi.

Ferron n-a spus nimic, însă Helena ar fi putut jura că se albise la față.

— O să vină după prânz, i-a spus el scurt înainte să plece. Ai grijă să fii în cameră!

Stroud a venit fără Mandl și a pus-o să se dezbrace până la lenjerie și să stea tremurând în fața ei. A înconjurat-o încet și degetele i-au alunecat peste umerii ei, în timp ce rezonanța îi pătrundea Helenei în piele.

— Nu te hrănesc? a întrebat-o într-un final trăgând aer printre dinți, când s-a oprit. A strâns-o de braț și a apăsat-o cu două degete pe burtă. Prezinți semne de malnutriție. Ce mănânci?

Pe Helena o durea pielea de frig, iar aerul îi pătrundea în oase.

— R-resturi de la bucătărie, a spus ea tremurând.

— Cum? Stroud a făcut un pas în spate, măsurând-o cu privirea. Descrie-mi exact ce mănânci de când ai venit!

Helena a înghițit în sec, încercând să se concentreze.

— Ăă... chestii fierte la grămadă, niște boabe de cereale, coji, cotoare și uneori resturi de carne. Când sunt ei acasă, cred că mănânc ce le-a rămas în farfurie. Dar recent au fost plecați, așa că nu prea am mai avut parte de carne.

— Mâncarea asta e pentru necroservi! De ce-o mănânci tu?

Helena a clipit la auzul acestei revelații. Părea logic, însă îi era prea frig ca vestea să-i mai stârnească vreo emoție.

— Pentru că sunt prizonieră. Nu cred că li s-a părut necesar să mă hrănească bine.

— Ești... – Stroud s-a oprit ca și cum ar fi stat în cumpănă cum s-o numească – ... o resursă. Ferronii ar fi trebuit să te hrănească cum trebuie. Nu primești suficiente substanțe nutritive; nu-i de mirare că ai fost atât de bolnavă.

Expresia i s-a umplut de mânie. S-a întors și s-a dus la ușă. Un necroserv aștepta afară.

— Vreau să-l văd pe Înaltul Comisar! Aici! În persoană! Acum!

Ferron a apărut după câteva minute încruntat, abia aruncându-i o privire Helenei, care tremura încă în lenjerie.

— M-ai *convocat*?

— Ai vreun motiv s-o înfometezi? l-a întrebat Stroud, apucând-o pe Helena de braț cu degetele ei aspre, ridicându-i-l și răsucind-o. Uită-te la ea! Te plângi de febra ei, dar nu-i dai decât resturi de la bucătărie.

Ferron s-a uitat în sfârșit cu atenție la Helena.

— Poftim?

— Nu e necroserv, a spus Stroud tăios. Are nevoie de mâncare adevărată. Nu poți să te aștepți să facă față transferului dac-o înfometezi.

Ferron n-a spus nimic, însă Helena ar fi putut jura că se albise la față.

— Am presupus că a mâncat la fel ca mine și Aurelia, a răspuns el încordându-și degetele. Aurelia e cea care s-a ocupat întotdeauna de meniuri. O să mă interesez.

— Vreau să mănânce mese complete. Oricât vrea, cu bucăți bune de carne și legume. Și terci sau supe între mese, până se însănătoșește.

El a dat din cap rigid.

— Va fi hrănită corespunzător. O să am grijă.

— Mulțumesc, Înalt Comisar. Ai grijă așa să fie! a zis Stroud întorcându-se spre Helena.

Ferron nu s-a mișcat. A continuat s-o privească pe Helena până când Stroud i-a aruncat o privire peste umăr.

— Poate te duci să vezi dac-o să aibă parte de o masă adevărată în seara asta.

El a clipit, a încuviințat scurt și a părăsit încăperea.

— Întinde-te! i-a spus Stroud Helenei imediat ce ușa s-a închis. Vreau să te examinez mai bine.

Ei îi era atât de frig, încât a fost recunoscătoare să se urce pe pat. Chiar și degetele reci ale lui Stroud păreau calde când i-a examinat membrele și a continuat spre abdomen, apăsând-o cu podul palmei ca să-i palpeze organele.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar fi suferit de malnutriție. Adesea se făcea greu rost de mâncare în timpul războiului, iar cei care luptau aveau prioritate: le trebuia hrană constantă și de calitate. Ceilalți se mulțumeau cu ce rămânea. După ce Rezistența pierduse porturile, începuseră lipsuri aproape peste tot.

Rezonanța lui Stroud îi răscolea stomacul. S-a înecat și a încercat să se ridice.

— Nici să nu te gândești! Stai nemișcată!

Până să apuce să protesteze, Stroud a apăsat-o cu degetele pe ceafă și Helena a dat ochii peste cap, pierzându-și cunoștința.

Când s-a trezit, Stroud nu mai era în încăpere. Se simțea groaznic, greoaie, corpul îi era parcă total dezorientat, avea vederea împăienjenită și lângă șoldul stâng o vânătaie foarte dureroasă, ca și cum ar fi fost înțepată cu un ac. Și-a frecat locul, încercând să-și dea seama ce fel de injecții ar putea fi necesare pentru tratarea malnutriției, însă mintea îi era prea încețoșată ca să gândească limpede.

În seara aceea s-a auzit o bătaie în ușă și servitoarea i-a adus o tavă cu o masă completă: carne în sos de vin roșu, două feluri de legume – dintre care unul cu brânză –, felii groase de pâine moale și pufoasă unse generos cu unt,

ba chiar o pară fiartă la desert. Helena s-a înfruptat cu poftă, deși știa că i s-ar putea face rău după. Era flămândă. Încă nu terminase de mâncat când Ferron a intrat și s-a aplecat asupra ei s-o verifice.

— Se pare că sunt obligat să mă ocup personal de tot, a spus încruntat, făcând un pas înapoi. Ai fi putut să menționezi asta.

— Dac-ar fi să mă plâng, n-aș începe cu mâncarea, a spus ea, afundând linguriță în pulpa perei și mâncând din ea cu înghițituri mici, ca s-o savureze.

Refuza să se grăbească din cauza lui. Ferron a plecat ușor capul, dar iritarea i-a rămas întipărită pe chip. S-a dus la fereastra cea mai apropiată. Helena a luat intenționat îmbucături mai lente, mestecându-le răsfățat. Când a terminat în cele din urmă de mâncat, avea senzația că-i plesnește burta. Voia să se cuibărească și să doarmă, dar Ferron a făcut un gest evident spre capul ei. Ea a oftat și s-a așezat pe marginea patului; ura că totul devenise o rutină.

Chiar și visele ei păreau să fie un produs al rutinei. Continua să-i viseze pe Ilva și pe Crowther. Pe Lila plângând. Iar și iar, amintirile păreau s-o bântuie.

Visele ei au părut să-i stârnească și lui interesul. Le-a urmărit de mai multe ori înainte să treacă la timpul pe care ea îl petrecuse spionându-l pe Lancaster, întrebându-se dacă venise cumva acolo s-o salveze. Aici Ferron și-a retras mâna.

Când vederea i-a revenit, Helena și-a dat seama că zace întinsă pe spate în pat. Fața lui era la doar câțiva centimetri deasupra.

— Lancaster va intra curând în rândul Nemuritorilor, i-a spus el. Ca o recunoaștere întârziată a serviciilor *excepționale* aduse în timpul războiului.

Era ceva disprețuitor în tonul lui, dar, dacă avusese de gând s-o umple de deznădejde, dăduse greș. Dacă Lancaster nu devenise încă Nemuritor, atunci era și mai probabil să fie un spion al Rezistenței. Trebuia să pară de încredere ca să se apropie atâta de Helena fără să trezească suspiciuni.

— Tu ești Nemuritor? l-a întrebat ea pe Ferron.

Pornise dintotdeauna de la presupunerea asta, dar acum începea să se întrebe dacă nu cumva e cu totul altceva.

Pe buzele lui s-a întins încet un zâmbet.

— Tu ce crezi?

Helena a clătinat din cap, nesigură.

Zâmbetul lui Ferron s-a risipit, dar el a continuat s-o privească. Ochii i s-au întunecat mai tare decât îi văzuse ea vreodată.

Atunci și-a dat seama că e întinsă pe un pat, sub el. Căldura i-a năvălit sub piele și un fior i-a străbătut spatele. S-a ridicat brusc și și-a încrucișat brațele. Ferron a făcut un pas înapoi, îndreptându-se de spate.

— Dacă ai vreo speranță legată de Lancaster, ar trebui s-o lași să moară.

Lila stătea pe marginea patului, cu sprâncenele încruntate, studiind-o pe Helena. N-avea nicio cicatrice pe chip.

— Tu cumva... Și-a ferit privirea și a părut că-și alege cu grijă cuvintele. Cumva nu mai ești bine? De-asta ai vorbit și de-asta avem acum toate ucenicele?

Helena s-a uitat tăios la ea, dar Lila își desfăcea o cataramă și n-a ridicat privirea.

— Nu. Sunt bine. Ucenicele sunt pentru că Matias speră să scape de mine.

— Aaa, bine. Adică, nu e bine, dar sună logic, a spus Lila și și-a dres glasul. Atunci înțeleg de ce nu ești încântată de ele.

Helena a făcut un efort să râdă.

— Să știi că poți vorbi cu mine... despre orice, dacă vrei, s-a uitat Lila la ea.

— Nu. Helena a dat din cap. N-am nevoie să vorbesc. N-are... niciun rost să vorbesc și, cum mi s-a amintit public nu demult, eu nu lupt pe front. Nu știu nimic despre ce înseamnă cu adevărat războiul. Deci... ce aș putea avea eu de spus?

Lila s-a foit și piciorul ei protetic a scos un pocnet. Apoi a zis:

— Cred că spitalul e mai rău decât câmpul de luptă.

Helena a rămas nemișcată.

— Mi-am dat seama când am fost acolo cu piciorul. Lila privea undeva departe, cu sprâncenele încruntate. Pe front... totul e extrem de concentrat, cum să-ți spun? Regulile sunt simple. Uneori câștigi, alteori pierzi. Uneori ești lovit. Ripostezi. Dacă e grav, primești niște zile să te refaci. Dar... A coborât privirea, bătând absent darabana în locul unde proteza i se prindea de coapsă. La spital, fiecare luptă pare o înfrângere. Nu-mi pot imagina ce înseamnă asta. A privit-o pe Helena. Acolo nu vezi decât ce e mai rău.

Helena n-a spus nimic. Lila a oftat și și-a desfăcut mai multe bucăți din armură, lăsându-le răsfirate pe patul ei.

— Când Soren mi-a spus ce ai zis... Nu sunt de acord, dar înțeleg. A împuns-o ușor cu cotul și s-a ridicat. Chiar dacă ucenicele sunt doar din cauza lui Matias, mă bucur că ai mai mult timp liber. Cred că aveai nevoie de asta, să te detașezi puțin de toate.

Helena a petrecut zile întregi recapitulând discuția. Îi lipsea teribil cineva cu care să poată vorbi, căruia să-i pese de ceea ce spune ea.

Avusese ucenice? Își amintea că Stroud menționase că existau și alte tămăduitoare, precum Elain Boyle, dar Helena crezuse că veneau din alte țări. Nu-și putea imagina că Marele Șoim ar fi aprobat mai multe tămăduitoare.

Ilva Holdfast se luptase mult pentru ca vivimanția Helenei să fie tolerată de Rezistență. Declarase că e voința zeilor ca Flacăra Eternă să aibă în rândurile ei un vivimant, că Helena fusese născută, găsită și adusă în Paladia cu scopul de a deveni tămăduitoare, astfel încât, dacă Luc e doborât în luptă, vivimanția să-l poată salva; că e o rezonanță coruptă, purificată de voința lui Sol. Helena fusese nevoită să părăsească orașul și să meargă în munți, să se antreneze cu un călugăr ascetic. Matias avea pe atunci doar gradul de Erete, trăia într-o colibă lângă moșia Holdfast și juca rolul de consilier spiritual al familiei. Nu-i plăceau din principiu tămăduitorii și o urâse din momentul în care dăduse cu ochii de ea. Nimic din felul ei de a fi nu se potrivea cu imaginea lui despre o tămăduitoare acceptabilă. Fusese mai mult un obstacol decât un profesor, dar Helena era încăpățânată și știa destulă medicină ca să exerseze singură. Era hotărâtă să devină tămăduitoare indiferent dacă lui îi plăcea sau nu.

Când Ilva începuse să ceară ca Helena să fie trimisă înapoi în oraș, pentru că Luc plecase pe front, Matias încercase să se împotrivească, susținând că nu e pregătită, până când Ilva îl mituise practic cu promisiunea că Luc îl va face Mare Șoim, un rang religios suficient de înalt ca să intre în Consiliu, și chiar și atunci el fusese de acord doar cu condiția ca, dacă avea să fie tămăduitoarea Flăcării Eterne, Helena să-i vindece pe toți cei care slujeau cauza sacră a lui Sol. La urma urmei, principele nu era mai presus de ceilalți, ci primul între egali.

Ce l-ar fi putut face pe Matias să-i aprobe niște ucenice?

Helena nu putea să nu se gândească cu tristețe la Lila. Când se întorsese ca tămăduitoare, i se recomandase să nu pară prea apropiată de Luc. O prietenie din copilărie era bună și frumoasă, dar cineva ca ea nu putea să pară că are o influență nejustificată asupra unei figuri precum principele. Supraviețuirea Paladiei depindea de credința de neclintit a Rezistenței în Luc. Dacă judecata lui era pusă la îndoială, întreaga Paladie ar fi avut de suferit consecințele. Trebuiau făcute anumite sacrificii. În calitate de prim paladin, Lila fusese persoana cea mai apropiată de Luc la care Helena avusese acces. Fusese prim…

A clipit. Stai puțin!

Existase și un paladin secund. Soren. Fratele geamăn al Lilei. Unde era Soren? Capul a început să-i zvâcnească. De ce-l uitase pe Soren? El… Printre amintiri i-a fulgerat o față. Mintea i-a deraiat violent, ca și cum s-ar fi ferit de ceva. Nu. A încercat să se concentreze. „Soren. Amintește-ți de Soren! Ce s-a întâmplat cu el?" A simțit furnicături pe piele și o durere înfiorătoare i s-a ridicat în trup. Plămânii i s-au contractat ca și cum s-ar fi umplut brusc cu apă, vederea i s-a înroșit violent.

Când capul i s-a limpezit, tâmplele îi pulsau dureros. La ce se gândise? La ceva legat de… Lila?

CAPITOLUL 13

În timp ce trecea prin capătul interior al holului de la intrare, Helenei i-a atras atenția o sclipire de argint neobișnuită. Pe latura cealaltă a zărit o ușă întredeschisă– o ușă despre care știa că e întotdeauna încuiată. S-a prefăcut că nu observase nimic, îndreptându-se încet într-acolo. Perfect conștientă de ochii care o urmăreau de peste tot.

Sufrageria era intens luminată și în curs de amenajare pentru o cină festivă. Pe masă fuseseră așezate vase și cutii cu tacâmuri pentru oaspeți. Helena a pregetat doar un moment ca să-și tragă sufletul, apoi s-a strecurat înăuntru. A avut grijă să nu încuie ușa, știind că asta ar fi atras necroservii ca o momeală. A pășit în schimb calmă, explorând așa cum făcea întotdeauna, îndreptându-se spre vitrina mare plină cu sfeșnice și vase de argint ornamentate, fără să se uite prea îndeaproape la cutiile cu tacâmuri. Când a ajuns în dreptul unui aranjament floral uriaș, a întins fulgerător mâna dreaptă, apucând dintr-o mișcare un cuțit minunat de tăios. A lăsat apoi mâna jos, ascunzând cuțitul în fustă, și a continuat să meargă. Inima a început să-i bată cu putere în piept. După atâtea luni, reușise în sfârșit să pună mâna pe o armă.

Una dintre servitoare venise aproape în spatele ei. Helena știa că nu e înțelept să ataci un necroserv decât dacă ești sigur că-i poți tăia complet capul. Era mai bine să ascundă cuțitul și să-l ducă înapoi în cameră. Și apoi ce? Tâmplele îi zvâcneau. Oare să-și ia viața? Acum o lună, răspunsul ar fi fost evident, dar acum posibilitatea de a fi salvată nu-i dădea pace. Vocea insistentă a lui Luc o bântuia, implorând-o să trăiască.

Poate nu trebuia decât să mai aștepte puțin. Ba nu. Nu mai putea aștepta. A strâns cuțitul în mână, simțindu-i greutatea în palmă până ce încheietura aproape i s-a contractat.

Dacă s-ar duce în baia ei și s-ar înțepeni între ușă și chiuvetă, ar avea suficient timp să-și taie venele și gâtul înainte ca cineva să ajungă la ea. Nu i-ar trebui decât un minut, suficient ca să piardă cât mai mult sânge până să intervină cineva, ceea ce n-ar fi prea greu, fiindcă Paladia, cu toate progresele ei medicale și științifice, nutrea o groază superstițioasă de transfuziile de sânge și orice implica corpurile sau fluidele altora. Oamenii credeau că și-ar contamina rezonanța. Un vivimant putea forța regenerarea sângelui, dar, în cazul unei hemoragii suficient de puternice, energia și materialele necesare pentru sângele nou ar fi fost avut ele însele un cost mortal. Stroud putea fi destul de pricepută ca să evite așa ceva, dar unul ca Ferron nu. Dacă ea și-ar tăia artera carotidă, chiar dacă el ar reuși s-o țină în viață, creierul ei n-ar mai putea fi folosit.

Sala amenința să se clatine, dar Helena s-a concentrat. A mers leneș mai departe, oprindu-se și prefăcându-se că studiază vasele de argint expuse. Erau piese frumoase, sofisticate, cu linii elegante și naturale, în total contrast cu lucrătura grea de fier forjat a casei.

În încăpere a intrat majordomul, făcându-i semn spre ușă. Helena s-a răsucit și a luat-o spre ieșire din sufragerie, având grijă să-și țină cuțitul ascuns, mișcându-se abia puțin mai repede decât de obicei, când ușa de la intrarea principală s-a deschis și înăuntru a pășit Ferron urmat de Atreus, a cărui dispoziție pusese pe fața subțire a lui Crowther o expresie acră. S-a oprit, fixându-și imediat ochii asupra Helenei, apoi privirea i-a fugit spre ușile deschise ale sufrageriei.

— N-am știut că i-ai dat mână liberă prizonierei în toată casa, a spus Atreus, uitându-se la ea cu dispreț.

Ferron a ridicat mâna fără să-i răspundă, concentrat asupra Helenei. Ochii i s-au luminat intens, ca ai unui animal de pradă.

Instinctul îi spunea Helenei insistent să fugă, însă ea nu voia să afle cât de repede ar fi reușit Ferron să-și întoarcă locuința împotriva ei; cușca cu gratii de fier din holul de la intrare putea cu ușurință s-o prindă. Era mai bine să evite suspiciunea. Cu o sforțare asupra ei înseși, s-a oprit să-i înfrunte, îngropându-și degetele în fuste.

Ferron s-a îndreptat spre ea. Privirea lui a părut că o studiază ca și cum ar fi bifat puncte pe o listă. Și-a scos mănușile cu nepăsare și le-a vârât în buzunar.

Fără să vrea, Helena a făcut un pas în spate și modelul de pe mânerul cuțitului i-a ciupit pielea din palmă.

— Nu te văd prea des în partea asta a casei, i-a zis el cu glas dezinvolt. E prima dată când intri în sufragerie?

Helena a simțit că i se usucă gura.

— Mă... mă uitam la flori.

Ferron a aruncat din nou o privire spre sufragerie, mijind ochii.

— Chiar așa? a întrebat.

Ea a profitat de clipa de neatenție ca să strângă mai bine cuțitul în mână.

— Da. Îmi plac... florile.

În ceafă i-a crescut un val de căldură și în stomac i s-a căscat un gol rece.

— Atunci hai să vedem! a zis Ferron, fixându-și privirea asupra mâinii ei ascunse printre fuste.

Helen a simțit că i se face inima cât un purice, dar a încercat să nu reacționeze, să pară inocentă.

— Ce-ai luat? a întins el palma.

Putea încerca să-l mintă, însă el n-ar fi crezut-o. Putea încerca să fugă, dar ar fi prins-o.

Putea încerca să-l omoare. Da. Asta avea să facă.

A căscat fals ochii, apoi a făcut o față lungă ca și cum ar fi fost surprinsă. Buzele lui Ferron au schițat un vag zâmbet disprețuitor.

Helena s-a repezit. Stăpânea doar noțiunile de bază ale alchimiei de luptă, dar corpul i s-a mișcat instinctiv. S-a aruncat spre el și lama a tăiat aerul. Ferron s-a ferit, așa cum ea intuise că va face. O mișcare defensivă de bază, perfect executată. Ea a azvârlit cuțitul, care s-a răsucit în aer. Rezonanța ar fi simplificat totul, dar se descurca și fără. A prins mânerul cu mâna stângă, ignorând durerea care i-a țâșnit în sus pe braț. Cu ajutorul rezonanței ar fi transmutat lungimea lamei, dar n-a avut nevoie decât de o fracțiune de secundă în plus ca să-i înfigă cuțitul în piept, țintind inima. Încheietura i-a explodat de durere. Își pusese toată greutatea în lovitură, dar a fost ca și cum ar fi încercat să înjunghie granitul; lama abia dacă l-a străpuns pe Ferron. El a scos un geamăt slab, ca și cum ar fi rămas fără aer, și a prins-o de umeri, îndoindu-se de mijloc. Ea a apucat cuțitul cu amândouă mâini și a împins mai tare și la încheietura stângă ceva i s-a rupt când a încercat să străpungă cu lama până la inima lui. Ferron a râs. Ajunsese cu buzele atât de aproape de gâtul ei, încât răsuflarea lui i s-a prelins Helenei pe șira spinării.

— Și eu care credeam c-ai să folosești otravă, a zis el pe un ton batjocoritor.

Înăuntrul ei s-a aprins furia. S-a tras repede înapoi, scoțând cuțitul. Atreus venea spre ei cu mâinile întinse înainte și fața contorsionată de furie. Helena n-avea nicio șansă împotriva amândurora. Încheietura mâinii stângi îi ardea. Abia mai putea strânge mânerul, dar nu voia să-i dea drumul. A ridicat mâna și și-a năpustit lama spre gât, întâlnind privirea lui Ferron cu o expresie de triumf sălbatic. El s-a mișcat atât de repede, încât a părut o

umbră. Rezonanța lui a explodat și lumea s-a transformat, devenind argintie. Cuțitul i-a fost smuls Helenei de la gât și o durere atroce i-a sfâșiat brațul până la umăr. Mintea ei abia a apucat să priceapă. Ferron înhățase lama în pumn și i-o trăgea deasupra capului. Cu cealaltă mână o prinsese de gât, ținând-o pe loc. Helena nu se putea mișca. Rezonanța lui o paralizase complet; toate oasele și tendoanele, toți mușchii erau sub controlul lui. Nu putea nici măcar să respire, inima i se zgârcise. La doar câțiva pași, Atreus era și el înțepenit în loc.

Așa omora Ferron.

Din mâna lui care strângea lama se prelingea sânge, curgându-i Helenei pe degete și în jos pe braț. Ochii erau un argintiu lucios atât de intens, încât păreau să scapere.

—De ce nu te oprești niciodată? a întrebat-o el, dându-i drumul și împingând-o în spate.

Mâna ei, amorțită de durere, a cedat și a dat drumul cuțitului.

—Tu de ce nu mori?

Nu mai avea rost să se prefacă. Voise să-l omoare; amândoi știau asta. Sângele continua să curgă pe mânerul cuțitului, picurând stacojiu pe podeaua albă de marmură, stropind mozaicul cu uroboros. Ferron i-a zâmbit fals.

—Din păcate, am niște angajamente de onorat. S-a uitat către tatăl lui, care se îndrepta din nou spre ei, și expresia de pe chip i s-a umplut de răutate. Ți-am cerut cumva ajutorul? a spus și s-a întors din nou cu fața la ea, examinând cuțitul din mână. Îi tăiase palma atât de adânc, încât rămăsese fixat în oase. L-a scos fără să schițeze nici măcar o grimasă, ridicându-l astfel încât lama să prindă lumina, iar sângele stacojiu să lucească pe tăiș. Ce frumos din partea Aureliei să lase cuțitele astea proaspăt ascuțite în apropierea ta!

Cu o mișcare lejeră din încheietură, a azvârlit înapoi cuțitul spre sufragerie. În mod normal, o aruncare atât de neglijentă n-ar fi fost suficientă ca obiectul să traverseze încăperea, dar rezonanța lui vibra încă în aer. Cuțitul a prins viteză, zburând drept prin ușa întredeschisă, și s-a înfipt în vaza mare din centrul mesei. Vaza s-a spart imediat și cioburile de sticlă au zburat în toate direcțiile. Apa s-a revărsat peste masă.

Ferron și-a privit mâna. Rana dispăruse deja. Helena știa că Nemuritorii se pot regenera, dar a fost oricum uluită să vadă asta pe viu. Ea însăși ar fi avut nevoie de cel puțin jumătate de oră ca să tămăduiască o astfel de rană; mâinile sunt delicate, complexe și pline de nervi.

Încheietura stângă o durea atât de tare, încât abia putea gândi limpede. Un firicel de sânge i se prelingea de sub cătușă în palmă, amestecându-se cu sângele lui Ferron de pe podea. S-a uitat amețită cum el își încovoaie degetele. Apoi ochii i-au căzut pe mâna ei și a scrâșnit din dinți.

—A trebuit să-ți vatămi tocmai locul cel mai greu de reparat. Va trebui s-o chem pe Stroud. S-a întors către unul dintre necroservi. Duceți

prizoniera în camera ei! a spus cu glas calm. Aveți grijă să nu iasă de acolo până mâine!

Helena n-a așteptat să fie împinsă. S-a întors și a plecat.

— Am mai văzut-o pe fata asta undeva, l-a auzit spunând pe Atreus, când ajunsese în hol.

— Era singura sudistă de la Institut; cam greu s-o ratezi, a răspuns Ferron, aparent nepăsător.

Valul de adrenalină se retrăgea din corpul Helenei. Când a ajuns la scări, picioarele îi tremurau și aproape i s-au tăiat. S-a înclinat spre cel mai apropiat perete, căutându-i suprafața cu vârful degetelor și strâmbându-se când a atins-o. Sângele a lăsat o dâră pe tapet.

Ar fi trebuit să-și taie gâtul în clipa când pusese mâna pe cuțit.

Era mijlocul iernii când a avut loc tentativa de asasinat asupra guvernatorului Fabian Greenfinch.

S-a întâmplat în timpul ceremoniei de dezvelire a noii statui a lui Morrough. Guvernatorul a susținut un discurs despre eliberarea Noii Paladii, iar Mandl, gardiana-șefă a centrului de reeducare de la Avanpost, ai cărui „membri" construiseră statuia, stătea alături de el pe platformă. Când a început ceremonia de tăiere a panglicii, dintr-o clădire din apropiere a fost trasă o săgeată de arbaletă. L-a ratat la mustață pe guvernator, lovind-o în schimb pe Mandl.

Mandl a murit. Unul dintre Nemuritori – pe care înfățișarea îl vădea absolut fără niciun dubiu – *murise* în fața unui public format din jurnaliști, oaspeți internaționali, cetățeni ai Paladiei și demnitari străini.

Moartea ei a stârnit unde de șoc în toată Paladia și dincolo de hotarele ei. Titlurile din ziare erau aproape isterice. Teroriștii Rezistenței, despre care se credea că fuseseră eliminați, se întorseseră spectaculos, în fața unui public care nu putea fi la fel de ușor redus la tăcere prin intimidare, așa cum se întâmplase cu presa națională.

Vizitele lui Lancaster la Spirefell au încetat subit. Aurelia plutea prin casă palidă și paranoică, tresărind la fiecare sunet ca și cum s-ar fi așteptat ca luptătorii Rezistenței să iasă din pereți și s-o ucidă pe ea următoarea. De mai multe ori Helena a auzit-o interogându-l pe Ferron cât de bine apărată e moșia și dacă n-ar putea aduce mai mulți necroservi.

Ferron, pe care Helena îl zărea din când în când, nu mai venea în haine de ceremonie, mantii și cămăși albe impecabile. Nici armura n-o mai îmbrăca, ci purta ceva ce părea a fi o combinație de echipament ușor de luptă și straie de „vânătoare". Se întorcea regulat acasă plin de noroi, ud leoarcă de ploaie și palid de furie.

Helena era încântată. Citea reportajele obsesiv, cu inima plină de entuziasm. Rezistența era încă activă. Ziarele subliniau în mod repetat că fusese o tentativă de asasinat *eșuată*, încercând cu disperare să ascundă faptul că, de fapt, cineva vizibil nemuritor fusese ucis din greșeală. Helena știa că tot continentul e în febra speculațiilor despre cum fusese posibil un asemenea lucru și dacă s-ar putea repeta.

Exista o cale de a-i ucide pe Nemuritori.

Zile întregi a pășit sprintenă.

Stroud a venit iar. Spre deosebire de Ferron și Aurelia, părea nepăsătoare la tulburările și pericolul nou apărut. Majordomul a adus o masă pliabilă de examinare pe care a desfăcut-o în mijlocul camerei, apoi a plecat.

— Dezbracă-te și întinde-te! i-a zis Stroud bătând ușor cu palma în masă, apoi s-a întors să studieze un dosar.

Helena a strâns din dinți și s-a supus.

— Aș fi crezut că ai preocupări mai urgente decât să vii aici, a spus ea, sperând să obțină informații noi.

Stroud i-a aruncat o privire în treacăt.

— Nu, a răspuns nepăsătoare, de parcă nu-i venea nimic în minte.

— Nu ți-e teamă că ai putea fi ținta unui atac?

— Nu fac parte dintre Nemuritori, a spus Stroud, ridicând indiferentă din umeri.

— Nu?

Helena s-a mirat. Presupusese că oricine era atât de apropiat de Morrough trebuia să fie Nemuritor.

— Nu. Poate într-o zi, dar momentan n-am niciun interes. Marele Necromant îmi dă putere de a-i duce lucrarea mai departe astfel încât să nu pălesc și să nu-mi pierd vigoarea cât timp îi rămân loială.

— Nu știam că e posibil așa ceva.

Pe Helena o dureau degetele – avea încă mâna stângă într-o atelă după tentativa de a-l omorî pe Ferron.

— Sunt multe pe care nu le știi. Tributul vivimanției intensive este reversibil pentru cei care știu cum s-o facă.

Stroud i-a aruncat un zâmbet disprețuitor. Helena a privit-o curioasă.

— Dar de ce să nu devii Nemuritoare?

Stroud a clătinat din cap.

— Nemuritorii au propriile… limitări. Bennet, de exemplu, a fost elevat printre primii. S-a folosit de vastele cunoștințe ale Marelui Necromant ca să experimenteze dincolo de ceea ce era considerat posibil. A petrecut decenii încercând să descopere secretele transferului. Oricine l-a cunoscut n-avea cum să nu-i aprecieze geniul. Eu am fost printre puținii care au lucrat îndeaproape cu el… Chipul lui Stroud a fost străbătut de o emoție vizibilă. Și-a dres glasul. Dar nici eu nu pot nega că, spre final, a început să-și piardă

controlul. A investit resurse enorme, inclusiv propria vitalitate, în experimente și, cu cât făcea mai multe, cu atât devenea mai obsedat. Nemuritorii capătă frecvent, în timp, o tendință spre sadism. Unii mai repede decât alții. Eu nu vreau ca munca mea să fie pătată de asemenea tendințe. Poate când va fi perfecționat transferul, o să cer să fiu elevată. Dar, până atunci, Marele Necromant îmi oferă ceea ce-mi trebuie. Știe că asta mă face încă mai loială decât sunt ceilalți.

Nemuritorii i se păruseră mereu psihotici Helenei, însă nu-și dăduse seama că ăsta e un efect secundar al imortalității.

Stroud a atins-o cu mâinile ei dure și aspre ca săpunul, murmurând pentru sine că prizoniera dă deja semne că începe să mănânce corespunzător.

— Ia-le! a îndemnat-o, punându-i în mână câteva pastile.

— La ce sunt bune?

Pe fața lui Stroud s-a zugrăvit nerăbdarea.

— Marele Necromant vrea să te vadă.

Helena s-a strâmbat dezgustată.

— De ce?

— Dacă nu le iei singură, am aici un tub, a zis Stroud, ignorându-i întrebarea și scoțându-l din trusa medicală. Pot să te paralizez și să ți-l vâr pe gât până în stomac, apoi să-ți torn pastilele prin el. Am făcut asta de multe ori. O să te pricopsești cu vânătăi la nivelul esofagului și câteva zile o să ai dificultăți la înghițire sau când vorbești. Tu alegi.

Helena a băgat rapid pastilele în gură, înghițindu-le fără apă și ignorând faptul că încercau să-i rămână în gât. Dizolvându-se, îi dădeau o senzație de arsură în contact cu țesutul.

Stroud i-a întors spatele, scotocind din nou prin trusă. De data asta adusese mult mai multe lucruri decât în vizitele anterioare. Helena a mijit ochii, încercând să distingă ce sunt, dar vederea i s-a încețoșat dintr-odată.

— Stai!...

Stroud a scos mai multe flacoane și seringi mari, înșirându-le pe masă.

— Ce...? a apucat să spună Helena.

Fața îi amorțea. A clipit. Stroud umpluse o seringă și stătea în fața ei, scuturând-o ușor ca să elimine bulele de aer. Helena a încercat să citească cuvintele de pe flacon. Literele i se învârteau în fața ochilor.

— Nu... a îngăimat.

— Totul e ca să fii pregătită, cum ți-am zis, a spus Stroud înfigându-i acul în brat.

Helena abia a simțit înțepătura.

Stroud a luat următorul flacon și o seringă mai mare. Capul Helenei s-a lăsat pe spate, legănându-se, și ea s-a clătinat, aproape căzând de pe masă când a încercat să se ferească.

— Întinde-te!

Cuvintele lui Stroud se auzeau ca un ecou în jur.

A fost nevoie doar de un ghiont și Helena s-a prăbușit pe o parte. A simțit masa rece la contactul cu tâmpla ei, în timp ce un alt ac îi era introdus în braț. Camera s-a întunecat. A auzit sunetul unghiilor lui Stroud lovind ușor o altă seringă. Apoi nu și-a mai amintit nimic.

CÂND I S-AU DESCHIS OCHII, era întuneric. Se afla în patul ei, cu brațele și picioarele pline de vânătăi dureroase de la injecții. Atela de la mână îi dispăruse. Era ca și cum cineva ar fi lovit-o în mod repetat în burtă, apoi ar fi înjunghiat-o peste tot ca să fie sigur. Tot corpul îi era umflat și tensionat, de parcă pielea i-ar fi fost întinsă prea tare. Îi venea să se facă ghem, dar o durea prea tare să stea pe o parte, pe brațe.

În oglinda din baie și-a văzut ochii larg dilatați, cu sclerotica înroșită. Gura îi era uscată ca o iască, dar stomacul o durea dacă bea apă. Aproape că s-a prăbușit pe podeaua băii.

Ferron a venit a doua zi – sau poate după două zile. Helena pierduse noțiunea timpului.

— Marele Necromant vrea să te vadă, a spus el. Ce-ai pățit?

Helena nu știa ce e în neregulă. Știa doar că i se administrase ceva oribil.

— Stroud, a murmurat ea.

El a înjurat și a părăsit camera, apoi s-a întors înfuriat. Helena a fost dusă în brațe până la o mașină cu motorul pornit în curte. A fost înfășurată în pături și așezată pe bancheta din spate. Aerul proaspăt a făcut-o să se simtă un pic mai bine, suficient ca să se poată ridica să privească pe geam, cu brațele încă dureroase de la vânătăi.

În loc să se îndrepte spre Centru, au traversat un pod către părțile joase ale orașului, intrând într-un tunel. Mașina a continua să meargă și n-a mai ieșit la suprafață, ci s-a oprit undeva în întuneric. Luminile chihlimbarii palide abia pătrundeau prin ceața vaporoasă ce plutea deasupra pământului, iar întunericul venea din toate părțile. Aerul era închis și umed. Simțea mirosul fluviului care amenința să pătrundă în automobil.

Ferron a coborât din mașină și a deschis ușa din spate. Tensiunea i se citea pe chip.

— Poți să mergi?

Singurele siluete pe care le-a distins Helena erau ale unor necroservi vechi, aproape putreziți. A înghițit în sec și a dat din cap că da.

„Nu te uita la umbre!"

— Atunci vino!

A luat-o de braț. N-a strâns-o tare, dar tot i-a făcut vânătăile să pulseze. Helena n-a putut decât să-l urmeze, respirând tot mai sacadat. Părul lui argintiu a devenit singurul lucru vizibil în întuneric. A întins mâna, încercând să se stabilizeze cu ajutorul vreunui perete pe care să-l atingă. A dat cu degetele de un strat umed și lipicios. Și-a tras mâna brusc.

Tunelul s-a deschis până la urmă într-o încăpere mare, luminată de aplice de sticlă verde; din ea se deschideau zeci de alte tuneluri, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unui furnicar. Pereții erau acoperiți cu fresce sofisticate, dar șterse. Arăta aproape ca un templu abandonat.

Helena nu mai văzuse niciodată locul acesta. Știa că Paladia fusese construită pe ruinele unui oraș distrus cu mult timp în urmă de o ciumă. Rivertide. Locul primului Război cu Necromanția. Crezuse că toate urmele lui dispăruseră.

Aerul era îngreunat de mirosul descompunerii, o miasmă oribilă care venea din celălalt capăt al încăperii. Instinctul îi țipa să fugă, însă Ferron o trăgea înainte. Picioarele i-au alunecat pe podea până când amândoi au ajuns în fundul încăperii.

— Eminența Voastră! Ferron a îngenuncheat, trăgând-o pe Helena cu el la pământ. Am adus prizoniera. Vă rog să mă iertați pentru întârziere.

A urmat o tăcere lungă, atât de lungă, încât Helena a început să se îndoiască că e cineva acolo.

— Ad-o mai aproape!

Cuvintele au plutit din beznă, mormăite, neclare.

Ferron a ridicat-o în picioare și a tras-o după el pe niște trepte pe care ea abia le-a zărit, apoi a împins-o iar în genunchi. Helena s-a uitat înspăimântată la apariția din fața ei. Abia recunoștea forma aceasta grotescă.

Morrough zăcea lăsat pe spate pe un tron făcut din trupuri. Necroservi, contorsionați și răsuciți unii în alții, cu membrele transmutate și contopite într-un fel de fotoliu, se mișcau sincron, cu pieptul ridicându-se și coborând în același ritm, strângându-se și destinzându-se în jurul lui. Părea cumva micșorat în comparație cu ființa imensă și distorsionată care fusese înainte. Arăta de parcă îi putrezea pielea pe el.

O lumină palidă a căzut preț de o clipă peste una dintre fețele din tron și Helenei i s-a părut că vede vechiul chip al lui Mandl, dar n-a fost sigură, pentru că tronul s-a mișcat, ridicându-l pe Morrough spre ea. Morrough a întins capul în față. Orbitele lui goale arătau ca niște găuri negre.

— Oare te-am supraapreciat, Înalt Comisar? Voiam deja amintirile alea, iar tu mi-ai adus doar fărâme.

Era ceva în neregulă cu limba lui; rostea cuvintele neclar, ca și cum ar fi avut pietre în gură.

— Îmi cer scuze. O să încerc să fac o treabă mai bună.

— Da, mereu încerci, nu-i așa? Cuvintele nu păreau spuse cu bunăvoință. O să examinez eu însumi aceste amintiri. Ține-o bine!

A urmat o scurtă pauză, în care singurul sunet audibil a fost respirația trupurilor descompuse. A apărut o altă față, pe jumătate putrezită, dar Helena a recunoscut cicatricea lată de pe craniul lui Titus Bayard. N-a apucat să facă însă nicio mișcare, căci Ferron i-a înfipt genunchiul între omoplați și și-a trecut brațele pe sub bărbie, ținând-o pe loc. Morrough a întins mâna dreaptă, uriașă și decrepită, cu degete compuse ca ale picioarelor de păianjen. Prin vârful degetelor îi ieșeau oasele, mai puțin la două dintre ele, care atârnau fără vlagă ca niște bucăți de carne.

Puterea rezonanței care a izbit-o pe Helena a fost arzătoare. A trecut prin ea ca un cablu electric, pârjolind-o din interior. Corpul i s-a contractat într-un spasm violent. A țipat printre dinți în timp ce energia îi făcea ravagii în creier.

Felul în care Morrough i-a cercetat amintirile n-a fost o simplă retrăire derutantă; a fost ca și cum conștiința i-ar fi fost jupuită. I-a decojit mintea strat cu strat, smulgându-i amintirile oriunde le găsea. Deși spusese că vrea să-i vadă amintirile pierdute, n-a părut grăbit să le găsească, concentrându-și atenția mai degrabă asupra ședерii ei la Spirefell. Monotonia, claustrofobia, izolarea nesfârșită, întreruptă doar de aparițiile ocazionale ale lui Ferron care-i verifica amintirile sau efectua transferul. A părut interesat mai ales de sesiunile de transfer și de coșmarurile și febra de după. Fricile ei l-au amuzat, iar agonia transferului i s-a părut ceva nou, căci a reluat întruna momentele în care Ferron o zdrobea și o înghițea, până când nu mai exista nici început, nici sfârșit pentru niciunul din ei.

Abia când Helena a încetat să mai țipe și a rămas moale, fără să se mai zbată deloc, el i-a căutat în sfârșit frânturile de memorie, însă și pe acelea le-a distorsionat. Luc pe acoperiș, însă lipsit de toate detaliile care făceau amintirea frumoasă: focul alb, lumina din ochii lui și luciul ca de aur al orașului la apus, toate au dispărut până când n-a mai rămas decât distanța dintre ei, felul cum Luc o respinsese, reproșul din vocea lui și drogul care-i tocea simțurile. Morrough a urmărit de mai multe ori, cu un fel de curiozitate leneșă, amintirea în care Lila întreba despre ucenice, dar cel mai mult i-a stârnit interesul imaginea Lilei pline de cicatrici, plângând. Când s-a săturat de ea, Helena a sperat că terminase, dar n-a fost așa. A revenit la ultima sesiune de transfer.

Puterea cu care îl împinsese pentru scurtă vreme pe Ferron afară din mintea ei n-a mai avut acum niciun efect. Morrough a tras de amintire, prelungind fiecare clipă chinuitoare a violului mental săvârșit de Ferron, respingerea cu care ea i se împotrivise, până când Helena nici măcar nu și-a mai dat seama că el se oprise în sfârșit. Mintea îi era inundată de atâta durere, încât n-a mai perceput nimic altceva până când a devenit conștientă că i se contractaseră plămânii. Nu mai putea să-și concentreze privirea. N-a mai știut

unde se află până când și-a simțit pulsul zvâcnind neregulat sub degetele lui Ferron și genunchiul lui apăsându-i coloana.

— Deci... Vocea lui Morrough venea de undeva din întuneric. Se pare că animantul Flăcării Eterne nu e mort.

Ferron a părut uimit.

— Credeți că Boyle e încă în viață? a întrebat el.

— Cine?

Ferron și-a slăbit strânsoarea asupra Helenei, iar ea s-a sprijinit de el în întunericul sufocant.

— A pomenit-o Stroud. Bazându-se pe înregistrările Rezistenței despre Elain Boyle, se presupunea că...

— Boyle nu contează. N-ai observat că transferul a fost altfel decât la ceilalți?

Helena s-a încruntat. Ceilalți?

— Mi s-a spus că dificultățile sunt cauzate de transmutațiile din mintea ei, a spus Ferron.

— Dificultățile astea există pentru că ea se împotrivește, pentru că se *poate* împotrivi. Este... Ea este animantul.

A urmat o pauză, întreruptă doar de respirația grea a necroservilor. Ferron părea încremenit de surpriză.

— N-ai observat și nici măcar n-ai bănuit? Morrough părea atât de înfuriat, încât a trebuit să se întrerupă să-și tragă sufletul. Mă tot întrebam de ce nu faci progrese, de ce face febră cerebrală atât de intensă, spre deosebire de subiecții testelor noastre. Cum ar putea ascunde atât de multe, dacă simpla pătrundere în mintea ei e așa de dificilă?

Morrough vorbea atât de lent, încât groaza părea să crească în jur cu fiecare cuvânt al lui. Ferron a rămas tăcut.

— Există un singur răspuns: ea este animantul. Chiar și acum, cu rezonanța aproape dispărută, încă se împotrivește. În încercarea de a scăpa de mine, și-a șters amintirea a ceea ce este.

Apăsarea din capul Helenei a crescut atât de mult, încât ea a încetat să mai vadă.

— Cred că vă înșelați, a străpuns întunericul vocea lui Ferron. Stroud spunea că e imposibil să-ți ștergi propriile...

— Ce știe Stroud? Nu e în stare să-și imagineze niciun talent dincolo de propriile ei abilități. Prizoniera este animantul. I-am *simțit* încercarea de a mi se opune.

Trupurile putrezite îl împingeau din nou pe Morrough spre Helena. Orbitele lui imense se căscau amenințătoare, rezonanța lui îi zumzăia ascuțit în oase.

— Vă rog să mă iertați, a spus Ferron. Avea glasul răgușit de uimire. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Morrough a tăcut mult timp. Sub ochii Helenei, chipul lui scheletic se umflase și unduia.

— Tatăl tău a fost aici recent, cerând o audiență așa cum îmi ceri tu mie iertare. Susține că a încercat să-ți spună ce-și amintește, dar tu nu l-ai ascultat.

Strânsoarea lui Ferron s-a întețit din nou.

— Amintirile lui sunt greu de crezut, Eminența Voastră. Mi s-a părut neînțelept să acord prea multă atenție crizelor lui paranoice. Nu mi-am dat seama că o să vă deranjeze cu afirmațiile lui. Totuși... am început în secret o nouă investigație ca urmare a comentariilor lui.

— Și?

— Se pare că a fost prinsă aproape de Portul de Vest, la scurt timp după bombardament.

— Ca s-o salveze pe paladina Bayard?

— Bombardamentul pare o metodă neglijentă de salvare. Evadarea paladinei poate să fi fost o coincidență. După cum știți, Bayard era deja pe moarte când am prins-o.

— A fost pentru *Bayard*! Sunt sigur!

Mintea Helenei zvâcnea încercând să-i înțeleagă ce spun. Un suspin răgușit și șuierător a ieșit din toate trupurile tronului odată.

— Noi am crezut în tot acest timp că e Hevgoss... dar de fapt a fost Flacăra Eternă. Probabil i-au dat de urmă.

— Cu siguranță, dacă și-ar fi dat seama, nu și-ar fi lăsat Sediul cucerit atât de ușor.

— Poate... Morrough nu părea convins. Dar decizia asta nu-ți revine ție. Eu hotărăsc ce-a fost inutil. Asta dovedește că Flacăra Eternă a fost mai vicleană decât credeam. Suspectez că prizoniera noastră animant știe mult mai multe decât își închipuie.

— Atunci am să-i frâng mintea în continuare, a spus Ferron, dând s-o ridice pe Helena de pe podea ca s-o tragă deoparte.

— Ți-am dat cumva voie să pleci?

Corpul lui Morrough s-a înălțat brusc și silueta lui masivă și distorsionată a planat amenințător deasupra celor doi. Era aproape dezbrăcat și pielea îi atârna atât de putredă, încât Helena îi vedea organele pulsând acolo unde țesutul se desprindea. Străluceau sub carnea în descompunere. L-a privit ametită. Avea prea multe oase, unele cenușii și sfărâmicioase, altele albe. A pus mâna vestejită pe umărul lui Ferron.

— Devii îndrăzneț, Înalt Comisar.

Ferron i-a dat imediat drumul Helenei. Ea i-a căzut la picioare. Era cald și ceva umed i s-a lipit de piele, pătrunzându-i prin haine. A simțit miros de viscere și de sânge vechi. Niște degete reci i-au tras de rochie în întuneric, în timp ce tronul se transforma din nou cu un gâfâit răgușit, putred.

— Cum aș putea avea încredere într-un om care ia atâtea de bune și trece cu vederea atât de multe cum ai trecut tu în ultima vreme?

Ferron a tras aer în piept cu un șuier.

— Eșecurile tale par să se înmulțească. Ai trecut cu vederea semnele de animanție ale prizonierei. Ai ignorat sfaturile tatălui tău. Și unde sunt asasinii pe care ți-am ordonat să-i găsești?

Putreziciunea cu tentă arămie din aer o înăbușea pe Helena, iar întunericul se strângea în jurul ei. Degete reci și moarte zgâriau după ea, încercând s-o tragă tot mai adânc. Toate fricile ei prinseseră viață.

— Sunt cel mai loial slujitor al vostru. N-o să vă dezamăgesc. Dacă a fost Flacăra Eternă, o să-i găsesc.

— A *fost* Flacăra Eternă! Cine altcineva ar putea fi? Cine ar îndrăzni să ucidă un Nemuritor? Arma a fost din obsidian. Crowther e al nostru acum, dar probabil a împărtășit secretele cuiva pe care l-am trecut cu vederea în timpul epurării. Poate identitatea lui e unul dintre secretele pe care prizoniera animant încearcă atât de tare să le ascundă.

Pe măsură ce Morrough vorbea, rezonanța din aer devenea o greutate solidă, apăsătoare. Coastele Helenei se îndoiau sub presiune, amenințând să se rupă și să-i sfâșie plămânii.

— Moartea lui Mandl a fost o umilință. Cineva atât de remarcabil ca tine ar fi trebuit s-o *anticipeze*.

Apăsarea a cedat puțin, cât s-o lase pe Helena să-și tragă disperată sufletul, însă miasma îi astupa gâtlejul, înăbușind-o.

— Cercetez toate pistele posibile, a spus Ferron, respirând greu. Documentele arată că Crowther a colaborat cu un metalurgist, ucis în bătălia finală. Am pus criptologi să-i reanalizeze cercetările și să caute orice indiciu despre alți colaboratori.

— Astea sunt informații vechi, a mârâit Morrough. De câte săptămâni investighezi decesele fără vreun rezultat? Ai uitat ce se întâmplă când sunt dezamăgit?

— Eu...

Vibrația rezonanței lui Morrough s-a intensificat și apoi a dispărut. S-a auzit un trosnet brusc și ascuțit, de parcă s-ar fi rupt niște crengi. Ferron a scos un icnet și a căzut ca un bolovan, nu întins pe burtă, ci peste Helena, sprijinindu-se cu un braț chiar deasupra capului ei. Ea abia dacă-i distingea fața. Ochii lui argintii deasupra ei păreau să strălucească, iar din gură i-a țâșnit sânge, picurându-i de pe buze pe podea. Expresia feței i s-a transformat într-o grimasă, corpul i s-a contorsionat, iar pupilele i s-au dilatat până când irișii au devenit niște fâșii subțiri de argint. Apoi a țipat și s-a lăsat moale, prăbușindu-se peste ea. Trupul greu și oasele rupte, ieșite atârnau greu deasupra ei, dar Helena nu-i mai auzea inima. Nu dădea niciun semn că mai respiră. Era complet nemișcat.

Apoi s-a cutremurat, scoțând un geamăt sugrumat care i-a bolborosit în plămâni, și pieptul i-a tresărit. L-au scuturat niște spasme ca și cum s-ar fi înecat și a tușit sânge, ridicându-se de pe ea.

— N-nu vă v-voi d-dezamăgi, jur.

Vocea îi tremura; era abia puțin mai ridicată decât o șoaptă. S-a sculat nesigur în picioare.

— Ai grijă să nu fie cazul! a fost tot ce a mai spus Morrough.

Ferron a întins degetele tremurânde și a ridicat-o din nou pe Helena de jos. Capul ei a căzut pe spate.

— Supravegheaz-o cu atenție! Flacăra Eternă va veni după ea în curând, sunt sigur.

— Mai degrabă mor decât s-o pierd, a spus Ferron, apucând-o mai strâns.

— Vreau să-i prinzi în viață de data asta, Înalt Comisar! Sunt ultimele scântei care îndrăznesc să mă batjocorească. Ai să-i aduci la mine, să-i ucid pe îndelete.

— Îi veți primi. Așa cum vi i-am dat pe toți ceilalți.

Vocea lui Ferron s-a înăsprit și a devenit mai hotărâtă. A făcut o plecăciune adâncă.

Helena a întors capul, scrutând, prin ceața vederii, fețele verzi și putrede de pe tron, înspăimântată de câte ar recunoaște dacă le-ar desluși clar. A încercat să se elibereze, dar n-avea cum să scape. Ferron a strâns-o și mai tare, târând-o afară din sală și trăgând-o apoi prin tuneluri șerpuitoare, fără să se oprească nici măcar când ei i se tăiau picioarele și se împiedica. N-o lăsa din strânsoare. În cele din urmă s-a oprit și, fără să-i dea drumul, i-a îngăduit să alunece la podea. Ea s-a prăbușit gâfâind, încercând încă să respire. Aerul era mai curat, umed și mlăștinos, însă nu mai simțea miros de sânge. Pietrele din tunel erau uscate. Capul o durea atât de tare, încât să încerce să gândească era ca și cum ar fi atins o rană deschisă. Dar avea o mulțime de întrebări.

— Am... Gâtul i s-a strâns sufocant. Eu... am atacat o închisoare?

— A fost după bătălia finală, i-a răspuns Ferron cu un glas venit parcă de departe. Se pare că ai fost prinsă după ce ai distrus mai bine de jumătate din laboratorul din Portul de Vest. Te-ai deghizat ca un hevgossian și pe urmă ai dispărut în bazinul ăla, producând rapoarte contradictorii. Investigația a fost neconcludentă, până când tata și-a dat seama de unde te știe. Fusese acolo în seara aia.

— Am fost tămăduitoare, a spus ea și a clătinat din cap. Nu eram... nu m-au lăsat să lupt.

Ferron a tăcut. Ea tot nu înțelegea.

— Era și Lila?

— Da.

— Dar era pe moarte când... ai prins-o.

— În laboratorul din Portul de Vest își făcea Bennet cercetările experimentale.

Un fel de mârâit de groază a ieșit din gâtul Helenei. S-a aplecat și a vomitat. Ferron a trebuit s-o sprijine.

— Bea asta! i-a pus el o sticluță în mână. O să-ți facă bine.

Mâna Helenei tremura, dar a înghițit fără să mai întrebe ce e. N-avea cum să-i dea ceva care să-i facă mai rău decât se simțea deja. Lichidul i-a ușurat durerea, însă era atât de amar, încât i-a amorțit gura și limba. A rămas așezată, respirând greu în timp ce substanța își făcea efectul. A încercat să se concentreze, dar se simțea năucită ca de o comoție. Când aveai leziuni cerebrale, era important să rămâi conștient. Conversația se spunea că ajută – să-i ții pe pacienți de vorbă. S-a silit să vorbească.

— Și tu ai trecut prin asta?

Limba i se mișca greoi. A simțit privirea lui Ferron asupra ei și ochii lui palizi au strălucit o clipă în întuneric.

— De mai multe ori… i-a răspuns după o tăcere lungă. Am avut parte de un antrenament riguros.

— De ce?

El și-a schimbat poziția, înăbușindu-și un geamăt stins.

— Ca să se vadă dac-am să fiu mai bun decât tata sau dac-o să cedez și la interogatoriu.

Helena s-a încruntat.

— A fost… înainte să-l ucizi pe principele Apollo?

El a pufnit lung, ca și cum și-ar fi stăpânit râsul.

— Vrei o mărturisire? a întrebat-o în cele din urmă. Să-ți spun tot ce-am făcut?

Helena îi vedea foarte neclar silueta. Stătea pe vine în fața ei și respira încă greu, ținând-o să nu cadă pe spate. S-a întrebat dacă se opriseră ca să-și revină ea sau el. Doza de laudanum pe care o luase îi mai domolise durerea care-i sfâșia capul. În minte i-a venit o întrebare și a simțit că e esențial să i-o pună. S-a aplecat înainte, încercând să-i vadă fața.

— Vrei să-mi spui?

Ferron a rămas tăcut mult timp, apoi s-a sculat fără să răspundă, trăgând-o și pe ea în picioare. Corpul ei era pe jumătate amorțit și el aproape că a trebuit s-o care restul drumului până la mașină.

La lumină, Helena a descoperit că mâinile și hainele îi sunt acoperite de rămășițe putrede, de sânge proaspăt sau învechit. Toți necroservii s-au uitat cum Ferron o trage spre mașină, predând-o unuia dintre servitorii săi, care i-a scos rochia și a înfășurat-o într-un pled de lână. Helena s-a prăbușit pe bancheta din spate.

Ferron s-a așezat în față. Când automobilul a ieșit din tunel, Helena a fost aproape orbită de albul viu al cerului acoperit de nori, dar a reușit să-i zărească profilul. Era aplecat înainte, cu ochii închiși. Palid ca moartea.

AU TRECUT DOUĂ ZILE PÂNĂ când Helena și-a recăpătat complet vederea și încă trei până a putut să stea în capul oaselor fără să se simtă amețită. A încercat să citească, dar cuvintele i se clătinau în fața ochilor, lăsându-i doar propriile gânduri.

În a treia zi, o femeie necroserv i-a adus la pat o tavă cu terci. Ea s-a uitat la servitoare, întâlnindu-i ochii albaștri tulburi.

— Ferron, vii puțin?

Femeia a privit-o lung, apoi a întors ochii și a plecat fără să spună nimic, însă în seara aceea, în timp ce ea abia ciugulea din farfurie, ușa s-a deschis și Ferron a pășit înăuntru.

— M-ai chemat? a întrebat-o sarcastic.

— Voiam să-ți pun o întrebare, a spus ea, aplecându-se înainte, deși asta i-a întețit durerea de cap până când ochii au părut să-i sară din orbite. A respirat adânc, adunând toate frânturile de informație pe care le strânsese în ultimele luni. Țesuse parcă fără să-și dea seama o tapiserie și abia acum distingea imaginea care i se contura sub degete. Mandl n-a fost primul Nemuritor ucis, a spus în cele din urmă. Nemuritorii mor de săptămâni de zile. Nu-mi dădeam seama ce au în comun disparițiile de până acum. Credeam că e cenzura, că poate sunt dizidenți, dar sunt Nemuritori. Dispar pentru că sunt uciși, iar tu ești cel care acoperă lucrurile.

Ferron n-a spus nimic; fața îi era precaută și lipsită de emoție. Helena a înghițit în sec.

— Nemurirea n-a avut niciodată prea mult sens pentru mine. Nici științific, nici logic. Pare un lucru periculos de... dăruit pur și simplu oamenilor, iar Morrough nu e deloc genul altruist. Știu cum funcționează vivimanția. Regenerarea complexă are un preț și întotdeauna cineva trebuie să-l plătească. E inevitabil. Cineva plătește pentru ca Nemuritorii să se poată regenera.

— Credeam că ai o întrebare, a zis Ferron.

— Ajung și la asta, i-a răspuns Helena calm, încercând să ignore durerea care-i pulsa în fundul capului. Când sunt într-un corp mort, Nemuritorii nu-și păstrează rezonanța veche; o preiau pe a celui nou. Ca tatăl tău: el e un alchimist al fierului, nu știe nimic despre piromanție. Așa că, dacă cineva ca tine, un animant, și-ar pierde corpul, atunci și-ar pierde abilitățile, iar dacă ar crede că a face pe cineva strigoi e o pedeapsă, un mod de a-i da o lecție, s-ar agăța de propriul corp indiferent de starea lui și ar fi disperat să afle cum poate face un transfer. Dar, chiar și dacă ar reuși, tot ar avea nevoie să

găsească un animant. Numai că animantul acela s-ar împotrivi transferului. Helena s-a schimonosit, apăsându-se cu mâna pe frunte ca și cum ar fi putut să împingă înapoi presiunea. Deci... aici intervine programul de repopulare, a spus cu voce tremurândă. Pe Morrough nu-l interesează economia sau ce fel de alchimiști există în Noua Paladie. Motivul real al reproducerii selective este ca Stroud să găsească o cale de a controla gradul de rezonanță cu care se nasc copiii. De asta l-au adus înapoi pe tatăl tău, iar eu l-am văzut la Centru. Stroud încearcă să producă un animant pentru Morrough. Dacă procedura transferului ar fi definitivată până atunci, Morrough ar avea la dispoziție mijloacele și corpul perfect, dar așa... nu mai are mult timp.

Ferron a mijit ochii. Helena a respirat adânc și a continuat:

— E ceva în neregulă cu el. E prea bătrân, iar asta ar trebui să-i afecteze rezonanța, dar nu se întâmplă așa. Are o altă sursă de putere, ceva din care se poate alimenta. Și totuși oricum se degradează. L-am văzut cu numai câteva luni în urmă și nu arăta așa. Acum tronul ăla e ceea ce-l ține în viață. Am tot încercat să ghicesc ce l-ar putea răni, pentru că nimeni nu se poate apropia de el. Apoi m-am gândit că poate sursa puterii lui e chiar sub ochii noștri, dar a fost ascunsă, ca să nu-și dea nimeni seama. Poate e prezentată sub forma unui câștig, a ceva ce oamenii sunt disperați să obțină, dar de fapt Morrough e cel care are nevoie de ea.

Helena a simțit o săgeată de durere străpungându-i capul. Vederea i s-a înroșit. A scos un geamăt chinuit și s-a prăbușit într-o parte. Ferron s-a apropiat de ea. Ea l-a privit de jos în sus, făcând un efort să pună întrebarea:

— Nemuritorii. Voi sunteți sursa puterii lui, iar Rezistența... noi am descoperit asta, nu-i așa? Cum să-l omorâm. Cum să vă omorâm pe toți.

CAPITOLUL 14

HELENA STĂTEA PE UN TABURET ÎNTR-UN LABORATOR. Pe masa din fața ei se aflau mai multe rânduri de metale transmutate și compuși chimici, unii modelați ca niște sfere goale pe dinăuntru, alții încă în flacoane, așteptând testele. De cealaltă parte a mesei ședea Shiseo, studiind una din sfere, pe care o ținea între degete, și scriind în același timp ceva pe o bucată de hârtie.

—Ai un repertoriu interesant, a spus el cu voce joasă, întinzându-se după un flacon din al treilea rând. Foarte neobișnuit. Atenție bună la detalii. Mă mir că nu ești metalurg.

—Nu știam ce să fac, a răspuns Helena, înmânându-i încă o sferă pentru evaluare. Simțeam că, orice aș fi ales, aș fi dezamăgit pe cineva. Toată lumea... A dat să miște din degete, dar s-a oprit, punându-și mâinile una peste alta. Toți își doreau foarte multe pentru mine, iar eu nu cred c-am știut vreodată ce vreau. A dat din umeri. Probabil mai bine, pentru că n-a contat până la urmă.

Shiseo nu i-a răspuns. Își studia notițele. S-a uitat la mâinile ei încrucișate, apoi privirea impasibilă i-a poposit pe chipul ei.

—Nu cred că ți s-ar potrivi o armă de oțel, i-a spus.

—Poftim?

—Ești excepțională în mânuirea titanului. L-am cunoscut cândva pe starostele breslei titanului și nici măcar el nu lucra așa de bine. A luat apoi o bucată din nichelul lucrat de ea, analizându-l. Ai încercat vreodată aliajul nichel-titan?

Ea a dat din cap că nu.

—Ar fi o armă mai potrivită pentru tine. Foarte ușoară. Cu oțelul ți-ai irosi puterea.

—Nu e pentru o armă, a zis repede Helena. E doar... de curiozitate.

Shiseo a scos un fel de plescăit.

— Deci... dac-ai vrea o armă, te-aș sfătui să folosești nichel-titan. Nu te limita la ce fac paladienii!

Când s-a chinuit să se trezească, toată partea dreaptă a corpului o durea vag, iar limba îi era extrem de sensibilă, acoperită în întregime de țesut proaspăt regenerat. S-a uitat amețită la baldachinul de deasupra ei, încercând să-și amintească ce se întâmplase. Ferron... vorbea cu Ferron.

S-a uitat după el, însă nu mai era.

Ea îi spunea că Morrough e pe moarte, că uciderea Nemuritorilor îi face rău cumva; pusese în sfârșit toate piesele la locul lor și pe urmă... Pe urmă nu mai era nimic.

S-a ridicat încet. Probabil avusese o nouă criză convulsivă. A dat din umeri, deschizând gura cu precauție, așteptându-se să-i înțepenească mușchii, să simtă tensiunea reziduală din ei. Nu s-a întâmplat nimic. S-a uitat în jos la ea însăși. Fusese tratată.

La spitalul militar nu avusese prea des de a face cu crize convulsive, dar Titus Bayard suferise de așa ceva după leziunea lui cerebrală. Tensiunea musculară nu putea fi tratată prin simpla atingere a vivimanției. Rezonanța putea să relaxeze mușchii încordați, însă tensiunea trebuia îndepărtată manual, prin masaj, pentru ca membrele să se poată întinde și îndoi din nou. Asta însemna că cineva îi atinsese – dacă nu mai mult – toată partea dreaptă a corpului. S-a înfiorat, sperând că nu fusese vreun necroserv, dar s-a răzgândit apoi când a luat în calcul celelalte variante.

A făcut un duș lung, până când i-au trecut toate durerile din corp, arcuindu-se pe spate și lăsând apa să-i curgă prin păr în timp ce rememora scena. Shiseo... Deci îl cunoscuse în trecut. Nu voise să creadă așa ceva, dar acum iată-l în gândurile ei. N-aveau cum să se fi cunoscut prea bine. Probabil că el făcuse teste de rezonanță asupra multor oameni. Poate fusese doar un mod de a spiona Rezistența. Dar atunci de ce să-i ascundă amintirea? Helena era derutată de amploarea golului din memoria ei.

De ce ar fi avut Nemuritorii încredere în Shiseo dacă el lucrase și trăise printre membrii Rezistenței pe tot parcursul războiului? Nenumărați paladieni fuseseră uciși sau întemnițați pentru mai puțin de atât, în schimb el fusese numit emisar. N-avea niciun sens.

După întemeierea sa, Paladia atrăsese străini din întreaga lume. Familia Holdfast își dorise ca Institutul să devină capitala mondială a alchimiei, un loc unde alchimiști de toate felurile să poată veni, studia și împărtăși cu alții tehnicile și metodele proprii. Însă Paladia renunțase repede la visul acesta.

Mai ales după ce Institutul începuse să funcționeze la capacitate maximă, ospitalitatea locuitorilor se risipise.

După moartea principelui Apollo, când începuseră să umble zvonuri de război, tatăl ei voise să se întoarcă în Sud. Spunea că nu e lupta lor și că datoria lui e s-o țină în siguranță, dar Helena îi promisese deja lui Luc că va rămâne, așa că tatăl rămăsese din cauza ei. Și murise din cauza ei.

Helena a tras adânc aer în piept, trecându-și degetele peste cicatricea de la gât când a ieșit din duș. În timp ce se ștergea cu prosopul, a înțepenit la vederea propriei imagini. De când mesele deveniseră mai substanțiale, începuse să evite oglinda, detestând schimbările pe care le vedea pe măsură ce chipul cunoscut dispărea. În amintirile ei era suptă la față de stres, cu pielea îngălbenită de lipsa luminii naturale. Părul aproape negru îi era mereu prins cu grijă în două cozi împletite și răsucite strâns la ceafă. Era scheletică și cu picioare subțiri, cu ochi mari, întunecați și scânteietori. Când sosise la Spirefell, în oglindă se mai vedea ceva din fata aceea. Acum însă nu mai era trasă la față, obrajii nu-i mai erau supți, iar ochii nu-i mai erau înfundați de oboseală. Culoarea pielii i se îmbunătățise. Fără elastic de păr sau pieptene, părul neprins i se revărsa pe umeri. Oasele abia-i erau vizibile. Arăta sănătoasă. Chiar frumoasă. O Helena dintr-o altă viață.

Dar ochii... Ochii ei erau morți. Nu aveau nicio sclipire. Scânteia pe care o considerase cândva cea mai importantă parte a identității ei se stinsese. Era un cadavru viu, prea puțin diferită de necroservii care bântuiau conacul.

FERRON ȘI-A FĂCUT DIN NOU apariția după o zi, în timp ce Helena își mânca cina. Era îmbrăcat în haine de „vânătoare", însă curate, așa că ea a bănuit că e pe plecate, nu se întoarce de undeva. L-a urmărit precaută când a intrat în cameră. Era vizibil mai slab fără haină și fără straturile obișnuite. Când el s-a apropiat, ea a mijit ochii. Avea haine gri-închis, menite să-l camufleze printre umbrele orașului, însă cu o nuanță metalică pe alocuri ce se vedea cel mai bine pe brațe, piept și picioare. O armură de corp țesută. De asta nu reușise să-l înjunghie.

El s-a oprit în fața ei; expresia lui era imposibil de descifrat, iar mâinile și le ținea la spate.

— Cum de ți-ai dat seama?

Ea a lovit cu dinții furculiței în farfurie.

— Cum mi-am dat seama? Că Morrough e pe moarte sau că-i creează pe Nemuritori ca pe un fel de sursă de putere?

El i-a zâmbit.

— Să începem cu partea a doua!

Helena s-a uitat spre fereastră.

—Toată lumea se purta mereu ca și cum războiul ar fi inevitabil, ar face parte din ciclul luptei veșnice dintre bine și rău, dar eu... pur și simplu n-am înțeles niciodată. De ce voia Morrough Paladia? Consiliul credea că la mijloc e Hevgoss, care-și fabrică pretext pentru o intervenție militară ca să poată anexa Paladia. Dar ce-ar fi avut Morrough de câștigat din asta? Nimeni n-a părut să se întrebe vreodată. Pur și simplu există mereu pe undeva un necromant malefic pe care Flacăra Eternă trebuie să-l distrugă. Nimeni nu vorbește despre motive, despre ce ar putea împinge pe cineva la necromanție. Helena a clătinat din cap. Eu pur și simplu nu cred că nemurirea e chiar așa un dar – mai ales pe care cineva să-l ofere așa cum îl oferă Morrough –, afară de cazul când îi aduce lui un avantaj mai mare decât tuturor celor care-l primesc. Lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate au de obicei un preț pe care nu-l afli decât când e prea târziu.

Ferron n-a zis nimic.

—Am dreptate? l-a întrebat ea.

Expresia feței și postura lui nu trădau nimic.

—Contează?

Ea și-a ferit privirea.

—De fapt, o să-ți spun... *dacă*-mi spui și tu ce anume s-a dovedit pentru tine prea frumos ca să fie adevărat, a adăugat el.

Helena a înghițit în sec, uitându-se lung la munții de afară.

—Paladia, i-a răspuns ea. Apoi a tras aer adânc în piept și s-a uitat la el. Deci?

Ferron a privit-o drept în față și ochii lui au scânteiat cu o expresie ciudată de satisfacție.

—Da, e pe moarte.

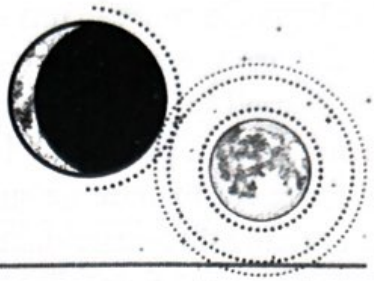

CAPITOLUL 15

Captivitatea Helenei a alunecat din nou în monotonie. Nu l-a mai văzut pe Ferron decât atunci când a venit să-i verifice memoria, apoi, câteva zile mai târziu, să efectueze din nou transferul. Nu s-a mai împotrivit. Mintea îi era încă fragilă, ca pânza de păianjen. Se temea că, dacă s-ar destrăma, Ferron ar avea libertate totală.

El n-a încercat să pătrundă în spațiile ascunse, ci pur și simplu s-a instalat în peisajul minții ei și a rămas acolo. A clipit și ochii ei au pâlpâit. Brațul ei stâng s-a ridicat și Helena s-a uitat cum strânge și desface pumnul. Conștiința îi era împărțită între ea și el, dar cu fiecare secundă i se părea că devine mai mult el decât ea însăși. Era devorată încet. A simțit gust de sânge. I se prelingea din ochi și din nas.

Când totul s-a terminat, a rămas moale acolo unde era, cu capul înclinat pe spate, privind tavanul până când necroservii au venit s-o ridice și s-o pună în pat. Pentru că nu se împotrivise, a avut doar o febră ușoară timp de câteva zile.

Se părea că, până la urmă, ea era animantul. Descoperirea o apăsa în piept ca un pietroi. Fusese convinsă că amnezia ei făcuse parte din strategia Rezistenței, că fusese menită să protejeze un secret vital pentru Luc. Că fusese un act măreț de sacrificiu de sine la care ea cooperase, încredințându-și mintea și amintirile misterioasei Elain Boyle. Dar până la urmă fusese vorba doar de ea și doar ca să se ascundă în tot acest timp? Numai atât? Cu siguranță trebuia să fie ceva, dar nimic din ceea ce-și amintea, niciun fragment din amintirile care-i reveneau nu sugera ceva important.

Ferron era mereu ocupat, încercând în cea mai mare parte a timpului să-i vâneze pe ultimii membri ai Flăcării Eterne. Când Helena se întâmpla să-l vadă de la ferestrele care dădeau spre curte, arăta vizibil epuizat. Uneori se întorcea acoperit de sânge. Ea n-avea cum să nu-i observe tensiunea din jurul ochilor și felul rigid în care se mișca adesea. A început să suspecteze că Morrough îl torturează în mod regulat. Pentru că Ferron nu putea rămâne mort, Marelui Necromant îi făcea plăcere să-l ucidă iar și iar. Ferron nu se întorcea acasă palid de furie; era în stare de șoc din cauza torturii. Simptomele deveneau tot mai evidente de fiecare dată când îl vedea. Era ca și cum, pe măsură ce consecințele de natură fizică dispăreau, se eroda mental.

Helena încerca să nu observe. Când nu putea, încerca să nu-i pese. Ferron se străduia să vâneze Rezistența. Fiecare tortură la care era supus era un semn că eșuase. Nu-și dorise ea să fie pedepsit? Până la urmă, își alesese singur soarta. Morrough era pe moarte, iar Ferron știa asta și totuși hotărâse să-l slujească, ducând la capăt tot ceea ce Morrough nu mai avea puterea să facă singur. Merita să sufere.

Când și-a descoperit pete de sânge între picioare, Helena a stat și s-a uitat la ele încremenită, complet năucită, până când și-a dat seama că-i venise *menstruația*.

Chiar și înainte de război, stresul provocat de examenele pentru bursă îi făcuse ciclul neregulat. După asasinat se oprise complet. Uitase că e ceva ce trupul ei trebuie să facă. Când fusese sterilizată, Matias voise să-i fie scos uterul, dar Ilva insistase ca procedura să fie cât mai puțin invazivă. O ligatură. Ceea ce însemna că tot poate sângera.

Și-a îndesat o bucată de pânză între picioare, iar când i s-a adus prânzul, a trebuit să-i ceară servitoarei ceva pentru menstruație. Dacă s-ar fi întâmplat mai devreme, poate că i-ar fi făcut plăcere să se gândească la disconfortul lui Ferron, silit să înfrunte realitatea unui prizonier femeie, dar acum neliniștea lui era ceva la care încerca să nu se gândească.

La zece zile după transfer, când a venit din nou la ea în cameră ca să-i verifice amintirile, părea mai puțin tensionat. În clipa când a dat peste îngrijorarea ei reticentă, dar stăruitoare în legătură cu el, a rupt legătura. Ea a clipit și, dezmeticindu-se, a descoperit că el o privește fix.

— Îți faci griji pentru mine? a întrebat-o, cu fața contorsionată într-un zâmbet batjocoritor. N-aș fi crezut c-o să apuc ziua asta.

Fața Helenei ardea.

— N-o lua ca pe un compliment! Urăsc tortura.

— Ah, o sfântă! a spus el sec, ducând mâna la piept. Sunt sigur că dragul de Luc ar fi fost impresionat de inima ta tandră.

— Nu-i rosti numele! i-a spus ea pe un ton aspru. N-ai fost niciodată prietenul lui.

S-a ridicat în șezut, deși capul îi vuia încă. El s-a sprijinit de stâlpul patului.

— Știi... uneori mă întreb cine e responsabil de moartea mai multor membri ai Rezistenței, Holdfast și principiile lui sau eu. Tu ce crezi?

— Nu e același lucru.

Lui Ferron i-au zvâcnit degetele. A reușit aproape să și le ascundă încrucișând brațele.

— Chiar există vreo diferență între a avea pe cineva dispus să moară pentru tine și a-l omorî?

Furia i-a izbucnit Helenei în piept.

— Da, sunt sigură că ți-ar plăcea să-ți imaginezi că nu e nicio diferență, ca să-ți împaci conștiința, dar nu ești deloc ca el.

— Nu cred că am o conștiință, a zis Ferron zâmbind subțire. Dar spune-mi, ai vrea ca eu să-i fi lăsat în viață? Pusese întrebarea încet. Ar fi fost mai blând să-i fi lăsat pe membrii Flăcării Eterne în viață, să-i fi lăsat pe oameni să spere? a adăugat.

— Ar trebui să spere, fiindcă mai există cineva. Un membru al Flăcării Eterne pe care nu l-ai prins.

— Nu va mai exista mult timp.

Helenei i s-a scurs sângele din obraji.

— L-ai...?

Vocea i-a tremurat.

Ferron a clătinat din cap.

— Încă nu, dar îți pot garanta, a spus și în zâmbetul lui se ghicea furia. Indiferent ce se va întâmpla cu Morrough, ucigașul va fi mort cu mult înaintea lui.

— N-ai cum să știi asta, i-a spus ea cu înverșunare.

— Ba am, a replicat el cu chipul atât de dur, încât părea sculptat în granit. E o poveste cu un singur final. Dacă Rezistența ta și-ar fi dorit altceva, ar fi trebuit să facă altfel de alegeri. Poate unele dificile, realiste – și să renunțe la ideea maniacală că dreptatea cauzei lor face victoria inevitabilă. Au fost niște proști – absolut toți. Ferron a rânjit batjocoritor. Dacă zeii ar exista cu adevărat, l-ar fi făcut pe Apollo Holdfast mai greu de ucis.

Helena s-a uitat lung la el, la fața lui contorsionată și la furia tangibilă din ochi.

— Pe cine urăști atât?

Până în momentul acela nu conștientizase profunzimea furiei lui. Era ca un ocean care se întindea la nesfârșit și promitea numai moartea.

O clipă, el a părut surprins de întrebare, apoi emoția i-a dispărut ca o cutie închisă brusc.

—Pe mulți, i-a spus dând insolent din umeri și a zâmbit cu buzele curbate ca o coasă. Majoritatea sunt deja morți.

Spre sfârșitul iernii, Lancaster și-a reluat vizitele la Spirefell. Helena nu-i mai acorda atenție. Dac-ar fi existat și cea mai mică șansă să fie membru al Rezistenței, Ferron l-ar fi vânat până acum.

Când a auzit pași mulți pe coridoare, și-a dat seama că Ferronii organizează un nou eveniment. Aripa principală a casei intrase în trepidație. S-au adus necroservi noi, iar cadavrele putrezite care stăteau mereu de pază la ușa principală au fost duse în altă parte. Holul de la intrare s-a umplut cu ghivece de flori care așteptau să fie aranjate. Fuseseră livrate de undeva din Sud sau cultivate în seră; răzoarele de la Spirefell arătau încă deprimant.

Helena a socotit data și și-a dat seama că e echinocțiul de primăvară. Aurelia dădea o petrecere.

Când automobilele au început să sosească, în curte a fost aprins focul în vase mari deschise. Helena urmărea venirea oaspeților de la o fereastră înaltă. Era o petrecere mai mică decât cea de la solstițiul de iarnă. Solstițiile rau cele mai importante sărbători din Paladia, în timp ce echinocțiile erau ărbătorite mai mult în țările agrare. Se spunea că în Novis au loc în fiecare rimăvară parade grandioase în cinstea lui Tellus, zeița pământului.

Când toți oaspeții erau deja înăuntru, Helena a așteptat jumătate de oră înainte să se strecoare spre aripa principală. Necroservii erau prea ocupați cu invitații ca s-o supravegheze și singurii care o urmăreau erau ochii din pereți. A auzit vocile încă înainte să ajungă în sufragerie. Lumea părea a fi beată. Helena s-a furișat în încăperea alăturată. Vocile răzbăteau înăbușite prin pereți, dar, dacă se concentra, înțelegea totuși conversația.

—E o fantomă, vă spun eu. Holdfast s-a întors să se răzbune. Nu există altă explicație, s-a auzit un glas sonor și împleticit. Direct prin pereți a trecut, nenorocita!

—Tacă-ți gura! i-a răspuns cineva tărăgănat. Nu există fantome, javră.

—N-ai spune asta dacă l-ai fi văzut pe Vidkun. Se zidise singur în casă, numai cu necroservii lui. Nu intra niciun șobolan. Cum a putut cineva să-l omoare?

—Doar fiindcă tu nu ești în stare să transmuți nimic care nu-i jumate cupru nu înseamnă că restul lumii nu poate. Se știe că Holdfaștii adunau alchimiști din toate colțurile lumii. Probabil e unul dintre ciudații ăia. În plus, Vidkun era un idiot. Stătea acasă și locuia singur. Dacă nu vrei să mori, du-te să te fuți în patul altuia, nu într-al tău!

S-au auzit râsete ca niște nechezături.

— Dacă tot vorbim de futaiuri, a spus o voce nouă, șireată, câți dintre voi ați fost recent la Centru? V-a arătat Stroud toată oferta?

Unii au chicotit. Helena a înghețat, neputând să mai respire.

— Sunt întotdeauna bucuros să-mi fac datoria civică. Paladia nu poate avea niciodată prea mulți alchimiști, a răspuns un glas pofticios.

— Stroud te lasă să alegi pe oricine vrei?

— Hm, a răspuns vocea șireată, probabil depinde ce repertoriu ai. Îți dă o listă cu numerele camerelor din care să alegi. E o fată acolo, drăguță... n-are cicatrici așa de rele. A reușit să mă muște, căței aua, dar a fost *foarte* cooperantă după ce i-am rupt maxilarul. I-am spus lui Stroud s-o lase să se vindece după metoda veche. Vorbitorul a scos un oftat dramatic. O să mă întorc săptămâna asta să mă asigur că e gravidă, iar dacă nu, probabil o să încerc din nou. Sper totuși să nu fi reușit, cred că o să-mi placă mai mult de ea cu gura cusută.

Helena s-a simțit ca și cum ar fi înjunghiat-o cineva. Durerea i s-a răsucit în piept și în stomac.

— Asta e tot? Din ce am citit în ziare, credeam că e un proces mai complicat. Trebuie să văd ce pot să obțin.

S-au auzit și mai multe râsete.

— Tu ai fost, Ferron? Cu repertoriul tău, tu sigur treci prin fiecare cameră.

Helena a simțit că i se usucă gura.

— Nu, a răspuns Ferron rece. Am lucruri mai bune de făcut.

— Adevărat, tu n-ai nevoie să faci naveta în oraș, când ai deja una aici.

— Prizoniera nu e folosită pentru asta, a întrerupt Aurelia conversația. Oricum, o să scăpăm curând de ea. Plus că... nu-i nimic de capul ei. Nu face decât să se furișeze ca un șobolan. A trebuit s-o amenințdoar ca să se spele.

— I-am văzut poza în ziar. Cam sălbatică, dar nu cred că m-ar deranja, a răspuns vocea șireată.

Au izbucnit râsete zgomotoase.

— Ați observat florile? a întrebat tare Aurelia.

I-a răspuns un glas de femeie, mult mai blând decât ale bărbaților, apoi și vocea Aureliei s-a domolit. Helena a ciulit urechile, dar a reușit să prindă doar câteva cuvinte despre taxele de import.

Conversația a revenit la cel mai recent omor.

— Groaznic! Nici măcar n-am putut să dorm după ce l-am văzut. Era tăiat bucăți, în felii atât de subțiri, încât trecea lumina prin ele. Îi fuseseră toate băgate pe gât.

— Dar după, nu-i așa? s-a auzit un glas nou, speriat. Era deja mort când...

— Nu, înainte. Avea aliajul în sânge. I-a blocat regenerarea. Oricine ar fi, ăsta neprins încă e un psihopat.

— Ați observat tiparul, nu-i așa?

Au urmat o pauză și murmure stânjenite.

— Epurarea din Ziua Victoriei, a spus Ferron fiindcă nu răspunsese nimeni. Ucigașul imită execuțiile. Vidkun a fost o copie a lui Bayard și a nevesti-sii.

— Deci e numai răzbunare? a revenit glasul speriat. Durant, Vidkun și toți ceilalți... ăștia sunt Nemuritorii care au fost acolo în seara aia. Noi ceilalți suntem în siguranță.

S-au auzit murmure de ușurare.

— Futu-i!... s-a auzit vocea șireată. Înseamnă că n-o să se lege de cățeaua aia frigidă. Speram să fie ea următoarea.

— Eu să știți că n-am de gând să risc, a bubuit alt glas. Tocmai mi-am construit o cameră ermetică. Pereții, tavanul și podeaua sunt din fier inert și plumb solid. Eu singur știu combinația. Nimic nu poate trece prin ea.

Oaspeții au petrecut mult timp descriind diversele precauții pe care i le luaseră – trepte înșelătoare și mecanisme defensive secrete din locuințe, toate în funcție de repertoriul fiecăruia. Helena a încercat să asculte cu atenție, dar conversația s-a fragmentat în mai multe discuții mici care se suprapuneau într-un bâzâit de neînțeles. În cele din urmă, s-au auzit hârjâit de scaune și Aurelia spunând ceva despre florile din seră, apoi vocile s-au împrăștiat în altă cameră.

Helena s-a rezemat moale de perete, neputând decât să stea acolo, țintuită de groază la gândul a ceea ce se petrecea la Centru. Fuseseră foarte multe femei în Rezistență. Puține în luptă, dar multe în alte părți: lucrau la spital, mergeau pe linia frontului ca infirmiere militare și aduceau răniții în siguranță, erau operatori radio și transmiteau mesaje, spălau și reparau haine și uniforme, găteau – toate sarcinile obișnuite care nu se terminau niciodată, nici măcar când începea un război, femeile le îndepliniseră. Fuseseră găsite probabil la Sediu și nu se dovediseră suficient de importante ca să le execute.

Și în tot acest timp, Helena crezuse că prizonieratul ei e groaznic. Acum se simțea copleșită de vinovăție pentru cât de puțin îndurase.

Casa era liniștită, conversația se auzea doar ca un bâzâit la câteva camere distanță. S-a îndreptat încet spre aripa de vest, încă în stare de șoc și groază. Era aproape după colț când a auzit pași alergând în urma ei. S-a întors la timp ca să vadă nedeslușit o siluetă. Ceva a lovit-o. A rămas fără suflu și s-a prăbușit la pământ, dând cu capul de podeaua de lemn. Lumea i-a dispărut brusc din câmpul vizual, iar tavanul boltit s-a căscat ca un bot negru, larg deschis peste capul ei. A rămas amețită, încercând să respire, și cel de deasupra ei s-a ridicat puțin, dezvăluindu-și identitatea. Lancaster.

— Te-am prins, a spus el, gâfâind, țintuind-o pe loc cu greutatea lui. A râs încet. Cine ar fi crezut că o fugă la toaletă o să-mi aducă atâta noroc? Ferron ține mereu aripa ta plină de necroservi. Nu știam dac-o să ajung vreodată la tine. A fost nevoie de o petrecere destul de mare ca să-i țină ocupați pe toți. Degetul mare i-a alunecat pe bărbia și obrazul ei. Respirația îi era fierbinte și încărcată de vin. He-he...! Ia te uită! Ai mai pus ceva pe tine de ultima dată.

Helena simțea că i se învârte capul. „Fă ceva!"

— Dac-aș fi fost Ferron, te-aș fi ținut legată cu lanțuri de patul meu. O mână i s-a furișat spre sâni, strângând tare, apoi și mai tare. Tu trebuia să fii a mea. Eu te-am prins când erai ocupată să-i scoți mațele lui Atreus. Când te-am văzut printre ruinele laboratorului, înconjurată de flăcări, în vreme ce cerul ardea și toți necroservii ăia se adunaseră în jurul tău. Arătai ca Lumithia născută din foc.

Helena a încercat să se răsucească și să se elibereze, dar nu putea să-și miște prea mult brațele. Îi venea să țipe, dar știa că el i-ar fi înăbușit prea repede glasul. Trebuia să aștepte momentul potrivit. Lancaster s-a aplecat aproape de ea, șoptind:

— Ar fi trebuit să mă facă atunci Nemuritor; fără mine nu te-ar fi prins. Dar ai dispărut. De data asta nu te mai pierd. În sfârșit, o să ne distrăm.

Inima îi bubuia Helenei în piept. Și-a mușcat limba, răbdând. O singură șansă.

— M-ai auzit țipând destul, a continuat el cu glas răgușit. Mă întreb cum sună când țipi tu. A râs încet. Deocamdată însă cred că trebuie să rămânem tăcuți. Nu vreau să ne mai întrerupă Ferron.

A băgat mâna în buzunar, bâjbâind după ceva. Helena a smucit în sus din șolduri, dezechilibrându-l și dându-i un cot în maxilar. S-a chinuit să se ridice în grabă și durerea i-a fulgerat în încheieturi când miezul cătușelor i s-a înfipt în mușchi și oase, iradiindu-i chinuitor în brațe. A luat-o la fugă. Ușa din capătul coridorului era încuiată. Mâinile îi ardeau și abia a simțit mânerul; degetele i-au bâjbâit, căutând ceva de care să se agațe.

O mână i-a smucit capul înapoi, târând-o de păr. A văzut stele verzi și un braț învelit într-o stofă groasă aproape i-a intrat în gură, înăbușind-o, când a încercat să țipe de groază.

— Faci pe deșteapta cu mine, cățea!

Lancaster a mai târât-o puțin cu spatele și i-a împins capul într-o parte. Un ac i s-a înfipt în gât.

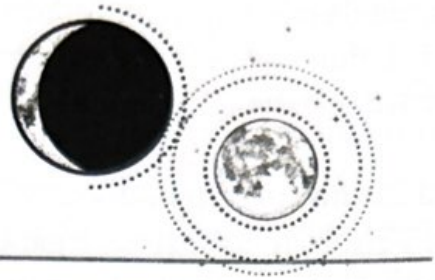

CAPITOLUL 16

Ceva nu era în regulă. Gândurile Helenei erau încețoșate, chinuindu-se să se înșire în timp ce era târâtă pe podea și îmbrâncită într-un colț întunecat.

— Să nu scoți un sunet! i-a spus cineva.

S-a apropiat o umbră. Niște buze s-au lipit de ale ei, groase și umede, și o limbă i-a intrat cu de-a sila în gură până ce Helena s-a înecat cu ea. O durere ascuțită i-a sfâșiat buza și gura i s-a umplut de sânge fierbinte și sărat.

— Trebuie să deschid poarta. Așteaptă aici! a zis umbra, dar apoi a ezitat, apropiindu-se amenințător de ea și strângând-o de gât.

Helenei au început să-i tremure degetele. Umbra și-a înfipt dinții în ceafa ei, într-o parte, și o durere vie, ca o rană proaspătă, i s-a răspândit în brațe. S-a zvârcolit. O mână i-a acoperit gura, înăbușindu-i țipătul.

I-a dat drumul în cele din urmă.

— Așteaptă aici! Să nu scoți niciun sunet!

Helena a rămas așezată. Durerea i se adunase la ceafă și în umeri. Când a încercat s-o îndepărteze, mâinile i s-au murdărit de ceva lipicios și umed. În timp ce stătea și aștepta în întuneric, simțea un gând legănându-se undeva la marginea minții, aproape, dar de neatins.

Umbra s-a întors. Helena a încercat să vorbească, dar umbra i-a acoperit gura cu mâna și a târât-o afară. Lunile erau amândouă aproape pline, atârnând ca două discuri luminoase în întuneric. Ceva a smucit-o de încheietură, trăgând-o înainte. În braț i-a țâșnit un piron de durere și s-a împiedicat. A fost târâtă pe pietriș și de pe buze i-a ieșit un țipăt înfundat. Deasupra ei era o gură căscată.

Poarta era deschisă.

— Aproape am ajuns. Jur pe toți zeii că te întorc pe dos ca pe o mănușă!

Umbra era din nou aproape. Îi vedea fața în lumina lunii. Buze roșii și dinți. Lancaster. Avea un rânjet de șacal.

Helena a încercat să vorbească. Avea *nevoie* să spună ceva, dar cuvintele nu-i ieșeau. Îi înțepeniseră în gât, pulsând. Dintr-odată, o smucitură și i s-au muiat picioarele și în aceeași clipă Lancaster a dispărut. S-a auzit un bufnet puternic.

Helena s-a întors cu o privire ametită și l-a văzut pe Lancaster căzut moale lângă zidul porții. Ferron stătea deasupra lui și-l lovea cu picioarele cu atâta forță, încât de fiecare dată îi trosneau oasele. L-a ridicat apoi de gât până la nivelul lui. Luna strălucea asupra lor; arătau ca făuriți din argint.

— Te duceai undeva, Lancaster?

Plămânii lui Lancaster au scos un horcăit umed.

— Am bănuit că nu te deranjează s-o împrumut, văzând cum o lași pe Aurelia să se joace. Eu sunt cel care a prins-o. Ar trebui să fie a mea.

— N-o să fie niciodată a ta.

Fără a-i da drumul din strânsoare, Ferron i-a înfipt mâna în burtă cu ușurința cu care ar fi băgat mâna în apă. I-a scos măruntaiele, înfășurându-le în jurul pumnului. Lancaster a țipat, zvârcolind din picioare. Ferron i-a tras atât de mult de ele, încât mațele au pulsat, licărind în lumina lunii.

— Dacă te mai văd vreodată, te strâng de gât cu ele, i-a spus pe un ton liniștit, dar înspăimântător. Păcat că nu ești nemuritor. Atunci te-aș fi strâns cât mai lent.

A dat drumul mațelor, care au rămas atârnate de corpul lui Lancaster ca niște lanțuri de ceas, apoi și-a scos batista și s-a șters pe mâini, în timp ce Lancaster se împleticea pe poartă, scâncind și încercând să și le îndese la loc în burtă. După ce l-a văzut dispărând, Ferron s-a întors spre Helena. Avea fața țeapănă de furie.

— Tâmpito! De ce-ai ieșit în seara asta?

Helena s-a uitat doar lung la el. S-a gândit că ar trebui să spună ceva. Ceea ce încercase să-i spună lui Lancaster.

— Ferron vine mereu după mine, a șoptit.

El s-a oprit. A strâns dinții și pumnii și un moment n-a mai zis nimic. Apoi a înghițit în sec și a oftat.

— Ce ți-a făcut? a întrebat-o cu voce joasă, lăsându-se în genunchi lângă ea

Helena s-a uitat cum arată. Rochia îi fusese sfâșiată, ciorapii, rupți. Toate hainele ei erau ferfeniță, pline de sânge și pietricele albe. Ferron a întins mâna, atingând-o ușor pe umăr, și ea a simțit un mic val de căldură. A dat să se strângă în el, dar el s-a dat înapoi.

— Ești drogată, i-a spus. Te-a pus să înghiți ceva?

Ea a dat din cap că nu.

— Deci o injecție. Hai la tine în cameră!

Ochii au părut o clipă să i se împăienjenească, apoi a ajutat-o să se ridice în picioare. Helena a icnit, căci durerea îi țâșnise în brațe. Ferron n-a mai zis nimic, dar i-a pus haina lui pe umeri, acoperindu-i rochia zdrențuită.

Necroservul se afla în cameră, cu un vas cu apă și o cârpă în mână.

— Curăț-o! i-a cerut el, îndreptându-se spre fereastră și rămânând acolo nemișcat ca o statuie, în timp ce femeia o ducea pe Helena să se așeze pe marginea patului și se apuca să îndepărteze cu mișcări blânde pietricelele și sângele.

Degetele îi erau reci și mirosea vag a carne crudă lăsată prea mult timp afară. Helena s-a tot tras înapoi, dar, de fiecare dată când se ferea, femeia se apleca după ea, până când a încolțit-o cu spatele de căpătâiul patului. A început să dârdâie.

— Oprește-te! a spus într-un final Ferron, cu glas încordat.

Helena a înghețat, la fel și necroservul, care a făcut un pas în spate. Ferron a venit spre ele. Ea s-a uitat lung la pantofii lui. Erau atât de lustruiți, că străluceau.

— Care-i problema? a întrebat-o el.

Erau multe probleme. Mai multe decât își putea aminti creierul Helenei în clipa aceea.

— Nu-mi place când oamenii sunt morți, i-a spus cu voce mică.

El a oftat și s-a așezat lângă ea, luând cârpa din mâna necroservului.

— N-o să te rănesc, i-a spus cu glas încordat și a luat-o de umeri, întorcând-o spre el.

Ea știa. O rănea doar în anumite zile, iar asta nu era una dintre ele, așa că a stat nemișcată.

El a început de la umăr, mișcându-se încet, îndepărtând pietricelele albe și spălându-i rănile înainte s-o atingă ușor cu degetele. Ea a simțit un fior de căldură în timp ce pielea i se țesea la loc, regenerându-se într-un țesut nou și delicat. A continuat pe umeri și în sus pe gât, ajungând până la buza care-i pulsa de durere. Buzele i se strânseseră într-o linie subțire, iar expresia de pe chip îi era concentrată și lipsită de emoție. Când a terminat, și-a îndreptat atenția spre mâinile ei. Încheieturile o dureau, iar pielea îi era fierbinte și întinsă. I-a întors o mână. Palma îi era jupuită până la carne, presărată cu pietricele minuscule.

A durat mai mult să-i tămăduiască mâinile și încheieturile și, chiar și după ce tăieturile au dispărut, durerea a persistat. El a continuat să i le verifice, punând-o să-și miște toate degetele. În cele din urmă, s-a dat înapoi și și-a întors privirea.

— Ți-a mai... făcut ceva?

Ea a clătinat din cap că nu. El a răsuflat greu. Se uita în gol, spre cealaltă parte a camerei.

—Trebuie să rămân în oraș în următoarele câteva zile. Cred că e mai bine să stai în camera ta până mă întorc.

Helena n-a spus nimic. Într-un final, Ferron s-a ridicat și a ieșit. Pentru prima dată, ea a auzit încuietoarea de la ușă. A rămas așezată, privind țintă peretele, neînțelegând ce simte. Mintea îi funcționa doar pe bucăți.

Era murdară. S-a dus și a stat sub jetul de apă fierbinte, lăsând-o să-i curgă pe față și pe umeri. Simțea încă dinți înfigându-i-se în piele, carnea sfâșiindu-se sub apăsarea lor. Zonele acelea erau încă sensibile. Îi venea să-și înfigă degetele în ele și să le smulgă cu totul. A găsit o cârpă și s-a frecat până când pielea i-a devenit atât de fragilă, încât o durea chiar și atingerea apei.

Pe spătarul fotoliului fusese întinsă o cămașă de noapte din flanelă, iar pe pat era o cană cu ceai din plante. A recunoscut mirosul de mușețel, dar când a băut din el, gustul era atât de amar, încât i-a strâns limba în gură. Laudanum. L-a băut pe tot, după care s-a cufundat într-un somn adânc și gol.

CEAȚA DIN MINTE I S-A risipit a doua zi dimineață. Plămânii i s-au contractat, iar pieptul i s-a umflat de panică când s-a gândit la ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple și la cât de oarbă fusese în momentele acelea. Dacă Lancaster ar fi scos-o din Spirefell, ce i-ar fi făcut? Ce l-ar fi lăsat ea să-i facă, zăcând acolo fără să se împotrivească? S-a ghemuit strâns și nu s-a ridicat când a auzit cheia rotindu-se în broască.

Servitoarea a intrat și a lăsat tava lângă pat: micul-dejun și un ceainic cu inconfundabilul miros de mușețel. I-a turnat o ceașcă, apoi a scos un flacon mic cu câteva picături de lichid roșiatic înăuntru. Helena a clătinat din cap, dar a regretat alegerea după ce necroervul a plecat și ea a rămas singură cu gândurile ei. Îi tot veneau în minte fetele din programul de repopulare, ademenite cu promisiuni de hrană și de iertare. Dacă n-ar fi fost sterilizată și nu și-ar fi pierdut memoria, ar fi fost și ea acolo.

Comparativ cu ceea ce îndurașeră ceilalți supraviețuitori, Ferron era aproape cumsecade. Un gând absolut îngrozitor. Cum se făcea că Înaltul Comisar era unul dintre cei mai puțin monstruoși Nemuritori? Și totuși nu. Nu era adevărat. Îl văzuse omorând, îl văzuse scoțându-i lui Lancaster organele cu un gest calm, cu mâinile goale. Avea destulă natură de monstru înăuntrul lui, la pândă.

Capul îi bubuia. A închis ochii. Ușa era zăvorâtă de fiecare dată când plecau servitorii, așa că n-a făcut niciun efort să-și părăsească patul. A stat ghemuită sub pături, sufocată de disperare, până când tăcerea a fost întreruptă de un scrâșnet metalic brusc și ușa s-a dat de perete.

Helena s-a ridicat repede din pat și a văzut-o intrând pe Aurelia, cu un ziar într-o mână și cu bastonul de fier în cealaltă. Pe hol erau câțiva necroservi. Toți stăteau cu ochii pe ea. Aurelia s-a oprit dintr-odată, întorcându-se spre ei, apoi a apucat strâns de baston și l-a răsucit pe unul din drugii de fier care străbăteau podeaua. Ușa s-a trântit, aproape tăindu-i brațele unei servitoare. S-a auzit un hârjâit metalic și tocul ușii s-a deformat, sigilând camera. Aurelia s-a întors spre Helena.

— Vino-ncoace!

Vocea ei scăpăra de furie.

Helena a alunecat din pat și s-a dus spre ea fără un cuvânt. Inima îi bătea cu putere. Aurelia era palidă și fragilă ca o tulpină de iarbă în mijlocul iernii. Era îmbrăcată și aranjată impecabil ca întotdeauna, dar cumva vag părea că se destramă. Cerceii, candelabre delicate din perle mici, îi tremurau.

— Știai că am fost a treia fiică pe care a avut-o mama?

Helena nu știa nimic despre Aurelia.

— Familia mea e fier pur de aproape un secol, a avut în fiecare generație câte un membru al breslei, dar n-am ajuns niciodată foarte sus. E greu să concurezi cu alde Ferron. Tata spunea mereu că în Paladia trebuie să te mulțumești cu fier vechi până reușești să faci ceva din el. Iar noi voiam să facem ceva. Aurelia a tras iute aer în piept. Când s-a născut Kaine, lumea a crezut că e ceva în neregulă cu el. Că poate e un lipsit sau că n-are rezonanță la fier. Nimeni nu era sigur, știau doar că familia e secretoasă în privința lui. Tata a văzut o oportunitate. Părinții mei erau verișori. Tata s-a gândit că pot face ușor o fată cu rezonanță pură la fier și Ferronii ar fi fost disperați să-l însoare pe Kaine cu ea. Ca să păstreze controlul asupra breslei. Aurelia a oftat. Pieptul i se ridica și cobora greu. Mama mi-a spus că primele două fete au fost mici, „niște fărâme". Ochii albaștri ai Aureliei au sclipit. Tata a plătit un vivimant să vină devreme să vadă dacă sunt fete, dar, pentru că n-au dat semne de rezonanță la fier în pântec, n-a lăsat-o pe mama să le păstreze. Dac-ar fi dus sarcinile până la capăt, spunea el, riscam să încheie altă familie a fierului contractul de căsătorie. Eu am fost a treia. Mama zicea mereu că primele două au fost ale ei, iar eu sunt... a lui Kaine Ferron. Le-a ars în șemineu și a îngropat cenușa în curte. Stătea tot timpul acolo cu ele.

Helena a privit-o cu o compasiune uluită, însă asta n-a părut decât s-o înfurie și mai tare pe Aurelia.

— Știu că tragi cu ochiul. Ai văzut articolul *ăsta*?

Aurelia a ridicat ziarul ca Helena să poată vedea prima pagină. Era o fotografie macabră, chiar și în alb-negru. Îngenuncheat, cu fața clar vizibilă, Ferron îl eviscera calm pe Lancaster în holul Spitalului Central.

Helena a apucat să se uite doar o clipă, apoi Aurelia a smucit din mână, împăturind ziarul, și nodurile degetelor i s-au albit când a apucat strâns bastonul. Casa a scos un geamăt și s-a cutremurat.

—Trebuie să recunosc, a zis Aurelia cu o voce neobișnuit de calmă. Când am aflat că soțul meu l-a ucis pe Erik, am fost foarte fericită. M-am gândit: „În sfârșit, a observat!" Cerceii în formă de candelabru i-au vibrat mai tare. Am încercat să fiu o soție perfectă. Știam că nu e o căsnicie din dragoste, dar am crezut că o să-și dea seama că fusesem *făcută* să-i fiu nevastă. Câți bărbați pot spune asta? Am făcut totul, absolut orice, exact așa cum trebuia să fac. A smucit din mână, ținând încă strâns ziarul, și inelele alchimice i-au sclipit mohorât. Lumea nu știe, dar el nu locuiește aici. În ziua nunții m-a lăsat în holul de la intrare. A dispărut o lună întreagă până să aflu că se întorsese în oraș. Am crezut că e un test. Am decorat și am dat petreceri, dar n-a participat niciodată la ele. Apoi am crezut că i-aș putea atrage atenția dacă-l fac gelos, dar nici nu i-a păsat. M-am gândit că poate preferă bărbații sau n-are nicio preferință, iar mie nu-mi rămâne decât să accept. Amărăciunea de pe chipul Aureliei s-a urâțit. Am acceptat. Vocea i-a tremurat de ciudă. Până ai apărut tu. Și, dintr-odată, el s-a mutat aici și a întors fiecare colțișor al moșiei cu susul în jos pentru tine. Te-a scos la plimbări și ți-a făcut *ție* turul casei.

Helena a deschis gura, încercând să-i explice că Ferron fusese obligat să facă toate astea.

—Taci! Nu vreau să te aud! Pumnul Aureliei a mototolit ziarul. Apoi a început Erik Lancaster să-mi dea atenție. Aurelia părea gata să izbucnească în lacrimi. Era foarte înțelegător. Mă însoțea la toate evenimentele la care Kaine nu se sinchisea să vină. Voia să știe totul despre mine. Observa orice făceam ca să-l impresionez pe Kaine. Voia să vadă casa și cum o decorasem. El a fost cel care mi-a spus că ar trebui să încep din nou să dau petreceri, ca toată lumea să vadă cât de minunată sunt, chiar dacă Kaine nu vede asta. Solstițiul de iarnă a fost ideea lui. Lista aia lungă de invitați... și toate cinele... Chiar și petrecerea de la echinocțiu a fost ideea lui. Vocea Aureliei s-a stins și ea a rămas privind preț de câteva clipe spre ferestre. Când am aflat că l-a omorât Kaine, m-am gândit: „În sfârșit, a observat. A fost doar ocupat până acum. Chiar îi pasă." Dar apoi... Un frison a străbătut trupul Aureliei. Apoi mi-am dat seama că Erik s-a apropiat de mine în săptămâna de după articolul ăla nenorocit despre tine, în care se anunța că o să stai aici. Voia mereu să vină aici, chiar și iarna, când vremea e îngrozitoare. Și m-am gândit la cum a tot dispărut: în timpul petrecerii de solstițiu, la cinele festive, la echinocțiu. Și cum era întotdeauna agitat când se întorcea și mă găsea.

S-a așternut o tăcere cumplită.

—Totul a fost din cauza ta, a spus Aurelia până la urmă. Erik a venit aici din cauza ta. Kaine l-a ucis din cauza ta. Erik s-a folosit de mine! S-a folosit de *mine* ca să ajungă la *tine*!

A aruncat ziarul pe podea și paginile s-au deschis, dezvăluind chipul lui Ferron, cu părul și pielea palidă. Avea mâinile pătate de sânge negru. Privirea lui Lancaster era goală și chipul lui, încă deformat.

— De ce le pasă atât de mult de tine? a cerut Aurelia răspuns, păşind înspre Helena. Ce e atât de special la tine, încât să-l facă pe Kaine să se mute aici, în casa asta pe care o urăşte atât de făţiş? Cu toţi servitorii ăştia pe care nu-i suportă în jurul lui, dar de care nu vrea să se descotorosească niciodată? De ce s-ar folosi Erik luni în şir de mine ca să ajungă la tine? De ce le pasă de tine?

— Eu…

Amelia i-a tras o palmă şi inelele de fier au izbit-o pe Helena în obraz.

— Nu vreau să mai aud nimic!

Dincolo de uşă s-a auzit o bufnitură puternică, de parcă cineva încerca s-o dărâme. Aurelia a tresărit. Încă una. Stăpâna casei a zâmbit.

— Cred că şi-a dat seama că sunt aici, a zis ea. Dar nimeni n-o să intre pe uşă la timp. Fiindcă uite ce am!

A pus bastonul direct pe unul din drugii de fier din podea şi aceştia s-au răsucit în sus ca o iederă, încolăcindu-se pe încheieturile Helenei şi trăgând-o în jos. A dat cu genunchii de podea cu un bufnet dureros care i-a zguduit şira spinării. Aurelia a venit lângă ea.

— Ţi-am spus să nu-mi faci probleme!

Bătăile din uşă deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Aurelia a aplecat capul în faţă.

— Cum să-ţi spun? E foarte greu să-i cumperi ceva lui Kaine. Niciodată nu pot găsi ceva pe care să şi-l dorească, dar a început să colecţioneze ceva anume… Ştii ce?

Inima Helenei bătea cu putere. A clătinat din cap.

Aurelia a făcut semn din cap spre colţul opus al încăperii.

— Ochi. Uite unul chiar acolo! Pariez că ne urmăreşte chiar acum. Căprui nu cred că are în colecţie.

— Te rog, nu!… Helena a încercat să-şi smucească braţele din strânsoare, însă fierul din jurul încheieturilor nu ceda.

— Nu-ţi face griji! i-a zis Aurelia. Aşa Kaine o să aibă o bucăţică din tine după ce ai să fii trimisă înapoi.

Helena a încercat să se elibereze, dar Aurelia a pus fierul s-o tragă şi mai jos, mai să-i smulgă umerii din încheieturi.

„Ferron o să vină. O să vină." Cuvintele îi veneau în minte Helenei într-o buclă neîntreruptă. Avea să vină; nu se putea să nu ştie ce se întâmplă. N-avea s-o lase pe Aurelia…

Era în oraş. Helena ştia cât de lung e drumul.

Aurelia a apucat-o de maxilar. Inelele i se lungiseră în nişte ţepi ameninţători.

— Cască ochii!

Helena a început să tremure.

— Te rog...!

— Taci din gură! a spus Aurelia, dând drumul bastonului și apucând-o mai strâns de falcă, înfigându-i vârful inelelor în obraz.

Bătăile din ușă s-au întețit.

Aurelia a rezemat vârful unui inel de coada ochiului stâng al Helenei, înfigându-l în scobitura găvanului. A zâmbit cu o privire care sclipea de răutate.

— Sper să fiu aici când o să te vadă Kaine. Chiar și dacă mă omoară, satisfacția momentului o să merite.

Helena a smucit din cap spre spate și inelul Aureliei i-a zgâriat obrazul.

— Aurelia! Țipătul a cutremurat aerul. Nu o singură voce, ci mai multe în același timp. *Aurelia*!

Necroservii țipau prin ușă. În vocile lor se auzea o furie inumană, cutremurătoare. Aurelia a tresărit și a râs panicată, aruncând o privire spre ușă.

— Nu știam că pot face asta. Se pare că ai parte de toate tratamentele speciale.

S-a întors spre Helena, încleștându-și degetele în părul ei ca s-o țină în loc și înfigându-i din nou vârful în scobitura ochilor. Durerea și presiunea au crescut; Helena își simțea ochiul gata să-i iasă din orbită. Necroservii țipau încă, dar ea abia dacă-i mai auzea, acoperiți de bătăile propriei inimi. A izbit-o gândul halucinant că fața Aureliei Ferron avea să fie ultimul lucru pe care-l vede. Avea să fie lăsată în întuneric pentru totdeauna. Ochiul i-a cedat și n-a mai văzut cu el.

Întreaga casă s-a cutremurat și podeaua s-a mișcat ca o făptură adusă la viață. Aurelia i-a dat drumul, întorcându-se derutată. Până să apuce să mai facă ceva, funiile de fier s-au smuls din podea și din pereți, năpustindu-se asupra ei ca niște șerpi în atac, înconjurând-o și smucind-o din loc. Aurelia a țipat îngrozită în timp ce era târâtă pe podea și s-a luptat să se elibereze cu ajutorul rezonanței, însă cârceii de fier s-au încolăcit tot mai tare în jurul ei, până când Helena a auzit trosnet de oase rupându-se și Aurelia s-a lăsat moale. Degetele ei cu gheare de fier au rămas rășchirate și contorsionate acolo unde încercaseră să împingă metalul.

Totul s-a oprit. La fel de repede cum se trezise la viață, casa s-a afundat din nou în nemișcare.

CAPITOLUL 17

HELENA ȘI-A ÎNCORDAT BRAȚELE ÎN FUNIILE NECLINTITE de fier, încercând să scape, dar marginile lor îi zgâriau pielea și umerii îi ardeau de durere. Camera din jur se vedea pe jumătate și era devastată. Singurul lucru care se auzea era respirația ei speriată. Casa era complet tăcută.

I s-a părut că trece o eternitate până când a auzit pași undeva departe pe coridor. Ușa s-a deformat, deschizându-se, și Ferron s-a așezat în genunchi în fața ei, ferind-o de vederea îngrozitoare a Aureliei, în timp ce fierul din jurul încheieturilor i se topea. Helena s-a prăbușit spre el. Pieptul îi tresărea spasmodic de panică înăbușită. El i-a ridicat bărbia și a privit-o în ochi și expresia lui s-a schimbat în groază. I-a atins obrazul și i-a luat fața în mâini, trăgând de mai multe ori aer adânc în piept.

—Ți-a ieșit ochiul din orbită și ai o perforație adâncă în sclerotică, a spus cu voce tremurândă. Cum îl repar?

Helena l-a privit buimacă, tremurând la rândul ei. Lacrimile îi curgeau pe față și-i udau degetele. Respira din ce în ce mai repede. Ar fi trebuit să știe răspunsul la întrebare, dar nu-și amintea. Simțea doar locul unde gheara de fier a Aureliei îi străpunsese ochiul.

Ferron a prins-o ferm de umeri.

—Uită-te la mine! Am nevoie să te calmezi și să-mi spui cum se repară. Tu știi ce e de făcut.

Ea și-a înăbușit un suspin. „Gândește, Helena!" Era tămăduitoare. Cineva avea un ochi rănit. Trebuia să acționeze eficient dacă voia să-i salveze vederea. „Concentrează-te!"

— P-p-pentru o perforație de sclerotică... a spus cu glas șovăielnic, încercând să-și amintească tehnica.

N-avea habar cum să explice cuiva fără experiență în vivimanție; nu învățase niciodată pe cineva să tămăduiască. Oricum era inutil. Ferron ar fi putut repara țesutul vătămat, dar nu i-ar fi redat vederea. Ar fi rămas tot oarbă de un ochi. A simțit că o lasă puterile. El a strâns-o mai tare, ținând-o dreaptă.

— Hai! Știi cum ai fi făcut tu. Spune-mi!

Ea a înghițit în sec.

— Rezonanța trebuie să fie foarte aproape, a spus, abia șoptit. Începi din punctul cel mai adânc și regenerezi țesutul exact ca pe cel înconjurător; nu se poate matrica precum pielea. Trebuie să regenerezi complet fiecare structură. Strat cu strat.

Răspunsul ei ar fi fost suficient ca să descurajeze orice tămăduitor priceput. Regenerarea simplă era una, dar matricarea țesutului era solicitantă la nivel tehnic și năucitor de repetitivă, ca și cum ai fi privit cum ți se freacă pielea până se cojește. Îți umplea creierul de furnicături, dar concentrarea trebuia menținută constant. Ferron nu știa să facă asta.

El și-a pus mâna peste a ei și degetele li s-au aliniat. Ea i-a simțit vag rezonanța prin vârful degetelor, până când i s-a oprit la încheieturi.

— Arată-mi!

Helena avea încheieturile învinețite. Durerea i-a zvâcnit în oase când și-a mișcat degetele. A ignorat-o, concentrându-se pe senzația intuitivă a rezonanței, care-i lipsea de atâta timp. Prin rezonanța lui își simțea vag prezența ochiului.

Transmutația începea întotdeauna cu o atingere inițială, pentru a crea conexiunea. Odată stabilită, alchimistul putea lăsa degetelor libertate de mișcare ca să manipuleze canalul.

A mișcat precaut din degete, ghidându-le pe ale lui, țesând filamente invizibile de energie într-o rețea fragilă de țesut. Ochii argintii ai lui Ferron aproape emanau lumină în timp ce-i imita mișcările.

Helena a simțit o mică smucitură din centrul ochiului. A scâncit, încercând să stea nemișcată. Era ca și cum în rană i-ar fi fost înfipt un ac, care-i trăgea un fir prin ea de mai multe ori. A avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se smucească, să rămână concentrată pe rezonanța aceasta slabă și să continue formarea structurii regenerative, pas cu pas. Deși rana era mică, procesul a durat o veșnicie. Ferron nu s-a oprit nici când Helenei i s-au pus cârcei în degete, nu și le-a mai simțit și n-a mai putut să le folosească, iar senzația aproape a făcut-o să țipe.

— Și acum? a întrebat el imediat ce au terminat, fără să-i dea nici măcar o clipă de răgaz.

Helena a tras aer în piept. I-a răspuns mai calmă decât se simțea:

—Ochiul... ochiului dis...dislocat...trebuie să-i dai formă și să-l reașezi cu grijă, altfel încordezi nervul optic... și mai tare.

Mișcarea era ca rotirea unui cadran. Ochiul i-a alunecat înapoi în orbită, înghesuindu-se ușor și reluându-și forma, apoi s-a fixat în loc cu un pocnet grețos. Helena a clipit lent. O durea; ochiul se uscase și devenise lipicios după ce stătuse atâta vreme afară din găvan.

—C-cât de bine vezi? a întrebat-o el, ridicându-i bărbia spre el.

I-a atins ușor linia maxilarului și degetul lui mare a alunecat peste locul unde Aurelia îi tăiase obrazul.

Ea l-a privit lung și și-a acoperit ochiul drept cu mâna. Fața lui era la doar câțiva centimetri distanță, dar Helena nu vedea decât o pată întunecată.

—Nu văd...

S-a oprit, simțind o apăsare în piept. Și-a luat mâna de la ochi și și-a acoperit gura ca să-și oprească plânsul.

—Ce altceva trebuie să fac? Cum îl repar? a întrebat-o Ferron, ținând-o de umeri să nu se prăbușească.

Ea a clătinat din cap, ducând mâinile la tâmple.

—Nervul optic e probabil afectat. Nu pot... să mai... deși... ar fi prea...

El a pipăit-o în jurul orbitei și ea i-a simțit rezonanța deplasându-se de-a lungul nervului spre creier. A apucat-o un spasm violent, dar el a ținut-o nemișcată. Helena a simțit căldura și procesul bine-cunoscut și enervant de regenerare când el a găsit vătămarea ascunsă între ochi și creier. Printre dinții strânși i-a scăpat un scâncet aproape animalic.

Ferron și-a retras mâna și a privit-o lung. Era mai bine acum – ca și cum s-ar fi uitat printr-o fereastră aburită.

—Vezi ceva? a întrebat-o el cu voce răgușită.

—Ai părul foarte deschis la culoare. Cred că... îți disting puțin ochii și gura...

—Aha, deci suntem pe drumul cel bun. Și acum?

Ce voia să-i mai facă?

—Ăăă... picături de atropină, din mătrăgună. O să dilate pupila, împiedicând-o să se încordeze în timp ce țesutul se regenerează.

—Aduceți trusa! le-a poruncit Ferron servitoarelor, care rămăseseră toate înțepenite până în momentul acela, neînsufletite în timp ce toată atenția lui fusese îndreptată asupra Helenei.

Una dintre ele a prins viață și a ieșit cu pași grăbiți în hol.

—Trebuie să mă ocup acum de Aurelia, i-a spus Ferron Helenei. Așteaptă aici!

Ea a încuviințat din cap, lăsându-se pe spate. S-a uitat cu privirea încețoșată cum Ferron se întoarce spre soția lui.

N-a avut nevoie nici măcar să atingă metalul răsucit care o înfășura. O simplă mișcare a mâinii și împletitura de fier s-a desprins, alunecând înapoi în podea și în pereți. S-a aplecat, lipindu-i două degete pe gât. Cu vederea înjumătățită, Helena abia dacă-și dădea seama cât de rănită e Aurelia. Ferron i-a aranjat cu ușurință la loc oasele și articulațiile dislocate, ca și cum ar fi rezolvat un puzzle. Apoi i-a pus o mână pe piept și Helena s-a așteptat să-l vadă creând un nou necroserv.

Dar Aurelia a țipat, sărind de pe podea cu ochi sălbatici de spaimă.

— Ce? Cum ai...? a bâiguit ea, punându-și zăpăcită mâinile pe piept și pe coaste, atingându-se peste tot. De ce? Cum de ești *aici*?

— E casa *mea*.

Furia din glasul lui Ferron se simțea în fiecare cuvânt.

— Dar... erai în oraș!

Aurelia părea mai înnebunită de asta decât de orice altceva. Nu-și amintea ce-i făcuse Ferron? Sau îi depășea pur și simplu puterea de înțelegere?

— Da, eram. A fost extrem de neplăcut să fiu silit să plec din cauza ta din mijlocul unei ceremonii.

— Dar... cum ai...?

Aurelia s-a uitat în jur la dezastrul din camera Helenei.

— Credeai că slugile sunt singurele lucruri pe care le pot controla de la distanță? Asta e casa mea și metalul meu de familie.

Helena l-a privit năucită. Ceea ce spunea el era imposibil. Fierul nu se putea transmuta de la distanță, mai ales în felul ăsta. Ferron avea o rezonanță mult mai puternică decât orice văzuse ea vreodată, dar nici măcar el nu putea să acționeze tocmai din oraș și să controleze cu atâta acuratețe mecanismele interne ale casei. Ar fi lucrat orbește, fără să aibă habar de ce face – doar dacă nu cumva...

S-a uitat spre ochiul din colțul camerei. Nu. Nici măcar cu el nu era posibil. Fiecare centimetru în plus față de ținta transmutației făcea efortul mult mai mare. Chiar și dacă s-ar fi aflat doar într-o altă aripă a casei, ar fi murit folosind atâta energie, s-ar fi dizolvat în neant ca o stea care se prăbușește sub propria gravitație. Se întâmpla uneori în fabrici, când energia extrasă din diagrama de transmutație era prea puternică. Alchimiștii se dezintegrau.

— E imposibil, a spus Aurelia, dând glas gândurilor Helenei.

— Îți subestimezi soțul de două ori într-o zi? Nu prea se cade pentru o nevastă.

— Ah, ai venit cumva pentru mine? Nu, ai venit pentru ea! i-a reproșat Aurelia, arătând acuzator cu degetul spre Helena. Era cât pe ce să mă omori... și chiar l-ai omorât pe Erik Lancaster din cauza ei!

— Da, așa e. Și știi de ce? Pentru că e ultima membră a Ordinului Flăcării Eterne, ceea ce o face importantă. Infinit mai importantă decât vei fi tu vreodată. Mai importantă decât a visat vreodată Lancaster. Sarcina mea este

să-i păstrez mintea întreagă. Când te-a educat, taică-tu ți-a spus vreodată că ochii au un nerv care merge direct la creier? Ce crezi că se întâmplă dacă-i smulgi pur și simplu?

Aurelia a aruncat o privire îngrozită spre Helena.

Ferron a vorbit mai departe cu glas rece și lipsit de compasiune.

— Am încercat să fiu răbdător cu tine, Aurelia. Ți-am trecut cu vederea comportamentul indecent și amestecurile meschine, dar să nu uiți: în afară de a fi oarecum decorativă, nu-mi ești de niciun folos. Dacă te mai apropii de ea, dacă-i mai adresezi vreun cuvânt sau dacă mai pui piciorul în aripa asta, te omor încet, o seară întreagă sau poate chiar două. Nu e o amenințare, e o promisiune. Acum dispari din fața mea!

Cu fața strâmbată de frică și durere, Aurelia s-a ridicat neîndemânatic și a părăsit șchiopătând camera. Ferron a rămas în picioare, respirând adânc, apoi s-a întors spre Helena. Ochii lui argintii ardeau încă. S-a apropiat de ea încet și s-a lăsat din nou în genunchi, ridicându-i fața cu o mână și examinându-i ochii.

— Pupilele au dimensiuni diferite, a spus. O să chem un specialist. Să vedem dacă mai e ceva ce putem face.

Helena s-a uitat lung la el. Era vizibil obosit; pielea îi era palidă, cu o tentă cenușie, iar ochii îi scânteiau prea puternic, dar asta poate doar pentru că vedea ea înceţoşat.

— Erai în casă când ai...? a arătat ea spre dezastrul din cameră.

El s-a uitat scurt în jur.

— Nu. Altfel ar fi ieșit mai curat. Ajunsesem la marginea moșiei.

— Atunci cum...?

Ferron a schițat o grimasă obosită.

— Abilitatea asta a fost un dar din partea lui Artemon Bennet, deși la vremea aia el habar n-avea ce face. A gândit-o ca pe o pedeapsă.

Helena și-a încruntat sprâncenele. Nu-și dădea seama ce i se poate face cuiva pentru a-i transforma rezonanța într-o forță atât de puternică încât să poată controla fierul de la asemenea distanță.

— Cum se poate ca...?

— Nu vreau să discut asta acum, a întrerupt-o el.

A urmat o pauză. Ea simțea totuși că trebuie să spună ceva.

— De unde ai știut că voi putea să-mi repar ochiul?

— Ai fost tămăduitoare.

— Da, dar... Vocea Helenei s-a stins. Nu putea să-și explice de ce răspunsul nu i se părea mulțumitor. Unde ai învățat să tămăduiești? a întrebat, amintindu-și nu doar cât de ușor îi urmase el indicațiile, ci și cum o reparase pe Aurelia și cum îi vindecase nervul de unul singur.

— Hm, vezi tu, a avut loc un război, iar eu am fost general. Am mai învățat una-alta.

Din cauza vederii dezechilibrate, în tâmple i se năștea o durere de cap.

— Ai un talent înnăscut. Într-o altă viață, ai putea fi tămăduitor.

— Una dintre marile ironii ale vieții, a spus el, privind spre ușă cu fălcile strânse.

Servitoarea se întorsese cu o geantă de tipul celor folosite de infirmierii militari pe front, care se prindeau peste umăr și se încheiau la brâu. Ferron a luat-o, scotocind prin buzunare. Helena a auzit clinchet și zăngănit de sticle.

— Doar atropină? a întrebat-o, uitându-se la ea cu un flacon în mână.

Helena a clătinat din cap.

— Cinci picături de atropină diluate într-o linguriță de ser fiziologic.

S-au auzit din nou clinchete, capace desfăcute și sunetul unui lichid turnat, apoi Ferron și-a strecurat ceva în buzunar și a închis geanta cu o mișcare scurtă. Servitoarea a luat-o imediat înapoi. Helena s-a ridicat nesigură în picioare.

— Ar trebui... să mă întind, ca să nu se scurgă, a spus ea.

N-avea echilibru și mâinile și brațele îi tremurau, refuzând să-i susțină greutatea. S-a prăbușit din nou pe podea. Poate că cel mai bine era să rămână acolo.

O mână a apucat-o de cot și a tras-o în sus.

— N-am de gând să mă aplec până la podea pentru tine, a spus el iritat.

În loc s-o împingă spre pat, a scos-o din încăpere și a dus-o pe hol într-o altă cameră. Aerul era stătut acolo, iar patul, dezgolit. Ferron a smuls o husă de praf de pe o canapea și Helena s-a întins pe ea. El s-a aplecat deasupra ei, cu sticluța în mână. Fața i se ștergea și apoi se contura la loc de fiecare dată când Helena clipea. Întuneric. Lumină. Întuneric. Lumină.

— Câte picături?

— Două, de două ori pe zi, timp de două zile. Apoi o săptămână comprese cu silur.

Ferron s-a aplecat și i-a picurat în ochi de două ori. Helena a strâns pleoapele ca să nu clipească. El i-a atins obrazul cu degetele și tăietura a dispărut.

— Servitorii o să-ți pregătească acum camera asta.

Ea i-a numărat pașii, acoperindu-și ochiul stâng ca să vadă mai bine. El s-a împiedicat la ieșire, sprijinindu-se de tocul ușii și redresându-se încet, ca și cum abia se ținea pe picioare. Ea a închis ochii, ascultând tăcerea grea a casei. „Nu plânge! Nu plânge!" Le-a auzit pe servitoarele care au intrat în cameră, întorcând salteaua pe cealaltă parte și punând cearceafuri curate. Au pornit caloriferele, care au șuierat încălzind camera. Puținele lucruri pe care le avea i-au fost aduse și așezate într-un dulap nou. Draperiile rămăseseră trase, lăsând să intre o fâșie îngustă de lumină. Când servitoarele au plecat, Helena s-a târât spre pat și a încercat să adoarmă.

Ferron s-a întors după câteva ore, urmat de un bărbat mai în vârstă cu o servietă plină de tot felul de dispozitive.

— Vă avertizez, perforațiile scleroticii sunt păcătoase, a spus el cu voce gâfâită, aruncând o privire asupra Helenei. Nu prea avem ce le face. Dacă are noroc, va reuși să-și păstreze ochiul. Am adus niște plasturi sau, dacă sunteți dispuși să cheltuiți mai mult, am și ochi de sticlă care să i se potrivească. S-a așezat greoi pe un scaun ce-i fusese adus de majordom. V-a dat instrucțiuni să încercați să-l reparați prin vivimanție? l-a întrebat pe Ferron, care stătea rezemat de perete, privind pe sub pleoapele lăsate.

El a dat din cap că da, fără să spună nimic.

Opticianul s-a aplecat, i-a deschis ochiul Helenei și i-a ținut diverse dispozitive în față, ridicându-i pleoapa ca să examineze rana. O vreme a rămas tăcut.

— Asta e... o lucrare cu adevărat remarcabilă, a spus în cele din urmă uluit. Vivimanție, ziceți? Hm... S-a lăsat pe spate și a privit-o pe Helena, frecându-și bărbia. Unde-ai învățat trucul ăsta?

— Am fost tămăduitoare, a spus ea.

Doctorul a gâfâit, nevenindu-i să creadă.

— Dar ești... A arătat spre ea fără un cuvânt. De unde știi asemenea proceduri medicale?

— Tata a fost chirurg, format în Khem, după care s-a mutat în Etras.

— În Khem? Serios? Au doctori acolo?

Helena a încuviințat rigid din cap.

— Ce chestie! N-am cunoscut pe nimeni din Khem. Și a străbătut tot drumul încoace de pe continentul sudic? Nici nu-mi pot imagina. Oceanul e... Doctorul s-a înfiorat. Valuri cât munții? Nu, mulțumesc. Se spune că e o călătorie primejdioasă chiar și în timpul Absenței de vară. Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc pe malul mării. Probabil ești recunoscătoare că acum locuiești pe continent, departe de așa ceva.

Helena l-a privit lung.

Bărbatul a consultat-o cu o serie de lentile, mormăind în sinea lui și răsucind diverse șuruburi. Apoi a ținut o lumină mică aproape de fața ei și s-a lăsat din nou pe spate.

— Cred că ai șanse bune să te recuperezi complet. I-a aruncat o privire lui Ferron. Țineți-o departe de lumină și aplicați mătrăgună de două ori pe zi! Dacă faceți asta, sunt șanse mari să nu rămână cu sechele.

Helena l-a privit cu un singur ochi cum se ridică, împachetându-și instrumentele, apoi se întoarce către Ferron, îndreptându-și haina cu un aer pompos.

— Trebuie să spun că aveți aici o tămăduitoare excepțională. Când mi-ați spus ce s-a întâmplat, n-am crezut că există vreo șansă să-și păstreze ochiul. Avem acum câțiva vivimanți la spital, care-s mai mult o pacoste. Li

se pare mereu că știu ei mai bine decât doctorii, dar se concentrează doar pe simptome și nu se sinchisesc să înțeleagă cum funcționează cu adevărat organismul. Buni de nimic! A studiat-o din nou pe Helena și privirea i s-a oprit pe cătușele de la încheieturile ei. Ce păcat! a murmurat pentru sine. Ce risipă uriașă de talent!...

Ferron a scos un mormăit care nu însemna nimic. Doctorul s-a întors spre el, înroșindu-se la față.

— Și dumneavoastră, domnule! E remarcabil că ați reușit un tratament atât de delicat doar prin imitație. Impresionant! Ar trebui să lucrați la spital.

— Mi s-a mai spus, i-a răspuns Ferron cu un zâmbet fals. Credeți că m-ar mai angaja după ce am ucis un om în holul de la intrare?

Bărbatul s-a albit la față.

— Adică... vreau să spun că...

— Dacă nu mai aveți nimic de zis, vă conduc, a spus Ferron luând-o cu pași mari spre ușă.

HELENA PURTA UN PLASTURE PESTE ochiul stâng. Ferron venea întotdeauna la timp să-i administreze picăturile de atropină, neavând încredere nici măcar în propriii servitori să se apropie de ea cu mătrăguna. Când n-a mai avut nevoie de picături, a primit comprese reci de silur.

Tocmai renunțase la plasture când s-a întors Stroud.

— Am auzit că ai avut o lună destul de nefericită, i-a spus ea în timp ce Helena se dezbrăca cu gesturi automate pentru examinare.

Vedea încă dezechilibrat și lucrurile au început să-i alunece din câmpul vizual când Stroud și-a început consultul. A notat ceva în fișa ei, apoi a pus-o să se întindă și a petrecut mai bine de un minut frământându-i burta.

— Perfect, a declarat ea până la urmă, făcând un pas înapoi și luând câteva notițe în plus. În sfârșit ești pregătită.

Helena a privit în gol tavanul, întrebându-se dacă merită să-i dea satisfacția de a o întreba la ce se referă. Stroud a rămas în picioare, așteptând, și într-un final Helena a cedat.

— Pregătită pentru ce?

— Pentru înscrierea în programul meu de repopulare.

Helena s-a uitat lung la ea, fără a schița vreo expresie.

— Nu ți-am spus? Stroud a înclinat capul cu o satisfacție arogantă. Probabil mi-a scăpat.

Helena a clipit încet. Vederea inegală o dezechilibra, ca și cum realitatea însăși își pierduse axele de referință.

— Am fost sterilizată.

— Da, știu, i-a răspuns Stroud, dând pur și simplu din cap. Cred că sunt primul vivimant care a reușit o reversie completă a legării tuburilor.

Camera a părut că se înclină.

— Ba nu. Mi s-a spus că e...

— Da, au încercat într-adevăr să facă o sarcină imposibilă. A trebuit să exersez de câteva ori pe câteva dintre fetele în plus pe care le aveam în program. Nu e nicio pierdere, nu-ți face griji. Nu orice rezonanță merită replicată și e bine să ai câteva rezerve de consolare. Unii tați nu reacționează prea bine când nu avem opțiuni pentru repertoriul lor.

Helena a simțit un nod groaznic în gât.

— Poftim?

— Oricum, n-am vrut să-ți spun nimic până nu eram sigură. Credeam c-o să-ți dai seama singură. Se pare că nu ești chiar atât de deșteaptă pe cât se zice.

Helena a încercat să se ridice și să fugă, dar Stroud i-a paralizat membrele cu o atingere nepăsătoare.

— Marele Necromant e convins că ești animantă. Dacă are dreptate, nu putem lăsa o fată ca tine să se irosească. Ai idee cât de rari sunt animanții? Și uite că apari tu, exact în momentul critic în care avem nevoie disperată de unul.

— Credeam că... transferul... a zis Helena.

Tremura din tot corpul.

— Aaa, deci acum vrei să cooperezi cu transferul? Stroud a râs. Nu-ți face griji, vom încerca în continuare să-ți recuperăm amintirile. Doar că avem alte priorități pentru moment. Stroud s-a îndreptat spre ușă, unde era așteptată de o servitoare. Înalt Comisar, aș vrea să stăm de vorbă.

Helena zăcea nemișcată. Ferron n-avea să permită așa ceva. Petrecuse luni întregi exersând transferul; nu putea să vină Stroud și să dea totul peste cap.

S-a străduit să respire calm. Dac-ar fi început să gâfâie, Stroud ar fi sedat-o sau ar fi făcut-o să-și piardă cunoștința. Și dacă se trezea din nou la Centru, așteptând pe cineva să intre pe ușă pentru...?

Vederea i s-a încețoșat. Groaza îi mișuna prin trup ca un roi de insecte. Ce avea să facă? Să încerce să susțină că amintirile ei sunt mai valoroase decât o sarcină? Dac-ar fi trebuit să aleagă între cele două, ce era mai rău? Să coopereze cu Ferron la extragerea secretelor Flăcării Eterne sau să se lase violată pentru a produce copilul de care Morrough avea nevoie pentru propriul transfer? Chiar dacă ar înceta să se opună transferului și ar începe să colaboreze cu Ferron, n-ar fi oricum obligată mai târziu să rămână însărcinată?

— M-ai chemat, a spus Ferron intrând pe ușă.

Vocea îi era tăioasă și foarte enervată.

— Da, Înalt Comisar. Voiam să te informez că am reușit să inversez sterilizarea lui Marino. Marele Necromant vrea s-o transferăm în programul de repopulare, a spus Stroud.

Expresia lui Ferron nu s-a schimbat absolut deloc, dar trupul i-a încremenit într-un fel ciudat.

— Ce-ai făcut? a întrebat el în cele din urmă.

Stroud a pus cu mândrie o mână pe burta Helenei.

— Știi cât de rari sunt animanții. Dacă ea chiar e animantă, ar fi o risipă să n-o folosim. În ultimele luni am lucrat la un proces de inversare și, în sfârșit, am reușit. Cei care au sterilizat-o au fost neglijenți, de fapt: ar fi trebuit să-i scoată uterul. Deși, dacă i-l scoteau, i l-aș fi înlocuit. Am suficiente subiecte sănătoase din care să aleg. Ar fi fost un proces relativ minor, comparativ cu ce făceam eu și Bennet pe vremea când lucram cu himerele.

— N-ai menționat asta, a spus Ferron cu o voce care devenise periculos de joasă.

— Programul nu intră în atribuțiile tale și, cum vorbești atât de des despre cât de fragilă este, am considerat că e mai bine să aștept până eram sigură. Totuși, Marele Necromant vrea să fie înscrisă imediat. Problema transferului va fi reluată după ce vom avea copilul. Bănuiesc c-o să fie mult mai cooperantă atunci. A întors privirea spre Helena. Nu-i așa?

Ferron a rămas tăcut.

— Acum aș putea s-o duc înapoi la Centru. Avem o listă lungă de tați promițători, iar Marino are un repertoriu atât de neobișnuit, încât am putea s-o potrivim cu aproape oricine. Stroud s-a uitat direct la Ferron. Dar... Vocea ei era leneșă și alunecoasă, ca un pârâu pe timpul verii. Când vine vorba de rezonanță, există un candidat care se distinge clar de ceilalți.

— Treci la subiect! a exclamat Ferron pe un ton plat, însă Helena i-a simțit intenția ucigașă din spatele cuvintelor.

Stroud s-a îndreptat urgent de spate.

— E timpul să ai copii. Știu că familia ta e preocupată doar de fier, dar de asta ai o soție. Fiind celălalt animant al nostru, Marele Necromant te-a ales pe tine să încerci primul. Dacă rămâne însărcinată, vom căuta semne de animanție. Tatăl tău ne-a ajutat mult cu detalii despre starea mamei tale, așa că știm exact ce simptome să căutăm. Însă, având în vedere cât suntem de presați de timp, Marele Necromant consideră că e bine să avem în vedere și alte opțiuni. Ai două luni să obții rezultate, altfel va fi transferată la Centru și vom vedea dacă avem mai mult noroc cu alți candidați.

CAPITOLUL 18

Totul în jurul Helenei s-a înceţoşat. După ce Ferron s-a scuzat, rece ca gheaţa, Stroud i-a anulat efectul paraliziei, dar Helena tot nu s-a mişcat.

Singurul zgomot din încăperea liniştită era peniţa lui Stroud hârjâind enervant pe hârtie.

Helenei i se uscase gura, dar s-a chinuit să înghită în sec, încercând să se gândească la o cale de a inversa tot ce se întâmplase atât de subit. A îndoit degetele, trecându-le peste cearşafurile de in, silindu-se să se concentreze asupra unor senzaţii exterioare. Din gât i-a ieşit un scâncet aproape sugrumat. S-a gândit că ar putea să ţipe. Să ţipe pur şi simplu pentru totdeauna şi să nu se mai oprească niciodată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Stroud, ridicând ochii din fişa ei medicală.

Helena a privit-o fix.

— Credeam c-o să te bucuri să faci o pauză de la transfer. La cât te-ai împotrivit, ai toate şansele să-ţi cedeze ficatul înainte de sfârşitul anului. Stroud a bătut absent darabana în dosarul Helenei. Fac o selecţie foarte riguroasă a alchimiştilor în programul meu. Din cauza războiului am pierdut o mulţime de eredităţi valoroase. Ar trebui să fii recunoscătoare că mai poţi să oferi ceva de importanţă durabilă.

— Pui să fiu violată şi te aştepţi să fiu recunoscătoare pentru asta?

Vocea Helenei era moartă, venind dintr-un loc foarte îndepărtat.

Stroud a făcut o mutră acră.

— Îţi ofer o şansă ca viaţa ta să însemne ceva.

Singurul lucru care o ținea pe Helena întreagă la minte era furia.

— Dacă e ceva atât de măreț, mă mir că nu te oferi tu însăți voluntară.

Stroud a înțepenit și o sclipire de furie i-a traversat chipul ca un fulger, întunecându-i toate trăsăturile. Helena s-a pregătit să fie lovită, dar Stroud își strânsese buzele într-un zâmbet subțire și s-a aplecat deasupra ei aproape tandru.

— Înaltul Comisar e căsătorit de peste un an și n-are copii. Eminența Sa insistă ca Ferron să fie prima ta opțiune, deși mă îndoiesc că va ieși ceva. După tot ce i-a făcut Bennet, cu greu mai poate fi numit om. După ce o să termine el de încercat, ai să te întorci la Centru și eu voi decide cine-i urmează. Indiferent cât va dura.

Helenei i-a înghețat sângele în vine. Stroud i-a atins bărbia cu vârful degetului.

— Ținând cont de asta, cred că ar fi bine să înveți să-ți ții gura. Nu sunt obligată să ți-o păstrez.

Helena n-a mai scos niciun sunet până când Stroud a ieșit din cameră. Groaza îi urca în piept ca o otravă corozivă, arzându-i plămânii. A cutreierat prin casă încercând fiecare ușă neîncuiată, scotocind camerele cu o frenezie disperată, căutând ceva, orice. Trebuia să existe ceva.

Ferron nu și-a făcut din nou apariția decât în seara următoare. Când a venit, chipul lui era rece, dar privirea a părut să-i alunece peste ea, ca și cum nu mai era în stare s-o privească direct.

Helenei au început să-i tremure mâinile fără oprire. Nervii îi zvâcneau sub piele.

— N-o să fie diseară, s-a grăbit el să-i dea de știre. Mi s-a spus… Încă nu se uita la ea. Mi s-a spus… că n-o să fii fertilă decât peste trei zile.

Helena nu s-a mirat. Era un criminal și un necromant. De ce să-l creadă mai presus de așa ceva? Și totuși, prin absurd, se gândise că e… cineva sigur. O prostie.

— Vino-ncoace! i-a spus el în cele din urmă.

Ea s-a apropiat mecanic, cu ochii pironiți asupra nasturilor de pe haina și cămașa lui. El a întins mâna și mănușile de piele i-au atins maxilarul, ridicându-i bărbia până ce ochii ei i-au întâlnit pe ai lui.

— Cât de bine vezi? a întrebat-o, mutându-și privirea de la un ochi la altul, ca să-i compare.

Helena a izbucnit în râs.

Nu ținea minte când râsese ultima oară. Parcă fusese cu o viață în urmă. Însă întrebarea era amuzantă. De-a dreptul haioasă. Toate lucrurile bune din viața ei fuseseră nimicite, orice umbră de consolare îi fusese răpită; nu mai rămăsese nimic din ea decât durerea. Fusese închisă și abuzată în aproape toate felurile posibile, iar acum urma să îndure și această ultimă atrocitate… și lui îi păsa de *vederea* ei!

Râdea fără să se poată opri, dar curând râsul i s-a transformat în lacrimi. Plângea zguduindu-se, aproape țipând, însă Ferron n-a făcut decât să stea neclintit.

S-a oprit abia când s-a simțit complet pustiită, ca și cum lacrimile îi ofiliseră sufletul și nu mai rămăsese nimic din ea. Nu mai avea putere să trăiască.

— Te simți mai bine?

Helena a înghițit în sec. Gâtul îi ardea.

— Nu.

Degetele lui au zvâcnit și ea l-a văzut cum le strânge pumn, ducându-le la spate. Cunoștea trucul. A ridicat privire spre el, abia atunci observându-i paloarea ciudată și încordarea obosită a maxilarelor. Măcar sufereau amândoi.

— Pentru ce-ai fost torturat de data asta? l-a întrebat pe un ton apatic, ușurată să se gândească la altceva.

El a scos un mormăit.

— Pentru mai multe lucruri. Mi se amintește constant că sunt o dezamăgire imensă, iar acum, prin vasta sa inteligență colectivă, publicul a dedus că sunt Înaltul Comisar.

Afirmația i-a stârnit Helenei curiozitatea.

— Pentru că l-ai ucis pe Lancaster?

— Probabil că a contat și asta, iar mica răbufnire a Aureliei a avut și ea contribuția ei. A trebuit să plec dintr-odată de unde eram, deși Înaltul Comisar trebuia să fie prezent. Presa internațională nu se ferește să publice astfel de teorii, așa că vestea s-a răspândit. În curând voi fi recunoscut drept succesorul Marelui Necromant. Ferron a zâmbit silit. Anonimatul a fost, știi tu, pentru protecția mea.

— Desigur, a spus Helena. Deci ai fost doar ușor torturat.

— N-a fost mare lucru, a răspuns el, dar își ținea ambele mâini la spate.

S-a foit ca și cum dădea să plece. Deși Helena nu voia să fie în preajma lui, alternativa era să rămână singură cu gândurile ei.

— De ce l-ai ucis pe Lancaster? l-a întrebat.

— Mi-a pus în pericol misiunea. Aș fi organizat o execuție oficială, dar eram ocupat și voiam să rezolv problema repede.

— Deci l-ai ucis în mijlocul spitalului? a întrebat ea cu scepticism.

— Aveam de gând să-l ucid în salon, însă a încercat să fugă, a ridicat el din umeri. Am improvizat.

Imaginea lui Lancaster spintecat, în timp ce Ferron îi scotea mațele, i se întipărise Helenei în minte.

El și-a trosnit gâtul.

— Dacă nu mai ai întrebări, ar trebui să terminăm ce mai avem de făcut. Canapeaua sau patul?

Helena s-a simțit de parcă el i-ar fi înfipt o tijă de fier în șira spinării. I-a trebuit o clipă să-și dea seama că vrea doar să-i verifice amintirile. Crezuse că povestea asta era încheiată.

— Credeam că...

Ce crezuse? Că nu mai e prizonieră și că, în schimbul trupului, i se dă voie să-și păstreze mintea? Și-a înghițit cuvintele și s-a îndreptat spre canapea. El a urmat-o cu o expresie indescifrabilă, a întins mâna și degetele lui i-au atins ușor fruntea, apoi rezonanța lui i-a pătruns în craniu.

Când s-a oprit, Helena se simțea ca și cum se prăbușise în ea însăși. Retrăirea ultimelor zile îi încleștase maxilarul până când dinții stăteau parcă să-i crape. A rămas lată pe canapea. În cap îi bubuia amenințarea lui Stroud. Și-a vârât fața în țesătura canapelei, simțind mirosul de praf și vechi. A încercat să refuze tot ce era în jurul ei. Ferron a plecat fără să rostească un cuvânt.

OCHIUL I SE VINDECASE SUFICIENT ca să poată suporta din nou lumina, așa că Helena a tras perdelele în lături. Noua ei cameră dădea acum spre curte, nu spre munți. Afară, peisajul se transformase, dând primele semne de primăvară. Griul stins cu care se obișnuise era acum brăzdat de pete de culoare printre firele de iarbă culcate la pământ și pe ramurile copacilor. Cu câteva săptămâni în urmă, priveliștea i-ar fi adus alinare, dar acum simțea înăuntrul ei un gol; până și frumusețea se transformase în groază.

Două zile. Gândurile i se învârteau neîncetat ca un animal prins în capcană, gata să-și roadă singur membrele ca să scape.

În război, violul fusese întotdeauna o amenințare. Se spuneau povești despre prizonierii din laboratoare, se emiteau avertismente despre ce li se putea întâmpla femeilor capturate pe teritoriul Rezistenței. Dar un viol cu scopul de a obține o sarcină adăuga un strat de semnificație și intenție pe care ea nu reușea să-l înțeleagă pe deplin.

Experiențele ei legate de sarcină nu fuseseră niciodată pozitive. Metodele contraceptive fuseseră greu de obținut în perioada războiului. Din când în când la spital veneau fete care cereau cu glas speriat să stea de vorbă cu sora Pace. De cele mai multe ori, totul se încheia aici, dar unele reveneau de mai multe ori.

Helena fusese singură la părinți. Ca spițereasă, mama ei în general prevenea sarcinile. De restul se ocupau moașele din sat. Mamele se prezentau la chirurg – așa cum era tatăl ei – doar când ceva mergea prost. Majoritatea bebelușilor pe care-i văzuse Helena în copilărie erau deformați, grav bolnavi sau născuți morți. Tiparul se menținuse în timpul războiului.

Ca tămăduitoare, era chemată numai când copilul se năștea prea devreme, când începenise într-o poziție greșită sau când laptele nu venea din cauza malnutriției. Era întrebată dacă poate face ceva, dar, de cele mai multe ori, nu putea. Bebelușii erau prea mici și fragili și nici măcar vivimanția nu putea repara totul.

Le privea pe mame cum se frâng, cum înăuntrul lor se produce o falie ca de cutremur. Unele țipau. Altele rămâneau tăcute – iar asta era, adesea, cel mai greu. Helena fusese recunoscătoare că ei n-avea să i se întâmple niciodată așa ceva. N-avea să se mărite, n-avea să aibă copii, deci n-avea să-i piardă. Era singurul lucru față de care se simțise în siguranță.

Acum stătea întinsă în pat, incapabilă să adoarmă. Lumithia se apropia de Apogeul bianual, urcând pe cer atât de plină, încât noaptea strălucea argintie, iar lumina ei contrasta violent cu umbrele negre. În aer plutea o senzație aproape constantă de rezonanță.

A îndoit degetele, dorindu-și să-și poată înfige mâna în propriul corp la fel de ușor cum și-o înfipsese Ferron în burta lui Lancaster. Și-ar fi smuls organele chiar acolo în pat. I se făcea rău la gândul complicității silite a trupului ei, dar ideea că n-ar rămâne însărcinată o îngheța de frică. În cap îi răsuna întruna amenințarea lui Stroud.

Faptul că era pusă în situația de a alege între a se împotrivi și a consimți la propriul viol, pentru ca lucrurile să nu fie atât de rele pe cât ar putea fi, o făcea să se simtă atât de vinovată, încât simțea că i se mintea i se sfărâmă. Dacă destinația era inevitabilă, singura alegere care îi rămânea era cât de îngrozitor va fi drumul.

Noaptea i-a trecut ca șmirghelul pe piele, până a simțit că e carne vie.

Când Ferron a intrat în cameră, ea a scos un geamăt întretăiat și aproape a izbucnit în lacrimi. Văzând-o, el a părut că vrea să se întoarcă, să iasă din încăpere. Helena a întins o mână, apoi și-a tras-o imediat înapoi, strângând degetele pumn. Mișcarea a fost suficientă ca să-l oprească. Privirea lui s-a mișcat între ea și ușă, de parcă încă dezbătea cu el însuși.

Dacă refuza și o lăsa pe Stroud s-o ia? Camera se învârtea. Mâinile Helenei erau deja amorțite. Dacă el pleca, ea avea să-l lase să plece. Avea să se ducă la Centru. Nu voia să se compromită în asemenea hal încât să se roage de el.

Nu-i putea citi expresia de pe chip. Era inexpresiv, de parcă nici nu era acolo.

Până la urmă, s-a întors. Helena nu știa dacă să râdă sau să plângă că asta e limita lui. Singurul ordin pe care avea să-l refuze. Până la urmă, acum toată lumea știa că el e Înaltul Comisar; Morrough nu-l mai putea omorî.

Ferron a scos din buzunar o cutiuță metalică, a luat ceva dinăuntru și și l-a pus sub limbă.

— Pat, a spus într-un sfârșit, fără s-o privească.

Helena nu s-a mișcat. El s-a întors spre ea cu o privire goală.

— Așteaptă!... a spus Helena, ridicând mâinile ca și cum ar fi putut să-l oprească. Și dacă m-ai omorî? l-a întrebat tremurând. Poți chiar acum. Ai spus că toată lumea știe că ești Înaltul Comisar. Morrough n-ar avea justificare să te ucidă din cauza mea. Sunt un nimeni.

Atenția lui Ferron s-a ascuțit brusc. O clipă a părut să ia în considerare sugestia ei. Privirea lui era calculată. Inima Helenei a început să bată mai repede.

— Dacă vrei, pot s-o fac chiar eu ca să nu-și dea seama, a sugerat ea. E de ajuns să... îmi dai ceva. Nu trebuie să fie ușor sau rapid; poate fi ceva mic. Poți spune că ai lipsit o clipă și...

Și-a dat seama că greșise în clipa în care a vorbit. Chipul lui Ferron s-a înăsprit brusc, ochii i s-au răcit și a privit-o iar în gol.

— Pat, a repetat strângând din dinți.

Mâinile Helenei au căzut pe lângă corp. S-a întors încet și a pășit spre pat, de parcă nu mai era în trupul ei. Și-a mușcat buza pe interior, tot mai tare, încercând să simtă ceva. Sângele i-a umplut gura când s-a întins, dar corpul i-a rămas amorțit. După câteva momente, Ferron s-a apropiat de ea. Își dăduse jos doar haina. Helena s-a încordat imediat ce i-a simțit prezența, încercând să nu scrâșnească din dinți. Expresia feței lui era de piatră. A rămas la picioarele patului, privind lung tăblia.

— Închide ochii! i-a spus.

Ea și-a impus să-l asculte și a încercat să se concentreze asupra propriei respirații. „Nu te gândi la nimic!" Îi simțea mirosul în încăpere: parfumul de ienupăr, combinat cu izul de metal și cu mirosul de paraginã al casei. Salteaua s-a lăsat în dreapta ei. O clipă, Helena a rămas fără aer, apoi a respirat sacadat.

— Nu deschide ochii!

Ea i-a strâns și mai tare. A urmat o pauză, în care fusta i s-a ridicat până la șolduri, iar lenjeria i-a fost dată laoparte. Inima i-a stat în piept. Îl auzea pe Ferron cum inspiră. Îi simțea căldura trupului în aer.

— Respiră! i-a spus el aproape de urechea stângă.

A simțit o atingere între picioare, ceva cald și alunecos. S-a smucit, apoi și-a dat seama că e ulei. A inspirat tare, gâfâit, strângând ochii până au durut-o. Simțea pe șolduri apăsarea greutății lui. Și-a înghițit un geamăt sugrumat. A strâns ochii și mai tare, căutând disperată în minte o cale de scăpare. În bazinul de stază învățase cum să se desprindă de corp când e pe cale s-o ia razna. Așa supraviețuise. Învățase că poate îndura.

Acum nu mai mergea. Era prinsă în propriul trup, ca și cum cineva i-ar fi bătut conștiința în cuie. „Mai bine aici decât la Centru", își tot repeta, încercând să nu gâfâie, să nu țipe, să nu-l împingă. Trupul i s-a contractat. Din ochi i s-au scurs lacrimi. „Mai bine decât la Centru."

Dar dacă n-avea să meargă? Dacă Stroud nu se înșelase în privința lui și nici măcar nu era posibil... iar ea coopera? Dacă totul era în zadar? A gâfâit panicată, chircindu-se reflex exact când Ferron a fost scuturat de un spasm și s-a oprit.

El a dispărut atât de brusc de lângă ea, de parcă s-ar fi evaporat. Helena a deschis ochii și nu l-a mai văzut nicăieri. Din baie a venit până la ea un icnet violent de vomă. În cele din urmă, a auzit apa trăgându-se la toaletă și robinetul curgând preț de câteva minute. A reușit să-și tragă fustele în jos, dar nu s-a putut mișca mai mult de atât. Corpul îi era amorțit. „S-a terminat", își tot spunea încercând să se calmeze, dar nu se putea opri din tremur. Unghiile îi lăsaseră semiluni adânci în palme.

Ferron a ieșit din baie. Expresia tensionată de pe chip i se estompase, de parcă nu reușea să și-o mențină. Fața îi era trasă, ochii, adânci și înroșiți. Părea, în mod ciudat, muritor. Helena nu voia să-l vadă așa. Și-a ferit privirea. El a traversat camera în tăcere, și-a luat haina și a plecat.

Helena s-a ridicat încet în capul oaselor, încercând să nu-și simtă trupul. S-a dus în baie, a pornit dușul și s-a ghemuit sub jetul de apă fără să se dezbrace. Nu s-a mișcat nici măcar când apa s-a făcut rece.

CAPITOLUL 19

A doua zi a încercat să iasă. Era disperată după aer curat, voia să scape de greutatea apăsătoare a casei, dar când a ajuns în prag, briza caldă de primăvară i-a suflat peste față, umplându-i plămânii cu miros de argilă și flori. A văzut pâlcuri mici de brânduțe și ghiocei ieșind prin iarba moartă. Cârceii înnegriți care acopereau casa aveau vârfurile verzi și stoluri de păsări ciripeau în zbor pe deasupra.

Era o priveliște minunată și părea o trădare. Lumea nu trebuia să mai fie frumoasă. Trebuia să rămână moartă și rece, oglindind pentru totdeauna mizeria din viața ei. Dar lumea mersese mai departe, alunecând spre un alt anotimp, iar ea rămăsese pe loc. Era prinsă pentru totdeauna în iarnă, în anotimpul morții. S-a retras înapoi în casă.

Când ușa camerei s-a deschis după-amiaza, a simțit o ușurare văzând-o pe Stroud în locul lui Ferron. Părea amuzată.

— M-am gândit să trec să mă asigur că nu e nicio pagubă după prima dată. N-am vrea să apară vreo infecție. A fost sânge?

Helena nu se uitase, dar a dat din cap încet că nu.

Stroud a măsurat-o cu o privire interesată.

— Mda, ai peste douăzeci de ani. Nu apare întotdeauna.

Helena a încercat să nu reacționeze când Stroud i-a pus mâna pe burtă, dar, în clipa în care rezonanța i-a străbătut părțile cele mai intime, a tresărit necontrolat.

— Probabil n-o să știm dacă ești însărcinată decât peste câteva săptămâni, dar vom afla destul de repede. Am ajuns să mă pricep destul de bine să-i detectez din timp.

A urmat o senzație cumplită, de parcă i se deplasa ceva în burtă, și Helena a scos un suspin scurt și tăios.

— Da, e intervalul potrivit. Ești cât se poate de pregătită.

Pielea Helenei s-a înfiorat când Stroud s-a oprit.

— Deci, cum a fost?

— Groaznic, a spus Helena întorcând privirea.

Stroud a scos un sunet de falsă compasiune.

— Nu e de mirare. Ești tensionată.

Helena s-a uitat lung spre fereastră, cu bărbia tremurând. Buzele lui Stroud s-au întins ca guma. A lăsat dosarul jos, trecându-și degetele încet peste numele și cele două numere de prizonier ștampilate pe copertă.

— Știi că am studiat și eu în Turnul Alchimiei? Cu mulți ani înaintea ta, evident. Rezonanța și repertoriul meu n-au fost suficient de bune ca să fiu elevată, dar am fost lăsată să mă transfer la Catedra de biologie ca asistentă medicală. Acolo am auzit prima oară de vivimanție. Au trecut ani până să-mi dau seama ce putere am și să încep eforturile de a o stăpâni. N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge una dintre puținele vivimante care să supraviețuiască războiului.

Helena nu înțelegea de ce-i spune toate astea.

Stroud a scotocit prin trusă și a scos un flacon cu pastile, rupând una în jumătate.

— Deschide gura!

— De ce? a întrebat Helena strângând din dinți.

Stroud nu i-a răspuns. A făcut un pas înainte și, folosindu-și degetele și rezonanța, i-a deschis gura cu forța și i-a împins bucata ruptă pe gât, obligând-o s-o înghită. Tableta a început imediat să se dizolve, alunecându-i pe esofag, și Helena i-a recunoscut gustul.

— Artemon Bennet i-a salvat pe cei ca mine. Ne-a dat șansa să ne testăm în mod deschis abilitățile și să ne mândrim cu ele.

Stroud îi strângea încă fălcile; degetele ei i se înfipseseră în piele. Helena o simțea că-i ajustează fiziologia, ca și cum ar fi acordat un instrument. Era cu totul altceva decât făcuse Ferron când o deprinsese cu casa. În loc să se simtă detașată de trupul ei, își dădea seama că pielea i se încălzește de la suprafață în jos, din ce în ce mai adânc.

Stroud a vorbit mai departe:

— Nu spun că era perfect. Bennet îi considera pe ceilalți vivimanți prea slabi de minte ca să-i înțeleagă geniul. Sprâncenele ei palide s-au arcuit. Dar eu l-am slujit fără să pun întrebări, mi-am abandonat ambițiile personale

ca să rămân lângă el. De asta sunt încă aici, deși toată lumea m-a subestimat *mereu*.

Helena a încercat să se tragă înapoi, dar rezonanța lui Stroud îi sugrumase nervii motori. O tensiune pulsatilă a început să-i iradieze din burtă și pielea i-a devenit atât de sensibilă, încât o durea.

— Gata. Stroud a lăsat-o să cadă într-o parte pe pat. Acum o să-ți placă mult mai mult.

Helena a rămas paralizată, incapabilă să se opună sau să țipe, în timp ce Stroud o așeza întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute.

„Nu. Nu. Nu!"

— O să-i spun Înaltului Comisar că ești pregătită, a adăugat ea înainte să plece.

Helenei i s-a părut că așteaptă ore întregi, simțind cum dorința i se întipărește în oase. Trupul ei urla după mișcare, după atingere, după frecare. Nevoia îi mișuna pe sub piele.

Când Ferron a sosit într-un sfârșit, dacă ar fi putut să se miște, Helena ar fi tresărit fie și numai la vibrația ușii închizându-se. Însă n-a putut decât să rămână întinsă, cu ochii ațintiți asupra lui, implorându-l să vadă că ceva e în neregulă.

Dar el nu s-a uitat la ea. Și-a dat jos haina și a lăsat-o pe canapea, privind pierdut undeva dincolo, prin ea. Helena i-a urmărit mișcările și ochii ei au devenit dintr-odată flămânzi, dornici să memoreze fiecare detaliu despre el. Așteptarea o golise pe dinăuntru, lăsând în urmă o prăpastie de dorință mistuitoare care creștea întruna. Știa că mâinile lui sunt calde. Un fior a cuprins-o din interior. „Nu te mai gândi!" A închis ochii strâns, dar nevoia pe care o simțea îi măcina voința.

Patul s-a mișcat. Un fior i-a urcat pe șira spinării. Ferron i-a ridicat fusta și atingerea țesăturii pe coapse a făcut-o să inspire sacadat. Era singura reacție pe care o putea avea corpul ei.

— Respiră! i-a spus Ferron, la fel ca în seara dinainte.

Era profund conștientă de prezența lui, mai mult decât fusese înainte, doar că acum dorința îi fusese inversată. Abia dacă-i simțea greutatea. Voia să se arcuiască, să se împingă în el, chiar dacă un țipăt nesfârșit îi pulsa în creier. Ochii i s-au deschis brusc și l-a privit. A avut senzația că nu-l privise niciodată cu adevărat înainte. Între ei fusese mereu o distanță ascuțită și precaută. Îl observase căutând indicii și slăbiciuni. Niciodată nu-l văzuse ca pe ceva uman, cu sânge fierbinte. Acum părea teribil de uman. Își *dorea* s-o atingă. Își amintea senzația mâinilor lui, a degetelor cu care-i trasa linia maxilarului. Tânjea atât de intens după atingerea lui, încât o durea pielea. Acum voia greutatea de care fusese disperată să scape în seara dinainte.

Lacrimile i-au lăsat o urmă fierbinte pe tâmple. Ferron i-a aruncat o privire scurtă, de o clipă, apoi și-a întors din nou ochii. Într-un final, s-a oprit și s-a uitat iar la ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

Ea l-a privit lung, rugându-se în gând ca el să înțeleagă. El s-a tras înapoi, smulgându-și o mănușă. Le purta încă, chiar și acum. Abia a atins-o, însă a fost de-ajuns. Paralizia s-a risipit. Trupul Helenei a tresărit, revenind la viață. S-a ghemuit imediat pe o parte, suspinând și lipindu-și picioarele cât mai strâns, în timp ce tot corpul îi pulsa. Respira sacadat; chiar și respirația îi ardea plămânii.

— Ce ți-a făcut?

Nu putea să se uite la el.

— A spus că e ca să fie m-mai bine. Vocea îi tremura necontrolat. Pentru că... m-am plâns. C-cât durează efectul comprimatelor pe care mi le-a dat?

— Opt ore.

— Mi-a dat jumătate, a răspuns ea, trăgând greu aer în piept. Poți... să schimbi efectul?

— Dacă s-a declanșat, nu. Trebuie să treacă de la sine.

Helena a dat din cap. Se așteptase, dar sperase să se înșele. A încercat să respire mai adânc.

— Putem... putem aștepta până... după?

Vocea îi era înăbușită. A urmat o tăcere.

— Trebuie să plec după asta. N-o să mă mai întorc decât mâine târziu.

Ea a rămas întinsă, încercând să gândească limpede. Nu știa dacă mai e rațională.

Asta sau poate faptul că nu rămânea însărcinată. Știa, după toate sarcinile accidentale pe care le tratase, că un copil nu vine întotdeauna ușor. Părinților ei le luase ani; ea apăruse după ce se resemnaseră. Spuneau că fusese un miracol.

Două luni, apoi se va duce la Centru, la Stroud, și...

Înnebunea. Nu putea să facă așa ceva. O alegere ca asta... nu era drept s-o pună să aleagă între asemenea lucruri. Nu existau opțiuni bune, doar unele din ce în ce mai rele: în ce fel să se urască pe sine însăși pentru totdeauna. Era cel mai crud lucru pe care i-l putea face Stroud.

— Atunci... fă-o acum! i-a spus lui Ferron, rostogolindu-se pe spate, refuzând să-l privească.

S-a uitat în sus, la baldachin, silindu-și mintea să se detașeze de situație. A trecut mult timp până ca patul să se miște.

Nu crezuse că a doua oară poate fi mai rău, dar a fost de o mie de ori mai rău. Acum trupul ei îl *dorea*. A încercat să închidă ochii, însă era

prea agitată. Nu putea să-i țină închiși. Se deschideau și-l priveau pe Ferron, observând toate detaliile pe care înainte nu le băgase în seamă. Pometii ascuțiți și ochii, buzele subțiri, liniile precise ale maxilarului și felul în care gâtul pal îi dispărea sub gulerul cămășii. Voia să se lipească de el și să-și simtă respirația pe pielea lui, să *simtă* căldura unui alt trup.

—Termină mai repede! i-a spus printre dinți, încercând să rămână încordată.

Nu era nevoie de ulei, dar el l-a folosit oricum. Helena și-a arcuit spatele până a zărit tăblia patului, tremurând din șira spinării, îngropându-și fața în mâini, mușcându-și palmele cu furie, și s-a simțit zdrobită. Când el s-a mișcat, din gâtul ei au ieșit scâncete înăbușite. Și-a încleștat degetele, agățându-se de plapumă, aproape sfâșiind-o. Îi era greață de groază. Își ura fiecare fibră a ființei – latura aceasta fizică pe care n-o putea învinge, care era mereu speriată, fragilă, iar acum nesățioasă – și nu putea scăpa de nimic din ea. Poate că Matias avusese dreptate tot timpul: poate că era în firea ei să fie slabă. Îi venea să se smulgă din propriul trup. Să-l taie bucăți și să-l privească mistuit de flăcări, ca să nu mai fie om. Corpul i s-a încordat fără voia ei. Ferron a gâfâit și a scos un icnet, care ei i-a străbătut trupul ca o arsură. Trupul lui s-a lăsat greu și ea a izbucnit într-un suspin disperat. El a mai împins de câteva ori și s-a cutremurat cu un geamăt torturat. Într-o secundă dispăruse, fugind de parcă nu putea scăpa destul de repede. Helena abia a apucat să deschidă ochii la timp ca să-l vadă ieșind pe ușă. I-a zărit fulgerător chipul, chiar înainte ca ușa să se trântească. Era palid, de parcă avea să leșine.

Plecase. Camera era goală, iar ea era singură.

S-a ghemuit pe o parte și a izbucnit în plâns cu fața în mâini. Doar imensitatea groazei pe care o simțea îi înăbușea pe moment disperarea ce-i ardea sub piele. S-a târât până în baie, unde a vomitat până n-a mai avut ce da afară.

Știuse dintotdeauna de sex. În Etras făcea parte din viața de zi cu zi, la fel ca nașterea și moartea, dar în nord era privit altfel, ținut strict în spatele ușilor închise. Băieții puteau intra în bucluc dacă se duceau în cartierele de distracție, însă foamea aceasta era considerată o parte irepresibilă a firii lor și o dovadă de vitalitate, așa că pedepsele erau ușoare, mai mult pentru că erau prinși, nu pentru fapta în sine. Așteptările erau altele pentru fete, chiar și pentru cele cărora li se permitea să treacă dincolo de limitele tradiționale ale societății paladiene. Lumithia era o zeiță fecioară, pură și strălucitoare. Femeile asociate cultului ei și oportunităților pe care le oferea trebuiau să fie la fel.

Viața Helenei la Institut se învârtise în jurul bursei, care, pe lângă performanța academică, impunea și o clauză de moralitate. Ea i se supusese cu mai multă râvnă decât oricărei credințe, temându-se mai mult de urmările pământești decât de amenințările divine. Frica îi sugrumase orice potențială scânteie de dorință față de oricine. Uneori se gândea că, într-o zi, după

ce avea să-și plătească datoriile, să-și îndeplinească toate obligațiile și să-și atingă propriile țeluri, i-ar fi plăcut să fie iubită. Să știe cum e să fii dorită.

Acum tot ce cunoștea era o rușine bolnavă.

Când drogul și-a pierdut până la urmă efectul, Helena a rămas întinsă, căutând să se gândească la orice altceva, dar nu prea avea la ce să reflecteze. Singura întrebare care-i mai frământa mintea era de ce e ea implicată într-o conspirație labirintică. În mare, reușea să înțeleagă mobilurile lui Morrough și ale lui Stroud și la ce le era de folos, dar, indiferent din ce unghi ar fi privit lucrurile, nu putea pricepe ce rol joacă în toate astea Ferron, chiar dacă el era ultima persoană la care voia să se gândească. Măcar faptul că-i analiza mobilurile politice o ajuta să nu se mai gândească la el ca la o ființă umană.

Era sigură că el pusese cumva la cale revelația că e Înaltul Comisar. Poate că existaseră circumstanțe atenuante, dar, dacă n-ar fi vrut ca zvonul să se răspândească, Ferron l-ar fi oprit. El voise însă ca Paladia și țările din jur să știe că postul e ocupat de Kaine Ferron. De ce? Să fi fost o încercare de a scăpa de pedepsele lui Morrough? Să-și facă poziția mai greu de înlocuit? Trebuia să fie mai mult de atât.

Noua Paladie era la ora aceasta înconjurată de dușmani. La est, dincolo de fluviu, monarhia din Novis avea legături vechi cu familia Holdfast: mama lui Luc fusese o verișoară îndepărtată a reginei. Novis n-ar fi recunoscut probabil niciodată Adunarea Breslelor. Hevgoss, vecinul amenințător al Paladiei dinspre vest, era de mult cunoscut pentru numeroasele amestecuri subtile în țările din jur, provocând crize pe care le folosea ca pretext pentru a „interveni". Intervenții care duceau, de obicei, la instalarea unor guverne dependente de ei. Flacăra Eternă bănuise de la început că Morrough e manevrat de Hevgoss, dar părea că ceva, poate Helena, stricase această relație.

Economia și legitimitatea Paladiei depindeau de alchimie, iar războiul decimase și populația, și industria. Resursele naturale și secolele de știință alchimică rămăseseră, dar țara era slăbită, iar lupii se apropiau amenințător. Doar frica de Nemuritori îi mai ținuse la distanță pe vecinii îndrăzneți, însă acum mitul acesta fusese spulberat. Morrough dispăruse aproape complet din viața publică; Înaltul Comisar era singura putere reală rămasă. Poate că Ferron negocia în secret cu Hevgoss ca să-l înlăture pe Marele Necromant. Oricât de înspăimântător era Înaltul Comisar, familia Ferron era veche, importantă în istoria Paladiei încă dinainte de a-și clădi averea. Nemuritorii își menținеau regimul exclusiv prin teroare, iar paladienii care beneficiau încă de pe urma lui încăpeau în sala de bal din Spirefell. Deziluzia se apropia de

punctul culminant. Odată ce amăgirea s-ar fi prăbușit, oamenii ar fi căutat pe cineva cunoscut, pe cineva puternic cu care puteau să se mândrească.

Întreaga lume cunoștea forța revoluționară a oțelului Ferron. El forjase epoca industrială. În clipa aceea, dacă Ferron l-ar fi detronat pe Morrough, paladienii l-ar fi putut privi ca pe un salvator. El ar fi putut să dea vina pe necromant pentru majoritatea atrocităților comise și să-și asume responsabilitatea doar pentru ce-l avantaja. Din câte știa Helena, n-avea niciun rival. Greenfinch nu era decât o marionetă, iar Adunarea Breslelor, o glumă. Ferron era singurul sprijin vizibil al lui Morrough. Poate de asta Morrough îl tortura atât: din ciudă că propria lui nemurire ceda. Depindea în mod fundamental de Ferron, iar alternativă nu exista.

Și totuși, Helena nu reușea să scape de senzația că-i scapă ceva. Ce loc avea *ea* în planurile lui Ferron? Oricare ar fi fost intrigile, ea juca un anumit rol. Era prea preocupat de siguranța ei ca să fie altfel. Depunea un efort exagerat ca să-i asigure bunăstarea, prefăcându-se în același timp că nu-i pasă. Helena își tot amintea ezitarea lui când îl rugase s-o omoare. *Luase* ideea în calcul. De ce? Dacă ea era o piesă esențială în planul lui, cum ar fi putut opta pentru moartea ei? Iar dacă nu era, atunci de ce atâta efort?

FERRON A REVENIT DUPĂ CĂDEREA nopții. Când a intrat în cameră, s-au privit fără să spună nimic. Nu era nimic de spus. El s-a răsucit, și-a strecurat o pastilă sub limbă, iar când s-a întors la loc, privirea i-a trecut prin ea.

Helena zăcea cu ochii fixați asupra baldachinului. N-a tresărit când a simțit patul mișcându-se. N-a scos niciun sunet când fustele i-au fost ridicate până la brâu. El i s-a așezat între picioare și ea a privit drept în sus cu atâta intensitate, încât vederea i s-a încețoșat. Când a penetrat-o, ea a scos un gâfâit mic și sugrumat și și-a întors fața la perete, zvârcolindu-se pe dinăuntru de suferință. Trupul ei îl așteptase. Așa cum o deprinsese cu casa, drogul îi ajustase corpul și la asta. Era o trădare cumplită.

S-a gândit să-l împingă de pe ea. Dacă ar fi forțat-o, dacă ar fi ținut-o cu de-a sila sau ar fi paralizat-o, poate că s-ar fi urât mai puțin. Dar era atât de obosită să fie rănită, încât n-a făcut nicio mișcare.

Când totul s-a terminat, el a plecat fără un cuvânt. Ea nu s-a uitat la fața lui.

După cinci zile, ușa rămânea închisă, iar casa era tăcută. În sfârșit, se terminase, dar Helena abia dacă simțea vreo ușurare. O lua razna. Simțea cum se face țăndări de neliniște, cum se destramă, mistuită de colivia în care era ținută.

Dacă funcționase? Dacă nu? Nu știa de ce-i e mai teamă.

Odată cu lăsarea serii, neliniștea i s-a accentuat, dar abia când s-a făcut pentru scurt timp întuneric și apoi o lumină puternică, arzătoare, Helena a înțeles de ce. Lumithia ajunsese în plin Apogeu. Afară, totul era scăldat într-o lumină argintie aproape la fel de intensă ca lumina zilei, revărsându-se dintr-un cer negru. Toate stelele și planetele dispăruseră. Luna, în cealaltă parte a cerului, părea un simplu ciob de ceramică.

Mișcarea lentă de rotație însemna că Lumithia devenea plină doar de două ori pe an: primăvara și toamna. Vara și iarna intra în Absență. Când era la Apogeu, avea un efect intens asupra alchimiștilor. Pentru cei cu rezonanță slabă, era singurul moment al anului în care puteau transmuta, în timp ce alchimiștii cu înzestrări puternice se simțeau dezorientați de strălucirea ei. Se spunea că sunt „îmbătați de lună".

Apogeul avea o influență deosebit de pronunțată asupra paladienilor. Potrivit Credinței, acesta era un semn al legăturii profunde dintre Paladia și zei. Luc și Lila se amețeau atât de tare, încât abia mai mergeau drept, în timp ce Helena, în stilul ei caracteristic de necredincioasă venită din străinătate, simțise mereu doar anxietate, un sentiment apăsător de groază care o strivea.

În seara aceea nu i-a fost adusă cina. Era pentru prima dată, în toate lunile de prizonierat, când nu primea mâncare. Ceva era în neregulă. Chiar și în timpul Apogeului, necroservii trebuiau să fie prezenți și parțial activi. S-a uitat în curte și i-a văzut pe cei doi de la intrarea principală nemișcați ca niște statui. Dar pe coridoare nu se auzeau pași și, când a ieșit din cameră, n-a apărut nimeni.

S-a îndreptat spre holul de intrare, rămânând în raza de lumină argintie a Lumithiei, așteptându-se în orice clipă să se ivească vreun necroserv. Umbrele erau negre ca cerneala, cu margini distincte în lumina albă orbitoare. Holul de la intrare era gol, iar marmura albă, luminată de astru, aproape strălucea. Dragonul uroboros de pe podea sclipea ca și cum ar fi avut solzi și trupul lui întunecat licărea pe fundalul marmurei albe.

Greutatea Lumithiei era apăsătoare. Rezonanța îi zumzăia Helenei în sânge de parc-ar fi vrut să anuleze efectul cătușelor, dându-i senzația că e într-o cușcă prea strâmtă ca să se poată mișca. A iscodit cu privirea în jur, căutând orice semn de mișcare. Necroservii n-aveau nevoie să fie întreținuți în mod conștient. Cercetările arătaseră că li se puteau da ordine, după care ei le puteau îndeplini întruna la infinit. Chiar dacă Ferron era amețit de Apogeul Lumithiei, ei ar fi trebuit să se comporte normal.

Doar dacă nu cumva era mort...

Helena a încremenit. Dacă Flacăra Eternă venise în timpul Apogeului și, profitând de starea lui de dezorientare, îl omorâse? Nemuritorii de la

petrecere spuneau că asasinul fusese ca o fantomă: intrase și ieșise fără urmă, lăsând numai un cadavru după el.

S-a uitat mai atent prin hol. Contrastul dintre albul argintiu și negru a amețit-o când s-a îndreptat spre ușa de la intrare. Degetele i-au tremurat pe mâner, care însă nu s-a răsucit. A răsucit încuietoarea de sub el, dar se învârtea în gol. A smucit, ignorând durerea care i-a iradiat în brațe și încercând să zgâlțâie ușa, însă aceasta nu s-a mișcat. Era zăvorâtă. I s-a strâns inima, dar și-a impus să meargă până la următoarea ușă exterioară. Încuiată și ea. A traversat casa, gâfâind tot mai tare cu fiecare ușă pe care o găsea ferecată.

Să fi murit Ferron undeva în Spirefell? Avea să se împiedice de trupul lui? Se încorda de fiecare dată când pășea într-o cameră, sigură că o să vadă sânge prelingându-se din umbră.

Dar cu siguranță Flacăra Eternă n-ar fi lăsat-o acolo. Dac-ar fi venit cineva, ar fi lăsat măcar o ușă sau o fereastră descuiată. Măcar atât.

Trebuia doar s-o găsească. A încercat altă ușă. A tras de ea de mai multe ori, până când o durere ascuțită i-a amorțit mâna.

Cu cât căuta mai mult, cu atât era mai sigură: Ferron e mort, iar ea e captivă, singură în casă. Curând o să vină s-o ia Stroud. O să fie dusă la Centru, iar dacă nu e însărcinată, Stroud va găsi pe altul care s-o violeze.

Brațele îi amorțeau, capul i se învârtea. A urcat la etaj și a luat-o pe primul coridor. Evitase această parte a casei, pentru că acolo erau camerele lui Ferron și ale Aureliei.

Dacă Ferron era mort, trebuia să vadă cu ochii ei. Trebuia să știe, altfel avea s-o bântuie.

A ajuns în dreptul primei uși din stânga și a rămas pe loc încercând să respire, să-și liniștească tremurul mâinii ca să apuce mânerul. Ușa s-a deschis fără zgomot. Camera era înghițită de umbră. Lumina lunii se revărsa pe ferestre ca un râu de argint topit. Ochii ei s-au dus direct spre pat. Era gol.

În timp ce stătea în prag, aerul din cameră s-a schimbat. Helena s-a întors brusc spre birou. Era cufundat aproape complet în umbră și pe marginea lui se înșirau o mulțime de sticle. Apoi o umbră s-a mișcat și lumina lunii a căzut pe chipul lui Ferron. Nuanța palidă a părului și pielii lui a părut să strălucească.

— Helena! a rostit el cu glas scăzut.

Ea a încremenit, fără să-și dea seama dacă ceea ce simte la vederea lui e liniște sau spaimă. El nu-i spusese niciodată pe nume. „Prizoniera" fusese singura formă de adresare în toate lunile pe care le petrecuse la Spirefell. Stroud îi spunea „Marino", dar Ferron nu-i spusese niciodată altfel. Trecuse mult timp de când nu-și mai auzise numele mic.

— Eu... Se simțea stupidă. Credeam c-ai murit.

Ar fi trebuit să se întoarcă și să plece, dar Ferron părea atât de nepământesc, încât nu-și putea dezlipi privirea de el. Avea pe chip o expresie de

disperare totală, dar, când s-a uitat la ea, ochii i s-au umplut de un fel de foame. S-a ridicat încet. Mișcările lui aveau o lejeritate neobișnuită. Helena a privit dincolo de el, spre birou, și a înțeles în sfârșit. Era beat. Beat criță, sub influența Lumithiei și a alcoolului. Cu abilitățile lui regenerative, probabil avea nevoie de amândouă.

Când s-a apropiat de ea, Helena a încercat să se tragă înapoi, dar a simțit peretele sub umeri și n-a mai avut unde să meargă. Apoi între ei n-a mai fost niciun spațiu. Ferron a ridicat o mână palidă și degetele i s-au încolăcit pe gâtul ei. Ochii îi erau întunecați, cu irisul înconjurat de argintiul strălucitor. Pulsul Helenei s-a zbătut sub strânsoarea lui în timp ce el o privea țintă.

Nu era de mirare că servitorii dispăruseră. Poate că toți știau că trebuie să se ascundă de el în astfel de nopți. Toți în afară de ea.

— Ah, Marino!... Și-a plimbat degetul mare pe gâtul ei, urmând traseul cicatricii de sub falcă. Dac-aș fi știut ce durere ai să-mi aduci, nu te-aș fi luat niciodată.

A oftat și Helena i-a simțit respirația îmbibată de alcool când și-a plecat capul mai aproape de ea. Nu știa ce vrea să spună, dacă trebuie să-și ceară scuze.

— Dar acum presupun că merit să ard. Mă întreb dacă o să arzi și tu.

Fața lui era atât de aproape, încât cuvintele i-au atins buzele și gura lui s-a prăbușit peste a ei.

CAPITOLUL 20

A FOST UN SĂRUT CA O PEDEAPSĂ. În clipa în care buzele li s-au atins, el i-a zdrobit trupul de al lui. Mâna de pe gâtul ei s-a strecurat în părul Helenei, încâlcindu-i-se în bucle, ținându-le strâns în timp ce sărutul se adâncea, înclinându-i capul pe spate ca el ca s-o poată devora. A sărutat-o fără oprire, îndeajuns de tare ca s-o doară, dar nu cât să sângereze, ca o furtună care-i curgea pe gât. Când ea a început să gâfâie după aer, el i s-a desprins de pe buze, sărutând-o pe bărbie și spre ceafă. Cu cealaltă mână o prinsese pe după talie.

Helena încremenise, șocată. Rămăsese supusă și uluită în brațele lui posesive.

Ferron i-a tras de rochie până când nasturii au cedat și au pocnit. Ea era cu spatele lipit de perete și genunchiul lui i-a despărțit picioarele, imobilizând-o cu ajutorul fustei. Mâinile lui s-au mișcat repede, smulgându-i pânza de pe ea, încât a rămas dezbrăcată până la talie. Helena a simțit o adiere rece atingându-i o clipă pielea, dar căldura mâinilor și a gurii lui a alungat-o imediat. Un fior i-a străbătut trupul. Fața lui era ascunsă în gâtul ei, buzele lipite sub ureche, sărutându-i gâtul până la baza umărului, mușcând-o ușor, și, când a ajuns într-un loc anume, ea a scos… un suspin.

Sunetul a sfărâmat liniștea. Amândoi au rămas nemișcați. Ferron s-a îndepărtat de ea. Helena l-a privit, prea ametită ca să se miște. Lumina lunii pătrundea pe fereastră ca o cărare argintie, rece și acuzatoare, spre locul unde stătea sprijinită de perete, pe jumătate dezbrăcată și… excitată.

Ochii lui se căscaseră de uimire, părul palid îi cădea pe față. Privind-o, ochii i-au căpătat lumina aceea stranie, ca și cum ar fi strălucit din interior. Și-a trecut o mână peste față, pieptănându-și părul pe spate, a strâns din dinți și o privire disprețuitoare i s-a întipărit pe chip încă dinainte să deschidă gura ca să spună ceva.

Înainte ca el să apuce să vorbească, din pieptul Helenei a izbucnit un suspin de groază. Degetele ei au bâjbâit disperate să-și tragă rochia la loc. Fusese ruptă și nasturii îi lipseau, așa că a apucat pânza, acoperindu-se cu brațele și dându-se înapoi cu spatele până la ușă. A țâșnit, traversând casa, în timp ce realitatea a ceea ce făcuse aproape îi tăia picioarele.

Fusese atrasă de Ferron. El se apropiase de ea și o sărutase, iar ea îl lăsase. În momentul acela nici nu-i trecuse prin minte să-l respingă. Se topise de căldura strânsorii lui. Ca prizonieră la Spirefell, se agăța de orice urmă de bunătate, de orice senzație de tandrețe pe care mintea ei o putea crea. Dar aici nu era bunătate. Ferron nu era blând; pur și simplu nu fusese crud. Nu fusese atât de monstruos pe cât putea fi. În mintea frântă a Helenei, absența cruzimii era un refugiu satisfăcător. Pentru inima ei înfometată, era de ajuns.

A fugit în cameră, smulgându-și de pe ea rochia sfâșiată, în lumina argintie și acuzatoare, îmbrăcându-se cu haine noi ca și cum ar fi putut ascunde ceea ce făcuse. Asta nu era ea. Și-a strâns pieptul cu mâinile și unghiile i-au mușcat pielea ca și cum ar fi încercat să-și imprime voința în trup.

— Îmi pare... atât de rău, Luc!

Vocea îi era înecată de vinovăție. Nu putea să facă asta. Nu putea. N-avea de gând să-și lase mintea s-o păcălească, să tânjească după atenția celui responsabil de declanșarea războiului. Ceea ce distrusese Ferron era incalculabil. Totul. Totul era din vina lui, însă ea simțea cum se erodează, disperată să aibă în viața ei ceva care să nu fie durere. Care să nu fie mort și pierdut.

Dar nu putea. Era în stare să suporte grozăvia de a fi trădată de propriul trup, dar n-avea să se lase trădată de propria minte. Mai bine o distrugea.

S-a uitat pe fereastră la curtea închisă, închisoarea din care nu putea evada, lipindu-și mâna tremurândă de geamul rece și de grilajul de fier, căutând puterea pe care n-o mai avea. Nu mai era nimic acolo. O pierduse și pe ea, ca pe toate celelalte. A scos un suspin sfâșietor și disperat, apoi a dat capul pe spate și s-a izbit cu el de geam și de fier cât a putut de tare. O dată. Și încă o dată. Sângele îi curgea în ochi, dar a continuat.

Un braț i s-a încolăcit pe după talie și o mână a apucat-o de încheieturi, trăgând-o de lângă fereastră. Pe geam s-a prelins o pată roșie. Helena s-a zbătut, încercând să-și smulgă mâinile și ignorând durerea care-i fulgera prin ele, apoi și-a înfipt degetele de la picioare în drugii de fier din podea, ca să se desprindă.

— Nu... nu!

Vocea lui Ferron îi șoptea în ureche. Vedea numai roșu și sângele îi curgea pe față; țipa. Toată vinovăția și suferința pe care le ținuse înăbușite năvăliseră asupra ei. Țipa ca și cum ar fi vrut să distrugă lumea. Voia ca totul să se termine.

Nu putea să-i trădeze pe toți. Pe Luc. Pe Lila. Pe Soren. Pe sora Pace. Pe tatăl ei…

— Nu pot…

S-a încordat din nou să se elibereze, bâjbâind, agățându-se cu mâinile prin aer, spre fereastră. El i-a dat drumul, dar o clipă mai târziu ea i-a simțit palma pe frunte.

— Nu…!

Era prea târziu. Rezonanța lui i-a năvălit în corp. A fost ca și cum Helena era o tapiserie. Ferron i-a găsit firele emoției și i le-a smuls. N-a sedat-o și nici n-a paralizat-o. A fost mai rău, mai invaziv. I-a luat tot ce simțea, lăsându-i mintea să se zbuciume, derutată, încercând să se împace cu disonanța. A fost ca pastilele, doar că și-a folosit numai rezonanța ca s-o țină nemișcată cât era nevoie, până când corpul ei și-a pierdut tot impulsul emoțiilor acum dispărute. Lupta a părăsit-o. A rămas moale lângă el. Pe față îi curgea sânge, picurându-i de pe bărbie. Când și-a dezlipit-o de ea, mâna lui era pătată cu roșu. I-a vindecat tăieturile și zgârieturile de pe frunte doar cu vârful degetelor. Ea îi simțea rezonanța în craniu.

— E o fractură ușoară, a spus el și, când i-a dat drumul de tot, durerea rămasă îi dispăruse aproape complet.

Helena a rămas pe picioarele ei, pustie și rătăcită. El îi scobise emoțiile atât de adânc, încât era ca și cum ar fi încercat să atingă fundul unui puț. S-a uitat spre fereastra pătată de sânge și s-a gândit să mai încerce o dată, dar n-avea rost. El ar fi făcut același lucru, până când ar fi lăsat-o complet golită și supusă, o statuie tocită, fără chip.

Ferron a întors-o spre el, cu ochii încă argintii și strălucitori.

— De ce?

Ea l-a privit țintă, fără viață; capul îi pulsa încă de durere. Măcar era ceva care o mai durea.

— Cum adică? l-a întrebat.

— De ce nevoia asta bruscă de a merge atât de departe?

În spatele lui s-a auzit o mișcare. În cameră a intrat un necroserv – femeia mai în vârstă. Era cu mâinile pline și ușa a rămas deschisă în urma ei. Pentru o clipă a părut ciudat de vie. Nu arăta rigidă și pustiită ca de obicei; se mișca mai mult ca un strigoi. A încetinit sub privirea Helenei și mișcările ei au devenit mai mecanice când a adus un vas și o cârpă și a început să-i șteargă fața.

— De ce nu? a răspuns Helena cu o voce lipsită de viață. Întotdeauna am încercat să mă sinucid, știi asta.

Ferron și-a îngustat ochii.

— Știi la fel de bine ca mine că asta nu te-ar fi omorât.

Ea nu i-a răspuns.

— Dacă nu-mi spui, o să caut singur.

Helena s-a tras înapoi, smucindu-și fața ca să scape de încercările lui de a-i șterge sângele rămas la coada ochilor. A deschis gura de mai multe ori până să poată vorbi.

— Cred că e ceva în neregulă cu mine, a zis în cele din urmă.

El i-a aruncat o privire care sugera că evident așa e.

— E un instinct de supraviețuire sau... Corpul îi era atât de tensionat de umilință, încât cuvintele îi înțepeniseră în gât. Un mecanism de adaptare, poate... Și-a ferit ochii. Am citit odată un proiect de cercetare la Institut. Autorului îi venise ideea să-i facă pe subiecți să se atașeze emoțional de... superiorul lor. Vocea ei era încordată, gata să cedeze. Credea că, prin metoda asta, i-ar putea face să devină supuși din proprie inițiativă. Că, dacă i-ar condiționa suficient pentru ca ei să simtă o dependență puternică, ar ajunge să raționeze și să justifice orice suferință... chiar să încerce să nutrească sentimente față de cel care-i controlează, ca un fel de instinct de supraviețuire. Helena simțea că leșină. Simțea greutatea privirii lui Ferron asupra ei. Era doar o propunere, nu știu dacă avea vreun temei... dar în ultima vreme nu pot să nu mă gândesc la ea, a spus cu voce tremurândă și s-a uitat prin cameră spre fereastra pătată de sânge. Aș prefera să fiu violată la Centru toată viața decât să simt ceva pentru tine fie și un singur minut.

Aerul din cameră a părut să înghețe.

— Mda, a spus Ferron după o tăcere lungă. Cu puțin noroc, poate ești deja însărcinată și nu va mai fi nevoie să alegi nimic. Ai să fii lăsată în pace.

S-a întors să plece și hotărârea Helenei s-a spulberat. Mâna i-a țâșnit, apucându-l de haină ca să-l oprească. Trupul îi tremura, dar ea nu putea să-i dea drumul. L-a strâns mai tare. Nu voia să fie singură; nu putea să suporte. Ferron a ridicat mâna și i-a pus-o pe umăr și asta a fost picătura finală. Helena s-a chircit, strângându-se în el. Abia îi simțea degetele pe braț, dar respirația nu-i mai ardea ca o frânghie trasă prin plămâni. Și-a lăsat capul pe pieptul lui. Era atât de sătulă ca spațiul din jurul ei să fie mereu rece, gol și nesfârșit!

Ferron a întors brusc capul și a împins-o. Helena s-a dezechilibrat și a căzut pe pat. El căscase ochii și pe față avea o expresie tensionată; privirea i-a fugit prin cameră și apoi spre ușa deschisă. A râs slab și amar.

— Ah, ce demnă de milă ești, nu-i așa? i-a spus el. Supraviețuire? Serios?

Ea nu înțelegea ce vrea să spună. El a râs din nou.

— Te aștepți să cred că *dintr-odată* îți pasă să supraviețuiești? Când toți cei din Rezistență au fost mereu atât de disperați să moară pentru cauza lor? Și tu ești altfel? Deși de luni întregi îți imaginezi un asasinat-suicid grandios pentru noi doi? S-a lăsat pe vine în fața ei – și ea nu-i văzuse niciodată atâta cruzime întipărită pe chip. În ochi i se oglindea o răutate brută. Nu, ceea ce te roade pe tine nu e supraviețuirea sau vreo pornire inconștientă să mă împaci. Ce nu poți tu suporta e izolarea. Mica și singuratica tămăduitoare a Flăcării Eterne nu mai are pe cine salva. Nimeni n-are nevoie de tine și nimeni nu te vrea. Ferron i-a zâmbit larg, aproape dezvelindu-și colții. Asta e tot. Nu poți suporta să fii singură. Faci orice pentru cei care te lasă să-i iubești. A ridicat o sprânceană. Nu ăsta a fost războiul? Ai vrut să lupți, dar când și-au dat seama ce ești, Ilva Holdfast a decis că ești mai potrivită ca mielul de sacrificiu al familiei Holdfast. Te-au condamnat la moarte înainte ca Holdfaștii să fi intrat măcar în luptă.

— Ba nu... N-a fost... așa.

Helena strânsese mâinile pumn, acoperind cu degetele cercul micilor înțepături din palmă.

— Ba exact așa a fost. Știi ce? Marele Șoim și-a lăsat camera aproape intactă. Avea un teanc de scrisori de la Ilva, de pe vremea când erai în antrenament. Ea știa că e de ajuns să-ți spună că viața lui Holdfast e în pericol și tu ai fi făcut orice-ți cerea. Ferron a dat capul pe spate. Ai fi făcut orice pentru prietenii tăi: ai fi luat toate deciziile grele, ai fi plătit prețul fără să te plângi, te-ai fi prostituat pentru efortul de război. Dar spune-mi... pentru că sunt sincer curios: ce a făcut Holdfast vreodată pentru tine ca să merite asta?

Ea l-a privit furioasă cu ochii în flăcări.

— Luc a fost prietenul meu. Cel mai bun prieten.

— Și?

Helena a tras aer în piept tremurând și și-a întors privirea.

— Tata a renunțat la toate ca să pot studia la Institut, dar... a fost... n-a fost ușor. N-am vrut să știe cât mi-e de greu. Helena simțind un bolovan în gât. Mi-era... foarte frică să nu eșuez și nu... nu cunoșteam pe nimeni. Luc putea fi prieten cu oricine, dar m-a ales pe mine. Fără el, n-aș fi avut pe nimeni.

— Bun, și acum? a întrebat Ferron, îndreptându-și haina, netezind cutele făcute de degetele Helenei. Eu sunt înlocuitorul lui Holdfast, nu-i așa? Dacă cineva face greșeala să-ți vorbească, nu poți să nu te agăți de el, așa-i?

Helena s-a tras înapoi, dar Ferron nu terminase.

— Dă-mi voie să-ți spun foarte clar, atunci. Nu te vreau! *Niciodată* nu te-am vrut! Nu sunt *prietenul* tău! Nu-mi doresc nimic mai mult decât să vină ziua în care am să scap de tine!

S-a întors și a ieșit.

Când Stroud a revenit după două săptămâni, Helena s-a așezat pentru consult fără să scoată o vorbă. Timpul trecuse într-o ceață atât de monotonă, încât abia dacă mai era conștientă ce zi e. Ca o fantomă, lăsase lumea să treacă pe lângă ea, în timp ce ea rămânea încremenită în timp.

— Arăți cam palidă, a spus Stroud și colțurile gurii i s-au ridicat ușor. Cum au decurs eforturile Înaltului Comisar?

Helena a simțit un nod uriaș în gât și n-a zis nimic, privind în poală și răsucind materialul subțire al furoului între degete.

— Întinde-te! i-a poruncit Stroud, punându-și trusa pe noptieră. I-a ridicat furoul și l-a dat laoparte, punându-i o mână rece pe burtă. Poate e prea devreme să mă pronunț, dar uneori reușesc. În cazul tău, cu cât aflăm mai repede, cu atât mai bine.

Capul îi pulsa Helenei în ritmul inimii. Sprâncenele lui Stroud s-au încrețit, formând riduri adânci când rezonanța ei a pătruns mai în profunzime. O expresie de surpriză i-a traversat chipul.

— Ești însărcinată.

La început, Helena n-a simțit nimic. Cuvintele erau abstracte. Niște concepte. Apoi au străpuns-o ca o sabie lungă. Înăuntrul ei însă nu se acumulase nicio emoție; Ferron i le smulsese pe toate și era încă pustiită. Așa că a căzut în sine însăși. Era ca și cum ar fi fost cufundată cu forța, adânc, într-o apă rece ca gheața: nu exista aer, ci doar o presiune continuă care o zdrobea din toate părțile. Inima i s-a dezlănțuit în piept, până când n-a mai auzit decât mugetul sângelui.

Stroud vorbea mai departe. Helena nu-i înțelegea cuvintele.

„Nu! Te rog, nu! Nu. Nu. Nu!" Era vina ei. Se supusese, nu se zbătuse.

Stroud continua să-i vorbească, din ce în ce mai tare. Cuvintele se auzeau înfundate, sunetele, rotunjite și de neînțeles. Camera s-a încețoșat, amenințând să se întunece. Gâtul i s-a încleștat, sugrumând-o. O durere ascuțită i-a sfâșiat pieptul, ca și cum ceva s-ar fi rupt în interior. „Nu! Te rog! Nu!"

Stroud a întins mâna, punându-i degetele pe gât. Helena a început să țipe. Nu de suferință, cum făcuse cu Ferron, ci scoțând țipete cutremurătoare, ca ale unui iepure pe moarte. Stridente, rapide și repetitive, ieșeau din ea ca un șuvoi.

Stroud a părut nedumerită. I-a dat o palmă zdravănă peste obraz. Helena nu se putea opri. Tot ce era în jurul ei se contopea; vederea i se estompa pe margini.

Ferron era în fața ei, ținând-o de umeri.

— Potolește-te! Vocea îi era aspră, dar mâinile nu. A tras-o spre el până când lumea s-a îngustat la spațiul dintre ei. Respiră! A strâns-o de umeri îndeajuns de tare ca să-i răzbată prin amorțeală. Hai! Trebuie să respiri!

Helena a răsuflat tremurător și a izbucnit în lacrimi.

— Nu... Vocea i s-a ridicat întretăiată. Nu, nu, nu! Te rog! *Nu*!

— Respiră în continuare, atâta tot! Respiră! i-a spus Ferron cu chipul încordat, strângând din măsele. Fără să-i dea drumul, s-a întors s-o privească furios pe Stroud. Știi că e predispusă la crize. Nu poți să-i dai o asemenea veste pe nepregătite, a spus cu glas scăzut.

Stroud s-a îndreptat de spate.

— Ai spus că i-e frică de umbre. Dacă o să tot adauge frici, ar trebui să faci o listă și să i-o pui undeva pe perete, a dat ea ochii peste cap, încrucișându-și brațele. N-ar trebui să fie mulțumită că eforturile de concepție au luat sfârșit?

— Nu. Iar tu trebuia să știi asta. Încep să cred că o torturezi intenționat. De ce?

— Nu-i adevărat, a spus Stroud, prea repede.

Ferron a mijit ochii.

— Fii sinceră! N-o să-ți placă felul în care obțin răspunsuri.

Stroud s-a albit la față, aruncând o privire piezișă spre ușă ca și cum ar fi măsurat distanța.

— Marele Necromant spune că ea a bombardat laboratorul din Portul de Vest. Câștigaserăm. Era ziua victoriei noastre și ea... l-a ucis pe Bennet! Toți anii lui de muncă. Munca mea. Toate experimentele noastre. A distrus totul.

A urmat o pauză lungă și Ferron a mijit și mai tare ochii.

— Apreciez faptul că nutrești un devotament fanatic față de memoria lui, dar a tortura psihologic o prizonieră n-are niciun efect când ea nici măcar nu-și amintește ce s-a întâmplat. Nici programul, nici rangul nu-ți oferă dreptul la răzbunare personală asupra prizonierei *mele*! I-a dat drumul Helenei și s-a întors spre Stroud, scoțându-și mănușile. Se pare c-ai uitat că nu suport să se apropie proștii de ea. Am făcut eforturi și cheltuieli considerabile ca s-o țin într-un mediu stabil, indiferent cât îți satisface ție orgoliul faptul că te aflai în apropierea laboratorului când a explodat. Ai ajuns să deții o anumită poziție doar pentru că cei mai potriviți decât tine sunt morți. Mai degrabă ar trebui să-i fii recunoscătoare prizonierei mele. Ai fi fost un nimeni dacă alții ar fi supraviețuit.

Stroud s-a albit la față și nările i s-au dilatat.

— Am lucrat alături de Bennet. Programul meu de repopulare este...

— O farsă. Un pretext convenabil pentru ca Marele Necromant să-și atingă scopurile și să hrănească apetitul nesățios al susținătorilor săi, i-a răspuns Ferron disprețuitor. Ai supraviețuit doar pentru că erai o asistentă de

laborator supraapreciată, pe care o trimiteau după subiecți noi. Fără Shiseo, n-ai fi avut nimic notabil de arătat de când conduci Spitalul Central. Crezi că nu e evident cât de puțin ai produs de la plecarea lui? Nu e de mirare că ai fost atât de dornică să-ți lansezi programul de repopulare. Ferron vorbea cu aceeași intensitate nemiloasă, de neoprit pe care o revărsase asupra Aureliei. După ce ai amenințat că-mi preiei atribuțiile, ți-am inspectat puțin micul proiect. Te lauzi atât de mult în ziare, încât eram curios să văd ce date remarcabile ai adunat în cadrul lui. Cândva am fost și eu un fel de cercetător. Poți să-mi spui ceva despre grupuri de control? Sau despre statistici și date istorice? La orice m-aș uita, nu găsesc decât povestioare fără dovezi apărute în presă.

— Lucrurile... sunt încă în fază incipientă... a bâiguit Stroud. Fața ei devenise o combinație de alb ca varul cu pete de sânge în obraji. Sunt o adevărată...

— Programul tău e un spectacol. Glasul lui Ferron a coborât și a căpătat un ton batjocoritor. Până și asistenții tăi de laborator sunt mai calificați decât tine. Vivimanția e singura ta abilitate, iar eu sunt mult mai competent decât tine în domeniul ăsta. I-a făcut semn majordomului aflat lângă ușă: Condu-o afară și n-o mai lăsa să intre în casă decât dacă vin s-o însoțesc personal!

Stroud a pufnit, murmurând ceva despre o discuție cu Marele Necromant, dar mâinile i-au tremurat violent în timp ce-și strângea dosarele. Când ușa s-a închis, Ferron s-a întors spre Helena. Ea i-a simțit privirea fără să ridice ochii. El a întins mâna și ea s-a încordat. Nu i-a atins fața; degetele lui i-au alunecat pe ceafă, găsind scobitura craniului. Helena s-a uitat în sus, dar pe chipul lui nu se citea nicio emoție. Putea la fel de bine să fi fost o statuie de marmură.

— N-am încredere în tine să fii conștientă acum, i-a spus.

Ea i-a simțit rezonanța, delicată ca înțepătura unui ac și o greutate ca un val negru a năpădit-o, trăgând-o în jos.

— Nu... a îngânat, neștiind prea bine la ce se împotrivește.

La orice. Dar lumea îi scăpa printre degete. A simțit vag cum el îi ridică picioarele pe pat și trage cuvertura peste ele.

„Îmi pare nespus de rău."

CAPITOLUL 21

S-A CHINUIT SĂ SE TREZEASCĂ DIN NOU. Camera era întunecată și apăsătoare, iar vederea Helenei, lentă și dezorientată. Avea senzația că fusese inconștientă multă vreme. Gura i se uscase ca șmirghelul. Întorcând capul, l-a zărit pe Ferron stând de vorbă cu camerista. Vorbea repede, pe un ton scăzut, ca și cum i-ar fi explicat ceva complicat. Pleoapele i-au coborât; i se învârtea capul.

Când a deschis din nou ochii, el se uita la ea, iar necroservul era în partea cealaltă a camerei. Acum, că nu mai era cuprinsă de panică, Helena simțea că i se face rău numai la vederea lui. A strâns ochii, ghemuindu-se într-o poziție defensivă. Ferron a venit spre ea.

— N-ai voie să te rănești sau să-ți induci un avort, i-a spus. De-acum înainte vei fi supravegheată nonstop, pentru cazul când disperarea te-ar împinge să inventezi noi metode de a-ți face rău.

Cuvintele lui erau acide, dar glasul îi suna mai degrabă obosit. Helena n-a zis nimic, așteptându-l să plece. S-a strâns, protejându-și instinctiv burta. Știa că deocamdată nu e mai nimic acolo, dar mai târziu avea să fie și ea nu putea face nimic împotrivă.

După ce a refuzat să se ridice din pat câteva zile, Ferron s-a întors.

— Nu poți să stai în pat nouă luni plângându-ți de milă, i-a spus el pentru că ea nu-i răspundea. Trebuie să mănânci și să ieși la aer.

Ea l-a ignorat.

— Ți-am adus ceva, i-a zis Ferron în cele din urmă.

A lăsat un obiect greu pe cuvertură. Helena a aruncat o privire. Lângă ea era o carte groasă: *Maternitatea. Studiu aprofundat al științei și fiziologiei gestației.*

— De ce? l-a întrebat, ferindu-și ochii.

— Pentru că o să-ți tocești creierii dacă nu găsești răspunsuri la toate întrebările pe care le ai.

Ferron părea resemnat. A urmat o pauză: era evident că sperase la o reacție.

— Mâine mă aștept să te ridici din pat, i-a spus și a plecat.

Când în sfârșit nu i-a mai auzit pașii, Helena s-a întins spre carte și a fost cât pe ce s-o împingă pe podea, apoi a ezitat și a tras-o la piept, ținând-o strâns.

A doua zi s-a dat jos din pat și s-a așezat lângă fereastra unde era lumina cea mai puternică. Cartea era nouă, cu un cotor din piele care a scârțâit când dat coperta și apoi paginile mirosind încă a ulei și a cerneală de tipografie. Era un manual medical, nu un ghid pentru gospodine care să renunțe la terminologia tehnică în favoarea unor explicații accesibile despre sarcină.

Când Ferron s-a întors, ea citise deja câteva capitole. A strâns cartea la piept din reflex, dar el n-a făcut decât s-o privească lung.

— Când ai ieșit ultima dată? a întrebat-o.

Helena și-a coborât privirea.

— Am fost... am ieșit...

Nu știa cât timp rețin necroservii informațiile sau dacă percep trecerea timpului. Dac-ar fi spus o minciună, aveau să-și dea seama?

— Săptămâna trecută, a răspuns.

— Nu-i adevărat. N-ai ieșit de săptămâni întregi.

Ea și-a coborât din nou privirea asupra cărții, fără să clipească, până când cuvintele au început să se estompeze. Nu voia să iasă din cameră. Nu voia să vadă primăvara sau să miroasă parfumul împrejurimilor care se trezeau la viață.

— Încalță-te!

Helena s-a ridicat în picioare, ținând cartea strânsă la piept. Ferron a oftat iritat.

— Nu poți lua cărămida asta cu tine, are peste două kilograme.

Helena a strâns-o și mai tare. În afară de pantofi și de mănuși, era singurul lucru care-i aparținea.

Ferron a dus mâna la tâmplă, de parcă l-ar fi durut capul.

— N-o să ți-o fure nimeni, i-a spus ca și cum s-ar fi străduit să-și păstreze calmul. A arătat cu mâinile în jur. Cine să ți-o fure? Iar dacă se întâmplă, îți cumpăr alta. Las-o aici!

Ea a pus cartea cu grijă pe masă și degetele i-au zăbovit câteva clipe pe copertă. Apoi s-a dus să-și ia ghetele.

Curtea interioară renăscuse odată cu venirea primăverii. Peste tot era iarbă, copacii se acoperiseră de muguri roșii. Lujerii care se cățărau pe clădire dăduseră frunze verde-crud, schimbându-și înfățișarea macabră dinainte. Era frumos, Helena nu putea nega asta, dar ei fiecare detaliu i se părea contaminat și otrăvit.

Ferron n-a spus nimic, dar a însoțit-o de câteva ori în jurul curții, după care a condus-o înapoi în cameră. Când s-a întors să plece, ea a făcut o sforțare să vorbească:

— Ferron!

Vocea îi tremura. El era deja în hol, dar s-a oprit din mers și s-a întors încet. Avea pe chip o expresie închisă și privirea precaută.

— Ferron, a repetat ea aproape în șoaptă. Obrazul îi tremura necontrolat, iar mâna i s-a încleștat de stâlpul patului, încercând să se stabilizeze. Eu... eu n-o să-ți cer niciodată nimic...

Privirea lui a devenit rece și impasibilă. Ceva înăuntrul ei s-a frânt, dar a continuat:

— Poți să-mi faci orice vrei. N-o să-ți cer milă niciodată, dar, te rog... nu face asta!...

El a rămas nemișcat.

— Copilul... va fi... pe jumătate al tău, i-a vorbit cu voce frântă. Nu-i lăsa să...! O să fac orice vrei... o să... o să...

N-avea nimic să-i ofere. Inima îi bătea prea repede și cuvintele i s-au oprit în gât fiindcă rămăsese fără suflu. Și-a înfipt degetele în piept, încercând să-și silească plămânii să inspire.

Privirea lui Ferron a sclipit o secundă. A pășit în cameră și a închis ușa. S-a apropiat și a prins-o de umeri, sprijinind-o practic să rămână în picioare, în timp ce ea se chinuia să respire.

— Nimeni n-o să-i facă rău copilului, i-a spus, privind-o în ochi.

Helena a răsuflat ușurată. Era ceea ce-și dorise cu disperare să audă de la el. A lăsat capul în jos și părul i-a căzut peste față, ascunzând-o.

— Adevărat?

A lăsat disperarea să-i inunde vocea.

— N-o să i se întâmple nimic. Ai cuvântul meu. Liniștește-te!

Ce promisiune goală! Era inutil să se roage de el. El avea toate motivele s-o mintă, să spună orice ar fi păcălit-o să fie cuminte, s-o țină liniștită și supusă cu garanții fără valoare. Helena s-a smucit, făcând un pas înapoi.

— Ai să-mi spui orice vrei să aud? Vocea îi tremura. Presupun că asta trebuie să faci, orice e necesar ca să-mi menții „mediul stabil". S-a luat în brațe și s-a lăsat jos, pe podea. Stai departe de mine! O să mănânc și o să fac mișcare doar dacă nu trebuie să te văd.

A doua zi a ieșit singură, hotărâtă să se otrăvească cu orice i-ar fi ieșit în cale. Primăvara era un moment bun. Într-o curte atât de părăginită, era o șansă ca pe undeva prin tufișuri să fi crescut niște spânz. A scotocit prin straturile de flori, ignorând durerea din mâini și din brațe, căutând peste tot, dar n-a găsit nicio plantă otrăvitoare sau abortivă. Chiar și brânduşele și ghioceii pe care era sigură că-i văzuse înainte dispăruseră, iar solul fusese afânat în urma lor. L-a răscolit cu degetele, dar nu rămăsese niciun bulb.

Ieșea zilnic să caute, disperată să găsească vreun lăstar trecut cu vederea, în timp ce începeau s-o chinuie durerile de cap și grețurile. Ceea ce inițial fusese o durere apăsătoare în partea din spate a craniului a părut să se extindă cu trecerea timpului. S-a înrăutățit de la o săptămână la alta, până când Helena n-a mai putut nici măcar citi, căci vederea îi era tulburată de durere.

Draperiile grele stăteau mereu trase, oprind orice rază de lumină. Helena mânca din ce în ce mai puțin. După ce n-a mai fost în stare să mănânce, să bea sau să se ridice din pat două zile la rând, Ferron și-a făcut din nou apariția.

— Ai zis c-o să mănânci, i-a spus.

Ea a pufnit cu dispreț și capul i-a zvâcnit groaznic, ca și cum cineva i-ar fi înfipt o tijă metalică în țeastă. Vederea i s-a făcut roșie ca sângele. A cos un geamăt, abia reușind să respire până i-a trecut.

— Chiar dac-aș putea să mă gândesc la ceva ce să mănânc, tot n-aș reuși să-l țin în stomac, a spus ea cu glas încordat. Grețurile sunt normale în primele luni de sarcină. O să-mi treacă. Statisticile arată că e puțin probabil să mor din cauza asta.

A simțit cum aerul din jurul lor se schimbă căci Ferron s-a făcut țeapăn, ca și cum vorbele ei îl luaseră prin surprindere.

— Mama mea aproape că a murit, a spus el.

Helena a simțit că ar fi trebuit să înțeleagă ceva din replica lui, dar durerea de cap era prea intensă ca să poată gândi mai bine.

Ferron n-a plecat. A rămas lângă pat în timp ce ea se cufunda într-un somn istovit.

După câteva zile a adus-o pe Stroud.

— Nu pot să cred că Tributul animanției se manifestă deja, a spus Stroud tare intrând în cameră. De obicei nu apare decât în ultimele luni. Dar ea a fost tămăduitoare. Poate că are mai puțină vitalitate decât am presupus.

S-a oprit lângă Helena, fără s-o privească, de fapt. A tras cuvertura deoparte și i-a ridicat cămașa de noapte de pe burtă fără niciun avertisment. Helena a tresărit, iar Ferron și-a întors privirea.

— E devreme încă, dar cred că...

Stroud a scormonit în trusă și a scos un ecran de rezonanță. L-a ținut în stânga, iar cu dreapta a atins-o pe Helena pe burtă. Rezonanța i-a pătruns Helenei prin piele și gazul din interiorul ecranului s-a organizat într-o serie de forme difuze. În spațiul negativ a apărut ceva mic, pulsând atât de rapid, încât părea să fluture.

Helena s-a uitat lung, năucită.

— Este, a anunțat Stroud cu satisfacție. Moștenitorul tău... s-a oprit și s-a corectat: „Progenitura" ar trebui să-i spunem.

Fața lui Ferron s-a făcut albă ca varul.

Stroud și-a tras mâna înapoi.

— Totul pare normal. Nu văd să fie ceva în neregulă. I-ai verificat recent creierul?

El a scuturat din cap.

Stroud a pufnit, dar a dat din cap aprobator.

— Având în vedere crizele pe care le-a avut, probabil e mai bine să nu intervenim într-un moment atât de fragil.

A pus mâna pe capul Helenei și i-a trimis un val ușor de rezonanță. Helena s-a cutremurat de durere.

— Dacă e într-adevăr animantă, bănuiesc că-și induce singură durerile de cap, deci nu prea avem ce face. De fapt, asta i-ar putea grăbi revenirea amintirilor.

Privirea lui Ferron s-a îngustat.

— Cum adică?

Stroud a tras cuvertura la loc peste Helena.

— Dacă Marele Necromant are dreptate, prizoniera își ascunde amintirile prin interiorizarea propriei rezonanțe. Ceea ce înseamnă că probabil își consumă cea mai mare parte din energie ca să mențină blocajul. Așa s-ar putea explica letargia ei, fiindcă cel mai probabil nu acționează eficient. Acum e însărcinată. Nu mai are putere să susțină ambele procese, mai ales dacă embrionul e și el un animant. Marele Necromant spune că el însuși a avut atâta putere, încât a supt fiecare picătură de viață din maică-sa încă din pântec și s-a născut din cadavrul ei, pe rugul funerar. Va trebui s-o menținem stabilă. Poate, cu puțin noroc, vom obține și copilul, și amintirile, înainte ca Marino să cedeze sub povara Tributului.

— Și te-ai gândit să menționezi asta abia acum?

Vocea lui Ferron era tăioasă ca o lamă.

Stroud a ridicat din umeri.

— N-am prea multe date pe care să-mi bazez teoria. I-a aruncat o privire batjocoritoare. Ar trebui să-l întrebi pe tatăl tău. Știi că el e expertul nostru?

O expresie de nepătruns s-a așternut pentru o clipă pe chipul lui Ferron.

— N-aș conta pe cooperarea lui în cazul ăsta.

— Eventual îi pun o perfuzie intravenoasă, dar cam asta-i tot ce pot face deocamdată.

Stroud a plecat, dar Ferron a rămas.

Helena a închis ochii. Acum înțelesese: se așteptau ca ea să moară și toți știuseră asta. Spera doar să se întâmple suficient de devreme pentru ca sarcina să nu fie viabilă. În minte îi fulgura spațiul negativ pâlpâitor de pe ecranul de rezonanță. A simțit o gheară încleștându-i pieptul și inima a început să-i bată puternic, de parcă alergase. Salteaua s-a mișcat și niște degete reci i-au atins obrazul, dându-i părul pe spate și oprindu-se pe frunte.

După câteva zile a venit un doctor și i-a înfipt o perfuzie în brațul stâng. Zilele ei se învârteau în jurul picurilor constanți ai perfuziei și al medicamentelor din flacon. Greața de dimineață a părut să dispară, dar durerile de cap nu; dimpotrivă, deveneau din ce în ce mai intense. Helena abia se mai putea mișca. A fost examinată de nenumărați doctori, dar niciunul nu i-a dat vreun sfat util.

După ce plecau, Ferron se așeza pe marginea patului și-i netezea părul. Uneori îi lua mâna într-a lui, mișcându-și degetele absent peste ale ei. Prima dată Helena a crezut că se joacă, apoi și-a dat seama că el o masează. Întotdeauna începea cu palmele, având grijă să nu-i îndoaie încheietura mâinii sau să-i atingă cătușa. Mergea încet până la vârful degetelor, masându-i fiecare articulație. După asta îi tremurau mai puțin, așa că ea îl lăsa, deși își spunea că nu-i place.

Slăbise foarte mult, iar cătușele deveniseră suficient de largi ca să vadă tuburile care-i treceau prin încheieturi. Femeia necroserv care o supraveghea cel mai des părea tot mai agitată, încât Helena a început să aibă dubii că e într-adevăr un cadavru. Stătea mereu în preajma ei, oferindu-i în tăcere infuzii de mentă și ghimbir, zeamă de carne și bucățele de pâine prăjită, spălând-o cu buretele, pieptănându-i și împletindu-i cu grijă părul într-o coadă lejeră, ca să nu i se încurce. Pentru o cameristă obișnuită, avea ciudat de multă experiență ca îngrijitoare.

Ferron a început și el să zăbovească. Trebuia să plece ca să vâneze și să-și îndeplinească orice alte sarcini pe care i le dădea Morrough, dar venea adesea la ea în cameră. Uneori intra murdar din cap până-n picioare, încă înainte să se spele, doar ca să verifice dacă mai trăiește. Nu-i vorbea și n-o privea în ochi, dar era mereu acolo. Stătea uneori ore în șir luându-i mâna într-a lui, ca și cum gestul acesta ar fi putut s-o țină în viață.

Stroud a revenit într-o zi când Helena era abia conștientă. A auzit-o comentând că nu se așteptase să fie afectată atât de repede, că e vina transmutației din creier și plângându-se că e mult prea devreme ca fătul să supraviețuiască. A fost menționat iar Atreus.

Helena a visat că toată camera e inundată de lumina lunii – numai că nu venea pe fereastră, ci de la Ferron. Ochii lui luceau de lumina aceea argintie stranie. Stătea iar lângă ea, ținându-i mâna într-a lui, doar că, de data asta, îi apăsa palma pe pieptul lui, ca ea să-i simtă mai bine bătăile inimii.

Helena avea întruna impresia că trebuie să se întâmple ceva, dar nu s-a întâmplat nimic. Senzația moartă din încheieturi era ca o groapă fără fund. Se simțea ca o clepsidră din care picură ultimele fire de nisip. Mai rămăsese puțin. Simțea cum se scurge.

Camera s-a răsturnat brusc și ea s-a simțit ridicată și strânsă cu toată puterea.

— Nu pleca!... Te rog... nu pleca!...

Lumina s-a intensificat și a năpădit-o o senzație nespus de ciudată, o strălucire blândă în piept, cunoscută, deși era convinsă că nu mai trăise așa ceva. Tensiunea constantă din piept, ca un fir întins până aproape să se rupă, i s-a stins încet. A închis ochii, inspirând cu greu, și visul s-a risipit în neant.

S-A TREZIT BRUSC, CUPRINSĂ DE panică. S-a ridicat în capul oaselor, clătinându-se, în timp ce camera se legăna în jurul ei. S-a sprijinit, smulgându-și acul din braț, și s-a rostogolit din pat. Avea ceva important de făcut...

Picioarele i s-au muiat când a atins podeaua. S-a împiedicat, însă a reușit să se țină de marginea patului. N-a luat în seamă durerea ascuțită care i-a fulgerat în brațe. Avea ceva de făcut.

Dar ce anume? Nu-și amintea.

Aștepta. Trebuia să fie pregătită de...

Adevărul licărea nu departe, dar de neatins. Îl simțea.

„Să nu te frângi!"

Promisese... Ce? Ce promisese? „Gândește, Helena!" *Trebuia* să-și amintească acum. A dus mâinile la tâmple. În fața ochilor îi jucau pete roșii. Durerea s-a umflat până a devenit mai mare decât ea însăși.

Ferron a apărut în fața ei.

— Ce se...?

Ea l-a privit cu ochi mari, sălbatici.

— Aștept... am promis că o să aștept...

Durerea i-a spintecat creierul și lumea s-a fracturat în două. Când vederea i s-a limpezit, el era încă acolo, însă ochii i se făcuseră cenușii și părul se întunecase de umbră – și s-a repezit spre ea. Helena a căzut reflex pe spate, bâjbâind cu degetele, încercând să găsească... Ferron a dispărut. Camera s-a sfărâmat în cioburi.

În fața ei stătea Ilva Holdfast, cu o expresie încordată.

— *Pierdem războiul.*

A dispărut înainte ca Helena să-i răspundă.

Helena cădea. Ba nu... nu cădea. Ferron o apucase de gât și o izbea de podea. Cu ochii mijiți ca două fante.

Gura i s-a umplut de apă rece. Totul era întunecat și rece ca gheața. Era înconjurată de apă. Îl vedea pe Luc. Se zgâria singur pe gât, lăsându-și răni adânci în piele.

Lila, cu părul tuns scurt, ghemuită lângă perete, plângând.

— *Am făcut o greșeală.*

— *Cu siguranță merit ceva în schimb, care să-mi încălzească inima rece.*

Un sărut apăsat, în timp ce era țintuită de perete.

— *Pari mulțumită că până la urmă ai reușit să te prostituezi singură.*

Sora Pace în picioare, uitându-se peste umăr.

— *Lila Bayard nu e singura persoană a cărei moarte ar fi o pierdere imensă pentru Flacăra Eternă.*

— *Ești a mea. Ai jurat că-mi aparții.*

Cuvintele îi fuseseră mârâite la ureche.

Jan Crowther viu, cu ochii îngustați și furioși.

— *Mai degrabă ai să distrugi Flacăra Eternă decât s-o salvezi.*

Helena însăși, plângând.

— *Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău că ți-am făcut așa ceva.*

Totul cădea în bucăți în jurul ei, când Ferron a apărut din nou, cu fața albă de furie și ochii scânteind de lumina aceea argintie, nepământeană.

— *Te-am avertizat, dacă ți se întâmplă ceva, am să distrug Flacăra Eternă cu mâna mea. Nu e o amenințare. E o promisiune. Consideră-ți supraviețuirea esențială pentru Rezistență, la fel ca a lui Holdfast. Dacă mori, îi omor pe toți, până la unul.*

Era ca și cum ar fi căzut în gol. Trecutul s-a dezlănțuit, năvălindu-i în minte și înghițind-o.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 22

Cu patru ani înainte
Ajunul solstițiului, 1785 PD

Pe platoul din nordul Insulei de Est, nu departe de Institutul de Alchimie, se afla una dintre puținele case separate de pe Insulele Paladiene. Solis Splendor, vechiul și impunătorul conac al familiei Bayard, era printre puținele clădiri care supraviețuiseră uriașei expansiuni pe verticală a orașului. În timp ce mare parte din Paladia era înlocuită de turnuri vaste și interconectate care se înălțau tot mai sus, familia Bayard își păstrase casa originară, pe locul ei originar. Orașul și noii îmbogățiți se ridicau mult deasupra lor, dar Solis Splendor nu încercase niciodată să crească în înălțime, mulțumită să înflorească în umbra Institutului de Alchimie și a Turnului.

Familia Bayard era atât de prezentă în Institut, încât Helena uita uneori cât de aproape se află reședința lor și cât sunt de bogați. Până și în război, deși abia întreținută, Solis Splendor era frumoasă și uimitor de mare, chiar și ca centru de recuperare. Numeroasele încăperi spațioase erau acum pline cu rânduri de paturi în care se odihneau cei prea vătămați ca să se mai întoarcă pe front, pentru ca Sediul să nu fie copleșit de numărul răniților. Rhea Bayard oferea astfel de îngrijiri încă dinainte ca soțul ei să devină unul dintre rezidenții permanenți ai centrului.

Helena stătea la picioarele scării de la intrare, încercând să-și ia inima în dinți ca să bată la ușă. Aerul era atât de rece, încât nu-și mai simțea nasul, iar vârful degetelor o durea prin mănușile subțiri din piele de căprioară. Era prima zi de iarnă, însă gerul se instalase deja de câteva luni. Solstițiul de iarnă

ar fi trebuit să fie prilej de a spera la zile mai bune, dar, după cinci ani de război, era greu de crezut că lucrurile aveau să se îmbunătățească vreodată, oricât s-ar fi lungit sau s-ar fi încălzit zilele.

Când i s-a făcut prea frig ca să mai zăbovească afară, a urcat treptele și a bătut șovăielnic la ușă. I s-a deschis imediat și l-a văzut în prag pe Sebastian Bayard, unchiul Lilei și al lui Soren. Era un bărbat înalt, cu o constituție atletică, cu tenul și părul foarte blonde care aproape se contopeau. Doar ochii albaștri și blânzi erau mai colorați, părând mereu să caute ceva care nu era de găsit. Fusese, printre altele, prim paladin al principelui Apollo, iar acum, trecut în rezervă, avea în permanență un aer de vigilență tragică, asemenea unui câine care așteaptă întoarcerea stăpânului.

— Bună, Helena! a spus el, invitând-o înăuntru. Ne bucurăm că ai ajuns. Știu că Rhea spera să vii.

Stomacul Helenei s-a strâns într-un nod dureros când a pășit în interiorul cald al casei, lăsându-și haina la intrare, dar păstrând mănușile.

Câțiva copii au trecut iute pe lângă ei, tăcuți și palizi la față, dar cu ochi sclipitori. Unii erau atât de mici, încât nu trăiseră nicio zi fără război. Erau obișnuiți să nu stea în cale și să se descurce singuri, dar solstițiul era magic pentru ei.

Camerele din față, unde locuia familia, erau pline de oameni, unii în scaun cu rotile, cu cârje sau bandaje, alții sănătoși, chiar dacă nu neapărat însuflețiți. Atmosfera nu reușea să se conecteze cu lumina intimă și căldura locului și nici cu muzica veselă a gramofonului; vocile și discuțiile erau toate joase și sobre.

— Uite-o!

Vocea Lilei a răzbătut prin murmur și ea însăși s-a ridicat din partea cealaltă a salonului. Părul blond-pal îi era împletit, ca de obicei, într-o cunună în jurul capului, care o făcea să pară și mai înaltă. Mai multe grupuri s-au despărțit ca să-i facă loc în timp ce traversa camera sărind cu agilitate pe piciorul protetic lucios ca să evite scaunele și mesele. Era un gest neobișnuit de ostentativ pentru Lila, dar Helena știa că e disperată să arate că s-a recuperat mai mult decât suficient și că e gata să se întoarcă pe front.

Decizia avea să fie luată de Consiliu peste trei zile. Urma să aibă loc o audiere și, ca tămăduitoare și unul dintre alchimiștii care creaseră scheletul de titan al protezei, Helena avea să fie și ea consultată în legătură cu capacitatea Lilei de a-și relua atribuțiile de prim paladin.

Ochii albaștri ca gheața ai Lilei i-au iscodit fulgerător chipul.

— Pari cam rebegită. Vino-ncoace! Luc are un foc; o să-l facă cald pentru tine.

Au ajuns lângă grupul de care se desprinsese Lila, toți membri ai aceluiași batalion. Erau adunați în jurul șemineului, iar în mijloc stătea Luc, principele lor atins de Sol, tolănit ca un elev, tachinând cu buricele degetelor

flăcările din vatră. La un simplu pocnet din degete, văpaia lua diverse forme și dansa ca un acrobat peste bușteni, scăldându-l într-o lumină aurie.

Luc era mai scund și mai firav decât aproape toți ceilalți, cu excepția câtorva fete. Chiar și Soren, fratele geamăn al Lilei, considerat scund pentru un paladin, avea vreo zece centimetri în plus față de el. Se spunea că e o trăsătură a piromanților, care tindeau să fie mai firavi, dar unii mai cârcotași comentau că și așteptările ca principele să se însoare cu cineva mai scund decât el contribuiseră poate la scăderea înălțimii de la o generație la alta.

Helena nu știa aproape nimic despre mama lui Luc, cu atât mai puțin cât fusese de înaltă sau de scundă. Murise de o formă de cașexie pe vremea când el era prea mic ca s-o țină minte.

— Faceți-i loc și Helenei! a zis Lila, împingând-o ușor înainte. Hel, îți aduc niște vin fiert, o să te încălzească.

Lila a dispărut din nou.

— Nu cred c-am mai văzut-o niciodată așa săritoare, a spus un băiat cu un zâmbet ironic pe față.

Helena nu știa cum îl cheamă. Era mai nou. Specialist în apărare. Predecesorul lui fusese ucis în bătălia împotriva lui Blackthorne, unde Lila își pierduse piciorul.

— Tacă-ți gura, Alister! au zis în același timp Luc și, așezat chiar în spatele lui, Soren.

În ochii lui Luc a sclipit o flacără, iar Soren a părut să se întindă ca o umbră amenințătoare. Toată lumea i-a aruncat lui Alister priviri tăioase.

El și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul și a zâmbit mânzește.

— Era o glumă. Cred că toți ne-am purta ca ea dac-ar trebui să trecem printr-o audiere ca să ne întoarcem pe front. Pur și simplu nu înțeleg de ce e îngrijorată. Și-ar fi putut pierde și un braț și tot ar lupta mai bine decât cei mai mulți dintre noi.

Soren s-a relaxat, dând ochii peste cap, însă Luc a rămas cu privirea împietrită spre foc.

Penny Fabien și-a dat picioarele într-o parte și, privind-o pe Helena în ochi, a bătut ușor cu palma pe un loc lângă Luc, dar ea a ezitat. Dacă s-ar fi așezat acolo, peste câteva zile Ilva Holdfast ar fi chemat-o „la o mică discuție", în cadrul căreia ar fi făcut o serie de remarci despre cât de delicată e situația în prezent. Despre nevoia de a face sacrificii și despre cum uneori să-ți pese de cineva înseamnă să stai departe de el. I-ar fi vorbit despre loialitate, despre cum membrii Flăcării Eterne se supun familiei Holdfast de generații întregi. Despre cum principele trebuie să respecte anumite standarde și cum ar fi devastator pentru cauză dacă încrederea membrilor în Luc ar fi zdruncinată dacă el ar părea să dea întâietate altcuiva.

Așa că Helena a clătinat din cap, murmurând că trebuie s-o caute pe Lila, și s-a retras. Camera alăturată era mai liniștită, plină de convalescenți dintre cei grav răniți. N-au băgat-o în seamă.

Printre ei ședea fostul general Titus Bayard. Deși nu fusese niciodată paladin, era mai înalt și mai spătos decât fratele său, cu o frunte lată și brăzdată de riduri adânci. Fusese comandantul militar al Flăcării Eterne aproape de la nașterea lui Luc, antrenând și aprobând membri noi, inclusiv pe propriii săi copii, cărora le alesese posturile și specializările în luptă.

Acum, cu aceeași intensă grijă și concentrare, înfășura foarte încet un ghem de lână cu mâinile lui mari.

— Bună, Titus! l-a salutat Helena pe un ton scăzut și calm și a îngenuncheat lângă el. Sunt tămăduitoarea Marino, mă mai ții minte?

El n-a dat niciun semn c-o auzise. Singura persoană de care părea să țină cont era Rhea.

— Te deranjează dacă mă uit puțin la creierul tău? N-o să doară deloc, doar o mică atingere.

Bayard i-a răspuns cu un mârâit neconcludent. Helena și-a dat jos o mănușă și a întins mâna, trecându-și degetele peste cicatricea largă care-i pornea generalului de la tâmplă și-i dispărea sub păr. Rezonanța i s-a întins din vârful degetelor ca niște filamente de energie unite într-o plasă, examinând țesuturile, oasele și creierul, căutând disperată orice semn de schimbare.

Totul era la fel.

Fizic nu era aproape nimic în neregulă cu Titus. Până și creierul lui dădea prea puține semne că ar avea vreo problemă, cu excepția inactivității. Tot țesutul perfect regenerat, pe care Helena îl reconstruise cu migală în atâtea ture de muncă, îi salvase viața, dar îl închisese în propria minte. Iar ea nu știa cum să-l scoată. Presupunând că el mai era acolo.

— Ești foarte puternic, i-a spus cu glas relaxat, netezindu-i părul ca să-i acopere la loc cicatricea.

El și-a desprins o clipă ochii de ghem, cât să-i zâmbească strâmb. Privirile li s-au întâlnit și ea a simțit din nou junghiul acela în piept, dorința copleșitoare de a-i spune: „Îmi pare rău. Am încercat să te salvez. N-am vrut să-ți fac așa ceva."

— Bună, Helena!

Stomacul i s-a strâns Helenei de groază când s-a întors spre Rhea Bayard. Soția lui Titus era o femeie înaltă, cu trăsături prelungi și ascuțite ca de corb și ochi verzi înfundați în orbite, pe care Soren îi moștenise. Se spunea că fusese alchimistă la Institut, și încă pricepută, dar renunțase la slujbă ca să se mărite și să aibă copii.

— Ai intrat așa încet, încât nici nu mi-am dat seama că ai sosit. L-ai văzut deja pe Titus?

Rhea zâmbea, dar încordat.

Helena știuse când primise invitația că pentru asta e chemată. Rhea trăia cu speranța disperată că, într-o zi, Helena va găsi o cale să-l vindece pe Titus. Înainte îl aducea întruna la spital, chiar și după ce toți ceilalți renunțaseră, convinsă că, în timp și cu ajutorul ultimelor cercetări, Helena, cu abilitățile ei, avea să-l lecuiască. Helena se temuse că Rhea o va învinui de eșecul tămăduirii, dar convingerea de neclintit a soției lui Titus că avea ea să găsească o soluție era uneori mai greu de suportat.

— Da, chiar acum, a zis ea, deși știa că nu asta o întrebase Rhea de fapt. Aveți foarte multă grijă de el!

Zâmbetul Rheei s-a stins văzând că Helena nu mai zice nimic. A coborât privirea, răsucindu-și degetele.

— Bun. Bine. Da. Mă bucur. Și-a dres glasul, s-a apropiat de o etajeră și a luat un pachet, întinzându-i-l. Mă bucur c-ai venit. Ai ratat începutul festivităților, dar asta e pentru tine.

Helena s-a uitat țintă la cadou, aprinzându-se la față.

— Ah, dar eu n-am... nu știam că se dau... cadouri. Eu n-am adus...

— Îmi ții copiii în viață. Suntem chit.

Helena s-a așezat și a desfăcut sforicica de hârtie, deschizând pachetul. Înăuntru era un pulover verde împletit, cu un model complicat în relief care aducea cu simbolurile alchimice.

— O, e minunat! E prea mult; nu pot accepta așa ceva.

Rhea părea mulțumită de uimirea ei.

— Nu știam ce culori îți plac sau la ce rezonezi afară de titan, dar Lila a pomenit că-ți plac smârcurile, așa că m-am gândit că verdele ți s-ar potrivi.

— Probabil v-a luat o grămadă de timp.

— Tricotatul îmi dă o ocupație, a suspinat Rhea. Părinții mei sunt din Novis, de la câmpie; cresc multe oi acolo. Mama îmi trimite mereu gheme de lână când îmi scrie, încercând să mă convingă să-l duc pe Titus să stea cu ei. Rhea a strâns din buze. I-ar plăcea oile. Dar gemenii sunt aici. Plus că, dacă plecăm, nu prea ar mai fi șanse să-l vindecăm.

Helena și-a plimbat tulburată degetele peste modelul din pulover.

— O să încerc să mai fac niște cercetări, să văd dacă găsesc ceva nou.

— Mulțumesc... a început Rhea, dar s-a întrerupt brusc. Titus, nu! Nu facem așa ceva!

Helena s-a uitat după ea cum se năpustește să-i smulgă din mâini cârja cuiva.

— Helena, poți să-l găsești pe Sebastian? a întrebat Rhea cu veselie silită în glas, aproape luptându-se cu soțul ei, care, deși blând de obicei, era de două ori mai mare decât ea și făcea uneori crize de nervi.

Helena s-a repezit din cameră în cameră, căutându-l pe Sebastian. L-a găsit în vestibul, evitând pe toată lumea sub pretextul că întâmpină lumea. Abia dac-a apucat să deschidă gura, că el a părut să știe.

—Titus?

A dispărut într-o clipă.

Helena a rămas pe loc, strângând puloverul tricotat în mâini. Avea acum ocazia perfectă s-o șteargă. Nimeni n-ar fi băgat de seamă dacă s-ar fi strecurat afară.

—Pleci deja?

S-a întors vinovată și l-a zărit pe Luc în spatele ei, cu două căni de vin fiert în mâini.

—Intru în tură în curând, i-a răspuns, recunoscătoare că exact așa era.

Luc o tachinase dintotdeauna că nu știe să mintă. Fața ei, îi spusese odată, era „de o sinceritate catastrofală". Acum s-a încruntat.

—Te-au pus să lucrezi azi două ture?

—De obicei nu, dar toți au vrut liber de solstițiu, a răspuns ea. Știu că în Sud nu e o tradiție și au presupus că n-am planuri. Și... cam așa e. Nu prea am prieteni cum au ei.

El a ridicat din sprâncene.

—Eu nu-ți mai sunt prieten?

Ea i-a zâmbit slab.

—Ba da, bineînțeles, dar tu ești ocupat. Toată lumea vrea ceva de la tine.

Luc s-a așezat pe banca îngustă de lângă ușă și i-a întins una din căni.

—Rămâi! N-au trecut nici zece minute de când ai venit.

Helena a aruncat o privire spre celelalte camere ca să vadă dacă-i observase cineva, știind că fără îndoială îi observase, căci absența lui Luc era întotdeauna remarcată imediat. Soren și Lila nu-l urmăreau îndeaproape doar pentru că știau deja unde e și-i acordau intimitatea pe care o ceruse.

O auzea pe Lila în camera alăturată, povestind cu voce ridicată, teatrală, epopeea lui Orion și a marii bătălii împotriva Necromantului din timpul Primului Război cu Necromanția. Copiii veneau în fugă din toate părțile s-o asculte. Lila exercita o atracție misterioasă asupra lor. Putea să fie învelită în armură și plină de sânge și copiii tot întindeau mâinile să-i ia în brațe. Iar ea îi lua și după un minut juca bau! cu ei cu viziera coifului.

Soren stătea lângă ușa camerei și pe față i se zugrăvise expresia unui interes grav față de povestea pe care o auzise de o mie de ori. Helena i-a surprins o clipă o căutătură cu coada ochiului, după care el s-a făcut că nu-i observă nici pe ea, nici pe Luc. Interceptarea ei fusese orchestrată cu grijă.

—Îmi lipsești, i-a spus Luc în timp ce ea lua cana, resemnându-se la gândul inevitabilei prelegeri a Ilvei. Luc a înghiontit-o când s-a așezat lângă el. De fiecare dată când te caut, ori ești ocupată, ori dispari pe undeva.

Helena a strâns cana mai tare.

—Munca mea începe când a ta se termină. Probabil de asta, a spus. Dar sunt mereu disponibilă dacă ai nevoie de mine.

A gustat vinul. Era cald, însă acrișor și abia puțin aromat; lipsurile afectau deja toate proviziile.

— Și eu la fel. Doar fiindcă ești tămăduitoare nu înseamnă că nu iei pauze. Dacă te cheamă să faci prea multe ture, spune-mi! Rezolv eu.

Helena a clătinat din cap.

— Nu-ți face griji, Ilva are mereu grijă de mine.

La urma urmei, Ilva o considera un atu vital. Flacăra Eternă avea o singură tămăduitoare și, deși nu-și puteau permite s-o piardă, nu-și puteau permite nici să n-o folosească. Nu mai puteau accepta pierderi.

— Foarte bine. E bine să știu că există măcar cineva pentru care nu trebuie să-mi fac griji, a spus el, închizând o clipă ochii, cu chipul marcat de oboseală.

Vocea Lilei s-a înălțat, gravă și teatrală.

— Morții îi înconjurau din toate părțile. Orion și paladinii săi credincioși stăteau spate în spate. Pretutindeni era întuneric și singura lumină era focul din mâinile lui Orion…

Luc a oftat.

— Ai s-o declari aptă pe Lila, nu?

Helena a plecat privirea în cană.

— E pregătită. N-avem motiv să n-o declarăm și e cea mai pricepută la ceea ce face: să te țină în viață.

Copiii din camera vecină au scos un șir de suspine, căci Lila îi descria pe paladinii care luptau cu valuri nesfârșite de necroservi, în timp ce Orion îl înfrunta singur pe Necromant.

— Dar dacă motivul e că nu vreau eu să fie declarată aptă? a zis Luc cu voce abia auzită.

Helena s-a uitat la el. Acum el era cel care-i evita privirea, strângând cu încăpățânare din dinți.

— Știi, i-a spus, când a depus jurământul, m-am gândit că, ce puțin dacă ea va fi mereu gata să mă apere înseamnă că și eu voi fi la fel. Luc și-a frecat inelul de aprindere de pe degetul mare de marginea cănii. Dar eu nu sunt… nu mereu. Ea se comportă de parcă asta i-e datoria, să fie făcută bucăți în fața mea. Mi-a salvat deja viața de mai multe ori decât țin minte și asta se presupune că e în regulă – s-a încruntat el –, pentru că eu am să câștig războiul și atunci până la urmă o să fim chit. Exact ca Orion. Numai că eu nu știu *cum* să fac asta. Iar ea încasează întruna lovituri și eu, teoretic, ar trebui s-o las să le încaseze.

A înghițit în sec.

Pe umerii lui se afla soarta prea multor oameni. Toți erau cu ochii la el, așteptându-l să producă spontan un miracol, ca în povestea pe care Lila le-o spunea în detaliu copiilor care căscau ochii și aplaudau. Senzația eșecului

îl străbătea ca o linie de falie gata să se fractureze. Fiecare moarte și fiecare cicatrice de pe Lila și Soren se adăugau la ea.

A vorbit din nou:

— Toată lumea spune întruna: „Nu mai durează mult", sau „Înainte să fie mai bine, e întâi mai rău", sau „E un test", iar eu trebuie doar să mă dovedesc cel adevărat... Dar dacă nu pot? Dacă de asta lucrurile sunt așa?

S-a uitat la ea cu o expresie devastată, copleșită de vinovăție, de toate îndoielile pe care n-ar fi trebuit să le simtă. Principele trebuia să fie de neclintit, întruchiparea credinței, manifestarea divinității lui Sol pe pământ. Toată lumea pleca la război gata să moară oricând pentru el, deci cum putea el să le trădeze credința îndoindu-se de sine însuși?

— Flăcări albe sfinte s-au ridicat pretutindeni, mistuindu-i pe toți necroservii, a răsunat bubuitoare vocea Lilei.

Așezat lângă Helena, Luc era un orfan pe umerii căruia stăteau secole de tradiție și care n-avea mai mult habar decât un om obișnuit cum să câștige un război de unul singur.

Helena a clătinat din cap.

— Luc, eu nu cred în tine pentru că așa mi-a spus cineva. Sunt aici pentru că nu există nimeni mai curajos sau mai bun decât tine. Ești tot ceea ce oamenii își doresc să fie. Nu suntem pentru că ne-ai păcălit. Helena i-a atins o clipă încheietura cu degetele înmănușate. Suntem pentru că, dacă tu nu ești suficient de bun, atunci nimeni nu e.

El a clătinat din cap.

— Orion a fost. Toți strămoșii mei au fost. Lor nu li s-a întâmplat niciodată așa ceva. Când apărea un necromant, îl învingeau pur și simplu, dar eu am încercat totul și nu pot...

— Războaiele lor au fost mai ușoare, a spus Helena pe un ton ferm. Niciunul n-a fost așa, poate doar al lui Orion, dar chiar și atunci a fost mai ușor, pentru că, așa cum tocmai spunea Lila, el era în stare să umple valea cu flăcări care ajungeau până în vârful munților și să ardă totul. Chiar dacă tu ai putea face asta, în jurul tău e un oraș cu mii și mii de oameni. Orion a luptat în toată viața lui cu un singur necromant. N-ai niciun motiv să crezi că vreunul din ei ar fi purtat războiul ăsta mai bine. Tu faci tot ce poți, iar dacă zeii nu văd asta înseamnă că sunt orbi...

— Nu spune așa ceva! a întrerupt-o Luc. Nu ajută la nimic.

Ea a tăcut mâlc și n-a știut ce să mai spună; nimic nu părea vreodată potrivit.

— Din Necromant n-a mai rămas decât cenușa, a răsunat apoteotic vocea Lilei.

— Cum îl chema? s-a auzit o voce subțire și ascuțită.

— Nu știe nimeni, a spus Lila cu o notă de mister. Îi omorâse pe toți cei care știau. Deci unde rămăsesem? A, da, chiar și acum, tot trupul lui Orion

a fost diagramat în focul sfânt al Soarelui, și, folosindu-și piromanția, a luat focul și a aprins o vâlvătaie într-un vas mare.

— Credeam că ai zis că totul a fost ars de valurile uriașe de foc, în afară de paladini și de Orion, a intervenit din nou vocea pițigăiată.

S-au auzit râsete și țistuieli.

— Uite că vasul ăla de fier s-a întâmplat să nu fie mistuit de valurile de foc, a spus Lila pe un ton de prefăcută solemnitate. Și astfel, Orion a pus focul sfânt în el și, în fața paladinilor și a soarelui ce răsărea, a depus jurământ solemn: cât timp el și urmașii săi vor avea suflare, focul nu se va stinge și flacăra va fi dusă mai departe ca să distrugă putregaiul necromanției oriunde s-ar răspândi...

— Credeam că e și o piatră, a spus din nou vocea pițigăiată, aparent revoltată de țistuieli. Când îmi spune tata povestea, *el* zice că e și o piatră.

— Ei bine, la mine nu-i nicio piatră, a răspuns repede Lila, încercând să încheie. Oricum...

— Îmi place mai mult când e și cu piatra, a intervenit o altă voce subțire.

Helena a pus cana jos, aruncându-i o privire lui Luc, care era evident distras de cearta purtată de Lila cu o ceată de copilași despre istoria familiei lui.

— Luc, trebuie să plec acum, a spus. Dar nu-ți pierde speranța! Suntem întotdeauna alături de tine. O să vină și zile mai bune.

El a schițat un zâmbet palid și a dat abătut din cap.

— Știu.

Un cer aproape fără lună i se boltea Helenei deasupra capului când a ieșit, sclipind de stelele iernii. A scos o răsuflare aspră, care s-a înălțat ca o ceață și o clipă le-a acoperit. Și-a întors privirea spre Turnul Alchimiei din față, luminat încă, întotdeauna, de Flacăra Eternă a lui Orion Holdfast.

Luc era ultimul Holdfast care rămăsese să țină jurământul și focul viu, dar, după cinci ani, războiul devenise o bătălie de uzură. Nici tămăduirea, nici focul, nici paladinii, oricât de mulți, nu erau de ajuns ca să învingă armata tot mai mare de necroservi.

Helena a privit țintă lumina din far, cu inima strânsă la gândul că s-ar putea stinge, că Luc avea să fie ultimul, pentru că nimeni nu-l putea salva de destinul lui. S-a uitat în jos, la mâinile ei, îndoindu-și degetele în mănuși și desfăcându-le încet, trăgând adânc aer în piept.

— Ai promis că vei face orice pentru el.

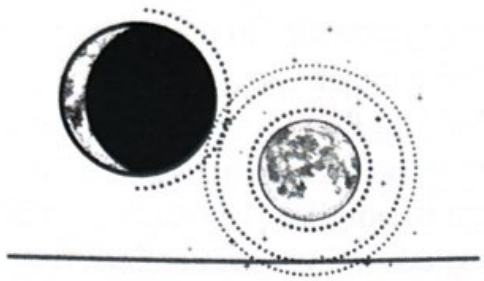

CAPITOLUL 23

Februa 1786

Helena se încordase și scrâșnea din dinți în timp ce-și răsucea degetele prin aer, trăgând, smucind de conexiunea slabă care amenința să se topească. I se pusese un cârcel la mâna dreaptă și o durere ascuțită îi radia în tendon până la cot, dar, dac-ar fi slăbit conexiunea, dacă și-ar fi odihnit fie și pentru o clipă mâna, pacientul ar fi murit.

— Haide! a spus în șoaptă, rotindu-și degetele prin aer, refuzând să se dea bătută. Unde e?

Ca și cum nu trebuise decât să-și rostească disperarea, problema a ieșit la iveală: sângerare internă în locul unde se aduna presiunea.

— Gata! Te-am găsit! a zis cu un suspin scurt de ușurare.

Degetele i se mișcau mai repede acum, manipulând țesutul, reparând artera și îndepărtând sângele adunat, ca să se poată concentra pe ce avea de tămăduit: o cutie toracică despicată. Transmuta cu o mână țesut pulmonar regenerativ, iar cu cealaltă menținea pulsul, când și-a dat seama că mai e ceva în neregulă –, și acum, în sfârșit, rezonanța nu-i mai urla în față că moartea e iminentă.

Și-a permis preț de o clipă să îndoaie mâna, apoi a aranjat oasele zdrobite ale pacientului înapoi peste plămânii refăcuți și le-a sudat unde se rupseseră, regenerând ceea ce lipsea. A întins pielea sfâșiată la loc și a reparat-o cât a putut de bine. În cele din urmă, a pus amândouă mâinile pe pieptul tămăduit, trăgându-l în sus, făcându-l să respire, scoțând ea însăși un oftat.

Pe pacient îl așteptau oricum săptămâni întregi de recuperare – cel puțin o lună de convalescență la Solis Splendor. Țesutul pulmonar era nou și delicat, oasele reparate, fragile, dar avea să trăiască și să lupte din nou.

Acum, când știa că el n-o să mai moară, și-a permis să se uite la fața lui, verificând perfuzia, apoi le-a făcut semn sanitarilor să-l preia din nou. Era tânăr. Helena cunoștea o mulțime de fețe, dar pe a lui n-o mai văzuse până acum. Un recrut nou sau poate un băiat abia ajuns la vârsta majoratului. Nu, n-avea cum să fie major. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani.

N-a avut timp să se mire prea mult. A trebuit să se spele pe mâini, să și le înmoaie în antiseptic și să treacă la următorul pat marcat cu o panglică, pentru a indica nevoia de intervenție. „Nu te uita la față!" și-a amintit în timp ce sanitarii și surorile se dădeau deoparte să-i facă loc.

Nici nu mai știa de cât timp e în tură. O zi? Două? Era greu de zis. La început fuseseră mai ales răni de luptă: tăieturi și plăgi, înjunghieri, oase rupte. Apoi veniseră arsurile, membrele carbonizate, plămânii arși, pielea pârlită ca un tăciune ce crăpa și scotea sânge. Spitalul mirosea a carne friptă, a sânge, a măruntaie rănite, puturoase, și a uleiul de lavandă cu care dezinfectau. Cândva Helenei îi plăcuse mirosul de lavandă.

Pe ultimul pacient l-a pierdut. Organele i-au cedat mai repede decât a putut ea să le regenereze. Era atât de obosită, încât mâinile îi tremurau necontrolat la fiecare freamăt al rezonanței. N-a fost destul de rapidă. Rezonanța s-a întors asupra ei – un puls de energie ca o lovitură direct în piept. Un frig fantomatic i-a străbătut trupul și s-a risipit. Dus pentru totdeauna.

Helena s-a lăsat să cadă, respirând întrerupt. Îi venea să urle. Un minut dac-ar mai fi avut...

S-a silit să se ridice și, cu mâinile tremurând, a făcut un pas înapoi, uitându-se, fără să se poată stăpâni, la chipul celui mort. Corpul era atât de ars, încât nu-și dădea seama dacă fusese fată sau băiat. Era înfiorător de mic.

Apoi s-a uitat în jur, căutând o altă panglică, dar n-a mai găsit niciuna. S-a dus cu pași rigizi până la peretele cel mai apropiat, simțind că o lasă genunchii.

Avea gura uscată și mâinile îi tremurau când o infirmieră s-a oprit și i-a dat un pahar cu apă. Era una dintre cele tinere, o fată cu ochi albastru-intens. Suficient de nouă ca să nu-și fi pierdut entuziasmul. Helena a strâns paharul între degete, privind în gol în salonul de urgențe, la rândurile de paturi și grămezile de haine, bandaje și cearceafuri îmbibate de sânge de pe jos. Simțea același sânge pe față și în păr. Doar mâinile îi erau curate. Singurele părți ale corpului pe care și le spălase în ultimele douăzeci și patru de ore.

A dus mâna la piept și a găsit amuleta cu piatră solară sub uniforma murdară. Țesătura era atât de întărită de sânge, încât aproape a trosnit când a strâns amuleta prin ea, încercând să-și recapete calmul.

— Ar fi trebuit să fii în pauză de ore bune.

Helena a ridicat privirea și a văzut-o alături pe sora-șefă, ștergându-i fruntea cu o cârpă aproape curată și ținând în cealaltă mână un pahar ciobit.

Șorțul ei era la fel de pătat de sânge ca al Helenei și șuvițe grizonante, pătate cu roșu, i se lipiseră de fața umflată și înroșită.

— Nici pe dumneavoastră nu v-am văzut în pauză.

Până și vocea îi tremura de oboseală.

Sora Pace lucra în domeniu încă dinainte să se fi înființat Spitalul Central din Paladia. Helena auzise că, până să intre în vigoare legislația națională privind licențele medicale, fusese moașă. Femeile aveau nevoie să fi absolvit studii de alchimie ca să poată obține licență, iar Pace nu era alchimistă, așa că devenise soră medicală.

Helena s-a așezat, cu toate articulațiile dureroase după ce îndoise întruna mâinile atâta vreme. În piept avea parcă o funie întinsă la maximum. Îi era groază la gândul să-și simtă din nou tălpile.

— Du-te și odihnește-te! i-a spus sora Pace.

Helena a clătinat din cap, cu ochii pironiți spre ușa pe care aveau să fie aduși alți răniți.

— Ar trebui să rămân, în caz de vreo urgență. Maier e tot în sala de operații?

Maier era unul dintre cei mai pricepuți chirurgi alchimiști pe care-i avusese vreodată Paladia. După ce Nemuritorii distruseseră toate clinicile și spitalele de campanie, el părăsise Novis ca să se alăture Rezistenței și să le țină spitalul în funcțiune. Era un chirurg genial și un om harnic, dar iute la mânie și care nu suporta femeile. O situație nefericită, având în vedere că spitalul de război era condus și deservit în mare parte de femei. Maier era un om retras și vorbea doar cu câțiva asistenți bărbați pe care-i adusese cu el, lăsând gestionarea spitalului și toate interacțiunile cu sanitarele, asistentele și infirmierele în seama sorei Pace.

— Marino, e destul personal medical priceput aici. Ai lucrat mai mult decât era nevoie. Du-te și odihnește-te!

Helena s-a uitat după o targă acoperită cu cearceaf care trecea pe lângă ele, deja în drum spre crematoriu.

— Nu vreau să dorm acum. O să visez că sunt tot aici.

Sora Pace a oftat.

— Nu știu dac-ar trebui să-ți spun, dar e o ședință în desfășurare. Consiliul a cerut un raport de la spital. Dacă vrei să te duci.

Epuizarea îi tocise Helenei mintea până aproape de incoerență, dar gândul de a da un raport la centrul de comandă i-a amorțit-o complet. Ura să meargă în sala aceea, unde totul se reducea la cifre și la zone de interes. Acolo, morții erau doar cifre.

— *Avem* deja numerele? a întrebat.

— Doar pe cele preliminare, i-a răspuns sora-șefă, luând un dosar și înmânându-i-l.

ȘEDINȚA ERA ÎN CURS CÂND Helena a intrat în sala centrului de comandă.

Sediul Rezistenței era amenajat în ceea ce fusese odinioară Institutul Holdfast de Alchimie și Știință. Centrul de comandă fusese cândva cancelaria; acum era sală de consiliu. Pe un perete se întindea o hartă în relief a întregului oraș-stat – cele două insule principale și regiunea continentală de la poalele munților –, pe care fuseseră marcate toate nivelele orașului și cartierele inundabile. Era colorată în cea mai mare parte în negru sau roșu – o mare de sânge care încercuia zona albastră al cărei centru era jumătatea superioară a Insulei de Est. În mijlocul acestui petic albastru strălucea o pată aurie: Institutul.

Consiliul celor Cinci era așezat pe un podium, la o masă lungă de marmură. Două scaune erau neocupate. În capătul din dreapta stătea Marele Șoim Matias, iar lângă el, locțiitoarea Ilva Holdfast, o femeie căruntă, trasă la față, cu o broșă mare din piatră solară prinsă în dreptul inimii. Scaunul de onoare din mijloc era gol. Trecuseră săptămâni bune de când Helena nici măcar nu-l mai zărise pe Luc. Oare mai lupta?

Al patrulea scaun era și el gol; ocupantul lui stătea în picioare lângă hartă, cu o baghetă lungă în mână. Când generalul Althorne atingea cu bagheta anumite zone de pe hartă, regiunile marcate cu negru deveneau roșii: erau zonele unde se duceau lupte.

În celălalt capăt al podiumului stătea Jan Crowther, scrutând sala cu privirea, urmărind mai mult publicul decât pe Althorne. Toți ceilalți participanți ședeau pe rânduri de scaune separate pe mijloc de un culoar. Helena a rămas în spate. Cei prezenți erau curați, în timp ce ea era acoperită de sânge și alte fluide.

— Dacă avansăm în continuare în cartierul comercial de sus, ar trebui să putem profita de avantaj… spunea generalul, arătând către o zonă de clădiri din apropierea porturilor.

— Oprește-te puțin, Althorne! a intervenit Ilva. În sfârșit, avem raportul de la spital.

Toate privirile s-au întors spre Helena și câteva sprâncene s-au ridicat la vederea ei. Ar fi trebuit să se curețe mai bine. Dar totul păruse foarte urgent când venise încoace.

— Marino, ai cuvântul!

Helena a înghițit în sec și s-a uitat la dosarul din mâinile ei, pășind cu inima strânsă în centrul încăperii, unde se afla un mozaic mare, reprezentând soarele cu raze radiind în jur. Vorbitorii trebuiau să stea în mijloc.

— Sunt doar estimările inițiale, a spus cu glas încet, aproape în șoaptă.

Dar cuvintele ei au răsunat oricum. Locul în care stătea fusese conceput să capteze și să amplifice orice sunet datorită structurii ciudate, în trepte, a tavanului.

— E bună și o estimare, a spus Ilva.

Helena a deschis dosarul. Cifrele i se păreau cu totul de neînțeles, încât amenințau să se lățească și să se deformeze când le-a rostit. Numărul estimat de victime, numărul estimat al celor care urmau să fie permanent scoși din luptă, al celor care ar fi putut să se recupereze îndeajuns ca să se întoarcă pe front. Toate, în afară de ultimul, prea mari.

Raportul a fost urmat de o tăcere lungă.

Althorne și-a dres vocea:

— Crezi că cifrele vor crește sau vor scădea în raportul final?

— Vor crește, a răspuns ea cu voce stinsă. Spitalul a recurs la triaj conform protocolului și a dat prioritate pacienților cu cele mai mari șanse de supraviețuire, dar rapoartele preliminare sunt de obicei prudente.

S-au auzit murmure de îngrijorare.

— Mulțumim, Marino! a spus Ilva cu o notă de tensiune în voce, apoi a făcut semn din cap spre hartă. Althorne, poți continua!

— Dați-mi voie! a spus Helena.

Inima îi bătea cu putere. S-a silit să ridice privirea din dosar și să se uite la scaunul neocupat al lui Luc. Orice. Orice. Orice.

— Acum o săptămână am trimis o propunere către Consiliu, împreună cu raportul de inventar al spitalului. Am mai trimis-o și acum câteva săptămâni. N-am primit niciun răspuns.

S-a lăsat o tăcere încordată. Helena a continuat.

— Știu că... e greu de acceptat, dar cred că ar trebui să le oferim membrilor Rezistenței opțiunea de a-și dona trupul cauzei, în cazul în care mor în luptă. În loc să le incinerăm corpurile, am putea... – a ezitat o clipă, știind că n-o să poată lua niciodată înapoi cuvintele pe care urmează să le spună – ... să le reanimăm și să le folosim în infanterie, ca să ne protejăm soldații. S-ar face doar cu consimțământul lor scris...

— În niciun caz, a întrerupt-o Ilva.

— Asta e trădare! s-a auzit o altă voce.

Helena a ridicat privirea și a dat cu ochii de Marele Șoim, care o privea furios.

— Stai în fața noastră și propui o profanare a ciclului natural. De asta vivimanții nu pot fi niciodată demni de încredere, nici măcar pentru o clipă! Sunt corupți din momentul concepției! De asta țara e în război până în ziua de azi! O singură clipă de indulgență și natura lor pervertită va căuta să se răspândească și să contamineze. S-a întors către ceilalți membri ai Consiliului, plecând capul. Mi-e rușine că o asemenea blasfemie a fost rostită de

ucenica mea. Cer iertare Consiliului. Va fi arestată, pusă în lanțuri și depose-dată de toate...

— Purtăm un război împotriva morților și a Nemuritorilor, a spus Helena. Știa că ei n-o s-o asculte, dar cu siguranță toată lumea înțelesese până acum că Flacăra Eternă nu poate câștiga dacă lucrurile continuă tot așa. N-am face nimic nimănui care nu și-a dat acordul în timpul vieții. Soldații noștri sunt dispuși să moară pentru cauză; de ce să nu le oferim opțiunea să continue să lupte și să-i cruțe pe cei vii?

— Ce știi *tu* despre luptă?

Întrebarea venise din spatele ei. Helena s-a întors, dar erau atâția oameni care o priveau încruntați, încât nu putea nici măcar ghici cine vorbise.

— Propunerea ta încalcă tot ceea ce Flacăra Eternă a susținut încă de la întemeiere, a spus Ilva cu voce rece. Vrei să acceptăm ca sufletele soldaților noștri să fie poate condamnate? Ai depus un jurământ, Marino. M-am înșelat în privința ta? Abilitățile tale te-au făcut să-ți uiți umanitatea?

— Nu! a răspuns Helena, disperată de frustrare, boțind dosarul în strânsoarea degetelor. Sunt loială cauzei! Am jurat să apăr viața și să lupt cu orice preț împotriva necromanției. Asta ar fi tocmai în acest scop. Eu mi-aș sacrifica sufletul pentru Flacăra Eternă. Poate ar fi și alții care ar face la fel. N-am putea să-i întrebăm?

Marele Șoim s-a ridicat în picioare. Era un bărbat scund și osos și părea gata să se repeadă peste masă și s-o sugrume.

— Ordinul Flăcării Eterne, întemeiat de Orion Holdfast însuși, a fost clădit pe principiile lui Sol despre ciclul natural al vieții și al morții. Cerurile l-au binecuvântat și l-au făcut învingător pe Orion exact pentru curajul lui și pentru că era gata să-și dea viața pentru Credință. Orice folosire a necromanției e o încălcare a ciclului. Gândurile și vorbele tale sunt o pată pe Flacăra Eternă și pe istorie.

— Pe cine salvăm acum? a spus Helena, ridicând vocea. Câți mai trebuie să pierdem până când...?

O palmă a izbit cu putere în masa de marmură și tavanul de deasupra s-a rearanjat brusc. Vorbele Helenei s-au stins, înghițite de o tăcere fatală.

Jan Crowther a luat mâna de pe masă, scrutând-o cu ochi mijiți.

— Marino, vocea ta nu mai e recunoscută de Consiliu, a spus Ilva după o clipă, cu glas rece și calculat. Dar se vede clar că ești... isterică. Fiindcă în mod limpede nu ești în toate mințile, nu vei fi repudiată pentru afirmațiile tale. Spunând acestea, Ilva l-a privit tăios pe Matias, care părea gata să protesteze. În semn de recunoștință pentru anii tăi de serviciu, voi cere ca această ieșire să nu fie consemnată. A închis ochii o clipă, ca și cum s-ar fi rugat. Sunt recunoscătoare doar că principele Lucien n-a fost prezent să asiste la această trădare a credinței. Spune-i sorei Pace că de acum înainte va trimite ea toate rapoartele de la spital! Poți să pleci. Fără să-i mai arunce vreo privire, Ilva s-a

întors din nou spre hartă, punând o mână pe brațul lui Matias ca să-l liniștească. Mergem mai departe. Althorne, poți să continui!

Helena auzea vocea lui Althorne ca un zumzet îndepărtat în urechi când s-a întors și a părăsit sala.

Stând pe coridorul de afară, și-a examinat înfățișarea. În afară de mănușile curate pe care și le trăsese pe mâini când ieșise din spital, toată ținute îi era acoperită de sânge. Dosarul i-a alunecat din mâini pe podea și Helena și-a acoperit gura cu mâinile ca să nu izbucnească în vaiete, căci pieptul i se umfla deja ca un val.

O mână grea i s-a lăsat pe umăr.

— Nu aici. Flacără mică, ești o bleagă.

S-a lăsat condusă orbește pe hol până în coridorul alăturat, unde i s-a dat drumul. S-a rezemat moale de perete, alunecând pe podea, cu fruntea lipită de genunchi, și a plâns până când și-a simțit căpățâna goală.

A ridicat privirea spre Soren, care stătea la un pas distanță, sprijinit de perete și privind-o cu ochii lui afundați în orbite. Dacă el era acolo, însemna că se întorsese și Luc. Probabil se prăbușise de oboseală, dacă ținuseră ședința fără el.

Soren a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să plângi înainte să intri să prezinți raportul. Doar dacă nu sperai că Ilva o să te ierte pe motiv că ți-ai pierdut temporar mințile.

— Tacă-ți gura! i-a spus ea, ghemuindu-se și mai tare și respirând sacadat.

— Puteai măcar să te speli, dacă voiai să fii luată în serios.

— Taci... din gură! a repetat Helena.

— Știai că n-o să reușești, a spus el, încrucișând brațele. N-aveai cum să nu știi. N-o să aprobe în vecii vecilor folosirea necromanției pe soldații noștri – și nici pe oricine altcineva, să ne înțelegem.

Helena și-a tras genunchii strâns la piept.

— Habar n-ai cum e la spital.

— Nu, n-am, i-a răspuns Soren sec. Și nici cei de-acolo n-au, așa că nu știu de ce te-ai gândit c-o să le schimbi tu părerea țipând și arătând în halul ăsta.

Ea era prea obosită ca să mai răspundă.

— Știi care e problema ta?

Helena n-a zis nimic. Oricum el avea să-i spună, indiferent că voia ea sau nu. Soren avusese întotdeauna asprimea și prudența pe care Luc nu le avea.

— N-ai credință în zei.

— Ba da, a spus ea repede.

— Ba nu, n-ai. Crezi că ai fiindcă ți se pare că zeii probabil există, dar asta nu e credință. N-ai încredere în ei.

— Și de ce-aș avea? N-au făcut nimic ca să mi-o merite, a răspuns ea cu voce îngroșată. Am încercat totul, Soren! Încerc să cred, dar niciodată nu e suficient. Chiar dac-aș crede cu adevărat... Dacă prețul ca să vă salvez, ca să-i salvez pe toți e sufletul meu – Helena s-a înecat –, ăsta nu e un preț. E un târg.

El s-a lăsat pe vine în fața ei, ca să fie aproape la același nivel.

— Dar asta nu contează. Ei n-o să fie niciodată de acord. Niciunul. Nu faci decât să te rănești singură.

Helena a coborât privirea.

— Atunci o să pierdem, a spus ea cu voce stinsă. Iar eu o să fiu cea care vă repară întruna, până când o să fiu nevoită să vă văd murind. Și *tot* n-o să câștigăm.

Soren a oftat adânc.

— Cred că nu ți-a zis nimeni, dar bătălia asta chiar a fost o victorie pentru noi.

Helena ar fi trebuit să simtă ceva la auzul acestei vești, dar era pustiită pe dinăuntru.

— Că pierdeți sau câștigați, eu nu văd decât costurile.

— M-am gândit doar că poate vrei să știi, fiindcă Luc crede că e un semn că situația începe în sfârșit să se schimbe.

Helena a simțit că pieptul i se năruie sub coaste.

— Nu-i lua speranța! Te rog!

Ea a dat tăcută din cap. Soren i-a pus o mână pe umăr. Helena l-a simțit că ar mai vrea să spună ceva, dar el s-a ridicat doar în picioare.

— Ne-am întors pentru câteva zile. Sigur ne mai vedem. Ar trebui să te speli și să dormi puțin. Ai nevoie.

S-a îndepărtat. Helena a rămas ghemuită lângă perete, prea copleșită de disperare ca să se poată mișca.

— MARINO!

O voce rece a trezit-o brusc.

A deschis ochii dintr-odată și a văzut-o pe Ilva Holdfast stând în fața ei, cu amândouă mâinile sprijinite lejer pe măciulia bastonului. Helena stătea încă ghemuită lângă perete, acolo unde o lăsase Soren.

— Hai să vorbim noi două! i-a spus Ilva pe un ton calm și lipsit de emoție.

Helenei i s-a strâns inima în timp ce se ridica rigid în picioare. Au urcat un etaj până la biroul Ilvei, care a scos din buzunar o cheiță să descuie.

Admirase dintotdeauna faptul că Ilva nu încearcă să-și ascundă lipsa de rezonanță, că nu e niciodată rușinată sau vinovată din cauza asta. Deși majoritatea oamenilor n-aveau un grad măsurabil de rezonanță, pentru cei absorbiți de lumea alchimiei, întâlnirea cu lipsa lui putea fi șocantă. Familiile din bresle mizau totul pe alchimia lor particulară; viitorul și averea lor depindeau de păstrarea rezonanței tradiționale. Tratau abilitățile propriilor odrasle în mod aproape superstițios, așa că un lipsit în familie era deseori privit ca un semn de slăbiciune a sângelui.

Dar familia Holdfast n-o ascunsese niciodată pe Ilva. Credința susținea de mult timp că rezonanța nu e o formă de superioritate; era voia lui Sol să binecuvânteze cu ea pe cine crede de cuviință. Ilvei i se oferiseră aceleași oportunități ca oricărui alt membru al familiei. Înainte să decidă că e interesată de altceva, fusese una dintre primele femei care studiaseră la Catedra de biologie și prima femeie nonalchimist care se alăturase Flăcării Eterne atunci când Helios, fratele ei, bunicul lui Luc, devenise principe. Acum era singura rudă pe care o mai avea Luc și el o numise locțiitoare, încredințându-i autoritatea de a acționa în numele lui când nu era prezent.

Helena a intrat în birou și s-a oprit brusc. Pe unul dintre cele două scaune din fața biroului Ilvei stătea Jan Crowther. Era un bărbat subțire ca un ac, îmbrăcat simplu, cu părul castaniu-cenușiu pieptănat pe spate. Ca piromant al flăcării roșii, luptase în cruciadele Flăcării Eterne împotriva necromanției din țările vecine până când îi paralizase brațul drept. Vorbea rar în ședințele publice. Se ocupa de logistică, de provizii, de rații și de repartizarea noncombatanților Rezistenței. Helena nu înțelegea de ce e acolo; dacă urma să fie mustrată, era mai logic să fie prezent Marele Șoim.

— Ia loc! i-a spus Ilva și s-a așezat la biroul acoperit de dosare.

Helena a luat loc pe scaunul de lângă Crowther. Era atât de obosită, încât doar cu greu nu s-a lăsat pe spate.

— Se pare că mi-e sortit să n-am niciodată o discuție ușoară cu tine, a zis Ilva.

Helena n-a spus nimic. A urmat o tăcere lungă, ca și cum Ilva s-ar fi gândit de unde să înceapă.

— Pierdem războiul, a spus ea în cele din urmă.

Helena a clipit și vederea i s-a limpezit brusc. Ochii ei au oscilat între Ilva și Crowther, care stăteau amândoi tăcuți, urmărindu-i reacția.

Nu știa ce să spună. Cei mai mulți considerau de la sine înțeles că Rezistența avea să câștige. Până la urmă. Flacăra Eternă era întotdeauna victorioasă. În lupta dintre bine și rău, binele învingea întotdeauna în final.

— Știu, a spus în cele din urmă.

Ilva a înclinat capul înainte și privirea ei a părut s-o străpungă pe Helena.

— Luc e... excepțional. Cel mai bun dintre toți Holdfaștii, așa am spus mereu. Când trăiești cât am trăit eu, înțelegi cât de rar se întâmplă ca cineva cu o asemenea propensiune spre măreție să fie și cu adevărat bun, dar Luc e unul dintre acești foarte puțini. E o povară imensă să încerci să protejezi pe cineva ca el. A închis o clipă ochii, arătându-și vârsta în toate ridurile feței. Nu m-am așteptat niciodată să fiu locțiitoarea principelui. M-am tot întrebat ce ar fi făcut Apollo, sau fratele, sau tatăl meu, dar e inutil... niciunul nu era ca Luc. E dureros de cinstit. Și-a dus mâna la inimă și a privit-o direct pe Helena. Sunt recunoscătoare că măcar n-ai făcut propunerea aia în prezența lui.

Helena a strâns doar din buze, știind că recunoștința Ilvei nu vine din teama că ea l-ar fi rănit pe Luc, ci că el ar fi putut fi de acord cu ea. Pentru că avea încredere în ea, îi prețuia perspectiva chiar și când nu erau de acord. Dar, dac-ar fi vorbit în prezența lui, iar el ar fi ascultat-o, toți ceilalți ar fi văzut în ea un șarpe care-i picură otravă în urechi, care-l corupe pe moștenitorul lor cu părul de aur.

— Susțin în continuare ce am spus.

Crowther a scos o răsuflare ca un sâsâit și degetele de la mână i-au zvâcnit ușor. Ochii Helenei au fugit o secundă la inelele de aprindere care-i împodobeau degetele.

— Știi că e imposibil, a spus Ilva.

Helena a ridicat din umeri.

— Chiar și dacă pierdem?

— Da, chiar și atunci, a spus Crowther, vorbind în sfârșit printre dinți.

— Știu că vrei să fii de folos, a spus Ilva, dar nu luptăm doar pentru noi, ci pentru sufletul Paladiei. Ca principe, Luc nu poate îngădui ca valorile strămoșilor lui să fie trădate. Și-a coborât privirea asupra propriilor mâini, împreunate pe birou. Totuși țara e epuizată de război. Indignarea morală față de necromanție n-a făcut decât să se diminueze și mai tare cu timpul. Sunt mulți ca tine în oraș care ar prefera ca fiii lor să fie înlocuiți în luptă de necroservi. Nemuritorii nu cer hrană sau soldați sau ca cetățenii lor să sufere lipsuri, iar asta a oferit Adunării Breslelor motiv să se considere legitimă și să pretindă că ea e cea care luptă pentru popor.

— Deci ce facem? a întrebat Helena.

Ilva și-a țuguiat buzele, inspirând adânc.

— Îl mai ții minte pe Kaine Ferron?

Ea și-a înăbușit un râs neîncrezător. Toată lumea îl ținea minte pe Kaine Ferron. El îl omorâse pe tatăl lui Luc, smulgându-i inima la poalele Turnului Alchimiei. Avea șaisprezece ani pe atunci, era un elev obișnuit și,

complet pe neașteptate, comisese cea mai gravă crimă din istoria Paladiei. Nu fusese niciodată arestat sau acuzat, deși ancheta adusese mai mulți martori care-l identificaseră fără niciun dubiu, pentru că dispăruse. Mai târziu apăruseră câteva rapoarte care menționau că s-ar fi aflat printre Nemuritori, dar de atunci nu se mai știa mare lucru.

— Da, îl țin minte, a răspuns Helena, dându-și seama că Ilva așteaptă un răspuns.

— S-a oferit să spioneze pentru Rezistență, a spus Crowther.

Helena a întors brusc capul spre el.

— Cum?

Buzele lui Crowther s-au ridicat într-un zâmbet.

— Spune că vrea să-și răzbune mama. A dat din cap și a continuat: Ciudat motiv, mai ales că Enid Ferron a murit liniștită acum un an în reședința din oraș a familiei. Când i s-a amintit asta, el a recunoscut că are câteva... condiții pentru serviciile pe care le oferă.

Helena l-a privit lung, așteptându-l să spună mai multe, dar Ilva a fost cea care a continuat.

— Vrea amnistie necondiționată pentru tot ce a făcut în timpul războiului.

Părea o cerere de așteptat, deși era exclus să-i fie aprobată. Luc n-avea să-l grațieze niciodată pe ucigașul tatălui său. Ceva din tonul Ilvei a făcut-o pe Helena să simtă că Ferron nu ceruse doar amnistia.

— Și...?

— Te vrea pe tine, Marino, a spus Crowther. Și acum, și după război.

Vorbise pe un ton detașat, dar buzele Ilvei s-au albit.

Helena și-a mutat privirea de la unul la altul, convinsă că înțelesese greșit, însă n-a primit decât tăcere.

— Informațiile lui ar fi neprețuite pentru noi, a spus Ilva fără s-o privească în ochi.

Helena a clătinat încet din cap: nu era pregătită să discute ce și cât e de preț. Crowther și Ilva stăteau prea departe unul de celălalt ca să-i poată privi în același timp. Trebuia să-și miște ochii între ei; Ilva nu se uita la ea, iar Crowther o studia cu o privire curioasă și impasibilă.

Vocea Helenei s-a frânt de două ori înainte să reușească să spună:

— Dar... de ce ar...? Nu cred că Ferron știe cine sunt.

Crowther a clipit încet, ca o reptilă.

— Voi doi ați fost rivali la universitate, nu?

— D-da, teoretic, dar... erau doar notele de la examenul național. N-am... n-am vorbit niciodată. El venea din bresle și știți cum erau elevii din... iar eu... eram...

Tura de spital de treizeci și șase de ore îi amorțise în așa măsură creierul, încât abia atunci și-a dat seama că Ilva n-o chemase în birou ca s-o certe. S-a uitat din nou de la unul la altul.

— Îmi cereți să...?

— Avem *nevoie* de aceste informații, a spus Crowther. Sunt spioni, dar niciunul de nivelul lui Ferron. Am căpăta acces direct la informații pe care adesea ne ia luni întregi ca să le adunăm. A înclinat capul și a studiat-o pieziș. Dată fiind pledoaria ta pasionată de azi ca Rezistența să facă tot ce e necesar ca să câștige războiul, fără a ține cont de costurile personale... Crowther a zâmbit. Ne-am gândit că ai putea fi interesată.

Helenei i se făcuse gura iască, încât abia putea înghiți. Cuvintele îi rămâneau în gât.

— N-o să te obligăm, a spus Ilva repede. Doar dacă ești de acord. *Poți* să spui „nu".

— Da, a spus Crowther cu un alt zâmbet subțire și gol. Ferron a spus foarte clar că trebuie să fie de bunăvoie.

Probabil era un test. N-aveau cum să facă asta după tot ce... Ilva n-ar fi *vândut*-o.

— Poți să-ți iei o zi să te gândești, a spus Ilva.

— Dar un răspuns pe loc ar fi de preferat, pentru toate părțile implicate, a conchis Crowther apăsat.

Ilva a strâns pumnul.

— Ar trebui să aibă timp să se gândească, Jan.

Cuvintele acestea au convins-o în sfârșit pe Helena că totul era absolut real. Ilva nu-i dăduse niciodată timp să se gândească pentru vreuna din deciziile ireversibile pe care i se ceruse să le ia. Helena aproape și-a simțit cicatricea tăieturii acum practic invizibile de sub buric. Ilva, care era mereu calmă, care făcea întotdeauna ceea ce considera că e mai bine pentru Luc, cu orice preț, găsise în sfârșit o alegere cu care până și conștiința ei se lupta.

Deci nu era un test.

— N-am nevoie de timp ca să mă gândesc, a spus Helena. Spuneți că pierdem războiul și asta e singura opțiune, așa că... asta o să fac.

Vorbind, a simțit cum sângele i se scurge din obraji, cum capul și corpul aproape îi plutesc.

Ilva s-a uitat țintă la ea, apoi la Crowther, și a dat tare din cap.

— Bine.

Degetele Helenei amorțiseră la un moment dat pe parcursul discuției. A înghițit în sec și s-a silit să vorbească din nou.

— Cum o să explicați... plecarea mea?

Ilva și-a dres glasul.

— A, n-ai să pleci. Cel puțin nu imediat. Pentru început, vei fi legătura dintre Rezistență și Ferron. Ai să-l vezi... cum ziceam?

— De două ori pe săptămână, a spus Crowther.

— Da. Ai să te duci o dată la patru zile, ca omul lui de legătură, și ai să-i transmiți informațiile primite de la el lui Crowther, care o să aibă grijă ca ele să ajungă la membrii potriviți ai Consiliului și la comandanți. Restul timpului ai să stai aici și totul o să decurgă ca de obicei.

— A... a fost tot ce a putut să spună Helena.

Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar nu simțea nimic. Camera a părut să se îngusteze ca un tunel; Crowther și Ilva erau în capătul unui telescop lung. Chiar și vocile lor păreau îndepărtate.

— Având în vedere natura delicată a înțelegerii, n-o să existe înregistrări oficiale sau recunoașteri de niciun fel, a spus Crowther. Și în niciun caz Luc sau oricare dintre prietenii ori cunoscuții tăi nu trebuie să afle nimic despre asta. Ai înțeles, Marino?

— Da.

Urechile îi zumzăiau. Crowther a mai spus ceva despre tămăduirea de una singură, la nevoie, ca să nu trezească suspiciuni. Helena n-a înțeles toate cuvintele. A dat doar din cap și a spus din nou „da".

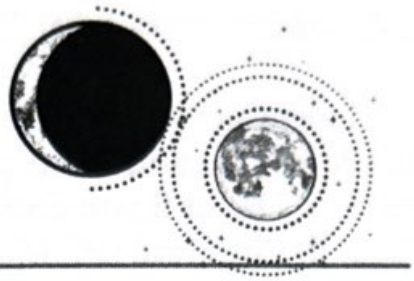

CAPITOLUL 24

Februa 1786

Se crăpa de ziuă când Helena a ajuns la etajele superioare ale Turnului. Ceea ce fusese odinioară reședința urbană a familiei Holdfast erau acum apartamentele lui Luc, ale paladinilor și ale câtorva alți alchimiști.

Când a dat colțul pe coridor, ușa din fața ei s-a deschis și pe ea a ieșit Luc.

— Hel! Chipul i s-a luminat o clipă, după care Luc s-a oprit brusc. Ce s-a întâmplat?

Ea l-a privit lung, șocată că el îi citise totul pe față atât de repede. Apoi și-a dat seama că se uită de fapt la hainele ei. S-a uitat și ea. Era încă acoperită de sânge uscat.

Soren și Lila au ieșit și ei din cameră în spatele lui, complet înarmați. După ceea ce i se întâmplase lui Apollo, paladinii n-ar mai fi comis niciodată greșeala de a crede că există vreun loc unde principele să fie în siguranță.

— Nu e sângele meu, a spus Helena. Sunt după tura la spital. Tocmai am terminat.

— Ah, ce bine! Luc părea vizibil distras; a luat-o de umeri. Ai aflat vestea?

Vocea îi era însuflețită, ochii îi străluceau. Helena nu-și amintea când îl văzuse așa ultima dată.

— În timpul bătăliei am recucerit cartierul comercial. Înseamnă că până la vară avem toate șansele să recuperăm porturile.

— Serios? a încercat ea să-și strecoare ceva entuziasm în glas.

Dacă nu i-ar fi spus Soren că bătălia fusese considerată un succes, vocea ei ar fi sunat complet neîncrezătoare. Știa că e un câștig strategic

important. Luptele urbane erau pline de riscuri și complicate din punct de vedere logistic. Toate nivelurile, cartierele și zonele orașului erau poroase. Atacurile puteau veni din orice direcție. Cucerirea unui cartier atât de mare era un triumf remarcabil. Dar cum putea fi bătălia o victorie, când muriseră atâția oameni?

Pentru că porturile însemnau hrană, resurse și provizii medicale. Tot ce fusese raționalizat de luni de zile. Livrările venite prin contrabandă din Novis abia reușeau să atenueze criza. Dac-ar fi avut acces la porturi înainte de vară, ar fi putut obține cantitățile de care aveau nevoie disperată.

— Am descoperit un nou truc, i-a spus el, zâmbind din nou. Știi bucățile de lumithiu pe care le mai găsim uneori după ce ardem un strigoi sau un Nemuritor? Dacă le smulgi, îi omori. Cu tot cu necroservii lor.

Helena l-a privit surprinsă.

— Cum v-ați dat seama?

Singura metodă sigură de a-i elimina definitiv pe Nemuritori de pe câmpul de luptă era să-i arzi atât de repede și de intens, încât să nu se poată regenera. Dar, când luau foc, Nemuritorii și necroservii lor se aruncau adesea direct în cele mai apropiate grupuri de luptători. De asta erau mereu extrem de multe arsuri.

— Am auzit un zvon, așa că ne-am gândit să încercăm. Lila a reușit prima, a zis Luc cu un zâmbet larg, arătând cu capul peste umăr. Mergem să sărbătorim. Doar câțiva. Vrei să te speli și să vii cu noi?

Refuzul pe care știa că ar fi trebuit să-l rostească i s-a oprit Helenei în gât. Nu voia să rămână singură cu gândurile ei. Ar fi fost tare plăcut să-l vadă pe Luc fericit.

— Eu... a început ea, dar atunci a zărit chipul lui Soren, care a clătinat abia simțit din cap, avertizând-o.

Cuvintele i s-au stins Helenei pe buze. Bineînțeles că nu putea veni. Cum de uitase deja ceea ce tocmai făcuse înaintea Consiliului? Chiar și dacă li s-ar fi poruncit, oamenii n-aveau să uite dac-o vedeau, în preajma lui Luc.

— Nu pot, a spus.

Fața lui s-a întunecat.

— Doar puțin, a spus el și a încercat un zâmbet conspirativ, ca atunci când încerca s-o distragă de la teme. Nu trebuie să stai mult.

Soren a intervenit:

— Las-o să doarmă, Luc! Probabil a stat la spital mai mult decât am fost noi în luptă.

Luc nu l-a băgat în seamă.

— Micul-dejun, a spus, strângând cu încăpățânare din dinți. Măcar la micul-dejun. Nu vii niciodată la cantină. Du-te și te spală! Te așteptăm.

— Nu. Chiar nu pot, a zis ea. Trebuie să dorm. Poate data viitoare, bine?

Vocea i-a tremurat.

Fața lui s-a întunecat.

— Bine, dacă chiar nu vrei. A făcut un pas înapoi și s-a silit să zâmbească. Dar o să te țin minte. Data viitoare.

CAMERA DE OBICEI ORDONATĂ A Helenei arăta de parcă o devastase o tornadă. Lila se întorsese în forță, ceea ce însemna un morman de haine murdare, tunici din amiant rezistente la foc și straturi de protecție aruncate într-un colț, plus piese de armură, arme, teci și hamuri împrăștiate pe patul ei nestrâns, de parcă își golise tot cufărul ca să se echipeze.

Deși ca paladin Lila dădea impresia unui mare talent de luptător cu ochi ager și sânge rece, în spatele ușilor închise putea fi întruchiparea haosului. Când nu se afla la datorie, era agitată, incapabilă să stea locului sau să se concentreze asupra vreunei sarcini care n-o interesa, și-și lăsa lucrurile peste tot. Săptămâni bune după plecarea ei, Helena i le găsea încă prin cele mai ciudate colțuri. În general erau căptușeli, zale sau rotițe pentru hamul ei de rapel, obiecte despre care Helena spera că nu sunt esențiale.

A rămas în picioare, privind obosită o clipă dezordinea, apoi a tresărit văzându-se în oglinda măsuței de toaletă a Lilei. Era acoperită de sânge uscat. Nici nu știa dacă uniforma îi mai poate fi albită cu clor. Păcat că doar țesătura de amiant se albea prin ardere. S-a silit să se așeze la măsuța de toaletă și să-și scoată agrafele care-i țineau pe loc cozile împletite, apoi s-a dezbrăcat ca să facă un duș. Amuleta ei cu piatră solară, ascunsă sub uniformă, era caldă pe piele când și-a scos-o. S-a oprit o clipă, ținând-o în palmă și înghițind în sec în timp ce studia razele aurii și suprafața roșie sclipitoare a pietrei din centru. Era emblema familiei Holdfast, cu șapte vârfuri în loc de opt, fiecare simbolizând câte o planetă, plus soarele din centru. Ilva i-o dăduse când Helena se întorsese în oraș și depusese jurământul ca tămăduitoare.

Fusese o ceremonie privată, un angajament rostit fără solemnitate sub lumina Flăcării Eterne, doar în prezența Ilvei și a Marelui Șoim, pentru că Ilva nu voia ca Luc să știe ce fel de promisiuni face Helena în numele lui. El se zbârlise deja împotriva jurământului tradițional de a-l apăra pe care-l depuseseră paladinii lui. Nu voia ca nimeni să moară pentru el și în niciun caz să promită asta, așa cum făceau ei.

Helena rostise și ea aceeași promisiune.

Majoritatea tămăduitorilor puteau practica zeci de ani fără consecințe, dar tămăduirea care sfida moartea venea cu un preț. Se numea Tributul. Tămăduirea unei răni mortale sau reanimarea morților necesitau vitalitate, o picătură de viață. Cu cât se aplicau mai mult sau mai des, cu atât prețul era mai mare. Tămăduirea costa cel mai scump; de asta Credința o considera

un act purificator și îngăduia practicarea ei, interzicând orice altă formă de vivimanție.

Faptul că devenise tămăduitoare însemna că viața ei avea să fie devorată treptat, ca o lumânare arzând la ambele capete. Într-o zi – nu știa când – rezonanța avea să-i slăbească și să dispară și Helena avea să se stingă odată cu ea. Simțea asta uneori când tămăduia, o senzație ca nisipul dintr-o clepsidră deviat de pe traseu, scurgându-i-se prin vârful degetelor în trupurile pacienților. Nu știa niciodată cât i-a mai rămas, doar că-l consumă.

După ceremonia de jurământ, când Matias plecase deja, Ilva o oprise și-i agățase amuleta la gât, vârându-i-o sub gulerul uniformei.

—Tămăduitorii poartă în mod tradițional o amuletă sacră, îi spusese. Emblema e purtată doar de membrii familiei Holdfast și de paladinii lor, dar cred că meriți s-o porți și tu.

Acum Helena stătea privind țintă amuleta, simțindu-se rece și pustiită pe dinăuntru. Razele răsfirate o înțepau în palmă, lăsându-i un cerc de adâncituri, gata să-i străpungă pielea. A strâns-o mai tare, până când vârfurile i s-au înfipt în carne și sângele i s-a prelins pe emblema de aur.

S-A TREZIT PENTRU CĂ o dureau mâinile, cu o durere adâncă, până la os, care i se răspândea din palmă spre degete. Leziunile cauzate de suprasolicitarea recurentă erau dese la alchimiști. A început să-și maseze palma dreaptă, încercând să-și relaxeze mușchii, tresărind de durere. Cercul de înțepături lăsate de amuletă s-a redeschis și sângele i s-a prelins pe încheietură. Ar fi trebuit să le tămăduiască – riscul de infectare a sângelui era ridicat în spital –, dar ea a rămas întinsă, privindu-le până când au încetat singure să mai sângereze.

Într-un sfârșit s-a îmbrăcat, și-a împletit părul și a pornit spre spital – doar ca să afle că e liberă în următoarele două zile. Vestea ar fi trebuit să fie o ușurare, dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singură cu gândurile ei. A plecat fără tragere de inimă de la spital, făcând în minte o listă cu sarcinile pe care le amânase. Avea să verifice inventarul spitalului mai întâi, apoi…

Dând colțul, l-a găsit pe Crowther pe coridor, privind atent o pictură murală cu Orion Holdfast.

Toți pereții Institutului erau frumos decorați cu diferite aspecte ale artelor alchimice, dar fresca aceasta era preferata Helenei. Se trezea adesea în fața ei, după cele mai grele ture sau dacă Luc nu se întorsese de mult. În majoritatea portretelor, principii Holdfast aveau o anume indiferență pe chip, probabil menită să le confere un aer regal și divin, însă aici pe fața lui Orion se vedea o anume blândețe, o umbră de zâmbet. Îl făcea să semene cu

Luc. Razele soarelui formau o aură în spatele lui și coroana îi radia pe frunte. Sabia în flăcări era lăsată deoparte, înfiptă încă în craniul Necromantului, iar în palme i se odihnea un glob mare de lumină strălucitoare. De fiecare dată când stătea în fața portretului, Helena își spunea că într-o zi aveau să existe astfel de picturi și cu Luc.

— Înțeleg de ce-ți place, a spus Crowther, aruncându-i o privire piezișă.

Helena știa puține lucruri despre Jan Crowther, deși el devenise profesor la Institut când ea avea cincisprezece ani. Fusese elev bursier ca și ea, adus în Paladia de copil, după ce un necromant îl lăsase orfan undeva în regiunile de nord-est ale continentului. Urmase cursurile Institutului, se alăturase Flăcării Eterne și luptase în cruciade, unde fusese rănit. Când devenise profesor, elevii presupuseseră că era trimis să-l antreneze pe Luc, întrucât piromanții erau rari, dar Luc n-avusese nicio legătură cu Crowther. După mai puțin de un an, Crowther plecase, doar ca să se întoarcă imediat după asasinarea principelui Apollo.

Acum s-a întors și a privit-o. Brațul drept îi era prins strâns de trunchi într-un ham. Deși purta încă inele de aprindere pe mâna stângă, Helena nu-l văzuse niciodată folosindu-le.

— În biroul meu, cred, a spus el, făcând semn în lungul holului, spre Turnul Alchimiei.

Helena n-a zis nimic. Au urcat cu liftul până la unul din etajele destinate profesorilor și el a condus-o spre o ușă pe care era trecut numele lui. Și-a trecut mâna peste un panou metalic și ușa a scos un pocnet ușor și s-a deschis.

Biroul părea clar folosit. Un perete întreg era acoperit cu hărți – nu doar ale Paladiei, ci și ale țărilor vecine și ale altor continente. Într-un colț se înghesuia o canapea jerpelită. Abia dacă era loc să te învârți.

— Ia loc! a zis el, strecurându-se în spatele biroului și așezându-se.

Singura fereastră din încăpere era exact în spatele lui și-i lăsa tot trupul în umbră.

— Ce știi despre istoria familiei Ferron?

Helena a stat cu privirea în poală în loc să încerce să-i descifreze expresia.

— Doar generalități, i-a răspuns. E una dintre cele mai vechi familii din bresle. Rezonanța lor e de obicei la aliaje de oțel. Au mine de fier și acum câteva generații au conceput metodele de fabricare industrială a oțelului. Majoritatea infrastructurii de azi din Paladia e construită cu oțel Ferron.

Silueta lui Crowther a dat din cap.

— Familia Ferron e probabil mai veche decât Paladia. Practicau alchimia fierului pe vremea când valea fluviului era încă o luncă mlăștinoasă; și-au dezvoltat rezonanța și au inventat primele tehnici descoperind fier de baltă.

Helena nu știa de ce sunt relevante aceste informații, dar a presupus că orice detaliu despre familia Ferron e bine de știut.

— Am fost coordonatorul lui Kaine Ferron aici, la Institut, a spus Crowther.

Ea l-a privit atent pe Crowther.

— L-ați cunoscut? Credeți că oferta lui de a spiona e reală?

El a oftat, apăsând cu buricele pe birou până când i s-au curbat degetele.

— Ferron era un mincinos remarcabil și un elev impersonal. Sunt convins c-a urât Institutul. Conversațiile noastre erau rareori altfel decât minimal cordiale.

— De ce?

— De ce? Ar trebui să fie evident. E un neam ambițios. Nu s-au sfiit niciodată să-și arate opinia exagerat de bună despre ei înșiși. Ai văzut vreodată blazonul pe care și l-au cumpărat din averea lor?

Helena a încercat să-și amintească.

— E o șopârlă?

— Nu.

Crowther a împins spre ea o foaie de hârtie. Helena a luat-o și a studiat-o. Era un dragon încolăcit într-un cerc perfect, sfâșiindu-și cu colții lungi propria coadă. În colțul din dreapta sus, aripi cu gheare se arcuiau deasupra trupului curbat.

— E un uroboros, a zis Helena, nesigură ce ar putea spune un blazon despre caracterul unei familii.

Crowther a rămas tăcut, așa că ea a încercat să ghicească.

— În alchimia din Khem, șarpele uroboros simbolizează infinitul sau renașterea. Poate așa și-au perceput Ferronii noua avere. Deși în scrierile lui Cetus mai înseamnă și lăcomie și autodistrugere. Poate de asta au ales un dragon în loc de șarpe. Oricum, o creatură mitologică e o alegere neobișnuită.

A încercat să-i dea hârtia înapoi.

— Uită-te încă o dată! i-a cerut el.

Ea a oftat, neștiind exact ce vrea Crowther s-o facă să vadă.

— Mijește ochii, dacă trebuie!

Helena și-a îngustat privirea, lăsând imaginea să se încețoșeze.

— A, da! S-a simțit ca o toantă. Au ales un dragon pentru că aripile îl fac să semene cu simbolul fierului.

— Exact, a spus el.

Ea a strâns din dinți simțindu-i condescendența în voce.

— Asta spune multe despre cum se văd ei înșiși. Un cerc nu are ierarhie și totuși, în stema asta, fierul e cel care-l formează. Crowther a bătut ușor darabana pe birou. Fierul nu va fi niciodată un metal nobil, dar în momentul de față e incontestabil că oțelul Ferron a clădit Paladia la fel de mult ca aurul

Holdfast. Holdfaștii au domnit aproape cinci sute de ani cerești prin drept divin, dar restul lumii a ajuns din urmă revelațiile noastre tehnologice. Ceea ce a provocat războiul este tensiunea dintre idealurile trecutului și realitățile prezentului.

— Cum adică?

Ochii lui Crowther au sclipit în umbră.

— Adică țara asta a început, cu timpul, să pună la îndoială ce e divin și dacă ceea ce e divin contează. Principele nostru poate alchimiza aurul și poate mânui focul sacru, două daruri de o raritate excepțională. Cândva, asta era o minune mai mult decât de ajuns. Dar lumea s-a schimbat, pe când principele nu. Morrough poate învia morții și poate dărui nemurirea. Ferronii au găsit o cale de a transforma fierul lor inferior în munți aparent nelimitați de bani. Într-o lume ca asta, ce rost mai au focul sau aurul fără sfârșit?

Helena a rămas uluită să audă astfel de critici rostite de un membru al Consiliului.

— Dacă credeți asta, de ce mai sunteți aici?

— Pentru că vreau să-i văd pe toți necromanții șterși de pe fața pământului. Asta e menirea Flăcării Eterne și motivul pentru care principele poartă coroana. Prefer să văd orașul făcut scrum decât să devină un bastion al necromanților, a zis Crowther dezvelindu-și dinții. Câtă vreme Flacăra Eternă rămâne fidelă misiunii de a scăpa lumea de necromanți, și eu am să-i fiu fidel ei.

Vorbele lui i-au trimis Helenei un fior pe șira spinării.

— Atunci a accepta oferta lui Ferron e un compromis: lucrăm cu un necromant ca să-i oprim pe alții.

— Și de asta, și pentru că n-avem alte opțiuni în momentul de față, a spus Crowther fluturând din mână.

Helena s-a abținut să menționeze alternativa ei.

— Totuși, aș vrea să știu că există un scop concret în înțelegerea asta, a spus ea. Sunt singura tămăduitoare pe care o are Rezistența, iar dacă Ferron... N-a fost în stare să formuleze ce i-ar fi putut face Ferron. Judecând după tot ce-mi spuneți, nu pare să aibă vreun motiv să ajute Flacăra Eternă. Nu înțeleg de ce ar merita să avem încredere în el.

Crowther a pufnit doar.

— Sunt sigur că Ilva ți-a împuiat capul cu povești frumoase despre cât ești tu de importantă, dar de fapt ești ușor de înlocuit. Avem deja alte câteva candidate în vedere.

O clipă, vederea Helenei s-a împăienjenit; s-a simțit de parcă primise o lovitură în stomac. Întrezărea trăsăturile lui Crowther îndeajuns ca să-i vadă obrajii întinzându-se într-un zâmbet.

— Cât despre sinceritatea ofertei lui Kaine, îl cred onest *tocmai* pentru că știu că nu e loial și nici interesat de cauza noastră. În ultimul secol, Ferronii

au tot scurmat în genealogia lor, convingându-se că au un drept imaginar de a conduce care le-a fost uzurpat de neamul Holdfast. Când a apărut Morrough, ei nu voiau pe altcineva căruia să-i slujească; l-au considerat un mijloc pentru a-și atinge scopul, un intrus care avea resursele să-l sfideze și să-l submineze pe principe pentru ei. Dar acum Morrough are un avantaj prea mare. Ferron mizează pe faptul că-i poate sabota pe Nemuritori ajutându-ne pe noi până ce balanța se va echilibra.

— Pentru că, dacă Nemuritorii și Flacăra Eternă se distrug reciproc, atunci…

— … cine ar fi mai potrivit să domnească peste ruinele lor decât familia al cărei oțel poate reclădi orașul?

Helena s-a îndreptat de spate, începând să vadă strategia.

— Deci o să ne trădeze până la urmă, dar abia când vom deveni o amenințare reală pentru Nemuritori.

— Exact.

Ea a încuviințat încet, neluând în seamă greața care-i creștea în stomac.

— N-o să ne fie niciodată loial, dar mă aștept să fie un spion excelent, dacă nu pentru altceva, măcar din vanitate. A făcut deja mai mult pentru noi într-o singură zi decât a reușit Rezistența într-un an întreg.

— Cum adică?

Crowther a zvâcnit din două degete; erau atât de lungi, încât Helenei îi aminteau de picioarele păianjenilor cosași.

— Când și-a făcut oferta și și-a enunțat condițiile, ca dovadă a… sincerității lui, ne-a spus cum pot fi uciși strigoii și Nemuritorii fără foc.

— Lumithiul, a zis Helena, amintindu-și de vorbele lui Luc, de „zvonul" pe care-l auziseră.

— Exact. Mostra de informație pe care ne-a oferit-o a fost vulnerabilitatea „talismanelor", cum le numește el. E foarte probabil să fie o învoială benefică pentru noi în viitorul apropiat.

Iar când n-avea să mai fie? Ce avea să se întâmple cu ea atunci?

— Dar… nu mă interesează să accept firimiturile pe care ni le aruncă Ferron. Trebuie să *profităm* de situație.

Helena s-a aplecat ușor înainte.

— Cum?

Crowther a ridicat sprâncenele și un zâmbet ciudat i-a jucat pe buze.

— Pentru că a făcut o greșeală când te-a cerut pe tine.

Inima Helenei s-a bâlbâit.

— A vrut să credem că motivul pentru care spionează e mama lui. Fiindcă la mine nu i-a mers cu minciuna asta, a fost nevoit să improvizeze și a inventat scuza că te vrea pe tine. O gafă majoră, după mine.

Helena a strâns pumnul, simțind cum înțepăturile din palmă încep să-i sângereze, lipindu-se de mănușă.

— De ce?

Crowther s-a aplecat și trăsăturile lui subțiri au ieșit din umbră.

— E o cerere ciudată, nu crezi? De ce ar dori-o Kaine Ferron, moștenitorul breslei fierului, pe Helena Marino?

Ea a clătinat din cap.

— Putea cere orice, putea invoca o criză de conștiință, putea pretinde un munte de aur și totuși te-a cerut... *pe tine*? E o alegere irațională. Crowther a bătut absent darabana în masă. Poate semnul unei obsesii subconștiente. Privirea i s-a plimbat evaluativ peste Helena. O obsesie e o slăbiciune, iar o slăbiciune e o oportunitate pentru noi. Așa cum am stabilit, ai să te duci la Ferron de două ori pe săptămână și ai să-mi aduci mesajele lui în siguranță, iar în timpul vizitelor, ai să faci *orice* vrea el.

— *Știu.*

— Și totodată ai să-l studiezi. Misiunea ta acum e să observi totul. Descoperă-i slăbiciunile, dorințele ascunse! Folosește-ți mintea aia despre care se spune că ar fi ageră! Lasă-l să creadă că deține toată puterea și, încetul cu încetul, fă-l să-și dorească lucruri pe care nu ți le poate cere! Indiferent ce impuls trecător l-a îndemnat să te ceară, vreau să-l transformi într-o obsesie care să-l devoreze.

Ea l-a privit nevenindu-i să creadă.

— Habar n-am cum aș putea face așa ceva.

— Atunci avem norocul să ai un avantaj asupra lui.

Helena l-a privit lung, năucită.

— Ferron plecase deja când ți-a fost descoperită vivimanția. El nu știe ce ești. Cu abilitățile tale, îl poți face să simtă orice vrei tu pentru tine. Subjugă-l!

Ea a rămas uluită.

— N-am folosit *niciodată* vivimanția pentru...

— Dar ai putea, nu?

Chipul lui Crowther s-a înăsprit, ochii i s-au îngustat. Asta era miza discuției, destinația spre care o condusese tot timpul.

— Misiunea ta, Marino, e să folosești orice mijloc ca să-l îngenunchezi pe Ferron. Ai să-ți folosești blestematele tale puteri ca să-l faci să uite că și-a dorit vreodată orice altceva decât pe tine.

Helenei i s-a pus un nod în gât. Fața îi ardea.

— Nici măcar nu cred că se poate...

— Atunci fă să se poată! Sau ești doar o mielușea supusă, așa cum te crede Ilva?

Helena a tresărit.

— Dacă vrei să fii doar o victimă, ești liberă să fii. Sau poți să faci lucrurile așa cum îți spun eu, și atunci Kaine Ferron nu va fi stăpânul tău, ci ținta ta, iar misiunea ta va fi să smulgi de la el cât mai multe informații până

când *noi* vom fi cei care nu mai au nevoie de el. Crowther a zâmbit subțire. Tu alegi.

Când Crowther a lăsat-o în sfârșit să plece, Helena se simțea sleită de parcă tocmai ieșise dintr-o tură de trei zile la spital. El îi spusese c-o să-i „dea de veste" când are o dată și un loc pentru prima întâlnire, iar până atunci ea urma să se comporte ca de obicei.

S-a dus în arhiva bibliotecii și a găsit exemplare vechi din ziarele tipărite după asasinarea principelui Apollo. Acolo se afla și o poză cu Ferron: portretul lui de elev, făcut cu doar o săptămână înainte. L-a privit lung pe băiatul din fotografia alb-negru. Purta uniforma de elev, cu gulerul alb și scrobit care-i ținea bărbia sus, cu insignele breslei sale, fierul și oțelul, cusute pe veston. Elevii din bresle purtau doar metalele propriei bresle, în timp ce Helena fusese obligată să poarte o panglică împodobită cu insignele tuturor metalelor la care fusese evaluată ca având rezonanță, de parcă nu ieșea deja destul în evidență.

Ferron avea părul întunecat, dar pielea și ochii deschiși la culoare specifici Nordului, iar expresia îi era încordată, cu o vagă urmă de sfidare mândră, de parcă ar fi știut încă de atunci la ce avea să fie folosită fotografia. Helena l-a studiat atent, memorând fiecare detaliu, încercând să și-l imagineze acum, la mai bine de cinci ani distanță. Când n-a mai avut ce ziare să răsfoiască, a cerut câteva manuale medicale, plus studii și teorii despre minte și despre comportamentul uman.

N-a găsit niciun motiv pentru care n-ar fi putut să-l subjuge emoțional și fizic prin vivimanție, așa cum voia Crowther, dar asta nu însemna neapărat că era și plauzibil. Numai că era posibil din punct de vedere teoretic. Nu trebuia să fie nimic prea evident, doar ceva suficient ca să-i modifice ritmul cardiac și să-i stimuleze producția anumitor hormoni și anumite reacții la stimuli până când se forma un reflex fiziologic înrădăcinat. A folosi vivimanția însemna, în fond, a o lua pe o scurtătură în vechile experimente asupra comportamentului.

Helena știa, după toți anii de când tămăduia, că cei mai mulți oameni nu-și dau seama când se folosește rezonanța asupra lor, cât timp manipularea nu e evidentă. Asta îi și făcea pe vivimanți atât de înfricoșători: ideea că cineva îți poate face ceva fără ca tu să știi.

Dar, dacă Ferron ar fi bănuit vreodată ceva, ar fi ucis-o fără să clipească. Ceea ce însemna că trebuia să fie un proces treptat, care presupunea ca ea să-l cunoască în detaliu, să-i citească trupul și emoțiile. Sentimentele pe care urma să i le stârnească trebuia să pară că vin de la sine. Să fie subtile ca otrava, până când avea să fie prea târziu ca el să se mai poată lecui.

CAPITOLUL 25

Februa 1787

Locul de întâlnire ales se afla în Avanpostul industrial, la nord de Sediu. Avanpostul era o suburbie uriașă construită în albia fluviului chiar sub barajul hidrocentralei, ridicată pe niște stâlpi enormi, mai înalți decât cele mai mari inundații, însă suficient de aproape de baraj ca să beneficieze direct de electricitate.

Fabricile de acolo se închiseseră din cauza războiului, iar Avanpostul fusese decimat de amândouă taberele în încercările lor timpurii de a prelua controlul asupra lui pentru posibila producție de arme. Distrugerile fuseseră atât de mari și de extinse, încât Avanpostul fusese practic scos din uz. Odată ajuns în ruine, nu mai avea suficientă importanță strategică să merite efortul de a fi apărat, iar cum luptele pentru el ar fi pus în pericol barajul, fusese abandonat de ambele părți. Niciuna nu voia ca Paladia să rămână fără electricitate sau să fie scufundată în apă până la brâu.

Încă dinainte de război Helena considerase Avanpostul unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le văzuse vreodată, o brutală pată neagră într-un peisaj pitoresc. Asta în afară de faptul că strica priveliștea, umplea cerul cu fum negru, otrăvea apa și lăsa în urmă, în smârcuri, bălți urât mirositoare de nămol toxic, care în timpul Apogeului se revărsau în mahalalele lacustre și în cartierele joase. Ea nu fusese niciodată nici măcar prin preajmă.

Spre sfârșitul după-amiezii, în ziua rânduită, s-a schimbat de uniformă, lăsându-și toate lucrurile atent împachetate în cufărul ei, inclusiv amuleta cu piatră solară. N-o mai purtase de la întâlnire; i se făcea rău doar uitându-se la ea. S-a îmbrăcat în haine civile cât mai banale cu putință. Cu gluga trasă, care îi ascundea întunecimea părului, părea aproape total anonimă. Pur și simplu cineva care încearcă să se țină departe de război. Nemuritorii nu-i deranjau

de obicei pe civili; preferau ca necroservi soldații Rezistenței, fiindcă erau deja înarmați și antrenați să lupte.

Traseul era relativ simplu. Trebuia doar s-o ia de la Sediu spre nord și să traverseze podul spre partea continentală a orașului. Cum capătul nordic al insulei era ridicat pe un platou, n-avea nevoie să străbată diferitele niveluri ale orașului. Bariera de la marginea orașului era lăsată. Gărzile de la trecerea pietonală i-au verificat hârtiile și actele de identitate pe care i le furnizase Crowther și au lăsat-o să treacă.

Fluviul curgea învolburat pe dedesubt. Nu venise încă sezonul inundațiilor, era doar apa de după viscolele din munți.

Helena a trecut în partea continentală și a ținut drumul până la baraj, apoi a trecut un al doilea pod peste apă spre Avanpost. A fost uimită de câți oameni a găsit acolo. Cum clădirile fuseseră abandonate, aici se refugiaseră mulți dintre civilii mai săraci care nu erau alchimiști și se temeau să se alieze cu vreuna dintre tabere: Avanpostul era singurul loc ferit de lupte unde oamenii nu erau nevoiți să îndure brutalitatea iernilor din munți.

Era un amestec de oraș și labirint. Zidurile uriașe de metal și beton creau o senzație de claustrofobie. Fabricile fuseseră sabotate grav, prin mijloace care folosise clar alchimia. Pentru a distruge utilaje complexe se aplicaseră transmutații și alchimizări bizare. Blocurile de locuințe muncitorești erau mai bine păstrate și foarte populate. Clădirea pe care trebuia s-o găsească Helena avea încastrat în mozaicul decorativ de la intrare simbolul alchimic al fierului.

Ea a pășit înăuntru, străduindu-se să nu pară pierdută. Cândva existase un luminator deasupra, dar acum geamul lui era țăndări pe podea. Doar câteva apartamente mai aveau ușă. Etajul unu, pe stânga, a patra ușă. Numărul de lângă ea fusese răcâit complet.

Helena și-a scos mănușile și a bătut ferm, încercând să nu facă prea mare zgomot. Nu s-a întâmplat nimic. A așteptat și și-a verificat harta. Poate ajunsese prea devreme.

Avea să aștepte. A stat pe loc, aparent calmă, deși inima îi pompa sângele prin vene ca o furtună.

Ușa s-a deschis brusc și pe palier s-a revărsat lumina unui bec. În prag stătea Kaine Ferron. Arăta exact ca în fotografia din ziar, de parcă nu îmbătrânise nici cu o zi. Cinci ani în care timpul nu-l atinsese. Părea să n-aibă nici șaptesprezece ani. Silueta lui avea ceva angular și neterminat, ca băieții care tocmai au trecut printr-un puseu de creștere fără a apuca să pună carne pe ei. Chiar și părul închis la culoare îi era pieptănat cum fusese la Institut, ca și cum pășise direct din trecut.

Purta o uniformă gri mai închis, aproape de aceeași culoare cu ochii lui gri-căprui. Era uniforma membrilor de nivel mijlociu-superior din ierarhia Nemuritorilor. Cu cât rangul era mai înalt, cu atât uniforma era mai întunecată. Generalii lor purtau negru din cap până în picioare.

S-a uitat la ea lung și apatic cu fața lui bizar de tânără.

Situația era deja dezgustătoare, dar înfățișarea lui atât de tânără era lucrul pentru care Helena fusese cel mai puțin pregătită. A rămas cu gura căscată, până când, în cele din urmă, el s-a mișcat, deschizând ușa, ca s-o poftească, doar puțin mai larg, cât ea să poată intra ștergându-se de el.

Ei i s-a făcut inima cât un purice când a pășit înăuntru. După ce a trecut pragul, au asaltat-o în același timp dorința de a inspecta rapid locuința și teama de a-și lua ochii fie și o clipă de la el. În fracțiunea de secundă când s-a răsucit înapoi spre el, ochii ei au cuprins dintr-o privire încăperea, încercând să rețină cât mai multe detalii. Era simplă și goală: o singură cameră cu pereți murdari și podea de faianță crăpată, mobilată doar cu o masă de lemn și două scaune. Niciun pat, nicio canapea. N-a știut dacă trebuie să se simtă ușurată sau îngrozită.

Trupul ei amenința să tremure necontrolat. De vuietul sângelui care-i răsuna în urechi, abia dac-a auzit ușa închizându-se. A stat cu fața la el, încercând să-i imite indiferența apatică, să nu trădeze cât e de speriată. Degetele lui abia au atins suprafața ușii, dar ea a auzit un mecanism funcționând înăuntru înainte de pocnetul încuietorii. Era captivă.

El s-a întors spre ea și ea i-a vorbit:

— Ferron, înțeleg că vrei să ajuți Rezistența.

Vocea ei părea venită de undeva departe. Mintea îi clocotea, luându-i-o înainte.

Câți oameni omorâse Ferron? Era în mod clar Nemuritor și asta deja de câțiva ani. Câți necroservi controla? De ce o ceruse tocmai pe ea? De ce o voia? Dac-o rănea, Helena ar fi putut oare să se tămăduiască înainte de ora stingerii sau ar fi rămas prizonieră aici în Avanpost peste noapte?

Întrebările îi vuiau în cap și groaza i se târa prin corp ca un parazit. O simțea insinuându-i-se în oase, căutându-i fiecare fisură a voinței ca să se cuibărească acolo.

— Cunoști termenii înțelegerii? a întrebat-o el, înclinând capul într-o parte ca s-o evalueze.

Chipul lui era poate înșelător de tânăr, dar ochii nu erau. Helena l-a privit drept în față.

— Amnistie totală. Și pe mine. În schimbul informațiilor tale.

— Acum și după război.

Ochii i-au sclipit când a rostit cuvintele.

Helena nu și-a permis vreo reacție. După anii petrecuți la spital, învățase să-și ignore sentimentele și să-și facă treaba.

— Da, a spus fără nicio emoție. Sunt a ta.

Ferron putea să-i posede trupul, dar mintea și sentimentele erau ale ei. Dacă le voia, trebuia să se străduiască mai mult.

„Hai mai aproape, Ferron! Devino atât de obsedat să-mi găsești vulnerabilitățile, încât să nu le observi pe cele pe care am să ți le creez eu."

El i-a zâmbit disprețuitor și, în clipa aceea, vârsta adevărată i s-a văzut brusc cu claritate – nu o transformare fizică, ci o expresie de dușmănie atât de durificată de timp, încât pentru o clipă i-a spulberat masca tinereții.

— Promiți? a întrebat-o.

— Dacă asta vrei, da.

Pe chipul lui Ferron a fulgerat un zâmbet larg ca o coasă, mai mult o rană decât o emoție reală.

— Atunci jură! Vreau să te aud, ca un legământ.

Helena nu și-a permis să ezite sau să se gândească; a dus doar mâna la inimă.

— Kaine Ferron, jur pe spiritele celor cinci zei și pe propriul meu suflet că voi fi a ta cât timp voi trăi.

Abia după ce-a rostit vorbele și-a amintit de celelalte jurăminte pe care le făcuse în viață. Toate lucrurile contradictorii pe care le promisese. Trebuia să găsească o cale de a le împăca.

Auzind-o, Ferron a pășit spre ea. În ochii lui se citea o curiozitate prădătoare, ca a unui lup care-și pândește prada.

Înainte ca el s-o atingă, ea s-a grăbit să spună:

— Până câștigăm, n-ai voie să faci nimic care să impieteze asupra... celorlalte responsabilități ale mele din Rezistență. Trebuie să mă pot întoarce fără... fără să atrag atenția.

El a șovăit, ridicând o sprânceană.

— Așa deci... Trebuie să te țin în viață până se termină. A oftat. Eh, măcar avem ceva la care să aspirăm. S-a aplecat spre ea, apropiindu-și chipul de al ei. Distracția adevărată o păstrăm pentru mai târziu.

— Vreau să juri, i-a zis ea și glasul i-a tremurat.

El a pus o mână pe locul unde ar fi trebuit să-i fie inima. Ea nu știa dacă Nemuritorii au așa ceva.

— Jur, a rostit el exagerat de solemn și răsuflarea lui i-a atins gâtul Helenei. Jur pe zei și pe *sufletul meu* – a râs spunând asta – că n-o să impietez.

Ea a dat capul pe spate, mijind ochii, neîncrezătoare în cooperarea lui. Știa că e un jurământ gol, deci de ce juca teatru? El avea toată puterea și, în loc să se folosească de ea, se prefăcea că încheie o înțelegere.

Observându-i privirea scrutătoare, Ferron s-a îndreptat de spate și i-a dat ocol, țâțâind când ea a încercat să-l urmărească din priviri. Ochii îi străluceau de amuzament.

— Vai, dar mă suspectezi groaznic, nu-i așa? Hai să vedem: crezi că totul e o stratagemă din partea mea și c-o să-mi schimb părerea de îndată ce obțin ce vreau.

Helena a încremenit.

— Da, exact asta crezi. Ferron s-a oprit brusc. Fii atentă! Ca dovadă a... sincerității mele, n-o să te ating. Încă. A coborât leneș privirea. La urma urmei, am precizat că trebuie să fii dispusă, iar tu nu *arăți* prea dispusă.

Helena ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar a fost de fapt îngrozită de propunerea lui. Nu asta voia. Ar fi trebuit să-și înceapă misiunea de îndată; cu cât întârzia mai mult, cu atât era mai probabil ca Ferron să-și piardă interesul înainte ca ea să poată pune stăpânire pe el. Dar cum să-i spună asta fără să-și *trădeze* intențiile?

El a părut să-i observe disconfortul și pe buze i s-a întins lent un zâmbet ca de lup.

— Între timp, o să te las să fugi înapoi la prețioasa ta Flacără Eternă cu informațiile mele și o să găsesc alte feluri de a-ți savura compania.

Gândul de a consimți la orice oroare își dorea el era deja oribil, dar a fi silită să aștepte cu groază momentul era și mai rău. Helena și-a strecurat o mână la spate, strângând pumnul atât de tare, până când unghiile i s-au înfipt în palmă, iar înțepăturile aproape vindecate au început să-i pulseze, gata să se deschidă din nou.

— Ești... generos, a spus cu o voce moale care spera să sune convingător.

— Da, sunt generos. Dar... Ferron a părut c-o măsoară brusc din priviri. Cred totuși că ar trebui să-mi dai măcar *ceva*. Pe buze i-a fluturat un zâmbet veninos. La urma urmei, am fost nevoit să renunț la niște informații destul de prețioase ca să te obțin. Cu siguranță merit ceva în schimb care să-mi încălzească inima rece.

Helenei i s-a căscat un hău în stomac și calmul i s-a evaporat.

— Ce... ce vrei? a întrebat cu voce rigidă.

Încerca să cântărească posibilitățile, dar se scufunda deja în prea multe. Nu-i plăcea să se gândească la lucrurile pe care bărbații le consideră favoruri.

— Nu pari prea entuziastă, a luat el o expresie de falsă suferință, bosumflându-se și părând atât de tânăr, încât Helena s-a tras înapoi aproape fizic.

— Ce vrei să fac? l-a întrebat printre dinți. Spune-mi și fac!

Ferron a izbucnit în râs.

— Pe toți zeii, Marino! Chiar *ești* disperată!

— Sunt aici. Presupun că era evident, i-a răspuns ea cu voce moartă, nemaiputând să se uite la el.

— Bun, dacă n-ai pic de imaginație ca să-ți arăți recunoștința, atunci sărută-mă ca și cum ți-ai dori! i-a spus el și apoi, ca o completare care tocmai îi venise în cap, a adăugat: În funcție de cum te descurci, am să decid câte informații mă simt inspirat să-ți ofer.

Un sărut? Doar un sărut? Era mai bine decât se așteptase. Dar tot nu voia să se apropie de el.

O ațâța. Asta era clar. Din clipa în care bătuse la ușă, tot ce făcuse fusese menit s-o țină în tensiune. Sărutul era menit să amplifice această senzație. Să-i pecetluiască umilirea și să-i cimenteze ostilitatea față de el, credința că e cruțată de ceva mai rușinos doar prin bunăvoința lui. Se așteptase ca ea să-l urască, să fie atât de orbită de emoții încât să devină ușor de manipulat și astfel să-și alimenteze propria suferință. Era un joc. *Nimic* din toate astea nu era real. Ea era o jucărie, ceva ce el adăugase pe lista lui de cerințe drept tactică de diversiune. Nu făcea parte din adevăratul lui plan. Trebuia să țină minte asta.

A făcut un pas spre el.

Ferron era aranjat meticulos, de la unghiile perfect îngrijite la chipul fără vârstă, totul pentru a ascunde monstrul care pândea imediat sub suprafață. Avea pupilele contractate și ochii placizi, complet neinteresați.

Helena și-a adunat rezonanța până i-a simțit vibrația în vârful degetelor și și-a făcut-o diafană ca pânza de păianjen. N-avea să-l manipuleze încă – era mult prea devreme – dar sărutul era o oportunitate să-l atingă, să-l simtă cum e și să descopere ce *simte* el pentru ea. I-ar fi dat un punct de plecare.

Și-a pus brațele pe după gâtul lui, fără a-și lăsa mâinile goale să-i atingă încă pielea. Degetele i-au alunecat peste lâna fină a hainei întunecate, trăgându-l ușor spre ea. El i-a zâmbit batjocoritor când s-a aplecat, ca și cum totul era o distracție. Când buzele erau aproape să li se atingă, ea a ezitat, aproape așteptându-se ca el să-i înfigă mâna direct în piept și să-i smulgă inima, așa cum îl omorâse pe tatăl lui Luc. A tremurat și a știut că el o simte.

Respirația lui mirosea a ienupăr: picantă, ascuțită, de plantă proaspăt tăiată.

Când el s-a uitat în ochii ei, privirea lui era din nou apatică, cu genele lăsate. Helena s-a întrebat ce vede când se uită la ea. „Și ucigașii sunt tot oameni", și-a spus. Iar el nu era decât un băiat.

Așa că i-a dat un sărut încet și dulce, așa cum își imagina că ar fi sărutat pe cineva de care i-ar fi plăcut. N-a încercat să-l facă seducător sau ispititor. L-a lăsat să fie ezitant. Un prim sărut, pentru că era primul ei sărut. În timp ce-l săruta, i-a atins ceafa cu buricele și degetele ei i-au alunecat în sus prin păr, urmând curbura craniului, apoi i-a lăsat un fir subțire de rezonanță să-i pătrundă sub piele.

Ferron nu era om.

Helena știa că Nemuritorii sunt nefirești, dar nu fusese pregătită pentru cât de nefirească avea să fie senzația. L-a simțit, l-a explorat ca pe oricare altul: bătăile inimii, nervii, venele, curenții de energie, toate fațetele interconectate ale unui corp – dar părea greșit. Ca și cum ar fi încercat să atingă o reflexie în oglindă, nu o persoană. Ferron era prezent fizic și, teoretic, era viu. Dar era invariabil într-un fel pe care mintea ei refuza să-l înțeleagă.

Nu și-a putut permite să se concentreze asupra senzației. Trebuia să fie atentă la ce are de făcut: să-l sărute. Și totuși fiziologia lui i se părea mult mai interesantă decât gura lui. Și-a lăsat o mână să alunece puțin în jos, punându-i palma pe obraz ca să aibă mai mult contact, apropiindu-l mai tare. Își pierdea concentrarea, dar corpul lui o fascina. Cum era posibil așa ceva? Nu s-a putut abține să nu se lipească și mai mult de el.

Ritmul inimii lui s-a schimbat și apoi s-a mai schimbat o dată.

Helena și-a amintit brusc de realitatea fizică a ceea ce făcea: avea un braț pe după gâtul lui, o mână pe fața lui și corpul ei arcuit ca să contracareze diferența de înălțime.

Ferron s-a smucit de lângă ea. Ea a tresărit, dar a lăsat imediat mâinile jos, încercând să nu respire greu și să nu pară atât de ametită pe cât se simțea. Oare îi simțise rezonanța? I-a căutat pe chip semne de bănuială sau de furie. Ochii i se întunecaseră și părea mult mai puțin aranjat acum, cu părul ciufulit căzându-i pe față.

— Hm, a spus el clipind și clătinând din cap, asta a fost cu siguranță... ceva. Și-a trecut degetul mare înmănușat peste buze. Ești plină de surprize, a adăugat după o clipă, cu voce mai joasă decât înainte.

Helena n-a știut ce să răspundă, așa c-a zis primul lucru care i-a venit în minte:

— Le spui asta tuturor fetelor?

El a pufnit a râs și și-a trecut mâna prin păr, ca să și-l dea din ochi.

— Nu, n-aș putea spune asta.

A urmat o pauză.

Probabil că se așteptase ca ea să-l muște. Un val de căldură i-a urcat Helenei în obraji. Își dorea să-l fi mușcat, dar fiziologia lui era prea interesantă. Nu putea să dea peste așa ceva și s-o ignore.

El și-a dres glasul.

— Am ceva pentru tine.

A vârât mâna în buzunar și i-a aruncat un obiect. Ea l-a prins din reflex și l-a studiat. Era un inel de argint pătat; l-a recunoscut după aspect și rezonanță, deși rezonanța ei la argint era minimă, nu îndeajuns de puternică pentru ca repertoriul ei să fie considerat nobil. Dar inelul acesta fusese bătut manual, nu creat prin transmutație; se vedeau urmele ciocanului care-i imprimase un model solzos, aproape geometric. Un obiect bizar pentru un alchimist al fierului.

— Un simbol al relației noastre, a zis Ferron și, când ea a ridicat repede privirea, i-a arătat mâna dreaptă, la care el purta un inel identic pe arătător. Funcționează prin corespondență. Dacă fac ceva cu al meu, ai să simți. Dacă trebuie să ne întâlnim, o să-l transmut câteva clipe ca să-l încălzesc. De două ori, dacă e urgent. Dacă arde vreodată de două ori, te sfătuiesc să vii imediat.

Helena a studiat inelul. Prin corespondență funcționa și brățara ei de la spital. Era o formă de transmutație extrem de rară, stăpânită de puțini alchimiști, care făcea obiectele foarte valoroase, dar utile doar cât timp pieselor corespondente li se cunoștea amplasamentul. Flacăra Eternă ținea o evidență strictă a tuturor celor care aveau așa ceva.

A încercat să probeze inelul pe arătătorul mâinii stângi, fiindcă nu era mâna ei dominantă transmutațional, dar era prea strâmt. A renunțat și l-a pus pe inelar.

— N-am decât o rezonanță acceptabilă la argint, dar cred că pot gestiona o schimbare de temperatură. Eu te chem la fel? l-a întrebat.

— Nu, i-a răspuns el tăios, cu o voce aspră care a făcut-o să tresară. *Tu* nu mă chemi pe mine niciodată. Dacă îmi arde vreodată inelul, înțelegerea noastră ia sfârșit. Nu sunt cățel, e clar? Dacă vrei ceva de la mine, vii aici și aștepți sau lași un bilet și mă ocup când am timp.

Ea s-a speriat de cruzimea aceasta după calmul lui ironic. Crowther avusese dreptate: Ferron nu voia să fie condus de nimeni. Râvnea puterea.

— Nu pot veni întotdeauna imediat, a spus ea. S-ar putea observa dacă plec la ore ciudate. În afară de urgențe, ar fi mai bine să avem un program fix.

— Bine.

— În fiecare zi de saturnis și martis ies după provizii medicale chiar înainte de răsărit. N-o să observe nimeni dacă întârzii puțin. Ți-ar conveni? Pot schimba zilele, dacă preferi.

El a încuviințat încet din cap.

— E bine. Dacă dintr-un motiv sau altul nu vin, întoarce-te din nou seara!

— Și dacă nu pot? a întrebat ea, neînțelegând de ce el refuză să folosească inelele pentru altceva decât semnalele de bază.

Drumul până la Avanpost nu era chiar atât de scurt ca să merite făcut degeaba.

— Sunt sigur că mă descurc, a zis el, ridicând colțurile gurii într-un zâmbet. Apoi a băgat din nou mâna în haină și a scos două plicuri, alegând unul. Prima mea tranșă, i-a spus și i l-a întins.

Ea l-a luat. Era adresat unei anume Aurelia Ingram.

— Crowther are deja cifrul, a zis Ferron în timp ce ea se ridica, citind adresa. Am încredere că-l duce capul suficient ca să nu folosească totul deodată.

— Serviciul tău va fi unul dintre cele mai bine păzite secrete ale Rezistenței. N-o să facem nimic care să te compromită.

El a încuviințat vag din cap.

— Atunci ne vedem martis. Acum du-te și ai grijă să alegi alt drum la întoarcere!

CAPITOLUL 26

Februa 1786

—Cum adică rezonanța ta ți s-a părut greșită? a întrebat Crowther după ce Helena a terminat de relatat tot ce i se întâmplase.

O chemase în biroul lui de îndată ce ea intrase pe poartă.

Ea și-a încrucișat mâinile la piept, strângându-se în brațe.

—Probabil pentru că e Nemuritor. Era altceva decât m-am așteptat. Nu știu dacă pot să folosesc transmutația asupra lui. Arată exact ca în portretul de elev. Dacă nu poate fi schimbat? Eu am avut senzația că nu și, chiar dacă mă înșel, nu știu dacă aș putea-o face suficient de discret.

—Te-ar ajuta un subiect pe care să faci teste?

Ea l-a privit cu groază, încremenită.

—Cum? Nu.

—Ar fi eficient, nu-i așa?

—Nu, a zis ea din nou. Sunt tămăduitoare, am depus un jurământ...

—Ba nu, nu ești! a întrerupt-o Crowther cu un hârjâit în voce ca o tăietură de foarfecă. În încăperea și în misiunea asta nu ești. Eu n-am nevoie de o tămăduitoare. Am nevoie de o vivimantă care să facă ce trebuie. Eroismul e pentru alții, care se dau în spectacol în fața mulțimii. Spionajul, ceea ce facem noi, înseamnă a-i vulnerabiliza pe oameni prin orice mijloc ca să le afli secretele. Tu din asta faci parte acum.

Helena l-a privit cu dușmănie.

—Știu să abordez aspectele fiziologice; de regenerare nu sunt sigură. Afară de cazul când aveți la îndemână un Nemuritor, un subiect de test nu-mi folosește la nimic.

Crowther s-a lăsat pe spate cu o expresie acră.

— Nu acum, dar e posibil să avem, dacă va fi nevoie. A mijit ochii. El ți-a dat inelul?

Helena l-a dat jos de pe deget și i l-a împins pe birou.

— Funcționează prin corespondență. Are de gând să mă cheme cu el în caz de urgență. Mi-a spus foarte clar că, dacă-l folosesc vreodată eu, înțelegerea se anulează. Ați avut dreptate, e extrem de mândru. Numai ideea că l-aș putea chema eu i-a stârnit o criză de furie.

Crowther a examinat inelul, rostogolindu-l între degete.

— E din argint?

— Da.

El a încuviințat.

— Probabil l-a moștenit de la mama lui. A fost alchimistă pe argint aici la Institut. O familie minoră de nobili, dar cu un talent rezonabil. Atreus a fost foarte atras de ea o vreme.

— I-ați cunoscut? a întrebat curioasă Helena.

— Am auzit despre ei. Părerea breslelor față de elevii cu bursă era aceeași și atunci. Toată lumea a crezut că e o înflăcărare de scurtă durată. Un Ferron rareori s-ar depărta atât de mult de rezonanța lui. A fost șocant când Atreus a luat-o de soție în secret, evident din obligație. Nu-mi pot imagina cum un individ ambițios ca el nu s-a scuturat din încurcătura aia, dar nu prea-și putea permite oprobriul social și religios dac-ar fi lăsat-o baltă.

Cine studia metalurgia știa că argintul și fierul sunt metale incompatibile. Nu puteau fi aliate. Argintul era însă un metal nobil, ceea ce însemna că soția lui Atreus fusese deasupra lui, măcar ca statut social, dacă nu ca avere.

— Deci Kaine a fost conceput în afara căsătoriei? a întrebat Helena, ezitând.

Crowther a scuturat din cap.

— Nu, s-a născut ceva mai târziu. Enid a avut... probleme. Au fost câteva avorturi spontane, clar o combinație nefavorabilă de rezonanțe. Când a fost adusă la spital gravidă, doctorii au fost de părere că starea ei dădea semne clare de vivimanție la făt. Ferronii au fost avertizați și sfătuiți ce-ar trebui să facă, dar Atreus își dorea cu disperare un moștenitor. Au dispărut la moșia lor de la țară. Câteva luni mai târziu, Atreus a fost prins folosind vivimanți ca să-i ușureze sarcina lui Enid și a fost arestat câteva săptămâni. Când a fost eliberat, Kaine se născuse deja. Crowther a pus inelul pe birou. După aceea au trăit *foarte* discret la conac. Se spunea că nașterea fusese atât de traumatizantă pentru Enid, încât n-a mai ieșit niciodată în societate. Atreus vorbea rar despre ea. În bresle a apărut zvonul că băiatul e un lipsit și că familia încearcă să ascundă asta. Până la urmă s-au răspândit într-atât, încât Atreus n-a avut încotro și l-a scos în societatea breslelor, dar îl controla strict, ca pe un câine în lanț. Știa că, dacă dă semne de vivimanție, Flacăra Eternă o să acționeze.

Plătise atât de scump pentru moștenitorul lui, încât nu-și putea permite să-l piardă. A fost oarecum surprinzător când l-a înscris la Institut, dar ce altceva putea să facă? Dacă Kaine nu reușea să discrediteze zvonurile despre el și să obțină atestatul, familia ar fi pierdut controlul asupra breslei.

— De unde știți toate astea? l-a întrebat Helena, punându-și inelul la loc pe deget.

Crowther a ridicat o sprânceană.

— De ce crezi că am fost adus în facultate și numit îndrumătorul lui Kaine Ferron?

Ochii Helenei s-au făcut cât cepele.

— L-ați supravegheat ca să depistați semnele.

Crowther a încuviințat.

— Da, era unul dintre elevii pe care trebuia să-i urmăresc. Din păcate, pe urmă am fost repartizat să investighez zvonuri în oraș. Dac-aș fi fost aici, aș fi observat că ceva e în neregulă când s-a întors după execuția tatălui său. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel atunci.

CÂND A SOSIT ÎN SĂPTĂMÂNA următoare în fața locuinței din fostul bloc muncitoresc, Helena și-a scos mănușile și s-a oprit, lipindu-și palma de ușă și încercând să simtă cu rezonanța mecanismul din interior. Deși apartamentul părea și pe dinăuntru, și pe dinafară abandonat, își dădea seama că ușa are o încuietoare complicată.

Cele mai bune încuietori erau făcute dintr-un amestec de metale și de compuși rari, adesea adaptați rezonanței proprietarului, și includeau de obicei și ceva metale inerte, menite să creeze pete oarbe. Ca să le deschidă, alchimistul trebuia să simtă cum se mișcă mecanismul și ce componente metalice să manipuleze.

Helena și-a ținut degetele pe panou în timp ce bătea la ușă. Urmărea cum i se învârtesc rotițele, atât de concentrată asupra tiparului pe care îl urmau, încât n-a fost pregătită când o mână palidă a țâșnit afară, apucând-o de încheietură și trăgând-o înăuntru. Ușa s-a trântit după ea și Ferron a lipit-o cu spatele de perete.

Cam atât durase promisiunea lui să n-o atingă. S-a aplecat și i-a pus palma pe ceafă, pipăindu-i șira spinării cu vârful degetelor. Helena s-a silit să ridice bărbia și capul lui s-a aplecat mai tare spre al ei. Ea a dat să tragă aer în piept, dar nu se putea mișca. I-a stat inima când și-a dat seama. Ferron s-a tras înapoi, studiind-o cu ochi plați, fără emoție. Helena încerca să înțeleagă exact ce-i făcuse, fiindcă plămânii începeau deja s-o ardă. Deși era o tămăduitoare cu experiență, nimeni nu folosise vivimanția asupra ei până acum.

Ferron a înclinat capul într-o parte, ținând-o lipită cu un umăr de perete.

— Ai vreun instinct de conservare? Te-aș fi putut ucide de cincizeci de ori doar în clădirea asta.

Helena n-a putut răspunde. Ochii îi ieșeau deja din orbite. Măcar inima îi bătea încă, bubuindu-i în piept. Probabil părea îngrozită, pentru că el a chicotit.

— Nu-ți face griji, n-o să profit de tine, i-a spus încet la ureche.

A mișcat abia vizibil din degete și paralizia care afectase plămânii Helenei a dispărut – dar *numai* plămânii. Ea a inspirat gâfâit printre dinți, fiindcă era gestul cel mai asemănător cu un țipăt din tot ce putea face. Nu găsea nicio cale să-și elibereze corpul de sub controlul lui, nici măcar nu-și simțea rezonanța. O luase complet pe nepregătite, făcând-o să creadă că vrea s-o sărute.

— Acum o să-ți arăt ceva interesant. Mi s-a spus că e unul dintre talentele mele speciale.

I-a pus mâna liberă pe frunte, astupându-i vederea. A fost singurul avertisment înainte ca rezonanța lui să-i pătrundă în minte ca un ac uriaș străpungându-i craniul. Corpul Helenei s-a smucit necontrolat. Îl simțea. Rezonanța lui i-a izbit prim-planul conștiinței ca un fulger și propriile ei amintiri i-au răsărit în fața ochilor ca un caleidoscop. A fost ca și cum ar fi retrăit momentul: umerii lipiți de perete, trupul lui aplecat spre ea când îi ridica fața. Apoi a sărit înapoi în timp și s-a văzut cu mâna lipită de ușă. Apoi în timp ce-și căuta drumul prin cartierul de blocuri, prin labirintul clădirilor sufocant de apropiate.

Ferron i-a pătruns mai adânc în memorie; Helena s-a privit când își prindea la brâu geanta medicală să plece. Îi *citea* mintea.

Nu putea îngădui așa ceva. S-a zbătut, încercând să se elibereze, să-și smulgă conștiința de sub controlul lui. Ferron s-a cufundat mai adânc. Era singură într-un laborator de chimie, transmutând mai mulți compuși rari într-un elixir. A acoperit cu el inelul lui, având grijă să nu strice corespondența.

Ferron i-a dat brusc drumul și paralizia a dispărut. Helenei i s-au tăiat picioarele și a alunecat pe perete, cu capul zvâcnind atât de cumplit, încât abia vedea.

— Ce-ai făcut cu inelul meu? a întrebat-o el, stând deasupra.

— Ce mi-ai făcut tu *mie*? a ripostat ea cu voce tremurândă.

— E un truc pe care l-am învățat de la Artemon Bennet, a spus el, dându-se câțiva pași mai încolo. El îl numește animanție. Când prindem luptători ai Rezistenței vii, destul de des le examinăm amintirile. Deci, dac-o să fii prinsă vreodată, s-ar putea să ți se întâmple și ție. Ceea ce te face o mare vulnerabilitate pentru mine.

Helena a închis ochii, încercând să se adune. Flacăra Eternă habar n-avea că e posibil așa ceva. Cum se puteau apăra de asta?

— Acum te întreb din nou. Vocea lui Ferron radia o răceală implacabilă. Ce-ai făcut cu inelul meu? Unde e?

Ea a înghițit în sec, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

— E un elixir care se sudează pe suprafață și răsfrânge lumina într-un mod care face obiectele greu de observat, afară de cazul când știi exact unde să te uiți după ele.

Ferron s-a lăsat pe vine și i-a ridicat mâna stângă, trecându-și policele peste degetele ei până a pipăit inelul. A mijit ochii, apoi i-a mișcat mâna dintr-o parte în alta. Și-a arcuit sprâncenele. Helena știa că acum îl vede din nou. El a tăcut o clipă lungă.

— N-am mai auzit de așa ceva.

— Invenția n-a fost niciodată dusă la capăt.

El a ridicat o sprânceană, privind-o în ochi.

— E a ta?

Ea a încuviințat șovăitoare.

— Unul dintre proiectele mele din facultate. N-am reușit s-o fac să funcționeze pe obiecte mai mari. Refracția devine neregulată.

El s-a ridicat, trăgând-o și pe ea în picioare. Ea și-a impus să nu se tragă instinctiv înapoi; știa acum de ce e el în stare cu o singură atingere.

— N-o să-mi compromit acoperirea din cauza incompetenței tale, a spus Ferron.

Helena nu fusese niciodată numită „incompetentă", așa că s-a zbârlit.

— N-am știut că de la un trofeu de război te aștepți să aibă imunitate la citirea gândurilor.

— Nu e citirea gândurilor, i-a răspuns el batjocoritor. Ce-am făcut eu a fost pur și simplu o manipulare măruntă a creierului tău. Poate părea că am intrat și ți-am văzut gândurile la fel de viu cum le-ai retrăit tu, dar, afară de cazul când sunt extrem de meticulos și le reiau în totalitate, văd doar străfulgerări; cea mai mare parte se pierde. Numai lucrurile pe care te concentrezi sunt suficient de clare ca să le descifrezi ușor. Dac-ai să fii prinsă, să nu-l lași pe anchetator să te păcălească făcându-te să crezi c-a văzut mai mult decât a văzut de fapt.

— Deci ce-ai văzut? l-a întrebat ea, încercând să înțeleagă.

Ferron i-a zâmbit ironic.

— În mare, groaza. Faptul că ai fost năucită de spaimă te-a făcut vulnerabilă, n-ai fost suficient de coerentă ca să opui vreo rezistență. Apoi totul a devenit o ceață. Singurele momente clare au fost când ai analizat ușa și pe urmă inelul. Ai fost atât de concentrată atunci, încât nu te-ai gândit la nimic altceva care să-ți fi încețoșat amintirea. Mintea se pricepe foarte bine să-și trădeze prioritățile.

Așadar, un anchetator nu putea vedea totul, doar ce era cu adevărat important. Minunat!

—Ce pot să fac ca să mă protejez? Helena detesta faptul că trebuie să-l întrebe. Cum te aștepți să pot preveni așa ceva?

—Un anchetator nu se oprește până nu obține informații valoroase. Dacă ești prinsă, n-ai să poți face nimic ca să-l împiedici, dar, dacă te crede slabă, n-o să caute cu atenție. Ca să ții ascunse lucrurile cele mai însemnate, trebuie să renunți la ceva îndeajuns de valoros ca să pară că merită.

Ea s-a gândit la cuvintele lui, rezemată încă de perete fiindcă nu știa dac-o țin picioarele.

—Gândește-te! Alege ceva! Dacă eu caut informații despre Flacăra Eternă sau Holdfast, ce mi-ai putea oferi care să pară că e cel mai mare secret al tău? Folosirea rezonanței asupra minții în felul ăsta e ca și cum ai da foc unei case. Mintea se repede instinctiv să protejeze ce e mai important de ascuns. Tu trebuie să te antrenezi să faci opusul. Concentrează-te pe ceea ce nu contează! Și nu uita, indiferent ce crezi tu c-a văzut, afară de cazul când tu însăți atragi atenția asupra unui lucru sau anchetatorul e extrem de meticulos, el nu vede decât străfulgerări. Nu te concentra asupra lor!

Helena a dat încet din cap.

—Bine.

—Te testez din nou săptămâna viitoare. Fii pregătită!

CAPITOLUL 27

Februa 1786

După ce Helena i-a spus de ce e în stare Ferron, Crowther a exclus-o de la toate întrunirile Flăcării Eterne și i-a tăiat accesul la orice fel de informații despre locul unde se afla Luc. Toată lumea a presupus că e din cauza misterioasei „ieșiri" a Helenei despre care se șoptea pe la colțuri. Speculația i-a convenit de minune lui Crowther, dar pe ea a făcut-o să pară și mai mult o paria.

S-a simțit ușurată când, data următoare, Ferron a invitat-o liniștit înăuntru, în loc s-o acosteze înainte de a apuca să intre pe ușă.

Apartamentul era mohorât și deprimant. Era evident că, pe vremea când fabricile funcționaseră, nimeni nu se îngrijise prea tare de confortul locuințelor pentru muncitori.

— Ești gata? a întrebat-o el, apropiindu-se și scoțându-și mănușa neagră de piele.

Helena a strâns pumnii, dând din cap și simțind textura cicatricii din palmă.

De data asta el n-a paralizat-o, ci doar i-a pus palma pe frunte. Ea nu și-a putut reține un geamăt. A dat ochii peste cap atât de violent, încât a simțit cum i se încordează nervii optici. Deși știa ce urmează să se întâmple, mintea i s-a înfipt în loc, panicată, virând imediat către lucruri asupra cărora ea nu voia să se concentreze. Biroul lui Crowther. Fața lui în umbră. S-a silit să se gândească la altceva. Luc. Crowther îi dăduse voie să folosească pe post de distragere ultima ședință a Flăcării Eterne la care participase Helena. Se discutase despre noua metodă de eliminare a strigoilor și a Nemuritorilor

și ce puteau face cu talismanele pe care le găseau. Unitatea lui Luc adusese câteva înapoi.

Rezonanța care-i străbătea mintea s-a oprit brusc și ea a rămas pe loc clătinându-se, încercând să-și recapete vederea normală, în timp ce gândurile i se învolburau în minte.

— Mai bine decât mă așteptam, l-a auzit vag pe Ferron zicând. Din păcate, n-o să se întâmple doar o dată.

Rezonanța lui a spintecat-o din nou. A fost mai rău a doua oară, ca și cum i-ar fi redeschis și lărgit o rană. I-a fost mai greu să gândească. Când el a eliberat-o în cele din urmă, Helena simțea cum i se despică craniul în două. Avea lacrimi în ochi și și-a mușcat cu furie buza, în timp ce pieptul i se zbătea, chinuindu-se să respire. Camera s-a încețoșat, amenințând să dispară. S-a clătinat, bâjbâind cu mâna după perete.

— Bea asta! A simțit în mână un flacon. Altfel s-ar putea să leșini.

Ea l-a dus la gură. Nu credea că Ferron i-ar fi dat otravă, dar, și de-ar fi fost așa, nu știa dacă-i mai pasă. Craniul îi zvâcnea ca și cum ar fi avut o tobă înăuntru. Calmantul era atât de amar, că i-a amorțit limba. Aproape l-a scuipat înapoi în flacon când a înțeles că el îi dăduse laudanum pentru o durere de cap. Avea habar cât de mare era deficitul de opiu în nord? Dar ținea deja lichidul în gură, așa că l-a înghițit.

Când a deschis iar ochii, camera părea că radiază o lumină slabă, moale. A clipit văzând contururile parcă rotunjite, inclusiv pe al lui Ferron.

— Ție ți s-a făcut așa ceva? l-a întrebat ea cu limba greoaie.

Era Nemuritor. Helena nu știa dacă pe ei îi doare capul. Sau dacă dorm vreodată.

— De mai multe ori, a spus el. Am avut parte de un antrenament riguros.

Ea a dat din cap. Era ciudat cât de neatins părea de război. Și totuși, când se silea să privească dincolo de înfățișarea lui, simțea o nemișcare stranie, periculoasă.

— De ce? l-a întrebat.

El s-a uitat fix la ea, pe sub pleoapele coborâte, și ochii i s-au asprit.

— Ca să se vadă dacă sunt mai bun decât tata sau dac-aș ceda și eu sub interogatoriu.

Helena nu se gândise niciodată la ce i se făcuse lui Atreus Ferron după arest. Toată lumea știa că mărturisise; ea presupusese întotdeauna că fusese de bunăvoie.

— Asta a fost... înainte să-l ucizi pe principele Apollo?

Ferron a privit-o lung și a făcut o grimasă.

— *Vrei* o mărturisire? Să-ți spun tot ce-am făcut?

Ea s-a uitat drept în ochii lui batjocoritori.

— *Vrei să mărturisești?*

O expresie de surpriză a înmuiat pentru o clipă trăsăturile lui. Era un ins singuratic.

Ea bănuise asta. De când Crowther îi povestise despre circumstanțele în care se căsătoriseră părinții lui, Helena își revizuise amintirile vagi despre Ferron la Institut. Nu-și amintea să fi avut prieteni. Stătea cu ceilalți elevi din bresle, dar nu petrecea prea mult timp cu cineva anume. Dac-ar fi stat, amicii lui ar fi fost asaltați cu întrebări și acuzații după crimă. Elevii din anul lor spuseseră toți lucruri de genul: „Am stat cu el în cameră anul trecut, dar aproape că nu vorbea" sau „Lucram în echipă la topirea aliajelor, dar el își făcea mereu temele singur."

Dacă fusese crescut cu ambiția strămoșească și cam atât, mereu supravegheat să nu dea semne de slăbiciune sau de vivimanție, probabil că n-avusese niciodată pe cineva în care să riște să se încreadă. Acum, pe timp de război, miza devenise și mai mare. Trăia printre indivizi nemuritori care ardeau de dorința de putere și de răzbunare. Nu putea risca să aibă încredere în nimeni.

— De ce aș vrea să-ți spun *ție* ceva? a întrebat-o el cu răutate, îndepărtându-se câțiva pași.

Ea n-a insistat. N-avea nevoie să știe. Avea nevoie doar ca el să-și dea seama că vrea să i se destăinuie cuiva... să i se destăinuie ei. Asta ar fi făcut-o valoroasă pentru el la nivel emoțional. Suficient de interesantă ca el să înceapă să lase garda jos.

— Voiai să mai facem o dată? l-a întrebat ea după un moment, sperând să-l impresioneze.

Dar el s-a ridicat în picioare.

— Pe mine mă torturau în timp ce Bennet îmi făcea asta. Asta numeau ei antrenament... pentru cazul când aș fi fost prins. Gura i s-a schimonosit într-un zâmbet disprețuitor. Dar era doar un pretext. Lui Bennet îi place senzația de a fi înăuntrul unei minți care țipă. Dac-ai să fii prinsă vreodată, asta îți va face și ție.

N-a mai așteptat-o să răspundă, i-a aruncat doar un plic, prea repede ca ea să-l prindă, și, până să aterizeze pe podea, a ieșit.

HELENA ERA DE GARDĂ ÎN secția de urgențe când au apărut Ilva Holdfast și Marele Șoim Matias, urmați de patru fete.

— Tămăduitoare Marino, ne-am dat seama că ești prea împovărată ca singura noastră tămăduitoare, i-a spus Ilva cu o expresie de nepătruns, în timp ce Matias îngâna monoton ceva despre datoria sacră, rostea o invocație și atârna amulete de piatră solară la gâtul celor patru fete. Marele Șoim a fost călăuzit de divinitate spre aceste patru tinere. Le-a intervievat pe larg, ca să se

asigure de sinceritatea credinței lor și de puritatea intențiilor. De acum înainte, va fi datoria ta sacră să le îndrumi în timp ce învață să fie mijlocitoare ale puterii lui Sol.

A urmat o pauză; Helena nu știa ce să spună. Când tăcerea a devenit dureroasă, s-a silit să dea din cap fără un cuvânt. Crowther spusese că sunt alții care ar putea-o înlocui ca tămăduitoare. Helena nu se așteptase la patru. Matias exclusese întotdeauna ideea unor noi tămăduitori. Aparent, răbufnirea Helenei îl convinsese că oricâte altele erau mai bune decât ea.

Deși fetele erau ucenicele ei, Helena n-avea să le îndrume singură. Sora-șefă fusese desemnată să le prezinte nou-venitelor bazele îngrijirii medicale. Helena s-a abținut să spună că așa se ajunge exact la hibridul de medicină și tămăduire pe care Matias îl respinsese de fiecare dată când ea îl folosise în mod deschis.

Sora Pace revizuia deja protocoalele de securitate ale spitalului împreună cu ucenicele, insistând că, înainte de orice tratament, fiecare pacient adus trebuie verificat să nu fi fost reanimat. Putea fi greu de stabilit în cazul celor recent decedați, dar fiecare trebuia validat de două ori: o dată de gărzi în momentul internării, apoi de un sanitar sau de o asistentă. Orice pacient care nu avea două ștampile trebuia abordat cu extremă prudență; putea fi un necroserv sau, în secret, un strigoi.

Helena a ignorat prelegerea, stăpânindu-și impulsul de a-și atinge cicatricea de pe gât. Ascultase avertismentul de atâtea ori, încât pierduse numărătoarea, dar, de fiecare dată când îl auzea, îi venea să-și afunde fața într-o găleată cu apă rece și să țipe. Știa că ar fi trebuit să fie mulțumită că vor fi mai multe tămăduitoare, dar ea simțea un gol în stomac când se uita la fete. Erau înlocuitoarele ei pentru că rolul ei de tămăduitoare pălise în fața funcției și destinației de posesiune a lui Ferron. Conștiința acestui fapt zăcea înăuntrul ei ca un tăciune aprins.

Una dintre ucenice a pășit înainte și i-a întins mâna, dar, zărind mănușa Helenei, s-a răzgândit și a făcut în schimb o plecăciune stângace.

—Tu ești Marino, știu. Ele sunt Marta Rumly, Claire Reibeck și Anne Stoffle. Eu sunt Elain Boyle.

În mai puțin de o săptămână, Helena se săturase de toate ucenicele ei. Nu se adaptaseră la noul post când își dăduseră seama că tămăduirea nu e ceva care să le aducă glorie. Claire și Anne mai că nici nu încercau să formeze canalul de rezonanță, iar Martei nu-i plăcea să-și murdărească mâinile. Elain Boyle era dornică să învețe, dar tot încerca să tămăduiască pacienți morți.

Toate aveau impresia că, doar fiindcă „simt" cum să facă un lucru, îl și fac bine, iar când erau corectate, în loc să caute răspunsuri, se purtau ca niște pui de pasăre, așteptând pasive, cu capul căscat, ca ea să vină să le vâre în el informațiile relevante. Nu părea să le treacă prin minte să ia inițiativa sau să caute soluții pe cont propriu; așteptau mereu să li se spună ce să facă sau să învețe.

Când s-a întors la Avanpost, Helena nu-și putea lua gândul de ele, înciudată. Ferron a părut să-i observe lipsa de concentrare; a apucat-o de bărbie, ridicându-i capul, și privirile lor s-au întâlnit. Ea era tensionată, anticipând invazia lui mentală, dar i-a simțit în schimb rezonanța – o senzație străvezie ca pânza de păianjen licărindu-i prin nervi. Ce făcea?

El îi pusese palma pe frunte și Helena abia a apucat să-și revină, că mintea i-a fost despicată și ea n-a mai reușit decât să-și țină gândurile despre ucenice departe de el, să încerce să se concentreze asupra părților repetitive ale vieții ei pe care el le considera neinteresante. Să-l facă să creadă că-și petrece zilele făcând inventarul, revizuind formulare medicale și spălându-se pe mâini.

Când a terminat în sfârșit, el a studiat-o cu o expresie pe care ea n-a putut-o descifra. În loc să se depărteze de ea, s-a apropiat. Helena s-a încordat, țeapănă, silindu-se să-i privească fața ca să nu se concentreze asupra prezenței lui fizice. El i-a atins bărbia cu degetele, dându-i capul pe spate, expunându-i gâtul. Helena i-a simțit din nou rezonanța.

Oare o testa? Să verifice dac-o simte?

— Adu-mi aminte, ce repertoriu aveai? a întrebat-o el încet.

— Larg, i-a răspuns ea, știind că nu e bine să mintă – Adunarea Breslelor ar fi putut avea acces la dosarul ei de imigrare. De asta m-au acceptat la Institut. Erau câțiva compuși rari la care n-am luat notă maximă, dar, în general, rezonanța mea are un spectru larg.

El a înclinat capul într-o parte, tot atât de tulburător de aproape.

— În ce voiai să te specializezi?

— Nu mă hotărâsem.

El a prins-o de bărbie.

— Erai în al doilea an de studii universitare. Cum de nu te hotărâseși?

— Luc voia să călătorească și să mă ia cu el. Mă gândeam că pot decide după.

Ferron și-a tras mâna înapoi și rezonanța lui a dispărut.

— Desigur. Probabil te credeai absolut specială, dat fiind că erai păpușica familiei Holdfast. I-a aruncat o privire piezișă, apoi a scos un plic și i l-a întins. Și uită-te la tine acum!

Când l-a luat, Helena a simțit furnicături în cicatricile din palmă. Pe plic era scris același nume dintotdeauna.

— Cine e Aurelia Ingram?

El a scuturat din cap cu dispreț.

— Nimeni, a spus și a râs. Cineva cu care tata mi-a semnat contract de căsătorie când aveam… nouă ani. Breasla mă tot îndeamnă. Le e teamă de ce s-ar putea întâmpla dac-aș fi mistuit prematur de foc.

— Dar ești… – Helena a ezitat, căci i se părea ciudat să pronunțe cuvântul în discuție – … Nemuritor.

— Într-un fel, a dat el ochii peste cap. Dar oricum aș putea să-mi pierd trupul la un moment dat. Vor să am un moștenitor, pentru orice eventualitate. Logodnica mea a ajuns recent la vârsta majoratului, dar i-am făcut o vizită și n-am nicio intenție să i-o mai fac și pe a doua. Am tot zis să-i scriu scrisori, dar cumva, a scuturat el din cap, nu-mi iese niciuna.

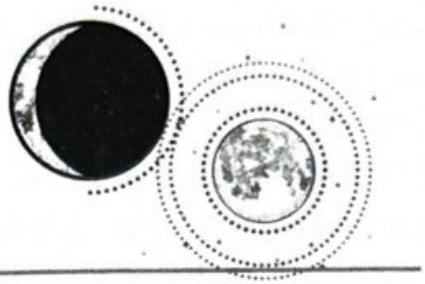

CAPITOLUL 28

Martius 1786

Oricât îi displăcea, Helena trebuia să recunoască față de ea însăși că antrenamentul lui Ferron are un efect, chiar dacă poate nu cel pe care-l intenționase el.

Invaziile lui repetate treziseră în ea un nou tip de percepție a propriului peisaj mental. Era ca atunci când își dăduse seama că e vivimantă. Ca și cum rezonanța ei ajungea dintr-odată într-un loc cu totul necunoscut. Trecerea rezonanței lui Ferron prin mintea ei o făcuse conștientă de o energie existentă acolo pe care putea s-o manipuleze. Nu știa dacă avusese dintotdeauna această capacitate și pur și simplu n-o observase sau dacă era „animanția" despre care pomenise Ferron. Și nu putea să-l întrebe.

Din perspectiva lui, ea nu făcea decât să învețe să se concentreze. Helena descoperise însă că-și poate completa concentrarea cu rezonanța, alungându-și gândurile, redirecționându-și mintea pe anumite căi preferate. La început exersase doar pentru întâlnirile lor, dar apoi s-a trezit că face asta mereu și la Sediu, scăpând de gândurile și emoțiile care o rodeau.

Într-o zi, după un test, Ferron s-a tras de lângă ea, aruncând o privire afară pe una din ferestrele murdare. Vederea era limitată; în jur se înghesuiau clădiri, dar în direcția insulelor se zărea o fâșie de cer și el s-a uitat într-acolo. Cerul alburiu, înnorat era pătat de fum. A privit-o apoi pe Helena.

— Din Sediul vostru iese mereu fum. E de la crematoriu, nu?

Ea n-a spus nimic, dar el ghicise. Incinerau întruna morții.

— Câți soldați v-au mai rămas?

Helenei i s-a uscat gura. Asta era una dintre cele mai mari temeri ale Flăcării Eterne: ca Nemuritorii să nu-și dea seama cât de decimate sunt

rândurile Rezistenței, că o singură ofensivă brutală ar fi fost de ajuns ca s-o suprime.

N-a zis nimic.

Ferron stătea nemișcat, conturat în lumina palidă a ferestrei.

— Cât crezi că mai puteți lupta?

Aici putea să-i răspundă.

— Până nu mai rămâne nimeni. Pentru noi nu există capitulare.

— Bine de știut, a spus el încet, privind din nou fumul.

Spitalul funcționa de luni întregi pe sponci. Proviziile erau atât de puține, încât tot ce era adus pe ascuns din Novis părea să se evapore pe loc.

— Nu mai avem niciun pic de tifon, iar ultima rășină de opiu am folosit-o săptămâna trecută, i-a spus sora Pace Helenei când erau amândouă în depozitul aproape gol. Consiliul vrea să folosească noile tămăduitoare ca să acopere lipsurile, dar deocamdată fetele nu sunt deloc de încredere.

Chiar și fără război, produsele pe bază de opiu erau adesea greu de găsit. Mareele celor două luni limitau comerțul maritim cu regiunile Ortus aproape tot anul, mai puțin în timpul refluxului estival, când Lumithia era în Absență și oceanul dintre continente se liniștea pentru scurt timp. În restul anului, caravanele erau nevoite să-l ocolească. Era o călătorie care dura adesea jumătate de an și ridica prohibitiv prețurile.

Flăcării Eterne nu-i lipsea nici pe departe doar opiul. Avea nevoie de mai multe alimente, medicamente, haine și bandaje. Domnea o penurie disperată de orice nu era făcut din metal sau material transmutabil. Dacă Rezistența nu recăpăta controlul asupra porturilor înaintea valului de comerț din vară, până în iarnă avea să-i răpună foamea.

— Inundațiile n-o să mai fie așa rele o vreme, a spus Helena. Pot găsi ceva mușchi în afara orașului, care o să compenseze măcar puțin lipsa de tifon. Și în perioada asta e și multă salcie.

Sora Pace a încuviințat, privind în continuare rafturile goale.

— Tot ar fi ceva.

Fără tifon și bandaje curate și sterile, rănile se infectau, recuperarea era mai lentă, iar riscul de boli și de infecții contagioase creștea. Chiar și sprijinul celor cinci tămăduitoare care alinau durerile pacienților venea cu prețul altor tămăduiri pe care ar fi putut să le facă între timp.

Când a plecat dis-de-dimineață spre smârcuri, Helena i-a zărit pe Luc și pe Lila în curtea principală, antrenându-se înarmați până în dinți. Nici măcar nu auzise că se întorseseră. Ea dormea pe un pat de campanie în biroul

sorei-șefe, căci pacienții aveau adesea cele mai mari dureri noaptea. Acum s-a oprit o clipă să-i privească.

Luc prefera lupta în stilul tradițional Holdfast, cu o sabie uriașă de foc pe care o putea transmuta în două săbii mai mici. Era excepțional în alchimia focului. În jurul lui se întindeau ca niște aripi flăcări albe și strălucitoare ca soarele, făcându-i ochii albaștri să scânteieze ca safirele, și chiar și figura suptă îi dădea cumva o înfățișare eterică.

Puterea lui părea cu adevărat din altă lume, dar Helena știa că nu e așa. De fapt, probabil ea înțelegea mai bine decât el cum funcționează. Deși avea un talent natural pentru piromanție, lui Luc îi lipseau răbdarea și interesul pentru partea științifică a alchimiei. În școală se bazase mult pe Helena ca să înțeleagă capitolele teoretice din teme.

Piromanția era mai variată decât transmutația metalului. În luptă, un piromant trebuia să improvizeze rapid, fără ezitare și fără greșeli, ținând cont de nenumărate variabile: vânt, spații închise, distanța până la țintă, concentrația de oxigen.

Helena i-a urmărit degetele, calculând în minte ce tehnici și ce diagrame folosește. Era atât de rapid, încât ea abia reușea să țină pasul. Pentru că proiectilele cele mai simple aveau un efect neglijabil asupra necroservilor sau a Nemuritorilor, în mare parte din timp, luptele fie foloseau focul, fie erau corp la corp.

— Hel!

Vocea lui a spulberat tăcerea dimineții. Se oprise brusc, făcându-i semn să se apropie, și a zâmbit larg când ea a ajuns lângă el. Era îmbrăcat în alb, numai în zalele de amiant, care-i apărau hainele de flăcări. Fața îi lucea de căldură.

— Cum am fost?

Helena a strâns din buze. El a râs.

— Poți să fii sinceră.

Ea s-a încruntat.

— Folosești prea mult oxigenul. E un obicei prost. Poate fi periculos dacă te afli într-un spațiu închis.

Luc s-a frecat pe frunte.

— Știu, încerc să extind precizia razei de acțiune, dar nu pot s-o țin stabilă fără să pierd controlul asupra cantității de aer.

Helena și-a mușcat buza pe dinăuntru.

— Ce formulă folosești?

Luc a făcut o grimasă.

— Nu știu, n-am mai scris de mult o diagramă. O fac direct în cap. Știi tu... ce simt că e mai bine.

— Probabil ai putea s-o lămurești dac-ai pune-o pe hârtie, a spus ea, privindu-l tăios.

În ochii lui a sclipit o scânteie vicleană.

— Poate o pun dacă promiți să te uiți tu peste ea. Oricum urmează să luăm o pauză și am auzit că ai ucenice acum, așa că nu mai poți avea nicio scuză. Acum e data viitoare. Haide! Dau foc la ceva dacă spui nu.

Helena a răsuflat lung.

— De fapt, tocmai mă duceam să…

Cerul de deasupra lor a izbucnit în flăcări cu un trosnet asurzitor, acoperindu-i vorbele.

— Scuze, ce spuneai? a întrebat Luc.

— Ar trebui să vii, Hel, i-a zis Lila, ștergându-se pe față cu un prosop. Luc vorbește de săptămâni întregi despre chestia asta nouă pe care o face și niciunul dintre noi n-are habar la ce se referă.

Inima Helenei a bătut mai repede. A îndrăznit să zâmbească.

— Atunci cred că trebuie să vă ajut.

— Crezi, a mârâit Luc, luând-o pe după umeri și trăgând-o cu ei. Ar trebui să fii încântată. Sunt încântător.

Ea a râs. Nu știa de ce e așa binedispus, dar îi părea bine. Kaine Ferron era un preț mic de plătit dacă asta însemna că vor avea parte din nou de asemenea momente.

— Marino!

Vocea lui Crowther i s-a înfipt în spate ca un cuțit. Helena a tresărit și a încremenit pe loc. Crowther stătea în spatele lor pe coridor.

— Marino, trebuie să discutăm fișa de inventar de la spital pe care ai predat-o aseară, i-a zis el, făcând un gest în direcția opusă.

Luc a vorbit primul, cu un glas neobișnuit de rece.

— Sunt sigur că poate aștepta, Jan. Am nevoie de Hel pentru ceva.

— Îmi cer scuze, principe, dar nu poate, a zis Crowther cu voce blândă, însă sfredelind-o pe Helena cu privirea. E o chestiune urgentă.

Ea a dat să vorbească, dar Luc a strâns-o de umăr și a zâmbit larg, cu toți dinții.

— Îmi pare rău. Am nevoie de ea.

Sprâncenele lui Crowther s-au arcuit.

— Sunteți rănit?

Luc s-a făcut țeapăn.

— Nu. Mă ajută cu ceva legat de piromanție.

Crowther a părut că se ascute cu totul, ca o pisică scoțându-și ghearele, dar s-a înclinat.

— Dacă aveți nevoie de ajutor cu piromanția, aș fi mai mult decât bucuros să vă consiliez. Am fost instruit personal de familia dumneavoastră.

— O să am în vedere, a spus Luc pe un ton de falsă politețe.

— Sunt întotdeauna în slujba principelui, a răspuns Crowther, înclinând din cap. Și, ca atare, trebuie să insist ca Marino să vină cu mine. Chestiunea inventarului poate părea banală, dar e esențial ca spitalul să fie aprovizionat cum trebuie; asta poate însemna viață, și nu moarte pentru soldații noștri.

Privirea i-a fugit la Lila, apoi la Soren, apoi la Alister, oprindu-se asupra fiecăruia, ca și cum ar fi insinuat că Luc alege compania Helenei în locul vieții lor.

Luc a rămas tăcut. Helena a simțit ciuda crescând în el, ca o apăsare tot mai mare în aer. Un asemenea conflict nu putea decât să facă rău Rezistenței. Spionajul lui Ferron n-ar fi servit la nimic dacă Luc respingea informațiile venite de la Crowther doar din antipatie.

— Are dreptate, ar trebui să mă duc. Îmi pare rău, Luc, a spus ea depărtându-se de grup. S-a uitat înapoi. Data viitoare.

Lila avea sprâncenele încruntate, dar n-a zis nimic. Nu era treaba unui paladin să intervină în asemenea situații. Soren părea resemnat, dar deloc surprins, după cum a observat Lila, care i-a aruncat fratelui ei geamăn o privire ascuțită, întrebătoare.

Luc s-a silit să schițeze un zâmbet.

— Sigur. O să țin minte ce-ai promis.

CÂND CEILALȚI AU PLECAT, LĂSÂND-O singură cu Crowther, expresia lui vag prietenoasă a dispărut din căutătura pe care i-a adresat-o Helenei.

— Ești o susținătoare cunoscută a necromanției și ai acum libertate de mișcare strict condiționată. Consideră revocată orice permisiune pe care ți-a dat-o Ilva în trecut, până când ai să obții rezultate care să justifice efortul reabilitării tale.

Vorbele acestea îi răsunau încă în urechi când a pornit spre smârcuri. O ceață deasă plutea deasupra fluviului, aducând cu ea un frig pătrunzător, dar nu erau nici miros de sânge, nici miasme, nici fum care să-i umple plămânii. Chiar și înainte de război, când era afară, dar în perimetrul orașului, Helena nu simțea niciodată că e cu adevărat în aer liber.

Smârcurile erau prea inundate ca să le poată străbate, așa că a fost nevoită să scotocească după plante pe maluri. Chiar sub baraj se afla un pâlc mare de sălcii. Cea mai folositoare era scoarța dinainte să înceapă să se scurgă seva din trunchi. Deși nu se compara cu eficiența laudanumului, aducea o ușoară alinare și era bună și pentru reducerea inflamațiilor, pentru scăderea febrei și ca dezinfectant pentru răni. Stocul de antiseptice scădea și el primejdios.

Helena culegea fără milă, lăsând în urmă toate ramurile dezgolite. Era o muncă mecanică și rece.

Habar n-avea ce așteaptă Crowther de la ea. Nu știa cum să facă progrese cu Ferron. Se așteptase ca misiunea să fie îngrozitoare, dar simplă, însă Ferron nu-i dădea niciun prilej să facă ceva.

A despicat o mlădiță groasă de salcie cu vârful cuțitului, dând la iveală lemnul alb de dedesubt și desprinzând coaja cu o mișcare rapidă.

Vuietul apei a acoperit aproape cu totul sunetul deschiderii unei ecluze. O balama a scârțâit ascuțit, speriind păsările de baltă, care au țâșnit din iarba rămasă peste iarnă. Helena s-a lăsat din reflex la pământ. Noroiul rece i-a pătruns prin haine în timp ce se uita pe celălalt mal. Ceața se ridica încet odată cu lumina și, dincolo de smârcurile inundate și de brațele fluviului, a deslușit capătul nordic al Insulei de Vest. Nu credea că e în primejdie, dar știa că nu trebuie să se lase văzută.

Ecluzele erau legate la un sistem complicat de tuneluri care duceau la niște rezervoare subterane ca niște grote, săpate sub Insula de Vest și menite să absoarbă apa din inundații. În timp ce Helena se uita, prin ecluza deschisă au apărut mai mulți necroservi, târând de lanțuri o ladă mare. În urma lor veneau câțiva oameni în uniforme negre sau gri-închis. Un bărbat a făcut un gest și necroservii au îndepărtat toți odată zăvoarele lungi de deasupra lăzii, coborându-i o latură.

Helena s-a uitat cu o fascinație îngrozită cum dinăuntru se strecoară o făptură. Era mai mare decât un câine și avea nuanța rozalie a unui porc, dar de formă greșită: picioare de felină și un trup lung și turtit. Capul era însă cel mai grotesc, reptilian, aplatizat, cu un bot atât de alungit, încât se chinuia să și-l țină din drum când mergea. Și sus, și jos, din maxilar îi ieșeau colți uriași, curbați.

Helena a simțit cum i se usucă gura iască. Știa ce e, dar i se părea imposibil. La fel ca homunculii, himerele erau unul din miturile alchimice preștiințifice ale lui Cetus. Și totuși nu putea nega ce vedea cu propriii ochi.

Unul din oamenii în negru a făcut semn cu mâna și un necroserv a pășit în calea făpturii. Colții au sclipit și corpul mutant s-a năpustit cu o viteză incredibilă. Necroservul s-a prăbușit și, cu colții încovoiați, creatura i-a smuls pielea cenușie de pe membre. El a încercat în continuare să se ridice, până când fălcile uriașe i-au smuls capul.

Helenei îi tremurau degetele când și-a prins geanta în catarame și s-a târât încet înapoi, încercând să rămână ascunsă. Bărbații de pe malul celălalt discutau între ei și se uitau cum monstrul devorează necroservul. Apoi s-au întors împreună și au intrat iar în tunelul ecluzei, lăsând făptura în urmă – ca o sentinelă palidă și monstruoasă ghemuită pe mal. Helena a urmărit-o cum hoinărește pe lângă fluviu cu pași scurți și neîndemânatici. Se mișca greu și evita apa, rămânând pe țărm. Helena s-a târât în continuare. Nu voia să afle dacă himera știe să înoate. Mâinile îi înviniseră de frig. Și le-a frecat repede

între ele, încercând, cu mișcări stângace, să-și încălzească iar vârful degetelor cu ajutorul rezonanței.

Tocmai trecea podul, nu departe de barieră și de punctul de control, când a simțit o căldură arzătoare cuprinzându-i mâna – atât de dureroasă, încât aproape i-a scăpat un țipăt. S-a risipit însă imediat. Helena a coborât privirea și a înțeles ce se întâmplase. Pielea din jurul inelarului stâng se înroșise ușor, iar când a întors mâna, inelul s-a văzut din nou preț de o clipă. Arsura a izbucnit din nou. Aproape și l-a smuls de pe deget. Mâinile ei erau atât de reci, încât căldura era insuportabilă.

Nemernicul! N-avea niciun motiv să-l încălzească atât de tare, decât dacă ar fi crezut că are leziuni ale nervilor. Probabil o chema să-i spună despre himeră, de care ea deja știa. Geanta îi atârna greu, îi era cumplit de frig și nu-și dorea decât să se întoarcă la Sediu. Dar Ferron n-avea de unde știi că ea aflase deja. Helena s-a întors fără niciun chef și a pornit-o spre Avanpost.

A AJUNS PRIMA. ȘTIA CĂ așa va fi, dar tot s-a enervat să fie obligată să-l aștepte înghețată. Abia a reușit să deschidă ușa.

Și-a scos mai întâi mantia, apoi și-a dat jos jacheta, storcându-i mânecile ca să scurgă din ele apa mlăștinoasă, după care a răsucit partea mai largă a mânecilor de la cămașă, încercând să le usuce cât de puțin. Cizmele îi plescăiau la fiecare pas, iar degetele de la picioare îi amorțiseră.

Ușa s-a deschis în cele din urmă și Ferron a pășit înăuntru, mijind imediat ochii la vederea ei.

— Ce faci? a întrebat-o, urmărind cu privirea firul de apă murdară care se scurgea spre podea.

— Eram udă.

Pe fața lui a trecut o expresie de iritare, dar Helena simțea că nu mai e în stare să-i pese. Și-a scuturat jacheta, făcând-o să pocnească.

— Deci, himerele. Sunt mai multe?

Neprimind răspuns, a ridicat privirea spre el. Ferron încruntase sprâncenele.

— Ești deja la curent, i-a zis el cu voce clar iritată.

— Am văzut-o, a încuviințat ea.

Pe chipul lui s-a așternut o clipă o expresie imposibil de descris.

— Ai văzut-o? Cum?

— Eram în smârcuri când i-au dat drumul.

— Erai în *mocirle*?

Helenei nu-i plăcuse niciodată numele ăsta.

— Da. Mă duc acolo după provizii medicale. Se găsesc multe pentru... – a ezitat – ... situații de urgență. E singura himeră?

Ferron a refuzat să revină la subiect.

— Faci asta des?

— Mai degrabă sezonier. În timpul inundațiilor mari, nu găsesc cine știe ce, dar... Helena s-a oprit văzându-i expresia uluită și a oftat cu nerăbdare. Ți-am spus că fac asta în fiecare saturnis și martis. Azi am ieșit doar ca să adun mai multe.

— Nu... a zis Ferron încet, cu o inflexiune primejdioasă în voce. Avea încă o mină relaxată, dar tonul vocii îl trăda. Ai spus „provizii medicale". Am presupus că te întâlnești cu un contrabandist în oraș.

— De ce m-ar trimite Flacăra Eternă să mă întâlnesc cu un contrabandist? Adun plante medicinale; așa mai putem lungi un pic stocurile.

El a zvâcnit din mână spre ea.

— Singură?

— Evident, a spus Helena. De asta ne putem întâlni după ce termin. Cum de nu ți-ai dat seama? Îmi scotocești tot timpul amintirile.

— Mintea ta e mult mai plictisitoare decât îți închipui. De ce aș da atenție fleacurilor cu care te ocupi venind încoace?

Era de-a dreptul amuzant ce ochelari de cal avea.

— Spune-i lui Crowther să-ți găsească alt pretext ca să ieși din oraș! a zis el în cele din urmă. Vii aici și te întorci. Nu-mi risc acoperirea doar ca să te târăști tu prin mocirle după câteva buruieni.

Helena a rămas încremenită de indignare.

— Nu... nu poți să faci asta!

Chipul lui s-a înăsprit și Ferron s-a mișcat acum în sfârșit, urmărind-o de-a curmezișul camerei.

— Ba da. Ai uitat? Ești a mea.

— Da, i-a spus ea, refuzând să dea înapoi; se supusese și îndurase destul în ziua aceea. Dar și tu ți-ai dat cuvântul că n-o să te amesteci în responsabilitățile mele față de Flacăra Eternă. Recoltarea face parte din munca *mea*. Fac asta de ani buni. Dacă vrei să controlezi tot ce fac, n-ai decât să aștepți până câștigăm.

Ferron a privit-o furios preț de câteva secunde și Helenei i-a fost teamă c-o s-o ignore complet, o să ia legătura cu Crowther și o să-i impună o alternativă. Crowther ar fi fost de acord, era convinsă. Orice ca să-l mulțumească.

Inima îi bubuia în piept, rugându-se ca el să n-o pună la încercare.

Ferron a făcut un pas înapoi, cu ochii reci ca oțelul.

— Bine. Atunci spune-mi, te rog, cum ești protejată acolo? Ce arme ți-au dat la tine? Vreau să văd dacă au efect asupra himerelor.

A întins o mână înmănușată. Helena s-a uitat lung la ea. Deși degetele îi erau încă amorțite, un fior de căldură i s-a strecurat pe ceafă și i s-a pus un nod în gât. A înghițit în sec.

— Nu e... adică, nu așa funcționează, a spus stângaci, încercând să treacă pe lângă el.

— Așa cum?

— N-am... nu mi-au dat o armă. M-au scos din luptă înainte să mă calific. Când lucrezi doar la Sediu, nu... A făcut un gest spre hainele ei. Recoltez ca civil.

Ferron a ridicat sprâncenele.

— Mergi prin oraș și în mocirle singură și neînarmată?

Helena s-a foit. Suna mult mai rău decât era de fapt. Avea vivimanția, dar nu putea să-i spună asta. Și nici faptul că ieșirile ei nu erau oficial aprobate nu suna deloc bine.

Sora Pace știa. Crowther știa. Matias, superiorul ei, nu. Helena nu voia să-i dea ocazia să-i interzică prepararea leacurilor.

A încercat să facă lucrurile să pară mai rezonabile.

— Dac-aș fi avut o armă oficială, aș fi fost în pericol și mai mare în caz că eram prinsă.

— Nu pot să cred că vorbești serios, a zis el total neîncrezător.

— Am un cuțit de tăiat plante, i l-a arătat ea.

Ferron a clipit lent.

— Și ce-ai putea să faci cu chestia aia?

Helena a ridicat bărbia.

— Toți am făcut antrenamentul de bază de la Institut. Încă știu mișcările de luptă; merg cu sau fără transmutație.

El a măsurat-o din priviri.

— Și când le-ai exersat ultima dată?

Ea și-a ferit ochii.

— Nu știu, nu țin socoteala lucrurilor de genul ăsta. A băgat cuțitul în geantă, dar fără să dea drumul mânerului – de pe care lacul se dusese, dar al cărui lemn era lustruit de uz. Sunt prea ocupată.

— Bun, acum știu ce-am să fac cu tine mai departe, a spus el cu un oftat. Credeam că cel mai mare pericol pentru mine e mintea ta, dar se pare că ești încă o pacoste pe două picioare. Nu-mi mai irosesc timpul să instruiesc un nou contact, după ce am pierdut atâta cu tine.

Helena a oftat.

— Nu-i nevoie. N-am avut niciodată probleme.

Ferron a ridicat o sprânceană.

— Crezi c-o să fie doar o singură himeră? Bennet lucrează la proiectul ăsta de ani buni. Acum, că i-a ieșit, o să umple mocirlele și cartierele joase cu făpturile astea. Ce-ai văzut e unul dintre prototipurile timpurii.

— Atunci spune-ne cum le omorâm! a zis ea tăios. N-o să renunțăm la hrană și la medicamente doar pentru că voi, psihopaților, ați decis să lăsați monștri să umble liber peste tot.

Era deja trasă în atâtea părți, încât nu suporta gândul că trebuie să mai facă și antrenament de luptă.

— Evident c-o să mă ocup, a spus Ferron printre dinți. De asta te-am chemat, ca să te pun în gardă. Dacă ieși din oraș, trebuie să fii instruită de luptă.

Helena a pufnit exasperată, întorcându-se spre ușă.

— Atunci o să mă antrenez la Sediu.

Tocmai descuiase, când el i-a vorbit din nou:

— Nu vrei să te antrenez eu? Vocea îi devenise alunecoasă, primejdioasă. De ce nu? Aș fi zis că preferi să ne ocupăm timpul cu antrenamente decât cu alte lucruri pe care aș putea să ți le cer.

Helena s-a oprit brusc și s-a întors. O încolțea. Probabil își dăduse seama că fusese trimisă să-l seducă, chiar dacă n-avea habar de vivimanția ei. Fir-ar!

— Bine, s-a răstit ea. Poți să mă antrenezi.

Știa deja că orice antrenament fizic ales de el avea să fie mai dur decât cel mental la care o supusese deja. Instruirea de luptă nu părea cadrul potrivit pentru a stârni vreo dorință obsesivă. Mai degrabă una violentă.

Capul îi zvâcnea surd. Simțea cum Luc se îndepărtează tot mai tare, cum toată lumina din viața ei dispare treptat.

— Nu pari deloc fericită, a readus-o la realitate vocea lui batjocoritoare. Ochii îi scânteiau. Ai zice că tocmai ți-am cerut să ne-o tragem. Ești dezamăgită?

Helena a simțit cum în vene i se strecoară o furie mocnită.

— Îți cumperi întotdeauna compania?

Era doar o bănuială, dar Ferron părea genul. Membrii breslelor care obișnuiau să încheie căsătorii în funcție de rezonanță aveau reputația de a nimeri prin paturile altora. În bresle, căsătoria era o afacere, la fel cum erau și casele elegante de plăceri de pe Insula de Vest.

Ochii lui au sclipit.

— Recunosc, îmi place profesionalismul tău, a spus el dând din umeri. Totul clar. Fără așteptări. Și nu trebuie să mă prefac că-mi pasă.

A strâmbat din buze la ultimul cuvânt, ca și cum a-ți păsa ar fi fost cea mai jignitoare noțiune cunoscută omenirii.

— Desigur. Tipic ție.

— Adevărat, a confirmat el cu un zâmbet subțire.

Ea ar fi vrut să-l poată răni, să găsească o metodă prin care lovitura ei să conteze. El o rănea teribil fără niciun efort, fără să fie nevoie să știe ceva despre ea. Îi rostise doar numele și o redusese la statutul de proprietate; capriciile lui îi înfășurau la gât un lanț de fier.

— Le vorbești, le spui totul despre viața ta tragică? Sau doar intri și ieși cât poți de repede? l-a tachinat ea cu voce tărăgănată.

O secundă, ochii lui s-au aprins.

— Vrei să-ți arăt?

Glasul îi era tăios și rece ca o așchie de gheață.

Helena l-a privit fix și a ridicat bărbia.

— N-ai să îndrăznești.

Expresia lui s-a înăsprit. Ea știa că, ținând-o tot așa, îl poate ațâța. Ar fi tranșat lucrurile până la urmă, n-ar mai fi trebuit să rabde ca Ilva și Crowther s-o caute de semne că fusese târâtă în agonie sau extaz, ar fi încetat să mai stea trează nopțile, înghețată de groază, întrebându-se când avea să se întâmple în sfârșit. Se săturase să aștepte, să se tot întrebe, ca și cum ar fi stat cu sabia deasupra capului.

I-a vorbit din nou:

— Ar fi prea real pentru tine, nu? Dac-ar fi cineva cunoscut. Cred că de asta n-ai făcut-o. Ți-e frică să nu distrug limitele alea clare, așa că-ți inventezi scuze că trebuie să mă antrenezi.

Maxilarul lui s-a strâns și a zvâcnit.

— Mă pui la încercare, Marino?

Glasul lui era rece ca muchia netedă a unui cuțit.

Ea n-a clipit.

— Da. Te pun.

Gata. O spusese.

El a venit spre ea străbătând camera aceea rece și murdară și inima ei, în loc să tresară, a încetinit. Fiecare bătaie s-a prelungit, grea, în timp ce el s-a aplecat până când a ajuns chiar în fața ochilor ei.

— Dezbracă-te!

N-a mai spus altceva.

Helena nu s-a putut mișca. Știa că trebuie să facă tot ce-i cere el. Asta fusese înțelegerea. Și ea voise ca totul să se termine, dar acum trupul refuza s-o asculte. A rămas încremenită. Apartamentul nu era decât o cameră goală, cu podea de gresie ciobită și o masă de lemn, și tot ce putea citi din înfățișarea lui îi spunea clar că el e pornit pe acte de o cruzime extremă.

— Acum înțeleg, a zâmbit Ferron ca un lup, cu toți dinții. Nesiguranța e ceea ce te termină, nu? Te așteptaseși să-ți fac asta din prima clipă. Incertitudinea... încercarea de a ghici când o să-mi cășune... Asta

te chinuie mai tare decât ideea de a ți-o trage cu mine. Bun, îți împlinesc dorința. Dezbracă-te, Marino!

Ea abia a reușit să înghită în sec. Urechile îi țiuiau atât de tare, încât aproape că nu-și mai auzea gândurile. El nici măcar nu era excitat, își dădea seama. O făcea doar ca să-i dea o lecție.

Crowther se înșelase. Era atât de disperat să capete un avantaj asupra lui, încât se convinsese singur că există o obsesie latentă, dar de fapt nu era nimic. Ferron identificase pur și simplu ce vrea Crowther să creadă despre el. Toată misiunea ei era lipsită de sens.

Bărbia a început să-i tremure necontrolat.

— Nici măcar nu mă vrei. De ce m-ai cerut atunci?

El a râs.

— Ai dreptate, nu te vreau, dar n-o să mă plictisesc niciodată să te posed. „Cât timp vei trăi." Ce promisiune! Hai să vedem cât te pot face să regreți! Și-a dezvelit din nou dinții. Dezbracă-te, Marino! E timpul să văd pentru ce plătesc.

Mâinile Helenei au tremurat când le-a ridicat să-și desfacă primul nasture al cămășii.

— Puterea e ceea ce te excită, nu-i așa? Glasul ei vibra de furie când s-a silit să treacă la al doilea nasture. Singurul mod în care poți să simți ceva e rănindu-i pe alții. Dar acum nici măcar asta nu-ți mai ajunge, așa că trebuie să cauți alte soluții: să-ți faci victimele responsabile de durerea lor, să fie alegerea lor, un jurământ la care au consimțit. Asta te încântă acum. Să te folosești de ceea ce contează pentru oameni ca să-i constrângi și să-i înrobești, în loc să faci efortul fizic de a-i răni. I-a rânjit în față. Crezi că ești mai bun decât noi pentru că ești nemuritor, dar pe dinăuntru ești deja mort.

Spusese asta cu toate că știa că el o să se delecteze probabil cu încercările ei de a brava, dar voia s-o facă măcar o dată. Ferron însă n-a râs la vorbele ei; în schimb, răutatea de pe chip i-a dispărut. A rămas pe loc, nemișcat, și chipul i s-a făcut tot mai palid. Apoi ceva metalic din pereții clădirii a scos un geamăt și aerul a început să vibreze. Helena a *simțit* rezonanța lui Ferron în încăpere – un val necontrolat de energie care distorsiona spațiul. Acesta era unul din multele motive pentru care alchimiștii erau periculoși. Când își pierdeau controlul, rezonanța putea să se extindă dincolo de ei. Era o tehnică de luptă, însă, nestabilizată și necontrolată, putea să distrugă orice intra în repertoriul lor. Iar Ferron era vivimant, ceea ce însemna că Helena intră în repertoriul lui. I-a simțit rezonanța în oase. Pielea i-a vibrat. Prin inimă i-a trecut un duruit. Expresia lui s-a contorsionat în furie pură.

— Pleacă!

Helena a rămas nemișcată, îngrozită că ar putea fi spulberată într-o secundă. El a mârâit și s-a întors cu spatele la ea și ușa s-a deformat,

scrâșnind ascuțit în clipa când metalul și mecanismele interioare s-au sfărâmat, apoi îndoindu-se și crăpând, zvârcolindu-se ca și cum ar fi fost vie.

— *Pleacă!*

Helena n-a așteptat să i se mai spună o dată. A țâșnit pe ușă, sărind peste dărâmături și luând-o la fugă în jos pe scări atât de repede, încât s-a izbit de peretele de pe palier. S-a ridicat și a fugit din Avanpost.

CAPITOLUL 29

Martius 1786

Își trăgea încă sufletul, cu un junghi în coaste, când a fost adusă în biroul Ilvei ca să raporteze ce văzuse în smârcuri.

Ilva stătea la birou în fața ei, strângând un stilou între degete. Helena și-a spus povestea gâfâind.

— Credeam că himerele sunt o imposibilitate transmutațională, a comentat Ilva cu voce calmă când ea a terminat de vorbit.

— Eu așa am învățat, i-a răspuns Helena.

— Și Ferron spune c-o să fie mai multe?

Chipul Ilvei era greu de descifrat. Helena aproape s-a strâmbat auzind numele, dar a încuviințat.

— A zis că ăsta a fost doar începutul.

Ilva bâzâia ceva încetișor pentru sine, cu ochii palizi și distanți. Când Luc se afla pe front, lăsa pe umerii ei toate responsabilitățile de principe, fără să-și dea seama cât e de nemiloasă în luarea deciziilor care-l protejau doar pe el. Helenei îi plăcuse asta la ea. Când Ilva se interesase pentru prima oară de soarta ei, se simțise flatată, văzând în ea un spirit înrudit întru aceeași cauză, fiindcă amândouă erau gata să facă alegeri grele de dragul lui Luc. Crezuse că sunt partenere.

— Cum merg lucrurile cu Ferron? a întrebat-o Ilva când ea a dat să se ridice.

Helena s-a oprit, lăsându-se la loc pe scaun, cu unghiile înfipte în înțepăturile din palmă.

— E destul de... imprevizibil.

Ilva n-a făcut decât să bâzâie mai departe. Expresia încordată din ziua când îi prezentase oferta lui Ferron dispăruse. Acum părea împăcată cu alegerea făcută.

— Sper că noile tămăduitoare îți dau destul răgaz să te concentrezi.

Helena s-a încordat și pumnii i s-au încleștat la aluzia că tămăduitoarele ar fi fost pentru binele ei.

— Sunt sigură c-o să fie de mare ajutor, a răspuns cu un zâmbet fals. Deși... antrenamentul inițial ia destul de mult timp.

Ridurile de la coada ochilor Ilvei s-au adâncit.

— Știți bineînțeles despre lipsurile din inventarul spitalului. De obicei, când am timp liber, încerc să suplimentez proviziile...

— Ah, da, sora Pace a pomenit ceva de asta... a spus Ilva lent. Tatăl tău avea spițeria aia mică din cartierul de jos, nu-i așa?

Helena a încuviințat speriată. Întrucât licența medicală a tatălui ei nu fusese recunoscută în Paladia, spițeria nu era tocmai legală. Medicina, ca orice altceva din Paladia înainte de război, era industrializată, modernizată și reglementată prin licențe, ceea ce elimina șarlatanii, dar tindea să crească prețurile. O sumă măruntă pentru cartierele de sus putea însemna salariul pe o lună sau un an în mahalalele lacustre. O tinctură vândută fără licență nu era poate nici pe jumătate la fel de eficientă, dar avea avantajul de a nu trimite bolnavul și familia lui la închisoarea pentru datornici.

— Dar era doctor, nu?

Ilva părea cu adevărat curioasă.

— Da. A studiat chirurgie manuală și medicină în Khem. Înainte să mă nasc, ținea împreună cu mama un cabinet și o spițerie în satul nostru.

Ilva a dat din cap.

— De-asta ai studiat atâta chimie? Am făcut parte din consiliul care ți-a aprobat bursa în fiecare an. Ne miram când îți analizam foile matricole. Părea o alegere ciudată, având în vedere repertoriul tău. Vara îți ajutai tatăl, nu?

Helena a încremenit. A lucra ca minor, fără licență de practicare a chimiei, într-o spițerie ilegală era complet împotriva codului de conduită a elevilor la Institut.

Ilva a fluturat nepăsător din mână.

— E de domeniul trecutului, Marino. N-o să fii deportată acum pentru o încălcare a codului muncii de acum șase ani. Serios, faptul că ai toate abilitățile astea e un exemplu al providenței lui Sol.

Helena a simțit un gust acru în gură și și-a privit mâinile.

— Mulțumesc, a spus ea și a înghițit în sec. Date fiind lipsurile, am încercat să ajut cum pot. Extrag salicilină din scoarță de salcie; poate înlocui câteva lucruri până ne mai trimite Novis. Vorbea cu glas gâtuit. Ideea e că scoarța de salcie se culege cel mai bine la începutul primăverii. În câteva

săptămâni, topirea zăpezilor și Apogeul o să inunde smârcurile, deci, cu cât pot aduna mai multă acum, cu atât mai bine – dar dacă lucrez și sunt chemată în altă parte, ceea ce recoltez s-ar putea strica. Am pierde provizii medicale. Mă gândeam: e cineva cu un pic de experiență în chimie care ar fi dispus să mă ajute, doar să termine ce încep eu, dacă sunt chemată? Sau aș putea să-i aduc eu ce recoltez, să prelucreze.

Capul Ilvei s-a înclinat aproape mecanic înainte și expresia i s-a încordat într-un zâmbet neîncrezător care i-a întins buzele.

— Helena…

— Dacă asta e tot ce avem acum, ar fi păcat să irosim o resursă, a adăugat ea repede.

Ilva a făcut o pauză, cântărindu-și cuvintele.

— Acum câteva săptămâni, discuția asta ar fi arătat cu totul altfel, dar acum nu pot cere nimănui nimic. Chimiștii noștri au deja destule îndatoriri și bănuiesc că Marele Șoim nu știe de adaosul acesta pe care îl aduci. Ar trebui informat despre cel care ar fi repartizat să te ajute oficial.

— Desigur.

— De fapt… Ilva s-a aplecat brusc înainte. Retrag ce-am zis. Tocmai mi-a venit în minte cineva care ar putea fi interesat. Shiseo. M-am întâlnit întâmplător cu el zilele trecute.

Helena a ridicat ochii, încrețind fruntea.

— Cine?

— Ah, e un estic, din Estul Îndepărtat. Din Imperiu, de fapt. A venit în Paladia cu o cerere de azil politic după ce a luat puterea noul împărat. Ilva și-a bătut ușor cu degetele în bărbie. Cred că e un fel de metalurg. Apollo era încântat să-l aibă, îi plăcea mereu alchimia străină, spunea că e o bună deschidere pentru Luc. Shiseo e încă aici. Foarte bine educat, din câte știu. Poate i-ar face plăcere să observe iatrochimia paladiană.

— Dar nu lucrează la forjă? a întrebat Helena confuză.

Metalurgii erau o resursă vitală.

Chipul Ilvei s-a luminat o clipă de amuzament.

— Nu, Marino. Nu lăsăm un estic să se apropie de cuptorul Athanor, a încuviințat ea de una singură. Da, nu cred că l-ar deranja deloc. V-ați putea înțelege bine.

Un metalurg din Estul Îndepărtat nu era tocmai ce-și dorea Helena. Nu voia încă un ucenic; voia ajutor, voia ca măcar un lucru din viața ei să fie puțin mai ușor.

— Bine, dacă e dispus, cred că-l putem întreba.

Ilva zumzăia din nou, părând iar distrasă.

— Foarte bine. Poți pleca acum, Marino. Se pare că am cercetași de trimis și o ședință de Consiliu de convocat despre himerele astea.

Helena s-a dus în laborator și și-a golit geanta, spălând și întinzând la uscat toată scoarța de salcie și mușchiul de turbă. Când a urcat în camera ei din Turn să se spele, dovezile întoarcerii Lilei zăceau împrăștiate peste tot.

A umplut cada, scufundându-se până la gât. Acum, că era singură, putea să se gândească la Ferron. La prostia ei obraznică și la reacția lui.

N-o rănise.

Ea nu-și dăduse seama cât de mult se aștepta la asta. Presupusese că, dacă-l provoacă vreodată, intenționat sau nu, moartea sau o rană gravă sunt inevitabile. Toată lumea știa că Nemuritorii sunt violenți și sadici. Circulau nenumărate povești despre cruzimea fără sens cu care se delectau pe câmpul de luptă. Protejați de invulnerabilitate, savurau atrocitățile pe care le puteau comite.

Helena crezuse că Ferron e ca toți ceilalți. Acum nu mai știa ce e. Fusese extrem de furios, mai furios decât văzuse ea vreodată pe cineva, dar o alungase. Nu-i făcuse niciun rău.

S-a scufundat în apă cu totul, până peste cap.

De ce n-o rănise? La urma urmei, nu-i păsa de Flacăra Eternă. Ce-l oprise, atunci? Nu că ar fi respins violența. Smulsese inima unui om cu mâinile goale.

A reluat în minte ce-i spusese. Uluirea de pe chipul lui, ca și cum el nu-și dăduse seama ce fel de om este până când nu-i spusese ea.

CAPITOLUL 30

Aprilis 1786

Până în următoarea zi de martis, Helena făcuse cerere și obținuse un cuțit alchimic standard. Din pricina himerelor, a renunțat la cules și s-a dus direct la Avanpost, aruncând o privire nostalgică spre smârcuri în timp ce cotea spre baraj.

Mai bine de zece himere fuseseră văzute la periferia orașului, majoritatea rătăcind pe malurile Insulei de Vest. Încă nu se raportaseră decese, dar multora dintre cei blocați în oraș și în Avanpost fluviul le furniza hrana de zi cu zi. Era doar o chestiune de timp. Se formau echipe de vânătoare din mai multe unități. Cum era de așteptat, Luc își oferise imediat batalionul.

În blocul muncitoresc, ușa apartamentului fusese înlocuită. Intrând, Helena a sperat că e semn bun. Mantia și jacheta ei, lăsate în urmă când fugise data trecută, fuseseră împăturite cu grijă pe masă. Ferron nu era. S-a plimbat prin locuință, studiind-o. Se vedeau resturile unei bucătării și o ușă din spate dădea spre o baie murdară. Chiuveta era ciobită și pătată, ca și cum s-ar fi turnat chimicale în ea. Măcar avea baie. Unele blocuri din cartierele joase erau atât de vechi, încât nici măcar atât nu aveau.

S-a așezat, cu degetele strânse pumn, folosindu-și rezonanța ca să-și domolească neliniștea și să-și împiedice gândurile s-o ia razna. Totul era bine, Ferron doar întârzia.

Minutele se scurgeau greu.

Nu le spusese lui Crowther și Ilvei ce se întâmplase. Le prezentase totul drept o întrevedere scurtă; Ferron o avertizase despre himere, iar ea se grăbise să se întoarcă, fără să menționeze altceva. Dar, dacă Ferron nu-și făcea

apariția acum, avea să fie nevoită să-i spună lui Crowther, să-i explice ce se întâmplase. Pieptul i s-a încordat atât de tare, încât abia respira.

După zece minute și-a impus să accepte că Ferron n-o să vină, dar când a ridicat geanta pe umăr, ușa a scos un pocnet ușor și el a pășit înăuntru. N-a părut deloc surprins s-o găsească încă acolo. A închis ușa și a rămas în fața ei, cu o expresie de nepătruns, cu corpul într-o nemișcare bizară. Era ciudat cum nu putea deslușì nimic din postura lui.

Helena se bazase mult pe descifrarea limbajului corporal după ce se mutase în Paladia. Etras avea o cultură expresivă; cuvintele, expresiile și gesturile făceau toate parte din comunicare. Nordicii erau șireți și adesea comunicau mai mult prin subtext decât prin cuvintele rostite. De asta gravitase spre Luc: el nu era așa; nu spunea lucruri pe care nu le credea. Cu ceilalți paladieni, Helena învățase să descifreze ce gândesc mai degrabă din gesturi decât din vorbe.

Dar trupul lui Ferron nu spunea aproape nimic. Îi amintea de un jucător de noroc care-și ascunde semnalele. Nu exista nimic la el care să-i trădeze starea de spirit.

— Îmi pare rău, a zis ea, spărgând tăcerea apăsătoare. N-ar fi trebuit să-ți spun chestiile alea săptămâna trecută. Mi-am pierdut capul. O să fac... orice vrei, ca să mă revanșez.

Ferron n-a avut nicio reacție; doar a clipit scurt.

— Nu face nimic, a spus el după o clipă, cu glasul lipsit de emoție. Când am precizat „de bunăvoie", asta însemna că ai voie să spui „nu". Deși... data viitoare poate ar fi mai bine să spui asta în loc să mă provoci.

Helena l-a privit uimită. Din clipa când Ilva și Crowther îi comunicaseră termenii înțelegerii, ea crezuse că, odată ce și-l dăduse, consimțământul ei rămânea irevocabil. Acceptase deja orice avea să se întâmple după. Așa că nu-l credea. El pomenise că așteaptă cu nerăbdare ca ea să regrete. Asta presupunea că Helenei nu i-e îngăduit să se răzgândească sau să-l refuze. Dar nu, el modifica termenii înțelegerii din pricina a ceea ce-i spusese ea.

A mijit ochii, analizându-l. Pe fața lui a fulgerat o expresie de iritare. Helena și-a întors privirea. Cel mai bine era să nu-l provoace din nou. Cu timpul avea cu siguranță să-și schimbe părerea, să redefinească termenii înțelegerii așa cum îi convenea lui, dar în clipa asta voia să creadă că are un fel de cod moral, că există lucruri la care nu s-ar fi pretat.

A dat din cap ca și cum l-ar fi crezut.

— Acum am un cuțit alchimic, a spus ea, sperând să-l distragă dacă schimba subiectul.

Ferron a întins o mână înmănușată.

— Dă-mi să-l văd!

L-a apucat cu grijă, fără s-o atingă. Acum părea exagerat de precaut față de ea. A studiat cuțitul, testându-i echilibrul. În ciuda mănușilor, lama s-a transformat, muchia s-a învârtit în spirală în jurul miezului.

Scopul era să înjunghii cu lama plată, s-o transmuți și apoi s-o scoți, lăsând în urmă o rană largă. Cu cât rana era mai mare, cu atât vindecarea Nemuritorilor dura mai mult și cu atât necroservii deveneau imobili mai rapid. Lama putea fi de asemenea manipulată la diferite lungimi, dar asta cerea efort și familiarizare cu particularitățile aliajului, ca să nu se sfărâme. Fiind standard, cuțitul fusese forjat cu emanații de lumithiu ca să-i amplifice rezonanța. În felul acesta, alchimiștii cu o rezonanță slabă la oțel îl puteau totuși transmuta. Rezonanța naturală a Helenei n-avea nevoie de completări – o făceau să simtă neuniform rezonanța aliajului –, dar i se spusese că se va obișnui cu ele.

— Te-ai antrenat vreodată cu un cuțit? a întrebat-o el în cele din urmă.

Ea sperase să nu i se pună această întrebare.

— Nu.

— Atunci o lamă mai lungă ți s-ar potrivi mai bine.

Ferron a aruncat ușor cuțitul, răsucindu-l în mână și prinzându-l cu îndemânare. Tăind aerul, metalul s-a transformat într-o lamă curbată.

— Dacă ceva ajunge destul de aproape ca să poți folosi asta, ești deja moartă.

Rezistența n-ar fi dat unui civil altceva decât o armă simplă.

— Dar... orice armă mai mare ar atrage atenția. Ar fi mai ușor să fiu oprită în drum.

— Hm, a fost tot răspunsul lui Ferron în timp ce transmuta lama la loc.

— Ai vreo veste despre himere?

El i-a înapoiat cuțitul.

— Patru sunt deja moarte. Nu suportă frigul prea bine, a zis el cu un zâmbet amuzat. Bennet e foc și pară.

— De unde are animalele?

Crowther îi ceruse să-l întrebe.

— Folosește tot ce poate. Cele mai la îndemână sunt animalele domestice, dar preferă prădătorii mari. Cred că s-au făcut câteva vânători prin munți. Mai era și grădina zoologică.

— Pare foarte multă muncă doar ca să le trimită să moară prin smârcuri.

El a ridicat absent din umeri. Evita s-o privească în ochi, uitându-se aproape oriunde altundeva în cameră.

— Nu prea sunt bune de altceva. Sunt greu de controlat. Se zvonește că Marele Necromant se simte păcălit de potențialul proiectului și de risipa de resurse.

A scos un plic, dar în loc să i-l dea, l-a pus pe masă și a ieșit din cameră fără alte vorbe.

La următoarele întâlniri, tiparul s-a repetat: el venea, răspundea poate la câteva întrebări și apoi pleca. Uneori nu stătea nici cinci minute. N-a mai pomenit nimic despre vreun antrenament. De fiecare dată, Helena trebuia să recunoască în fața lui Crowther că n-are niciun progres de raportat. Informațiile lui Ferron continuau să fie bune, dar ea nu era decât un simplu curier.

A continuat să le instruiască pe celelalte tămăduitoare și să lucreze în laborator, unde avea acum un asistent neoficial. Shiseo era un bărbat mic, cu chelie și cu ochi întunecați. Citea și înțelegea foarte bine dialectul nordic, dar vorbea foarte puțin. Prinsese repede tehnicile iatrochimiei, însă era o fire retrasă, ținându-se lângă Helena la o distanță respectuoasă. Ea știa că ar fi trebuit să-l aprecieze – la urma urmei, ea îi ceruse ajutorul –, dar, cu prezența permanentă a ucenicelor și acum a unui asistent de laborator, nu mai avea niciun loc unde să scape de amintirea constantă că toate ajustările fuseseră făcute pentru că prioritatea ei trebuia să fie Ferron. Tot restul era acum teatru, acoperire pentru o misiune pe care ea o rata.

FERRON ÎNTÂRZIA DIN NOU. HELENA era obișnuită să întârzie, dar niciodată n-o lăsase să aștepte atât. O îngrozea gândul de a se întoarce cu mâna goală, dar măcar călătoria nu fusese complet irosită.

Se apucase din nou de cules. Himerele muriseră în mare parte și i se părea o crimă să rateze întreaga recoltă de primăvară. Fluviul creștea, pe zidurile de protecție se făceau marcaje pentru a urmări ascensiunea constantă a Lumithiei, iar vântul de la munte își pierdea tăișul glacial, semn că în curând zăpada topită avea să se reverse în depresiune și smârcurile să se pomenească sub apă până aproape de vară.

A deschis geanta și a început să-și sorteze recolta, clipind des ca să se poată concentra. Fusese extrem de obosită în ultima vreme. Turele la spital o lăsau uneori sleită de puteri, încât abia mai reușea să ajungă în cameră. Știa că e un semn că se suprasolicită, dar întotdeauna tămăduise așa și niciodată n-avusese probleme. Nu înțelegea. Tributul n-ar fi trebuit să se manifeste dintr-odată, dar nu-i venea în minte nicio altă explicație.

S-a uitat năucă la mănunchiurile de ierburi adunate. Până la urmă s-a aplecat înainte, sprijinindu-și capul pe brațe. Ochii i s-au închis.

Mecanismul ușii a trezit-o brusc, cu o tresărire. S-a îndreptat repede de spate. Cât timp dormise? O rotiță din interior s-a învârtit, dar încuietoarea n-a făcut clic și ușa a rămas închisă. A urmat o pauză. Helena a sărit în picioare când a auzit rotița mișcându-se din nou, scrâșnind lent, ca și cum cineva ar fi forțat încuietoarea.

A bâjbâit disperată după geantă, căutând cuțitul. Chiar când îi strângea mânerul între degete, ușa s-a dat de perete. Pe mijlocul ei se întindea o dâră roșie, încununată de o amprentă sângerie. În prag stătea Ferron, clătinându-se. Chipul îi era palid ca al unui cadavru, iar privirea, încețoșată.

Cuțitul i-a alunecat Helenei din mână.

— Ce s-a întâmplat?

El a privit-o ca și cum ar fi fost mirat s-o găsească acolo.

— Nnn-nimic.

A alungat-o cu un gest al mâinii drepte, desprinzându-se de ușă, și pe podea au picurat stropi de sânge. Pe coridor rămăsese o dâră.

— Ești... ești rănit?

Era mai mult o afirmație. Helena nu știa că el *poate* fi rănit. N-ar fi trebuit să se regenereze instantaneu? Cum putea să sângereze așa? A întins mâna spre cheutoarea mantiei lui, vrând să vadă cât de gravă e rana, însă el a împins-o laoparte și s-a tras înapoi.

— Ce faci?

Nu mai avea niciun orgoliu; părea un câine vagabond care așteaptă să fie lovit, cu albul ochilor strălucind.

Helenei i se udaseră degetele de sânge când îl atinsese.

— Ești rănit.

Umerii lui Ferron s-au lăsat. A coborât încet privirea.

— Îmi revin... a îngăimat. D-doar... un m-minut...

S-a rezemat de perete. Sângele îi curgea într-un firicel constant din mâneca stângă, formând o baltă pe podea. Numai văzându-l și Helena a simțit că intră în panică. Hemoragiile erau periculoase. Rezistența pierdea mai mulți oameni din cauza lor decât din oricare alt motiv. Oprirea sângerării era un lucru pe care toată lumea trebuia să știe să-l facă rapid și eficient. Dacă un rănit pierdea prea mult sânge, chiar și substituenții de plasmă și serul fiziologic riscau să nu mai fie de folos. Cât sânge putea pierde Ferron? Nemuritor sau nu, în mod sigur nu putea fi la nesfârșit.

Helena a ridicat mâinile și, cu palmele la vedere, i-a vorbit cu voce împăciuitoare:

— Sunt... asistentă medicală, Ferron. Lasă-mă să te ajut!

El s-a holbat la ea amețit, ca și cum ar fi avut nevoie de timp ca să proceseze informațiile.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Helena, riscând încă un pas.

Sângele curgea în continuare într-un ritm imposibil. În cele din urmă, el a clătinat din cap.

— Tocmai mi-am pierdut brațul.

Ca să-i dovedească parcă, și-a descheiat mantia. Și ea, și haina gri de dedesubt au căzut la pământ, dezvăluind că dedesubt nu erau decât bucăți

de cârpă arsă și o bolboroseală de sânge acolo unde ar fi trebuit să fie brațul stâng. Ferron s-a clătinat și privirea i s-a pierdut din nou.

— O să crească la loc. Dar... durează.

Helena nu văzuse niciodată cu ochii ei regenerarea unui Nemuritor. Soldații o descriau ca pe ceva rapid și de coșmar: oase care săreau afară, mușchi și tendoane care se încolăceau pe ele, apoi pielea palidă care se ivea din țesutul crud asemenea mucegaiului. Cu toată experiența ei din spital, unde forța limitele regenerării țesuturilor, Helenei îi venea greu să creadă că cineva își poate regenera un membru întreg. Încercase odată să refacă degete, dar ar fi fost nevoie pur și simplu de prea multă regenerare spontană. Tămăduirea avea limite clare. Nemuritorii păreau să nu.

Brațul lui Ferron arăta de parcă ar fi fost smuls. Ea a pășit spre el, dar el s-a încordat din nou. Helena s-a oprit, frământându-și mintea. Poate ar fi trebuit să-i mai vorbească întâi. Părea receptiv la întrebări.

— Credeam că regenerarea e imediată.

— Uneori... durează, a spus el printre dinți, venind și așezându-se pe un scaun. Capul i s-a lăsat moale pe spate. Prea multe... răni...

— Au fost și altele?

El s-a uitat la ea și chipul lui crispat de durere s-a strâns într-un zâmbet încordat.

— Am primit comanda unui nou cartier... Vocea i s-a stins. S-a îndreptat de spate ca și cum încerca să-și revină, clipind de câteva ori. Comandantul precedent a fost... foarte atașat de el, a dat el strâmb din umeri. I-am insultat mama... de câteva ori. Am insinuat niște chestii neplăcute despre nevastă-sa și un cal. Capul i-a căzut iar pe spate. Nu i-a plăcut. Ne-am duelat până la moarte. Mă rog... cât mai aproape. Eu am câștigat, așa că acum am primit posturile lui de comandă. Ultimele cuvinte i-au ieșit bolborosite; mai mult bălmăjea. A râs scurt, ca un lătrat, atât de brusc, încât Helena a tresărit. Însă era un piromant. Brațul e nimic pe lângă arsuri. Alea au fost... mai rele. Acum au dispărut. De obicei pot... A făcut un gest vag spre sine. Dar acum...

Orice ar fi vrut să spună, vocea i s-a pierdut.

Helena nu și-ar fi închipuit vreodată că durerea și hemoragia cronică sunt metoda de a-l face pe Ferron mai vorbăreț și totuși acum înșirase mult mai multe cuvinte decât în toate ultimele câteva săptămâni la un loc. Ochii i s-au încețoșat și respira din ce în ce mai greu, aproape încetând să mai răsufle. Intra în stare de șoc.

— De ce ești aici? Nu trebuia să vii, s-a apropiat ea cu grijă, pregătită să fie respinsă din nou.

Ferron a clipit rar, ridicând ochii la ea. Pupilele i se dilataseră atât de mult, încât negrul aproape îi înghițise irisul.

— Marino!... a oftat el ca și cum ar fi fost evident. Încă bolborosea, cu buzele abia mișcându-se. După ce se termină, am de gând să beau trei zile

la rând până nu mai știu nici cum mă cheamă. Am o hartă... pe undeva. S-a pipăit stângaci cu brațul rămas și abia atunci a părut să-și dea seama că hainele lui sunt niște zdrențe făcute scrum. Căcat!...

Helena s-a încordat și s-a apropiat și mai mult.

— Ferron! i-a spus cu glas blând, dar ferm. Am experiență medicală. O să te examinez și o să văd dacă pot face ceva.

El n-a părut s-o audă și nu s-a opus când ea i-a pus degetele pe gât, prefăcându-se că-i ia pulsul, folosindu-și cu precauție rezonanța ca să afle ce e în neregulă cu el.

Oricât de nefiresc îl simțise prima dată când își trimisese rezonanța asupra lui, acum a fost de o mie de ori mai ciudat. Pierdea atât de mult sânge, încât ar fi trebuit să fie mort, dar undeva în pieptul lui, o sursă de putere radia ca un far, regenerându-l mai repede decât putea muri.

Talismanul de lumithiu. Asta trebuia să fie. Sursa puterii Nemuritorilor.

Și totuși corpul lui încerca foarte tare să moară.

Helena cunoștea țesutul abia regenerat și el era învelit în așa ceva. Mare parte din torace și din față i se regenerase până la os. Mai multe organe păreau și ele noi. Dar problema era pierderea neîntreruptă de sânge. Organismul nu e făcut să producă sânge nici pe departe în ritmul în care-l pierdea Ferron. Își secătuia resursele fabricând sânge din nimic, doar ca să-l verse apoi pe podea. Era un cerc distructiv vicios. Corpul lui era atât de ocupat să producă sânge, încât nu mai avea resursele necesare ca să-i regenereze brațul și să-i oprească astfel hemoragia. Părea că abilitățile lui regenerative anomale nu includeau conceptul de coagulare.

Helena a inspirat precaută și a vorbit cât de autoritar a putut.

— Recunosc, ești primul nemuritor pe care-l tratez, dar chiar trebuie să încetezi să mai sângerezi atât.

A tras de zdrențele rămase din cămașa lui. Țesătura i s-a fărâmițat în mâini. Nu credea că oprirea hemoragiei avea să-i cauzeze probleme la regenerare.

— Hai să te punem pe masă! a zis.

I-a trecut brațul rămas pe după gâtul ei și l-a tras în picioare. Noroc că Ferron avea membre lungi, pentru că a fost o povară cumplită de ridicat și de întins pe spate. Ochii i se închiseseră, nu mai răspundea și pieptul abia-i mai urca și cobora. Helena nu credea că mai e conștient, dar a continuat să joace rolul asistentei medicale doar ca să fie sigură. Ascunzându-și rezonanța, l-a apăsat cu podul palmelor pe umăr, ascunzându-și rezonanța, ca să-i comprime venele și arterele din braț, și a fost uimită cât de repede l-a stabilizat. Odată ce pierderea de sânge nu-i mai amenința viața, brațul a început să i se regenereze imediat. Helena a privit fascinată cum osul țâșnește din corp, lungindu-se, cum mușchii se înfășoară pe el, cum se regenerează bicepsul, cotul, radiusul și ulna. N-a putut să nu dea drumul la puțină rezonanță în timp ce

se uita, încercând să-și dea seama... ce fel de ființă e. Vrând să înțeleagă cum funcționează. Trupul lui nu-i mai dădea deja senzația că e în pragul morții. Oasele mâinii lui s-au întins și pe ele s-au încolăcit vene și țesut muscular. Când procesul s-a încheiat, n-ai fi zis că-și pierduse vreodată brațul.

Helena a slăbit apăsarea asupra umărului, redeschizând arterele și venele, lăsând sângele să năvălească în țesutul nou. Mușchii brațului s-au transformat rapid în țesut stabil. Ea nu se gândise niciodată să regenereze altceva decât țesut, dar, simțind cum trupul lui Ferron revine la starea lui dinainte, s-a întrebat dacă nu cumva ar putea. N-avea niciun motiv să se limiteze la regenerarea de bază.

Puterea care radia din pieptul lui Ferron s-a estompat până ce abia a mai fost perceptibilă. Un nod vag de energie și lumithiu, care părea minuscul pentru ceva cu atâta forță. Ea n-a îndrăznit să pătrundă mai adânc, dar nici nu și-a luat mâinile de pe el. Dintre toate situațiile în care și-l imaginase pe Ferron pe jumătate dezbrăcat în preajma ei, tămăduirea sau îngrijirea medicală nu-i trecuseră prin minte, cu toate că erau infinit preferabile unui sărut. Cu un astfel de contact fizic se simțea în largul ei.

L-a studiat în timp ce pulsul îi revenea la normal și, fiindcă nu mai pierdea sânge, culoarea începea să i se întoarcă în obraji. Era – chiar și cu indulgență spus – slăbănog. Abia dacă avea grăsime pe corp. Îi vedea coastele, sternul ieșind de sub piele, umerii osoși. Avea membre lungi și coate noduroase. Fără haine, părea foarte tânăr. Nu era de mirare că purta întotdeauna trei straturi de uniformă, străduindu-se să nu arate atât de imatur.

Și-a plimbat absentă degetele peste pielea vindecată. Nu-și putea imagina cum e să fii prins pentru totdeauna în trupul unui adolescent de șaisprezece ani.

— Te holbezi și-ți pipăi toți pacienții inconștienți sau eu fac excepție?

Glasul lui Ferron a surprins-o ca o găleată de apă rece. Helena a tresărit și inima aproape i-a stat în piept. Și-a tras mâinile de pe el, cu fața arzând de rușine.

— Nu te pipăiam, a spus ea, ridicând încordată vocea, deși n-avea nicio scuză că-l atinsese. Mă întrebam doar care ți-e procentul de grăsime corporală.

— O, da, desigur! a spus el și s-a ridicat cu un zâmbet elocvent.

Helena avea impresia c-ar fi putut încălzi toată clădirea cu fierbințeala ei din obraji.

— Nu mă holbam la tine, a spus cu tărie. Arăți nematurizat. Nu-mi plac băieții.

Zâmbetul lui ironic a dispărut. A privit-o lung câteva clipe chinuitoare, apoi s-a ridicat.

— Din câte-mi amintesc, a spus într-un final cu glas aspru, nici nu ți-am cerut vreodată să te uiți.

S-a dus, și-a luat mantia de pe podea – singura haină care nu-i fusese aproape mistuită de flăcări – și a pus-o pe el, mânjindu-se peste tot de sânge.

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

— Ai fost extrem de clară, a răspuns el cu voce rece, cu obrazul încordat.

— Ferron, a spus ea, căci ideea îi venise dintr-odată și s-a mirat cum de nu se gândise să-l întrebe până atunci. Pentru tine a fost o pedeapsă... să fii făcut Nemuritor?

El i-a aruncat o privire goală de orice emoție.

— Cum ar putea nemurirea să fie o pedeapsă? Asta își dorește toată lumea.

Helena s-a simțit bântuită de Ferron după ce s-a întors la Sediu – nu doar de răspunsul lui, ci și de toată interacțiunea cu el.

De luni de zile, Ferron fusese ceva lipsit de sânge și de suflet. Nu o persoană, ci un rău de suportat și un obstacol de depășit. Faptul că-l văzuse rănit, fără protecția uniformei în care se ascundea, îi schimbase percepția. Descoperise o fragilitate pentru care nu fusese pregătită. Ferron păruse foarte uman, ar ei nu-i plăcea să-l vadă așa. Nemuritor. Criminal. Spion. Țintă. Unealtă. Așa trebuia să-l vadă. Nu ca pe cineva care poate fi rănit. Care nu înțelege că pierde sânge și bolborosește explicații. Care presupune că o mână întinsă are de gând să-l lovească.

În toată această vreme Helena nu-i văzuse decât mândria și mânia. Acum nu putea să nu simtă că există ceva teribil de tragic în el, o tensiune imediat sub suprafață. Și simțea nevoia imperioasă să înăbușe această senzație. Kaine Ferron era inamicul. Războiul era din vina lui. El îl omorâse pe tatăl lui Luc.

S-a spălat pe mâini de sângele lui, pregătindu-se de tura de la spital, dar și-a adus aminte că are zi liberă. S-a așezat pe pat, privindu-și țintă notițele, încercând să descâlcească emoțiile contradictorii care se învălmășeau în ea.

Ușa s-a deschis și în cameră a intrat cu pași mari Lila, în armură de antrenament. Văzând-o, s-a oprit brusc.

— Ești aici.

Helena a închis caietul.

— Sora Pace a pus-o pe una din ucenice să mă înlocuiască azi. Vrea să vadă cum se descurcă singure. A strâns buzele. N-am voie să fiu acolo pentru că, se pare, mă încrunt și tulbur oamenii.

Lila a încuviințat, rezemând arma de perete, apoi îndreptându-și cozile aranjate pe cap și trosnindu-și gâtul. Helena s-a strâmbat.

— Chiar te încrunți, i-a zis Lila, desfăcându-și armura. O să faci o mulțime de riduri aici, a atins-o ea între sprâncene.

Helena a dat ochii peste cap și a lăsat caietul să cadă în cufărul ei de lemn, atingându-și amuleta cu degetele. Era ciudat de caldă. O consolare familiară. Aproape că a luat-o în mână, dar apoi a întors palma și și-a privit cicatricile.

— Nu pot să spun că mă preocupă, a răspuns încet.

— Hel... ești bine?

Helena a ridicat capul dintr-odată.

— Da. De ce?

Lila s-a mișcat și armura desfăcută i-a zornăit. Mereu purta armură. Se întâmpla să și doarmă într-o împletitură ușoară de zale, spunând că se simte dezgolită fără ea, dar Helena știa că-i e teamă să nu repete greșeala unchiului ei, Sebastian, paladinul principelui Apollo, de a crede că există un loc sigur pentru Luc.

— Pari închisă în ultima vreme. Mă gândeam c-o să fii bucuroasă de noile tămăduitoare, că poate te relaxezi puțin, dar pari... – Lila a ezitat – ... retrasă. Dispari mereu. Luc a observat.

— Îmi fac griji, atât, a zis Helena. Ați reușit să omorâți ceva himere?

— Nu. Am fost ieri, dar sunt sinistru de rapide. Eu aproape am încolțit una, însă mirosea îngrozitor. Mai rău decât cenușiii. Aș fi putut s-o omor, dar, pe toți zeii, nici măcar nu mai vedeam bine și... Lila dat dintr-odată din cap. De ce vorbim despre himere?

Helena și-a ferit privirea.

— Du-te-ncolo! a pufnit Lila exasperată. Nu schimba subiectul ca să-mi distragi atenția! Nu vreau să vorbesc despre himere. A venit spre Helena, pocnind din piciorul drept la fiecare pas, până s-a oprit deasupra ei. Ești închisă în ultima vreme *și* n-ai mai apărut la ședințe. Ieri am reușit în sfârșit să scot cu cleștele de la Soren ce s-a întâmplat. Deci bravo vouă tuturor pentru cât de bine v-ați priceput să păstrați secretul!

Helena s-a încordat.

— Știe și Luc?

— Nu.

Ea a răsuflat ușurată.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Câteva clipe Lila n-a spus nimic.

— N-am putut să nu observ că ai ales o zi în care eu și Luc nu eram acolo.

— Aș fi spus lucrurile astea oricum, a răspuns Helena, ciupindu-și cuticulele. Pielea din jurul unghiilor crăpase și se asprise de atâta spălat și sub unghii avea încă urme din sângele lui Ferron. Dar m-am bucurat că Luc n-a fost prezent. N-aș fi vrut să fie prins la mijloc. Mă așteptam la un refuz. Doar

că... trebuia să spun. Soren a zis că pentru voi toți a fost o bătălie câștigată, dar la spital... am rămas fără de toate. Paturi, bandaje, laudanum, antiseptic. Și răniți veneau întruna, iar eu nu... n-am putut suplini lipsurile.

Lila s-a așezat pe marginea patului.

—Tu cumva...? Nu se uita la Helena și părea să-și aleagă cu grijă cuvintele. Cumva nu mai ești bine? De-asta ai vorbit și de-asta avem acum toate ucenicele?

S-a lăsat liniștea. Helena i-a aruncat o privire tăioasă, dar Lila era preocupată să-și desfacă o cataramă și nu s-a uitat la ea. Ei nu-i trecuse niciodată prin cap că Lila ar putea ști de Tribut.

Nu se mai putea gândi și la asta acum.

—Nu. Sunt bine. Ucenicele sunt pentru că Matias speră să scape de mine.

—Aaa, bine. Adică, nu e bine, dar sună logic, a spus Lila și și-a dres glasul. Atunci înțeleg de ce nu ești încântată de ele.

Helena a făcut un efort să râdă, dar tensiunea, curentul subteran dintre ele a rămas. Lila a fost cea care a vorbit din nou.

—Să știi că poți vorbi cu mine... despre orice, dacă vrei.

—Nu, a spus Helena. N-am nevoie să vorbesc. N-are... niciun rost să vorbesc și, așa cum mi s-a amintit public nu demult, eu nu lupt pe front. Nu știu nimic despre ce înseamnă cu adevărat războiul. Deci... ce-aș putea avea eu de spus?

Lila s-a foit și piciorul ei protetic a scos un pocnet.

—Eu cred că spitalul e mai rău decât câmpul de luptă, a zis ea.

Helena a rămas nemișcată.

—Mi-am dat seama când am fost acolo cu piciorul. Lila privea undeva departe, cu sprâncenele încruntate. Pe front... totul e foarte concentrat, cum să-ți spun? Regulile sunt simple. Uneori câștigi, alteori pierzi. Uneori ești lovit. Ripostezi. Dacă e grav, primești niște zile să te refaci. Dar... A coborât privirea, bătând absent darabana în locul unde proteza i se prindea de coapsă. La spital, fiecare luptă pare o înfrângere. Nu-mi pot imagina ce înseamnă asta. A privit-o pe Helena. Acolo nu vezi decât ce e mai rău.

Helena n-a spus nimic.

Lila a oftat și și-a mai desfăcut câteva piese de armură, lăsându-le împrăștiate pe patul Helenei.

—Când Soren mi-a spus ce ai zis... Nu sunt de acord, dar înțeleg.

Helena n-a răspuns.

Lila a împuns-o ușor cu cotul și s-a ridicat în picioare.

—Chiar dacă ucenicele sunt doar din cauza lui Matias, mă bucur că ai mai mult timp liber. Cred că aveai nevoie de asta, să te detașezi puțin de toate.

CAPITOLUL 31

Aprilis 1786

Ferron o aștepta când ea a deschis ușa. Camera fusese curățată; podeaua, masa, scaunele, toate erau fără pată. Nu se mai vedea nicio urmă de sânge. Când ea a intrat, el era cu buzele strânse într-o linie rigidă. Helena a închis ușa și el și-a dat jos mantia.

— Să te vedem cum lupți, Marino!

S-a năpustit atât de repede, încât a părut o ceață.

Helena n-a avut timp să-și ia cuțitul, așa că și-a repezit geanta spre capul lui. A câștigat o fracțiune de secundă, dar el i-a apucat geanta în aer, smulgându-i cureaua din degete și, când a încercat să se ferească, năucă, i-a aruncat-o în cealaltă parte a camerei. Helena a auzit flacoanele spărgându-se. N-avea unde să fugă.

Era prea complicat să descuie ușa. A reușit să ajungă de cealaltă parte a mesei, încercând să creeze o barieră între ei.

Ferron a dat un șut în masă și picioarele ei au scrâșnit pe gresie când a zburat spre ea. Helena s-a aruncat la podea. Masa a izbit peretele atât de tare, încât tăblia a crăpat. Helena a căzut, mâna stângă i s-a răsucit strâmb și un os din încheietură i-a crăpat lovindu-se de gresie. Durerea i-a explodat în braț.

A dus mâna la piept și a încercat să se ridice.

— Ferron, oprește-te!

El nu s-a oprit. A apucat-o de gât și a izbit-o de perete, strângând cu putere. Chipul lui era lipsit de orice emoție. Cu mâna bună, Helena l-a zgâriat pe degetele care o sugrumau, lăsându-i dâre adânci în piele. A încercat să-i dea un genunchi între picioare, dar el i-a tras un șut peste gambă și a

trântit-o la podea. Izbitura a lăsat-o fără aer. A văzut stele verzi. El a apăsat-o cu genunchiul pe mijlocul pieptului, până când oasele au stat să-i crape.

— Nimic?

Helena nu putea respira. Plămânii i se zbăteau în gol. S-a zvârcolit, încercând să se răsucească de sub el, să apuce orice parte a lui la care ajungea. El i-a înhățat mâna, cu ochii scânteind. Ea a încercat să și-o tragă, dar el a strâns-o mai tare. Durerea i-a țâșnit în sus pe braț și metacarpienele i s-au frecat unul de altul.

— Nu-mi rupe mâna! N-ai voie... să-mi rănești mâinile! a țipat la el panicată.

Ferron s-a aplecat.

— Atunci *apără-te*!

Ea simțea că-i ard brațele. Abia mai putea respira. Ferron mai avea puțin și-i zdrobea pieptul. Dacă s-ar fi zbătut din nou, era sigură că toate oasele mâinii drepte i s-ar fi rupt. A rămas moale.

El a ținut-o câteva secunde în plus, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să țâșnească dintr-odată. A rămas o clipă derutat, răsuflând lung, apoi expresia i-a redevenit dură.

— Ești jalnică, a zis, strivindu-i și mai tare pieptul.

Ochii Helenei s-au umplut de lacrimi, dar n-a scos niciun sunet.

— Aș putea să-ți fac orice vreau, să te rănesc cum tu nici nu-ți poți imagina, iar tu n-ai putea face nimic ca să mă oprești. Nici măcar nu mi-ar trebui rezonanța, mi-ar ajunge mâinile goale. Atât ești de *slabă*!

A rânjit disprețuitor și i-a dat drumul. Mâinile îi erau pline de sânge, dar urmele zgârieturilor ei dispăruseră deja. S-a ridicat, scoțând o batistă să-și șteargă sângele și netezindu-și hainele.

Helena a rămas gâfâind pe podea. Șira spinării și ceafa îi zvâcneau. Când a încercat să se sprijine în mâna dreaptă ca să se ridice, a fost cât pe ce să izbucnească în plâns. Durerea îi radia în mâini. Avea sânge și fărâme de piele sub unghii și pe vârful degetelor. Încheietura de la stânga începea să i se umfle. Nici dreapta nu era mai bine: când a încercat să strângă degetele pumn, durerea a învăluit-o ca un halou până la cot.

— Ca să fie clar, a zis ea, încercând să vorbească pe un ton egal, chestia asta înseamnă că-mi sabotezi munca. Dacă vrei să mă rănești – bărbia îi tremura nestăpânit –, atunci n-ai voie să te apropii de mâinile mele.

Cam atât rămăsese din pretenția ei de a spune „nu".

Ferron n-a zis nimic, doar s-a dus și și-a pus mantia la loc pe umeri, fără s-o mai privească. Helena a rămas unde era. Știuse că așa ceva e posibil, dar el o păcălise dându-i un fals sentiment de siguranță, așteptând până când ea lăsase garda jos ca s-o rănească în sfârșit. Era mai crud decât dac-ar fi făcut-o de la început.

— Am voie să știu de ce? l-a întrebat ea, privind încă năucită în podea. Coastele o dureau la fiecare respirație. Am... am făcut ceva?

— Exiști, Marino. Cred că e un motiv suficient.

Ea n-a avut replică. S-a ridicat încet.

— Ai ceva informații azi?

Ferron i-a zâmbit subțire.

— Nu. Asta a fost tot.

Ea și-a luat geanta fără un cuvânt, trecându-și cu grijă brațul prin curea. N-a putut să și-o ridice pe umăr. Înăuntru a zăngănit sticla spartă.

După săptămâna trecută adăugase o trusă de urgență, gândindu-se să fie pregătită dacă Ferron ar mai fi venit vreodată rănit. Risipa de medicamente pe care o reprezenta o durea aproape la fel de mult ca pieptul, iar sticlele sparte și conținutul lor probabil contaminaseră tot ce strânsese în ziua aceea. Ore pierdute. S-a dus la ușă și a încercat să-și miște degetele cât s-o deschidă, dar n-a simțit decât durere.

— Mă lași...? Vocea a trădat-o într-un final și i-a tremurat. Mă lași, te rog, să ies?

DACĂ S-AR FI RĂNIT ALTUNDEVA în afară de mâini, i-ar fi fost ușor să urmeze instrucțiunile lui Crowther și să-și ascundă vânătăile înainte să se întoarcă la Sediu, dar pentru asemenea situații nu se făcuse niciun plan. După ce a ieșit din Avanpost, Helena a rătăcit pe lângă baraj. Era practic neputincioasă fără mâini. Dacă s-ar fi întors la Sediu plină de vânătăi, risca să stârnească întrebări la care nu putea răspunde. În cele din urmă, disperată, a coborât malul spre smârcuri. Fără mâini era neîndemânatică și s-a umplut repede de pământ. S-a târât înapoi pe teren solid, udă și plină de noroi, mânjindu-și fața și gâtul ca să ascundă vânătăile.

La punctul de control a fost recunoscută și paznicilor li s-a făcut milă de ea, așa că nu i-au pus prea multe întrebări. Când a ajuns la Sediu, a fost obligată să meargă la spital, pentru că nu putea folosi liftul fără rezonanță.

— Ce s-a întâmplat? a întâmpinat-o la ușă sora Pace.

— Am căzut în smârcuri, a spus Helena fără s-o privească în ochi. Mi-am sucit încheieturile.

— Amândouă?

Helena a dat din cap că da, fără să ridice privirea.

Sora-șefă a rămas o clipă nemișcată, apoi s-a mobilizat.

— Hai să dăm jos de pe tine hainele astea murdare și vedem ce-i de făcut!

A condus-o spre una din rezervele destinate de obicei membrilor de rang înalt ai Flăcării Eterne, alungând pe oricine se apropia.

Helena apreciase întotdeauna profesionalismul sorei Pace. Indiferent de împrejurări, rămânea imperturbabilă. Mâinile Helenei erau prea umflate și reci ca să desfacă nasturi sau catarame. În timp ce o ajuta să se dezbrace, sora n-a zis nimic despre noroiul care i s-a mânjit și ei pe șorț, pe mâneci și pe mâini.

— E ceva nou după atâta sânge, a zis, făcându-i semn că nu contează când Helena a încercat să se scuze. A stors o cârpă udă. Acum hai să te curățăm și să vedem cât e de grav! Elain e cea mai potrivită să se ocupe de mâinile tale.

Helena s-a încordat, dar nu era nimic de făcut. Odată ce vânătăile deveneau vizibile, sora avea să-și dea seama că Helena nu se împiedicase și nu-și luxase încheieturile, iar Elain, deși cea mai competentă ucenică, era teribil de bârfitoare.

Sora Pace s-a oprit când gâtul Helenei a fost deja destul de curat pentru ca vânătăile de pe el să fie absolut clare. Până să apuce Helena să spună ceva, s-a auzit o bătaie în ușă. Sora a strâns din buze și s-a dus să deschidă, blocând cu corpul vederea în salonul din spatele ei.

— Ce e, Purnell? a întrebat ea.

I-a răspuns o voce joasă:

— Un mesaj pentru dumneavoastră. Zice că e urgent.

Sora a luat ceva și a închis ușa. A desfăcut hârtia, a citit bilețelul și l-a făcut bucățele în timp ce se întorcea spre Helena.

— Am primit instrucțiuni să te trimit înapoi în cameră. Imediat, a spus ea, cu obrajii aprinși de furie. Dar cred că întâi pot să te mai curăț puțin.

La sfârșit, Helena a fost înfofolită ca și cum ar fi suferit de hipotermie și sora Pace a însoțit-o în Turn. În capătul pasarelei o aștepta Crowther. Sora s-a încordat la vederea lui.

— Bună ziua, soră Pace! a zis el. Cu ce vă pot ajuta?

Vasele de sânge sparte de pe obrajii sorei-șefe s-au împurpurat.

— Am venit să mă asigur că Marino e bine îngrijită.

Lui Crowther i s-a bătut ușor un ochi.

— Desigur, a răspuns el, privind spre Helena. Să înțeleg că ai nevoie de tămăduire?

Helena tot învârtise problema în minte.

— Dacă mi-ar trata cineva mâna stângă, cu restul cred că mă descurc.

— O să trimit pe cineva. Până atunci nu te arăta la față! Puteți pleca, soră-șefă.

Crowther s-a răsucit și s-a îndepărtat fără alt cuvânt.

Sora Pace nu s-a întors la spital; a venit cu Helena în camera ei și a rămas chiar și după ce ea s-a băgat în pat.

— Am cunoscut câțiva tămăduitori când eram moașă, a zis ea în cele din urmă, așezându-se la picioarele patului și privind prin cameră. Doctorii formați la oraș nu prea voiau să lucreze în satele din munți. Cei pe care i-am cunoscut eu nu-și spuneau întotdeauna tămăduitori; considerau pur și simplu că au intuiție. Erau în general femei mai în vârstă care credeau de mult timp că simt bine corpul. Când mi s-a spus că vine o tămăduitoare din munți, m-am așteptat la cineva de vârsta mea. S-a uitat în sfârșit la Helena. Ești atât de tânără! Nici nu-ți dai seama cât de tânără ești. Sacrifici lucruri cărora nici măcar nu le înțelegi prețul.

Emoțiile Helenei erau o masă încâlcită.

— Nimeni nu mă obligă să fac ceva ce n-am... consimțit să fac.

— La ce-ai spus tu vreodată „nu"? a întrebat-o sora Pace și, nemaiașteptând-o să-i răspundă, a continuat: Crezi că un ins precum Crowther n-a observat asta?

Poate ar fi spus mai multe, dar ușa s-a deschis și Crowther și-a făcut apariția alături de o tânără.

— Puteți să vă întoarceți la spital, soră-șefă, a spus el apăsat, ținând ușa deschisă.

Sora a bătut-o ușor pe Helena pe genunchi și s-a ridicat, privindu-l încruntată pe Crowther când a trecut pe lângă el. El a închis ușa ferm, apoi s-a întors spre Helena.

— Ea e Ivy; îți va urma instrucțiunile ca să-ți tămăduiască mâna stângă.

Fata a făcut un pas înainte. Se mișca șovăielnic, ca o căprioară, dar ochii îi erau ascuțiți, ca de vulpe. Părea să aibă cincisprezece ani, dar Helena se îndoia chiar și de atât. Nu mai auzise de un vivimant așa de tânăr. După cum spusese sora-șefă, abilitatea se manifesta de obicei mai târziu în viață. Războiul îi îmbătrânise pe oameni înainte de vreme, în multe feluri.

Ivy n-a zis nimic când Helena i-a arătat încheietura stângă și i-a explicat în termeni cât mai simpli ce crede că e în neregulă, ce trebuie făcut și de ce trebuie avut grijă. N-o tămăduise niciodată altcineva decât ea însăși și, când Ivy a întins mâna și i-a atins brațul, s-a uitat de mai multe ori panicată la Crowther.

Fata era uluitor de pricepută la vivimanție, dar avea o rezonanță deloc subtilă. Durerea și umflătura din încheietura și din degetele Helenei au dispărut rapid și Ivy i-a căutat fractura. În câteva minute, Helena și-a putut mișca din nou degetele fără prea multă durere și a început să-și simtă rezonanța.

— Mulțumesc, a zis, trăgându-și mâna înapoi cât a putut de repede.

Ivy și-a lăsat mâna să cadă. O urmărea pe Elena cu o curiozitate stranie în ochi.

— Sora mea te place.

— Ah! Lucrează la spital?

— Ivy, a spus Crowther aspru, ieși imediat! Și niciun cuvânt despre asta nimănui!

Ivy a dat din cap nepăsătoare și a plecat. Crowther a închis iar ușa. Helena a vrut să întrebe cine e fata, dar se temea de discuție și și-a îndreptat atenția asupra mâinii sale drepte. Și-a blocat nervii la cot și a început să se examineze precaută.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că Ferron s-a supărat din cauza săptămânii trecute, a răspuns Helena, mulțumită că are pe ce să se concentreze numai să nu-l privească. Știți cât e de mândru. Nu cred că i-a plăcut că l-am ajutat. Abia am ajuns și mi-a spus că vrea să mă vadă luptând.

A ridicat privirea exact când Crowther strângea buzele într-o linie subțire.

— Ți-ai dezvăluit vivimanția?

— Nu.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

El a dat din cap, părând încă sceptic.

— Cine era fata? a întrebat Helena.

— O orfană, a spus Crowther. Am găsit-o în mahalale. A scos un sunet iritat. O să spui că ai răcit. Poți să-ți iei câteva zile libere. Dar n-ai voie să mai fii văzută întorcându-te la Sediu în starea asta. Nu departe avem un loc unde ai să găsești în permanență haine și obiecte de primă necesitate. Pe viitor te duci acolo în situații de-astea. Dacă nu te prezinți aici, ai să fii căutată acolo.

Helena a dat slab din cap. Umflătura de la mâna dreaptă i se vindecase în sfârșit suficient ca să poată examina ce-i făcuse Ivy la stânga.

N-a avut nicio ocupație cât timp a așteptat să i se vindece mâinile. Zilele libere erau poate o precauție exagerată, dar mai bine să fie sigură. Dacă rămânea cu leziuni ale nervilor de la mâini, ar fi devenit aproape inutilă. Și-a făcut de lucru punându-și în ordine lucrurile din cufăr. Nu erau multe în afara unor caiete vechi de curs de la Institut. Își lăsase majoritatea obiectelor personale în Etras, pentru că Institutul avea cămine mici și reguli vestimentare stricte. Într-o cutie mică zăcea o ferotipie cu ea și tatăl ei chiar dinainte să-și înceapă studiile la Institut. Avea zece ani, era în uniformă și o expresie nerăbdătoare pe chip. Tatăl își îmbrăcase halatul medical alb pentru poză, deși nu era autorizat în Paladia. Voise să arate ca un profesionist când venise s-o înscrie.

Helena a închis cutia și a luat amuleta, potrivindu-i razele cu cicatricile din palma ei. S-a dus la fereastră, ținând-o încă în timp ce urca pe acoperiș. Luc era cel care-i arătase cum să se cațăre de pe pervaz pe acoperișul ușor înclinat de sub farul din Turn. Deasupra ei ardea focul Flăcării Eterne și Helena a stat în picioare, singură, despărțită de prăpastia letală de dedesubt

numai printr-o balustradă joasă de fier. Ar fi vrut să-și poată opri mintea măcar puțin. Tehnica redirecționării nu-i dădea decât un scurt răgaz, după care nefericirea i se strecura mereu înapoi în suflet.

S-a uitat la stema în șapte colțuri, la suprafața în care se răsfrângeau flăcările albe de deasupra. Aproape i-a dat drumul peste marginea acoperișului, vrând s-o vadă cum cade până dispare. Îi era rușine de fiecare dată când se uita la ea, stânjenită de câtă însemnătate crezuse că are. A lăsat lanțul să-i alunece printre degete, dar s-a oprit. Nu. Amuleta n-o reprezenta pe Ilva, ci îl simboliza pe Luc. Ilva profitase de asta, dar nu era vina lui. Helena făcea asta pentru el, iar el merita.

Și-a trecut lanțul înapoi peste cap, ascunzându-l sub haine, și s-a așezat acolo privind orașul în timp ce aurul se încălzea lângă inima ei.

CÂND S-A ÎNTORS LA AVANPOST săptămâna următoare, avea deja planuri pentru situații de urgență. Locul de care-i vorbise Crowther, într-un subsol abandonat, urma să funcționeze ca refugiu secret improvizat. Dacă era rănită și nu se putea tămădui singură, Helena trebuia să meargă acolo. Găsea provizii medicale de bază și un radio cu unde scurte. Un mesaj cifrat i-ar fi adus-o pe Ivy.

Ferron întârzia. Din nou. Întârzia des, dar de data asta Helena era prea neliniștită ca să mai aștepte. Tocmai își luase geanta pe umăr când s-a deschis ușa.

A tresărit când el a intrat în cameră, închizând ușa, și s-a auzit pocnetul mecanismului. Inima i-a stat în piept.

— Am întârziat, a spus Ferron.

Helena s-a silit să respire și să se concentreze ca să poată vorbi.

— Ne... ne antrenăm și s-săptămâna asta?

— Nu, a spus el repede. Nu. N-o să-ți mai fac ce ți-am făcut.

Helena a încuviințat rapid, dar știa că nu poate să-l creadă. Avea să redefinească termenii înțelegerii de fiecare dată când îi convenea. L-a privit cu precauție.

Ferron a dat să deschidă gura, apoi s-a oprit, strângând mâna pumn.

— Ce-i? s-a stropșit ea și i-a aruncat o privire tăioasă, sătulă să aștepte tot timpul să vadă ce vrea el să mai facă.

El și-a ferit ochii și s-a uitat la podea.

— N-am vrut să-ți fac rău, a zis.

Helena a râs crispat.

— Mda, m-am așteptat dintotdeauna să-mi faci.

El a ridicat ochii și în ei a fulgerat o clipă furia.

Helena începea să-i dea de cap. Ferron se credea mai presus de ceilalți Nemuritori. Respingea orice-l punea în aceeași oală cu ei. De asta dăduse înapoi și se prefăcuse că ea are autonomie în învoiala dintre ei. Dar, orice și-ar fi dorit el să creadă despre sine, era croit din același material ca și ceilalți. Helena l-a privit încruntată.

— Dac-ar fi murit cineva săptămâna trecută pentru că eu eram prea rănită ca să pot lucra, vina ar fi fost a ta.

El a pufnit disprețuitor.

— Și asta ar trebui să conteze pentru mine?

— Ar conta, dac-ai fi om.

El a strâns din dinți.

— Dacă tot suntem sinceri azi, ești jalnică la autoapărare. Mai rău decât mă așteptam. Ceea ce spune ceva, fiindcă am o părere foarte proastă despre tine. Credeam că Rezistența își ține personalul medical cât de cât pregătit de luptă.

— Spitalul e apărat. E mai practic așa decât să te aștepți ca personalul medical să fie instruit și antrenat pentru situații de luptă.

Ferron nu era clar de acord.

— Aici nu ești la spital, a zis el, plimbându-se încet în jurul ei. Ești prea firavă. N-ai deloc mușchi. Nici nu cred că pot face ceva cu tine în starea asta. O să fiu nevoit să încep cu exerciții calistenice înainte să putem face ceva.

La Institut, calistenia fusese întotdeauna disciplina pe care Helena o urâse cel mai tare.

— Chiar dacă am consimțit, nu poți să mă antrenezi în niciun fel care mi-ar putea răni mâinile.

El a tăcut o clipă.

— Dacă te rănești, te repar.

Helena a simțit că i se învârte capul. Nici nu-i trecuse prin minte că, dac-ar fi vrut, el ar fi putut s-o rănească, s-o vindece și apoi s-o rănească din nou, fără să lase nicio urmă.

Ferron a scos un plic, întinzându-i-l, dar, când ea a încercat să-l ia, el l-a ținut câteva clipe, studiind-o.

— N-aveți mâncare de ajuns?

Ea n-a zis nimic, a tras doar de plic și a așteptat ca el să-i dea drumul. Crowther îi spusese foarte clar că Ferron nu trebuie să afle niciun fel de informații de la ea.

Buzele lui s-au strâns într-o linie rigidă.

— Transporturile pentru zona de sud despre care am inclus informații sunt probabil de alimente. Dacă reușiți să puneți mâna pe ele, spune-i lui Crowther să vă mărească rațiile!

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU, o echipă de cercetași a reușit să captureze și să omoare o himeră, deși toți au recunoscut că oricum era aproape moartă când o încolțiseră. Cadavrul a fost adus înapoi pentru analiză și, după ceva dezbateri, să facă disecția a fost desemnată Helena. Himerele fuseseră create prin vivimanție, deci era nevoie de un vivimant ca să înțeleagă cum anume. Era de datoria Flăcării Eterne să studieze practicile dușmanilor.

Rămășițele miroseau deja îngrozitor, de parcă himera ar fi fost într-un stadiu incipient de descompunere când murise. În procesul asamblării fusese jupuită și vivisecționată, mușchii îi fuseseră tranșați și amestecați cu părți din alte creaturi. Mai multe organe fuseseră înlocuite. Avea craniu de reptilă, dar o parte fusese scobită pentru a găzdui creierul mai mare al unui mamifer.

Nu se folosise necromanția; reanimarea animalelor se încercase de multe ori în trecut și niciodată nu funcționase. Fusese vie în timp ce era asamblată, dar Helena nu-și putea imagina cum o ținuseră în viață.

În timpul disecției a ajutat-o Shiseo, înmânându-i uneltele de care avea nevoie. Helena nu înțelegea de ce e pus să lucreze ca asistentul ei. Era mult prea educat pentru așa ceva; amploarea cunoștințelor lui metalurgice i-ar fi făcut de rușine pe mulți maeștri. Cererea Ilvei fusese o insultă.

În timp ce ea scria raportul, Shiseo era ocupat să deseneze niște diagrame complexe pentru tincturile infuzate cu metal despre care discutau în ultima vreme. Argintul, cuprul și fierul aveau toate utilizări medicinale și amplificau eficacitatea anumitor extracte.

— Shiseo, i-a spus ea, ridicând privirea. Ai vreun loc al tău unde poți să lucrezi?

El s-a oprit.

— Nu. Era vorba să predau, poate, la Institut, dar...

A scuturat din cap.

Ea s-a foit, simțindu-se stânjenită de cât de mult îi luase să înțeleagă de ce acceptase Shiseo postul de asistent pe lângă ea.

— Trebuia să-ți fi spus mai devreme. Dacă vrei să lucrezi la proiectele tale, poți folosi laboratorul ăsta.

El i-a zâmbit vag, dând din cap, dar ea și-a dat seama imediat că n-o să profite de ofertă.

Poate se înșela. Oare Ilva îl presase să accepte slujba făcându-l să se simtă vinovat? Bineînțeles. El venise în Paladia cerând azil politic, iar Ilva îi amintise de această datorie. Așa s-ar fi explicat de ce era extrem de atent să nu jignească pe nimeni. Helena s-a simțit vinovată, dar chiar avea nevoie de el.

— Trebuie să te previn că, practic vorbind, am furat laboratorul ăsta, a zis ea, ridicând iar privirea. Adică, evident, a fost întotdeauna aici, dar nu-l

folosea nimeni, așa că eu pur și simplu m-am instalat și am început să lucrez fără permisiune. Helena a ridicat din umeri. Toată lumea presupune pur și simplu că mi-a aprobat altcineva. Așa că înțeleg dacă nu-ți plac... laboratoarele dobândite pe căi nu tocmai curate, dar ești binevenit să folosești spațiul pentru orice te interesează.

El a privit-o cu fața impasibilă și rezervată, apoi pielea i s-a încrețit la coada ochiului.

— Poate sunt câteva lucruri.

În săptămânile care au urmat, întâlnirile cu Ferron au devenit sporadice. Helena făcea cu sfințenie exercițiile calistenice, așa cum i se spusese, dar deseori el nu mai apărea. Uneori găsea un plic lăsat pe masă; alteori aștepta și pleca într-un final cu mâinile goale. Inelul i se înfierbânta la ore ciudate și era silită să alerge la Avanpost doar ca să descopere o scrisoare sau o hartă lăsată acolo, după ce Ferron deja plecase. Informațiile păreau utile, dar își dădea seama că și Crowther își pierde răbdarea cu ea și o tratează ca pe un caz pierdut.

A fost surprinsă când a deschis ușa locuinței și l-a găsit din nou pe Ferron așteptând-o. Când ea a intrat, el stătea la masă cu o monedă de argint în mână, pe care o învârtea și o răsucea absent. S-a așternut o tăcere lungă, apoi el a vorbit fără s-o privească:

— Marele Necromant va fi plecat din țară săptămâna viitoare. Se duce în Hevgoss. S-au făcut pregătiri ample pentru asta. Aproape o treime dintre Nemuritori o să meargă cu el. Călătoria a fost ținută secretă; doar câțiva știu de ea. Ferron s-a oprit, apoi a vârât moneda în buzunar. N-a mai plecat niciodată așa. Dacă Rezistența aștepta vreo ocazie, asta ar fi. Nemuritorii o să se înțeleagă greu între ei, pentru că fiecare o să vrea gloria și laurii pentru sine.

— Și cred că și tu te numeri printre cei care pleacă, a spus Helena pentru că, desigur, el ar fi lăsat orașul să ardă și vina să cadă asupra altora, iar el s-ar fi întors doar ca să culeagă roadele.

Asta urmărise de la început. Jocul lui pe termen lung. Rezistența îi dădea exact apă la moară și Helena n-avea ce face, pentru că trebuiau să profite de o asemenea șansă, altfel ar fi putut la fel de bine să capituleze de pe acum. N-aveau cum să reziste până la sfârșitul anului.

El n-a spus nimic.

— Altceva?

Ferron a clătinat din cap, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. S-a oprit chiar înainte s-o deschidă.

— Cred că putem sări peste următoarele câteva săptămâni. Nu mă aștept să pot ajunge.

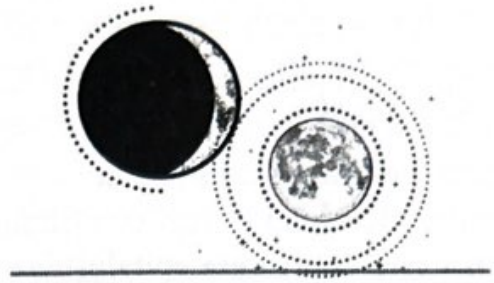

CAPITOLUL 32

Maius 1786

Vestea că Morrough urmează să plece împreună cu atâția Nemuritori era ocazia pe care o așteptase Flacăra Eternă. Ca un mecanism ce se pune brusc în mișcare, Rezistența a început să se pregătească rapid de atac.

În ultimele luni, Crowther diseminase informațiile aduse de Ferron, împărțind diferitelor surse hărțile obținute, detalii despre patrule și schimburi, despre lanțuri de comandă, despre cine și în ce ordine ar fi reacționat în caz de urgență și cum ar fi contraatacat la o ofensivă a Rezistenței. Batalioanele abia așteptau lupta.

Dar Helenei sub piele i se cuibărise un sentiment necruțător de teamă, crescând cu fiecare clipă. Dacă era o capcană? Dacă Ferron mințise și strecurase în informațiile lui o cursă? Se tot gândea la cât de ciudat i se păruse atunci.

Spitalul aștepta încordat, prins între speranță și spaimă. Apoi au sunat sirenele și au început să vină camioanele. Răniții s-au revărsat, umplând saloanele și aglomerând coridoarele. Nu era loc pentru toți. Helena n-a avut răgaz decât să perceapă cât de cumplit de vinovată se simte. Spitalul era plin în urma bătăliei; trebuia să muncească.

„Tu ești de vină. Trebuia să fi știut. Ferron e un monstru. Un trădător din naștere, la fel ca tatăl lui."

Helena nu tămăduise niciodată atâția oameni. Lucra cu atâta frenezie, încât amuleta de la gât aproape că-i ardea pielea. Două ucenice au clacat, cu rezonanța secătuită de epuizare.

Trecuse mai bine de o zi până când cineva i-a spus că nu pierduseră. Atacul nu fusese un eșec, ci un succes spectaculos. Rezistența cucerise

porturile; recuperaseră cea mai mare parte a Insulei de Est. Se mai dădeau lupte în colțul de sud-vest, dar se așteptau să ocupe din nou întreaga insulă.

Chiar și după ce vestea s-a confirmat, Helenei abia dacă-i venea să creadă. Răniții continuau să sosească.

Rezistența găsise închisori pline de disidenți. Una dintre cele mai mari clădiri de lângă porturi fusese un laborator. De acolo veniseră camioane pline cu provizii și instrumente medicale cum Helena nu mai văzuse de ani buni. Anestezic adevărat și antiseptice. Lăzi întregi cu rășină de opiu. Tifon și bandaje curate. Dar exaltarea care cuprinsese spitalul după avalanșa de provizii s-a risipit brusc când au început să sosească victimele laboratorului. Sanitari și asistente care munciseră neclintiți mulți ani cedau nervos în fața acestor oameni și trebuiau trași pe dreapta. Laboratorul nu crease doar himere din animale. Victimele care soseau erau aproape de nerecunoscut, subiecți ai unor experimente care sfidau orice logică. Trupuri demontate și reasamblate metodic. Și erau foarte mulți. Încercările de a-i trata au căzut pe umerii Helenei. Chirurgii nu găseau nicio cale, iar ucenicele nu rezistau. Nici Helena n-a putut face nimic. Oricât s-a zbătut ea, toți au murit.

Pentru trupe, Recucerirea s-a încheiat repede. Ceea ce Nemuritorii erodaseră și măcinaseră ani la rând a fost recuperat dintr-o singură lovitură coordonată, considerată un triumf militar istoric. Însă pentru spital a fost un coșmar fără sfârșit.

Veștile că Morrough se întorsese au fost urmate de zvonuri despre tulburări masive în rândurile inamicului când s-a făcut împărțirea vinii. Apoi au venit contraatacurile și încercările de a recuceri porturile. Au trecut săptămâni până când lucrurile s-au liniștit într-un final. Turele din spital au revenit treptat la normal și au fost aduse mai multe tămăduitoare ucenice. Cumva, Crowther și Ilva știau exact cine are rezonanța latentă pentru așa ceva, chiar și când fetele însele nu bănuiau.

Helena era atât de sleită la sfârșit, încât abia a vorbit timp de câteva zile, ca și cum uitase să mai fie om. Când a găsit-o în depozit făcând mecanic inventarul, sora Pace a dat-o afară din spital, spunându-i că, afară de vreo urgență, n-are voie să revină mai devreme de patru zile.

Helena n-a știut ce să facă altceva decât să-și reia vechiul program, așa că în ziua de martis s-a trezit dis-de-dimineață, și-a luat geanta și a ieșit din oraș. Inundațiile de primăvară se terminaseră și smârcurile începuseră să înflorească. În jurul ei zumzăiau roiuri de insecte, cu aripile sclipind în lumină. Soarele contura șirul de munți dinspre răsărit, aurind crestele. Vântul nu mai foșnea în trestiile moarte, ci șoptea printre ierburile mlaștinilor. Aerul vibra de triluri de păsări. Smârcurile fremătau de viață, pline de vegetație nouă. Helena ar fi putut să culeagă ore în șir și tot ar fi rămas destul. A luat doar ceea ce i s-a părut mai de preț, apoi s-a spălat pe mâini într-un iaz verde, plin de mâzgă, și s-a îndreptat spre Avanpost.

Abia apucase să se gândească la Ferron, dar și-a zis că ar trebui măcar să verifice dacă nu lăsase vreun mesaj. Nu mai primise nicio instrucțiune de la Crowther după atac.

L-a zărit din clipa în care s-a deschis ușa. Stătea rezemat cu șoldul de masă. Avea umerii lăsați, iar brațele îi atârnau fără vlagă pe lângă trup.

— Arăți groaznic, i-a zis el când a pășit în cameră.

Ea s-a oprit brusc.

— Tu arăți și mai rău.

Ferron a râs încordat.

— Serios?

Helena era prea șocată ca să-i răspundă. El slăbise la față, de parcă-și pierduse aproape toată greutatea care-i mai rămăsese. Oasele craniului îi ieșeau vizibil prin piele. Arăta... ca un cadavru. Helenei i s-a pus un nod în gât. Pielea lui era cenușie și subțire ca hârtia, ochii i se adânciseră în orbite. Părul închis îi atârna fără vlagă pe lângă față, murdar și nepieptănat. Nu părea să fi mâncat, să fi dormit sau să se fi spălat în săptămânile de când îl văzuse ultima oară.

— Ești... ești... ești mort? s-a silit ea să-l întrebe.

Se putea oare să fi fost ucis și apoi transformat într-un strigoi în propriul corp? Era posibil așa ceva?

El a schițat un zâmbet care i-a crăpat buza de jos și un fir de sânge i s-a prelins pe bărbie. S-a vindecat instantaneu.

— Ai crede, așa-i? Nu. Sunt încă... viu.

— Ce s-a întâmplat?

Helena a făcut un pas înainte, dar i-a fost teamă să-l atingă. Arăta de parcă stătea să se fărâmițeze.

El a tras puțin aer în piept.

— Poate ai observat că Marele Necromant n-a fost mulțumit din cauza porturilor. S-a pleoștit, plecând capul, apoi s-a smucit brusc în sus, cu fața schimonosită de durere. Ghinion... pentru comandantul care răspundea de ele.

Helena a simțit că o ia cu amețeală. Nu... nu se putea. Ferron plecase cu Morrough și ceilalți în Hevgoss. A clătinat din cap.

— Dar nu tu erai la comandă acolo. Era... erau comandați de...

Nu-i venea numele în minte, dar era altcineva. Și-ar fi amintit dac-ar fi fost Ferron. El nu avansase destul pentru o asemenea poziție.

— A fost o schimbare recentă în conducere, a răspuns el cu glas răgușit. Nu contează. A avut succes? Atacul? E clar că ați luat insula, dar... A înghițit în sec. O s-o păstrați? Mai aveți destui oameni pentru așa ceva?

Helena n-avea voie să-i spună nimic, dar el suferea atât de mult, încât nu s-a putut abține.

— Mai mulți decât speram, a spus.

Ferron a înghițit iar și a dat ușor din cap.

— Bine. Ochii i s-au închis o clipă. E bine, presupun. A tras aer în piept. Tremura. Trebuie să plec. Doar... am vrut să știu... N-o să mai vin până aici.

A încercat să se scoale, dar s-a prăbușit. S-a prins de scaun și a căzut pe el. I-a scăpat un geamăt jos, aproape un țipăt. A încercat să se ridice din nou, însă n-a putut pune greutate pe brațe. Respirația îi devenea tot mai sacadată.

— Ferron, ce ți s-a întâmplat? Ce e în neregulă?

Helena a ridicat brusc vocea lângă el. și nu știa ce să facă. Ferron a închis ochii. Respira superficial.

— Du... dă-te-n mă-ta, Marino!

Ea s-a apropiat ca de un animal rănit, cu mâinile întinse la vedere.

— Ferron, știu că ești rănit. Poate reușesc să te ajut, i-a zis cât a putut de blând.

El a scos un râs răgușit.

— Nu poți face *nimic*.

— Lasă-mă să încerc! Era suficient de aproape acum ca să-i vadă venele de sub pielea gâtului, nu albastre, ci aproape negre, ca o otravă. Nu-ți fac nimic.

Ochii lui s-au deschis brusc și chipul i s-a luminat de furie.

— Nu te preface că-ți pasă! s-a răstit. Te aștepți să cred că nu știai ce-o să se întâmple?

Ea a scuturat din cap.

— Nu, nu știam. M-aș fi întors mai devreme dac-aș fi știut.

După cum arăta, deteriorarea lui nu fusese rapidă. Ajunsese în starea asta în decurs de câteva săptămâni. Dacă spunea adevărul, dacă el fusese comandantul porturilor în timpul atacului, atunci toate informațiile pe care le dăduse fuseseră cu bună știință în detrimentul lui.

— Te rog! Helena i-a întins mâna. Lasă-mă să încerc să te ajut!

— Plantele tale de smârc n-au cum să rezolve chestia asta, a zis el, făcând o grimasă și încercând să se ridice din nou. Asistentele ca tine nu fac doi bani.

Ea a înghițit în sec.

— Asta ar fi fost valabil dacă chiar aș fi asistentă.

I-a atins obrazul cu vârful degetelor și nu și-a ascuns rezonanța. Știa că-și sabotează misiunea, dar asta n-ar mai fi contat dacă el ar fi murit; misiunea era deja un eșec pe toate planurile. Când rezonanța ei a intrat în contact cu corpul lui, Helena aproape și-a smuls mâna înapoi. Talismanul din pieptul lui emitea atâta energie, încât amenința să-i ardă nervii. Fiecare celulă din corpul ei îi simțea arsura.

Ferron murea. Iar și iar. Corpul lui își forța atât de mult limitele, încât ceda, doar ca să se regenereze imediat și să cedeze din nou. Era mort și viu în același timp, pentru că stătea în mijlocul unui cerc regenerativ vicios.

S-a smucit de lângă ea de parcă el ar fi fost cel ars.

— Nemernică ipocrită ce ești! Am știut eu că-ți simt rezonanța când mi-am pierdut brațul.

Helena a lăsat mâna jos și i-a evitat privirea acuzatoare.

— Mi s-a cerut să nu-ți spun.

— Și acum?

Ochii lui se îngustaseră ca niște fante.

— Nu cred că mai contează. Dacă nu fac ceva, o să mori.

— Mă îndoiesc că am norocul ăsta, a zis el cu voce uscată.

Helena a întins mâna, abia atingându-l pe braț.

— Ferron, ce-ai pățit la spate?

El a închis ochii, ca și cum discuția îl istovise. Ea îi vedea venele negre până și pe pleoape.

— N-ai decât să te uiți singură, a zis el până la urmă, dacă ești așa încăpățânată.

Helena i-a desfăcut foarte încet mantia și i-a îndepărtat-o cu grijă. El a tresărit, dar n-a scos niciun sunet. Când i-a descheiat cămașa, în aer s-a răspândit o miasmă de răni vechi și putrede. Pășind cât mai neauzit în spatele lui, ea i-a dat jos hainele de pe umeri. Dedesubt nu era niciun bandaj. Tot spatele lui era o rană supurândă, zdrențuită, tăiată precis de la umeri până mai jos de coaste. Cineva îi gravase o diagramă alchimică în piele.

Ferron a tras aer în piept și Helena i-a zărit albul coastelor pline de crestături.

Tăieturile de pe umeri erau cele mai groaznice. Nu erau doar până la os, ci *în* os, scrijelituri în omoplați în care fusese sudat un aliaj de lumithiu, contopit cu osul ca să țină diagrama activată și funcțională. Oricare ar fi fost abilitățile lui regenerative, nu erau suficiente ca să lupte cu leziuni de o asemenea amploare.

Diagramele puteau fi pur și simplu ilustrative, pentru consemnarea sau calculul vizual al unui proces alchimic, dar erau folosite și pentru transmutație sau alchimizare când procesul era prea complex pentru o simplă manipulare a rezonanței sau când se lucra cu compuși de origine organică, care aveau tendința de a fi instabili. Se desenau cu cretă sau cărbune sau se gravau pe o placă specială cu un stil, un condei metalic. Dar Helena nu mai văzuse nimic asemănător cu ceea ce i se făcuse lui Ferron.

— De ce...? Vocea Helenei s-a stins. De ce ți-ar face așa ceva?

— Hm... a spus el încet, cu glas îndepărtat. Au fost o mulțime de idei ce-ar trebui făcut cu mine... s-au discutat tot felul de pedepse pentru... eșecul meu. Bennet era supărat că și-a pierdut laboratorul, toți subiecții și

experimentele lui. Își dorea de mult să experimenteze pe un Nemuritor. A spus că, fiind cel care suferise cea mai mare pierdere, lui ar trebui să i se dea voie să mă pedepsească. Ferron a tăcut o clipă și a adăugat: Marele Necromant spune că, dacă supraviețuiesc, voi fi iertat.

Helena nu-și putea desprinde ochii de rană. Pielea din jurul crestăturilor dădea semne de septicemie. Filamente de infecție i se răspândeau sub piele, pătrunzându-i în sânge. Prea speriată ca să atingă zona din jurul diagramei, i-a pus mâna pe braț. El s-a strâmbat la atingerea ei. Corpul lui încerca încă să se regenereze, să vindece rănile care alcătuiau diagrama. Nervii erau toți intacți. Probabil trăia o durere de neimaginat.

Ea nu știa ce-ar fi trebuit să facă, dar nu putea doar să stea și să se uite. A încercat să amorțească zona, să lucreze dinspre exterior spre interior, dar nu ținea. Oriunde exista suficient țesut viu de amorțit, regenerarea lui îl inversa. Nici măcar nu-l putea cruța de durere.

Lucrând cât îndrăznea de aproape de rană, a simțit că metalul sudat în umerii lui e un aliaj de lumithiu și titan, cu o rezonanță atât de ascuțită, încât i-a vibrat în dinți. Habar n-avea cum de Ferron rămăsese în toate mințile cu așa ceva lipit în corp. Era dincolo de puterile ei, mai mult decât fusese orice altceva vreodată.

— Îmi pare rău, nu pot să tămăduiesc asta.

El a râs uscat.

— Știu.

— Dar... Helena a înghițit în sec, gândindu-se încă. Cred că aș putea măcar să nu las infecția să se răspândească și să-ți mai ușurez chinul. Poate... e o șansă să supraviețuiești. Asta e condiția, nu? Dacă supraviețuiești, nu-ți mai fac nimic.

Ferron nu i-a răspuns.

Pornind de la umărul lui stâng, Helena a urmat cu propria-i rezonanță traseul venelor, ținându-și degetele la o fracțiune de milimetru de pielea lui și trăgând înapoi, către tăietură, otrava din sânge. Pe spatele lui s-au scurs picuri de puroi și de sânge aproape negru. Ea i-a șters cât a putut de blând cu colțul unei batiste, ca să nu-i pătrundă în celelalte răni.

Ferron s-a cutremurat din tot corpul și a scos un șuierat mut.

— Ce faci? a întrebat-o printre dinți.

— Tăieturile astea te otrăvesc. Ești pe moarte și corpul tău își trage resurse de unde poate ca să se regenereze și să te reînvie, dar nu prea mai are de unde. E ca atunci când ți-ai pierdut brațul. N-ai putut să te regenerezi până nu s-a oprit sângerarea. Dacă vrei să te recuperezi, trebuie să ne ocupăm de infecție și de acolo să ne întoarcem la răni.

El a plecat capul, răsuflând întretăiat.

— Noroc că mi-ai putut examina în detaliu fiziologia când eram inconștient!

— Da, într-adevăr, a spus ea sec și a scos mai multă otravă.

Ferron a gemut printre dinți și mâinile i-au zvâcnit spasmodic când batista i-a atins din nou spatele. Nu scosese nici măcar un sunet când îi fusese smuls brațul.

Helena s-a oprit, cu mâinile în aer.

— Vreun sedativ ar avea efect asupra ta?

— Nu, i-a răspuns el cu glas surd. Nimic n-are efect. Abia dacă pot să mă îmbăt ca lumea.

Ea i-a atins șovăitoare ceafa.

— De obicei lucrez local când blochez durerea, dar aici ai un punct în creier. Dacă-l stimulez, o să adormi. N-ai să simți nimic. Corpul tău n-ar trebui să vadă asta ca pe o manipulare, pentru că nu blochez nimic. Vrei să încerc?

— Poți...? Vocea lui Ferron a tremurat. Știi să faci asta?

— Da. Cred că da.

El a rămas tăcut. Helena i-a urmărit respirația neregulată, coastele care i se ridicau și-i coborau.

— Atunci încearcă! a spus el. Nu c-ar fi fost vreodată ceva care să te împiedice să mă omori.

Helena a ignorat comentariul.

— Atunci ar trebui să te întinzi.

Masa era crăpată pe mijloc, dar încă suficient de stabilă, așa că ea a improvizat un pat, întinzându-i mantia deasupra. Mâinile lui tremurau și a apucat-o de umăr când ea l-a ajutat să se ridice în picioare. A gemut înăbușit și și-a sprijinit greutatea de ea. Tot corpul îi tremura violent când aproape s-a prăbușit pe masă.

Helena i-a strecurat degetele prin păr până a găsit adâncitura de la baza craniului, sub protuberanța occipitală. A fost nevoie doar de o mică ajustare a energiei până ce i-a simțit corpul inundat pașnic de amorțeală și căzând în nesimțire. Putea lucra mai ușor acum, fără ca el să tresară de fiecare dată când îl atingea. A tras afară infecția, ștergând întruna, dar nu se putea gândi decât la cât de veche era probabil rana.

Ar fi trebuit să se întoarcă mai devreme. Era vina ei: presupusese că el o să lase orașul să ardă și și-l alungase din minte. Fusese atât de îngrozită că ar putea să-i trădeze, încât nu stătuse nicio clipă să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă nu-i trăda.

Mâinile îi tremurau deasupra rănilor acum curățate în timp ce se gândea ce e de făcut. Voia să-i scoată metalul din oase, dar titanul se contopise.

A strâns amuleta în mână, disperată după o cât de mică senzație de siguranță.

Leziunea din corpul lui nu erau doar niște crestături și o transmutație metalică. Diagrama era activă; Helena simțea vibrația rezonanței care o

străbătea. Modificarea unei diagrame active era extrem de periculoasă, genul de procedură care te putea costa un mădular. Ar fi putut muri amândoi dacă încercau așa ceva.

Trebuia să găsească o cale ca Ferron să supraviețuiască, dar diagrama era gravată în trupul lui și se alimenta din energia talismanului, deturnând puterea care ar fi trebuit să-l regenereze și redirecționând-o pe propriile ei trasee. Nu avea un cerc de limitare. Se activa întruna, iar simbolurile acționau nu asupra unei ținte exterioare, ca într-un laborator, ci asupra lui *Ferron*. Puterea era redirecționată, mutată și reintrodusă în el într-un circuit închis.

Un om obișnuit ar fi murit, dar Ferron nu murea atât de ușor – însă nici nu se putea schimba. Helena începea să înțeleagă cum funcționează „imortalitatea" Nemuritorilor. Ferron nu era fără vârstă; trupul lui era captiv în timp, regenerarea îl menținea așa cum era. Nu-l lăsa să se schimbe, nici cu vârsta, nici din cauza vreunei vătămări. Dar diagrama era menită să-l schimbe. Puterea mutată exista exclusiv cu scopul de a schimba, iar contradicția aceasta îl omora într-un mod mult mai profund decât uriașa rană de pe spate.

Era ca într-un creuzet și *el* era creuzetul și fie avea să moară în chinuri, fie să fie complet alchimizat în ceva capabil să supraviețuiască paradoxului.

Helena a studiat simbolurile, încercând să înțeleagă ce erau destinate să facă. Nu mai văzuse niciodată o diagramă menită să acționeze asupra unei persoane, dar cunoștea foarte bine simbolismul alchimic. Desenul fundamental era o stea clasică corelată cu cele opt planete. Paladienii iubeau grupurile de cinci sau opt. Singura excepție cunoscută ei era piromanția, după care fusese modelată stema în formă de soare a familiei Holdfast, care folosea cifra șapte.

Semnele gravate în pielea lui Ferron erau ca un fel de formulă alchimică folosită pentru a exprima un concept literar. Nu era nemaivăzut ca alchimiștii să scrie făcând uz de simboluri și simbolism alchimic, mai ales în manuale, ca să facă informațiile accesibile numai inițiaților, dar Helena nu mai văzuse niciodată metoda aplicată într-o diagramă funcțională. Fiecare dintre cele opt puncte avea un concept distinct, creat din combinații de simboluri. Helena le-a interpretat treptat.

Calculat, viclean, devotat, hotărât, nemilos, neabătut, nesovăitor și neclintit.

Era de așteptat ca o diagramă care funcționa asupra cuiva să nu fie o formulă obișnuită de transmutație, dar ideea de a forja trăsături într-o ființă umană era terifiantă. Dac-ar fi funcționat, l-ar fi modelat pe Ferron conform acestor opt calități reunite, riscând să șteargă orice altceva din el.

El avea să continue să se vindece cel puțin până când metalul avea să se sudeze complet. Rănile erau toate interconectate într-o diagramă continuă. Dată fiind reacția lui când îi propusese să-l adoarmă, probabil rămăsese conștient pe tot parcursul procedurii. Degetele i-au tremurat și Helena și-a pus mâna peste a lui. Pielea lui era rece și subțire ca hârtia.

Voia să-i închidă rănile, dar era prea multă interferență activă în tăieturi. Ar fi omorât orice țesut nou.

Dac-ar fi reușit să-l însănătoșească, corpul lui ar fi putut coopera cu ea ca să închidă rănile, însă procesul ar fi durat. Tot atât cât durase să ajungă până aici.

A îndepărtat țesutul mort cu ajutorul vivimanției, apoi a umblat în geantă și a căutat printre proviziile pentru mica ei trusă medicală pe care o rearanjase. S-a gândit să dea o fugă la Sediu, dar i-ar fi luat prea mult. S-a uitat prin ceea ce strânsese dimineață. A încercat să se gândească la ce i-ar fi putut fi util. Sedativele și interferența transmutațională nu erau compatibile, dar tratamentele topice ar fi putut avea efect. Măcar ar fi împiedicat infecția. Avea să facă un unguent transdermal cu eliberare prelungită. Shiseo sigur ar fi avut idei.

A scos o alifie pe care o făcuse ea din scoarță de salcie, mușcându-și buzele, bătând ușor darabana în capacul cutiei, dorindu-și să fi avut ceva cu opiu. Dar asta avea să meargă pentru moment și să păstreze rănile curate până când se întorcea. A întins analgezicul peste tăieturi, golind borcanul, și a pus tifon peste fiecare, presărând mușchi uscat de turbă ca să mențină aciditatea rănilor și să prevină infecția, apoi i-a înfășurat spatele în bandaje. Știa că ar trebui să-l trezească, dar era epuizat. Odihna îi făcea bine. Întinzând mâna cu grijă, i-a dat părul întunecat pe spate, dezvelindu-i fața suptă, cu obrajii, tâmplele și ochii goi. Toată tinerețea lui ciudată dispăruse. Arăta distrus.

Helena și-a plesnit nervos unghiile între ele, vrând să-i mai poată face ceva și totodată chinuindu-se să-și domolească furtuna de emoții din piept. Era foarte obișnuită să-l respingă, să-l vadă ca o amenințare pentru ea și pentru toți ceilalți. S-a gândit cum aruncase el moneda de argint și-i spusese de ce are nevoie Flacăra Eternă pentru atac. Știuse atunci că va fi pedepsit. Aiurările lui, comentariile aproape inconștiente despre cum să provoace intenționat un alt comandant ca să preia controlul asupra unui nou cartier: ea le ignorase, punându-le pe seama orgoliului și prostiei. El știuse de la bun început unde avea să ajungă.

Ar fi putut să transforme totul într-o capcană. În ultimele luni ar fi putut să dea Flăcării Eterne informații insuficiente, incorecte, să organizeze un sabotaj perfect. Dar el le oferise mai mult decât îndrăzniseră să viseze că ar putea obține într-un an, știind că va plăti prețul. Și crezuse că ea știe. Gândul acesta o sufoca. Că el crezuse că ea știe și că ea îl abandonase.

I-a atins tâmpla, apoi s-a aplecat mai aproape și i-a cercetat fața.

— De ce faci asta?

Când n-a mai avut motiv să-l țină inconștient, și-a strecurat degetele prin părul lui și l-a trezit cât a putut de încet, pentru ca durerea să nu-l izbească imediat. În timp ce el își venea în simțiri, ea i-a luat mâna, având grijă să nu-i miște umărul, și a început să-i maseze palma. S-a deplasat încet

spre vârful degetelor, articulație cu articulație, căutându-i cu rezonanța fiecare urmă de încordare și fiecare mușchi rigidizat.

Tatăl ei obișnuia să-i maseze mâinile așa, chiar înainte de a ajunge în Paladia. În fiecare seară. Mâinile unui alchimist sunt ca ale unui chirurg, îi spunea, și trebuie îngrijite.

Știa că Ferron n-are nevoie. Era un gest important doar pentru ea, dar atât putea face.

În clipa în care el și-a venit în fire, Helena a simțit tensiunea radiind în corpul lui. Ochii i s-au deschis dintr-odată și pupilele i s-au contractat de durere. Degetele i-au zvâcnit în mâinile ei, dar a rămas nemișcat, așa că Helena a continut să le maseze. Privirea lui era încă neclară.

— Ce-ai făcut? a întrebat-o în cele din urmă.

Helena și-a umezit buzele.

— Am scos tot sângele infectat și am îndepărtat țesutul mort, apoi am aplicat un unguent analgezic pe tăieturi și te-am bandajat. Nu e cel mai eficient tratament, dar cred c-o să-ți facă bine până pot prepara ceva mai bun la Sediu. Nu pot... încă să închid tăieturile, dar poate c-o să reușesc mai încolo, după ce mai prinzi puțină putere. Dacă poți să te refaci cât de cât mai întâi.

El și-a tras mâna și s-a sculat încet în timp ce ea îi vorbea. Probabil era un chin să se miște, dar n-a scos niciun sunet, deși tremura parcă gata să leșine când s-a ridicat de pe masă.

— Nu contează, a spus el, întinzându-se după cămașă. Vindecarea mea nu e treaba ta.

— Rănile trebuie monitorizate și supravegheate pentru a preveni infecțiile sau agravarea. Iar bandajele ar trebui schimbate cel puțin o dată pe zi, i-a zis ea, făcând un pas înainte și oprindu-l.

— Ghinion, atât a spus el.

— Ferron! Ea i-a luat cămașa din mână. Știu că nu ești obișnuit, dar ai nevoie de îngrijire medicală. Dacă lași lucrurile așa, probabil că ai să mori... sau poate o să pățești ceva mai rău.

Ferron a râs răgușit.

— Marino, asta e și ideea. Crezi că Bennett a făcut asta așteptându-se să mă vindec?

— Dar pot să te-ajut, a spus ea disperată, ajutându-l să-și îmbrace cămașa, încercând să-i arate cât poate fi de utilă. Uite ce-i, am un laborator. Mă pricep la iatrochimie. O să-ți fac un unguent cu efect local, ca să acționeze asupra tăieturilor. Am să vin în fiecare zi să-ți schimb bandajele și să m-asigur că nu se întâmplă nimic rău.

— Chiar ai timp pentru toate astea?

Expresia lui era plină de sarcasm.

— O să-mi fac timp. O să vin în fiecare zi. Te rog!

El a părut surprins.

— Bine, i-a zis, ferindu-și privirea. La opt seara. Dar dacă mă pui să vin aici și nu apari, nu mai vin.

— O să fiu aici, i-a promis ea. În fiecare seară, la opt.

Aveau să-i trebuiască poate acte noi ca să obțină permisiunea, dar avea să-l facă ea pe Crowther să i le dea. Sau avea să le falsifice singură.

I-a încheiat cămașa, oprindu-se când degetele i-au ajuns chiar sub scobitura gâtului. Îi vedea oasele prin piele, la fel și venele întunecate.

— Îmi pare nespus de rău, Kaine.

Fața lui era aproape inexpresivă de oboseală, dar a ridicat o sprânceană. Efortul pe care ea știa că i-l cere i-a diminuat puțin efectul asupra ei.

— Dac-aș fi știut că tămăduirea mi te va face atât de apropiată, aș fi zis nu, a spus el.

Părea aproape el însuși.

Helena a dat din umeri și i-a luat mantia de pe masă, temându-se de greutatea pe care avea să i-o adauge pe spate.

— Să nu-ți mai zic Kaine? Pare ciudat să ne tot spunem pe numele de familie. Știi bine că vom fi unul în preajma celuilalt pentru tot restul vieții.

El a privit spre cer și a oftat.

— Nu-mi pasă cum îmi spui, dar nu schimb nimic.

— Bine. Atunci o să-ți zic Kaine de acum.

Trebuia să-și antreneze mintea să-l conceapă altfel. Făcuse prea multe presupuneri greșite cât timp îl percepuse drept Ferron.

— Sunt puțin în afara bulei momentan, dar știu unde e noul laborator al lui Bennett, a spus el și a zâmbit silit. Îi place să fie aproape de apă. Unul dintre depozitele de lângă șantierul naval al Insulei de Vest. Data viitoare aduc o hartă.

CAPITOLUL 33

Iunius 1786

Helena a plecat la începutul serii, ca să fie sigură că nu întârzie, având asupra ei acte de călătorie noi care pretindeau că se duce la Avanpost să livreze ajutoare medicale. Se simțea vinovată că nu acesta e adevăratul scop al drumului. Avanpostul se aglomerase, dar Rezistența nu-și permitea să-și reducă proviziile și așa limitate distribuind ceva.

Când a ajuns la fostele blocuri muncitorești, a găsit acolo zeci de oameni adunați în jurul unui foc. S-a oprit brusc, neștiind ce să facă. Rănit cum era, Ferron n-ar fi putut veni fără să fie observat. Cineva l-ar fi putut recunoaște. Ea nu știa nici măcar cum reușește el de obicei să se strecoare.

În timp ce stătea pe loc, încercând să găsească o cale spre scări ocolind grămada de oameni, o siluetă ghemuită lângă un perete s-a sculat în picioare. Gluga care îi acoperea fața i-a alunecat o clipă, cât să dezvăluie trăsăturile ceroase ale unui necroserv. Helena a tresărit. Era un bărbat. Jumătate din chip îi era acoperit de o barbă încâlcită, iar sprâncenele dese abia lăsau să se vadă albul lăptos al ochilor. Fusese reanimat cu măiestrie. Nu arăta niciun semn de descompunere în afară de luciul pielii și opacitatea privirii.

Era atât de obișnuită să audă despre agresivitatea necroservilor, încât nu se gândise că pot să stea ascunși, așteptând. El a venit spre ea și ei aproape i-a stat inima. Tâmplele au început să-i bată ca o tobă și o arsură dureroasă i s-a întins pe pielea gâtului…

„Nu te gândi!"

Necroservul s-a oprit și a ridicat mâneca. Avea pictat pe braț același simbol stilizat al fierului care se vedea pe ușa locuinței. Era unul din necroservii lui Ferron. Ea aproape uitase că e necromant. Mâneca a alunecat la

loc și necroservul i-a făcut semn spre stânga. Chiar știind că e al lui Ferron, Helenei nu i-a venit ușor să-l urmeze de bunăvoie în măruntaiele Avanpostului. Inima îi bătea nebunește în piept când au ajuns la o ușă care părea să se confunde cu peretele. Necroservul a scos o cheiță și a descuiat-o, dezvăluind niște scări metalice care coborau în adâncul uneia din fabrici. Deasupra pâlpâiau slab niște becuri. Au intrat într-o sală plină de țevi, traversând-o printr-un pasaj strâmt, apoi, pe o altă ușă încuiată, au trecut într-un coridor mai larg. Helena a văzut o ușă masivă, care, când s-au apropiat, s-a deschis din interior. Era mai groasă decât o lungime de antebraț, ca și cum ar fi păzit un seif de bancă. Dincolo de prag se afla o încăpere mare, plină cu mobilier decadent, candelabre cu țurțuri strălucitori de sticlă și Ferron – bând.

Opulența din cameră părea grotescă. Pereții erau acoperiți cu draperii grele și cu fresce. Pe unul se înșirau polițe cu sticle și carafe. O parte a camerei era amenajată cu măsuțe decorative, o canapea mare și fotolii. În capătul opus se aflau un birou de mahon și un șezlong. Totul era împodobit somptuos, cu genul de meșteșug care costa o avere.

— Ai venit, a zis Ferron, distrăgându-i atenția.

Purta doar pantaloni și o cămașă albă, pe jumătate descheiată. Ea era obișnuită să-l vadă mereu complet învelit în straturile defensive ale uniformei și, deși îl dezbrăcase de două ori până la brâu înainte, fusese doar în scop medical.

Camera în care stăteau nu părea oficială sau profesională. Deși cumplit de tras la față, Ferron – „Kaine", s-a corectat ea în gând – arăta ciudat de expresiv, ca și cum Helena nu-l văzuse niciodată în mediul potrivit.

— Ce-i asta? a întrebat ea, pășind cu prudență în încăpere.

Necroservul n-a intrat, dându-se în spate și închizând ușa, care s-a ferecat cu un bufnet greu.

— O cameră de refugiu, a spus Ferron. A construit-o bunicul pe vremea unei greve, acum câteva decenii. Pentru urgențe.

— Nu-mi imaginez de ce-ar fi vrut cineva să-i facă rău bunicului tău, când e clar că-și cheltuia banii pe lucruri atât de rezonabile, a zis ea, aruncând o privire la cele trei candelabre de cristal de deasupra.

— Un mister, într-adevăr.

În paharul lui erau câteva degete de lichid, dar el le-a dat pe gât dintr-o înghițitură.

Ea l-a privit pieziș.

— Dacă vrei să-ți amorțești simțurile, ai putea lua calmante în aceleași cantități.

— Ar fi prea puțin amuzant, a zis el, turnându-și iar cu o mână tremurândă. Alcoolul tocește totul pentru câteva minute. Când vreau să mă amețesc de-adevăratelea, prefer otrava. Ține în general mai mult, iar unele otrăvuri au efecte secundare foarte interesante. M-am gândit însă că n-o să privești asta

cu ochi buni, a oftat el. Date fiind atmosfera actuală din Avanpost și faptul că nu vreau să mă mai întind niciodată pe o masă de bucătărie, mi s-a părut mai logic locul ăsta.

Helena a încuviințat, neștiind dacă să se simtă jignită sau recunoscătoare că nu se întâlneau aici de obicei. Probabil ar fi intrat în panică dacă ajungea din prima într-un asemenea loc.

A târât una dintre măsuțele zvelte lângă el, refuzând să-și facă griji că zgârie suprafața lustruită când și-a scos lucrurile din geantă.

Ferron a dat pe gât al doilea pahar, s-a așezat invers pe un scaun și și-a desfăcut nasturii de la cămașă. Până să-l ajute ea, a mișcat din umeri ca să și-o scoată, înăbușindu-și un geamăt de durere.

— Te-ai simțit mai bine? l-a întrebat ea, punându-i palma pe braț.

El s-a tras de sub atingere. Pielea îi era nefiresc de rece. N-avea însă febră, ceea ce ea spera că e semn bun. Nu i-a răspuns.

Helena și-a dezinfectat mâinile cu soluție de fenol și i-a desfăcut cât a putut de atent pansamentele, până când n-au rămas decât bucățile de tifon puse peste răni. L-a spălat cu ser fiziologic și a încercat să îndepărteze una, dar se lipise. Kaine a tresărit și trupul i s-a cutremurat.

— Nu mai...! Futu-i!

Mâinile i se albiseră strângând spătarul scaunului.

Ea și-a tras repede mâna înapoi.

— Trebuie să scot tifonul.

— Chiar trebuie? și-a lipit el fruntea de spătar, respirând sacadat.

Pentru ea răspunsul era evident.

El s-a cutremurat din nou.

— Futu-i!

— Îmi pare rău.

— Taci!

Ea a rămas nemișcată și a așteptat până i s-a mai liniștit respirația.

— Bine, a scuipat el printre dinți. Dă-i drumul!

— Vrei să te adorm iar? a întrebat Helena.

Kaine a ridicat capul și s-a uitat la ea. Privirea îi era goală, iar chipul, livid de oboseală.

— Chiar au vreun rost toate astea?

Helena s-a uitat în ochii lui. Putea să-l vindece. N-avea să-l lase să sufere și să moară pentru că în sfârșit făcuse ceva bun în viață.

— Te rog, lasă-mă să încerc!

În ochii lui a sclipit un fel de neîncredere. Buzele au dat să spună ceva, dar apoi s-a întors și și-a lipit iar fruntea de spătar.

— Bine, a zis resemnat.

Helena i-a strecurat degetele la ceafă. În câteva secunde, el s-a lăsat moale. Ea a îndepărtat tifonul și i-a curățat rănile, spălându-i tot spatele cu ser fiziologic și apoi cu fenol diluat. Cel puțin acum Rezistența avea destule provizii ca ea să-l trateze cum trebuie. L-a examinat cu ajutorul rezonanței, lucrând încet, ca să înțeleagă mai bine ce-i făcea diagrama. După ce-și terminase treaba în laborator, se dusese la bibliotecă și cercetase diagrame, încercând să caute orice fel de informații relevante. Nu găsise nimic. Nimeni nu mai gravase vreodată o diagramă activă pe un om.

Simțea cu rezonanța că trupul lui e pe moarte. Străfulgerări, iar și iar, din răceala aceea oribilă care se disipa imediat. Diagrama nu doar că sorbea energia talismanului, dar îi secătuia și lui trupul de orice putere. Ferron n-avea resursele fiziologice ca să contrabalanseze deteriorarea, așa că totul se agrava încet-încet.

Și-a lipit mâna de brațul lui și a încercat să-l încălzească cu ajutorul rezonanței. Dac-ar fi știut mai devreme, dacă el ar fi chemat-o, poate ar fi putut face mai mult... Venise atât de târziu!

L-a privit lung, chinuindu-se să înghită. Îi raportase accidentul lui Crowther, căruia nu păruse să-i pese nici că el e rănit, nici că Helena își dezvăluise vivimanția. Îi dăduse actele și-i spusese să facă tot posibilul să scoată informații de la Ferron, adăugând că, dacă n-are speranțe de însănătoșire, ea trebuia să le aducă talismanul lui. Nu le-ar fi fost de niciun folos ca strigoi.

Salvează-l sau omoară-l.

A stat și s-a uitat lung la diagramă, strângând amuleta prin cămașă, simțind cum vârfurile ei îi înțeapă cicatricile din palmă. Nu putea să-l omoare, după ce el avusese încredere în ea, după ce-i ajutase. Poate cu o lună în urmă ar fi făcut-o, dar acum nu. Rezistența avea nevoie de el. Toate avantajele și teritoriile recâștigate i se datorau lui Kaine, iar războiul nu era încă încheiat. Trebuia să-l salveze.

Și-a scos amuleta de la gât și și-a trecut degetele mari peste suprafața ei. Își dăduse seama că, de când începuse s-o poarte din nou, nu se mai simte atât de obosită, de sleită fizic de vivimanție. Știa că amuletele din piatră solară ar trebui să fie speciale, să conțină o parte din lumina și puterea lui Sol, dar nu sesizase cât de mult o ajutase a ei în toți acești ani. Îi câștigase timp. O adusese până aici. Dacă putuse face asta, atunci poate era în stare să-l salveze și pe Kaine: să încline balanța și să-i dea o șansă.

Dacă el murea, nu mai conta cu adevărat ce se întâmpla cu Helena. Acum erau și alte tămăduitoare, iar de când porturile fuseseră redeschise, nici leacurile ei nu mai erau indispensabile. Ea putea fi înlocuită. Ferron nu.

N-avusese niciodată prea multă rezonanță la aur, dar a încercat să folosească ce avea ca să îndoaie razele aurii ale amuletei. Kaine n-ar fi acceptat vreodată să poarte emblema Holdfaștilor, dar, dacă ar fi părut ceva mai obișnuit...

Montura s-a îndoit și piatra solară a alunecat și a căzut pe podea. S-a izbit de pământ și s-a spart. Helena a privit îngrozită cum cioburile roșii se împrăștie peste tot și pe podea nu mai rămâne decât ceva alb-argintiu. A îngenuncheat și a întins mâna. Era ca mercurul, o băltoacă de metal lichid, dar lucea sidefat și parcă ușor luminos. Când l-a atins, s-a întărit și s-a făcut rece. Helena l-a luat în mână și el s-a topit din nou. Deși nu-și folosea rezonanța, a simțit o vibrație caldă de energie venind din el, care părea să i se strecoare în piele. Senzația s-a estompat când obiectul s-a mișcat și a redevenit solid. Helena s-a uitat lung, vrăjită. Zumzetul a părut să se intensifice, ca și cum ar fi visat. Totul era aproape real, dar detaliile se estompau dacă se concentra asupra lor. Brut și expus, obiectul ardea aproape ca talismanul din pieptul lui Ferron, dar cumva mai blând și mai familiar. Ca un vechi prieten.

Helena respinsese întotdeauna ideea unei intuiții a tămăduitorilor, credința că vivimanția oferă vreun fel de înțelegere fundamentală a fiziologiei omenești de sorginte divină sau intuitivă, dar acum era sigură că obiectul din mâna ei îl poate tămădui pe Ferron. Că o să-l vindece.

S-a apropiat de el. Cu mare grijă, l-a tras ușor cu mâna liberă pe spate, încercând să nu-l apese pe răni. A înclinat mâna pe pieptul lui, lângă talisman, și lichidul a devenit solid și s-a rostogolit. Când i-a atins pielea, în loc să se topească din nou, a rămas solid – era cald și fluid doar în palma ei. Helena și-a lipit palma peste inima lui Kaine și și-a folosit rezonanța. A fost ca și cum și-ar fi cufundat mâna în apă clocotită. O arsură i-a urcat prin nervi. Piatra era solidă, dar, când ea și-a împins rezonanța spre Kaine, i s-a înfierbântat sub palmă și a dispărut. Helena și-a tras mâna înapoi la timp ca să vadă sclipirea argintie dispărând în pielea lui.

O clipă, trupul lui s-a luminat din interior. În strălucirea aceea, ea i-a văzut umbrele oaselor, ale venelor și ale inimii, apoi totul s-a stins. Helena a clipit ca și cum tocmai se trezise dintr-o transă. Zumzetul dispăruse, camera era neclintită și nu mai rămăseseră decât soarele distorsionat al monturii și cioburile roșii de pe podea. A atins șovăitoare pieptul lui Ferron, întrebându-se dacă nu cumva avusese halucinații. Nimic din ce se întâmplase în ultimele minute nu părea să fi fost real. Și-a trimis rezonanța spre el, neînțelegând ce făcuse. Ferron părea la fel ca înainte, o senzație disonantă de moarte și energie. Nu era nicio schimbare evidentă – doar poate devenise puțin mai cald?

L-a aplecat înainte în scaun și, cu degetele tremurând, a privit în jur. A măturat cioburile cu un calm pe care nu-l simțea, le-a răsturnat într-un flacon gol și le-a pus în geantă, ba încercând să se convingă că totul avusese loc, ba spunându-și că nu. Niciuna dintre variante nu părea întru totul plauzibilă. S-a întors și l-a examinat din nou pe Ferron ca pe un pacient obișnuit. Rezonanța ei n-a găsit nimic deosebit, în afară de faptul că el era mai cald acum; străfulgerările acelea reci nu-i mai zguduiau atât de violent rezonanța când îl atingea. Dar în el nu era nimic altceva decât talismanul, arzând

și strălucindu-i încă lângă inimă, și aliajul de lumithiu de pe spate. Helena a închis o clipă ochii, ducând mâna din reflex să strângă amuleta, apoi și-a adus aminte că n-o mai are. Nu-i rămânea decât să aștepte și să vadă ce se întâmplă.

A început să-i aplice unguentul pe care îl preparase cu Shiseo. Folosiseră morfină ca anestezic, îmbinată cu diverse forme de vaselină și ceară de albine pentru eliberare prelungită, plus cupru și miere pentru prevenirea infecțiilor. Apoi l-a bandajat și și-a pus amuleta înapoi la gât, încercând să-i aplatizeze montura goală înainte s-o ascundă sub cămașă. A simțit aurul rece pe piele.

Când l-a trezit pe Kaine, i-a luat din nou mâna rigidă de încordare și i-a masat încet degetele, ca să le relaxeze. L-a simțit venindu-și în simțiri, dar câteva minute el nu s-a mișcat și n-a spus nimic. În cele din urmă și-a tras mâna și s-a sculat, apoi s-a întins fără un cuvânt după cămașă. Ea l-a ajutat să se îmbrace, simțindu-i privirea asupra ei în timp ce-i încheia nasturii. A încercat să nu se uite la locul unde dispăruse piatra. Abia când a ajuns la gât s-a uitat în ochii lui. Păreau mai limpezi, mai vii, dar probabil doar pentru că era treaz din nou.

— Mă întorc mâine-seară, i-a spus.

În seara următoare, pielea lui Ferron nu mai era așa cenușie. Arăta tot scheletic, iar chipul îi era încordat de durere, dar prinsese un pic de culoare și pielea-i era un pic mai caldă. A refuzat să fie adormit din nou. Ea și-a dat seama că e suspicios și vrea să știe exact ce-i face, dar nu vrea s-o întrebe, iar ea n-avea de gând să-i spună din proprie inițiativă ce se întâmplase.

Ferron nu se vindeca sau regenera; doar că nu mai murea atât de brutal. Îl aștepta încă o recuperare lungă, care miza pe capacitatea trupului de a se adapta diagramei alchimice.

Helena a încercat să fie blândă, dar, cât timp i-a spălat și i-a curățat rănile, el s-a tot cutremurat, strângând spătarul scaunului până ce i se albeau încheieturile. Ea lucra repede, avertizându-l de fiecare dată când îl atingea și explicându-i fiecare pas, încercând să-l ajute să vadă luminița de la capătul tunelului. El tresărea oricum la fiecare atingere.

Helena venea la Avanpost în fiecare seară, repetând aceiași pași. De cele mai multe ori, Kaine nu-i vorbea deloc. Era mereu ușor amețit de băutură și părea cumva enervat că ea se tot întoarce. După cinci zile, talismanul a încetat să mai radieze energie ca o baterie care curgea și Helena a simțit cum degradarea agresivă datorată suprasolicitării se domolește.

După mai bine de o săptămână de tratamente tăcute, Ferron i-a vorbit dintr-odată în timp ce ea se spăla pe mâini:

— Marele Necromant vrea pe cineva.

Ea s-a oprit o clipă.

— Pe cine?

— Un gardian de la una dintre marile închisori din Hevgoss.

— De ce?

— Eu sunt încă persona non grata, așa că nu știu toate detaliile. Se pare că, la un moment dat, Morrough le-a promis militocraților hevgossieni cheia nemuririi. Au trecut decenii de atunci și el nu le-a oferit versiunea pe care o vor ei. Hevgossul sprijină Adunarea Breslelor pentru că Marele Necromant i-a convins cumva că poate concepe versiunea aia dacă cucerește Paladia. Alianța s-a destrămat după ultimul eșec în luptă, iar acum Morrough e brusc interesat să pună mâna pe gardianul ăsta fără ca Hevgoss să știe. Câțiva aspiranți au plecat pe-ascuns să-l caute. Dacă Flacăra Eternă vrea mai multe detalii, ar trebui să trimită pe cineva după ei.

— De ce n-a trimis Nemuritori? a întrebat ea.

— E mai complicat să ne trimită pe noi. E nevoie de pregătiri speciale și nu putem fi plecați prea mult timp.

Ea a șovăit o clipă.

— De ce?

A simțit că întrebarea ei îl iritase.

— Pentru că suntem legați de Morrough.

Helena a încremenit.

— Vrei să spui că... – nu știa cum să formuleze întrebarea mai delicat – ... sunteți ca... necroservii?

Kaine i-a aruncat o căutătură furioasă cu coada ochiului.

Se știa că necroservii nu se pot depărta prea mult de necromanți, altfel „mor" din nou. Cei mai mulți reușeau să-i țină la maximum câțiva kilometri. Reanimarea practicată de Nemuritori era însă puternică; necroservii din Paladia se mișcau atât de liber, încât nimeni nu știa care le sunt limitele, dar se credea că nu depășesc granițele Paladiei. Faptul că o limitare a distanței se aplica și în cazul Nemuritorilor sugera o legătură între cele două.

— Da, a zis Kaine parcă fără să vrea.

— Dar Morrough a plecat și nu i-a luat pe toți. Tu ai rămas aici. Asta cum s-a putut? l-a întrebat ea, începând să-i aplice alifia pe răni, încă proaspete și dureroase.

— Nu suntem mereu tocmai legați de el, a oftat Ferron. Suntem... Când ne creează folosește oase de-ale lui, bucăți din ele. La mine a folosit o parte din osul exterior al brațului drept. El le spune „filactere". Asta ne face invariabili fizic. Talismanele sunt o parte din filacteră. Ferron a arătat spre propriul piept. Uneori o scoate și fie își crește un os nou, fie ia unul de rezervă de la vreun necroserv. Asta a făcut când a plecat, ca să-i poată lăsa pe unii dintre noi aici. Nu-i place s-o facă prea des, dar, dacă ar fi călătorit fără să lase filacterele, legătura cu noi s-ar fi rupt și... am fi murit.

— Oasele lui?

Helena rămăsese fixată pe acest detaliu.

Kaine a încuviințat.

— Da. Împarte bucățele din el însuși cu noi, iar noi ne dăruim lui. Kaine a tăcut și Helena a continuat să lucreze, cu mintea fierbând, până când el a vorbit din nou. La începutul războiului câțiva au încercat să fugă. Când și-au dat seama că nu era vorba doar de o mică lovitură de stat ca să-i răstoarne pe Holdfești. Marele Necromant a trimis să-i fie aduse cadavrele lor. Făcuse talismane noi din fiecare filacteră și le-a pus în ele. Cred că voi le spuneți „strigoi". Atunci am început noi să ne dăm seama ce înseamnă să fii Nemuritor.

— Ce s-ar întâmpla dacă ți-ai fura filactera?

El a râs scurt.

— Dacă tu crezi că asta e posibil, n-ai fost niciodată prin preajma lui Morrough. Poate să umple săli întregi cu rezonanța lui. Dar, chiar dac-ar fi posibil să-i furi ceva, filacterele încep să se fărâmițeze după un timp. Asta nu-i ucide pe Nemuritori, dar... mintea le-o ia razna.

Deci de asta Ferron avea nevoie de Flacăra Eternă; soarta lui depindea de victoria lor asupra lui Morrough.

— O să-l înștiințez pe Crowther, a spus ea când a terminat.

S-A OPRIT LA JUMĂTATEA PODULUI spre Insula de Est, privind înapoi spre baraj și munți. Lumithia era o semilună în descreștere, apropiindu-se de Absența verii, dar lumina ei aurea încă totul. În câteva săptămâni avea să vină refluxul de vară, făcând posibilă traversarea mărilor, și, timp de o lună, comerțul avea să se năpustească peste ele ca un talaz, urcând rapid în interiorul țării. Rezistența capturase porturile chiar la timp pentru sezonul anual de negoț.

Helena a stat, iscodind cu privirea lumea din jur, în tonuri contrastante de negru și argintiu. Se simțea pierdută. Suferința lui Kaine îi sfărâma detașarea. Simțea că-și pierde capacitatea de concentrare. Dacă el dădea semne de recuperare, ea nu-și putea permite să-și uite misiunea.

Reține-i atenția. Stârnește-i loialitatea. Sau obsesia. Orice funcționează mai repede. Oricât de importante erau informațiile furnizate, Kaine rămânea un punct slab dacă serviciile pe care le oferea erau la discreția lui.

Nemuritor. Ucigaș. Spion. Țintă. Unealtă.

Helena și-a repetat lista în minte, dar cuvintele sunau fals, lipsite de convingere.

Motivațiile pe care Crowther i le atribuia lui Kaine păreau o fațadă nepotrivită, ceva după care el se ascundea. Helena era alchimistă; n-avea obiceiul să manipuleze sau să modifice lucruri înainte să le înțeleagă.

Traversase podul, îndreptându-se spre Sediu, când a dat cu ochii de o grădină amenajată cu un pârâiaș și alei de pietriș. Trecuse de nenumărate ori pe lângă ea, dar nu se oprise niciodată. În seara asta a atras-o ceva. Probabil grădina fusese frumoasă cândva, dar acum era neîngrijită. În mijlocul pârâului se afla un altar închinat zeiței Luna.

Luna era rareori venerată în Paladia. Disprețul fățiș față de un zeu era socotit periculos, dar Luna nu prea avea parte de recunoaștere în afara Chintesenței. Paladienii o considerau capricioasă și vanitoasă, trădătoare precum mareele. Credința afirma că, din cauza naturii ei nestatornice, Sol o născuse pe Lumithia din propria-i inimă, așezând-o pe cerul nopții pentru ca omenirea să nu se teamă de întuneric. Invidioasă pe strălucirea ei mai mare, Luna încercase, drept răzbunare, să înece omenirea. Lumithia purtase cu ea o bătălie cerească devastatoare, care aruncase peste pământ o ploaie de foc. Apoi se instalase pe cer și, ca să repare distrugerile provocate de Marea Catastrofă, oferise omenirii darurile alchimiei. Luna în schimb, nepocăită nici măcar după înfrângere, continuase să-și arate furia făcând oceanele și mările să spumege de gelozia ei nesfârșită, liniștindu-se doar când stăpânea cerurile de una singură. Cu trecerea mileniilor, rămăsese disprețuită, mică și nesemnificativă în comparație cu frumusețea și puterea strălucitoare a Lumithiei.

Statuia Lunei era roasă, fără trăsături – rămăsese doar o siluetă vagă.

Felul cum priveau paladienii Luna fusese un șoc pentru Helena, la venire. Știa despre devoțiunea lor intensă față de Sol și Lumithia, dar însuși conceptul lor de religie era diferit de al ei. Insulele Etras aveau puțin metal pentru alchimie, iar apropierea de ocean însemna că etrasienii o considerau pe Lumithia responsabilă de mareele severe care le guvernau viața. În miturile lor, Lumithia era o intrusă violentă care încercase să distrugă Pământul, iar Luna se aruncase în calea ei. Fusese rănită atât de grav, încât aproape căzuse din cer, și mările încercaseră să se ridice din albie ca s-o prindă. Pocăită după această jertfă de sine, Lumithia își potolise violența și venise să împartă veghea asupra cerului cu ea. Dar mările nu uitaseră: se ridicau încă furioase când Lumithia era la Apogeu și se liniștea doar în Absența ei. Din cauza asta, în Etras, Luna nu stăpânea doar mările; era considerată și zeița protecției, o mijlocitoare. O mamă.

Helena a luat o piatră netedă din pârâu. Etrasienii ridicau turnulețe de pietre pe plajă ca să se roage Lunei. Fiecare piatră era o rugăciune pe care mareele o purtau către zeiță. Aici nu existau maree care s-o poarte departe, dar Helenei îi plăcuse întotdeauna caracterul meditativ al ritualului. A construit o stivă ordonată: prima piatră pentru Luc, apoi Lila, apoi Soren, sora Pace, sanitarii, asistentele și ucenicele din spital, Shiseo, Ilva (fără tragere de inimă), Flacăra Eternă și Rezistență. Turnul a crescut până a început să se clatine primejdios. Helena a luat în mână o ultimă piatră. A ezitat. Dacă-l dărâma în timpul construcției, totul era în zadar. Aproape că a dat drumul pietrei.

Dar a pus-o. „Nu lăsa să fiu vinovată de moartea lui Kaine Ferron!"

Turnulețul s-a clătinat, amenințând să se prăbușească. Apoi și-a găsit echilibrul. Helena a simțit că i se umezește gâtul și i s-a luat o greutate de pe piept, ca și cum universul i-ar fi spus că e posibil.

Ritualurile sudice n-aveau ce căuta în Nord, dar ea dăduse tot ce putea pentru război și nu fusese de ajuns. Nu-i mai rămăseseră decât superstițiile.

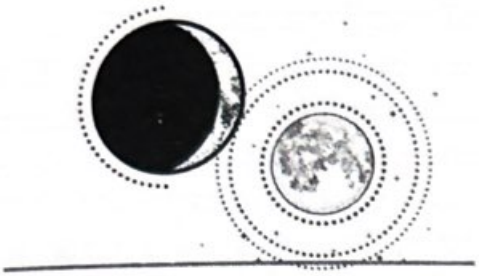

CAPITOLUL 34

Iulius 1786

I-A OBSERVAT FIRELE ARGINTII ÎN TIMP CE-I trata spatele. Erau abia vizibile la tâmplă, licăriri de alb-argintiu amestecate în părul închis la culoare. S-a oprit și s-a aplecat mai aproape, ca să le studieze.

— Au apărut recent?

El a ridicat mâna și și-a atins locul cu degetele.

— Le-am observat azi-dimineață.

— Credeam că nu te schimbi.

— Acum sunt un experiment, a spus pe un ton sec. Nu știe nimeni ce-o să se întâmple. De asta se și fac experimente.

Helena s-a aplecat mai aproape, încercând să se convingă că el începuse pur și *simplu* să albească și că părul lui *nu* are exact nuanța albă-argintie a pietrei. *El* și-a *rotit* capul spre ea și fețele lor erau despărțite abia de o suflare.

— Te deranjează?

Helena s-a înroșit și s-a tras repede înapoi.

— Scuză-mă!

El a vorbit din nou când ea îi înfășura bandajele.

— Se pare că voi primi cadou o himeră.

— Cadou?

Tonul lui nonșalant suna ca și cum primea un animal de companie nedorit, nu un monstru turbat care avea tendința de a se descompune încă din timpul vieții.

— Până acum toate au fost sălbatice, dar o himeră care poate fi domesticită ar fi ideală. Ferron s-a ridicat. Nemuritorii care au „resursele" să crească una, „primesc" o himeră ca s-o antreneze. E un test, evident.

Helena a venit în fața lui, ajutându-l să-și pună cămașa. Vânătăile care-l făceau să arate atât de tras la față aproape îi dispăruseră de sub ochi.

— Dar ești rănit. Nu-i corect să se aștepte cineva să domesticești ceva de genul ăsta când tu nu te vindeci cum trebuie sau nu poți ridica brațele.

El a privit-o cu superioritate.

— Marino, s-ar putea să fie o revelație șocantă pentru tine, dar Marelui Necromant nu-i pasă de corectitudine. Părerea lui e că cine n-are inteligență și voința de a supraviețui merită să sufere și să moară. În mod ideal, pentru amuzamentul lui.

Helena și-a dat seama că o provoacă.

— Știi ce fel de himeră va fi?

— Având în vedere cuvântul „a antrena", îmi imaginez că va fi măcar în parte câine. Dar eu nu sunt preferatul lui Bennet. Orice ar fi, sigur o să-mi pice cea mai rea.

Ideea unei himere care ar putea fi antrenată i se părea Helenei înfiorătoare. Apăreau tot mai multe. Mureau repede, dar numărul morților provocate de ele creștea încet.

— Ai putea... s-o omori?

El a ridicat o sprânceană.

— Crezi că ar trebui să distrug darul cu care sunt testat?

Helena a simțit o gheață de foc în tot corpul; n-a știut cum să răspundă. El era deja rănit. Dacă himera care-i era încredințată ar fi murit, cu siguranță ar fi fost pedepsit, dar...

El a luat-o de bărbie și i-a dat capul pe spate, până când ochii ei i-au întâlnit privirea. Ai lui aveau o vagă lucire argintie.

— Dac-ai fi în locul meu, ce-ai face?

— Păi... s-a bâlbâit ea. Aș vedea dacă pot s-o fac să-mi fie credincioasă.

— Și dacă n-ai putea? Dacă un monstru nu poate fi fidelizat, atunci ce-ai face?

Fețele lor erau la mică depărtare. Helena a simțit un nod în gât; inima îi bătea prea repede.

— Aș căuta defecte în transmutație. Îmbinările nu sunt făcute prea bine, așa că sunt greșeli care ar putea fi agravate ca să accelerezi deteriorarea. N-ar fi nevoie s-o omori dintr-odată, ai putea doar... să grăbești inevitabilul.

El s-a aplecat înainte. Era atât de aproape, încât Helena îi simțea respirația. O clipă a crezut c-o s-o sărute.

— Ești foarte pragmatică.

Cuvintele lui i-au mângâiat buzele. I-a dat brusc drumul și s-a depărtat cu ochi scânteietori. Ea avea obrajii încă fierbinți când și-a strâns toate materialele, refuzând să-l mai privească. Ferron i-a vorbit chiar când ea ieșea pe ușă.

— Nu muri, Marino! S-ar putea să-mi lipsești.

Vanya Gettlich era o fată bătrână cu membre butucănoase, ochi mici, nas borcănat și urechi ascuțite. În combinația asta, spusese ea dintotdeauna, stătea secretul succesului ei de cercetaș al Rezistenței – și unul dintre cei mai buni. Nimeni nu observa o femeie neatrăgătoare.

De obicei, cercetașii nu trăiau prea mult. Câteva luni erau deja considerate o durată impresionantă. Pentru mulți era mult mai puțin. Vanya fusese cercetașă ani buni, intrând și ieșind din teritoriul inamic, culegând informații pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să le obțină. Dar, când dispăruse, toată lumea știuse că nu se mai întoarce. Fusese dată dispărută timp de două săptămâni, apoi adăugată pe lista celor despre care se credea că sunt morți.

Helena a fost uluită când a fost chemată de urgență la poartă, după ce una dintre patrule a transmis prin radio că o găsise. Gettlich era rănită grav. Verificaseră să nu fie necroserv, dar era mai greu de stabilit dacă nu cumva e un strigoi care încearcă să se infiltreze în Sediu cu ajutorul cadavrului ei rănit.

Când s-au căutat urme de talisman, în tot corpul i-au fost descoperite structuri metalice anomale, inclusiv cantități detectabile de lumithiu.

Nu existau excepții de la reguli. Nicio persoană găsită cu lumithiu în corp nu putea intra în Sediu decât complet imobilizată.

Gettlich a fost legată de targă, deși a țipat, s-a rugat de ei să nu facă asta, s-a jurat că e chiar ea, dar Helenei nu i se permitea s-o trateze altfel. Tocmai se apropiase de ea, când canaturile ușii s-au izbit de perete și a intrat Luc, amenințând să-și omoare propriii străjeri dacă încearcă să-l oprească. Lila îi stătea alături, cu armele pregătite, cu chipul derutat, în timp ce el s-a aplecat asupra lui Gettlich, nepăsător față de pericol.

— Gettlich, a spus el cu voce răgușită. Îmi pare foarte rău.

Gettlich s-a liniștit atunci. Luc avea efectul acesta asupra oamenilor. Ea l-a oprit să-și mai ceară scuze, l-a făcut un prostuț. În timp ce Helena lucra pe neobservate, Gettlich a dat ultimul ei raport. Fusese prinsă în timp ce spiona noul laborator de lângă Portul de Vest. Nemuritorii o folosiseră drept cobai acolo, încercând să-i suprime alchimia. Timp de mai multe zile îi injectaseră metale. Când organele începuseră să-i cedeze, experimentul fusese declarat un eșec. Gărzile însărcinate să se descotorosească de ea hotărâseră să profite de prizoniera muribundă. O scoseseră din clădire și, după ce-și terminaseră treaba cu ea, o lăsaseră să moară.

În timp ce Gettlich îi povestea toate astea lui Luc, Helena o examina. Metalul din sângele bolnavei interfera cu rezonanța ei, estompând-o, transformând-o în paraziți. Brațele și picioarele îi erau pătate de vânătăi vechi de la legături. Era lipicioasă de sânge de la brâu în jos. Ar fi murit oricum otrăvită de metalul din sânge, dar leziunile organelor interne aveau s-o ucidă primele.

Cantitatea de metal interfera prea mult cu vivimanția Helenei ca ea să poată face ceva. A trebuit să clatine din cap de fiecare dată când a implorat-o Luc. Nu i-a putut da decât laudanum. Ușurare până când avea să se termine.

Inima lui Gettlich încerca să-și revină de câte ori îl auzea pe Luc promițându-i că Flacăra Eternă n-o s-o uite, că-i va găsi pe toți cei care i-au făcut rău, c-o să-i pedepsească. Consiliul a fost nevoit să-l încuie în apartamentul lui ca să-l împiedice să-și ia batalionul și să caute laboratorul. Familia Gettlich era veche. Luc o știuse pe Vanya toată viața lui.

Din cauza circumstanțelor morții, ritualurile tradiționale de doliu și incinerare au fost suspendate. Corpul a fost dus într-o cameră securizată, legat încă de targă și acoperit cu un cearșaf. Helena a fost chemată în biroul Marelui Șoim. Era o cămăruță mohorâtă, fără decorațiuni, cu excepția unui tablou imens al soarelui. Îi era mereu frig în orice încăpere ocupată de Matias.

— Consiliul a hotărât că trebuie să-i facem o autopsie lui Gettlich, i-a zis el fără ocolișuri, strâmbându-și fața și uitându-se la ea. Ai fost desemnată s-o faci tu.

— Dar n-am învățat să…

— Există cărți pe subiect. Poți să i le ceri chirurgului Maier, a spus Matias și a făcut un gest din mână.

— Atunci n-ar trebui să fie Maier cel care…

— Mi s-a spus că starea lui Gettlich e profund tulburătoare. Tu deja ai văzut-o, n-o să-ți mai facă rău s-o vezi din nou, a întrerupt-o el iar. Ai să fii supravegheată pe tot parcursul, ca să fim siguri că nu faci nimic nepotrivit. Matias și-a îngustat ochii albaștri apoși. Dacă ești suspectată de vreun fel de violare a trupului ei, pun să ți se taie mâinile și-ți blestem sufletul să se scufunde în focurile întunecate ale pământului. Ne-am înțeles?

S-a uitat la ea cu furie. Când vorbea, în gură i se vedeau fire vâscoase de salivă. Consuma apă doar cât să supraviețuiască, considerând nevoile trupului ceva ce trebuie înfrânt. Era o practică obișnuită printre credincioși, deși Matias era extrem printre cei pe care-i cunoscuse Helena.

Ea s-a ridicat cu stomacul strâns ghem de frică. Nu mai făcuse niciodată o autopsie. Gettlich îi predase introducere în alchimie, fusese una dintre primele instructoare ale Helenei. O cunoștea. Dar nimic din ceea ce venea de la Matias nu era vreodată o cerere. Cuvântul lui era lege pentru Helena.

A dat din cap încet.

— Procedura va avea loc mâine, când Sol e la apogeu, i-a spus el, plescăind din nou din limbă. Du-te și purifică-te!

Helena a plecat cu mintea golită, dar nu putea face nimic. Nu putea să-l implice pe Luc. El era deja devastat de moartea Vanyei și nu și-ar fi dorit niciun fel de autopsie, dar Consiliul avea dreptate: trebuiau să afle ce i se făcuse.

Și-a petrecut după-amiaza cercetând metode de autopsie până s-a făcut timpul să plece spre Avanpost. Se simțea aproape amorțită de groază și era recunoscătoare pentru un program rutinat în care putea să se refugieze.

Ferron era la locul lui obișnuit, cu un pahar atârnând între degete, dar mobila din cameră fusese împinsă toată într-o parte. Expresia lui era leneșă, cu pleoapele coborâte, dar sub gene îi strălucea un licăr tăios, aproape argintiu. Helena nu i-a pus nicio întrebare. Avea suficiente griji ale ei.

Nu încăpea îndoială că el e într-una din stările lui capricioase. Când a intrat, privirea cu care a întâmpinat-o avea ceva, o nuanță bizară. Nu era ostilitatea tipică. Ea s-a prefăcut că nu observă, scoțându-i bandajele fără un cuvânt și studiindu-i rănile. În obraji aproape îi revenise culoarea și nicăieri nu se vedea vreun semn de putrefacție sau infecție. Doar urme minuscule de țesut mort în jurul simbolurilor. Într-o săptămână sau două putea încerca să-i închidă tăieturile. Fatală sau nu, el nu-și putea permite să aibă o rană mereu deschisă. Oricât încerca să se ascundă în spatele unor gesturi repetitive, Helena știa că el nu se poate mișca decât cu prețul unor dureri cumplite. N-avea încredere că bunăvoința lui Crowther sau a Ilvei aveau să mai dureze mult dacă el nu-și putea relua spionajul.

I-a pus o clipă mâna pe umăr. El s-a mișcat, dar n-a tresărit.

— Gata, a spus ea încet după ce-a terminat de înfășurat bandajele și l-a ajutat să-și pună cămașa.

El n-a zis nimic, doar s-a ridicat și și-a turnat alt pahar.

Ea și-a strâns geanta și s-a îndreptat spre ușă. De obicei, necroservul o deschidea de îndată ce se apropia, dar în seara asta a rămas închisă. Ea a stat și a așteptat o clipă, apoi s-a întors în sfârșit spre Kaine, postat lângă bar.

— N-am ajuns să te antrenez, nu-i așa, Marino?

Ea și-a simțit gura uscată. A devenit dintr-odată foarte conștientă de camera din jur. Știa că, odată ce începe să se simtă mai bine, Kaine va considera necesar să-i aducă aminte că *el* deține controlul. Era evident că nu suportă să se simtă vulnerabil în fața cuiva. Avea să simtă nevoia s-o pună la locul ei. Helena știuse asta și o pusese deoparte ca pe o grijă pentru viitor. A făcut un pas înapoi.

— Vino-ncoace!

Ea a clătinat din cap.

— Am... am o procedură mâine. Nu p-poți să-mi faci rău în seara asta.

El a rămas nemișcat, apoi a strâns paharul între degete până i s-au albit încheieturile și chipul i s-a întunecat.

— Știu că mă consideri un monstru absolut, a spus. Dar, în general, îmi țin promisiunile. N-am de gând să-ți fac rău. Vino-ncoace! Vreau să încerci să mă ataci, ca să văd ce știi.

— Poftim?

Ea l-a privit nevenindu-i să creadă.

— Umbli seara, în afara teritoriului Rezistenței, a spus el printre dinți. Am stabilit deja că ești praf la apărare. Hai să-ți vedem ofensiva! Vino. Încoace!

Ea a aruncat o privire în jur, la spațiul recent eliberat, încă nevenindu-i să creadă.

— N-am de gând să te atac când ești rănit.

El a privit-o derutat.

— N-am cum să mor.

Ei îi venea să-i spună că e nebun, dar a încercat să-l ia cu tact.

— Uite, Ferron… Kaine… Îți mulțumesc pentru grijă, dar sunt vivimantă. Mă descurc.

— Te descurci?

Ea a încuviințat.

— Da. Poate nu sunt grozavă la apărare, dar am avantajul ăsta. Așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru abilitățile mele de luptă. Dar – Helena a tras adânc în piept – îți mulțumesc că ți-ai făcut.

— Probabil ai dreptate, a spus el încet și ochii i s-au pierdut în gol.

Helena a auzit ușa deschizându-se în spatele ei și l-a salutat cu un semn din cap, gata să plece. În prag, în loc s-o aștepte un singur necroserv, coridorul era plin de ei. Erau cel puțin o duzină, unii bătrâni și cărunți, alții noi, cu rănile încă roșii. I s-a scurs sângele din cap.

— Nu te speria, sunt toți ai mei! l-a auzit ca prin ceață pe Ferron. Hai deci, să vedem cum lupți cu vivimanția!

A mai zis ceva, dar ea nu l-a mai auzit. Ochii îi rămăseseră pironiți asupra necroservilor care se intrau toți în cameră târșâind pașii. Fețe complet goale. Și foarte mulți. Se îngrămădeau spre ea, iar ea era prinsă în cursă. Prinsă și înconjurată. Nu putea scăpa. Toți aveau să năvălească asupra ei.

— Zici că ești vivimantă. Arată-mi!

Ea abia l-a auzit. „Nu e spitalul. Nu ești la spital", și-a spus, dar, când încerca să respire, pieptul i se strângea și mai tare. A reușit să facă un pas înapoi. A întins un braț ca să-i țină la distanță, dar îi tremura violent.

— Marino! Vocea lui Kaine părea supărată. Ți-e mai frică de ei decât de mine? Chiar mă simt jignit.

— F-Ferron, oprește-i! a spus ea cu voce tremurândă.

Nu-și putea desprinde privirea de necroservi.

— Nu. Vreau să te văd cum lupți.

— Nu vreau să lupt, a zis ea, dând înapoi și mai mult. Oprește-i! Ai zis că pot să spun „nu" la unele lucruri. Acum spun „nu".

Vocea lui era tot mai ridicată.

— Sunt cadavre. Ai zis că poți să te aperi. Arată-mi!

Helena avea un gol în stomac și simțea că o lasă picioarele.

— Zi-le să plece! a spus cu glas tremurător.

— Dacă distrugi vreunul, îl ard, a spus el sardonic, ca și cum situația ar fi fost amuzantă. Hai acum! Arată-mi ce știi!

Necroservii s-au aranjat în semicerc, împingând-o într-un colț. Helena a dat cu umerii de perete.

— Ferron! a strigat ascuțit, cu o notă isterică. Oprește-i! Nu vreau să fac asta!

— Ăsta e războiul, a venit vocea lui de undeva din spatele trupurilor care o înconjurau. Nu poți să nu vrei; poți să trăiești sau să mori.

Helena s-a chircit, făcându-se cât mai mică. Simțea că se sufocă, de parcă degetele necroservilor i s-ar fi înfipt deja în gât. Aveau s-o spintece. A țipat și a împins cu mâinile în față. Totul s-a făcut roșu. Totul. Helena a clipit și n-a mai văzut nimic în afară de sângele negru închegat care-i picura pe față. Îi acoperea pielea, i se lipea de gene. Nu mai erau necroservi acum, ci doar bucăți de trupuri. I s-au tăiat genunchii și a alunecat pe perete până jos, strângând cureaua genții. Simțea în gură gustul sângelui. Aerul era greu de duhoarea descompunerii. Se sufoca încă, înecându-se cu sânge și viscere când încerca să respire.

Două mâini aspre au apucat-o de umeri. Ea și-a împins rezonanța în afară, dar i-a fost întâmpinată și respinsă cu atâta violență, încât a avut impresia că în cap îi bubuie un tun. Vederea i s-a albit câteva clipe și, când i-a revenit, în fața ei plutea chipul lui Ferron, doar că strălucitor. Ochii lui sclipeau argintii aprinși.

— Ce moașă-ta, Marino?

Helenei îi vuia capul și nu putea pronunța cuvintele. A rămas pur și simplu în genunchi, privind fața însuflețită a lui Kaine.

— Ți-am zis... că nu vreau, a reușit în sfârșit să spună.

Apoi fața i s-a schimonosit și a izbucnit în plâns.

A urmat o tăcere.

— Poate că te-am subestimat puțin.

El a scos o batistă și a șters-o pe față până când i-a curățat genele de sânge închegat. Ea a stat amorțită până când el a tras-o în sus de pe podea și apoi a târât-o spre baie, cât pe ce s-o scape. A împins-o înăuntru, a răsucit un robinet ca să pornească dușul, apoi a deschis un dulăpior și a scos câteva prosoape și haine curate.

— Curăță-te! i-a zis.

Helena a coborât privirea și s-a uitat la ea însăși. Era acoperită de măruntaie. Miroseau mai rău decât la spital. Toată putreziciunea... A fost gata să verse. A intrat în duș cu hainele pe ea, silindu-se să și le scoată cu degete tremurânde, desprinzând straturile ude ca pe niște coji. Era ca și cum Ferron găsise o rană purulentă și-și înfipsese degetele în ea. Ghemuită de apă, abia și-a putut face curaj să iasă. Și-a uscat și și-a împletit la loc părul fără grabă, prinzându-l cu grijă apoi la ceafă, știind că nu face decât să amâne inevitabilul. S-a uitat la hainele pe care i le lăsase Ferron. Erau ale lui: pantaloni și o cămașă. Oare locuia aici? S-a îmbrăcat încet. În timp ce încheia atent nasturii bine-cunoscuți, șocul i s-a mai risipit și și-a adunat mințile, umplându-se de furie. Când a ieșit din baie, s-a încordat, așteptându-se la un coșmar de sânge și trupuri zdrobite, dar camera fusese curățată. Stătuse în baie mai mult decât își dăduse seama.

Podeaua fusese spălată. Chiar și mobila fusese pusă la loc. Mirosul încă plutea, dar nu mai rămăsese nicio urmă vizibilă. Ferron stătea așezat invers pe scaun, apăsându-se cu degetele pe frunte de parcă-l chinuia o migrenă intensă. Ea a sperat să fie. El a ridicat privirea și mâna i-a căzut leneș.

— Deci, i-a vorbit rar și răspicat. Ochii lui aveau încă strălucirea aceea argintie. Chiar ești plină de surprize.

Reacția lui lipsită de orice remușcare n-a făcut decât să-i sporească furia. Helena s-a dus la bar și și-a turnat o cantitate generoasă dintr-o sticlă care părea foarte scumpă. A sorbit. Lichidul era amar și înțepător. Și-a dorit să fi ales altceva; întotdeauna preferase vinul, dar Ferron nu părea să aibă așa ceva. Probabil nu era destul de tare pentru gustul lui. S-a încordat și l-a înghițit, fără să-i pese că-i încrețește limba, îi arde gâtul și stomacul gol.

A închis ochii strâns, apoi și-a turnat mai mult și l-a băut aproape la fel de repede. Își dorea să se îmbete cât mai curând. Și-a răsucit degetele pipăindu-și trupul cu rezonanța, îndemnându-și aparatul digestiv să absoarbă alcoolul mai repede, ca să-i intre în sânge înainte să se apuce să facă vreo trăsnaie, de pildă să arunce toate sticlele de pe rafturi în capul lui Ferron. A închis ochii, cufundându-se în ușurarea și amorțeala caldă a alcoolului. Nu bea des și acum și-a amintit de ce. Era mult mai plăcut să se simtă așa decât cum se simțea de obicei, ca un nerv descoperit. A ținut paharul strâns în mână și și-a turnat din nou.

— Eu zic că ajunge, a spus Ferron din spatele ei. Nu cred că ficatul tău se regenerează.

Ea voise să-și mai toarne doar un pic, dar la auzul cuvintelor lui a întors sticla cu fundul în sus, vărsând în pahar tot ce mai rămăsese. Lichidul a plescăit peste margine, murdărind covorul.

— Dă-te-n smârcuri! i-a răspuns Helena.

— Nu știam că te pricepi să înjuri.

Părea amuzat.

Ea a strâns din dinți, apoi s-a întors și i-a zis să se ducă-n smârcuri în alte trei limbi. El a ridicat o sprânceană.

— Acum ar trebui să te iau mai în serios?

— Te urăsc.

Ferron a râs scurt, încordat.

— Știu.

Ea s-a uitat în pahar. Voia să plece – era obosită, surescitată și complet scoasă din țâțâni –, dar ușa era din nou închisă. Ferron clar avea de gând s-o țină aici. S-a dus și s-a ghemuit în capătul canapelei, cât mai departe de el.

— Te urăsc, a spus din nou.

— Și eu te urăsc.

Alcoolul îi dezlegase Helenei limba.

— Războiul ăsta e vina ta. Îi ai pe conștiință pe toți cei care au murit. Iar acum, din cauza ta, chiar și când o să se termine, eu tot n-o să am nimic.

— Și ar trebui să-mi pese? Crezi că distrugerea vieții tale e cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată?

Helena și-a ferit privirea.

— Când ai aflat că ești vivimantă? a întrebat-o el.

Ea nu era destul de beată pentru conversația asta. A băut mai mult. Mâine avea să aibă o mahmureală groaznică.

— Ar fi trebuit să mă întreb mai devreme, nu?

Ea n-a răspuns, așa că el a continuat:

— Vivimanția se declanșează adesea târziu. Vârsta adultă medie sau mai târzie. La tineri apare, de obicei, ca reacție la un eveniment traumatic. Nu te-a surprins ce le-ai făcut servilor, ceea ce înseamnă că n-a fost prima oară. Deci ce ți-a declanșat vivimanția? Ce s-a întâmplat care să te declanșeze?

Helena a lăsat capul pe spate, privind tavanul. Totul în ea se înmuia la beție.

— La început am crezut c-o să se aplice regulile obișnuite ale războiului. Am înființat spitale de campanie, ca oamenii să nu fie nevoiți să treacă prin zone de luptă ca să ajungă la un spital.

— Masacrele.

Ea a încuviințat. Masacrele spitalelor fuseseră prima atrocitate majoră a războiului. Asasinarea lui Apollo fusese devastatoare, dar masacrele fuseseră momentul în care totul devenise irevocabil real. Nemuritorii nu respectau nicio regulă. Nu era un război „onorabil". Morrough voia oamenii fie speriați, fie morți. Adunarea Breslelor apărase atacurile, spunând că spitalele sunt folosite de Flacăra Eternă ca paravan pentru baze militare, iar țările vecine înghițiseră minciuna, pentru că era mai ușor decât să se implice în conflictul Paladiei.

— Tata era chirurg din Khem. Aici, în Paladia, chirurgia manuală e considerată învechită, așa că n-a avut prea mult noroc să-și găsească un post. Helena a înghițit în sec și a privit în gol. Când a început războiul, a vrut să se întoarcă în Etras, dar eu îi promisesem lui Luc c-o să rămân. Și, dacă eu n-am vrut să plec, n-a mai plecat nici el. Rezistența înființa spitale de campanie. A fost ideea mea... să lucreze acolo. Credeam c-o să fie în siguranță și că, dacă oamenii văd cât e de priceput, o să aibă oportunități... după.

A sorbit din nou. Camera se clătina.

— Eu mă pregăteam să fiu infirmieră militară pe front, așa că făceam voluntariat la spital în practică. În ziua aia... toți am crezut că e otravă. Au venit o mulțime cu febră. Nu reușeam să le-o scădem. Unuia îi creștea fierbințeala întruna, tot țipa „dați-l afară!"... A devenit violent. Tata m-a trimis să caut pe cineva și, când m-am întors, pacientul murise. Tocmai încercau să depisteze cauza morții, când el s-a ridicat brusc. Helena a sughițat. Știam de Nemuritori că se regenerează, dar nu știam atunci de strigoi. Vocea ei era abia o șoaptă. Au blocat ușile și au început să-i omoare și să-i reanimeze pe toți. Necroservii pe care i-au creat i-au ajutat să ucidă mai repede. A înghițit în sec. Spitalul nu era echipat. Tata... el nu... el auzise doar de necroservi. Erau colegii lui. Pacienți. I-am spus că nu mai sunt oameni, dar tot nu s-a împotrivit când l-au prins. Helena a ridicat mâna, ducând o clipă palma la gât, cu degetele curbate, trasând cicatricea fină de sub urechea stângă care-i cobora spre gât. Era nespus de blând. Avea o voce joasă care-ți vibra în piept când te îmbrățișa. Nu mi-ar fi făcut niciodată rău...

— Rapoartele spuneau că n-au existat supraviețuitori.

Vocea lui Ferron părea să vină de undeva de departe.

— Nu m-au găsit imediat, i-a răspuns ea cu glas stins și a strâns paharul în mână. Toate spitalele de campanie. Într-o singură zi. I-au ucis pe toți: asistente, doctori, chirurgi, toți pacienții. Atunci am aflat de strigoi. Și am aflat și ce sunt eu.

— Mi s-a spus că strigoii care s-au infiltrat în spitale au fost un experiment eșuat, a spus Ferron încet. Morrough și Bennet încercau să vadă dacă, inserând talismane în alte trupuri vii, Nemuritorii puteau să preia controlul asupra lor și să rămână în viață. Dar trupurile-gazdă intrau mereu în stare de șoc.

— Ah! atât a reușit Helena să spună. Alcoolul își făcuse efectul și-i era greu chiar și numai să lege cuvintele. Dar s-a străduit; în minte i-a venit chipul Vanyei Gettlich. Știi la ce lucrează acum?

Ferron a mijit ochii.

— Deocamdată n-aud mare lucru în afară de zvonuri. De ce?

Ea și-a ferit privirea.

— Pur și simplu.

— De ce te-au făcut tămăduitoare?

Ea a clipit.

—Tămăduirea e eficientă. Răni a căror vindecare ar putea dura săptămâni sau luni pot fi rezolvate în câteva minute sau ore prin vivimanție. Aveau nevoie de cineva care să poată salva oameni.

Ferron a râs disprețuitor.

Helenei i s-a reaprins furia.

—Habar n-ai cât e de greu să salvezi pe cineva, să repari toate stricăciunile pe care le provoacă unii ca tine, l-a fulgerat ea cu privirea. Sper ca într-o zi să fii nevoit să încerci. Să vezi atunci dacă mai disprețuiești asta.

El și-a ferit ochii. Helena a simțit o scânteie ciudată de satisfacție.

A urmat o tăcere lungă. Ferron părea complet pierdut în gânduri, iar ea era atât de beată, încât abia mai vedea clar. A închis ochii și s-a lăsat să plutească în derivă. Când i-a redeschis, el o privea țintă. Ea l-a privit la rândul ei și n-a putut să nu i se pară că arată altfel acum. Mai în vârstă. Sau poate era doar ea beată peste măsură.

—Pot să-ți pun o întrebare? a zis, luptându-se cu amețeala. Simți diagrama? Îți dai seama că te afectează?

—Da, a răspuns el cu o ușoară înclinare a capului. Nu credeam că aș putea să mă schimb, însă e ca și cum aș fi forjat la rece. Sunt forțat treptat să mă transform într-o nouă versiune a mea. Nu anulează cine sunt, dar simt unele lucruri mai puțin decât înainte. Mi-e mai ușor să fiu nemilos și concentrat, mai greu să mă conving să nu urmez impulsurile care se potrivesc cu ce vreau.

Ea a mijit ochii la el.

—De ce tocmai desenul ăsta? În ce încerca Bennet să te transforme?

—Eu l-am conceput, a spus el încet.

Informația a fost atât de uimitoare încât Helena s-a trezit din beție. S-a ridicat brusc în capul oaselor.

—A fost pedeapsa mea, a spus el. Mă așteptam să mă omoare, dar, dac-aș fi supraviețuit, nu voiam să-i las pe ei să aleagă în ce mă transform. Așa că am cerut să-l proiectez eu, ca dovadă a pocăinței mele.

Ea s-a aplecat înainte, studiindu-l. Nu, nu-și imaginase: era într-adevăr altul. Ca și cum asista la o metamorfoză lentă. Efectul diagramei era amplificat probabil de vindecarea întârziată – starea de deteriorare îl făcea mai maleabil. Trăsăturile i se conturaseră mai clar, încă trase de boală, dar își pierduse orice expresie de băiețandru. Acum părea de-a dreptul adult.

Helena a înclinat capul într-o parte. Dacă l-ar fi văzut fără să știe cine era, l-ar fi găsit chiar chipeș. Gândul a făcut-o să clipească atât de puternic, încât vederea i s-a încețoșat. S-a ridicat brusc.

—Trebuie să mă întorc; în curând se închid punctele de control.

CAPITOLUL 35

Iulius 1786

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ A AVUT O MAHMUREALĂ cumplită și a zăcut în pat, atât de îngrețoșată, încât nici măcar nu s-a simțit vinovată că doarme până târziu, până când cineva a venit să-i aducă aminte că are de făcut o autopsie. A fost cât pe ce să vomite auzind, dar trebuia să dea zor. A stat câteva minute să-și transmute propriul corp până când a putut să se țină pe picioare.

Autopsia urma să aibă loc în sala de operații din Turn, astfel încât Marele Șoim și câțiva dintre străjerii Flăcării care administrau crematoriul să poată observa și să fie siguri că ea nu violează în niciun fel sanctitatea trupului.

Helena avea gura uscată când a ajuns în fața târgii acoperite. Instrumentele de metal erau așezate pe o tavă, sclipind sub proiectorul orbitor care le lumina pe ea și pe Gettlich și lăsa publicul în întuneric. Când a tras cearșaful laoparte, a simțit că se detașează de corpul ei.

— Pot să încep? a întrebat ea în întuneric.

— Începe! a venit vocea lui Matias.

Era oribil într-un mod cu totul special să fie nevoită să taie trupul cuiva pe care-l cunoscuse, scoțând organele și examinând corpul pe bucăți, relatând în același timp în detaliu ce descoperea că i se făcuse. Ce putea și ce nu putea să simtă cu ajutorul rezonanței despre experimentele la care fusese supus. Ar fi vrut să-i poată acoperi fața, ca să nu fie nevoită s-o privească în timp ce lucrează, dar morții trebuiau respectați.

Când totul s-a încheiat, doi străjeri au ieșit din întuneric și au luat trupul cu grijă. Era important ca fiecare parte să fie arsă, pentru ca niciun rest pământesc să nu împiedice ascensiunea sufletului.

La centrul de comandă, Helena l-a ascultat pe străjer raportând cum fusese găsită Gettlich și ce spusese ea. Apoi, cu glas inexpresiv, Luc a recitat ce-i povestise fosta cercetașă.

Generalul Althorne a arătat locul unde se afla laboratorul din Portul de Vest. Contribuția lui Ferron. Era mai bine apărat decât laboratorul precedent, clădirea fiind masiv întărită ca să respingă un atac. Ar fi fost dificil de intrat în ea și riscau să piardă prea mulți soldați dacă se aventurau prea adânc pe teritoriu inamic.

— Consiliul o recunoaște pe tămăduitoarea Marino, a spus Matias.

Era pentru prima oară când Helena vorbea înaintea Flăcării Eterne de la „ieșirea" ei „isterică". Nu știuse că avea să fie chemată. Matias ar fi putut foarte bine să dea raportul de unul singur.

Când a pășit înainte, privirea Ilvei a fugit o clipă spre Crowther. Helena și-a umezit buzele.

— În baza... examinării corpului, informațiile pe care Gettlich i le-a dat lui Luc... principelui par corecte. A fost probabil o încercare nereușită de a-i neutraliza rezonanța. Erau mai multe urme de injecții pe tot corpul, unele lângă creier, dar cele mai multe pe brațe. Am găsit o varietate de metale sub formă de microparticule, injectate în mușchi prin intermediul unui fluid purtător. N-am putut să le analizez cu exactitate cu rezonanța; păreau să fie niște compuși care-mi depășesc repertoriul. Am extras ce am putut și am predat mostrele metalurgilor. Mi-a fost imposibil să determin dacă metoda a reușit să suprime abilitățile alchimice, deși, înainte să moară, n-am reușit să-i ofer prea multă alinare prin tămăduire.

— Cum ar funcționa neutralizarea asta? a întrebat Ilva, desenând absentă cercuri pe masă cu vârful degetelor.

Helena a tras aer în piept. Spera că n-o să fie pedepsită doar pentru că furniza informațiile.

— Teoria mea e că injecțiile au fost menite să interfereze intern cu rezonanța lui Gettlich. Plasându-i microparticulele înăuntrul corpului, lângă creier și lângă mâini, au sperat să-i anuleze capacitatea de a percepe metalul din afară. După numărul de injecții, cred că i-au administrat până când n-a mai putut rezona, dar atunci cantitatea de metal devenise deja toxică.

— Care sunt șansele să fi reușit? a întrebat Althorne cu vocea lui adâncă.

— N-aș putea să spun, a răspuns Helena.

— Ceea ce vreau eu să știu, a spus Marele Șoim de pe scaunul lui de lângă Ilva, e care-a fost scopul experimentului. La ce le-ar folosi să suprime rezonanța?

— Nu știu.

— Ești vivimantă, a spus el apăsat. Cu siguranță ai măcar idee despre cum ar putea fi util așa ceva pentru cei de felul tău.

Luc, care stătuse pleoștit pe scaunul lui de când Althorne eliminase posibilitatea de a ataca laboratorul, s-a îndreptat dintr-odată.

— Ce vrea să însemne asta?

Matias a plesnit din limbă, ducând o batistă la nasul lui îngust.

— E o întrebare relevantă. Tămăduitoarea Marino – a rostit titlul ca pe o insultă – are aceleași abilități ca cei responsabili de abuzuri. Ar putea avea idei care nouă nu ne trec prin cap.

Ochii lui Luc au strălucit periculos.

— Helena e tămăduitoare. Și-a dedicat viața cauzei noastre. E la fel de loială ca oricine altcineva. Nu seamănă deloc cu cei responsabili de abuzuri.

În loc să-i răspundă lui Luc, Marele Șoim și-a întors din nou privirea spre Helena.

— Tămăduitoare Marino, înainte de autopsie ai făcut o disecție transmutațională, nu-i așa?

Helena a dat din cap, îndoind degetele în mănuși.

— La cererea Consiliului…

— A fost o întrebare la care răspunzi cu da sau nu, a spus Matias tăios.

— Da.

— Și, în timpul acestei disecții ți-ai folosit abilitățile transmutaționale ca să examinezi și să inversezi crearea himerei într-un fel de care personalul medical n-ar fi fost capabil, așa e?

— Mi s-a cerut să…

— Da sau nu?

— Da.

Matias și-a îndreptat atenția triumfător înapoi spre Luc.

— Atunci, întrebarea mea rămâne. Tămăduitoare Marino, în calitate de vivimantă, care ai considera că poate fi utilitatea celor cu alchimia suprimată?

Sala s-a estompat și Helena n-a mai văzut decât trupul disecat al Vanyei, brațele cu pielea vânătă și cenușie în jurul înțepăturilor de ac și subconștientul ei care se chinuia să deslușească metoda folosită, încercând să înțeleagă intenția și tehnica Nemuritorilor, neputând să nu observe mijloacele de a perfecționa procedura, pentru că așa fusese învățată să perceapă orice formă de alchimie. Chiar și tortura.

Dacă recunoștea aceste teorii, n-ar fi făcut decât să dovedească ce este. Dacă refuza, risca să pună în pericol Flacăra Eternă prin ocultarea unor informații esențiale.

— Ar putea controla prizonierii, a spus Crowther până să apuce ea să răspundă. Sau ar putea încerca să folosească eliminarea rezonanței ca armă. Sau pentru a gestiona mai ușor subiecții umani în timpul experimentelor. Sunt multe posibilități, Mare Șoim.

Matias i-a aruncat o privire disprețuitoare. În public s-au auzit șoapte. Crowther nu vorbea aproape niciodată în timpul ședințelor.

Helena a dat din cap rigid.

— Suprimarea alchimiei poate fi folosită în mai multe feluri, dar momentan nu avem dovezi că ar fi descoperit o metodă fiabilă, doar că au încercat.

— Ar trebui să ne pregătim pentru această posibilitate, dar să nu răspândim informațiile în rândul populației, a spus Ilva. Nu-i nevoie să semănăm panică în legătură cu ceva ce ar putea să nu se întâmple niciodată. Și, Matias... S-a întors autoritară spre Marele Șoim. E nevoie să reamintesc Consiliului că munca și funcția tămăduitoarei Marino vin cu binecuvântarea Credinței și a principelui?

Matias a dat din cap posomorât și Helena s-a întors la locul ei.

Nu era de mirare și nici vreo îndoială că Marele Șoim voia ca Helena să fie înlăturată din Flacăra Eternă, poate chiar din Rezistență. La câte tămăduitoare ucenice aveau, ea nu mai era absolut necesară, cum fusese cândva. Poate că Luc era singurul obstacol în calea acestui plan. În Consiliu cele cinci voturi ar fi trebuit să fie egale, dar Luc avea mai multă influență decât toți ceilalți patru la un loc. Puteau să-l depășească numeric, dar nu îndrăzniseră niciodată să-l contrazică pe față. Preferau pur și simplu să ascundă lucruri de el.

Luc avea un simț copleșitor al dreptății; deciziile lui erau guvernate de conștiință. Dar din cauza asta era lăsat pe dinafară în cazul multor hotărâri ale Consiliului și îndemnat să-și petreacă timpul în prima linie, unde alegerile nu presupuneau alegeri politice delicate. Helena s-a uitat la el cum stă între membrii Consiliului, cu Ilva și Matias de o parte și Althorne și Crowther de cealaltă, ca o marionetă inconștientă de propriile sfori. Ar fi vrut să-l poată salva de asta, dar știa că, lăsat pe cont propriu, el s-ar fi sacrificat orbește cu prima ocazie.

Când ședința s-a încheiat, Crowther i-a făcut semn să vină cu el.

— Matias o să fie o problemă pentru mine? l-a întrebat ea imediat ce au rămas singuri.

— Da, a spus el în timp ce traversau pasarela spre Turn.

Au pășit în lift, dar, în loc să urce spre biroul lui, Crowther a introdus o cheie și liftul a început să coboare.

— Vrea să scape de tine și a început să facă pași în direcția asta.

Helena a înghițit în sec.

— Și o să-i dați voie?

El i-a aruncat o privire.

— Faci ceva care să merite efortul de a interveni? Din câte știu, singurul lucru pe care l-ai făcut în ultimele săptămâni a fost să irosești rezervele noastre limitate de opiu pe Ferron.

Liftul continua să coboare. Au trecut de parter. Helena avea senzația că și stomacul ei se scufundă.

— Unde mă duceți? a întrebat.

— Să văd cât de utilă poți să fii, atât a spus Crowther, în timp ce liftul se oprea brusc și ușile se deschideau în fața unui coridor întunecat.

Helena știa că există încăperi subterane. Mai fusese pe aici de câteva ori ca să ia câte ceva din depozite. Platoul pe care se înălța Turnul era din piatră și se săpase mult în el de-a lungul secolelor. Habar n-avea de ce-ar fi adus-o Crowther aici.

El a pășit înainte, luând o lanternă de pe o poliță, aprinzând-o și fixându-și-o sub brațul paralizat, prins în ham, ca să poată descuia o ușă masivă. În loc să se deschidă într-o încăpere, ușa a dat la iveală o scară care cobora în beznă. Din întuneric a urcat un miros de mucegai.

Helena s-a oprit în loc.

— Unde mergem?

— Din când în când am prizonieri speciali care au nevoie de îngrijiri medicale. Ivy n-are întotdeauna finețea necesară. Hai, Marino, arată-mi câte eforturi meriți!

HELENA NU ȘTIA PREA MULTE despre prizonierii Rezistenței, dar știa că n-ar trebui să fie ținuți practic într-o gaură sub pământ. Sub Turn se aflau ruine, tuneluri și încăperi subterane, prea încâlcite ca să fi fost construite doar ca depozite. Cele mai multe fuseseră transformate în celule pline cu prizonieri necunoscuți.

Helena știa și că arsurile sunt frecvente în război, dar piromanția de luptă era o armă contondentă. Lăsa arsuri întinse, nu răni provocate cu precizie în zonele corpului unde se concentrau cele mai multe terminații nervoase. Persoana trebuia să fie imobilizată, iar piromantul, foarte experimentat.

Nu mai știa de când merge prin întuneric, încordându-și vederea să deslușească detaliile în lumina oscilantă a lanternei lui Crowther, care-i oferea doar frânturi de trupuri murdare și carne arsă. Tămăduia prin atingere,

pipăind și găsind corpuri în beznă. I se părea criminal. Ușura chinuri, dar pentru ce? Ca să facă posibile alte atrocități?

Curăța răni, regenera țesuturi, închidea plăgi deschise, vindeca fracturi și a descoperit multe mâini cu toate oasele rupte meticulos. Ce amenințare voia să formuleze Crowther aducând-o aici?

— Am să... pot să-l vindec pe Ferron până săptămâna viitoare, a spus ea în lift după aceea, încercând să nu-și lase glasul să tremure. Îi era frig peste tot și lumina îi rănea ochii. „Complice", „complice", „complice", îi răsuna în minte. Am reușit.

Crowther n-a zis nimic, bătând absent în antebrațul paralizat cu degetele lui subțiri ca picioarele de păianjen. Helena a continuat, vorbind repede:

— Cred că... începe să se regenereze din nou în mod normal. Diagrama o să fie greu de gestionat, dar mă descurc. Cred că pe termen lung ar putea fi un avantaj. Rana l-a făcut mai vulnerabil din punct de vedere emoțional decât de obicei.

Degetele lui Crowther s-au oprit.

— Să nu confunzi asta cu loialitatea!

Un fior de groază i-a tremurat Helenei în plămâni.

— Nu. Îmi dau seama că nu e neapărat o pârghie încă, dar... diagrama îl influențează. Mi-a spus că-i e tot mai greu să se abțină de la ceea ce-și dorește. Pot să profit de asta.

— Te amăgești singură.

De ce devenise brusc sceptic când *chiar el* îi dăduse misiunea asta?

Crowther s-a uitat la ea.

— Kaine Ferron rămâne cel mai tânăr dintre Nemuritori. În tot acest timp, n-a mai fost niciun altul atât de tânăr. Stătea suficient de aproape în lift, încât Helena îi vedea plombele metalice de pe măselele din spate când vorbea. S-ar fi putut profita de el imediat: un băiat cu o avere imensă, nematurizat încă, orfan de tată în plin război. Și totuși a urcat în rang. N-are prieteni, n-are iubite, nici măcar o prostituată favorită. E calculat și capricios și-și asumă riscuri pe care oricine altcineva le-ar considera o nebunie.

— Știu...

— Nu, nu știi. Dacă ai ști, ți-ai da seama că ai o strategie greșită. El nu e o persoană, nu e om, iar tu nu creezi cu el o relație de încredere. E un animal.

Helena l-a privit uluită. Liftul s-a oprit, ușile s-au deschis și ea aproape s-a împiedicat ieșind.

— Dar mi-ați spus să...

— Ți-am spus să folosești *vivimanția*, a mârâit Crowther. În loc de asta, tu ai adus scuze fără sfârșit despre cum ai nevoie de ocazia potrivită, că ar fi prea evident, iar acum crezi că diagrama, rana asta... e soluția la eșecurile tale.

— Mi-ați spus să devin mai importantă decât obiectivele lui inițiale. Asta fac.

Sprâncenele lui Crowther s-au adunat. A apucat-o de cot și a târât-o spre biroul lui, fără să-i răspundă până când n-au fost în spatele ușilor închise.

— Ți-am spus să-l subjugi cu vivimanția, a spus el cu glas înghețat. Ceea ce reușești tu e să-l faci dependent de tine, să te considere o persoană de care are nevoie. Asta e cu totul altceva. Poți să dezactivezi diagrama? Să-i controlezi intensitatea efectelor? Nu, nu poți. Eu n-am cerut ceva ireversibil, eu am cerut o obsesie controlată prin vivimanție.

— Dar nu așa funcționează vivimanția, i-a răspuns ea tăios. Nu se pot pur și simplu porni sau opri emoțiile umane într-un fel care să ne ofere pârghia pe care o vrem. Nu e magie.

Crowther i-a aruncat o privire tăioasă, așezându-se la birou.

— N-am nevoie de unelte pe care nu le pot controla. Dacă reușești în felul ăsta, mai degrabă ai să distrugi Flacăra Eternă decât s-o salvezi. Ferronii sunt alimentați de ambiție. Dintotdeauna au urât familiile nobile. Acum Paladia e clădită cu oțelul lor și ei cred că asta înseamnă că le aparține, fie ca s-o cucerească, fie ca s-o distrugă. Ei nu împart. Sunt *obsedați* de ceea ce consideră că le aparține. Dacă faci asta, Kaine Ferron n-o să-ți mai dea drumul niciodată și n-o să se mulțumească să fie *nimeni* altcineva pe locul întâi.

Groaza a străpuns-o pe Helena ca un cuțit, dar și-a îndreptat umerii și l-a privit în ochi, refuzând să dea înapoi, pentru că n-avea unde să se ducă. Toate drumurile ei fuseseră distruse. Avusese el grijă de asta.

— M-ați dat lui, a spus ea, cu vocea plină de furie. Acum și după război. Astea au fost condițiile. Ați spus ori Ferron, ori pierdem, așa că l-am ales pe el. Când a fost vreodată de așteptat să mă lase în pace? A tras aer în piept tremurând. Mi-ați spus să mă transform în misiunea lui. El e în schimbare în clipa asta, iar asta ar putea fi singura clipă în care va fi vreodată așa. Dacă credeți că ceea ce fac e prea periculos, atunci dați-mi o altă opțiune, pentru că asta e singura cale prin care pot să vă ofer ceea ce mi-ați cerut.

A văzut furia din ochii lui Crowther, dar el n-a zis nimic. Ce se așteptase să facă? Chiar crezuse că vivimanția poate să creeze obsesie în Ferron fără un sentiment de nevoie? Că e ca un robinet pe care ea să-l deschidă și să-l închidă? Nimeni nu înțelegea ce e de fapt vivimanția?

Crowther a stat și a privit-o țintă și Helena aproape a putut să vadă piesele mutându-se în timp ce el își ajusta strategia, cântărind ce să facă. Fiindcă nu i-a zis nimic timp de câteva minute, până la urmă ea s-a întors și a plecat. Coridoarele Turnului i s-au părut prea calde și sufocante în căldura verii. Abia putea să mai respire. A ieșit pe o pasarelă.

Jos, Luc și Lila se luptau cu sabia cu soldați din batalionul lor, iar Soren le striga comentarii critice. O mică mulțime se adunase să privească. Din câte

o știa Helena, probabil Ilva le spusese lui Soren sau Lilei să-l țină pe Luc ocupat ca să nu se mai frământe pentru laboratorul din Portul de Vest.

Alchimia de luptă putea fi atât de frumoasă, încât puteai aproape să uiți de violența scopului ei și de urâțenia fără sfârșit lăsată în urmă. Helena i-a urmărit, ascultând uralele de dedesubt cu inima strânsă.

Întotdeauna crezuse că ar putea face orice pentru prietenii ei. N-avea nevoie de recunoaștere, doar de liniștea că făcuse ce trebuia. Pragmatismul îi răpise orice luciu de eroism și ea își tot spunea că e în regulă... Dar era nespus de singură. Degetele i s-au strâns în jurul amuletei goale și vârfurile i-au zgâriat palma. În ea exista acum o senzație tulbure de gol care nu mai dispărea, o rană ce creștea încet și pe care nu putea s-o vindece. Nu mai putea să se repare și nimeni nu părea înclinat măcar să observe că se frânge.

„Ești singură și, când războiul se va sfârși, tot singură vei fi."

A clipit și siluetele de dedesubt s-au estompat într-o ceață de aur și argint.

În seara aceea a studiat diagrama încercată de un nou sentiment de urgență. Se obișnuise cu vederea ei, dar, când s-a oprit s-o examineze cu adevărat, i s-a părut uimitoare într-un mod înfiorător. Necesitase munca unui alchimist meticulos. Ceea ce Ferron fusese, înainte să devină asasin.

Helena nu-și putea imagina cum ar fi să creeze ceva atât de complex știind că fiecare linie trasată avea să fie o tăietură în propria-i piele.

— Cred că în curând pot să închid rănile, i-a spus.

El a tăcut neobișnuit de mult.

— Serios?

Vocea îi era atât de lipsită de intonație, încât ea n-a putut să-i deslușească reacția.

— Va fi un experiment, i-a spus, aplicând un unguent. Dar acum știu cum funcționează regenerarea ta și cum se intersectează cu rezonanța mea. Un singur lucru...

El s-a încordat. Ea s-a uitat la tensiunea care-i strângea spatele, la tăieturile care se lărgeau.

— Ce anume?

— Absența Lumithiei. Rezonanța va fi în punctul ei cel mai slab. Asta mi-ar ușura lucrul cu lumithiul din aliajul de pe umerii tăi, dar nu știu cât e de sigură finalizarea diagramei când efectele ei sunt reduse.

— N-ar trebui să conteze, dar la reflux mă regenerez mai încet.

— E bine așa. De fapt, e preferabil.

Helena era deja la ușă când el a vorbit din spatele ei.

— Marino!

Ea s-a întors.

— Circulă un zvon că Bennet ar face experimente cu suprimarea alchimiei.

— De ce? a întrebat ea, sperând că el știe ceva, că ea va putea să-i ducă lui Crowther informații noi, dovada utilității continue a lui Kaine.

El n-a ridicat din umeri, dar schimbarea de pe fața lui arăta că asta ar fi făcut dac-ar fi putut.

— Cine știe.

Ea s-a îndepărtat de ușă.

— Ai pomenit odată că Morrough crede că Paladia e cheia nemuririi pe care o vrea Hevgoss. Crezi că ar putea să caute Piatra Cerurilor?

Kaine a lăsat jos paharul pe care tocmai și-l turnase.

— Tu crezi că Marele Necromant a venit aici să fure o sferă magică inexistentă?

Helena a roșit. Piatra era un basm. Credința că binecuvântarea lui Sol e un obiect fizic era o interpretare greșită a primelor reprezentări artistice ale lui Orion Holdfast. Regiunea era preștiințifică și analfabetă la vremea aceea; pentru mulți, toată cunoașterea venea sub formă de imagini. Deși documentele istorice fuseseră corectate, miturile persistaseră. Ani mulți Helena crezuse că există o piatră adevărată, până când Luc o corectase stânjenit.

— Nu, a spus ea repede. Știu că nu e adevărată. M-am gândit doar că poate Morrough a auzit poveștile și a venit aici crezând că e. Nu e niciun motiv pentru care Sol n-ar fi putut s-o pună într-o piatră.

Ferron a pufnit disprețuitor.

— Tu crezi în Sol?

Ea s-a foit și și-a strâns și mai tare cureaua de la geantă.

— Da, ăăă... poate nu la fel cum cred oamenii de aici, dar... tu nu? Deloc?

Buzele lui Kaine s-au arcuit.

— Deloc.

CAPITOLUL 36

Iulius 1786

Știind că pelerinajul ei zilnic în scop de tămăduire se apropie de sfârșit, Helena s-a trezit că începe să simtă o anumită mândrie posesivă pentru munca ei. Nu fusese sigură că e posibilă o recuperare completă, dar acum Kaine cel istovit și scheletic dispăruse cu totul. Când era îmbrăcat, puțin probabil ca cineva să-și dea seama că fusese rănit.

Când a venit Apogeul, Crowther nu-i trimisese încă niciun mesaj și niciun ordin. Alegerea de a-l tămădui pe Kaine și orice urmări ale acesteia aveau să cadă în întregime pe umerii ei.

Helena și-a pregătit geanta să plece și tocmai făcea ultimele retușuri la ceea ce spera ea să fie ultimul lot de alifie cu anestezic, când s-a auzit o bătaie în ușă. S-a întors chiar în timp ce Luc intra în cameră.

— Nu știam că ai un laborator, a spus el, oprindu-se și aruncând o privire în cămăruță.

Ceea ce fusese cândva o masă de lucru dărăpănată se transformase într-un adevărat atelier de alchimie, plin de creuzete, baloane și rafturi cu o varietate de alambicuri și cucurbite[7].

— Am vrut să ajut să mai acoperim lipsurile din spital, când apar, a spus ea, aruncând o privire în spatele lui să vadă dacă-l însoțește cineva.

Cândva visase ca Luc să-i viziteze laboratorul, să-i vadă munca și să înțeleagă tot ce face pentru el, dar acum, în loc de încântare, nu simțea decât neliniște. În seara asta nu putea să întârzie.

7 Cucurbita era vasul bombat al alambicului, în care se ținea lichidul de distilat.

Luc a zâmbit, dar era unul din zâmbetele acelea largi pe care le afișa în fața mulțimii.

— Sol are întotdeauna grijă, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus?

— Pur și simplu... nu s-a ivit ocazia, cred, a spus ea, răsucind borcanul cu alifie în mâini.

Zâmbetul lui a dispărut.

— Se pare că sunt multe lucruri pe care nu le știu, nu?

Helena a simțit că se face rigidă.

Luc nu se uita la ea.

— Am fost să-l văd pe Marele Șoim. Voiam să-i spun că n-ar fi trebuit să vorbească așa despre tine la ședință, că tu n-ai făcut decât ceea ce ți s-a cerut. Și mi-a spus că acum câteva luni ai primit un vot de blam și că de asta n-are încredere în tine și de-asta avem tămăduitoare noi. Pentru că ai propus să folosim necromanția pe soldații noștri morți, a râs el uscat. Se pare că *toată* lumea știa, în afară de mine.

Helena a simțit că i se usucă gura.

— Să nu te superi pe Lila! a spus Helena. Nici ea nu era acolo.

Luc a strâns din dinți.

— Știu că nu era. Dar tot a aflat. I-a spus Soren, dar mie nu mi-a adus nimeni la cunoștință. Ai fi putut să-mi spui tu.

Ea a clipit de mai multe ori.

— Mi-a fost teamă că ai să tragi concluzia că nu cred în tine, iar eu cred, numai că... vreau doar să se termine.

— Hel... Luc a coborât privirea, învârtindu-și inelele de aprindere de pe degete. Ăsta nu e războiul tău.

Ea a tresărit.

— Cum adică nu e războiul meu? Am fost aici de la început. Ți-am promis... A clătinat din cap. Lilei nu i-ai spune asta niciodată. Și nimănui altcuiva.

El a scuturat din cap cu o expresie îndurerată.

— Nu, nu i-aș spune, pentru că toți ceilalți știu că, în lupta dintre bine și rău, lucrurile merg întâi mai rău și abia apoi merg mai bine. Că e datoria noastră să rămânem pe calea cea bună și să nu cedăm tentației de a alege ce e mai ușor.

Helena a simțit că se îneacă și s-a dat înapoi, cu ochii arzând de lacrimi. Mai ușor?

— Știu că ai avut intenții bune, că ai încercat doar să dai o mână de ajutor și că pentru tine pare că e o soluție la îndemână pe care n-o folosim, dar noi... *eu* am de respectat alte standarde. Sol se așteaptă la mai mult. Iar... dacă vrei să faci parte din toate astea, trebuie să crezi și tu același lucru.

Helena vedea acum planul Marelui Șoim, care încerca să-l facă pe Luc să creadă că ar fi mai bine și mai blând față de ea s-o îndepărteze. Că ea nu e ca ei, că una ca ea nu poate să înțeleagă Credința și obiceiurile Nordului. Așa, dacă ar îndepărta-o, Luc ar considera că face un sacrificiu, că renunță la ea, nu că o pedepsește.

— Îmi pare rău, a spus ea. Am greșit, îmi dau seama. N-o să se mai întâmple. Promit.

El a expirat adânc.

— Nu, mie-mi pare rău. E doar vina mea. Te las aici singură tot timpul și presupun că ai să fii în regulă, dar nu e drept. O să reglez situația, a dat el din cap. Începând din seara asta. Batalionul e meu e în rezervă din cauza Apogeului. Ce-ar fi să-ți arăt diagrama aia? Putem să mai stăm de vorbă și să facem… orice vrei tu. Poți să-mi arăți ce bazaconii geniale faci aici, a afișat el zâmbetul lui strengăresc. Ce zici?

I-a întins mâna.

— Am de lucru în seara asta, a spus ea cu o voce dureros de mică. Apogeul e important pentru… anumite chestii de alchimie.

— Ah, da… Atunci, data viitoare, a zâmbit el silit.

Helena a reușit să dea din cap și să-i răspundă cu un zâmbet crispat. Ochii i-au fugit imediat la ceas, calculând distanța până la Avanpost și pe unde putea ajunge cel mai repede. Chiar dac-ar fi alergat tot drumul, chiar dacă nu era coadă la punctul de control, tot n-avea să ajungă la timp.

Luc rămăsese pe loc, evident sperând că ea o să-și schimbe părerea. Helena și-a întors stingherită fața de la el și a început să măsoare lucruri, prefăcându-se că uită de el, dar a trecut mai bine de un minut de tăcere dureroasă până când el a plecat fără o vorbă. Înainte ca ușa să se închidă, Helena auzit vocea Lilei.

— Îmi pare rău, Luc.

Mâinile i-au înțepenit și a așteptat, încercând să-și dea seama cât avea să le ia să ajungă la scări sau la lifturi, ca să n-o vadă plecând. Iar între timp a împins conversația departe în adâncul minții și al memoriei, ca să n-o mai lase să-i sfâșie inima.

Când a ajuns pe pod, a luat-o la fugă. Tot a întârziat zece minute.

Kaine a ridicat o sprânceană când a văzut-o dând buzna, gâfâind atât de tare, încât s-a îndoit de mijloc.

— Credeam că în sfârșit mă lași baltă, i-a spus.

Ea și-a sprijinit mâinile pe genunchi, încercând să-și tragă sufletul.

— Cineva… a vrut să vorbească. N-am putut… să-l grăbesc.

În coaste o înțepa un junghi atroce. Le-a apăsat cu mâna, încercând să-și aline ligamentele. Plămânii îi ardeau. Gâfâind încă, s-a pus pe treabă, scoțând toate proviziile din geanta medicală ținută peste piept și prinsă cu o curea la brâu.

— Cari mereu atâtea lucruri în geanta asta? a întrebat el, urmărind-o ce face.

— De obicei e goală, ca s-o pot umple în smârcuri, a răspuns ea, uitându-se mai atent la el. Cum te simți?

El a înclinat capul într-o parte și s-a gândit.

— Regenerarea e mai lentă acum și nu mai simt diagrama de parcă-mi înfige cineva un șurub în conștiință. E fabulos.

A luat o înghițitură dintr-o licoare chihlimbarie, clătinându-se, și Helena și-a dat seama că e amețit. Da, regenerarea clar era mai lentă.

— Perfect, pentru că cred că pentru azi e mai bine să te țin conștient. O să am nevoie să te miști în timp ce lucrez, ca să fim siguri că țesutul nou nu se rupe sau nu se vindecă prea rigid, fiindcă pe urmă s-ar putea să se regenereze tot așa. Helena a respirat adânc. Probabil c-o să te doară rău.

— N-ai să crezi cât de des mi se spune asta.

— Vorbesc serios. Helena și-a sterilizat mâinile. Probabil în seara asta băutura o să-ți prindă bine.

Începând de la umărul stâng, a apăsat cu două degete foarte aproape de o tăietură. El s-a încordat, dar trecuse deja mult timp de când nu mai tresărise la atingerea ei. Marginile rănii păreau proaspăt tăiate. Efectul lumithiului era mai slab din cauza Apogeului.

Judecând după cum se regenerase Ferron când își pierduse brațul, Helena credea că poate, prin vivimanție, să-i corecteze procesul de regenerare, dar trebuia să fie precaută. O singură greșeală și el ar fi putut rămâne cu ea pentru totdeauna. A aplicat un strat gros de opiu pe zona pe care nu lucra.

— Ești gata?

Ferron a încuviințat.

Ea a început cu o porțiune mică unde aliajul titan-lumithiu fusese topit în os, regenerând suficient țesut ca să închidă tăietura peste metal. Nu prea mult țesut cicatricial, dar nici prea puțin. Odată format, țesutul a rămas viu. Abilitățile regenerative ale lui Ferron erau în sfârșit suficient de puternice ca să reziste energiei diagramei. Ea l-a pus să facă o rotație completă a brațului, să tragă de umăr, să arcuiască spatele. Celelalte tăieturi au început să sângereze. Helena s-a strâmbat. Noul țesut cicatricial nu se întindea îndeajuns, amenințând să se rupă. A încercat să-i modifice compoziția ca să-i mărească elasticitatea, dar regenerarea era încăpățânată. L-a excizat cu bisturiul și, așa cum se temea, el a început să se regenereze. A fost nevoită să-și folosească rezonanța ca să-i suprime regenerarea, în timp ce tăia țesutul vindecat și o lua de la capăt.

Kaine nu spunea nimic, dar respirația îi era superficială și rezonanța îi vibra în aer.

Când a terminat primul vârf al diagramei, Helena nu mai simțea lumithiul acolo, de parcă el l-ar fi internalizat.

Îl finalizase pe al doilea când Kaine a cedat până la urmă.

— Am nevoie de un minut, i-a spus cu voce tremurândă, ridicându-se și ducându-se la bar.

A luat cea mai apropiată sticlă și a băut direct din ea.

Ea și-a șters fruntea cu o cârpă, dându-și seama abia atunci cât de tare îi bate inima.

Kaine s-a întors, ținând o sticlă de gât și două printre degetele celeilalte mâini. S-a lăsat să cadă pe scaun și și-a lipit fruntea de spătar. A băut constant tot restul serii, până când în jurul lui s-a strâns o amestecătură de sticle. Suficient alcool ca să omoare pe aproape oricine. Helena a început să aibă crampe la mâini. De fiecare dată când trebuia să se oprească ca să le maseze și să-și sileacă degetele s-o asculte, Kaine se ducea să mai ia o sticlă.

Când a terminat în sfârșit, ea a șters sângele rămas și i-a aplicat un unguent pe bază de cupru. Cicatricile erau roșii, furioase și iritate, dar toate tăieturile fuseseră în sfârșit închise.

— Gata.

Se simțea amețită, ca și cum ar fi fost sus în munți, în aer rarefiat. Kaine n-a zis nimic, terminând sticla pe care o avea în mână.

Helena s-a răsucit, strâmbându-se la vederea bucăților de cearșaf pătate de sânge și a instrumentelor murdare. Chiar și cu porturile deschise, mereu le lipseau bandajele. A șters uneltele și a împachetat totul. Când s-a 'ntors, Kaine se ridicase. S-a mișcat, dând din umeri, răsucindu-i. Mișcări mici la început, dar care au progresat până când a ridicat brațele deasupra capului și și-a arcuit spatele ca un arc întins. A scos cel mai indecent geamăt cu putință și fața i s-a relaxat de ușurare. A lăsat brațele pe lângă corp și a respirat adânc, rotind încă umerii și scoțând un suspin grav, tremurat, pe care Helena l-a simțit cutremurându-i nervii. Și-a luat geanta, amețită de oboseală și ușurare.

— Gata, mă duc și eu.

El s-a întors imediat. Avea ochii întunecați, dar cu acea strălucire argintie pe care ea o mai observase de câteva ori. Mișcările îi erau lejere și lenețe, așa cum fuseseră înainte, doar că acum arăta cu totul altfel decât băiatul de acum câteva luni. Nu doar din cauza firelor argintii de la tâmple sau pentru că durerea îi înăsprise trăsăturile. Îmbătrânise, corpul lui părea să fi făcut un salt în timp.

— De ce ești așa nerăbdătoare să pleci? a întrebat-o.

Ea s-a simțit ca un animal încolțit. Nu-și dăduse seama *cât de tare* se obișnuise cu rănile lui, cu energia pe care o consuma ca să suporte durerea. Toată atenția lui era strivitoare.

— Ai pe cineva care te așteaptă? a spus din nou când ea a încercat să se strecoare spre ușă.

Întrebarea a luat-o pe nepregătite. Helena a clipit și i s-a pus un nod în gât.

— Nu, a spus.

El a zâmbit.

— Nici eu. Hai să bem în cinstea vindecării mele! Ce vrei? S-a dus la bar și a examinat sticlele rămase.

— Cred că o dată a fost suficient…

El a ridicat o sticlă, a mirosit-o și a ținut-o în lumină.

— Asta.

S-a apropiat cu carafa în mână și Helena a fost aproape copleșită de impulsul de a o lua la fugă. Era beat. Beat cu adevărat, de alcool combinat cu euforia vindecării. Mișcările lui îi aminteau de o panteră pe care o văzuse odată la grădina zoologică. Ferron n-avea bandaje, n-avea cămașă. Ea simțea toată pielea aceea dezgolită acum, când n-o mai tămăduia. S-a lipit de perete.

— Nu știu dacă…

— Rămâi! i-a spus el încet și s-a aplecat atât de aproape, încât ea i-a simțit respirația în păr. Ai ceva, Marino, care-mi inspiră cele mai teribile decizii. Îmi iau seama, dar tot…

Vocea i s-a stins; i-a dat o șuviță rebelă după ureche și degetul lui i-a alunecat pe linia maxilarului.

Helena știa că ar trebui să rămână. Ca să-și îndeplinească misiunea, treaba ei era să rămână în asemenea momente. Ăsta era rostul vindecării lui. Dar Ferron era foarte greu de prezis: acum era într-o stare de spirit bună, însă ea n-avea de unde să știe cât va dura.

Ce fel de persoană era Kaine Ferron fără inhibiții?

A simțit că i se pune un nod în gât, amenințând s-o sufoce. Voia să plece.

El i-a ridicat bărbia cu degetul mare, apoi a fixat-o cu ochi care se întunecau.

— Ai o minte ieșită din comun. Chiar și când nu sunt înăuntrul ei, îți văd rotițele învârtindu-se în spatele ochilor.

Inima Helenei bubuia. El i-a pus carafa în mâini și, când ea a plecat ochii și a încercat să i-o dea înapoi, Ferron i-a luat fața în mâini, ridicând-o ca să-i întâlnească privirea. Ochii lui gri-căprui au dispărut, înlocuiți de o sclipire argintie intensă. Nu era o simplă transmutație; Kaine Ferron devenea ceva cu totul nou. Ea finalizase procesul cu propriile-i mâini, definitivase ceva căruia numai el îi știa scopul.

— Rămâi! a spus el cu voce mângâietoare, care promitea plăceri, cu fața foarte aproape de a ei. Hai să bem ceva împreună!

În locul ființei mereu reci, tăioase și precaute, părea acum ceva în care ea s-ar fi putut îneca.

— Doar... un singur pahar, i-a răspuns Helena, cu glasul tremurând abia simțit.

El a zâmbit. Primul zâmbet adevărat pe care i-l vedea.

— Unul singur.

A pus un deget sub carafa din mâinile ei, a ridicat-o și s-a uitat cum Helena o duce la buze.

CAPITOLUL 37

Iulius 1786

Alcoolul i-a ars gâtul, intens și fluid, lăsându-i pe limbă un gust de fum de copac. I-a dat înapoi carafa lui Kaine, neînțelegând de ce-și trec unul altuia ceva atât de voluminos. O înghițitură și a simțit deja cum alcoolul o destinde pe dinăuntru. El i-a făcut semn spre canapea. S-a ghemuit anxioasă la capătul celălalt. El a împins sticla spre ea și, când Helena a încercat să refuze, s-a apropiat, micșorând distanța dintre ei și făcându-i inima să-i bubuie în piept.

— Trebuie să ții pasul.

— Ficatul meu nu se regenerează, i-a răspuns ea, privind cu neîncredere cantitatea dinăuntru și abia atunci dându-și seama că „singurul pahar" cu care fusese de acord era carafa.

Canapeaua era destul de lungă ca să nu-i oblige să stea aproape și totuși nu-i despărțeau decât câțiva centimetri. Ea a mai luat o înghițitură și a încercat să-i înapoieze carafa lui Kaine, dar el a refuzat s-o primească, privind-o ca un motan curios înainte să sară.

— Ai să regreți, dacă încep să plâng. Helena își simțea deja fața încinsă de alcool. Mă emoționez când sunt beată.

El s-a încruntat.

— Ai vreun motiv să plângi?

Ea a plecat ochii, plimbându-și degetul mare peste modelul gravat pe carafă.

— Întotdeauna există un motiv.

Kaine s-a mișcat, frecându-și umerii de canapea ca un motan care-și marchează teritoriul. Pleoapele i-au fluturat închizându-se și a scos un geamăt.

— Niciodată nu mi-am dat seama cât de mult îmi place să mă reazem de ceva.

— Ar trebui să las ție și canapelei puțină intimitate? a întrebat ea, încercând să se tragă mai departe în colț.

El a rămas nemișcat. A deschis repede ochii și s-a întins spre ea.

— Nu pleca!

Căldura i-a urcat Helenei până la rădăcina părului. Și-a ferit privirea, luând încă o sorbitură.

— Știu că te simți mult mai bine, dar trebuie să ai grijă în următoarele zile, i-a spus printre înghițituri. Cred că am făcut totul corect, astfel încât țesutul cicatricial să nu se rupă, dar, după Apogeu, lucrurile s-ar putea schimba. Dacă simți ceva în neregulă, cât de puțin, poți să mă suni. Pot să mai vin să verific.

El a scuturat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Există cineva de care să nu te simți responsabilă?

Ea și-a ferit privirea, încercând să nu mai audă în cap vocea lui Luc care spunea că alegerile ei sunt ușoare.

— E meseria mea, a spus ea încet.

— Îți mulțumesc, Marino.

Ea a înghițit și a ridicat ochii.

— Tot nu-mi spui Helena?

El a răsuflat lung, evitându-i privirea.

— *Helena.*

I-a rostit numele încet, prelungind cuvântul ca și cum ar fi vrut să tes*eze* cum sună.

Ea i-a zâmbit.

— *Vezi?* Nu-i chiar așa de greu.

El a privit-o țintă fără să schițeze vreun zâmbet, iar ea a încercat să nu se lase distrasă, dar el era foarte aproape și tot fără cămașă. Privirea ei cădea asupra lui fără să vrea. Încerca să nu se uite, însă, de obicei, când îi vedea pe oameni dezbrăcați însemna că sunt pe moarte.

El era.... foarte viu. Helena respira din ce în ce mai scurt. Și-a desprins ochii, nevrând să fie acuzată că se holbează iar, dar el a părut că nu observă de data asta. Încă o studia.

Ea nu-și dădea seama cât e de beat, dar se simțea ea însă foarte amețită. Capul îi devenise greu și avea o dorință copleșitoare de a râde și a plânge în același timp.

— Ar trebui să-ți pui o cămașă, a spus cu glas crispat. Probabil ți-e frig.

Într-o clipă, el i-a luat mâna într-a lui și i-a lipit degetele de pieptul lui gol.

— Ți se pare că sunt rece?

Ea a scuturat din cap, fără cuvinte, simțindu-i pielea caldă sub palmă. El n-a mai tresărit acum când ea l-a atins, ba chiar a părut să-i placă.

— Poți să-ți folosești rezonanța, dacă nu mă crezi.

Un fior i-a coborât Helenei pe șira spinării.

— Bănuiesc că ești în regulă, a zis ea, atingându-i pielea cu degetele.

El a inspirat întrerupt și Helena i-a simțit tremurul sub palmă. Mâna lui era încă peste a ei, dar nu i-o mai ținea. Ea a ridicat ochii la el și și-a dat seama că i se pare atrăgător. Înainte fusese prea tânăr și malefic, ca o viperă abia ieșită din ou care ataca orice mișcare. Apoi fusese palid și muribund, cu chipul mereu furios. Acum avea ceva tăcut. Trăsăturile i se rotunjiseră. Firele argintii din părul negru îl făceau să pară chiar mai în vârstă decât ea. Răceala pe care o asociase cu el devenise o amintire îndepărtată; pielea îi era caldă și la fel respirația lui când îi atingea obrajii. Amețită și simțindu-i bătăile inimii sub degete, nu-și mai amintea când încetase să-i fie frică de el.

— Trebuie să recunosc, a spus el cu voce joasă, ca și cum i-ar fi făcut o mărturisire, că, dacă mi-ar fi spus cineva că vei deveni așa frumoasă, nu m-aș fi apropiat niciodată de tine. Am fost complet surprins când te-am văzut din nou.

Helena a încrețit nedumerită din sprâncene.

— Ești ca o roză într-un cimitir, a zis el și buzele i s-au strâns într-un zâmbet dureros. Mă întreb ce-ar fi ieșit din tine dacă n-ar fi existat războiul.

— N-am... Niciodată nu m-am gândit la asta.

El a dat din cap.

— Nu mă mir. A întins mâna și i-a prins o șuviță liberă de după ureche. Îmi amintesc părul tău. E la fel?

Ea s-a înroșit. Dintre toate lucrurile, lui asta îi rămăsese în minte.

— Din păcate, a spus ea.

— La fel ca tine, deci, a zis el, răsucind șuvița ca să și-o înfășoare pe deget. Ești prinsă în loc, dar dedesubt ești aceeași.

Ea s-a uitat lung, uimită de vorbele lui, apoi ochii i s-au umplut de lacrimi care i-au curs pe obraji. El a căscat ochii.

— Pe toți zeii, Marino! Nu plânge! a spus repede.

— Îmi pare rău, a zis ea, trăgându-și mâna și frecându-se pe față. Sunt doar... beată criță.

Momentul s-a evaporat ca ceața în soare. Helena s-a șters la ochi de mai multe ori, simțindu-se dintr-odată foarte vulnerabilă. Când a ridicat privirea, Kaine se uita în altă parte, cu sprâncenele încrețite.

Nu-l mai văzuse niciodată așa expresiv. Stând acolo, a simțit că-l vede în sfârșit pe el cel adevărat. La început a părut trist, dar, în timp ce-l privea, o

expresie înverșunată și goală i s-a ivit în ochi și fața i s-a întunecat. S-a întins spre el, neștiind prea bine ce vrea să facă, dar vrând să-l tragă înapoi din locul unde-l duseseră gândurile. I-a luat mâna stângă într-a ei și, cum el nu s-a opus, i-a apăsat cu policele în palmă până când degetele lui s-au îndoit și a început să i le maseze de la încheietură spre vârfuri.

— De ce faci asta? a întrebat-o el după un minut.

— Tata îmi făcea așa, a zis ea fără să ridice privirea. Spunea că alchimiștii sunt ca niște chirurgi, așa că trebuie să avem grijă de mâinile noastre.

— Dar tu de ce o faci pentru *mine*?

Degetele ei s-au oprit un moment. S-a uitat lung la liniile din palma lui.

— Mama a murit când aveam șapte ani. A fost bolnavă mult timp. De fapt, toată viața mea. Într-o zi m-am dus s-o trezesc și era… rece. S-a stins noaptea, fără avertisment, fără rămas-bun. După aceea a început să-mi fie frică să merg la culcare. Nu moartea mă speria, mi-era teamă că eu sau tata am fi putut să ne stingem așa și să-l lăsăm pe celălalt singur. Așa că mă ținea de mână până adormeam, să știu că era acolo. Păreai singur, așa că m-am gândit… A scuturat din cap și i-a dat drumul. Nu știu. Nu e nimic. Îmi pare rău.

A rămas stingherită, jucându-se cu degetele. Dacă mai stătea mult, punctul de control avea să se închidă și ea avea să fie lăsată în afara orașului peste noapte. Când a deschis gura să-și ceară scuze, el a vorbit:

— Ai face ceva pentru mine?

Întrebarea fusese rostită încet.

Ea a ridicat ochii. Chipul lui era din nou relaxat și părul îi căzuse peste frunte și-i înmuia trăsăturile. L-a iscodit rapid.

— Ce vrei?

El a înclinat capul.

— Poți să-ți desfaci părul? Vreau să-l văd.

Ea a clipit surprinsă.

— Serios?

El doar a încuviințat scurt și a privit-o lung.

Helena a ridicat stângaci mâinile și și-a scos acele. Cele două cozi s-au rostogolit și ea a scos elasticele, trecându-și degetele printre șuvițe ca să le desfacă, simțind cum îi slăbește tensiunea din pielea capului. Și-a lăsat mâinile în poală, nevrând să-i vadă reacția, cu gâtul și obrajii în flăcări.

— Poftim! Pletele mele.

El a privit-o în tăcere, ca și cum ar fi avut nevoie de timp să proceseze.

— Nu mi-am dat seama că e așa lung.

Helena a strâns acele în pumn, îndrăznind să-și ridice privirea.

— Greutatea îl face mai ușor de purtat.

El n-a mai zis nimic, doar a privit-o ca hipnotizat.

Helena s-a înroșit. Când își lăsa părul liber, i se părea că dezvăluie ceva profund intim despre ea, ceva ce ținuse multă vreme ascuns cu grijă, pentru că adesea fusese considerat inacceptabil sau demn de milă. Nu fusese pregătită pentru o asemenea reacție.

Kaine s-a aplecat și și-a strecurat degetele printre șuvițele ei de la tâmplă. I-a mângâiat părul. Avea pe față o expresie de curiozitate. Helena s-a cutremurat de senzație, de cât de aproape era de ea.

— E mai moale decât mă așteptam, a zis el.

O privea fascinat. Ea n-a știut ce să spună.

Mâna lui i-a alunecat pe gât și i s-a încâlcit în buclele de la ceafă. Respira din ce în ce mai scurt. Nu-i mai privea părul; ochii îi erau fixați pe fața și pe buzele ei, luminați din nou de sclipirea aceea argintie. A venit chiar lângă ea.

— Dacă nu vrei să te sărut, ar trebui să spui acum, i-a zis.

Era atât de aproape, încât Helena îi simțea gustul respirației, arsura alcoolului din ea. Totul în afară de el se estompase ca un vis. Simțea greutatea vieții care o apăsa, o zdrobea zi de zi, luând întotdeauna mai mult decât putea ea să ofere, dar îl simțea totodată pe Kaine, căldura lui și degetele lui prinse în părul ei. Era mai blând decât crezuse că ar putea fi. O privea ca și cum o vedea cu adevărat. Și cerea.

Helena l-a sărutat. Un sărut adevărat, de data asta.

Îndată ce buzele ei le-au întâlnit pe ale lui, Kaine a preluat controlul. Ca și cum ea ar fi eliberat un arc înăuntrul lui, a luat-o pe după talie și a tras-o aproape, lipind-o de el până când ea a ajuns la el în poală. Mâinile ei erau pe umerii lui, atingând cu degetele vârful cel mai de sus al diagramei, în timp ce el întețea sărutul de parcă ar fi vrut s-o înghită. Când buzele i s-au desprins de ale ei, i-a arcuit capul pe spate și Helena i-a simțit respirația și limba fierbinte pe gâtul ei gol. Părea că o cartografiază cu degetele răsfirate, ca un topograf care explorează curba claviculelor, fiecare adâncitură și proeminență de os și carne. A strâns-o atât de aproape, încât ea a simțit bariera hainelor ei, fustele adunate în jurul șoldurilor. Mâinile lui i-au apucat talia, urmărind cu degetele mari conturul coastelor. Helena i-a mângâiat maxilarul și, când palma ei i-a atins obrazul, el și-a lăsat fața în mâna ei, fluturând din pleoape, închizându-le, și i-a scăpat o răsuflare adâncă, de parcă ar fi fost înfometat după o atingere. Mâinile lui i-au alunecat pe spate, pe toată șira spinării și ea s-a arcuit ca o pisică, venind spre el. Atingerea lui i-a stârnit un val amețitor în trup și mintea i s-a rostogolit, ca purtată de unde.

Nu-și dăduse seama cât își dorește să fie atinsă, că-i lipsea și ei același lucru. I-a pus brațele pe după umeri, agățându-se de el, cu inima bătând atât de tare, încât și-o auzea. Sub atingerea lui, o plăcere dureroasă i-a străbătut trupul, punându-i o gheară în piept. Degetele lui au ajuns la nasturii cămășii ei, deschizându-i unul câte unul. Straturile dintre ei se subțiau.

Helena nu înțelesese până acum cât de intens fusese lipsită de intimitate. Acum, trezită la viață, nevoia aceasta pe care o cunoscuse doar ca absență părea să-i scurme de sub piele, ieșind la suprafață. Știa că oamenii se bucură de sex, dar întotdeauna crezuse că e un răsfăț. Nu știuse că e o foame. Sau că ea e flămândă.

S-a lipit mai tare, vrând să elimine orice spațiu dintre ei, sătulă să fie mereu singură. O ființă separată, redusă la funcțiile ei. Tămăduitoare. Alchimistă. Legătură. Unealtă.

Curvă.

Ochii îi ardeau și i-a închis, încercând să se elibereze și să se piardă într-un loc unde gândurile n-ar mai fi ajuns-o, dar ele o urmăreau, strecurându-i-se sub piele, acolo unde nu pătrundeau degetele lui Kaine. Îi șopteau în minte ca un cor plin de batjocură, acuzator. Era o misiune. O slujbă. Ceea ce fusese trimisă să facă. Ce spunea despre ea faptul că era atât de nerăbdătoare? Atât de flămândă să se simtă dorită?

Dinții lui Kaine i-au zgâriat pielea de pe osul curbat al maxilarului și atingerea lui i-a provocat o durere care aproape a sfâșiat-o. Când a mușcat-o de gât, ea s-a cutremurat cu un geamăt, degetele i s-au strâns, bâjbâind, cufundându-se în pielea lui, și el a întors-o până când ea a ajuns dedesubtul lui pe canapea, învăluind-o cu greutatea și căldura lui, lipindu-se de ea.

Totul se întâmpla foarte repede. De ce ar fi dorit-o așa dintr-odată? Adevărul a lovit-o pe Helena ca un pumn în piept: n-o dorea, de fapt. Era beat. Și nu mai era rănit. După luni de chin, era hămesit de plăcere și eliberare fizică. Iar ea era acolo. Beată și supusă, gata să se lase consumată. Un lup înfometat se sătura cu orice.

Helena l-a privit lung și coastele i s-au strâns în jurul plămânilor până *n-a mai putut respira.* Rușinea i-a lăsat dâre arzând pe tâmple și ea s-a chirit. Kaine s-a oprit brusc, nemișcat, apoi a ridicat capul. S-a uitat la ea doar o *lipă*, apoi și-a tras mâinile și corpul înapoi.

— Cred că e momentul să pleci, i-a zis.

CAPITOLUL 38

Iulius 1786

Helena s-a ridicat în șezut, însă n-a plecat. S-a așezat doar tremurând lângă el pe canapea, chinuindu-se să-și stăpânească lacrimile. S-a uitat la ceas și a năpădit-o un val de deznădejde.

— Punctele de control s-au închis, a spus. Nu pot intra în oraș până dimineață.

El a oftat, lăsându-se pe spate și ferindu-și privirea.

Ea s-a strâns în brațe și și-a tras cămașa spre piept. Se chinuia cu nasturii, iar pieptul i se strânsese. Încerca să nu plângă.

— De ce plângi? a întrebat-o el în cele din urmă.

Helena și-a frecat obrajii cu palma.

— Pentru că mă simt singură, i-a spus, și te-am sărutat, iar tu nici măcar nu mă placi.

El a privit-o. Apoi a lăsat capul pe spate și s-a uitat în tavan minute în șir.

— De ce crezi că te-am sărutat? a întrebat-o într-un final cu voce crispată.

— Pentru că sunt aici, i-a răspuns ea.

El s-a uitat din nou la ea.

— Tu de ce m-ai sărutat?

Helena și-a ațintit privirea în partea opusă a camerei, la o tapiserie unde Tellus dădea naștere Pământului.

— M-ai făcut să simt că părțile din mine care nu sunt folositoare merită totuși să existe. Ca și cum viața mea nu se rezumă doar la toate lucrurile pe care le pot face.

Carafa era abandonată pe podea. Helena a apucat-o dintr-odată. Mai rămăsese doar puțin alcool. A sperat că, dac-o termină, o să se îmbete atât de tare, încât n-o să mai simtă nimic. El s-a uitat la ea cum bea, apoi s-a lăsat pe spate și și-a pus un braț peste ochi. Când Helena i-a aruncat o privire, brațul i-a alunecat și a adormit. Ea l-a studiat mult timp. I-a urmărit trăsăturile, încercând să găsească schimbări pe chipul lui, dar pleoapele-i erau grele. Trebuia să se ridice, să se mute pe șezlongul de lângă birou. Vederea i s-a întunecat. Și-a lăsat ochii să se odihnească doar o clipă. Apoi avea să plece…

Când s-a trezit, era tot pe canapea alături de Kaine; cumva, se împletiseră unul cu altul. Fața ei era lipită de pieptul lui, cotul ei îi împungea coastele, iar bărbia lui i se înfigea Helenei în creștet. Era o minune că niciunul nu căzuse de pe canapea.

Nu s-a mișcat imediat; simțea că-i plesnește capul. Bănuia că orice mișcare bruscă ar fi adus înapoi la suprafață tot whisky-ul scump cu aromă de fum. A dus o mână la față și și-a potolit greața cu ajutorul vivimanției, apoi s-a desprins încet. Kaine nici măcar n-a tresărit. Era inconștient. Probabil nu mai dormise cum trebuie din primăvară. Helena și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușa grea; a deschis-o încet și a fugit fără să se uite înapoi.

A vomitat peste baraj. A traversat podul și s-a aplecat peste fluviu. În loc să se simtă mai bine, i s-a făcut și mai rău.

A luat-o încet spre Sediu, mustrându-se pe drum. Îl sărutase pe Kaine Ferron. Nu un sărut fals, strategic, ci unul adevărat, la care el răspunsese. Ar fi fost ocazia perfectă să meargă mai departe, dar ea stricase totul. Kaine i se oferise pe tavă, depășind cu mult ceea ce sperau odinioară Crowther și Ilva, iar Helena se sabotase singură, pentru că nu fusese ceva real, iar ea își dorise să fie. Se lăsase prinsă în mrejele propriilor sentimente doar pentru că fusese comparată cu un trandafir și numită frumoasă, pentru că niște părți dinăuntrul ei pe care nimeni nu le plăcuse vreodată fuseseră privite ca o sursă de dorință. Se părea că de atât era nevoie ca Ferron s-o seducă.

Doar gândul la momentul acela a făcut-o să înmărmurească și un val de rușine grețoasă a amenințat s-o sufoce.

— Hel!

Vocea lui Soren i-a întrerupt gândurile când intra pe poarta Sediului. Stătea cu un grup de străjeri.

Ea l-a privit lung, buimăcită de propriile gânduri, prea mahmură ca să-i vorbească.

— Ești bine? a întrebat-o el. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Helena n-a înțeles întrebarea până când n-a dus mâna la cap și și-a amintit că are părul desfăcut și încâlcit pe umeri.

— Mărăcini, a mințit ea prompt.

El a încrețit din sprâncene. O privea cu ochii lui adânciți în orbite.

— Ar trebui să ai grijă pe-acolo, mai ales pe timpul Apogeului.

— Am ieșit doar după ce s-a luminat, a spus ea, încercând să treacă pe lângă el. Doar am cules puțin, niște plante. Trebuie să le prelucrez.

Soren încă o privea.

— Uitasem că părul tău arată așa. E frumos cum ți-l împletești acum.

— Da, a spus ea, silindu-se să zâmbească deși ochii îi ardeau. Cel mai bine e să-l țin împletit. Nici nu știu ce să fac cu el când stă așa.

S-a dus direct în camera ei și a intrat sub duș. S-a frecat cu disperare, încercând să șteargă amintirea mâinilor lui Kaine. Apa era fierbinte și a crescut presiunea până a ajuns să-i ardă pielea. A rămas sub jet, până când s-a făcut roșie de căldură. Nu plângea. Era doar apa de la duș. Doar apă pe fața ei.

Abia s-a șters cu prosopul. Și-a prins părul repede în două codițe foarte strânse care-i trăgeau fața. Le-a răsucit la ceafă, lăsând agrafele să-i zgârie pielea când le-a înfipt la locul lor. Nu și-a permis să se uite în oglindă până când n-a terminat, până când n-a mai văzut nicio șuviță rebelă rămasă.

COMPLETA STOCUL DE LA SPITAL, în depozit, când lângă ea a apărut una dintre infirmiere, punând într-o cutie câteva sticluțe cu substituent de plasmă.

— Crowther vrea să vă întâlniți la lifturi chiar acum, i-a spus fără s-o privească.

Helena s-a întors brusc. Fata avea trăsături blânde și ochi expresivi și Helena era sigură că o mai văzuse înainte, însă fata era suficient de discretă ca să-i fi rămas undeva numai la marginea memoriei.

Bineînțeles că Jan Crowther avea ochi peste tot, inclusiv la spital. A simțit totuși că se crispează.

— Cine ești? a întrebat-o când fata a părut gata să plece pe nesimțite.

— Nimeni.

— Cum te cheamă?

Voia să știe după cine să se uite în lista de personal.

Fata a ridicat capul, părând încântată de întrebare.

— Purnell.

Purnell. Helena avea impresia că mai auzise numele. A dat din cap absentă.

— Bine, poți pleca.

Infirmiera a plecat în grabă.

Ea a terminat de pus lucrurile la locul lor și s-a îndreptat fără nicio tragere de inimă spre Turn. Crowther o aștepta. Liftul a coborât. În tuneluri, un băiat tânăr stătea ghemuit lângă ușă. Helena a clipit și și-a dat seama că e Ivy, cealaltă vivimantă a lui Crowther, cu părul ascuns sub o șapcă. Arăta ca un copil vagabond. S-a ridicat și a deschis repede ușa. În cameră se afla o singură siluetă legată de un scaun, cu capul plecat înainte, respirând greu.

— Cine e ăsta? a întrebat Helena.

Îi venea s-o șteargă urgent. Mirosul de sânge vechi și de umezeală din subteran îi făcea greață.

— Unul dintre aspiranții trimiși în Hevgoss, a spus Crowther. L-am interceptat și l-am adus înapoi, dar se dovedește dificil. E disperat să guste din viața veșnică. Are nevoie de mai multă putere de convingere decât poate suporta acum.

Helena se aștepta la arsuri severe, însă în locul lor a găsit vivimanție. Nu existau semne vizibile de tortură, nici vreo tăietură sau rană externă. În schimb, tractul corticospinal din coloană îi fusese strâns, paralizându-l, dar lăsându-i nervii senzoriali intacți. Așa simțea totul.

Sub piele, Ivy îl jupuise, folosind vivimanția ca să separe straturile dermei. Între ele se adunase sânge. În unele zone, pielea îi fusese îndepărtată până la mușchi.

Una era să tămăduiești oameni răniți în luptă, dar a tămădui urmările torturii era o oroare de un alt grad.

Crowther nu părea să creadă că vreo violență fizică e deplasată în războiul contra necromanției, cât timp sufletul nu era violat. Conform principiilor Credinței și ale Flăcării Eterne, tortura necromanților sau a aspiranților era perfect acceptabilă; carnea era o substanță inferioară, menită oricum să fie consumată de foc. Ceea ce necromanții erau gata să le facă civililor și Rezistenței era cu mult mai rău decât orice le făcea Crowther.

Prizonierul și-a recăpătat cunoștința în timp ce Helena lucra la picioarele lui.

— Te cunosc, a zis el, ridicând capul.

Vorbea într-un dialect nordic distinct, genul care pronunța apăsat consoanele. Helena a ridicat privirea. Bărbatul avea părul de culoarea grâului și o barbă deasă.

— Ești cățeaua aia a lui Holdfast adusă din străinătate.

Ea și-a ferit iar ochii, neluându-l în seamă, hotărâtă să termine fără să scoată un cuvânt. Nu mai simțea exact aceeași milă pentru el.

— O să-ți spun un secret, a murmurat el când ea i-a terminat de tămăduit mâinile. O să pierdeți războiul ăsta. Nimeni nu-i poate opri pe Nemuritori. Sunt noii zei. Într-o zi, o să fiu unul din ei. Lumea o să știe cine sunt Lancasterii.

Ea a ridicat iarăși ochii. Acum și-l amintea; fusese la Institut și plecase după ce-și luase atestatul. O familie din bresle. Nichel, parcă.

— Când o să fiu Nemuritor, o s-o omor pe căţeaua asta atât de încet, încât o să mă roage s-o dau gata. Tot ce mi-a făcut o să primească înzecit. Și apoi o s-o reanimez.

A rânjit groaznic, dezvelindu-și dinții. Helena a strâns din maxilare și s-a străduit să se concentreze în continuare. Trebuia să lase pacienții conștienți. Crowther nu voia să se trezească și să afle că fuseseră tămăduiți; voia să-i facă să tremure de groază, să se gândească la ce vor păți după ce ea își termina treaba. Când a încheiat, s-a ridicat și a plecat fără un cuvânt.

Ivy și Crowther au intrat împreună în cameră și ușa s-a închis. Prin ușă au început să răsune înfundat țipete, purtându-și ecoul pe coridorul subteran. Helena a mers mai departe, încercând să scape de el, dar ecoul o urma. A bâjbâit oarbă prin tuneluri, fără să-i pese dacă se rătăcește. Coteau și se răsuceau, deschizându-se într-o încăpere mare, luminată de aplice cu sticlă verzuie, în care dădeau zeci de tuneluri. Pereții erau acoperiți cu fresce complicate, dar șterse. Arăta aproape ca o biserică părăsită.

Helena habar n-avusese că sub Institut e îngropat așa ceva. Țipetele păreau să circule prin tuneluri, crescând în intensitate și concentrându-se în această încăpere. Sala avea ceva bolnav, vag sinistru. A intrat într-un alt tunel, încercând să scape, dar pe oriunde ar fi luat-o, oriîncotro ar fi cotit, toate drumurile păreau să ducă înapoi în aceeași loc. Ca și cum i-ar fi reamintit, în bătaie de joc, că nu poate scăpa de ea însăși și de ceea ce devenise. Asta era ceea ce-i făcuse războiul. Până la urmă s-a întors încet, mergând în direcția țipetelor, obosită să mai fugă de ea însăși.

Ar fi călcat peste trupuri torturate, s-ar fi vândut și i-ar fi smuls inima din piept lui Kaine Ferron, dacă asta ar fi însemnat să câștige.

A MAI FOST CHEMATĂ DE două ori înainte ca Lancaster să cedeze într-un final. Când a venit a treia oară, Helena nu mai credea că e întreg la minte.

În timp ce aștepta în pasajele subterane, cu urechile astupate ca să nu audă ce se petrecea în camera alăturată, revizuise felul cum judecase cele întâmplate în seara dinainte. Acum, când nu mai erau chiar atât de proaspete, greșelile pe care le făcuse nu mai păreau dezastruoase. Kaine chiar simțea o oarecare atracție față de ea. Până la urmă, *el* fusese cel care-și dorise ca ea să rămână. Și totuși scânteia de dorință sau de afecțiune pe care o simțea pentru ea era abia aprinsă. Prea mult combustibil, furnizat prea repede, ar fi înăbușit-o. Era mai bine că se opriseră, că ea îl lăsase să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla. Îl bănuia capabil de o pasiune mai adâncă decât își imagina

el. Așadar, cheia era să hrănească scânteia aceea până când avea să se transforme în ceva ce nu mai putea stăpâni.

Era prea calculat ca să meargă altceva. Totul sau nimic. Să-l lase să rămână o amenințare, știind că acum ea îl făcuse mult mai capabil să-și împlinească dorințele, sau să încerce să-i direcționeze ambiția și firea obsesivă spre ea. Se spunea mereu că nimic nu ispitește mai tare decât lucrul oprit.

Cât despre faptul că și ea îl voise… că fusese atât de dornică. Helena și-a mușcat neliniștită unghia degetului mare. Era mai bine așa. Toată lumea spusese întotdeauna că e o mincinoasă îngrozitoare.

Ușa s-a deschis și Ivy a ieșit din cameră. Helena s-a uitat la ea.

— Iar?

Ivy a clătinat din cap, închizând ușa.

— Crowther încă îl prelucrează.

S-a ghemuit alături, desenând absentă cu un deget în praful de pe podea. Helena a privit-o în tăcere, încercând să ignore mirosul de carne arsă care începuse să umple aerul.

— Știi, nu s-a putut abține ea, există și alte feluri de a scoate informații de la oameni. Nu e nevoie să-i torturezi.

Ivy a ridicat privirea. Ochii ei ageri străluceau.

— Mie-mi place să-i rănesc. E partea cea mai bună din munca asta. Restul e plictiseală.

— Ah!

A urmat o tăcere lungă. În cele din urmă, Ivy a vorbit:

— Vivimanția poate să șteargă amintiri? Să facă pe cineva să uite ceva ca să nu-și mai amintească niciodată?

Helena a privit-o curioasă.

— E ceva ce vrei să uiți?

Ivy a clătinat din cap. S-a uitat adânc în tunel și mușchii feței i-au zvâcnit ciudat.

— Sora mea nu-și amintește unele lucruri. Sora-șefă a zis că se *numește „amnezie”*, dar că s-ar putea ca memoria să-i revină într-o zi.

— Și tu nu vrei să-și aducă aminte? a întrebat Helena.

Ivy a scuturat repede din cap.

— Nu. A ridicat privirea spre Helena și a râs. Ți se pare că sunt rea. Dacă și-ar aminti vreodată, ar înnebuni de tot.

Ușa s-a deschis din nou și dinăuntru a venit o duhoare de carne arsă.

— Marino! Am terminat.

Crowther îl drogase pe Lancaster cu ceva sintetic. Halucina fără oprire. Aproape își tăiase limba mușcându-și-o și Helena a fost nevoită să-l paralizeze ca să i-o poată lipi la loc. Pielea îi era pârlită peste tot, deși Crowther era mereu atent să nu-l ardă prea mult ca să-i omoare nervii.

Bolborosea. Se părea că în mintea lui Helena și Ivy se contopiseră într-o singură persoană. Ba se zbătea violent, gata să-i muște mâinile când venea aproape, amenințând că-i toarnă metal topit în vene până i se sparg ochii ca niște boabe de strugure, ba încerca să se aplece spre ea și să hârâie gâfâit, fredonându-i că e o scumpete, că, după ce va fi Nemuritor, o s-o țină ca pe un animal de companie, cu zgardă și lanț, exact ca Holdfast. Apoi credea din nou că e Ivy și o amenința c-o s-o mănânce. O s-o taie în bucăți. O s-o reasambleze greșit. O s-o violeze în toate felurile posibile.

Când a terminat, Helenei îi venea să-și jupoaie pielea din toate locurile unde o atinsese.

— De ce nu-l omori? l-a întrebat pe Crowther când a ieșit din cameră.

Avea încă pielea de găină.

El a părut amuzat de întrebare.

— De ce?

— Ai primit ce voiai. Nu faci decât să strici rațiile pe el.

Crowther a clătinat din cap.

— Îl ținem până-l găsim pe gardianul pe care-l caută. Încăpățânarea lui Morrough de a-l descoperi pe acest Wagner din Hevgoss arată că e un personaj important. Lancaster e un aspirant neobișnuit de devotat. Ar putea fi folositor drept dovadă, dacă luăm vreodată legătura cu Hevgoss. Nu-ți face griji pentru el! N-am pierdut niciodată un prizonier.

— Atunci pot să plec? a întrebat ea cu voce stinsă.

Hainele îi erau pătate de sângele lui Lancaster.

— Da, vin cu tine, a spus el. L-ai vindecat pe Ferron? Ai reușit?

Helena a încuviințat absentă, fără să-l privească. Indiferent că era mulțumit sau dezamăgit, ea nu mai avea energie să-i pese.

— Da. Procedura a reușit.

A urmat o pauză în timp ce urcau scările. Crowther i-a tăiat calea la ieșire și a privit-o iscoditor.

— Am auzit că ai lipsit toată noaptea și te-ai întors… răvășită.

Helenei i s-a pus un pietroi în stomac.

— A durat mai mult decât mă așteptam. Punctele de control se închiseseră la ora stingerii. A trebuit să dorm acolo.

Crowther a așteptat, dar ea n-a mai spus nimic singură. Ochii lui s-au îngustat.

— Continuă, atunci!

CAPITOLUL 39

Iulius 1786

În seara aceea Helena s-a întors la Avanpost, dar a găsit încuiată ușa din peretele fabricii, iar necroservul care apărea de obicei cu cheia nu se vedea nicăieri. S-a dus în blocul muncitoresc, dar și acolo era frig și pustiu. A zăbovit puțin, doar ca să fie sigură.

În seara următoare a fost la fel. Și-a spus că e semn bun. Vindecarea avusese succes. I se părea totuși prea brusc să aibă dintr-odată serile doar pentru ea. Până când n-a avut din nou toate orele acelea la dispoziție nu și-a dat seama cât timp petrecuse pregătind unguente și făcând de atâtea ori drumul.

În ziua de martis s-a dus în smârcuri și apoi a luat-o spre Avanpost. Nu ajunsese nici la jumătatea drumului când din umbră a ieșit un necroserv, tindu-i calea. Helenei i s-a strâns stomacul. Nu era bărbatul obișnuit, ci o femeie. I-a arătat un simbol al fierului pe încheietura palidă și apoi i-a întins un plic. Helena l-a luat și necroservul s-a întors și a plecat.

Ea nu deschidea de obicei scrisorile, dar de data asta a rupt sigiliul și a scos foaia dinăuntru, căutând instrucțiuni sau un mesaj. Era doar un raport de informații criptat.

În ziua de saturnis s-a întâmplat la fel.

Helena nu se gândise că el ar fi putut proceda așa, dar modul în care-i transmitea informațiile nu necesita întâlniri față în față.

Și-a petrecut proaspăt redobânditul timp liber în laborator, făcând experimente alături de Shiseo, care-i devenise un tovarăș și un colaborator cordial.

Pentru că tămăduirea era tratată separat de medicina obișnuită și de îngrijirea medicală, cele două nu se completau întotdeauna. Multe sedative

inhibau vivimanția, necesitând contramăsuri sau soluții alternative care complicau inutil procesul de tămăduire. Vindecarea lui Kaine, departe de ochii lui Matias, îi permisese să ia în calcul pentru prima oară posibilitățile iatrochimiei concepute pentru vivimanție.

A început cu întăritoare pentru procese precum regenerarea sângelui sau repararea oaselor, dar interesul ei principal era să creeze ceva care să mențină efectele vivimanției controlând chimia internă a corpului. A sintetizat împreună cu Shiseo o glicozidă din degețel și a extras alcaloizi din mătrăgună, câte unul odată.

A-și crea o nișă numai a ei era o consolare, pentru că deja aproape toată lumea o prefera pe Elain Boyle ca tămăduitoare. Helena încerca să-și spună că e bine să existe o tămăduitoare care poate fi în mod firesc atât de plăcută. Nimeni nu tresărea, ba nici măcar nu clipea când Elain își uita mănușile; și totuși abilitățile ei sociale îi subminau munca de tămăduitoare. Se concentra prea mult să-i mulțumească pe cei din jur, iar asta îi afecta competența. Avea tendința neabătută de a-și prețui intuiția mai mult decât pregătirea și de a tămădui simptomele, nu cauzele. O febră necesară nu-și urma cursul firesc când Elain era de serviciu. Oamenii se *simțeau* mai bine, dar făceau mai des infecții și se refăceau mai lent.

La sfârșitul lui augustus, Basilius Blackthorne a încercat să recucerească vârful sudic al Insulei de Est. Era unul dintre Nemuritorii cei mai temuți. Nu purta coif ca majoritatea celorlalți, nefăcând niciun efort să-și ascundă identitatea. Indiferent dacă pierdea sau câștiga bătăliile, lăsa în urmă ravagii. Era cunoscut pentru faptul că-și mânca victimele pe câmpul de luptă.

După zile întregi de lupte, când a devenit clar că atacul eșuase, Blackthorne și-a incendiat propria armată și a trimis-o cât mai adânc în teritoriul Rezistenței. Nu începuse sezonul ploios; totul era neobișnuit de uscat. Flăcările s-au răspândit rapid, sărind peste afluentul dintre Insula de Est și cea de Vest și mistuind o mare parte a orașului. Cerul dinspre sud strălucea roșu ca jarul.

Spitalul s-a umplut de răniți cu arsuri și leziuni pulmonare, deopotrivă combatanți și civili.

Tămăduitoarele au stat atât de mult de gardă, încât Helena a pierdut noțiunea zilelor. Nu și-a dat seama cât e de obosită până când nu s-a trezit la centrul de comandă, ascultând rapoarte, și Ilva a menționat că e puțin probabil să obțină o estimare a pierderilor inamice mai devreme de o zi.

Helena lipsise deja de la întâlniri mai bine de o săptămână. Trebuia să se ducă.

Când s-a ridicat din pat a doua zi, camera s-a înclinat cu ea. Lila dormea adânc pe patul ei, ca un buștean învelit cu pături. Batalionul se întorsese negru de fum. Luc ținuse focul departe de Sediu, dar chiar și piromanția lui avea limite în fața unui incendiu de asemenea proporții.

Când s-a îmbrăcat și a ieșit, Helena își simțea capul gol pe dinăuntru și zvâcnind de oboseală. Peste tot domnea o tăcere sinistră, de parcă și păsările se temeau să cânte. Fumul zăcea ca un giulgiu peste oraș. Chiar și Avanpostul era tăcut, dar Helena nu i-a dat atenție, căutând doar necroservul lui Kaine, ca să primească mesajul și să se întoarcă.

A dat un colț și s-a trezit în fața ei cu patru. Era atât de obosită, încât s-a oprit și câteva momente s-a holbat prostește la ei, încercând să înțeleagă de ce ar fi trimis Kaine atâția. Apoi și-a dat seama că nu sunt ai lui. Erau necroservi obișnuiți, de luptă. S-a dat imediat înapoi, observând abia atunci că taberele care acopereau teritoriul Avanpostului fuseseră distruse. Nemuritorii îl recuceriseră, iar ea intrase direct pe terenul lor.

S-a întors și a luat-o la fugă, însă a dat peste un alt grup. A trebuit din nou să se retragă, croindu-și drum prin labirintul de clădiri și de fabrici. S-a împiedicat de un trup nereanimat. De fiecare dată când scăpa de un grup, dădea peste altul. Necroservii nu se mișcau de obicei repede, dar nici n-aveau nevoie. O mânau departe de poartă, de pod, de singura cale de ieșire de pe teritoriul Avanpostului.

Și-a smuls mănușile când a fost încolțită pe o alee strâmtă și s-a tras înapoi până a dat cu spatele de un zid. Locul era destul de îngust, cât să intre doar câțiva odată. Au înaintat încet. Unii aveau arme. Era greu de spus ce e mai rău.

Când au intrat în raza ei de acțiune, Helena a întins mâinile, azvârlindu-și rezonanța în afară și închizând instinctiv ochii. Energia i-a izbucnit o clipă, apoi s-a stins ca filamentul unui bec. A deschis ochii, abia mai văzându-i pe cei rămași, care se apropiau. Se simțea golită și rănită pe dinăuntru, de parcă și-ar fi smuls o venă.

Epuizarea era des întâlnită în rândurile alchimiștilor defensivi, care-și depășeau frecvent limitele și abilitățile. Se întâmpla și în cazul tămăduitorilor. Odată ce începea să se repete…

S-a silit să se concentreze. Era sânge peste tot, dar doi necroservi veneau încă spre ea. A bâjbâit după cuțitul pierdut pe fundul genții, abia izbutind să-l apuce la timp. A ochit gâtul celui mai apropiat necroserv și i l-a înfipt până în șira spinării. Rezonanța slăbită n-a putut transmuta lama, dar Helena a răsucit cuțitul și l-a smucit în stânga. Capul a căzut la pământ cu un plescăit grotesc, urmat de corp, chiar în clipa când o durere crâncenă i-a explodat Helenei în picior. Când se năpustise spre primul necroserv, celălalt încercase s-o înjunghie cu o țepușă metalică. Ratase trunchiul și-i străpunsese gamba. Helena aproape s-a prăbușit, izbind stângaci cu cuțitul. Abia a reușit să-i secționeze necroservului destule degete ca el să nu-și poată smulge țepușa și s-o ia înapoi. Creierul îi răcnea să și-o scoată din picior, căci mușchii gambei se sfâșiau în jurul ei, dar Helena știa că ar fi pierdut prea mult sânge. Metalul grosolan i s-a mișcat în carne și ea și-a mușcat mâneca să nu țipe.

Necroservul venea încă spre ea. Îi lipseau majoritatea degetelor de la o mână, dar ar fi putut încă s-o lovească cu vreo bâtă și ea știa că dinții sunt cea mai periculoasă parte a lor. A strâns cuțitul mai tare, silită să-l aștepte până se apropia. De îndată ce a ajuns în raza ei de atac, i-a prins mâna întinsă, simțind lipsa rezonanței ca un gol înăuntrul ei. A văzut dinții năpustindu-se spre fața ei și i-a înfipt cuțitul direct în bărbie.

Ceva a lovit-o în cap dintr-o parte și Helena s-a prăvălit la pământ. Brațul necroservului i s-a smuls din strânsoare. Unghii rupte i-au zgâriat pielea. În ochi a simțit sânge vechi și gros. S-a smucit înainte. Genunchiul stâng i-a cedat, dar prinsese suficient avânt ca să implânte cuțitul în creștetul necroservului. El a căzut, împroșcând-o pe față cu sânge vinețiu.

Helena a rămas amețită, gâfâind și ștergându-se pe obraji. Nu simțea decât mirosul sângelui. A încercat să-și dea seama unde e orientându-se după turnurile orașului. Podul era în partea opusă, dar locuința muncitorilor era aproape. O să se ascundă acolo mai întâi, apoi o să-și facă un plan. S-a sprijinit de zid, încercând să nu pună greutate pe piciorul stâng. Chiar și să-l tragă după ea era o tortură. A ajuns la clădire și s-a târât în sus pe trepte, dar abia când a ajuns pe palier și-a amintit că ușa are un sistem de blocare prin rezonanță. Nu putea să intre.

S-a târât și și-a lipit mâna de ea oricum, ca și cum rezonanța ei ar fi fost un puț din care mai puteau fi extrase câteva picături, deși știa că recuperarea durează de obicei câteva zile. S-a așezat rezemată cu spatele de zid, ocărându-se că fusese prea deprinsă cu programul zilnic ca să fie atât de neglijentă. Capul i se învârtea, deși nu știa dacă e din cauza epuizării sau a hemoragiei.

A găsit cel mai curat loc de pe coridor și s-a silit să-și examineze piciorul. Sângele îi acoperea gamba și laba, lăsând o dâră vizibilă. Din fericire, necroservii nu erau de obicei atât de lucizi ca să observe ceva ce nu se mișca. Vederea i s-a încețoșat și durerea a părut să-i îngusteze capacitatea de a gândi ca o pâlnie. Nu, nu credea că-i nimerise artera. A stat în cumpănă dacă să scoată țepușa, dar n-avea suficiente materiale ca să bandajeze o rană așa de mare. Dac-ar fi ajuns la punctul de control, ar fi fost dusă la Sediu, dar în Avanpost nimeni n-avea să vină s-o caute.

A bâjbâit prin geantă. Cel mai important era să stabilizeze țepușa și să aplice presiune pe picior ca să reducă sângerarea. Apoi avea să-și facă un plan.

A mestecat un fir abandonat de coada-șoricelului și și-a înfășurat un bandaj pe picior. Sângele se strecura deja prin el când a terminat, iar mintea i se încețoșase. S-a străduit să se concentreze, legănând din cap în încercarea de a rămâne trează.

„Rămâi trează! Trebuie să rămâi trează!"

Vederea i s-a alungit. Propriile picioare i se părea că sunt departe, la capătul unui tunel, apoi totul s-a estompat.

— Ce faci?

Helena a tresărit, smucindu-și reflex piciorul, și durerea i-a izbucnit în tot corpul. Kaine stătea deasupra ei, apărut parcă de nicăieri. Cel puțin așa i s-a părut, că e el. Vedea în ceață și prezența lui părea să înghită tot spațiul. Când fața i s-a conturat mai clar, l-a văzut fixând-o cu o privire rece.

Inima i-a făcut un salt la vederea lui.

— E martis, a reușit ea să spună.

— Ce s-a întâmplat?

Helena a arătat moale spre țepușa de metal care-i era încă înfiptă în gambă. El abia dacă i-a aruncat o privire.

— Da, am observat. Trebuie să recunosc, devotamentul tău e impresionant. Nu mă așteptam să mergi așa departe.

Ea s-a uitat la el fără să înțeleagă.

— Spune-i lui Crowther că n-am timp de trucurile lui! Dacă mai face așa ceva, poate să-și ia adio de la înțelegerea noastră.

S-a întors și s-a îndepărtat. Helena a simțit un gol în piept când l-a văzut plecând. Și-a dat seama că el crede că se rănise intenționat.

El s-a oprit în capul scărilor, privind dâra de sânge, apoi s-a uitat înapoi la ea.

— Ridică-te! a spus scrâșnind din dinți.

Ea a scuturat din cap.

— Aștept să-mi revină rezonanța.

El a întors brusc capul.

— Poftim?

Ea a plecat ochii.

— Incendiile... au fost multe... Am fost prea obosită azi. Nu mi-am dat seama... Nu m-am epuizat niciodată. Așa că... aștept.

Kaine s-a întors și s-a lăsat pe vine în fața ei cu ochii încruntați. Părul îi era mult mai argintiu acum.

— Marino, ce fel de vivimanție te pun să practici la spital?

— Depinde cine e rănit.

Ea își simțea capul ușor ca fulgul; conștiința ei mai avea puțin și-i ieșea prin creștet, risipindu-se în aer. El i-a pocnit din degete sub ochi.

— Concentrează-te! i-a spus. Descrie-mi cum tămăduiești! Transmuți pur și simplu rănile sau îți folosești vitalitatea ca să ții oamenii în viață?

— Depinde... a repetat ea.

Îi era greu să-și focalizeze privirea. Ochii lui străluceau și ea s-a holbat la ei, hipnotizată.

— Folosim un protocol de triaj. Nu putem să ne pierdem luptătorii. Mai ales alchimiștii.

Kaine a strâns din dinți.

— Credeam că astea sunt rezervate pentru alde Holdfast.

Coridorul se transformase din nou într-un tunel.

— Luc nu poate câștiga de unul singur, a zis ea.

Ferron era dintr-odată foarte aproape, întinzându-se spre ea. A ridicat-o de jos și o durere ca un incendiu i-a cuprins tot corpul. Helena a țipat și a leșinat. Când a deschis din nou ochii, se afla în locuința muncitorească, întinsă pe spate și cu piciorul rănit sprijinit pe un scaun. S-a simțit în același timp mai bine și mai rău. Îi era o sete cumplită.

Kaine îi studia gamba acolo unde o pătrunsese țepușa.

— Cum tămăduiesc chestia asta?

Ea a clipit încet. Tavanul se învârtea deasupra.

„Gândește, Helena! I-ai mai învățat pe alții să tămăduiască."

— Primul pas e să amorțești zona, dar n-am suficient sânge ca să...

Cuvintele i s-au împotmolit. Trebuia să înșire prea multe ca să-i explice că n-are ser fiziologic și substituenți de plasmă. Știa măcar cum să amorțească locul? Cu noile tămăduitoare ea își folosea în același timp propria rezonanță, ghidându-le ca să știe ce să urmărească.

Îi era groaznic de sete. A scuturat din cap.

— Nu cred că... E... complicat pentru începători... nervii.

Pe fața lui a trecut o umbră de enervare.

— Te-am paralizat odată. Știu cum e cu nervii. A apăsat-o cu palma puțin sub genunchi. Aici?

Ea a dat din cap și abia i-a simțit rezonanța, apoi piciorul i-a amorțit. A respirat adânc de câteva ori, simțind că tremură mai puțin acum că n-o mai năucește durerea.

— Deci, a spus, înghițind în sec. Înainte să scoți țepușa, trebuie să-ți dai seama ce e afectat. Nervi, vene... Nu cred c-a străpuns artera, dar ar trebui să verifici. Poate a fracturat osul. Fluxul de sânge e ușor de simțit. Închide temporar venele și arterele, dar nu prea mult!

Kaine a rămas tăcut, cu degetele lipite de gamba ei, și privirea lui și-a pierdut concentrarea. Ea nu simțea ce-i face, lucru care în mod normal ar fi deranjat-o, dar acum nu era suficient de lucidă ca să-i pese. El a pus mâna pe țepușă. Chiar dacă amorțise, Helena s-a încordat, pregătită să simtă metalul frecându-se de țesut. Însă, în loc s-o scoată, Ferron a transmutat-o. Metalul i-a unduit în palmă, contractându-se în rană astfel încât să n-o zgârie sau sfâșie. Doar puțin sânge a stropit podeaua. El a dat drumul vergelei, examinând perforația cu un ochi critic.

— Nu simt niciun reziduu de metal. Te curăț?

Ea a încuviințat, începând să tremure, deși țepușa îi fusese scoasă și durerea dispăruse.

— Am niște resturi de soluție de fenol în geantă.

Kaine a scotocit și a găsit sticluța.

— Noroc că te-am vindecat, a zis ea în timp ce el desfăcea capacul fără o vorbă și-i turna conținutul peste rană.

Arăta ca o apă care i s-ar fi strecurat pe picior, amestecându-se cu băltoaca de sânge de pe jos. Apoi a început să închidă rana. Ea l-a avertizat să facă doar regenerarea cea mai simplă, pentru că n-avea resurse fizice pentru mai mult. Treptat, gaura din picior a dispărut, înlocuită de un țesut nou, delicat și extrem de inflamat, apoi Kaine a eliminat parțial blocajul nervilor. Durerea i-a inundat Helenei corpul ca un val. Aveau să-i trebuiască mai multe proceduri de tămăduire, dar acum era suficient ca să se întoarcă la Sediu. A încercat să-și rotească piciorul, dar mușchii nu erau suficient de refăcuți. Putea totuși merge șchiopătat.

— Mulțumesc.

El nu i-a răspuns: își ștergea mâinile cu o batistă și-și punea din nou mănușile. Radia nerăbdare în timp ce ea s-a ridicat, sprijinindu-se pe piciorul stâng. Avea o aură nouă, mai dură.

Helenei îi vâjâia capul, dar se simțea mai stabilă. A atins ușa, însă rezonanța ei era încă un gol, ca un dinte pierdut. Degetele i-au alunecat pe suprafața ușii. Înainte să apuce să spună ceva, a auzit mecanismul interior mișcându-se și ușa s-a deschis cu un mic pocnet. Ea s-a uitat înapoi, așteptându-se să-l găsească pe Ferron în spatele ei, dar el era încă în cealaltă parte a camerei.

CAPITOLUL 40

Septembris 1786

Deși Avanpostul fusese recucerit, săptămâna următoare Helena s-a întors. Chiar și cu patrulele de necroservi, nu exista loc mai bun de întâlnire. Oriunde altundeva în oraș ar fi dat peste puncte de control păzite de oameni vii cu memorie de lungă durată, care i-ar fi verificat documentele de fiecare dată când ar fi trecut. Înfățișarea ei străină era prea ușor de ținut minte ca să poată intra și ieși în siguranță de pe teritoriul inamic. Avanpostul, deși făcea parte din zona controlată de Nemuritori, nu era patrulat decât prea puțin, lucru pe care Helena l-ar fi știut dacă n-ar fi fost pe jumătate adormită în timpul întâlnirii.

Piciorul încă o durea la mers – efect secundar al faptului că nu se putuse tămădui singură preț de câteva zile, cât durase până când îi revenise rezonanța. Mușchii regenerați avuseseră nevoie de timp ca să se reintegreze complet, dar vătămarea nu era permanentă.

A umblat cu prudență prin Avanpost, strângând cuțitul în mână, dar a văzut doar câțiva necroservi la distanță. Nu s-a apropiat de ea niciun necroserv singur cu mesaje. S-a întrebat dacă Kaine primise informațiile despre faptul că se întâlneau în continuare tot acolo.

Se pregătea să plece, când i s-a încins inelul. S-a îndreptat spre blocul muncitoresc.

Când a ajuns, l-a găsit stând la masă, așteptând-o. Se obișnuise atât de mult să-l vadă mereu stând invers pe scaun, încât a fost surprinsă să-l vadă așezat cum trebuie.

El a privit-o din cap până în picioare, ca și cum s-ar fi așteptat s-o vadă iar sângerând pe undeva.

— Cred că e timpul să te antrenez, i-a spus când ușa s-a închis în urma ei.

Ea n-a răspuns. Era cuprinsă de prea multe emoții ca să-și pună măcar problema să le înțeleagă pe toate.

Deci el se întorsese, fără nicio explicație pentru dispariția lui de o lună, timp în care o lăsase să fie etichetată drept un eșec și mustrată că irosește resurse critice pe un pariu care se dovedea pierzător. Crowther fusese nimicitor, pentru că, deși mesajele continuaseră să vină o dată la patru zile, Kaine transmitea doar informațiile pe care le voia el. Nu-i puteau cere nimic. Tot ce primeau era la discreția lui, cât timp era el dispus să furnizeze ceva. A te baza pe Kaine Ferron era ca și cum ai fi mers pe o pojghiță de gheață, știind că în orice moment îți poate crăpa sub picioare.

Helena a strâns degetele pumn, simțind înțepăturile din palmă. N-avea încredere în ea însăși să-i vorbească.

El a dat capul pe spate. Părul întunecat îi era presărat cu fire de argint, încât aproape sclipea.

— De cât timp te ocupi de tămăduire?

Ea s-a oprit și a calculat.

— De ceva mai mult de cinci ani.

El o privea cu o intensitate aproape incendiară.

— Presupun că ești conștientă de Tribut.

Ea a încuviințat.

— Te-ai mai epuizat așa vreodată?

— Nu, a fost prima oară, a spus ea scuturând din cap și și-a atins absent pieptul cu degetele, în locul unde pandantivul gol atârna sub haine. Înainte... gestionam mai bine.

— Măcar atât, a zis el și s-a ridicat. Cum ți s-a explicat? Presupun că Marele Șoim sau Holdfaștii ți-au vorbit despre asta.

Ea și-a ferit ochii, privind lung pe fereastră.

— Vivimanția e o corupție a rezonanței care, pe lângă energia rezonanței, poate folosi vitalitatea. Apare când un suflet neviabil se menține viu furând viața altuia. Astfel de suflete pot fi purificate doar sacrificându-se pe sine. Tributul e... ispășire. E renunțarea la ceea ce a fost furat.

Buzele lui Kaine s-au strâmbat într-un zâmbet sardonic.

— Așa deci. Ai pomenit că mama ta a murit când erai mică.

Ea a încuviințat fără un cuvânt, copleșită de o senzație de frig. Ilva o trimisese la Matias, pe atunci doar Erete, când Helena era încă în stare de șoc după moartea tatălui ei. Matias fusese cel care-i spusese că ea însăși e vinovată de moartea părinților ei. Boala misterioasă a mamei, diagnosticată cu un fel de tuberculoză, fusese de fapt Tributul. Nu pentru că mama ar fi fost vivimantă, ci pentru că, din momentul concepției, sinele defectuos și corupt al Helenei o secătuise de viață încă din pântec, răpindu-i totul în afară de acei

șapte ani. Vivimanții erau paraziți prin natură și aveau să putrezească și să ardă în adâncurile pământului pentru totdeauna dacă nu se pocăiau și nu se purificau, renunțând la orice strop de vitalitate furată.

Chiar și numai gândul la asta îi făcea Helenei capul să-i zvâcnească. Toți anii petrecuți veghind asupra mamei, uitându-se la tatăl ei cum încearcă leac după leac, toate datoriile făcute pentru ingredientele scumpe – și totul numai din cauza ei.

— Deci... a zis Ferron încet, apropiindu-se agale de ea, îți folosești vitalitatea ca să salvezi... pe oricine ți se spune să salvezi, pe post de ispășire?

Helena ar fi vrut ca el să nu mai vorbească.

— Vreau să-ți arăt ceva, a spus el. Era în fața ei. Dă-mi mâna!

Ea i-a întins șovăielnică mâna stângă. El i-a luat-o și ea abia a apucat să se încordeze, când rezonanța lui i-a țâșnit în jos prin braț până în piept și ea a simțit o smucitură puternică, de parcă era smulsă din ea însăși la nivel celular. Tot corpul i s-a zguduit, ca și cum rezonanța lui s-ar fi agățat undeva înăuntrul ei, încercând să-i smulgă sufletul, dar, înainte să i-l poată clinti din loc, un val de energie izvorât din ea a retezat-o și rezonanța s-a izbit înapoi de el cu o viteză cutremurătoare. Ea a simțit-o cum îi arde lui Ferron degetele – și el i-a dat drumul. Helena aproape a căzut pe spate.

— Ce-ai făcut...?

Abia își putea mișca limba. S-a aplecat, cât pe ce să vomite.

El și-a îndoit mâna ca și cum îl ardea.

— Am încercat să-ți iau vitalitatea cu de-a sila. Ai observat ceva?

Helena își apăsa pieptul cu mâna, încercând să alunge senzația aceea groaznică de smulgere care părea să i se fi răspândit în tot corpul.

— Că a... durut?

— Că n-a funcționat, a spus el. Nu poți lua vitalitatea cu de-a sila. Dacă ar fi fost așa de simplu – a pufnit disprețuitor –, Morrough nu s-ar mai fi obosit atâta. Acum încearcă singură!

Helena s-a ferit de mâna lui întinsă.

— Nu, mulțumesc. Am înțeles ideea.

Chipul lui s-a înăsprit.

— N-am nevoie să înțelegi, am nevoie să crezi. Te lași condusă de remușcarea pentru crime pe care nu le-ai comis niciodată, pentru care crezi că meriți să suferi, iar asta te face o mare vulnerabilitate pentru mine.

Evident, totul avea legătură cu interesul lui personal. Tipic.

— Ia-mă de mână! i-a zis.

Ea i-a apucat moale mâna.

— Știi cum îți simți vitalitatea când o folosești. Acum simte-o pe-a mea!

Helena i-a aruncat o privire.

—Tu nu ești tocmai normal.

S-a concentrat să-l caute cu rezonanța, încercând nu doar să-i citească fiziologia, ci să perceapă scânteia vieții dinăuntrul lui. Atâta că nu era o scânteie, ci un mic soare. A fost ca și cum ar fi fost aruncată cu tot corpul spre fața Lumithiei la momentul Apogeului – o arsură rece, mistuitoare, care i s-a înfipărit în oase și în dinți. Helena a încercat s-o ignore. Să tragă. Habar n-avea cum să facă asta. Când necesita folosirea vitalității, tămăduirea funcționa invers, dând din sine, îndesând în celălalt, dar știa ce simțise de la Ferron, așa c-a încercat să-i imite mișcarea. Și-a îndreptat rezonanța spre arsura copleșitoare și a încercat să tragă de ea. A stârnit un recul instantaneu. Rezonanța ei a ricoșat ca un elastic care ar fi plesnit-o peste degete. Pe chipul lui Kaine, când ea i-a dat drumul, a trecut fulgerător o expresie ciudată de amuzament. Helena a înghițit în sec, clipind des.

—Dar dacă... dacă e adevărat, atunci de ce a murit mama? Dacă eu nu i-am răpit vitalitatea?

El a răsuflat lung.

—Tatăl meu a căutat tratament pentru mama înainte să mă nasc. Un vivimant pe care l-au angajat credea că mama avea un anumit grad latent de vivimanție și nu și-a dat seama că nu e nevoie să-i folosească vitalitatea. Kaine nu se uita la ea. Poate a fost la fel și în cazul mamei tale.

Auzindu-l, Helena a simțit cum o greutate imensă i se ridică în parte de pe umeri. Era posibil ca moartea mamei, deși provocată de ea, cel puțin să nu fi fost din vina ei. A tras tremurător aer în piept, neștiind dacă să creadă. De ce i-ar spune Kaine asta? De ce i-ar păsa de vinovăția ei?

—Vitalitatea e un lucru ciudat, a spus el, depărtându-se. Nu-ți trebuie multă pentru chestii precum necromanția sau tămăduirea. Dac-ar fi trebuit, necromanții n-ar fi fost o amenințare, iar tu ai fi murit într-o săptămână ca tămăduitoare. Iată însă ce e interesant: dac-aș fi fost un necroserv, ai fi putut să-mi smulgi vitalitatea. Reanimarea nu se atașează complet de alt corp, doar reactivează un cadavru. Bennet ar da aproape orice să poată transfera suflete între corpuri vii, dar întotdeauna tot ce reușește e să le omoare. Kaine a ridicat o sprânceană. Înțelegi unde vreau s-ajung?

—Nu.

El a făcut un semn din mână și, deși era la jumătatea camerei, încuietoarea s-a răsucit și ușa s-a deschis. Helena s-a înfiorat de spaimă când un necroserv a intrat în încăpere.

—Ferron! a spus ea aspru, trăgându-se înapoi, dar s-a lovit de ceva solid.

El se mutase în spatele ei și, când ea a încercat să scape de necroservul care se apropia, a apucat-o de umeri și a ținut-o pe loc. Ea a încercat să-i dea un picior, cu inima bubuind.

—Lasă-mă! Dă-mi drumul!

— Nu-l distrugi și nici nu-l ataci. Când ajunge la tine, îi iei vitalitatea care l-a reanimat.

— Ești nebun?

Helena a încercat din nou să se răsucească din strânsoare, dar el a luat-o de încheietură și i-a împins mâna ferm în față, lipind-o de pieptul necroservului. Era un bărbat. Părea să fi avut în jur de patruzeci de ani. Murise cu cel puțin câteva zile înainte să fi fost reanimat. Helena nu vedea o cauză evidentă a morții, dar îi simțea mirosul. Era probabil ascunsă undeva sub haine. Necroservul avea ochii goi, sclerotica pătată cu galben și pielea întinsă.

— Simte-i energia! i-a zis încet Ferron.

Mâinile lui erau calde pe umerii ei, susținând-o și imobilizând-o în același timp.

Ea nu atinsese niciodată un necroserv cu rezonanța astfel, nu simțise niciodată disonanța din împreunarea vieții și a morții. Inima lui bătea leneș, prin vene i se târa un sânge insuficient oxigenat. Nu era viață; era doar energie.

— O simți? a întrebat-o Ferron.

Ea a dat din cap tremurând.

— Atunci ia-o!

Helena a strâns ochii și a tras. Era ca și cum ar fi smuls o plantă dintr-un sol afânat. Energia s-a desprins din corpul necroservului și un zvâcnet de forță i-a străbătut Helenei brațul. Lumea a devenit alb-argintie, ca și cum ea însăși ar fi explodat și apoi s-ar fi reasamblat instantaneu. A auzit vag bufnetul surd al necroservului căzut la pământ. A clipit și l-a văzut pe Kaine îngenuncheat lângă cadavru. El i-a atins mâna doar o clipă și bărbatul mort s-a ridicat în șezut, apoi în picioare și a ieșit.

Kaine s-a uitat la ea.

— Dacă mai ești vreodată atacată de necroservi, nu-ți irosi energia distrugându-i! Smulge-le doar vitalitatea! Și-a ferit apoi privirea. E posibil să întârzii astfel instalarea Tributului.

Helena n-a zis nimic. Nervii încă îi zumzăiau sub piele.

— Nu știam că vivimanții pot face asta, a spus ea, încercând să-și adune gândurile.

— Cred că majoritatea nu pot, i-a zis Kaine, ridicându-se în picioare. E ceva ce pot face doar animanții.

A spus-o atât de firesc, încât ei i-a luat câteva secunde ca să-i proceseze cuvintele. S-a uitat tăios la el.

— Cum ți-ai dat seama? l-a întrebat.

Un zâmbet subțire i-a curbat buzele lui Ferron.

— Am bănuit doar.

Ea s-a înroșit.

— Mi s-a părut însă că te-ai prins destul de repede de șmecheria cu memoria, a zis el și s-a îndreptat de spate. Acum că nu mai ești în pericol să cazi lată făcând o transmutație de bază, vreau să-ți văd mișcările de luptă.

Helenei i s-a pus un pietroi în stomac. Simțea deja criticile care o așteptau.

— A trecut ceva timp, a răspuns, scotocind după cuțit în geantă. Căzuse la fund și a trebuit să scoată mai multe mănunchiuri de plante și mușchi de turbă ca să-l găsească. Nu eram foarte avansată. O intelectuală, știi tu.

— Și eu am fost la fel, a zis el, urmărind-o pe sub pleoapele lăsate insolent, dar ea i-a zărit sub gene o sclipire de argint. Ar trebui să porți pe corp cuțitul ăsta. Nu poți să pierzi timpul răscolind prin geantă și ar trebui să ai la tine cel puțin două.

— Două cuțite mi-ar diminua vivimanția.

Kaine a ridicat din sprâncene.

— Cu necroservii, da, dar nu și dacă lupți cu Nemuritorii. Sau cu o himeră.

Helena s-a uitat la el.

— Acolo nu mai pot să folosesc vivimanția?

— Dacă ești *atât* de aproape încât să-i atingi înseamnă că deja ești moartă. Tu nu te regenerezi. Ca să supraviețuiești, ai nevoie de distanță.

Helena s-a uitat la cuțitul din mâna ei. Era enervant de greu, dar toate obiectele standard erau așa.

— Un cuțit n-o să-mi dea o rază mai mare de acțiune decât am deja și, dacă umblu înarmată, sunt mai ușor de observat. E mai sigur pentru mine să fiu luată drept civil. De obicei, necroservii îi lasă în pace pe civili.

— Nu mai e așa. După pierderile suferite anul ăsta, acum că Flacăra Eternă controlează întreaga Insulă de Est, nu mai există civili. Toți cei de pe Insula de Est sau oricine, altundeva, care n-are documentele potrivite, e inamic și poate fi tratat ca atare.

Helenei i s-a uscat gura.

— Oricine?

— Bărbat, femeie sau copil. Pe vremea când Flacăra Eternă pierdea constant teritoriu, Nemuritorii își puteau permite să fie generoși, dar acum scopul e eradicarea.

Helena știa despre mișcări de luptă. Teoretic.

Le și exersase, dar trecuse foarte mult timp de atunci.

Kaine părea s-o creadă cea mai incompetentă luptătoare pe care o văzuse vreodată. După ce a observat-o scurt, a luat-o din urmă, cu mișcările de anul întâi, repetându-le la nesfârșit până când ea le-a stăpânit perfect.

După ce fusese relativ civilizat în privința animanției, Helena nu era pregătită pentru cât de nemilos s-a dovedit în materie de luptă. Era de o răutate pură. Se simțea doar foarte puțin mai bine decât să fie urmărită prin cameră și să se arunce cu mobilă după ea.

— Mă îndoiesc că asta o să mă salveze de cineva, i-a spus lui Kaine după o săptămână, după ce transpirase deja stânjenitor.

Brațul i-a tremurat când a ridicat a suta oară cuțitul deasupra capului și și-a canalizat rezonanța, modificând lungimea și curbura lamei.

— Dacă nu ajungi să stăpânești mișcările de bază, n-ai să supraviețuiești.

Kaine a lovit-o cu bocancul în șale. Helena a țipat speriată și abia a reușit să nu dea cu nasul de perete scoțând un picior înainte ca să-și stăvilească avântul. A curbat instinctiv cuțitul când s-a întors spre el.

Șira spinării îi zvâcnea. Doar puțin mai tare s-o fi lovit și risca să i-o rupă.

— Ce moașă-ta faci, Ferron?

— Ah, văd că ne-am întors la numele de familie, i-a răspuns el calm.

— M-a. Durut, a spus ea printre dinți, pipăindu-se prudent pe spate și folosindu-și rezonanța ca să-l împiedice să se umfle.

— Atunci ține garda sus! a scânteiat el din ochi. Nu te antrenez ca să dai un test. Crezi că lupta înseamnă să stai și să vezi cine face cel mai bine transmutații? În luptă nu știi niciodată ce urmează. Folosești rezonanța ca să prevezi atacurile. Dacă mă lași să mă apropii destul, am să te lovesc. Dă-i drumul!

Ea a scuturat din cap, refuzând să se miște. Expresia de pe chipul lui s-a întunecat.

— Am spus dă-i drumul!

— Eu *nu* sunt ca tine, a spus ea veninos. Dacă mă rănești ca să-mi dai o lecție, am nevoie de timp să-mi revin. Iar când sunt epuizată, fac și mai multe greșeli. N-am de gând să stau aici să văd cât trebuie să mă rănești până ți-aduci tu aduci aminte că o rană nesemnificativă pentru tine mă poate paraliza. Ai noroc că nu s-a întâmplat acum.

Lui Kaine i s-au albit buzele. Helena s-a întors, punând cuțitul în teacă și băgându-l în geantă.

— Ăsta nu e antrenament de luptă, i-a zis el când ea a ajuns la ușă. Ai să mori dacă nu înveți să te aperi. E singura cale să supraviețuiești.

— Orice ar fi, ești un profesor groaznic, i-a spus Helena, apoi a deschis ușa și a trântit-o după ea.

CAPITOLUL 41

Octombris 1786

RĂZBOIUL SE PURTASE MEREU ÎNTR-UN RITM LENT, dar odată cu venirea toamnei a încetinit și mai mult. Cele două tabere dețineau teritorii aproape egale. Porturile aduseseră un avantaj important Flăcării Eterne, dar nu ofereau o cale sigură spre victorie. Insula de Vest era și mai verticală decât cea de Est. Rețeaua complicată de turnuri și clădiri interconectate făcea recucerirea aproape imposibilă fără riscul unor pierderi masive.

Echilibrul actual de forțe i se datora lui Kaine, dar era o stare fragilă, pentru că habar n-aveau când putea el, într-o zi, să se oprească sau, și mai rău, să-i trădeze. Când reapăruse, presiunea exercitată de Ilva și Crowther asupra Helenei se înzecise, dar ea n-avea idee cum să facă progrese. Kaine era furios și permanent în gardă în jurul ei, iar metodele lui de antrenament ofereau puține oportunități, deși era vizibil atent să n-o rănească din nou.

Sub privirea lui severă, ea a învățat să-și extindă rezonanța până când umplea aerul din jur, percepând atacurile înainte s-o lovească.

— În sfârșit! a spus el după ce ea reușise într-un final să pareze cu viteza luminii o lovitură fără să-și piardă forma și să lanseze imediat un atac.

A fost singura aprobare pe care Helena a reușit s-o obțină. S-a rezemat moale de perete, respirând greu. Își simțea mușchii antebrațelor și bicepșii arzând, roșii ca sângele, după ce transmutase metalul de atâtea ori. Rezonanța îi pulsa prin nervi, vibrându-i în creier – un zumzet care-i provoca o durere surdă de dinți.

Nu era de mirare că Lila era mereu agitată când se întorcea.

A îndoit mâinile.

— Ai nevoie de un cuțit mai bun; aliajul ăsta e greșit. Te încetinește.

Ea și-a ferit privirea. Afară ploua și apa se scurgea pe geamuri. Se încinsese atât de tare, încât îi venea să iasă și să se lase murată de ploaia proaspătă de toamnă.

— N-am poziția necesară pentru altceva, i-a răspuns.

Metalurgii Rezistenței aveau proiecte pe câțiva ani înainte: unelte, arme de bază, echipamente de alpinism, armuri, proteze, nemaivorbind de necesitatea de a inventa noi arme în timp ce războiul continua. Cum Institutul nu mai putea pregăti noi metalurgi, cei pe care-i aveau erau o resursă crucială. Generația care ar fi trebuit să învețe meșteșugul era fie pe front, fie moartă. Toți membrii Rezistenței primea numai echipament de bază. Dacă nu puteau lupta cu el, nu puteau lupta ca alchimiști.

A obține o armă personalizată era visul oricărui alchimist de luptă: o armă făcută să se potrivească perfect cu tipul de rezonanță și stilul de luptă al proprietarului. Astfel de arme erau foarte maleabile, incredibil de ușoare și nu cereau aproape niciun efort la transmutație. Plus că era mult mai greu să te aperi de ele.

— Cum adică „n-ai poziția necesară"? Nu ești membră a Flăcării Eterne?

— Ba da, a zis ea încet.

— Credeam că vine la pachet cu învoiala: îți dedici viața unor idealuri religioase absurde și primești o armă valoroasă ca recompensă.

Helena a plecat privirea în pământ. După tradiție, primirea armei făcea parte din ceremonia de înscriere în Ordinul Flăcării Eterne. Venea după depunerea jurământului: o armă destinată apărării idealurilor pe care noii membri jurau să le apere. Era profund simbolică. Dar ea se alăturase Ordinului chiar după moartea principelui Apollo. Fuseseră mulți atunci. Helena avea șaisprezece ani și abia începuse instruirea de bază. Membrii noi care plecau imediat pe front aveau mai mare nevoie. Ea nici măcar nu știa ce tip de armă i s-ar fi potrivit. Subiectul fusese uitat când devenise tămăduitoare. Armele erau pentru care luptau. Ea nu lupta și n-avea să lupte vreodată.

— Sunt nevoi mai urgente decât să mi se facă mie o armă specială pe care abia dac-aș folosi-o, a spus.

— De acum consider-o o nevoie urgentă! În șase ani sigur a fost timp, a zis Kaine. Câte săbii și armuri are Holdfast?

Helena s-a zbârlit.

— Luc luptă pe front.

Kaine a râs batjocoritor, ridicând colțul gurii.

— Cu foc. Ia-ți un cuțit mai bun!

Ea s-a întors cu același.

Kaine era în cealaltă parte a camerei în clipa în care ea l-a scos. Mișcându-se imposibil, înspăimântător de repede, a fost instantaneu în fața ei. I l-a smuls din mână.

— De ce-l ai tot pe ăsta? a șuierat el. Ți-am spus să-ți iei unul nou.

Helena a încercat să și-l ia înapoi.

— Nu pot să apar pur și simplu pe listă din senin. Oamenii știu cu săptămâni înainte când urmează să fie testați. S-ar vedea dac-aș fi trecută brusc în fața altora. A dat capul pe spate. L-a privit în ochi și a recitat: „Cererea dumneavoastră a fost refuzată. Ar pune prea multe probleme."

Ferron arăta de parcă era gata s-o sugrume. A ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să arunce cuțitul pe fereastră, apoi însă a tras adânc aer în piept.

— Atunci dă-mi aliajul tău de rezonanță! a spus el, trântind cuțitul pe masă.

— Cum?

Ochii lui s-au făcut de cremene.

— Sper că măcar asta poți, nu?

— Da... dar... Helena era stupefiată.

— Dar ce?

Pentru cei care nu făceau parte din Flacăra Eternă, armele personalizate erau incredibil de scumpe. De asta reprezentau un semn de onoare. Mai ales în timpul războiului, cei mai mulți metalurgi care nu se alăturaseră efortului militar părăsiseră cu totul Paladia, luându-și cu ei prețiosul talent în țări mai sigure.

Helena l-a privit lung pe Kaine fără cuvinte, până când el și-a ferit ochii.

— Ia-o drept mulțumire pentru că mi-ai vindecat spatele.

Helena a profitat de ocazie.

— S-a... s-a așezat cum trebuie țesutul cicatricial? Am venit să verific, dar tu...

— E în regulă, a zis el cu voce rece și cu umerii încordați. Avea capul întors, încât ea îi vedea doar maxilarul. Abia dacă mai simt ceva.

Helena a răsuflat prelung.

— Bine, a zis ea. M-am temut că poate ceva n-a mers bine și de asta n-ai venit...

El s-a răsucit spre ea ca o furtună.

— Nu e treaba ta!

Ea s-a dat înapoi, tresărind.

— Voiam doar să...

— Dă-te-n smârcuri, Marino! Vocea lui era joasă, mortală. Nu sunt animalul tău de companie. N-am nevoie de tine.

Înainte ca ea să-i răspundă, a smuls din buzunarul interior un plic și l-a trântit pe masă lângă cuțit, apoi a plecat cu pași mari.

Helena și-a ascuns cuțitul în buzunarul exterior al genții și a mers vigilentă până a trecut de primul punct de control; apoi și-a lăsat pașii să încetinească, ignorând ploaia.

Ce spusese el despre diagramă? Că nu se opune firii sale, ci o completează cu fațete noi; că-i vine mai ușor să fie nemilos și mai greu să reziste impulsurilor și dorințelor. Helena petrecuse atâtea seri privind diagrama, încât o vedea încă dacă închidea ochii.

Calculat, viclean, devotat, hotărât, nemilos, neabătut, neșovăitor, neclintit.

Ceea ce era Kaine îndemnat să facă nu fusese clar stabilit, așa că rămânea la discreția lui. Fără îndoială se considera isteț pentru că-și lăsase această portiță. Doar că ea fusese cea care o exploatase. Decizia de a-i refuza cererea unei arme noi fusese un test. Ilva și Crowther voiseră să vadă ce face Kaine dacă i se spune „nu". Scuza era plauzibilă, dar hotărârea în sine fusese un pariu. Îl siliseră să arate ce cărți are în mână și el le arătase.

Helena făcea progrese. Ar fi trebuit să fie mândră de asta, dar ea nu simțea decât trădarea și pericolul.

A clipit și s-a trezit că intrase în grădina părăginită. Pârâul se umflase și se revărsa din albie. Apa curgea ocolind piedestalul Lunei, dar chiar și așa, după multe luni, turnulețul de rugăciune pe care-l construise era încă acolo. Toate rugăciunile ei fuseseră respinse. A întins mâna și a fost cât pe ce să-l dărâme ea însăși. S-a uitat la clădirile care se înălțau deasupra ei, în timp ce ploaia îi stropea fața. Uneori se minuna încă de cât de frumos poate fi orașul. Chiar și sub ploaia torențială, clădirile străluceau. S-a uitat din nou la sanctuarul părăsit.

„Supraviețuiește!" îi tot spunea Kaine. Era singurul scop. Învăța să lupte nu ca să câștige, ci ca să scape. Ca și cum ar fi fost o pradă. Știa foarte bine că, dacă l-ar înfrunta vreodată pe el, ar muri. Oricât de asemănătoare le erau abilitățile, uciderea era exclusiv domeniul lui. A zâmbit amar de diferența dintre ei. Pacienții morți erau reprezentarea numerică a eșecurilor ei. Viețile pe care nu le salvase, felurile în care dăduse greș. Pentru Kaine, morții erau un semn de putere. Victimele lui, chiar și principele Apollo, reprezentau exact ceea ce-l făcea atât de valoros. Erau complet opuși. O tămăduitoare și un ucigaș, dându-și încet ocol, atrăgându-se și respingându-se inexorabil.

Pe măsură ce Rezistența recâștiga controlul asupra insulei, baza ei de operațiuni s-a extins. Sediul rămânea cel mai apărat, dar a obliga unitățile de luptă și transporturile de provizii să traverseze insula dintr-o parte în alta era o pierdere de timp și de resurse. Acum exista un comandament secundar lângă porturi, cu un spital atașat. Sora Pace fusese trimisă acolo pentru a-l pune în funcțiune.

Asta însemna că Luc se întorcea mai rar din luptă. Chiar și Crowther lipsea adesea.

Helena i-a dus raportul Ilvei, care nu părăsea niciodată Sediul.

— Deci? a întrebat-o Ilva când a intrat în biroul ei.

— Vrea să știe aliajul meu, a spus Helena, așezându-se la biroul și înmânându-i plicul. A spus c-o să se ocupe el.

Ilva a ridicat privirea și ochii albastru-pal i-au lucit o clipă.

— Serios?

Helena și-a examinat unghiile. Erau tivite cu pământ, iar pielea avea o nuanță verzuie de la plante.

— A spus că e în semn de mulțumire pentru că l-am vindecat.

— Sunt sigură, a răspuns Ilva cu o notă melodică de sarcasm în voce.

Helena și-a mușcat buza. Ura întâlnirile de genul ăsta, când trebuia să dezvăluie toate conversațiile și interacțiunile, să redea cuvintele lui Kaine, ceea ce dădea la iveală și ce nu. Să-i lase pe Ilva sau Crowther să-l disecție, un fel de vivisecție emoțională, să-i identifice slăbiciunile și vulnerabilitățile, ca s-o trimită pe ea apoi să le exploateze cu mai multă precizie.

— Altceva?

Helena a ridicat ochii și a văzut că Ilva o studiază cu atenție. Asprimea locțiitoarei se topise după ce Kaine reîncepuse s-o antreneze. Acum că putea fi utilă, Helena era din nou demnă de timpul lor.

— La cum merg lucrurile, nu cred că ar trebui să excludem posibilitatea ca Ferron să mă omoare.

Ilva s-a îndreptat pe scaun și buzele subțiri i-au dispărut.

— Ceri să fii retrasă, Marino?

Vocea ei avea o intensitate neașteptată.

Helena a simțit o gheară în piept și a scuturat din cap.

— Nu. Avem nevoie de informații. Doar... vreau să știu ce-ar trebui să prioritizez. Elain e probabil cea mai potrivită ca înlocuitoare, dar mai are multe cunoștințe medicale de bază de învățat și asta fără să mai luăm în considerare tehnici mai avansate de tămăduire pe care s-a temut să le aplice. Nu e la fel de ambițioasă. Consiliul va trebui, cred, s-o desemneze oficial rezerva mea ca s-o pot împinge mai mult de la spate.

— O să vorbesc cu Jan și o să analizez rapoartele spitalului. Ar fi util dac-ai putea să faci o listă cu zonele mai puțin redundante.

— Bine. Cuvântul îi ieșise crispat și mecanic. Apoi i-a venit o idee. Shiseo e metalurg. Aș putea să-l rog să-mi testeze rezonanța pentru aliaj?

Ilva a tușit.

— Sigur.

Helena s-a ridicat să plece.

— Helena! a chemat-o încet Ilva chiar când ea ajunsese la ușă.

S-a oprit și s-a întors. Expresia Ilvei era impenetrabilă.

— Spune-mi, ce strategie ai cu Ferron?

Helena a șovăit o clipă, obosită. Nu mai ținea minte când nu se simțise ultima oară obosită. S-a rezemat de ușă, lăsând-o s-o susțină.

— Cred... că mă dorește. Tratamentul diagramei a schimbat lucrurile între noi, dar el știe ce fac. Helena a înghițit în sec. E foarte obsesiv. Cred că a fost mereu așa, însă diagrama îl face mai rău. Dacă lucrurile merg conform planului, asta va fi în avantajul nostru. Atunci nu cred c-o să mai abandoneze vreodată Flacăra Eternă. Voința reciprocă pare esențială pentru el, iar el știe că disponibilitatea mea depinde de supraviețuirea Flăcării Eterne. Dar... având în vedere cât de departe e dispus să meargă, aș spune că există șansa să distrugă orice i-ar sta în cale. Asta m-ar putea include și pe mine.

Ilva a studiat-o în tăcere. Helena se simțea vulnerabilă, ca și cum ar fi fost jupuită și era acum ținută sub observație.

— Poate suprainterpretez.

Ilva a plecat privirea pe biroul, luând un prespapier de sticlă și învârtindu-l în mâini.

— Ai făcut mult mai mult decât mă așteptam.

Asta era cumva menite s-o facă să se simtă mai bine?

Stând acolo, Helena s-a gândit că ar trebui să simtă ceva, dar în realitate inima părea să i se strângă în piept, micșorându-se și încrâncenându-se zi de zi. Înainte credea că are atât de mult de dat, încât nu se poate epuiza; acum se simțea ca un ulcior răsturnat, din care o cupă nerăbdătoare aștepta să primească ultima picătură.

— Nu sunt... a dat să spună, apoi s-a oprit. Și-a răsucit inelul de pe deget. Cred că suferă de singurătate.

Ilva s-a îndreptat de spate, înălțându-se cu câțiva centimetri pe scaun.

— Sper că nu te atașezi, Helena. Flacăra Eternă se bazează pe tine să rămâi devotată misiunii. Dacă ești compromisă, trebuie să spui.

Helena a dat din cap, regretând comentariul pe care-l făcuse.

— Niciodată. Voi fi întotdeauna loială Flăcării Eterne.

Expresia Ilvei a rămas precaută.

— Vreau să știi, a zis ea încet. Îi pot ține pe Luc și pe cei din unitatea lui departe de cele mai grele lupte doar dacă știm care vor fi acestea.

Helenei i s-a făcut inima cât un purice.

— Știu, a spus cu glas încordat. Fac tot ce pot. N-am să fac niciodată ceva care să-l pună pe Luc în pericol.

Postura Ilvei s-a mai relaxat.

— Bine, atunci. Poți pleca.

I-a făcut semn de la revedere și a revenit la dosarele ei. Helena s-a întors să plece, apoi a scos un mic hohot strident.

— Tocmai mi-am dat seama că, dacă reușesc, o să-l controlați pe Ferron la fel cum vă folosiți de Luc ca să mă controlați pe mine. Îmi pare destul de rău pentru el.

Ilva nu s-a uitat la ea.

— O merită mai mult decât tine.

CAPITOLUL 42

Octombris 1786

Când Helena l-a întrebat pe Shiseo dac-ar putea să-i testeze rezonanța la un aliaj pentru o armă, el a părut surprins de întrebare.

— Nu ți-o știi? a întrebat-o el, ridicând privirea și reglând temperatura sub un alambic.

— N-am ajuns niciodată să mi-o testez, a spus ea, încercând ca rugămintea ei să pară neesențială.

Shiseo era un colaborator excelent, dar îngrozitor de rezervat. Nu vorbea niciodată despre el sau despre Imperiul de Est decât strict profesional.

— Nu-i problemă dacă n-ai timp, a zis ea. E mai mult din curiozitate.

Shiseo a clipit încet. Chipul lui era și mai greu de descifrat decât al lui Kaine.

— Nu mai țin minte: tu de unde ești?

Helena a răsuflat lung și degetele i-au alergat pe manualul medical pe care-l citea. Îi venise o idee de medicament injectabil în situații de urgență, când inima avea nevoie de stimulare intensă, dar nu era sigură de compoziția pe care o crease.

— Din Etras. E în Sud, în largul oceanului. Semiluna de insule dintre cele două continente. N-are mulți alchimiști, pentru că nu există rezerve prea mari de metal, iar lumithiu nu e deloc.

— De-asta ai venit în Paladia?

Ea a dat din cap fără să ridice ochii.

— Tata credea că am un repertoriu prea deosebit ca să… se iroseasc acolo.

Shiseo a scos un mic murmur misterios și a încuviințat.

— O să-mi aduc trusa să te testez, dar aș vrea să-ți cer o favoare, dacă se poate.

Helena s-a îndreptat de spate și îl privea acum curioasă.

— Desigur.

— Metalele din sângele femeii de acum câteva luni. Am auzit de ele. Pot încerca să le identific?

Helenei i s-a uscat gura la această remarcă nonșalantă despre Vanya Gettlich. N-avea habar nici măcar că Shiseo știe de întâmplare, darămite că e destul de priceput ca să observe că din corpul femeii fusese recoltat ceva neobișnuit. Mai mulți metalurgi încercaseră fără succes să identifice toate metalele și compușii reziduali din probele de sânge.

Expresia lui Shiseo nu se schimbase; avea aceeași privire blândă dintotdeauna.

— Am auzit că unele n-au fost identificate.

— Am să cer o mostră.

Când s-a întors în laboratorul Helenei, Shiseo a adus o mică valiză plină cu flacoane, fiecare conținând câte un compus sau metal pur, etichetate cu un scris pe care Helena nu-l putea desluși. Le-a aranjat pe rânduri.

— Astea, a arătat către cele mai apropiate, sunt metale comune în Paladia. Astea, a indicat către al doilea și al treilea rând, sunt un pic mai rare. O să vedem.

Le-a luat pe rând și, cu ajutorul rezonanței, Helena le-a modelat sub forma unor sfere goale pe dinăuntru, în timp ce el o cronometra. Apoi el și-a folosit propriul repertoriu remarcabil ca să le taie în sferturi și să examineze cât de uniformă era distribuția rezonanței, cât de riguroasă structura, evaluând fiecare aspect într-un tabel. Dacă nota la unele sfere era mai mică decât altele, o formulă matematică putea calcula nivelul de emanații de lumithiu necesare ca să echilibreze rezonanța la potențialul aliaj cu rezonanța de bază a alchimistului.

— Ai un repertoriu interesant, a spus el cu vocea lui înceată când au trecut la al treilea rând de sticluțe. Foarte neobișnuit. Atenție bună la detalii. Mă mir că nu ești metalurg.

— Nu știam ce să fac, a zis ea, înmânându-i un alt metal pentru evaluare. Simțeam că, orice-aș fi ales, aș fi dezamăgit pe cineva. Toată lumea... Helena a fluturat din degete, dar, luându-și seama, și-a împreunat mâinile în poală. Toți își doreau foarte multe pentru mine, iar eu nu știu dac-am știut vreodată ce vreau. A ridicat din umeri. Probabil mai bine, pentru că n-a contat până la urmă.

Shiseo n-a răspuns. Studia notițele pe care le luase, apoi s-a uitat la ea și i-a privit mâinile împreunate.

— Nu cred că ți s-ar potrivi o armă de oțel.

— Poftim?

Rezonanța ei la fier și oțel era excelentă. Un aliaj de oțel n-avea de ce să nu i se potrivească perfect; asta era specializarea majorității metalurgilor. Aproape toate armele din Paladia erau din oțel.

— Ești excepțională în mânuirea titanului. L-am cunoscut cândva pe starostele breslei titanului și nici măcar el nu lucra așa de bine. A luat apoi o bucată din nichelul lucrat de ea și l-a studiat. Ai încercat vreodată aliajul nichel-titan?

Helena a scuturat din cap.

— Ar fi o armă mai bună pentru tine. Foarte ușoară. Cu oțelul ți-ai irosi puterea.

— Nu e pentru o armă, a spus Helena repede. E doar... de curiozitate.

Shiseo a plescăit ușor din limbă.

— Deci... dac-ai vrea o armă, ți-aș recomanda să folosești nichel-titan. Nu te limita la ce fac paladienii!

Ea nu-și putea imagina să-i dea lui Kaine Ferron, moștenitorul breslei fierului, un aliaj de rezonanță fără fier. Titanul și nichelul poate nici măcar nu erau în repertoriul lui. I-ar fi cerut o armă pe care el n-ar fi putut s-o simtă sau s-o transforme. Ar fi părut ca o amenințare.

După câteva insistențe, Shiseo a consimțit într-un final să scrie și un aliaj de oțel.

Era cât pe ce să arunce aliajul de titan, dar Crowther a instruit-o să-l includă. Voia să vadă ce va face Kaine.

ELAIN N-A MAI URMAT NICIUN fel de pregătire. Când Helena a încercat să adauge ședințe suplimentare și un drum săptămânal cu ea pentru aprovizionare, ea a depus o plângere oficială la Marele Șoim că e suprasolicitată și că niciodată nu fusese de acord să fie spițereasă, iar Matias, bineînțeles, nu doar că i-a luat partea, dar a vrut și să știe cum și de ce e Helena spițereasă și cine aprobase asta. Helenei i-a fost impus un moratoriu asupra muncii în laborator și, dintr-odată, laboratorul n-a mai fost al ei, ci al lui Shiseo, căruia Ilva i-a dat-o pe Helena drept asistentă, ca să facă pentru el comisioane și să-i aducă provizii din smârcuri.

Erau numai schimbări nominale și era mai bine decât să-i fie interzisă practica iatrochimiei, dar ea tot le-a resimțit ca pe o lovitură.

Singura ei consolare era așteptarea unui cuțit personalizat. Îi dusese mostra de aliaj lui Kaine, iar el o luase fără comentarii. Îi venea greu să-și tempereze așteptările. De câte ori folosea orice fel de unealtă sau de armă, se întreba cum ar fi să țină ceva făcut să rezoneze cu ea. Lila își trata armele ca pe propriii ei copii: le dădea nume, le răsfăța și petrecea ore întregi curățându-le

și asigurându-se că sunt în perfectă stare. La fel se purta cu proteza și cu armura. Erau atât de intim personalizate, încât deveniseră o extensie a ei.

Dar Kaine nu pomenea nimic. Helena a început să-și înăbușe gândul la cuțit ca să nu simtă înțepătura dezamăgirii de fiecare dată când se întâlneau.

Până la urmă, Kaine a decis că mișcările ei sunt „acceptabile" și a trecut la atacuri și la tehnici adaptate abilităților ei.

— Tot greșit faci, i-a spus, ridicându-se și venind cu pași mari spre ea. Ideea e să ții tendoanele. Începi de jos: tendonul lui Ahile la stângul, apoi interiorul coapsei drepte. Celălalt cade și tu ești cu cuțitul pregătit să i-l înfigi în gât până în craniu. Pe urmă îi bagi un pumn în piept și-i smulgi talismanul.

I-a arătat din nou, dar ea scăpa întruna cuțitul. Atacul nu era complicat, însă cuțitul trebuia mânuit cu stânga, pentru ca dreapta să poată executa transmutația de la sfârșit asupra omului. Trei mișcări de transmutație în doar câteva secunde, executate cu mâna nondominantă, îi puneau maxim la încercare capacitatea de coordonare.

Kaine a venit în spatele ei. Faptul că nu-l vedea o făcea să-i simtă acut apropierea.

A urmat o pauză, apoi, cu pieptul lipit de spatele ei, el și-a pus brațele în jurul ei și degetele lui i-au mângâiat interiorul încheieturilor. Ea îl simțea prin rezonanță și, chiar dacă nu-l atingea direct, era atât de surescitată de șuvoiul propriei rezonanțe, încât în jurul ei se formase un cerc de energie. A încercat s-o blocheze, dar era prea epuizată ca să se focalizeze numai asupra cuțitului.

Brațele lui au alunecat peste ale ei, ghidând-o într-o fandare joasă, cu mâna stângă înclinată ca să țintească un tendon, transmutând cuțitul într-o lamă curbată, apoi – cu o mișcare rapidă a încheieturii în sus – folosind o lamă dreaptă ca să taie tendonul popliteu al piciorului opus. În aceeași mișcare ascendentă, lama se lățea într-o țepușă feroce, menită să provoace leziuni letale la creier. I-a împins apoi cealaltă mână înainte, izbind brutal cu pumnul în aer. Susținută de rezonanța ei, lovitura ar fi trecut prin os și ar fi ajuns până la talisman.

— E o singură mișcare, i-a spus el aproape în ureche.

Un fior i-a străbătut Helenei stomacul. Abia îi auzea cuvintele de bătăile propriei inimi.

— Te miști repede. Lovești cât mai multe locuri. Tendoanele sunt cea mai bună cale de a-l încetini pe celălalt. Un cuțit înfipt în creier îl lasă inconștient cel puțin câteva secunde și-l năucește chiar mai mult. Și dacă ratezi talismanul, n-o să-și revină imediat. Regenerarea se va concentra pe creier. Dar, dacă ratezi lovitura asta, ești moartă. A mai parcurs cu ea toată mișcarea încă o dată, lent, apoi mai repede, ca să-i arate elanul ascendent al unui

contraatac menit să fie fluid și rapid ca fulgerul. Îl *simți* acum? a întrebat-o cu voce joasă și respirația lui caldă i-a trecut pe la ureche mângâindu-i părul și nelăsând-o să se concentreze.

Helenei nu i se părea deloc că el o ajută. Înăuntrul ei creștea o presiune intensă de câte ori el era aproape, un fel de disperare frenetică, ca și cum ar fi înotat spre suprafața apei fără s-o poată atinge vreodată. A dat din cap tremurând și Kaine și-a desprins mâinile de încheieturile ei.

— Încă o dată!

CÂND BĂTEA CLOPOTUL DIN TURN, aerul vibra. Un semnal de atac sau, dacă nu, un apel la mobilizare, pentru ca soldații să iasă și spitalul să se pregătească.

În timp ce Helena se grăbea spre spital, sirenele din hol au început să sune atât de tare, încât ea a simțit că-i explodează capul.

— Ce știm? a întrebat în timp ce-și lega șorțul, scoțându-și mănușile ca să se spele și să-și sterilizeze mâinile.

Orice ar fi fost se petrecuse fără avertisment. În mod normal, de îndată ce începea pe undeva vreo luptă importantă, erau trimise mesaje către Sediu, iar spitalul era anunțat să se pregătească. De data asta, sirenele trecuseră direct la alertă maximă.

— Încă nimic, a spus sora Pace, care dădea instrucțiuni sanitarilor.

Abia se întorsese epuizată de la celălalt spital cu câteva zile în urmă, dar nu se oprea din lucru.

În jur alergau infirmiere și asistente, având grijă ca totul să fie pregătit. Clopotul continua să bată.

— Mă duc la poarta principală să aflu ce se întâmplă, a spus în cele din urmă Helena.

Afară în curte, fără zidurile care atenuau sunetul, a simțit dangătul clopotului până în măsele, cadența lui gravă vibrându-i în stomac. Bătaia s-a oprit abia când Helena a ajuns la poartă, unde zeci de soldați și de străjeri așteptau ordine. Chiar și Crowther pândea, curios ca toți ceilalți.

— Știți ce s-a întâmplat? a întrebat Helena un străjer.

— O ambuscadă, i-a răspuns el cu ochii fixați spre stradă. Nu știu mai mult. Au ieșit două echipe. Atâta știu. N-am aflat nimic altceva.

Dincolo de porți s-a produs vălmășag. Apoi Helena l-a auzit pe Luc cu vocea mustind de furie.

— Lăsați-mă! Dați-mi drumul!

S-au auzit alte voci. Strigăte de „atenție!" și „țineți-l!" și șuierul arzător al flăcărilor.

— *Dați-mi drumul!*

Helena a pășit înainte din reflex, alături de încă vreo zece oameni.

Când a trecut de poartă, a orbit-o o explozie de foc. Aproape o duzină de oameni încercau să-l tragă și să-l târască pe Luc spre Sediu. Soren, Sebastian, Althorne și mai mulți din unitatea lui îl apucaseră de brațe și de picioare, încercând să-l țintuiască la pământ. Fusese dezarmat, dar nu puteau să-i scoată inelele de aprindere de pe degete. Focul a scăpărat, însă a dispărut brusc când Crowther s-a repezit înainte. A făcut un gest larg cu mâna stângă și a stins flăcările strângând pumnul.

— Marino, pune-l la pământ! s-a răstit el.

— Ați lăsat-o acolo! *Dați-mi drumul!*

Din Luc a țâșnit un foc alb și flăcările s-au răspândit în toate părțile, violent și haotic, hrănite de furia lui. El s-a ridicat clătinându-se în picioare. O limbă de metal a țâșnit dintr-odată, Althorne a smucit din braț, Luc a căzut la pământ și câțiva oameni s-au năpustit din nou peste el. Focul a erupt și s-a topit iar.

— Marino! a mârâit Crowther.

Luc s-a smucit din toate puterile, eliberându-și o mână, și un zid de foc a izbucnit în toate direcțiile. L-a lovit pe Crowther, izbindu-l de gard cu un trosnet înfiorător. Toți au încremenit, inclusiv Luc.

— N-am vrut... Încă încerca să se elibereze. Lăsați-mă să mă duc!...

Helena s-a întins spre el.

— Au luat-o pe Lila, i-a spus el, apucând-o de mână fără ezitare.

Helena l-a strâns puternic, trimițându-i impulsuri în braț prin rezonanță. Prin ochii lui a străfulgerat o expresie trădată, apoi a căzut inconștient. Cei care-l imobilizau s-au retras cu prudență. Helena a îngenuncheat lângă el. Și-a strecurat degetele în scobitura de la ceafă, ca să fie sigură că n-o să se trezească. Era vânăt și acoperit de sânge. Jumătate din unghiile de la mâini îi lipseau.

Soren nu s-a ridicat; stătea căzut lângă Helena. Unul dintre ochi îi era negru.

— Duceți-l înăuntru și nu-l lăsați să se trezească! a zis Althorne. Nu vreau să se trezească până nu știm ce s-a întâmplat cu Bayard. Cineva să-l ducă pe Crowther la spital!

O parte a feței era plină de contuzii, iar pe obraz avea o zgârietură adâncă de parcă ar fi fost sfâșiat de o gheară. Mai mulți soldați l-au ridicat ușor pe Luc și l-au dus înăuntru.

Helena încă era în genunchi. Lila fusese prinsă. Ce avea să urmeze nu conta; consecințele erau de-a dreptul îngrozitoare. Lila transformată în necroserv, cu toată competența ei în luptă direcționată acum spre Flacăra Eternă. Spre Luc. Sau Lila într-un laborator, folosită pentru experimente.

— Pot pleca? a întrebat Soren cu voce scăzută, însă tremurând de emoție.

Se uita la Althorne cu o expresie de parcă i-ar fi fost scobit ceva dinăuntrul corpului. Althorne i-a pus o mână mare pe umărul îngust.

— Ești prim paladin până o recuperăm pe Lila. Nu te putem pierde și pe tine.

— Mi-au luat sora geamănă, a spus Soren, privind spre restul insulei. Trebuie să-i aduc corpul înapoi.

— Sunt trei echipe pe urmele ei. Dacă poate fi salvată sau recuperată, va fi. Trebuie să raportăm și să ne pregătim, iar tu trebuie să-ți protejezi principele. Știi unde și-ar dori sora ta să fii.

A sosit o targă pentru Crowther și Helena s-a luat după ea.

La spital, Elain deja se ocupa de Luc, tămăduindu-i rănile minore și întrebând dacă poate să-l trezească. I s-a interzis cu strictețe.

Helena s-a concentrat asupra lui Crowther. Purnell, infirmiera cu față blândă, a venit în grabă să-i dea o mână de ajutor. Avea o tăietură adâncă pe față, dar cel mai rău o pățise brațul paralizat, care se fracturase la cot. Când Helena a început ca de obicei, blocând nervii, a descoperit de ce paralizase mâna lui Crowther. Era o veche fractură a humerusului și, când osul se rupsese, nervul radial fusese secționat. Era o tăietură mică; orice tămăduitor ar fi putut să-l repare. Rana era deja veche și conexiunea nervului cu mușchiul dispăruse. Helena nu știa în ce măsură i-ar fi putut recupera dexteritatea, dar cu siguranță ceva era mai bine decât nimic. Ziua asta demonstrase clar că Rezistența are nevoie disperată de alchimiștii flăcărilor. A reparat, pe lângă fractura de la cot, și nervul secționat.

Abia terminase când a auzit țipete.

— Au găsit-o! Pe Bayard. O aduc!

Un grup de soldați a dat buzna în spital cu targa. Printre ei se zărea părul blond și plin de sânge al unui soldat. În mijlocul haosului s-a ridicat glasul sorei Pace.

Helena abia auzea vocile. S-a repezit din reflex spre Lila când sanitarii au ridicat-o de pe targă și au așezat-o pe pat. Unul dintre ei i-a apăsat cu putere un tifon pe gât.

„Alte răni."

„Prioritară."

„Marino, tămăduiește-o! Cu orice preț!"

Nu știa cine dăduse ultima comandă. Nu conta. N-avea nevoie să i se spună.

Lila era acoperită de sânge și, încă înainte s-o atingă, Helena i-a văzut oasele rupte. Toată partea dreaptă a pieptului era presărată cu perforații uriașe care-i străpunseseră armura. De cum și-a aplicat rezonanța, și-a dat seama. Lila avea să moară dacă nu păcălea moartea – și încă repede. Plămânul

drept îi fusese străpuns de mușcături repetate. Sângele se aduna în cavitatea toracică. Rinichii erau vătămați, iar ficatul fusese și el perforat. Coastele îi erau zdrobite. Pierduse foarte mult sânge. Era un miracol că mai trăia.

Helena n-a avut timp să fie delicată cu rezonanța. Stăvilea cascada organelor interne care cedau, dar totul se întâmpla prea repede și erau prea multe de făcut deodată. Sanitarii tăiau armura distrusă cât de repede puteau, fiecare încercând să lucreze fără a-i încurca pe ceilalți.

Echipa de recuperare fusese grav rănită.

—Comandantul era Blackthorne, a spus cineva. Psihopatul ăla nenorocit.

Helena auzea tumultul din spate, dar nu-și putea face griji decât pentru Lila. Dacă Lila murea, Luc avea să moară și el. Poate nu imediat; dacă n-ar mai fi participat la lupte, ar fi supraviețuit fizic, dar vinovăția și durerea l-ar fi ucis câte puțin în fiecare zi.

—Să nu îndrăznești să mori! i-a spus Helena, împingându-și propria vitalitate prin rezonanță, în încercarea nebunească de a o împiedica pe Lila să se stingă, și silindu-i pulsul slab să continue. Să nu îndrăznești! Elain! Am nevoie de Elain! Și de un sanitar! Unde e toată lumea?

Elain a apărut cu mâinile murdare de sânge.

—Sunt deja…

—Nu-mi pasă, a întrerupt-o Helena. Stai lângă capul ei! Trebuie s-o ții să respire și să nu-i oprești inima! Înțelegi? Am nevoie de amândouă mâinile ca s-o tămăduiesc și trebuie să știu că respiră și-i bate inima cât timp lucrez.

A așteptat până a simțit rezonanța timidă a lui Elain adoptând ritmul bătăilor de inimă ale Lilei, al inspirației și expirației hârâite, în timp ce Lilei îi erau îndepărtate și ultimele bucăți de armură, pentru ca Helena să poată lucra ușor. Lângă ea a apărut o sanitară. A salutat-o cu o mișcare din cap.

—Am nevoie de patru flacoane cu întăritorul ăla din dulap care hrănește sângele. Trebuie să i-l administrezi fără s-o lași să se sufoce.

—N-avem voie să…

—Am nevoie de mai mult sânge! Dacă nu pot să regenerez mai mult, tămăduirea o s-o omoare, iar dac-o fac fără niciun întăritor, va ceda altceva în schimb. N-am suficiente mâini. Fă cum îți spun!

Era o muncă intensă și delicată. Vederea Helenei se încețoșa și rezonanța îi pârlise oasele pe dinăuntru în timp ce se străduia s-o stabilizeze pe Lila. Elain spunea ceva de crampe la mână. Helena i-a spus să tacă.

Când în sfârșit a simțit că Lila nu mai e în pragul morții, Helenei i-a venit să plângă de ușurare. Fusese îngrozitor de aproape. Nu putea spune nimănui niciodată cât de aproape. S-a aplecat deasupra Lilei, cu mâinile pline de sânge, și i-a atins o clipă obrazul.

—Poți să te oprești, și-a amintit până la urmă să-i spună lui Elain.

Mușcăturile de pe pieptul Lilei fuseseră acoperite cu piele transmutată gresolan. Aveau să-i rămână cicatrici, pentru că trupul ei avea să se concentreze mai întâi să supraviețuiască, dar era în viață. Elain dispăruse, așa că asistentele și infirmierele puteau să preia mai departe.

Degetele Helenei tremurau necontrolat când i-a strâns mâna Lilei.

— Proasto! Știi că n-ai voie să mori.

I s-au retezat genunchii. S-a prăbușit pe podea, cu capul rezemat de salteaua patului de spital. Lila avea încă cel puțin douăzeci de oase rupte și fracturi la ambele picioare. Jumătate din degete îi erau rupte, dar Helenei îi bătea prea violent inima ca să gândească clar.

— Marino, poți...?

Sora-șefă o striga de lângă alt pat.

Helena a încercat să ridice capul, dar nu se putea mișca. Tot corpul îi era de plumb. De ce era așa greu?

— Soră Pace, verific-o pe Marino!

Era cumva vocea lui Crowther?

A încercat să ridice privirea, însă lumea s-a înclinat pieziș. Vedea picioare mișcându-se printre rândurile de paturi de spital. Pe podea erau pete de sânge.

Era trasă în sus.

— Hai, Marino! Nu se doarme aici, spunea sora, ridicând-o pe picioare.

Cineva a apucat-o din cealaltă parte. Capul Helenei s-a bălăngănit și l-a zărit pe Crowther urmărind-o de pe unul din paturile de spital. Au intrat în sălița unde se țineau documentele și pe care sora-șefă o folosea pe post de birou.

— Pune-o aici, Sofia! Mulțumesc, de aici mă descurc, a zis sora-șefă în timp Helena era întinsă pe un pat de campanie.

Își dădea seama tulbure că se suprasolicitase. De obicei era atentă, dar de data asta n-avusese de ales. Era nespus de înfrigurată și de obosită. Au fost trase niște pături pe ea, a fost înfofolită. A auzit glasul sorei Pace numind-o fată nebună și fără minte. Nu-și dorea decât să doarmă câțiva ani. A simțit un ac în braț. I-a stârnit furnicături în piele și cineva i-a smucit brațul când a încercat să-și transmute mâncărimea.

— Cel mai păcătos pacient pe care l-am avut vreodată.

Un întuneric ca o catifea groasă a înghițit lumea.

CAPITOLUL 43

Octombris 1786

CÂND S-A TREZIT, ÎN SPITAL ERA LINIȘTE. Se simțea slabă, ca un pui de pisică. A rămas nemișcată până când a intrat sora Pace.

— Cum e Lila? a întrebat Helena cu voce slabă.

— Se recuperează, a spus sora pe un ton aspru. E o adevărată minune că a supraviețuit. Totul datorită gândirii rapide și curajului echipei de salvare. Și-a dres glasul. Toți vor fi decorați pentru curaj și mai mulți preoți au fost chemați să aducă rugăciuni de mulțumire lui Sol pentru... îndurarea lui.

Helena a privit lung tavanul.

— Cât am dormit?

— Trei zile, a răspuns sora. S-a dus la biroul ei și a scotocit zgomotos printr-un sertar fără să scoată ceva. Le-am spus tuturor că ești în carantină. Cred că toate ieșirile alea după provizii te expun prea mult la intemperii.

Ochii Helenei amenințau să se închidă din nou.

— Vă mulțumesc.

— Fac ce pot. Crowther vrea să te vadă când te pui pe picioare, a spus sora. A dat să plece, dar apoi s-a oprit. Lila Bayard nu e singura persoană a cărei moarte ar fi o pierdere imensă pentru Flacăra Eternă. Le-am spus asta Ilvei, lui Crowther și lui Matias de nenumărate ori, deși nu pot spune că mă ascultă, dar poate mă asculți tu. Există talente rare care nu trebuie irosite, chiar dacă sunt trecute cu vederea.

Când a ieșit din cameră, Helena l-a găsit pe Luc așezat lângă Lila, care zăcea atât de nemișcată, încât abia părea să respire. Era mai înaltă decât cei mai mulți, dar părea să se fi micșorat fără armură. Fusese înfășurată cu grijă în bandaje impregnate cu unguente, ca să-i calmeze durerea țesutului nou și

sensibil. Respira încet și greoi, dar Helenei i-a fost de ajuns să-i atingă ușor mâna ca să simtă că funcțiile vitale sunt stabile. A rămas în picioare lângă pat, abia ținându-i degetele cu degetele ei.

Luc o privea țintă. Ochii Lilei erau uriași, cu cearcăne albăstrii, pline de vânătăi, în timp ce el îi strângea mâna în palme. Soren stătea vizavi de spital, păzind ușile de la intrare.

În istoria țării, paladinii fuseseră la fel de importanți ca familia Holdfast. Țara le purta numele în semn de recunoaștere a rolului vital pe care-l jucaseră în Primul Război cu Necromanția. Cu trecerea secolelor, funcția ajunsese mai mult ceremonială.

Lila fusese însă ceva cu totul nou, un talent unic. Părinții ei voiseră ca ea să aibă toate șansele la măreție rezervate tradițional băieților. Fusese pregătită exclusiv pentru luptă, instruită să se alăture cruciadelor ca să participe la lupte adevărate încă de la cincisprezece ani, în timp ce Soren urmase un program dublu la Institut, la fel ca Luc. Ar fi fost un excelent alchimist de luptă dacă sora lui geamănă nu i-ar fi fost rivală, dar nimeni nu se compara cu Lila.

Când Lila se întorsese după un an de cruciadă, se organizase o procesiune. Helena n-o cunoștea pe atunci; știa doar că e sora lui Soren. Lila se dăduse jos de pe cal, își scosese coiful și rămăsese în picioare, strălucitoare ca o zeiță coborâtă dintr-un mit. Avea părul blond împletit în jurul capului ca o coroană și-i prezentase armele lui Luc, care rămăsese ca trăsnit, până când Soren îi dăduse un picior în gleznă. El, care dintotdeauna luase oarecum în joacă antrenamentele de luptă și disprețuise ideea de paladini, făcuse peste noapte o pasiune pentru ei. Începuse să lipsească întruna de la ore și de la evenimente sociale ca să se antreneze cu Lila. Interesul lui fusese atât de evident, încât Helena și Soren se simțeau rușinați doar privindu-l, dar, înainte să apuce să se întâmple ceva, principele Apollo murise.

Lila se antrenase toată viața ca să fie paladin. Soren nu era nici pe departe pregătit, iar Sebastian Bayard, oricât de capabil ar fi fost, tocmai își încălcase jurământul lipsind când Apollo fusese ucis. Așa că Lila depusese jurământul: să-l apere pe Luc cu viața ei și să moară pentru el. Lui nu-i rămăsese decât să-l accepte. Orice existase sau nu între ei fusese îngropat sub greutatea acestui legământ.

— Îmi pare rău... a spus Luc în șoaptă. Mi-am pierdut capul când am văzut cum a luat-o.

Chipul lui era năucit, iar ochii albaștri păreau să nu vadă camera din jur. Helena cunoștea privirea aceasta. Luc era în trecut, retrăind momentul la nesfârșit, disecându-l în toate clipele când ar fi putut proceda altfel.

— Era pe urmele mele. Himera. N-am reușit să scot sabia la timp. Ar fi trebuit doar să folosesc focul. A scuturat din cap. Nu știu de ce n-am făcut-o. Totul a fost atât de repede! Lila s-a aruncat în fața mea și am auzit când a mușcat-o...

Vocea i s-a stins.

Oamenii erau deseori așa la spital: eșecurile se revărsau din ei.

— Îi ieșea sânge din gură, dar n-a țipat. I-a spus lui Soren să nu mă lase să vin. Himera a fugit cu ea, iar eu... ar fi trebuit pur și simplu să folosesc focul. Soren nu-mi dădea drumul și eu...

— O să fie bine, Luc, a spus Helena. Toate funcțiile ei vitale sunt stabile. N-are nicio rană permanentă.

El a dat spasmodic din cap, cu ochii încă fixați pe chipul Lilei.

— Când eram copil, a spus, abia rotunjind cuvintele, credeam că nu e corect că toate războaiele reale se terminaseră înainte să mă nasc. Mă temeam că aș fi unul dintre principii pe care toată lumea o să-i uite, pentru că nu s-a întâmplat nimic în timpul domniei lor. S-a uitat în jos; își trăgea de frânturile de unghii și toate degetele îi sângerau. Acum aș face orice să fie așa. Nu mai am pe limbă decât sânge și fum și doar în flăcări mai simt ceva. În povești, războiul suna minunat. Să lupți pentru o cauză. Să fii erou. A scuturat din cap. De ce toată lumea pretinde că asta înseamnă?

Helena a întins mâna. I-a atins umărul, neștiind ce să spună sau cum să-l mângâie.

— Poate erau nevoiți să-și spună asta ca să poată trăi cu el. Poate asta e tot ce-și îngăduiau să-și amintească, a spus Helena, dar și ea se întreba cum poate cineva care a văzut fața reală a războiului să-l zugrăvească în culori atât de aurite.

Ședința care a avut loc după ce Lila se trezise și fusese declarată în afara pericolului a fost tensionată. Era pentru prima dată când Luc părăsea spitalul. Matias, Ilva, Althorne și Crowther îl priveau toți țintă de la tribună în timp ce el îi sfida cu ochi de fulger. Toată pocăința lui părea să fi dispărut.

— Lucien, a spus Ilva după o tăcere lungă, Lila Bayard e paladinul tău. A jurat să te apere, chiar cu prețul vieții. Ți-ai pus în pericol întreaga unitate, ai rănit mai mulți oameni de-ai tăi și pe Jan Crowther, membrul Consiliului, și ți-ai încălcat jurământul, ca și ordinele generalului Althorne. Ai fost convocat pentru un vot de blam.

Luc a ridicat bărbia.

— Am jurat să apăr țara asta și să reprezint valorile Flăcării Eterne pe care le-au formulat strămoșii mei. Nimic din jurământul acesta n-o să se împlinească dacă las oamenii să moară pentru mine, când eu îi pot salva!

— Tu ești inima Rezistenței. Un simbol al speranței, al luminii și al binelui. Nu poți alege viața unei singure persoane în detrimentul a ceea ce reprezinți. I-ai trădat pe oamenii care te urmează și ți-ai trădat paladinii, în

special pe Lila, care-și știa jurământul și era pregătită să acționeze așa cum jurase. Egoismul tău a făcut sacrificiul ei aproape zadarnic.

— Nu sunt niciun simbol, s-a răstit Luc, și nicio inimă. Sunt principe! Noi conducem prin fapte, nu prin ordine.

Cearta era un spectacol. Consiliul trebuia să-i dea un vot de blam, iar Luc stătea acolo ca un personaj din mituri, hotărât și neînduplecat. Ilva stătea, fixându-și strănepotul cu o privire de șarpe.

— Asta nu e alegerea ta. Dacă nu poți urma ordinele și protocolul în prezența *prietenilor* tăi – a accentuat ea cuvântul, insinuarea fiind clară –, ai să fii repartizat într-o altă unitate și ai să primești soldați noi care să-ți servească drept paladini. Deși, conform tradiției, vei avea voie să-l păstrezi pe Soren Bayard.

Luc a închis gura brusc, ca pe o capcană, și s-a albit la față.

— Tu alegi, a zis Ilva, părând mulțumită de tăcerea lui. Ai grijă!

Luc a mai rămas un moment, radiind de furie. Soren se afla chiar în spatele lui, în dreapta, servind încă drept prim paladin până se recupera Lila. Fața lui părea mai trasă.

— O să-mi respect propriul jurământ și pe cele pe care le-am acceptat, a spus Luc cu voce înfrântă, golită.

— Bine, a spus Ilva, dar cu glasul încă rece, nemulțumită de cât de mult îi luase lui Luc să aleagă. Echipa de recuperare a reușit să omoare himera înainte să fugă de pe Insula de Est. A fost găsită o spărtură într-un zid. Vom desfășura o anchetă ca să stabilim ce s-a întâmplat. Dat fiind comportamentul făpturii, trebuie să presupunem că sunt capabili de mai mult decât ne-am dat noi seama. Conform rapoartelor, se pare că intenționau să-l prindă pe Luc în viață, iar animalul era capabil să vâneze pe cineva anume. Althorne, ai cuvântul!

HELENA A AMÂNAT CÂT A putut întâlnirea cu Jan Crowther, dar, până la urmă, scuzele i s-au terminat. Privind retrospectiv, decizia ei de a-i reface nervii din braț fusese impulsivă. Nu fusese o urgență; ar fi putut să aștepte până când își revenea din leșin și să-l întrebe dacă e de acord. Luase o decizie reactivă. Văzuse pericolul pe care Luc îl reprezenta pentru toată lumea și acționase doar pe baza asta. Acum îi părea rău. Cel mai probabil, Crowther avea să-și folosească amândouă mâinile ca să tortureze, nu ca să-l protejeze pe Luc de el însuși.

Când a intrat Helena, el strângea un joc de șah. Apuca încet cu mâna dreaptă fiecare piesă și o punea în cutie.

— Marino!

Helena a rămas pe loc. Nu știa la ce să se aștepte. Crowther s-a oprit din ce făcea și și-a privit mâna, deschizând-o și închizând-o încet. Era numai piele și os.

— Înțeleg că trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Ea nu știa dacă el e sarcastic sau nu.

— Ar fi trebuit să întreb, a spus ea. Doar că... după ce s-a întâmplat cu Luc, mi-a fost teamă de ce s-ar fi întâmplat dacă n-ați fi fost acolo.

Nu-i putea citi expresia feței, dar Crowther a dat din cap încet.

— Ai o intuiție interesantă. Poate am subestimat-o, a zis în cele din urmă. Nu pot spune că am avut vreodată o părere prea bună despre vivimanție. Dar... faci cinste Flăcării Eterne.

Asupra Paladiei s-a abătut iarna. Peste câmpia fluviului bătea un vânt rece de la munte, lăsând clădirile și geamurile scânteind de promoroacă. Nemaiavând ce culege, Helena petrecea ore lungi de lucru în laborator.

Shiseo făcuse ceea ce nimeni altcineva nu reușise și identificase câțiva compuși rămași din aliajul care fusese injectat în Vanya Gettlich cu luni în urmă. Ultimul tot scăpase analizei. Shiseo și Helena lucraseră manual, aplicând tehnici vechi de chimie, ca să stabilească, la fel ca ceilalți metalurgi, că nu era un compus natural, ci un amestec sintetic de lumithiu și ceva ce Helena nu mai întâlnise niciodată.

După ce și-a verificat de mai multe ori rezultatul, lui Shiseo îi tremurau mâinile.

— Nu știu cum au făcut rost de el, a spus el într-un sfârșit. N-ar fi trebuit să apară aici.

— Ce e? a întrebat Helena.

El a tăcut mult timp.

— În Est există un metal rar, care se găsește în adâncul munților. E... mai rar decât aurul. Doar împăratul are voie să-l dețină. Noi îi spunem „mo'lian'shi". Creează... inerție.

Helena nu auzise niciodată de așa ceva. Existau metale și substanțe inerte în stare nativă și existau lumithiul și emanațiile lui care puteau inversa inerția ca să creeze rezonanță. Fierul era adesea inert, dar, odată transformat în oțel, chiar și fără emanații, căpăta o rezonanță slabă. Ireversibilitatea rezonanței în alchimie fusese stabilită de Cetus. Unul dintre puținele lui principii care rezistaseră timpului și cercetărilor științifice.

Nimic nu putea fi *făcut* inert.

— N-am mai auzit de asta, a spus Helena.

Shiseo a clătinat din cap, cu sprâncenele încruntate.

— N-aveai cum să auzi. Face parte din puterea împăratului. Așa cum lumithiul poate crea rezonanță, mo'lian'shi o elimină. Asta e... Shiseo a plecat ochii, părând profund tulburat. E mo'lian'shi în aliaj cu lumithiu. Efectul simultan al celor două creează o pâclă de rezonanță. Și-a consultat din nou notițele. Aliajul e instabil. Se descompune treptat, dar s-ar putea că în viitor Nemuritorii să-și perfecționeze metodele. Probabil a fost doar o primă încercare. Totuși... Vocea i s-a stins. Nu știu de unde au așa ceva. A tăcut mult timp fără să mai detalieze, apoi a spus într-un final: Când noul împărat a venit la putere, au existat întrebări, rămase fără răspuns, despre cum făcuse rost de bani ca să-și plătească armata.

De când începuse să lucreze cu Shiseo, Helena auzise câteva zvonuri despre cum ajunsese el în Paladia: că fusese un eunuc care-l slujise pe fostul împărat sau un copil nelegitim al cuiva de la curte. Acum l-a privit lung, întrebându-se cine e cu adevărat. O educație remarcabilă era una, dar cunoașterea unui metal imperial secret era cu totul altceva.

— Poate că Nemuritorii l-au cumpărat de pe piața neagră, a spus ea, dar se gândea deja cum aveau să privească Ilva și Crowther o asemenea descoperire.

Dacă Morrough avea o alianță cu Hevgoss și legături comerciale secrete cu Imperiul de Est, amenințarea asupra Paladiei tocmai crescuse exponențial. Dacă noul împărat își câștigase tronul vânzând ceva de valoare imperială, asta însemna o încălcare a propriilor legi comerciale.

Shiseo a scuturat din cap.

— Tu nu știi cât de bine e protejat mo'lian'shi. E ceva rar și delicat. Odată extras, trebuie prelucrat cu grijă ca să-și păstreze efectele. De multe ori e aliat imediat ca să nu se descompună. Dar aici... a atins el ușor sticluța. Ăsta e făcut cu mo'lian'shi pur. Doar cineva de sânge regal, cu sigiliul împăratului, ar fi putut avea acces la el.

— Și *tu* știi despre el, a spus ea încet.

Shiseo a privit-o o clipă drept în față, apoi și-a întors ochii.

— Da, și eu știu despre el.

Helena a tăcut.

— Bănuiai așa ceva? a întrebat ea în cele din urmă. De asta ai cerut să-l analizezi?

El s-a uitat absent prin laborator.

— Când am auzit de dificultățile metalurgilor, am crezut că e o varietate nouă. Dar acum sunt sigur că e din rezerva împăratului. Altfel n-ar avea aceeași tehnică de rafinare.

Helena se simțea de parc-ar fi stat pe un butoi cu pulbere. Aveau în mâinile lor nu doar dovada unui acord între Morrough și o altă țară, ci a unei trădări de către un suveran a propriului imperiu. Informația era periculoasă și

genera mai multe întrebări decât răspunsuri. Dacă împăratul era datornic, de unde obținuse oare Morrough banii pe care i-i dăduse?

Shiseo era probabil singurul care ar fi putut să descopere toate acestea. Când fusese încheiată înțelegerea, cel mai probabil se presupusese că nimeni nu va putea face legătura cu Imperiul de Est.

—Putem să-l numim oficial un aliaj metalic sintetic de lumithiu cu un compus necunoscut, a spus ea încet, încercând să-i ghicească reacția. În viitor, dacă va fi necesar să dezvăluim implicarea Imperiului, poate o vom... descoperi atunci.

Shiseo a încuviințat încet.

—Va trebui să le spunem măcar Ilvei și lui Crowther. Trebuie să știe despre asta.

—KAINE, A SPUS ÎNCET Helena. Stătea pe podea, încercând să-și aline senzația intens neplăcută din rezonanță. Crezi că Flacăra Eternă ar putea câștiga războiul?

El se sprijinea de perete.

—Contează ce cred eu?

—Trăiesc printre idealiști, dar nu văd decât cadavre. Aș vrea părerea cuiva care nu crede că optimismul crește șansele.

El i-a aruncat o privire.

—Flacăra Eternă are vreo strategie să câștige?

Ea a plecat ochii. Din câte știa, planul fusese să recupereze teritoriile pierdute, să-i alunge pe Nemuritori și să-i ardă pe cât mai mulți dintre cei morți. Metoda pe care Flacăra Eternă o folosise în toate Războaiele cu Necromanția din trecut. A dat stingherită din cap, fără convingere.

—Marele Necromant va face tot ce trebuie ca să câștige. Metoda nu contează. Își dorește Paladia, ideal cu orașul intact, dar, dacă nu se poate așa, o să-l facă una cu pământul. Luptați cu cineva al cărui singur argument împotriva unui genocid e faptul că ar irosi potențiale resurse. Chiar și genocidul e acceptabil dacă-i lasă material pentru mai mulți necroservi. Iar voi încercați să câștigați... cu ce? Așteptând intervenția lui Sol? Aveți vreun plan *de orice fel* care să nu se bazeze pe superioritatea înnăscută a binelui?

Helena nu știa de așa ceva.

—Atunci de ce ne ajuți? a întrebat ea. Dacă nu crezi că am putea câștiga?

Expresia lui a devenit ironică.

—Tu nu crezi că meriți?

— A, da, roza ta din cimitir, a spus ea, zâmbind ușor. Și diagrama tot pentru mine a fost?

— Pentru cine altcineva? a întrebat el ușor ironic.

— Aurelia, poate.

Kaine a zâmbit.

— O, da! Aproape am uitat de ea.

— De ce ne ajuți, Kaine?

El a privit-o. Trăsăturile i se schimbaseră vizibil în ultimele luni. Își pierduse orice urmă de stângăcie juvenilă; acum avea o duritate care reflecta cine e cu adevărat. Părul lui era din ce în ce mai argintiu de fiecare dată când se întâlneau. Ochii aproape că nu mai erau căprui. Părea la ani-lumină de băiatul obraznic, cu păr întunecat, pe care ea îl întâlnise prima dată în Avanpost. Acum avea o aură nepământească. Dacă l-ar fi atins, Helena ar fi sângerat și totuși nu putea scăpa de atracția lui.

Privirile lor s-au întâlnit și o expresie îndârjită i-a întunecat o clipă fața lui Ferron.

— Nu contează, a zis el, ferindu-și ochii.

Ea s-a pregătit să-l contrazică, dar orice ar fi spus ar fi fost o minciună. Oricare i-ar fi fost motivele, el n-avea încredere că Flacăra Eternă nu le va folosi împotriva lui. Știau amândoi că Crowther ar fi făcut-o.

— Probabil că nu, a spus Helena, trăgându-și pe ea puloverul gros verde, ca să se ferească de frig.

Când a ajuns la ușă, a întors privirea. El și-a ferit imediat ochii, ca și cum n-ar fi urmărit-o când dădea să plece. În el era ceva bântuit.

— Nu muri, Kaine! i-a spus ea.

Linia subțire pe care mergea el o înspăimânta. Dacă diagrama era pedeapsa pentru un eșec, cât l-ar fi costat trădarea?

El s-a uitat la ea și un zâmbet strâmb i-a întins colțul gurii.

— Există lucruri mai rele decât moartea, Marino.

— Știu, a încuviințat ea. Dar din moarte nu te mai întorci.

El a râs amar.

— Bine. N-o să mor, dar doar pentru că mă rogi tu.

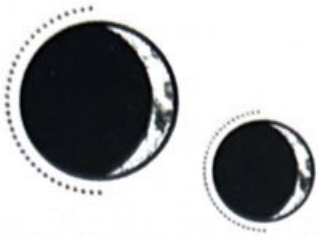

CAPITOLUL 44

Decembris 1786

Războiul a înghețat odată cu Paladia. Tensiunea dintre cele două tabere se prelungea la nesfârșit – un echilibru fragil, care se putea risipi în orice moment. Fiecare bătălie era subită, fără avertisment și cu pierderi teribile.

Tensiunea dintre Helena și Kaine părea la fel. El căpătase o asprime pe care n-o avusese înainte, ca și cum ar fi fost șlefuit ca lama unei săbii pe o piatră de ascuțit. Uneori venea grav rănit, se vindeca foarte lent și se răstea sălbatic când ea se oferea să-l ajute. De obicei se vindeca înainte ca ea să plece, însă ea nu știa de unde-i vin rănile. De parcă asta ar fi fost consecința rugăminții ei să nu moară, era obligată să vadă în schimb nefericirea incapacității lui de a muri. Se temea că există un defect în diagramă.

Într-o zi stătea relaxat pe un scaun, urmărind-o cum se antrenează, când, în clipa următoare, ochii i s-au rostogolit în cap și s-a prăbușit la podea. Când ea l-a întors pe spate, sub el era o pată de sânge. Hainele îi erau îmbibate. Sub uniformă era bandajat gros, dar sângele nu se coagula și rana nu se vindeca. Când Helena a încercat s-o găsească, rezonanța ei a părut să cedeze. I-a dezlipit cu groază bandajele și a descoperit o rană ca de pumnal. Leziunea ratase organele, dar arma care fusese folosită se rupsese și bucățele din ea rămăseseră în interior. Nu era mult metal, dar el nu se vindeca.

Maier era cel care se ocupa de obicei de răni în care rămăseseră fragmente metalice; tratamentul lor nu se potrivea cu vivimanția.

Rezonanța Helenei s-a estompat, distorsionându-se când a încercat să evalueze cât de gravă e vătămarea și cât metal e înăuntru. N-avea instrumente de chirurgie. S-a spălat pe mâini și a băgat un deget în rană, prinzând o bucată și scoțând-o. Ținând-o în mână, a simțit-o ca pe un obiect fizic,

rezistibil, dar, când și-a canalizat rezonanța către el, ea a părut atrasă de metal, dar apoi... paraziți. Simțul rezonanței îi spunea că nu e nimic acolo. Metalul a început să i se sfărâme între degete, parcă ruginind, transformându-se în bucățele și granule, absorbindu-se în sângele lui Kaine.

Era aliajul. Lumithiul și mo'lian'shi. Kaine fusese lovit cu el și-i rămăsese în corp.

—Tâmpitule! i-a spus, chiar dacă știa că e inconștient.

A pus ciobul pe o bucată de tifon și și-a șters degetele. Nu știa ce avea să se întâmple dacă i se răspândea în sânge.

Corpul lui Ferron era încăpățânat în invariabilitatea lui, însă, judecând după felul în care aliajul interfera cu regenerarea, progresele pe care le făceau Nemuritorii în încercarea de a bloca rezonanța păreau mult mai aproape de izbândă decât se așteptase Flacăra Eternă.

Și-a trecut mâinile peste pielea lui, încercând să obțină o imagine cât mai clară a interiorului rănii. Rezonanța îi pâlpâia ca și cum ar fi fost plină de găuri. Și-a luat geanta. Pregătise o trusă completă de medicamente și materiale cu care să-l vindece în cazul puțin probabil în care el i-ar fi permis asta vreodată. L-a masat cu un unguent în jurul rănii ca să încetinească hemoragia, încercând în același timp să-și dea seama ce să facă. Dacă ar fi avut-o, injecția stimulatoare la care lucrase i-ar fi putut fi de folos, dar încă se străduia să determine cantitatea corectă de epinefrină.

Dacă nu putea scoate fragmentele cu ajutorul rezonanței, trebuia să recurgă la chirurgia tradițională. Chirurgia alchimică era mult mai puțin invazivă. Majoritatea spitalelor din Nord angajau exclusiv alchimiști, căci chirurgia manuală era considerată arhaică și brutală, cu tăieturile ei mari și cicatricile ei.

Și-a luat cuțitul de alchimie și i-a șoptit o scuză în timp ce se apuca să-l dezasambleze. O armă transmutațională era greu de recompus. După ce-și termina treaba, avea să fie aproape imposibil s-o îmbine la loc. A încercat să nu se gândească la posibilele consecințe ale distrugerii unei arme primite oficial. A transmutat metalul în doi clești simpli lungi, iar dintr-o parte a lamei și-a făcut un bisturiu. Spera că cleștii vor fi de ajuns. A spălat bucățile de metal, le-a încălzit și le-a răcit, încercând să le sterilizeze.

Când era mică, se uita la tatăl ei când făcea operații. După ce mama ei murise, preferase asta în loc să stea singură.

Și-a folosit rezonanța invers, identificând amplasamentul cioburilor metalice după spațiul negativ pe care-l creau. Erau delicate și se sfărâmau ușor. A fost nevoită să lucreze încet. Le-a scos și le-a pus unul câte unul pe o bucată de pânză. După ce le-a îndepărtat pe majoritatea, corpul lui Kaine a părut să-și aducă aminte cum să se vindece. Rana a început să se închidă, deși mai erau bucățele în interior. Helena a folosit bisturiul, repetând des incizia până când a scos toate fragmentele și a irigat rana cât a putut de bine.

A verificat-o de mai multe ori cu ajutorul rezonanței, ca să fie sigură că nu rămăsese nimic. Mai era un ușor zumzet de interferență, dar nimic serios; spera ca trupul lui să facă față.

S-a spălat pe mâini și a strâns jumătate din cioburile metalice într-o sticlă, pe care a ascuns-o la fundul genții, apoi a pus restul într-o altă sticlă mai vizibilă, în caz că el le-ar fi cerut înapoi.

Rana a lăsat o cicatrice care n-a dispărut complet. Când l-a examinat cu atenție, nu era singura. I-a pus mâna pe mijlocul pieptului și a lăsat rezonanța să pătrundă. Era încă slăbit de hemoragie; resturile de metal îi afectau regenerarea sângelui. I-a așezat capul la ea în poală și i-a turnat cu grijă un elixir pe gât, folosindu-și rezonanța ca să fie sigură că ajunge în stomac, și nu în plămâni. Chiar și inconștient, trăsăturile îi erau tensionate, ca și cum s-ar fi încordat să primească o lovitură. Helena i-a dat părul de pe frunte, încercând să-i netezească linia adâncă dintre sprâncene, și a stat pur și simplu o vreme alături de el. Când a părut că-și mai revine, s-a aplecat înainte și i-a atins ceafa cu degetele ca să-l ajute să se trezească.

El a deschis ochii brusc.

Până să apuce ea să se miște, mâna lui era pe gâtul ei, trăgând-o în jos, în timp ce el sărea în sus, drept în capul oaselor, cu fața panicată și răvășită de furie. A recunoscut-o, prinzând-o cu o clipă înainte ca ea să dea cu ceafa de podea. Capul Helenei s-a smucit pe spate, a văzut alb în fața ochilor și o săgeată de durere i-a străbătut țeasta.

— Ce...?

Părea încă amețit.

Ea i-a simțit mâinile pe gât și rezonanța în jos pe coloană și vederea i s-a limpezit treptat. Era în genunchi deasupra ei, sprijinindu-i ceafa în palme. Helenei îi sărise inima din piept și acum îi bubuia atât de îngrozită, încât abia putea respira.

Kaine respira și el greu.

— Ce mama mă-sii, Marino?

— Ai... leșinat, a izbutit ea să spună.

Ferron s-a uitat la el însuși, dându-și seama abia atunci că nu poartă cămașă și că rana dispăruse. Ea crezuse c-o să se relaxeze când va înțelege, dar el a părut mai furios.

— Aproape te-am omorât!

— Erai rănit, a spus ea, respirând tremurător. Grav. Chiar și după standardele tale. S-a ridicat în șezut și s-a strâmbat, atingându-și cu grijă gâtul într-o parte. Așa cum am stabilit, datoria mea e să țin în viață bunurile de preț ale Flăcării Eterne. Tu ești unul dintre ele.

— N-aveam de gând să mor, a zis el cu sarcasm, dar s-a aplecat spre ea.

Ea a dat să se tragă înapoi, însă el a întins mâna cu precauție și ea s-a silit să stea nemișcată. El i-a îndepărtat mâna de pe gât, fixându-l cu privirea

în timp ce degetele i-au alunecat încet pe el, de sus în jos. Helena i-a simțit rezonanța sub piele, coborându-i caldă pe șira spinării. Încă o fisură în fațada lui indiferentă.

— Nu trebuia să fii vindecat? l-a întrebat ea, stăpânindu-și un fior când degetul lui i-a atins ceafa. Pot... să te tai și să pun totul la loc dacă vrei.

El s-a oprit brusc și a privit-o încruntat.

— Nu sunt pacientul tău.

Ar fi fost intimidant dacă n-ar fi stat în șezut pe podea, ținându-i gâtul cu amândouă mâinile și înclinându-i încet capul dintr-o parte în alta. Era evident că începuse să ia în serios leziunile la coloană.

Ei îi bătea inima și mai tare, amintindu-și degetele lui prin păr când o trăsese spre el. Când era singură, avea să revină des la această amintire, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla. A respirat întrerupt și a întins mâna, prinzându-i încheietura între degete.

— Nu te pot lăsa să mori.

Kaine a rămas nemișcat. Ea îi simțea pulsul sub degete. S-a uitat cum ochii lui se întunecă, cum umbra neagră din ei se lățește încet, în timp ce căldura mâinilor lui i se răspândea în piele. El a scuturat din cap.

— Ei nu mă lasă să mor.

Ea l-a strâns mai tare de încheietură.

— Mai... Bennet mai face experimente pe tine? Credeam că, dac-ai supraviețuit diagramei, nu mai poate...

El și-a tras mâna.

— Am obiceiul de a supraviețui când totul pare împotrivă. Se pare că merită să fie studiat.

Ea a întins mâna fără să se gândească și l-a atins pe obraz.

— Îmi pare nespus de rău, Kaine.

El a părut uimit și pe chip i s-a așternut o expresie atât de tânără și speriată, de parcă o parte din el era încă băiatul de șaisprezece ani. Apoi s-a făcut țeapăn și s-a smuls de sub atingerea ei, iar când a privit-o din nou, era deja plin de răutate. A scuturat din cap de parcă nu-i venea să creadă.

— Ești incredibilă, a răspuns el. Cu adevărat.

Ea nu știa ce vrea el să spună.

El a scuturat din cap.

— Când ai apărut prima dată aici, nu credeam că ești cine știe ce, dar ești cu adevărat neobișnuită.

Helenei i s-a pus un pietroi în stomac.

— Cum adică?

— Ești gata să faci orice pentru familia aia, nu? Dar într-o zi Holdfast o să-și dea seama că nu te potrivești cu regatul lui de aur și puritate. Mă întreb ce-o să facă atunci cu tine.

Ea știa că el încearcă s-o rănească, dar se gândise la asta de atâtea ori, încât durerea își pierduse ascuțimea.

— Nu va trebui să facă nimic; ai avut tu grijă de asta, i-a zâmbit cu buzele strânse. Dar chiar și dacă n-ai fi avut, am știut că voi fi de sacrificiu din momentul în care am devenit tămăduitoare.

Crezuse că asta o să-l reducă la tăcere, dar el a râs.

— Crezi că atunci a început? Mereu ai fost de sacrificiu. Chiar crezi că războiul ăsta are de-a face cu necromanția? Că vreun război a avut vreodată de-a face cu necromanția?

Ea a scuturat precaut din cap.

— Nu. E întotdeauna vorba despre putere. Și despre ce sunt oamenii dispuși să facă fără să le pese de costuri.

El a înclinat capul înainte, studiind-o.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce i-a fost atât de ușor Marelui Necromant să recruteze familiile din bresle? La urma urmei, multe dintre ele erau evlavioase sau își datorau averea Institutului.

Helena a ridicat din umeri.

— Pentru că sunteți invidioși și meschini și voiați mai mult decât bogăția pe care o aveați deja.

El a ridicat o sprânceană în timp ce se îmbrăca la loc cu hainele îmbibate de sânge.

— Presupun c-a contat într-o anumită măsură, dar nu, ceea ce a făcut Morrough a fost să lărgească o fisură pe care familia Holdfast o hrănea de secole. De când au întemeiat orașul, s-au instalat regi, pretinzând în același timp că nu sunt. Nu erau soiul rudimentar care umblă după putere; nu, erau destinați de divinitate s-o stăpânească. Chemați, s-ar putea spune.

— Asta pentru că nu și-au dorit să conducă, a spus ea cu îndârjire. Luc cu siguranță nu și-a dorit asta niciodată, iar lui Apollo i-a păsat mereu cel mai mult de Institut. Ura politica.

Kaine a făcut o strâmbătură.

— Da. Ciudat cum oamenii aflați la putere urăsc politica, de parcă de fapt nu-și doresc decât să facă ce vor și să fie lăudați pentru asta. Și dacă nu primesc laudele, atunci totul devine sub demnitatea lor. Cu cât disprețuiau mai mult puterea, cu atât erau mai reticenți să renunțe la ea. Au încredințat credincioșilor doar detaliile administrative, lăsând Șoimii, Ulii și Ereții să se ocupe de treburile anoste. Institutul a fost întemeiat în ideea de a atinge culmile alchimiei, dar totul a prins să se năruie când știința a început să contrazică Credința. Trebuia să fi văzut criza creată de descoperirea noilor metale. Credința a susținut ani la rând că există doar opt, numindu-le compuși sau aliaje și refuzând să recunoască oficial ghildele acelea, pentru că religia spunea că sunt doar opt. Cam la asta se reduc toate idealurile de a uni lumea prin studiul alchimiei! A privit-o pe Helena. Bineînțeles, nu puteau renunța

complet la toate aceste promisiuni, moștenirea lui Orion trebuia să persiste, așa că importau din când în când pe cineva. Un copil-minune dintr-o țară îndepărtată pe care să-l afișeze ca dovadă a generozității lor, care să le servească scopurile, dar să fie dator principelui.

Furia a izbucnit în Helena ca un vulcan.

— Nu-i adevărat!

El i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Ai fost o elevă disperată cu bursă, care mai că nu plângea în fiecare an când se afișau notele la examen, fiindcă asta îți cumpăra un an în plus de educație, iar taică-tu locuia lângă mahalalele lacustre pentru că nu-și putea găsi un loc de muncă.

— Da, dar, dac-ar fi fost mai generoși, voi, cei din bresle, ați fi făcut crize de nervi.

— Și de ce-ar fi contat? Noi te uram deja. Ar fi fost o nimica toată pentru Holdfești să-i găsească lui taică-tu un amărât de loc de muncă, dar, dacă tu te-ai fi oprit o clipă din munca ta nesfârșită, poate ți-ai fi dat seama în ce pânză te prinseseră. Am auzit că Ilva Holdfast era extrem de pricepută la asemenea lucruri. Întotdeauna știa câtă presiune poate suporta cineva.

Helena s-a simțit străbătută de o senzație de greață, dar a scuturat din cap.

— Deci voi toți, elevii din bresle, făceați... ce? Le țineați isonul? l-a întrebat pe un ton sarcastic.

— Nu, a râs el. Chiar te uram. Pune-te în pielea noastră: tu erai linia trasată de Holdfast între Flacăra Eternă și noi ceilalți. O nulitate scoasă din obscuritate și răsplătită cu atenția și cu laudele pe care nicio breaslă nu le-ar fi câștigat vreodată. Noi ne ridicaserăm din țărână și ne goleam buzunarele în fiecare an cumpărând atestate și lumithiu de la o familie care putea face avere din nimic și ni se cerea să fim recunoscători pentru asta. Când ne uitam în sus la ce voiam, *tu* erai primul obstacol.

Helenei i-a trecut un fior prin spate.

Kaine s-a uitat prin cameră.

— Când a venit Morrough, nici măcar n-a trebuit să ofere nemurire sau bogății. A propus doar să-i elimine pe cei care nu ne-ar fi lăsat niciodată să ne ridicăm. După ce Holdfaștii dispăreau, controlul Credinței asupra Paladiei ar fi trebuit să se prăbușească. O cucerire ușoară. Orașul abia dac-ar fi fost afectat. Chiar și Institutul trebuia să rămână intact.

— Dar apoi a fost arestat tatăl tău.

El a încuviințat, cu ochii lipsiți de orice emoție.

— Dar apoi a fost arestat tata și, oricum, totul era o minciună, dar, până să-și dea seama de asta cei care au vrut să se împotrivească, era prea târziu pentru ei.

— Au fost Nemuritori care s-au împotrivit?

Helenei i-a bătut inima mai tare la gândul potențialilor simpatizanți. Erau informații cruciale. Ar fi putut schimba totul.

El a dat leneș din cap.

— Cine? s-a aplecat ea spre el. Cine s-a împotrivit?

— Chiar vrei să știi?

Ea a dat din cap cu înflăcărare. El a întins mâna, înfășurându-i gâtul cu degetele, și a tras-o aproape.

— Basilius Blackthorne. Îți sună cunoscut?

Sângele i s-a răcit Helenei în vine. Da, îl știa.

— Blackthorne a fost...?

— Un adevărat monstru acum, nu-i așa? Ți-am povestit despre filactere, ții minte?

Degetele lui s-au strâns mai tare pe gâtul ei. Ea a înclinat ușor din cap și bătăile inimii i s-au întețit.

— După ce l-am ucis pe principele Apollo, Basilius a spus că n-a fost niciodată de acord cu astfel de metode și cu vărsarea de sânge. Morrough – încă se numea Morrough pe atunci – s-a prefăcut că analizează ideea. A convocat o întâlnire cu toți. Până în seara aceea noi nu știam câți suntem de fapt. Morrough a spus că vrea să fim toți acolo, să-l vedem cum îi schimbă părerea lui Basilius. A adus filactera lui Basilius într-o cutie și ne-a amintit că toți ne încredințaserăm lui; apoi a început să sculpteze în ea, folosind un inel ca o gheară. Basilius a început să țipe și să-și sfâșie propriul corp, aruncând întruna bucăți din el pe podea, dar fără oprire, fiindcă se tot regenera, până când a acoperit podeaua. Când Morrough a terminat în cele din urmă, mi s-a spus că Basilius s-a dus acasă și și-a mâncat soția de vie, în patul conjugal. Cred că avea și copii. Toți au dispărut. Kaine povestea totul fără emoție, cu degetele încârligate încă pe gâtul ei. Toți suntem de sacrificiu pentru Morrough. Așa că, vezi tu, eu știu bine ce înseamnă iluzia alegerii, a zâmbit el, lent și crud. De asta o recunosc.

Helena a dat din cap și el a strâns-o mai tare, până când ea și-a simțit pulsul sub palma lui. Inima îi bătea cu putere în piept. El s-a aplecat peste ea, vag amenințător, și Helena a simțit că el vrea să-i fie frică. Dar ei nu-i era. Nu-i mai era.

— Luc nu e așa, i-a spus. Îi sunt loială pentru că știu că ar face la fel pentru mine.

Lui Kaine i s-au întunecat ochii.

— Serios?

Degetul lui mare îi găsise curba maxilarului. Obrajii lui palizi și supți prinseseră o vagă culoare. Ochii i-au țâșnit spre buzele ei și ea a simțit atracția dintre ei. O senzație ca de coardă întinsă, gata să vibreze. Ferron a tras-o spre el, până când fețele aproape li se atingeau și totul în jur a părut să dispară.

Helena s-a uitat cum buzele lui se deschid, ezitante, atât de apropiate, încât îi simțea respirația. El a tras aer în piept.

— Și ce-ar spune dragul tău Luc dac-ar afla cum îl lași pe ucigașul lui taică-su să te cumpere ca pe o prostituată?

În timp ce vorbea, mâna lui liberă i-a găsit talia și a tras-o aproape, alunecându-i în sus pe corp, pipăind-o ca și cum se pregătea s-o împingă pe spate și s-o devoreze chiar acolo, pe podeaua goală. Dar ochii îi erau reci. Nu era nicio dorință. Era doar o imitație a sărutului lor, executată acum cu o indiferență brutală, ca să-i aducă aminte cui i se dăruise ea de bunăvoie. Helena s-a smucit, trăgându-se în fund pe podea până el n-o mai ajungea.

Ferron n-a făcut decât să râdă.

Pe ea o dureau pomeții și se simțea cuprinsă de o căldură de gheață. S-a chircit și a încercat să se adune. Ca și cum ar fi avut vreun rost. Ce ființă grotescă și jalnică era! Proprietate. Ba nu, nici măcar atât. Era o bagatelă. Ceva pe care el îl pusese la grămadă pe lista cererilor lui. Atât de neînsemnată, că Ilva și Crowther se uitaseră la ea și nu găsiseră niciun motiv să refuze.

N-avea decât să peroreze cât voia despre cum educația ei fusese folosită ca o pârghie, cum Holdfaștii erau de vină. Dar el era cel care o transformase în prostituată. Uneori își dorea să fi murit la spital cu tatăl ei, să fie ținută minte și jelită pentru potențialul ei, în loc să-și trăiască zilele pierzându-și tot mai mult valoarea. Acum nu mai conta dacă fusese alchimistă, tămăduitoare sau orice altceva. Pentru oricine ar fi aflat ce se întâmplase, ea n-avea să fie decât lucrul acesta. Femeile erau definite întotdeauna de cea mai josnică trăsătură care li se putea atribui. Dar și mai rău era să știe toate astea și totuși să tânjească după rarele momente în care el era blând. Pentru că asta era tot ce-i rămăsese.

— Trebuie să plec, a reușit să spună până la urmă. Ai... ai informații săptămâna asta?

Era aproape ironic că-l întreba asta chiar atunci.

El a băgat mâna în haina pe care și-o scosese, scoțând un plic cu marginile pătate de sânge. L-a aruncat, lăsându-l să cadă între ei pe podea.

Pe dinafară, Helena părea calmă când s-a întors la Sediu, dar mâinile îi tremurau când i-a prezentat bucățile de metal lui Crowther și a primit instrucțiuni să i le dea lui Shiseo să le analizeze. Le-a dus în laborator și apoi a coborât la spital pentru tura ei. Își dorea să nu fie o zi foarte liniștită. Nu-și putea opri gândurile.

După stingere s-a întors în laboratorul gol și s-a așezat, singură cu ea însăși.

Se apropia solstițiul de iarnă. Nordul avea multe tradiții de ospăț de pe vremea când, înainte de începutul noului an, oamenii tăiau animalele pe care nu le puteau hrăni pe timpul iernii, împărțind proviziile pentru ca toată lumea să supraviețuiască până în primăvară. În vremurile moderne, proviziile fuseseră înlocuite cu daruri: cărți, obiecte făcute manual, puzzle-uri, lucruri cu care să-și treacă timpul în orele întunecate ale iernii lungi din Nord.

Helena nu se pricepuse niciodată la cadouri. Singura ei reușită fusese o hartă pe care i-o dăruise lui Luc și pe care marcase drumul către toate locurile unde aveau să meargă într-o zi. În anul dinainte nu dăruise nimănui nimic, dar anul acesta se gândise să alcătuiască niște truse medicale, cu câteva ingrediente de bază, utile în caz că echipele de intervenție medicală nu erau pe-aproape. Dar Ilva nu pomenise deloc că avea să-l vadă pe Luc sau pe altcineva de solstițiu, așa că renunțase la idee.

După câteva minute, s-a dus și a deschis un dulap, scoțând flacoane de pe diverse rafturi și așezându-le pe o bucată de pânză cerată, făcând semne pe ea în timp ce le aranja și clipind să-și alunge lacrimile o dată la câteva minute.

Avea o misiune de îndeplinit. Trebuia s-o ducă la capăt.

Ploaia rece ca gheața și ceața împiedicau vizibilitatea când a traversat podul săptămâna următoare. A ținut strâns cuțitul de cules pe lângă corp în timp ce străbătea Avanpostul. Nu putea fi transmutat decât pierzându-și ascuțișul, dar rămânea util. Avea să treacă ceva vreme până să capete din nou un cuțit de alchimie. Nu putea să piardă o armă alchimică și să se aștepte să primească alta fără explicații. Dac-ar fi spus c-o pierduse, ar fi fost pedepsită și, ca civil, plasată la coada listei de așteptare. Dac-ar fi pus pierderea pe seama unui atac, ar fi trebuit să precizeze care. Până când Ilva sau Crowther găseau un cuțit de alchimie fără stăpân, Helena trebuia să se descurce cum putea.

În ziua aceea era atât de frig în fostul bloc muncitoresc, încât în cameră respirația i s-a condensat într-un abur subțire. Kaine a intrat la un minut după ea, dându-și gluga pe spate. Ea și-a ferit privirea, dar n-a putut să nu observe că uniforma lui neagră e udă leoarcă.

— Unde ți-e cuțitul?

Ei i s-a strâns inima. Sperase că el n-o să observe imediat.

— Ah! a făcut ea tare, într-o încercare stângace de a suna dezinvolt. Am... A înghițit în sec. L-am pierdut.

— L-ai... pierdut? Kaine rostise cuvintele lent și Helena avut impresia c-o face „tâmpită" la fiecare silabă. Când?

Ea era cu ochii tot plecați, privindu-i picioarele. El s-a mișcat ușor, aproape ca o pisică, făcând foarte puțin zgomot.

— Săptămâna trecută.

Picioarele lui s-au oprit brusc.

— Ai fost atacată?

A venit imediat spre ea și ochii lui aveau sclipirea aceea intensă, măsurând-o de sus până jos. Ea a scuturat din cap.

— Nu, l-am rupt. Am avut nevoie de unelte pentru operație atunci când tu nu te-ai trezit. Așa că le-am făcut. Aici a îndrăznit să ridice privirea ca să-i vadă reacția și s-a amuzat puțin de fața lui uluită. O să primesc unul nou, a adăugat grăbită. Sunt doar... Întârzie din motive logistice. Oricum, ți-am adus un cadou, a spus, silindu-se să sune vesel. A scotocit prin geantă, găsind săculețul din pânză cerată, și i l-a întins în grabă. E o... ăă... o trusă de tămăduire de urgență, a spus, încercând să-i explice repede înainte ca el s-o refuze. Am pus în ea chestii care se potrivesc cu regenerarea ta.

Ferron a părut luat complet pe nepregătite. S-a oprit dintr-odată și a luat săculețul în mână, apoi, dându-și seama că ea îl așteaptă să reacționeze, a oftat și a deschis-o.

— Îți dai seama că pot să *cumpăr* medicamente și că n-am nevoie în mod special de ele.

— Pe astea nu poți. Le-am creat eu. Sunt concepute să funcționeze cu vivimanția – sau regenerarea, în cazul tău. Helena a făcut un pas ezitant înainte, arătându-i diferite flacoane. Sunt toate etichetate și pe hârtia asta cerată am adăugat instrucțiuni despre cum se folosesc exact. Sunt făcute să sprijine tămăduirea transmutațională. Medicina tradițională poate interfera cu ea, așa că am conceput niște leacuri care completează procesul regenerativ. A arătat spre sticluța cea mai apropiată. Asta e pulbere de coada-șoricelului infuzată cu cupru, ca să încetinească sângerarea. O aplici în jurul rănii înainte de bandajare. Știu că ești obișnuit să-ți lași corpul pur și simplu să se regenereze, dar încetinirea pierderii de sânge e oricum o idee bună. Asta – a bătut ușor într-o sticluță albastră-verzuie – ajută la regenerarea sângelui; are o concentrație mare din componentele necesare organismului, ca să nu-ți lipsească mineralele și alte lucruri esențiale pentru funcționare. Ăsta e unguentul pe care l-am creat pentru spate, pentru dureri locale. Dacă ai o rană care nu se vindecă, poți măcar amorți zona până...

— Până când? a întrebat el dintr-odată.

Ea știa că se așteaptă să audă ceva de genul: „Până poți să vii la mine, ca să te îngrijesc cu cea mai mare atenție".

— Asta e cealaltă parte a cadoului, a spus ea privindu-l în ochi. M-am gândit să-ți arăt câteva tehnici de tămăduire, ca să le poți aplica singur. Știu că de multe ori n-ai nevoie, dar dacă gândești strategic și ghidezi felul în care ți se regenerează organismul, o să te recuperezi mai repede. A întins încet mâna spre el. Pot?

Kaine a încuviințat încet. Helena i-a luat mâna și i-a pus-o pe brațul ei, apoi și-a așezat degetele peste ale lui. Și-a trimis rezonanța, prin degetele lui, în propriul corp și asta i-a dat o senzație aproape fantomatică sub piele.

— Bineînțeles, corpul meu nu e la fel ca al tău, dar cea mai mare parte a anatomiei este și te regenerezi și tu conform unor reguli de bază. Helena vorbea în stilul eficient în care le preda ucenicelor. Acum se simțea recunoscătoare că are acest exercițiu. Ai zis că regenerarea începe cu părțile vitale: creier, organe, membre. Când ți-ai pierdut brațul, nu s-a regenerat pentru că sângerai de prea multă vreme și trebuise deja să-ți vindeci niște arsuri extinse. Doar pentru că ai vitalitatea care face posibilă regenerarea nu înseamnă că ai și resursele fizice pentru așa ceva. Astea trebuie să vină de undeva. Dacă ești grav rănit, s-ar putea să n-ai o rezonanță suficient de stabilă ca să te tămăduiești singur, dar o poți ghida, iar trusa te poate ajuta.

A parcurs cât mai multe informații. I-a povestit despre structura anatomică a organismului, cum interacționează, cum o perturbare într-un loc poate avea efecte în altă parte. A continuat să-i dea între timp tot felul de sfaturi, trecând rapid prin toate aparatele funcționale majore.

— Ochii sunt groaznici. Adică, sper ca, dacă-ți pierzi vreodată vreunul, să se regenereze singur, dar dacă nu... A răsuflat adânc. Țesutul nu se matrichează la fel. E o muncă foarte migăloasă și stresantă. Ar trebui... probabil să vii la mine pentru asta. Adică...

S-a bâlbâit.

— Marele Necromant n-are ochi, a spus el.

Ea s-a oprit brusc și a ridicat privirea.

— Poftim?

Nu-l văzuse niciodată pe Morrough, dar auzise că, în rarele lui apariții, poartă o mască aurie – o semilună care-i acoperă mare parte din față și-i iese ca niște coarne de o parte și de alta a capului. Un soare în eclipsă.

— E destul de macabru când îl vezi, dar pe el nu pare să-l deranjeze.

Ferron și-a tras mâna înapoi. Era clar că lecția se terminase.

— E ca și cum i-a ars cineva. Vede cu ajutorul rezonanței.

— Nu știam că e posibil așa ceva. Helena și-a șters mâinile de fustă. Deci cam astea sunt elementele de bază. Dacă vrei să adaug ceva în trusă sau dacă ai alte idei, pot încerca să prepar.

— Elementele de bază? a întrebat el și și-a scos ceasul din buzunar. Vorbești de peste o oră.

Ea a bâjbâit după propriul ceas, sigură că el se înșală. Nu, nu se înșela. Avea să întârzie la spital dacă nu pleca acum.

— Vreau să spun... sunt totuși doar elemente de bază, s-a apărat ea, dar a adăugat: Trebuie să plec. Solstițiu fericit! Sper ca zilele să-ți fie mai luminoase!

El nu i-a răspuns la urare, dar a chemat-o când ea ajunsese la ușă:

— Marino!

Ea s-a încordat, privind înapoi. Stătea încă acolo unde-l lăsase și în ochii care au trecut peste ea, măsurând-o de sus până jos, ca și cum ar fi stat în cumpănă, se citea iritarea.

— Am... ceva pentru tine, a spus el în cele din urmă, ca și cum cineva i-ar fi scos o măsea.

A scos un pachet învelit în mușama și i l-a întins. Înăuntru se afla un set de pumnale foarte frumoase, în tocuri de plasă. Helena și-a simțit rezonanța vibrând încă înainte să le atingă.

— Pe cel lung îl ții la spate, iar cel mic vine pe antebraț, i-a spus Kaine, pentru că ea rămăsese amuțită. Sunt făcute pe măsura ta. Titanul cu nichel e un aliaj mnemonic, care poate fi transmutat mai mult decât majoritatea armelor, dar revine oricum la forma inițială. Are trei forme care pot fi memorate, în funcție de nivelul rezonanței pe care o folosești, și le poți modifica, dacă vrei. De asta tecile sunt maleabile.

Helena a luat în mână pumnalul mai mare.

După luni de antrenament cu o armă din oțel, pumnalul nu cântărea mai nimic. L-a scos din teacă și el parcă i-a vibrat între degete. Abia dac-a fost nevoie să-și canalizeze rezonanța, că el s-a transformat, păstrându-și muchia ascuțită, dar schimbându-și complet forma și lungimea, desfășurându-se ca o panglică într-o lamă lungă și flexibilă ca un bici. Helena și-a modificat ușor timbrul rezonanței și, fără să fie măcar nevoie să ghideze metalul, lama a revenit la forma unui pumnal perfect.

Helena a răsuflat tremurător, aproape nevenindu-i să creadă că există ceva atât de ușor de transmutat. Era simplu ca și cum și-ar fi mișcat degetele, iar pumnalul nu cântărea mai nimic. Nu se putea opri să le tot răsucească în mâini, admirând fiecare detaliu: greutatea și textura, ascuțimea incredibilă a lamelor. Pumnalele aveau ornamente elegante, volute ca niște cârcei pe mâner, care asigurau o priză mai bună.

Nu știa ce să spună. „Mulțumesc" părea complet insuficient.

Kaine avea ochii pironiți asupra ei, dar expresia de pe chip i-a dispărut imediat ce ea a ridicat privirea. Și-a împreunat sprâncenele.

— N-ai voie să le dezasamblezi vreodată sau să le transformi în instrumente medicale. Pentru nimeni.

Ea s-a înroșit.

— Parcă ziceai că formele sunt programabile.

— Nu cât să fie complet dezasamblate. S-a înțeles, Marino?

Vocea lui era rece ca gheața.

— Bine. Promit, a spus ea, dând ochii peste cap.

Puteai conta pe Kaine să strice orice moment.

După o clipă s-a uitat iar la el.

— Mulțumesc. Nici măcar nu știu ce să spun. Sunt foarte frumoase.

El a evitat s-o privească.

— Pentru puțin, și-a dres el glasul. Mă bucur că-ți plac totuși, pentru că mă aștept să le porți pe amândouă de fiecare dată când ieși din Sediu. De fapt... ar trebui să le porți mereu. Să nu le dai jos decât când dormi. N-au ce căuta pe fundul genții. Când vii aici, mă aștept să le văd pe tine, de fiecare dată. Clar?

— Da, o să le am la mine, a spus ea ca și cum i-ar fi făcut o concesie.

N-ar fi vrut să și le scoată niciodată de pe corp.

— Bine, s-a mutat el de pe un picior pe altul. Azi a fost foarte plăcut. Nici nu mai țin minte de câte ori mi-am dorit să-mi țină cineva o prelegere despre structura organismului uman.

Ea a ridicat ochii și el i-a zâmbit fals. A dat din nou să plece, apoi s-a oprit.

— Acum, că ai o armă decentă, cred c-o să trecem la antrenamente mai intense. Fii pregătită săptămâna viitoare! I-a înmânat un plic. Tranșa cea mai recentă. Când ea a întins mâna să-l ia, Kaine l-a ținut până când Helena l-a privit în ochi. Trebuie să-ți spun, Marino, că ai ajuns să fii destul de costisitoare.

CAPITOLUL 45

Decembris 1786

Crowther încă lipsea de la Sediu, așa că Helenei nu i-a rămas decât să-i ducă Ilvei raportul.

În timp ce urca etajele spre biroul ei din clădirea principală, se gândea la toate lucrurile pe care Ilva le știa despre ea. Făcuse parte din consiliul care-i aprobase bursa în fiecare an și probabil și din consiliul de admitere. Interesul personal pe care i-l arătase după moartea tatălui Helenei părea azi mult mai puțin încurajator.

Ilva citea atent un raport, cu penița în mână, și n-a ridicat privirea când straja a lăsat-o pe Helena să intre.

— Bună, Marino! a salutat-o cu voce calmă. Ia loc! Stai o clipă!

Helena a așteptat, îndoindu-și degetele.

— Cum merg experimentele tale și ale lui Shiseo cu nuliul? a întrebat Ilva, închizând dosarul și ridicând privirea.

Consiliul numise aliajul lumithiu-mo'lian'shi „nuliu", pentru simplitate. Deși cunoștințele despre el nu erau larg răspândite, erau mai mulți metalurgi și chimiști care făceau experimente cu el.

Helena a fost luată prin surprindere; se așteptase la întrebări despre Kaine.

— Bine. Am terminat de sintetizat agentul de chelare pe baza mostrelor pe care le-am adus eu de la Ferron. Dacă vreunul dintre soldații noștri e rănit cu el, chelatorul sperăm că va putea capta și elimina urmele de metal din sânge.

Mostrele pe care le adusese Helena nu puteau fi transformate într-o armă rezistentă, însă aliajul nu era făcut pentru așa ceva. Era dinadins instabil:

se sfărâma ușor și cioburile tindeau să se descompună rapid în mediu sangvin, dizolvându-se ca o otravă menită să atace rezonanța. Helena și Shiseo primiseră instrucțiuni să caute potențiale metode de tratament. Pentru că toxicitatea metalelor era frecventă în anumite domenii ale alchimiei, agenții de chelare erau deja bine cunoscuți.

Ilva a dat din cap.

— Ce părere are Shiseo?

— Nu crede că e posibilă suprimarea cu adevărat a alchimiei prin metoda pe care o folosesc ei. Deși împiedică tămăduirea și operațiile alchimice, are uz limitat în luptă, dar asta s-ar putea schimba dacă Nemuritorii schimbă proporțiile și compoziția aliajului.

Ilva a mijit ochii.

— V-ați gândit, tu și Shiseo, la o metodă alternativă?

Helena a înghițit în sec, încercând să nu se foiască.

— Avem o idee, dar e pur teoretică. N-avem suficient nuliu ca s-o testăm.

— Și anume...?

Helenei i s-a pus un pietroi în stomac. Ura genul ăsta de discuții.

— Ținând cont de comportamentul aliajului și de felul cum se folosește rezonanța, a transforma nuliul într-o armă sau a-l injecta în sânge e mai puțin eficient decât a viza pur și simplu membrele cu el. Dacă tipul ăsta de interferență ar fi concentrat în apropierea mâinilor, unui alchimist i-ar fi aproape imposibil să-și simtă corect rezonanța. Shiseo crede că, dacă aliajul ar fi combinat cu ceva care are un punct de rezonanță ridicat, cum ar fi cuprul prelucrat cu emanații de nivel înalt de lumithiu, asta ar putea crea o interferență care ar suprima cele mai multe tipuri de rezonanță, indiferent de repertoriul alchimistului.

— Și cum am contracara asta? a întrebat Ilva, aplecându-se înainte cu interes.

— Orice metalurg bun ar putea, dacă nu l-ar deranja să lucreze fără rezonanță. Dar asta nu e ceva ce i-a îngrijorat vreodată pe majoritatea metalurgilor paladieni.

— Atunci e un noroc că ai recuperat cioburile de la Ferron, a spus Ilva, deși tonul ei nu reflecta vreo bucurie.

Helena a dat din cap crispată.

— Iată raportul lui! a spus ea, împingând plicul peste masă.

Ilva l-a luat și l-a lăsat într-un sertar.

— Iar mie... Helena a ezitat. Roșeața i-a urcat până la linia părului și în vârful urechilor. Mi-a adus niște pumnale ca dar de solstițiu, din aliaj titan-nichel.

A scos pachetul de mușama și l-a desfăcut pe birou, pentru ca Ilva să le inspecteze. Ilva a ridicat o sprânceană, apoi a aruncat o privire scurtă și a

acoperit armele cu mușamaua, ca și cum numai vederea lor îi provoca scârbă. Helena a simțit un gol în stomac și le-a împachetat repede la loc, regretând că le arătase fără să fie întrebată.

— E un semn bun, nu?

Ilva a înclinat capul înainte, studiind-o preț de o clipă.

— Ferron urcă în rang, a spus ea, deschizând un sertar, scoțând un dosar și punându-l pe birou. Știai asta?

Helenei i-a stat inima. Observase că uniforma lui e mai închisă la culoare.

— Se pare că a depășit deja poziția cea mai înaltă pe care o obținuse vreodată înainte de rana aia a lui. Acum are în subordine mai multe cartiere extrem de importante. Recent a preluat controlul asupra Avanpostului, unde te duceai la el, consolidându-și puterea cu o rapiditate remarcabilă. Toate succesele noastre recente par să-i fi adus beneficii considerabile.

Ilva bătea cu unghia în birou, privind-o cu un zâmbet rece.

— N-am știut, a recunoscut Helena.

Ilva a dat din cap.

— Da, m-am gândit că nu știi. Încep să mă întreb dacă îți minte cine e.

Helenei i s-a pus un nod în gât, dar Ilva a continuat, răsfoind pagină după pagină din dosarul de pe birou.

— De luni bune circulă zvonuri că Morrough are o armă nouă. Noi am crezut că e vreo himeră, ca cea care aproape a ucis-o pe Lila, sau că e nuliul. Dar nu e niciuna din ele, nu? Ilva și-a încrucișat mâinile și a privit-o direct. Cum de mai e în viață?

— Crowther mi-a spus să fac ce pot.

Ochii Ilvei au coborât rapid de pe fața spre gâtul Helenei, acolo unde lanțul colierului abia i se vedea sub guler. Helena a înghețat.

— Să știi că Ferron nu e singurul nostru spion, a spus Ilva. Avem mai mulți informatori. Conform rapoartelor pe care le-am primit, după recucerirea porturilor, a fost pedepsit. Foarte rău. Era pe moarte. Mi s-a spus *clar* că va muri.

— Știați? a întrebat Helena și vocea i-a tremurat. Știați ce i-au făcut și... nu mi-ați spus?

Ilva a privit-o sfredelitor.

— De ce să-ți fi spus?

Helena abia își găsea cuvintele.

— De asta a fost atacul așa de complicat și s-au folosit atâția informatori? Fiindcă vă așteptați c-o să fie ucis din cauza asta. *Voiați* să fie ucis.

Ilva n-a zis nimic, dar acum resentimentul și neîncrederea lui Kaine când Helena continuase să vină la el căpătau sens.

— De ce nu mi-ați spus? a întrebat cu glasul tremurând de furie.

Ilva și-a țuguiat buzele și a trecut rapid cu privirea peste ea.

— Întotdeauna ai fost... remarcabil de directă. Pe buze i s-a întins un zâmbet. De asta Luc are atâta încredere în tine. Dacă ți-am fi spus planul, chiar crezi că ai fi putut să te duci la Ferron și să nu-i dai niciun semn?

Helena a început să tremure. S-a prins de brațele scaunului, căci camera se încețoșa.

— Am presupus c-o să-ți dai seama singură, a adăugat Ilva. Când am văzut că nu e cazul, că simți un fel de obligație față de el, am fost de acord să încerci să-l vindeci, cu speranța că, după ce o să se dovedească inutil, vei putea să aduci talismanul lui. Și-a dres apoi glasul. Deci poți să-ți închipui surpriza noastră: spionul nostru trădător nu doar c-a supraviețuit, dar a devenit mai periculos ca niciodată. Cum ai reușit?

Helena a înghițit în sec.

— Pierdeam războiul și doar datorită lui am putut recuceri porturile. El a făcut asta pentru noi. Dumneavoastră nu l-ați văzut în ziua în care s-a întors. Știa că va fi pedepsit; se aștepta să moară. Helena a tras panicată aer în piept. Dacă-l voiați mort, trebuia să-mi spuneți. Crowther mi-a zis să fac ce pot.

— Ce-ai făcut? Ilva se încordase brusc, exponențial. Ai...? Buzele i s-au subțiat și ochii i-au fugit din nou spre lanțul de la gâtul Helenei. Ai folosit ceva ca să-l vindeci?

Helena a strâns pumnul.

— Am presupus că, dacă aveați de ales între noi doi, l-ați vrea pe el.

Ilva s-a albit la față.

— Așa că am folosit amuleta pe care mi-ați dat-o, am crezut că...

— I-ai dat lui amuleta?

Întrebarea fusese aproape un țipăt.

Helena n-o auzise niciodată pe Ilva ridicând vocea.

— Nu, eu...

— O mai ai sau nu?

Stomacul Helenei s-a înnodat dureros în timp ce ridica mâna și-și trăgea lanțul peste cap.

— Am amuleta, dar piatra solară a dispărut.

Ilva i-a smuls-o atât de repede, încât lanțul i-a sfâșiat Helenei mănușa din piele de căprioară. A apăsat cu degetul mare în centru, acolo unde piatra lipsea, privind cu groază, apoi a ridicat ochii spre ea.

— Ce-ai făcut?

Helena a înghițit în sec.

— S-a spart și... a ieșit ceva din ea, o substanță ca mercurul. Și s-a... s-a contopit cu Ferron.

S-a lăsat o tăcere groaznică. Ilva părea atât de uluită, încât n-a spus nimic, doar s-a uitat din nou la amuletă, de parcă piatra ar fi putut să se materializeze acolo prin magie. În cele din urmă, Helena n-a mai rezistat.

— Dacă nu voiați să-l vindec, trebuia să-mi fi spus.

Ilva n-a răspuns. Se uita doar țintă la amuleta din mâna ei.

— Cunoști povestea Pietrei Cerurilor? a întrebat ea în sfârșit, mângâind încă montura goală cu degetul mare.

Groaza a năpădit-o pe Helena ca un val uriaș.

— Nu, a răspuns și a scuturat din cap. E un mit. Toată lumea știe c-a fost o răstălmăcire. Luc a spus că nu există.

— Toate alegerile pe care le-am făcut au fost menite să-l protejeze pe Luc, a spus Ilva. Vorbea mai mult singură, cu voce tare, sau poate cu amuleta din mână decât cu Helena. N-am fost niciodată instruită să fiu locțiitor, să port greutatea acestei moșteniri. Eram mulțumită de rolul meu, dar Luc era prea tânăr pentru toate astea. Am încercat să iau cele mai bune decizii de care am fost capabilă. Ilva a ridicat privirea la Helena. Când... ți-am descoperit vivimanția, am crezut că mi s-a oferit calea pe care s-o urmez. Că Sol îmi oferise o soluție sigură ca să-l pot proteja. Sigur, trebuia să țin cont încă de politică. Matias nu-mi făcea viața ușoară. Cu toate concesiile pe care le cerea, m-am temut că Tributul ar putea să te afecteze prea devreme. Amuleta aceea stătuse ferecată secole la rând, nefolosită, protejată de generații întregi din familia mea. Sperasem că războiul ăsta o va trezi la viață.

— Ce era? a întrebat Helena.

Ilva s-a ridicat, apucând bastonul atât de strâns, încât nodurile umflate ale degetelor i s-au albit, și, trecând pe lângă Helena, s-a dus la fereastră și a privit spre Turnul Alchimiei.

— Cei din neamul meu au clădit Institutul și orașul ca să fie siguri că necromanția nu va mai ajunge niciodată la putere. Și-au dat viața pentru cauză și au păstrat în acest scop nenumărate secrete.

Ilva a tăcut mult timp. Helena n-a îndrăznit să vorbească.

— Ai auzit poveștile despre Rivertide?

Rivertide fusese numele Paladiei înainte de Primul Război cu Necromanția. Populația fusese nimicită de o ciumă, iar când o descoperise, Necromantul folosise cadavrele pentru armata lui.

— N-a fost nicio ciumă, a spus Ilva fără a privi încă înapoi. Orion a numit-o „ciumă" pentru că era mai blând decât să denumească exact, pentru vecie, ceea ce li se întâmplase cu adevărat tuturor. A dus la piept mâna în care ținea încă strâns amuleta. Necromantul a descoperit potențialul alchimic al zonei și a venit în Rivertide special pentru oamenii care locuiau aici.

— I-a omorât?

Helena nu înțelegea scopul secretului. Faptul că Necromantul masacrase Rivertide părea mai plauzibil decât povestea despre cum găsise din întâmplare, foarte convenabil, un oraș plin de cadavre.

Ilva a dat din cap.

— Nu, sunt în viață până în ziua de azi.

Helena s-a uitat lung la ea, neînțelegând.

— Necromantul era un vivimant, la fel ca tine, dar pe atunci abilitatea aceasta era și mai mitică. A venit la Rivertide săvârșind minuni. Oamenii l-au crezut un zeu. I-au construit un templu pe platou, i-au dat tot ce a cerut, iar el le-a promis nemurirea dacă aveau suficientă credință. Apoi, într-o zi, i-a strâns pe toți într-o mare adunare, într-un loc secret pe care-l săpase sub pământ, și a declarat că, dacă au încredere deplină și absolută în el, le poate oferi viața veșnică. Nu știu prea bine ce s-a întâmplat, dar după aceea templul lui era plin de cadavre, iar sufletele lor au fost legate împreună, sintetizate într-o... un fel de substanță. Iar el a folosit-o, a folosit puterea asta ca să-i reanimeze pe toți. Ilva a început să se plimbe cu pași nesiguri, cu bastonul tremurând în mână; era prea agitată ca să stea locului. Când Orion s-a luptat cu Necromantul, sufletele erau conștiente încă, știau de trădarea săvârșită asupra lor – că darul „imortalității" venise cu prețul sclaviei eterne. În timpul bătăliei, Necromantul a pierdut controlul, iar Piatra s-a întors împotriva lui. A fost o lumină strălucitoare ca soarele, care a umplut valea, distrugându-i pe Necromant și pe toți necroservii într-un val de foc. Când s-a terminat, Orion și adepții săi au fost singurii supraviețuitori. Ilva a dat din cap. Dacă ar fi fost cunoscută adevărata natură a Pietrei, Orion se temea că alții ar fi încercat să redescopere metodele Necromantului. Așa că, atunci când cei care asistaseră la bătălie au numit Piatra un dar al lui Sol, n-a avut încotro decât să-i lase să creadă.

Ilva s-a oprit, cu o față mohorâtă.

— Deci totul e o minciună? a întrebat Helena.

Ilva s-a întors furioasă spre ea.

— Ce altceva putea să facă?

Helena s-a ridicat, gata să izbucnească.

— Să spună adevărul! Nu-ți poți inventa istoria după plac. Vă dați seama ce-ați făcut? Luc crede că trebuie să câștige un miracol. Că n-a învins încă în război pentru că n-a suferit suficient sau nu seamănă destul cu Orion ca să merite victoria și că e vina lui. Dar n-o să se producă niciodată un miracol care să ne salveze. Îl torturați până la moarte de dragul unei minciuni.

— Tocmai de asta îi *creez* miracole, a ripostat Ilva la fel de înfuriată, ca și cum Helena ar fi fost trădătoarea. Crezi că vreau să sufere? Vreau să-i spun, dar când avem timp pentru asta? A făcut un gest larg cu brațul. Apollo era cel care ar fi trebuit să-i spună – la vârsta potrivită și când Luc ar fi fost suficient de pregătit. Trebuia urmat un anumit proces, dar totul a fost distrus când

Ferron l-a ucis pe Apollo și a adus războiul ăsta asupra noastră. Nu pot decât să încerc să-i adeveresc credința și să-l împiedic să-și piardă speranța.

Toate erau minciuni: tot orașul, principele, Credința, istoria, toate frescele, toate amuletele.

— Trebuie să-i spuneți lui Luc adevărul. Nu puteți să-i faceți asta în continuare.

— Și ce crezi că s-ar întâmpla dac-ar afla că nu va primi niciun ajutor? Ce-o să aibă atunci ca să-l susțină? Ilva a privit-o cu ochii scăpărând. E un risc prea mare, dar acum, din cauza ta, nu-mi rămân decât niște alegeri teribile.

Helena a strâns din dinți, prea furioasă ca să accepte vina.

— De ce mi-ați dat-o fără să-mi explicați ce e?

Ilvei i-au scânteiat ochii.

— Pentru că încercam să te salvez, să te cruț. Am crezut că amuleta asta nenorocită ar putea face măcar atât și așa a părut. Dar când Ferron a venit cu oferta lui, Crowther a spus că e singura șansă pe care o mai avem. În seara aia m-am tot gândit să ți-o iau înapoi. Aș fi putut, după ce spuseseși înaintea Consiliului, dar mi-am amintit fața ta când ți-am pus-o prima dată la gât. Credeam c-o prețuiești destul ca să nu-ți pierzi capul. Ah, neghioabă ce ești!

Pe Ilva au părut dintr-odată s-o lase puterile. Aproape s-a prăbușit pe un scaun.

— Nu puteți să mințiți și apoi să vă supărați când eu fac greșeala să vă cred, a spus Helena. Dacă Piatra e așa specială, de ce nu-l lăsați pe Luc s-o folosească?

Ilva s-a strâmbat cu amărăciune.

— Nu slujește familia Holdfast. Și-a ferit privirea, strângând din dinți. Chiar și în mâinile lui Orion a fost dură și rece; niciodată nu și-a dăruit puterea sau favorurile niciunuia dintre ei. Au fost câțiva față de care s-a mai încălzit, dar întotdeauna sfârșea prin a se răci. Iar tu, singura, ai avut parte de această putere. Ai fi putut face *orice* și l-ai vindecat pe Ferron cu ea.

— Îmi pare foarte rău că n-am fost păpușa pe care o voiați, a spus Helena cu voce amară, ridicându-se.

Simțea că-i fugise tot pământul de sub picioare; nu știa cum să se orienteze în această nouă realitate. După ce fusese învinovățită atâta timp că nu e credincioasă, totul se dovedea o invenție. Nu mai știa ce e real. Chiar și faptul că-i fusese dată lui Kaine era o escrocherie complicată. Nu fusese vorba nici o clipă să-i câștige loialitatea, ci doar să-i dea impresia sinceră că încearcă.

Și Luc. O durea inima pentru el. Ce-ar face dacă ar afla adevărul? Putea să-i spună ea? După tot ce omisese de-a lungul anilor, putea oare să-i

dezvăluie totul, distrugând toate lucrurile în care el credea? Nu putea. Miza era prea mare, iar Ilva știa asta.

Helena s-a oprit în fața ușii.

— În viitor, poate ar fi bine să-mi spuneți ce vreți în loc să vă așteptați să dau greș când vă convine. Poate atunci vom sfârși amândouă mai puțin dezamăgite una de cealaltă.

— Vrei sinceritate? Vocea Ilvei era veninoasă ca o viperă. Vreau să-l omori pe Kaine Ferron.

Helena a înlemnit. S-a întors încet spre Ilva, care a privit-o în ochi. Era din nou adunată, rece ca un tău de munte.

— Întotdeauna a fost clar c-o să moară, dar vreau s-o faci tu. Tu ai creat amenințarea asta pentru Luc, așa că tu îi vei pune capăt.

— N-a făcut nimic ca să ne trădeze!

— L-a ucis pe nepotul meu!

Vocea Ilvei a izbit-o ca un bici. Helena a văzut furia și ura pe care locțiitoarea le ținea ascunse cu grijă. Au ieșit ca o fiară dinăuntrul ei.

— Vrei să ce? Să aștepți să vezi pe cine mai omoară? Pe viața cui ești pregătită să pariezi?

Helena a simțit o gheară în piept.

— Nu-mi puteți cere să trădez…

— De ce nu? Ce-a făcut pentru tine, Marino, altceva decât să te joace pe degete ca pe o proastă ce ești? Loialitatea ta se câștigă cu câteva tinichele? A aruncat o privire batjocoritoare spre mușamaua pe care Helena o ținea încă în mână. Dacă te-ar fi dorit, Ferron te-ar fi luat deja. Ești doar o jucărie; îți învârte cheița și se uită cum te rotești.

— Nu-i adevărat. Fac progrese. Încă puțin și o să fie așa cum vrea Crowther.

Ilva a râs neîncrezător.

— Crowther și-a făcut iluzii când s-a gândit să facă uz de tine ca să-l îmblânzească pe Ferron. Nu poți domestici un câine turbat. A clătinat din cap. Dar foarte bine, n-ai decât să refuzi; nu contează, avem dovezi mai mult decât suficiente ale trădării lui. Jan a adunat un dosar complet. N-ar fi nicio greutate să-l trimită Nemuritorilor. Se poate spune că e un caz solid. Preferi asta? Crezi că de data asta o să-l omoare?

Helen se simțea de parcă cineva i-ar fi zdrobit pieptul cu o lovitură de pumn.

— Nu puteți să-i faceți asta!

Ilva nu era deloc impresionată.

— De ce nu? Ar fi pe meritat, nu? După tot ce-a făcut. Aș spune c-o merită pe deplin.

Helena și-a dat seama în clipa aceea de ceea ce-ar fi trebuit să realizeze demult: Ilva își dorise dintotdeauna răzbunare. Crowther studia războiul civil

și vedea toate mașinațiunile politice ale țărilor din jur; jocul Ilvei era la fel de complex, însă absolut personal. Avea legătură cu Luc, cu moștenirea familiei lui și cu răzbunarea. Crowther fusese cel ambițios, care voise ca Helena să-l facă pe Kaine loial, ceva de folosit pe termen lung. Scopul Ilvei nu fusese niciodată acesta.

— Avem nevoie de el, totuși. Am ajuns aici doar datorită lui. Dacă-l pierdem, dacă lucrurile încep să se destrame din nou, oamenii vor da vina pe Luc.

Ilva a zâmbit subțire.

— Din fericire pentru noi, Ferron a ajuns să fie o figură importantă printre Nemuritori în ultimele luni. Dacă dispare dintr-odată, totul va fi destabilizat.

— Nu puteți să faceți asta, a spus Helena.

— Încerc să-i salvez pe toți, Marino! Vocea ei scăpăra de intensitate. Inclusiv pe tine. Oricât l-ai idealizat, Kaine Ferron nu e un om. E un monstru. Ilva a dus mâna la inimă – un gest făcut de mulți când refereau la Apollo. El și familia lui ar fi trebuit eliminați demult, dar Pol era îngrijorat de reacția breslelor. A lăsat băiatul să studieze la Institut în ciuda suspiciunilor legate de nașterea lui și uite cum i s-a răsplătit bunătatea. N-am să fac aceeași greșeală cu Luc.

— Vă rog, Ilva, îl pot face loial. Am nevoie doar de mai mult timp.

Ilva a privit-o țintă.

— Îl alegi pe Ferron în locul lui Luc? În ciuda jurământului pe care l-ai făcut?

Întrebarea a înghețat-o.

— Nu, a zis ea repede. Nu, a repetat și glasul i s-a frânt. Sunt loială. Dar... A înghițit în sec de câteva ori. Dac-aș avea dovezi că e loial, că ar face tot ce vreți, l-ați lăsa să trăiască? Jur că, dacă n-am să pot, o să... o să-l omor. Dar, dac-ar fi loial, ar putea fi folositor. Vă rog, Ilva!

Vocea îi tremura.

Ilva a oftat ușor și a părut obosită.

— Dacă-l poți aduce într-o lună în genunchi, târându-se, gata să facă orice, îl poți păstra. A clătinat din cap și a continuat: Dar fii sinceră cu tine însăți! Loialitatea nu există printre ai lui. Familia Ferron e la fel de ușor de corupt ca rezonanța lor.

Helena simțea un nod uriaș în gât, dar s-a silit să vorbească.

— O să-l aduc. O să reușesc cumva, într-un fel sau altul. Nu-l lăsați pe Crowther să trimită dosarul!

Ilva s-a aplecat peste birou. Lanțul amuletei goale îi atârna între degete.

— O lună, Marino.

CAPITOLUL 46

Decembris 1786

O LUNĂ. ZILELE PĂREAU SĂ-I FI FOST ÎNSEMNATE cu fierul roșu în oase. În noaptea aceea Helena n-a putut dormi. Viitorul o bântuia. Înainte de răsărit a avut loc o slujbă a Focului, la care Marele Șoim a încredințat anul care urma călăuzirii lui Sol, apoi Helena și-a început tura la spital. Se simțea încolțită, ca și cum lumea se strângea în jurul ei, iar ea n-avea scăpare. N-avea la cine să apeleze. A încercat să-și înăbușe groaza folosind animanția, dar o înghițea cu totul; fiecare gând sfârșea în aceeași disperare. Când i s-a terminat tura, s-a dus să vadă dacă poate să rămână și pentru următoarea. Cu siguranță cineva prefera să sărbătorească solstițiul, iar ea putea rămâne ocupată.

La recepție era de serviciu Purnell, purtând o insignă gravată cu numele ei, SOFIA P. Helena s-a încordat văzând-o și, până să spună ea ceva, Purnell i-a întins o foaie de hârtie.

— Locțiitoarea m-a rugat să-ți dau asta când ieși din tură.

Helena a ezitat o clipă înainte s-o citească. Erau doar câteva cuvinte. Ca mulțumire pentru toată munca ei, Ilva avusese grijă ca Helena să aibă câteva ore libere ca să participe la sărbătorirea solstițiului la Solis Splendor. Luc avea să fie prezent și fericit s-o vadă. Rhea o aștepta.

Helena s-a uitat lung, fără vlagă, la această manipulare evidentă. Ilva își pierdea din îndemânare. Sau poate în sfârșit Helena îi înțelegea tacticile.

Și-a tras peste uniformă puloverul verde de lână pe care i-l dăruise Rhea și a pornit spre Solis Splendor. Era deja întuneric și anul și soarele se pregăteau amândoi de renaștere.

În patru săptămâni, Kaine avea să moară.

Abia dac-a bătut la ușă, dar i s-a deschis imediat și dinăuntru s-au revărsat căldură, lumină, muzică și râsete. Helena a mijit ochii, ametită. Oare greșise ușa?

— Marino? Nu știam că vii. Era Alister, unul dintre băieții din batalionul lui Luc. A ținut deschis pentru ea. Intră! Avem o grămadă de mâncare.

Helena a pășit înăuntru, simțind că pășește, cine știe cum, din realitate într-o versiune de vis a lui conacului. Solis Splendor era plină de viață, împodobită cu beteală, ghirlande și crenguțe de brad, iar copiii alergau peste tot ca o haită de cățeluși sălbatici.

Cunoștea fețele, recunoștea oamenii, dar totul părea altfel. Greșit. De ce erau toți atât de fericiți?

Se auzea muzică de gramofon și râsete bete umpleau camera de alături. Înainte să traverseze încăperea s-a trezit cu o cană de vin fiert în mână și a sorbit reflex. Era cald și dulce, nu acru și apos ca atunci când era îndoit.

Urmările accesului paladienilor la porturi și la comerțul pe fluviu erau peste tot, dar ea nu se putea gândi decât cum „Kaine a făcut asta", amintindu-și de rănile care-i sfâșiaseră spatele, de țesutul mort care putrezise și-l otrăvea. Fusese slab, cenușiu și subțire ca hârtia și venise doar ca să afle dacă atacul avusese succes.

Încăperea s-a încețoșat. Helena a rătăcit năucă până când l-a zărit pe Titus Bayard stând turcește pe podea, curățând portocale. Probabil fuseseră aduse tocmai de pe coastele însorite din Sud. Pe masă, lângă el, se înălța un mic munte de fructe decojite.

S-a uitat după alte fețe cunoscute. Lila stătea înghesuită în același fotoliu cu Soren, care avea expresia unei pisici încolțite. De când se rănise, Soren o lăsa să facă orice-i trecea prin cap. Lila se refăcuse complet și uimitor de repede și se purta ca și cum totul fusese o exagerare. Când aflase că Luc încearcă să sfideze ordinele, avuseseră o ceartă explozivă. Helena nu auzise decât bârfe, dar fusese suficient de rău pentru ca întreaga unitate să fie ținută în rezervă câteva săptămâni, până când lucrurile se mai potoliseră. Acum păreau mai bine, dar Helena simțea că Soren fusese cumva cel mai grav afectat de atac.

Una dintre informațiile esențiale pe care le aflase de-a lungul anilor despre familia Bayard era că Soren e cu douăzeci de minute mai mare decât Lila. Pe vremuri, diferența de vârstă fusese considerată foarte semnificativă ierarhic. Între ei era mai mult o glumă, dar Helena bănuia că Soren o ia mai în serios decât lasă să se vadă. Prim paladin sau nu, Lila nu era doar geamăna lui, era sora lui mai mică.

Luc juca cărți cu un grup de soldați convalescenți, iar Lila și Soren îl urmăreau amândoi. Lila legăna din picior și mecanismul protezei scotea întruna pocnete ușoare.

Helena s-a lăsat în genunchi lângă Titus, încercând să-și bifeze cât mai repede lista de obligații ca să poată pleca. Atmosfera casei era atât de disonantă, încât îi provoca greață.

— Bună, Titus! a spus ea, repetând scenariul dintotdeauna. Îmi dai voie să mă uit puțin în mintea ta?

El n-a reacționat. Helena și-a scos o mănușă și i-a atins cicatricea de pe tâmplă. A închis ochii și și-a folosit rezonanța. Totul era la fel, numai Helena nu mai era aceeași. Tehnicile și înțelegerea minții i se schimbaseră într-un an. Existau tipare de energie cărora nu le înțelesese înainte subtilitățile. Acum își dădea seama unde greșise. Transmutase țesut fără a ști să urmeze curenții de energie care transportau mintea prin materia cerebrală. Bineînțeles că Titus era adesea lipsit de reacție, cu mintea limitată. Îl închisese în propria lui conștiință.

Legătura dintre ei s-a rupt subit când Titus i-a înlăturat mâna pe neașteptate. Avea chipul schimonosit și zdrobise portocala. A scuturat de câteva ori din cap, ca și cum ar fi încercat să-l limpezească. Helena l-a privit lung cu ochi iscoditori în timp ce se depărta de ea cu o expresie tulburată pe față. Și-a tras mănușa la loc cu un gest mecanic.

Era oare posibil să-l tămăduiască? Aproape că se temea să se gândească la așa ceva. Trebuia să fie sigură înainte s-o anunțe pe Rhea. Nu putea să-i frângă inima încă o dată.

Un hohot de râs a trezit-o la realitate.

S-a strecurat într-o altă încăpere, mai liniștită și mai puțin aglomerată. A încercat să se adune într-un alcov mai răcoros de lângă fereastră, unde perdelele țineau departe zgomotul.

— Helena!

A ridicat privirea și a văzut-o pe Penny Fabien strecurându-se înăuntru.

— Am bănuit că te-ai ascuns aici, a spus Penny. Ești bine? Păreai supărată.

Penny era cu un an mai mare. Fusese supraveghetoarea căminului pe vremea când Helena era la Institut.

— E puțin cam înghesuială acolo, i-a zis Helena, ferindu-și privirea. S-a întâmplat ceva?

Penny a privit-o lung.

— Cum adică?

— De ce sunt toți atât de fericiți?

Penny a clipit surprinsă.

— Suntem fericiți pentru că războiul e aproape pe sfârșite.

Helena a privit-o uluită.

Războiul nu era aproape pe sfârșite. Nici măcar n-aveau un plan de victorie. Șase ani de lupte pentru supraviețuire, așteptând un miracol care n-avea să vină niciodată.

— N-ai fost la slujba focului? a întrebat Penny. Marele Șoim a vorbit despre etapele transmutației, cum fiecare corespunde unei perioade din război și cum suntem aproape de ultima transformare, când sufletul se purifică de-adevăratelea. Gândește-te puțin! Acum un an eram încolțiți în jurul Sediului, fără provizii, cu rații care abia ne ajungeau să luptăm în continuare, iar acum am recucerit toată Insula de Est! Toate porturile. Și totul pentru că am avut credință.

Helena nu-i acordase nicio atenție lui Matias în timpul slujbei. Nu auzise în urechi decât vocea Ilvei, repetându-i că are doar o lună la dispoziție.

— Poftim? a întrebat cu glas sugrumat.

Pe chipul lui Penny a apărut o expresie de compasiune.

— Cred că tu nu ești chiar acolo, în linia întâi, nu? Probabil habar n-ai. Anul ăsta lucrurile au mers foarte bine. Fața lui Penny radia. Pentru că am trecut testul. Am rezistat și n-am lăsat frica să ne corupă, iar acum Sol ne binecuvântează. Acum nu mai putem pierde.

Helena a tresărit ca și cum ar fi fost lovită și s-a uitat la ea atât de uluită și de disperată, încât zâmbetul i s-a stins lui Penny și pe față i-a trecut brusc o expresie de stânjeneală și de înțelegere.

— A, da... a spus ea, frângându-și mâinile. Am auzit ce s-a întâmplat cu tine și membrii Consiliului. Îmi pare rău. N-am vrut să sugerez nimic despre sufletul tău...

Helenei a început să-i tremure bărbia și senzația i s-a răspândit apoi, până când a dârdâit cu tot corpul.

Penny a făcut un pas spre ea. A mângâiat-o pe braț.

— Nu te simți vinovată! Sunt sigură că... ai avut intenții bune. Toți avem momente slabe în care ni se pare că merită să faci orice, numai să se termine. Gândește-te doar cât s-au schimbat lucrurile de atunci! Poate tu ai fost... un ultim test pentru noi.

Helena înnebunea. Mai avea puțin și țipa chiar acolo, în firidă. Nu-și imaginase vreodată așa ceva. Ei credeau că vor câștiga războiul pentru că propunerea ei legată de necromanție fusese atât de aspru pedepsită, încât Rezistența trecuse un ultim test spiritual și tot succesul din ultimul an era răsplata pentru asta? Fără să-și dea seama, Helena le validase mitul. Orice s-ar fi întâmplat de acum, nimeni n-avea s-o mai asculte vreodată. Fusese etichetată pe veci ca o necredincioasă, o ispită. Stând acolo, și-a amintit brusc expresia ciudată din ochii Ilvei și ai lui Crowther când primise votul de blam și trebuise să plece din centrul de comandă. Ce oportunitate perfectă le oferise în acel moment! Nu era de mirare că Ilva îi spusese adevărul despre Orion. Știa că nimeni n-o s-o creadă. Acum își mai dorea o ultimă ispravă. Să-l omoare

pe Kaine. Să îngroape dovezile, adevăratul motiv al succesului lor. Să creeze încă un miracol.

Helena s-a chinuit să respire, însă n-a reușit decât să scoată un icnet înăbușit. Penny a strâns-o dintr-odată în brațe.

— E în regulă, i-a spus, ca și cum Helena era un copil ce trebuia liniștit. Toți facem greșeli. Nu te simți prost, acum e bine! A bătut-o ușurel pe spate. Știi ceva, adevărata problemă e că ești prea izolată. Când toată lumea e pe front și tu ești mereu la spital, n-apuci niciodată să vezi cum stau lucrurile de fapt.

— Așa e, a spus Helena cu voce stinsă. Asta trebuie să fie.

Penny a dat din cap, făcând un pas înapoi.

— E în regulă. Stai pe lângă mine! O să am grijă să nu te deranjeze nimeni.

Helena era prea ametită ca să se împotrivească. Penny a tras-o afară din firidă și a dus-o într-o altă încăpere, unde Alister cânta la pian. Acum Soren juca cărți într-un colț, iar Lila dispăruse. Mai multe persoane, printre care și Luc, se strânseseră în jurul pianului și cântau. Penny a așezat-o pe Helena pe o canapea, apoi, după ce a încercat s-o convingă să vină și ea, s-a apropiat de pian. Helena a rămas încordată, sperând ca Penny să nu-i mai dea atenție, ca să poată fugi, dar, înainte să aibă șansa, Luc a observat-o și s-a desprins imediat de grup.

S-a așezat lângă ea.

— Mă bucur că ești încă aici. Mi-a fost teamă că ai zbughit-o iar pe uriș.

Ea a înclinat din cap fără niciun cuvânt.

— Ești bine? a întrebat-o el.

— Sunt doar obosită.

El s-a aplecat înainte.

— Ucenicele tale nu-și fac treaba cum trebuie?

— Nu, sunt în regulă. Doar că… mereu apare câte ceva de făcut.

— Nu știu. Cred că-ți place să fii ocupată.

Vocea lui avea o notă de tachinare. Helenei i s-a strâns stomacul.

— Poate, a reușit să spună.

Soren s-a strecurat pe lângă ei și a alunecat peste brațul canapelei pe locul de pe cealaltă parte a Helenei.

— Voi doi trebuie să mă ascundeți, a spus el. Cineva i-a spus mamei că pariez.

— Ești mort, a râs Luc. Măcar ai reușit să câștigi ceva?

Soren a dat din cap posomorât.

— Ah, futu-i, de ce vine Lila încoace?

— Așa vorbești în casa mamei tale? a țâțâit Luc. Și de față cu iubita ta soră?

— Dă-te-n smârcuri!

Lila a venit spre ei cu o cutie mare, complicată, atârnată la gât. S-a oprit în fața lor.

— Mama m-a rugat să fac poze, a spus, bătând ușor în aparat.

Soren a scos un geamăt.

— Stați drept și nu vă mișcați! Chestia asta e capricioasă. Lila a mijit ochii înăuntrul aparatului, reglând lentilele, rotindu-le înainte și înapoi. Soren, unde ți-e coloana vertebrală? Cum reușești să te cocoșezi în armură? Te-ai înmuiat lângă Helena ca o macaroană udă! Luc, dă-i un cot, te rog!

Luc a întins mâna pe după Helena și i-a dat un ghiont.

— Mult mai bine! Lila a zâmbit larg și Luc i-a răspuns instantaneu. Bine. Fără fețe serioase, e solstițiu! Fiți veseli!

S-au uitat toți fix în aparat și, chiar înainte de clic, brațul lui Luc s-a întins pe după umerii Helenei, strângând-o tare. Ea s-a silit să schițeze un zâmbet când s-a aprins flash-ul. Luc a gemut și și-a acoperit ochii.

— Cred că orbesc. E lumina lui Sol!

— Soren, mama vrea o poză cu tine și cu tata.

Lila l-a dezlipit cu greu pe Soren de pe canapea și l-a tras în camera alăturată. Helena s-a uitat după ei și a simțit cum i se zdrobește pieptul. Strângea pumnii atât de tare, încât și-a zdrelit articulațiile de pielea canapelei.

— Te gândești la tatăl tău? a întrebat-o Luc.

Nu se gândise, dar poate asta era problema ei. Ar fi trebuit să se gândească mai mult la cei care muriseră, care aveau în comun faptul că viața lor se suprapusese cu a ei. Indiferent dacă vivimanția era un blestem sau nu, Helena simțea tot mai clar că *ea* e un blestem.

— Hel, ce-i cu tine? i-a pus Luc mâna pe braț.

Ea s-a uitat la el și și-a dat seama că fusese silită să aleagă. Luc sau Kaine? Nu-l putea salva decât pe unul. Trebuia să-l aleagă pe Luc, dar alegerea avea s-o ucidă.

— Trebuie să plec, a dat ea să se ridice.

— Nu, nu pleci, i-a răspuns Luc, acoperindu-i mâna cu degetele lui. Așa spui mereu, dar de data asta nu te las. Stai cu noi!

I-a zâmbit jucăuș și în același timp rugător.

Dintotdeauna se pricepuse incredibil să insiste. De la bun început, când o găsise plângând după prima oră, pentru că profesorul din Nord vorbea prea repede în dialect și cu accent. O făcuse să-i povestească totul într-un colț prăfuit al bibliotecii și, după o săptămână, profesorul vorbea mai încet și scria pe tablă toți termenii-cheie, ca Helena să-i poată copia și să-i caute în dicționar. Luc fusese mereu ca o magie în viața ei. N-avea niciun motiv să-și dea silința cu ea și totuși asta făcuse și continua să facă. Pur și simplu o alesese de

atunci din prima zi și hotărâse că ea e prietenul pe care și-l dorește. Iar dacă asta însemna să stea ore întregi în bibliotecă când ea își scria temele, chiar dacă el le ura, asta făcea. Helena nu-și putea imagina anii la Institut fără el. Ar fi părut că-și imaginează lumea fără soare.

— Haide, spune-mi ce se întâmplă! a îndemnat-o el, apropiindu-se până când frunțile li s-au atins.

Totul. Totul era în neregulă și avea să rămână așa pentru totdeauna. Nu era vina lor, dar ei plăteau prețul. Nu-i putea spune așa ceva; ar fi fost prea crud să sfâșie totul, să dezvăluie minciuna care-i alcătuia întreaga viață, când asta era tot ce avea Luc.

— Toată lumea pare foarte fericită, a spus ea în cele din urmă. Mă sperie.

Luc a dat din cap încet și îngrijorarea i s-a risipit.

— Știu, e greu de crezut că s-ar putea termina în curând. Nu pare real. A împins-o ușor cu umărul. De asta e foarte important să ai oameni care să te țină cu picioarele pe pământ. A aruncat o privire spre camera alăturată, unde Lila și Soren îngenuncheau lângă tatăl lor și Rhea îi poza. Când totul pare imposibil, eu mă gândesc la toate lucrurile pe care le aștept.

Helena a simțit o apăsare în piept întrebându-se ce fantezie își țesuse Luc ca să se poată ridica din pat în fiecare dimineață.

— O să plecăm în sfârșit în călătoria aia, a spus el, văzând-o că nu zice nimic. Când totul o să se sfârșească și lucrurile o să se mai așeze, o mai lăsăm pe Ilva să se ocupe puțin de toate. N-o să fie marea călătorie pe care o plă-uiam, dar, dac-am aștepta Apogeul, am putea lua o cursă rapidă spre Etras și am petrece măcar o săptămână acolo, înainte să revină mareele. Mereu am vrut să văd orașele pierdute. Am și acum harta ta pe perete.

— Asta n-o să se întâmple, Luc, i-a răspuns ea cu voce joasă.

Chiar dacă el trebuia să creadă în minciuna asta, ea nu putea contribui la o asemenea înșelătorie. Nu putea să joace un rol de recuzită în această farsă.

— Cum?

Ea și-a privit mâinile în mănuși, în timp ce în piept i se căsca un gol. A înghițit în sec.

— Când o să se termine totul, nu vreau să mai crezi că suntem prieteni. Cred c-o să fie mai bine așa pentru amândoi.

— De ce?

Luc părea îngrozit.

— Pentru că nu mai sunt prietena ta. Prietena ta Helena Marino a murit într-un spital de campanie acum șase ani. Nu mai există. Trebuie să-i dai drumul.

El nu i-a dat însă drumul. I-a strâns mâna din nou. Fața îi era plină de suferință și era nespus de frumos. Chiar și în mijlocul iernii, părea îmbrăcat

în lumină. Divini sau nu, Holdfaștii arătau meniți parcă să fie sculptați în marmură. Ca soarele, născuți pentru eternitate.

Helena nu era o planetă, nu era niciun fel de astru. Era doar un om legat strâns de prezent, de efemeritatea existenței, iar acum simțea că timpul se termină.

— Nu. Nu-ți dau drumul, a spus el. Nu pot. Hel, spune-mi ce e în neregulă și rezolv! Noi doi suntem prieteni pentru totdeauna.

Ea s-a smuls din strânsoarea lui, clătinând din cap.

Luc nu știa decât de Paladia, de alchimie și de Flacăra Eternă, cu idealurile lor despre rafinarea focului, despre încercări și sacrificiu și puritatea suferinței. Credea că într-o zi toate o să merite, poate în viața următoare, dacă nu în asta. Dac-ar fi fost pe front, Helena poate ar fi crezut și ea în idealurile lui. Dar în ultimii șase ani se uitase în fiecare zi cum mor oameni. Trăia urmările fiecărei bătălii, respirându-i ravagiile până când se îneca în ele. Nimic și nimeni n-avea s-o convingă vreodată că dintr-o suferință de asemenea amploare ar fi putut izvorî vreodată ceva nobil sau purificator. Că vreo răsplată ar fi meritat vreodată. Să-i păcălești pe oameni să accepte cu entuziasm așa ceva era cruzime. Dar cum ar fi putut să-i spună asta lui Luc? Că nimic din toate astea nu însemnase niciodată nimic? Că miracolele în care el credea erau doar trucuri de prestidigitator, cumpărate și plătite cu trădare? Nu putea.

— Dac-am fost vreodată prietena ta, lasă-mă să plec!

Și-a smucit mâna, s-a ridicat și a ieșit în fugă din casă. Inima îi bătea atât de tare, încât o durea. Sângele îi vuia în urechi, încât abia mai simțea cum vântul și frigul îi taie obrajii. Fulgi de zăpadă cădeau învârtindu-se pe stradă. S-a oprit o clipă și a privit cerul. Se spunea că ninsoarea în timpul solstițiului aduce noroc, că luminează cea mai lungă noapte. Helena a stat nemișcată, privind-o cum cade, până i-au amorțit mâinile și picioarele de frig. Îi venea să rămână acolo și să înghețe. Citise că o asemenea moarte e blândă, ca și cum ar fi adormit.

Deasupra ei ardea farul Flăcării Eterne. S-a întors cu spatele la el și a rătăcit pe drum fără vreo destinație anume. N-avea unde să se ducă. Viața ei era măruntă. Dincolo de porțile Institutului, era o vagaboandă. A urmat singura cale pe care o știa pe de rost.

La Avanpost domnea o liniște ciudată. Norii încărcați de zăpadă căpătaseră un luciu argintiu cețos datorită celor două luni. Avanpostul i se păruse mereu foarte urât pe lângă liniile elegante și naturale ale arhitecturii insulelor, dar acum i se părea potrivită brutalitatea turnurilor de oțel, a zidurilor de ciment și a coșurilor de fum. Nu voia să fie într-un loc frumos. Aici nu exista nicio urmă de pretenție, nicio ornamentație care să distragă ochiul. Avanpostul nu-și ascundea adevărata natură. Ceea ce nu putea spune despre oraș sau despre Institut.

O minciună. Totul era o minciună: emblemele planetelor, care decorau insula, toate frescele și portretele familiei Holdfast, soarele care răsărea mereu odată cu ei. Numai minciuni.

Fața îi amorțise, dar Helena nu se putea hotărî să se întoarcă. A luat-o spre blocul muncitoresc. Ușa s-a descuiat ușor, deși degetele îi înțepeniseră. Vântul zgâlțâia ferestrele. S-a așezat la masă, și-a rezemat capul de marginea ei și a închis ochii.

Ușa s-a izbit de perete. Helena a ridicat brusc capul și l-a privit uluită pe Kaine în prag. Avea gheață presărată în păr, pe gene și sprâncene, ca și cum ar fi venit printr-o furtună de zăpadă. Ochii lui au găsit-o imediat și au măsurat-o din cap până în picioare. Ea i-a întors privirea, simțind înăuntrul ei un fior ca o foame.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el când ușa s-a închis în urma lui. Ai pățit ceva?

— De unde ai știut că sunt aici?

El a țintuit-o cu o privire tăioasă.

— Țin apartamentul sub observație.

Bineînțeles. Faptul că ea nu văzuse necroservi nu însemna că nici ei n-o văzuseră.

— De ce ești aici? a întrebat el, privind-o iar de sus în jos. Și mai ești și neînarmată.

Helena își ascunsese cuțitele în laborator. Dac-ar fi fost văzute, riscau să stârnească mai multe întrebări decât putea ea duce și, după reacția Ilvei, i se păreau deja prea personale ca să lase pe altcineva să le vadă.

— Nu... n-am știut c-o să vin aici. N-am avut unde altundeva să mă duc.

— Dacă n-avea legătură cu Rezistența, n-ar fi trebuit să vii.

Ea a dat din cap tremurând. El avea dreptate, firește. Ar fi trebuit să se ducă direct pe pod. Și să sară.

Ba nu. A clipit, alungând gândul. Ilva și Crowther o minți seră atâta vreme doar pentru că știau că el ar fi citit-o imediat. Helena își purta mereu emoțiile întipărite pe chip.

— Ai dreptate. Scuze, a spus ea cu glas atât de răgușit, că abia se auzea. Am să plec.

S-a mișcat încet, atentă să nu-l privească, dar, când a trecut pe lângă el, Kaine a apucat-o de braț și a răsucit-o. A lipit-o cu spatele de perete și a privit-o fix.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Ea a lăsat ochii în pământ. Privirea lui părea că-i arde creștetul capului.

— Am venit doar pentru că eram... îngrijorată pentru tine.

El a pufnit disprețuitor.

— De când îți faci tu griji pentru mine?

Ea a ridicat privirea fără să gândească. Chipul lui era dur. Defensiv. Gheața din păr i se topise în picături minuscule care vibrau, scânteindu-i pe față ca niște stele.

— Nu știu, a mărturisit ea.

Îi intrase în obicei fără să-și dea seama.

El a pufnit din nou batjocoritor.

— Și acum ce? Dintr-odată nu te mai poți abține?

— Am venit pentru că voiam să te văd.

Abia când a rostit cuvintele și-a dat seama că e adevărat. Exact de asta venise.

Gâtul lui s-a mișcat ușor, înghițind în sec.

— De ce?

Helena a simțit o greutate în piept.

— Mi-e teamă că într-o zi o să vin și... tu n-ai să mai fii.

Kaine a rămas nemișcat și privirea i-a fulgerat pe chipul ei. Fața lui a părut să șovăie, și în ochi i-a pâlpâit o clipă ceva indescifrabil. A râs încet.

— Îți iei la revedere, Marino?

Întrebarea a cutremurat-o și ea a întins mâna, apucându-l strâns.

— Nu! Nu!

O lună. A înghițit un nod dureros.

— M-am îngrijorat și... n-am avut unde altundeva să mă duc.

Asta spusese deja. S-a simțit atât de bleagă, de oarbă în încrederea ei! Și venise prea târziu, prea încet; nu mai rămăsese destul timp.

El i-a pus mâna dreaptă pe umăr și căldura ei i s-a strecurat în corp. Helena și-a mușcat buza și a înghițit în sec.

— Trebuie să te întorci întotdeauna, a spus ea. Bine? Să nu mori! Promite-mi!...

Vocea i s-a frânt.

— Marino, ce s-a întâmplat? a încercat el să se tragă înapoi, dar ea nu l-a lăsat.

— Nimic! Pur și simplu mi-a luat mult timp să alcătuiesc trusa aia medicală pentru tine și am stat o oră să te învăț c-cum s-o folosești, așa că mi s-ar părea... ar fi chiar lipsit de recunoștință din partea ta să... mori.

El a râs uscat și a venit mai aproape, încât bărbia lui i-a atins Helenei creștetul. A oftat aproape deznădăjduit.

— Bine... a zis el, dar numai pentru că m-ai rugat tu.

Cuvintele lui i-au străpuns pieptul ca un cuțit. Crezuse foarte mult timp că poate face orice. Pentru război. Pentru Luc. Că are în ea puterea de a plăti orice preț. Acum își descoperise limita. Kaine nu era nevinovat, dar nu merita ce avea să i se întâmple dacă era prins. Chiar dacă ea ar fi putut să-i

smulgă talismanul și să i-l ia, el n-ar fi murit. Ar fi rămas doar într-un fel de purgatoriu blestemat înăuntrul lui Morrough.

Mâna lui i-a alunecat de pe umăr. S-a dat înapoi, cu o privire încordată.

— N-ar fi trebuit să vii aici, i-a spus. Am crezut că e o urgență. Dacă apari așa, fără motiv, îmi pui în pericol acoperirea. Eu trebuie să ghicesc dacă e nevoie să reacționez sau nu.

Abia după ce-i povestise despre Blackthorne ea începuse să-și dea seama cât de mare era riscul pe care și-l asuma Ferron. Crowther și Ilva o obligaseră să se concentreze doar asupra pericolului pe care-l reprezenta pentru ei, încât nu sesizaseră niciodată cât de mare era amenințarea lor la adresa lui.

Sângele i s-a scurs Helenei din obraji. Întotdeauna considerase că el e în siguranță, în timp ce ea își asuma toate riscurile pătrunzând pe teritoriu inamic, fragilă și muritoare. Dar nu era deloc așa. Spionii și cercetașii Rezistenței purtau adesea asupra lor capsule cu cianură ca să evite interogatoriul dacă erau capturați. Pentru el nu exista o asemenea opțiune. Nu conta nici dac-ar fi fugit și s-ar fi ascuns: Morrough avea filactera. Ar fi fost mult mai în siguranță dac-ar fi trimis doar necroservii, dar el era aici, acum. Venise pentru că ea venise.

De ce nu putea Ilva să vadă ce însemna asta?

— Îmi pare rău, a spus. N-o să mai fac.

El a părut neîncrezător.

— Jur! Dacă mă mai întorc vreodată, o să fie dintr-un motiv serios.

El a dat din cap scurt.

— Ți-ai dat cuvântul. Am încredere că ți-l vei ține.

Helena a simțit un gol în stomac.

„Să n-ai încredere în mine! Să n-ai încredere în Flacăra Eternă! Toți suntem niște mincinoși!"

A dat din cap ușor. Când el a plecat, ea a rămas singură. Vântul scutura geamurile, iar ea a stat acolo, tot mai înfrigurată și neștiind ce să facă.

CAPITOLUL 47

Ianua 1787

CÂND S-A ÎNTORS LA AVANPOST ÎN SĂPTĂMÂNA următoare, camera era acoperită cu un fel de pled gros care căptușea podeaua și care s-a îngrămădit în jurul ușii când Helena a încercat s-o deschidă.

Ferron se afla deja acolo, fără mantie și haină, îmbrăcat lejer și cu mânecile cămășii suflecate peste coate. Helena a înghețat.

Nordicii erau atât de palizi, încât aproape străluceau iarna. Spre deosebire de ei, fără lumina soarelui ea prindea o culoare gălbejită, bolnăvicioasă. Îi lipsea nespus căldura soarelui din Sud, încât uneori pielea o durea de dorul ei.

— Nu te antrenez pentru front, i-a spus Kaine. Scopul antrenamentului e să ne asigurăm că ai abilitățile necesare ca să scapi. În clipa asta, ar trebui să te descurci cu necroservii, cât timp nu sunt prea mulți, dar, dacă dai peste vreun Nemuritor, el o să te urmărească și o să ai noroc dacă doar te omoară.

Ea a dat din cap rigid.

— Reflexele tale sunt acceptabile pentru moment, dar o luptă adevărată e cu totul altceva. Nu există reguli. Ești foarte aproape și joci murdar. Fiecare secundă pe care o pierzi ca să ataci sau să iei poziție se întoarce împotriva ta. Timpul n-o să fie niciodată de partea ta. Singurul tău avantaj e că vei fi subestimată, dar o să ai acest avantaj doar o dată.

De ce simțea nevoia să însoțească de fiecare dată un vag compliment cu șase critici?

— Bine.

El s-a uitat la ea pieziș.

— Nu ești făcută pentru luptă și nu ești foarte puternică, dar poți folosi asta în avantajul tău. Cine se uită la tine n-o să te considere o amenințare.

Probabil o să trimită mai întâi necroservi după tine, dar, odată ce-și dă seama de abilitățile tale, ai să fii cu adevărat în pericol. A privit-o din cap până în picioare. Azi n-am chef să fiu înjunghiat la greu, așa c-o să folosim pumnale de antrenament.

A luat două de pe masă și le-a aruncat spre ea. Helena s-a fâstâcit, dar le-a prins. Pumnalele erau ușoare, cam de aceeași mărime și greutate ca ale ei, dar de lemn. Le-a strâns în mâini. Era ciudat să n-aibă rezonanță.

— Scopul tău e fie să scapi și să lovești de trei ori în perete – asta va însemna c-ai reușit să fugi –, fie să iei suficient contact ca să creezi un canal de rezonanță. Asta va fi considerată un succes deplin. Pe urmă știi ce ai de făcut.

Părea prea simplu, dar era prima dată când se luptau propriu-zis. Probabil el voia să înceapă ușor.

— Acum imaginează-ți că ești în smârcurile tale iubite. Terenul e groaznic și, în timp ce ești până la genunchi în noroi, adunând broaște sau ceva de genul, te zăresc câțiva necroservi. Fiindcă n-ai un partener să te acopere, nu l-ai observat pe Nemuritor apropiindu-se. Te-a văzut că ești vivimantă și e precaut, dar știe c-o să fie răsplătit dacă te prinde vie. Ferron a făcut un pas spre ea până când corpurile lor s-au atins. Ce-ai face acum?

Helena a repezit pumnalul spre pieptul lui, dar, în loc să se ferească sau s-o respingă, el a lovit-o cu palma peste încheietură. Lovitura a fost atât de neașteptată, încât ea a scăpat cuțitul. Kaine l-a prins în aer, înainte să cadă pe podea. Helena a încercat să sară înapoi și să se regrupeze într-o poziție defensivă mai bună, dar prețul de pe podea a încetinit-o. Teren nefavorabil.

Kaine i-a prins încheietura cu mâna și a smucit-o înapoi. Cuțitul din mâna lui a tăiat aerul, țintindu-i Helenei gâtul. Ea a reușit să pareze cu al doilea cuțit, dar el l-a prins de capătul plăselei i l-a smuls dintre degete. A căzut pe podea.

— Cinci secunde și ai pierdut deja amândouă cuțitele.

A tras-o mai aproape, până când ea i-a simțit respirația pe piele. A încercat să-l împingă. Avea nevoie doar de puțină atingere, pentru rezonanță. Lasă cuțitele. Mâna lui stângă, despre care ea ar fi jurat că, o fracțiune de secundă în urmă, ținea un cuțit, i-a strâns brusc încheietura înainte ca Helena să-l poată atinge. Ea a încercat să se smucească, dar strânsoarea lui era de fier.

— Acum ți-am prins ambele mâini, a explicat el, ca și cum ea n-ar fi observat.

Helena s-a tras cu putere în spate, încercând să se elibereze.

— Îți dau un sfat, i-a spus el relaxat, fără să se clatine, în timp ce ea-și punea la bătaie toată puterea și greutatea încercând să scape. Nu-ți lăsa încheieturile descoperite! Odată ce ți-am prins încheieturile, pot să fac practic orice cu tine. Mi-e mult mai ușor să te țin decât ți-e ție să te eliberezi. Regula asta se aplică și picioarelor. Ai grijă când lovești deasupra genunchiului! Dacă

te prind de gleznă, ai să fii la pământ în câteva secunde. Majoritatea Nemuritorilor sunt masivi; cântăresc de două ori cât tine. Chiar dacă reușești să-i omori, vei fi prinsă. Lovitura cu piciorul sau cu genunchiul e mult mai eficientă decât oricare alta. Lovitura cu talpa se folosește de greutatea ta, nu de impuls. Lovește tare și țintește glezna sau lateralul genunchiului! Imobilizarea e cheia; le e mai greu să se regenereze când au un genunchi dislocat decât când au o rană de cuțit. Merge și un genunchi între picioare, a zâmbit el larg. Până și strigoii urăsc asta.

Ea a încercat imediat să-l lovească cu genunchiul, dar el s-a ferit cu ușurință.

— Vezi? E periculos să-ți pierzi brațele.

Predica lui devenea enervantă.

Helena l-a călcat pe picior și l-a lovit în tibie. El a mârâit.

— E mai bine, dar dacă încercam să te prind, te-aș fi băgat deja cu capul în mlaștină până ai fi leșinat. Sau te-aș fi prins de gât și te-aș fi izbit cu capul de genunchiul meu. Trebuie să lupți murdar. Uită tot ce ai auzit despre onoare în luptă! Onoarea e să supraviețuiești.

I-a dat drumul și ea s-a împleticit în spate, deja gâfâind. El a urmărit-o, ațintindu-și privirea asupra ei ca un prădător. Helena a simțit un fior străbătându-i coloana.

— Dac-ai să fii atacată vreodată, ai să fii depășită numeric și, chiar dacă n-ai să fii, niciodată n-ai să ajungi la fel de puternică sau de rezistentă ca Nemuritorii. Noi nu obosim. Putem lupta ore întregi și, indiferent ce rană ne provoci, ne putem recupera în câteva minute – dacă nu secunde. Dacă te rănesc suficient încât să încetinești, ești mai rău decât moartă.

— Știu, a spus ea, cu vocea goală.

— Fă tot ce trebuie ca să scapi!

Helena a dat din cap.

— Fii vicleană! Când adversarul e mai puternic, e esențial să folosești asta împotriva lui. O să te subestimeze și o să se enerveze dacă reușești să-l rănești sau să-l eviți. Aici sunt riscuri și avantaje. Dacă se enervează, o să încerce mai tare să te rănească, dar o să înceteze în același timp să mai gândească clar; asta îi va face atacurile previzibile. În luptă nu e nicio diferență între un furios și un prost.

A lăsat-o să-și ridice cuțitul și l-a scos pe celălalt din buzunar, aruncându-i-l înapoi.

A atacat-o iar. Și iar. La nesfârșit, câștigând de fiecare dată. Cu toate astea, era într-o dispoziție ciudat de veselă. Ea nu putea să-și dea seama de ce, pentru că de obicei îi trata greșelile ca pe niște jigniri personale.

Ca să „câștige" o rundă, ea nu trebuia decât să ia contact stabil cu el o dată. Oriunde. O atingere. Sau să atingă un perete cu câteva secunde înainte să fie prinsă. Amândouă erau imposibile. Kaine putea s-o dezarmeze fără

efort, smulgându-i cuțitele din mâini, punându-i piedică, ferindu-se de loviturile ei și evitându-le. Apoi ea făcea o greșeală, devenea vulnerabilă o fracțiune de secundă și era de ajuns. El nu era înarmat și nu-și folosea rezonanța. N-avea nevoie. O prindea de un braț și i-l răsucea la spate sau într-o altă poziție care-o făcea neputincioasă, criticând-o în tot acest timp fără oprire, descriindu-i toate greșelile pe care le făcea, toate avantajele pe care i le oferea incompetența ei.

Helena se înfuria tot mai tare, lucru pe care el îl observa de asemenea și care părea să-l amuze.

— Ar trebui să-ți folosești rezonanța, i-a spus când a atacat-o a douăzecea oară, dezechilibrând-o prin evitarea unei lovituri.

I-a retezat picioarele cu bocancul și a trântit-o la podea. Ea a încercat să sară la loc în picioare, dar el a prins-o de gleznă și a târât-o după el. Când ea a încercat să-l înjunghie, el a reușit să-i prindă ambele încheieturi într-o mână. I le-a țintuit deasupra capului, silind-o să scape pumnalele, apoi s-a așezat pe coapsele ei.

— Dac-aș fi Blackthorne, te-aș spinteca și ți-aș mânca organele cât încă îți bate inima, i-a spus, aplecându-se peste ea.

Greutatea lui îi pironise atât de tare încheieturile, încât Helena simțea gresia prin preșul de pe podea. Și-a trecut degetele la o fracțiune de milimetru de burta ei. Pe ea a străbătut-o un fior prin măruntaie și un val de căldură i s-a rostogolit în tot trupul.

— Ești groaznică în lupta corp la corp. Mi s-a părut că la poziții ești groaznică, dar la asta stai și mai rău, a spus, dar privirea i se mișca pe urma degetelor.

— N-am mai făcut așa ceva înainte, a zis Helena revoltată, zvârcolindu-se ca să se elibereze. Inima îi bătea ca un ciocan. Credeam că amândoi o să luptăm cu arme.

El a râs.

— De ce-aș avea nevoie de o armă? Nu poți să mă învingi nici măcar când sunt neînarmat.

Ea l-a privit cu sprâncenele ridicate.

— De ce ești așa de binedispus?

El a ridicat o sprânceană și s-a sculat în picioare, întinzându-i o mână s-o ajute.

— Preferi să fiu supărat?

Ea a ignorat întrebarea, dar l-a privit cu prudență. Părea încă ciudat de vesel, în ciuda criticilor și a avertismentelor nesfârșite despre faptul că putea fi omorâtă în nu știu câte feluri. Ar fi trebuit să fie o ușurare – se obișnuise foarte mult să-l vadă furios –, dar ea mai avea puțin și făcea o cădere nervoasă doar uitându-se la el. Nu mai avea timp. Chiar dacă ar fi putut să-l

manipuleze într-o măsură, profitând de firea lui bătăioasă, tot n-ar fi fost suficient. N-ar fi satisfăcut cerințele Ilvei.

Și-a luat pumnalele. Simțea în creier o presiune zvâcnind tot mai tare. Abia dacă dormise de la solstițiu. Îl visa întruna înnebunind, sfâșiindu-se ca Basilius, dar apoi mâncând totul, devorându-se pe sine însuși fără sfârșit, asemenea dragonului din stema familiei lui.

Vocea lui i-a întrerupt gândurile.

— Nu-ți fie teamă să-ți folosești coatele! Când respingi un atac de aproape, coatele sunt utile. Ai mai multe șanse să spargi ceva cu cotul decât cu pumnul.

A atacat-o.

În loc să țâșnească la fugă, ea s-a mișcat spre el, evitându-l în ultima clipă. El s-a răsucit, dar ea îl lovise la picior cu unul din cuțite. Cu o lamă adevărată, i-ar fi secționat un tendon și o arteră, suficient cât să-l facă să șchiopăteze un minut. A încercat să sară înapoi pentru următorul atac, dar el și-a folosit celălalt picior ca o pârghie ca s-o doboare, trântind-o la pământ. Ea a încercat să se rostogolească, însă greutatea lui o ținea în loc. A dat din picioare, mârâind, încercând să se elibereze, dar strânsoarea lui era neînduplecată și-i imobiliza mâna.

— Dacă asta ar fi o luptă reală, aș fi foarte supărat până acum, i-a spus cu voce joasă, târându-se pe corpul ei și țintuindu-i încheieturile de podea, cu pieptul lipit de al ei.

Buzele lui i-au ajuns la ceafă, mângâindu-i pielea cu respirația lor fierbinte. Ea a continuat să se răsucească și să se cabreze din șolduri, încercând să se elibereze. Kaine i-a dat drumul dintr-odată și s-a tras de pe ea. Strângea din dinți și ochii i se întunecaseră când s-a ridicat. Respira greu, cu o ușoară roșeață în obraji.

— Dac-ai să fii imobilizată așa vreodată, nu ți-aș recomanda să încerci să scapi așa, i-a spus cu voce încordată, răsucindu-se ca și cum voia să-și tragă sufletul.

Helena era atât de obosită, încât a mai rămas o clipă întinsă pe podea.

— Dar ce ar trebui să fac?

— Așa cum ți-am spus, i-a răspuns el fără să se întoarcă. Folosește-ți coatele, țintește nasul și orbitele sau lasă-te moale suficient ca atacatorul să devină neglijent și să-ți dea drumul la încheieturi! Când ți-ai eliberat o mână, fă orice vrei, lichefiază-i creierul! Doar... nu te zvârcoli!

Acum ea îl urmărea. S-a ridicat imediat în șezut.

— Am înțeles.

— Încă o dată!

Kaine s-a răsucit și a atacat-o înainte ca ea să apuce să-și recupereze cuțitele.

Când a părăsit Avanpostul, o durea tot corpul. S-a oprit puțin pe pod să-și tămăduiască vânătăile și juliturile ca să poată merge normal înainte de a ajunge la un punct de control.

În bibliotecă a găsit câteva cărți despre lupta corp la corp și le-a citit conștiincioasă. Și-a revăzut toate însemnările despre Kaine, despre interacțiunile lor, cuvintele lui, semnalele, lucrurile pe care le spunea și tot ce nu spunea, încercând să-l înțeleagă. Stătuse atâta timp cu Crowther disecându-i comportamentul și totuși habar n-avea ce înseamnă nimic din el. Ce putea să vrea Kaine ca să merite să-și asume un asemenea risc? Nu vedea în el ambiția sau foamea de putere pe care Crowther și Ilva erau atât de convinși că le posedă, dar n-avea altă explicație pentru alegerile lui.

Toți cei care se întorseseră la Sediu de solstițiu plecaseră acum din nou – eroii se duceau să mai recâștige o parte din oraș. Nu era nimeni care să observe orele ciudate în care Helena se strecura ca o fantomă între spital și laborator. De fiecare dată când se întorcea la Avanpost, reluau antrenamentul de luptă corp la corp: ea cu arma, el cu mâinile goale, iar el îi arăta tehnică după tehnică de neutralizare și de ucidere a Nemuritorilor. Ea ar fi vrut să se oprească.

— Are vreun rost să te antrenez dacă nici măcar nu ești atentă? i-a spus el, enervat în sfârșit după ce o dezarmase pentru a zecea oară fără efort.

Helena a ridicat automat cuțitul de lemn de pe podea.

— Sincer, pur și simplu nu văd rostul. Dacă mă atacă un Nemuritor, mă îndoiesc că am să scap. Iar dacă totuși scap, probabil am să fiu atât de ănită, încât n-o să mai conteze.

El și-a schimbat poziția, mijind ochii.

— Ce-ai pățit?

— Sunt obosită, a spus ea cu ochii în podea. M-am săturat de războiul ăsta. M-am săturat să încerc să salvez oamenii și să-i văd murind oricum sau să-i salvez doar ca să-i văd murind mai târziu, încă mai rău. E același ciclu la nesfârșit. Nu știu cum să ies din el și nici cum să continui.

— Credeam că ai face orice pentru Holdfast.

Kaine se plimba prin cameră.

— Prețul devine tot mai mare, a spus ea încet. Nu știu dacă mai pot să-l plătesc.

El s-a oprit locului.

— Presupun că până și martirii au limite.

Helena a ridicat privirea, zărind pentru o clipă intensitatea cu care se uita la ea când nu era atentă. Nu, nu-și imagina. Era acolo, chiar sub suprafață. O dorință în el care aproape îi strălucea în ochi. Dar el refuza să-i cedeze. De câte ori ea încerca să-l cheme, să-l ispitească peste linia pe care și-o trasase singur, răutatea lui ieșea la suprafață, feroce ca o lamă zimțată. Întotdeauna

era cel mai nemilos când era vulnerabil. În ultimul timp nu fusese aproape deloc crud, ceea ce ei îi spunea totul despre ce șanse avea acum.

Poate, dac-ar fi fost mai încăpățânată, ar fi găsit o cale să treacă peste durere, dar el părea mereu să știe cum s-o rănească cel mai tare. Și totuși trebuia s-o facă. A respirat adânc, scuturând din cap, încercând să se concentreze.

— Am avut doar o zi proastă, i-a spus. Sunt bine acum.

Și-a luat cuțitul și el s-a repezit fără avertisment. Ea s-a ferit, folosindu-și mâna liberă ca să-l împingă, dar el a evitat-o cu ușurință. Cu o viteză fulgerătoare, i-a apucat încheietura. Helena a scăpat primul cuțit. L-a scos pe al doilea, izbutind să-i dea un cot în coaste și să se smucească din strânsoare. A înhățat cuțitul mai mare de pe podea, revenind în poziție defensivă, pregătită când el a încolțit-o din nou. A prins-o de braț când ea a încercat să-l înjunghie, smulgându-i din nou cuțitul mai mare din mână. Ea a încercat să-i agațe glezna cu piciorul, dar el s-a tras înapoi fulgerător și a evitat-o, răsucindu-i brațul la spate. Îi plăcea stratagema asta, era aproape previzibil, și strânsoarea lui slăbea foarte puțin când se răsucea. Helena s-a aruncat, eliberându-se, savurându-și o clipă victoria, până și-a dat seama că el îi dăduse drumul. Profitând de avântul ei, a învârtit-o, i-a pus piedică și a trântit-o la podea. Ei i s-a tăiat răsuflarea și a rămas întinsă, gâfâind. El s-a pus în genunchi peste ea.

— Încă încerci să câștigi prin viteză, nu prin inteligență. *Folosește-ți* creierul! Hai din nou!

Ea începea să obosească, dar de data asta a reușit să reziste mai mult. Își dădea seama că începe să prindă esența luptei: să observe tiparele, deschiderile, să depisteze slăbiciunile și oportunitățile. Nu era suficient de rapidă ca să le exploateze, dar cu timpul ar fi putut.

A reușit să-l doboare de două ori, însă el izbutea mereu să scape. A încercat s-o țintuiască la pământ și ea, folosindu-se de avântul lui, s-a învârtit în lateral. Au căzut, rostogolindu-se pe podea până când el s-a izbit de perete și ea l-a prins acolo. Mâna lui stângă o ținea de gât, dar ea îi pusese un cuțit la beregată și-i lipise cealaltă palmă de piept, trimițându-i rezonanța în trup. I-a simțit bătăile inimii ca și cum i-ar fi ținut-o în palmă.

A râs surprinsă când amândoi au rămas nemișcați. Fețele lor erau atât de apropiate, încât mai aveau puțin și se atingeau.

— Exact așa, a spus el, gâfâind. Împinge! Acolo e.

Helena a ridicat brusc ochii. El o privea fără să facă vreun gest s-o oprească. Aștepta.

Zâmbetul ei a dispărut și l-a privit cu groază.

Înverșunarea aceea din ochii lui... o înțelegea în sfârșit. O așteptase tot timpul să-l trădeze. Asta-l reținea. El știuse de la început, dinainte ca ei să-i fi trecut măcar prin minte, și totuși o antrenase oricum. Helena n-avea nevoie de vreo carte sau de Crowther ca să-i spună ce înseamnă expresia de pe fața

lui. Simțea singură. Mâna lui era caldă pe gâtul ei și degetul mare i-a alunecat încet pe cicatricea de sub maxilar. Helena s-a aplecat mai aproape, lăsând mâna să-i alunece de pe pieptul lui pe umăr, ca să-l tragă spre ea și să-l sărute. N-a fost un sărut lent și dulce. N-a fost stârnit de alcool sau de nesiguranță. S-a născut din furie, din disperare și dintr-o dorință atât de arzătoare, încât amenința s-o mistuie până la uitare. Era poate un rămas-bun în el. Voia ca el să știe. Era adevărat. Pentru ea fusese mereu adevărat.

El a înghețat când buzele li s-au întâlnit. Ea i-a simțit mâna pe umăr și s-a pregătit să fie împinsă, chiar când îl săruta mai adânc, strângându-i mai tare cămașa, cu buze frenetice. El a șovăit un moment, apoi ceva s-a rupt în el, ca un dig care cedează, și Helena s-a înecat. Kaine a cuprins-o în brațele lui și a sărutat-o sălbatic.

Căldura lui a fost ca un incendiu. Toată tensiunea, așteptarea, lunile întregi de anticipare după ce i se spusese că asta e menirea ei, motivul pentru care e dorită. Totul fusese o înșelătorie, o fentă menit să ascundă adevăratul lui mobil. Faptul că o ceruse fusese aceeași tactică la derută pe care o învățase pe ea s-o utilizeze ca să-și protejeze amintirile. O minciună – până când încetase să mai fie o minciună. Cumva, imaginea ei în ochii lui se schimbase, reușind să devină exact obsesia pe care el se prefăcuse c-o are. Palma lui i s-a lipit de gât, apoi degetele i s-au strecurat sub cozi și au pironit-o locului în timp ce o săruta, răsucind-o ca să vină sub el, pe podea. Degetele ei au alunecat sub gulerul cămășii lui, urmărindu-i linia claviculelor și a gâtului. I-au trecut apoi prin păr, căci ea voia să se piardă cu totul în apropierea de el. I-a înfipt unghiile în umeri, simțindu-i cicatricile de pe spate, vibrația energiei din ele.

Deși Ferron era adesea rece, dragonul era un simbol potrivit pentru neamul Ferronilor. El ridica ziduri de gheață în jurul lui, dar inima îi era nflăcărată.

Cămașa Helenei s-a sfâșiat sub mâinile lui. Ea l-a tras aproape, lipindu-l de corpul ei, până i-a simțit pielea pe piele. L-a mușcat fără să se gândească. Era o foame în ea pe care n-o putea explica, un hău de dorință de a usta, de a simți, de a ține și de a nu fi mereu, mereu pustie. Voia să se cuibărească atât de strâns lângă el, încât să dispară.

Hainele i-au alunecat treptat de pe ea în timp ce el își trecea mâie peste coastele și talia ei, sărutând-o peste sâni, cu corpul înghesuit între ioarele ei. Fusta i s-a ridicat când palma lui i-a mângâiat coapsa. Și totul ât de repede! Helena nu-și imaginase niciodată că avea să se întâmple blând au lent, dar s-a dovedit mai degrabă o coliziune, ca două valuri izbindu-se nul de altul. Furia pielii și a dinților, în timp ce se lăsa devorată. El s-a scufundat în ea și, o clipă, ei i-a stat inima în piept și ochii i s-au căscat. Și-a mușcat limba până la sânge, cu ochii strâns închiși. El s-a oprit și a sărutat-o, cu buze atât de fierbinți, încât ea i-a simțit arsura până în măduva oaselor și și-a lipit fața de a lui, dar a durut-o.

Știa că ar putea s-o doară dacă nu se mișcau încet, însă durerea a bucurat-o. Unele lucruri erau menite să doară. Îl sedusese pe Kaine când fusese absolut clar că aceasta era o limită peste care el n-avea nicio dorință să treacă. Ea insistase, perseverase și reușise până la urmă, pentru că era disperată. Iar asta *trebuia* să doară.

Trupul lui a cuprins-o practic cu totul, buzele lui îi ciupeau pielea frunții, la marginea părului. Înfășurându-i umerii cu brațele, a ținut-o aproape de el. Ea s-a silit să deschidă ochii, vrând să vadă ce simte el în clipa aceea. Chiar și acum avea obrazul încordat, expresia feței rezervată, buzele lipite într-o linie dreaptă, strânsă. Dar ochii... Helena și-a dat seama: era al ei. Iar descoperirea aceasta i-a frânt inima.

Kaine și-a sprijinit capul pe umărul ei, gemând în pielea ei, trăgând-o mai aproape, și apoi, deodată, n-a mai fost doar plăcerea pe care i-o oferea. Căldura a prins viață în ea și orice stăpânire de sine a părut să i se spulbere sub imperiul ei. Însă la fel de repede au izbucnit rușinea și vinovăția, reci și amare ca apa mării, până când Helena a simțit că riscă să se fărâme. Trupul lui s-a cutremurat. A scos un geamăt jos și s-a lăsat moale, cu brațele încă în jurul ei. Respirația lui i-a s-a târât pe piele, gâfâită, și Ferron i-a lipit un sărut pe umărul gol. Helena a rămas nemișcată sub greutatea lui, simțind dintr-odată frigul care radia din podea, pietrișul, țărâna și hainele aspre care-i zgâriau pielea, frecând-o până la sânge.

Singurul lucru la care se putea gândi era ușurarea că totul se terminase înainte să se întâmple altceva. Nici măcar prostituatele nu erau atât de jalnice încât să găsească plăcere în ceea ce făceau așa cum fusese ea la un pas să găsească.

A încercat să stea nemișcată și să nu tremure. Corpul și respirația lui Kaine erau singura sursă de căldură în locul acesta rece. Apoi el a devenit brusc rigid și s-a dat deoparte. Chipul îi era tensionat și nici măcar nu s-a uitat la ea când s-a ridicat și s-a apucat să se îmbrace la loc. Helena s-a ridicat încet în șezut, privindu-l lung, pentru că nu știa ce altceva ar fi trebuit să facă. El devenea tot mai palid în timp ce se îmbrăca, nevenindu-i să creadă.

— Futu-i! a mormăit, trecându-și o mână prin păr înainte să-și pună cămașa.

Respirația i s-a scurtat. A bâjbâit după nasturi, iar când a descoperit că-i lipsesc câțiva, a părut complet năucit. Și-a dus mâna la gură ca și cum se ținea să nu verse. A înghițit în sec și a închis ochii. A inspirat adânc, apoi s-a întors spre ea, cu chipul rece. A privit-o doar o clipă, după care a plecat ochii și vaga roșeață care-i rămăsese în obraji i-a dispărut de tot.

— Ai fost... erai virgină?

Helena s-a uitat în jos. Interiorul coapsei, sus pe picior, îi era mânjit de sânge. Nu era de mirare c-o duruse. Și-a strâns imediat genunchii și și-a vârât fustele între picioare.

— S-a presupus că așa voiai să fiu, a spus, încercând să ignore insinuările din întrebarea lui.

Pentru o fată respectabilă, pierderea virginității însemna renunțarea completă la toate – carieră, educație, alchimie. Numai virginele erau binecuvântate cu harul Lumithiei. Dacă Helena ar fi fost o persoană de seamă, s-ar fi așteptat ca el s-o ia acum de soție. La urma urmei, o asemenea indiscreție fusese motivul căsătoriei părinților lui.

Era clar că el niciodată nu se gândise că ea face parte dintr-o asemenea categorie. Plămânii Helenei s-au chircit în colivia pieptului.

— Dar... Vocea lui s-a frânt pentru o clipă. Aș... aș fi fost mai blând... dac-aș fi știut.

Ea și-a tras picioarele mai aproape, ca și cum faptul c-ar fi fost mai mică ar fi apărat-o de privirile altora.

— Nu mi-am dorit cu adevărat să fii blând, a spus ea încet.

Mâinile i-au tremurat în timp ce încerca să se îmbrace.

Kaine a tăcut atunci și în cameră s-a așternut nemișcarea. Helena a simțit cum aerul din jurul lor se schimbă, dar nu înțelegea de ce contează, de ce aceasta e linia pe care el o trasase. Probabil că diagrama juca și ea un rol. El o sărutase chiar după ce se vindecase și-i internalizase complet efectele. O dorise, iar asta îl adusese la o răscruce; de asta se ținuse departe atât timp. Poate faptul că cedase, fie și o singură dată, fusese de ajuns ca să încline balanța. Poate că nu mai putea schimba calea acum; alesese.

Obsesiv și posesiv.

Helena îl cucerise. Dacă era suficient de isteață ca să profite de asta. În genunchi, gata să facă orice, spusese Ilva. Dar ea încă nu știa cum să procedeze. Nici Ilva, nici Crowther n-ar fi dat nicio importanță faptului că el se culcase cu ea într-un final: asta se așteptaseră să facă de la bun început.

Helenei îi venea să râdă și să plângă în același timp și buzele i s-au contorsionat într-o grimasă care voia să fie zâmbet.

— Pari mulțumită, a spus el cu un fel de dușmănie, din colțul buzelor, că până la urmă te-ai prostituat singură.

Degetele Helenei s-au oprit brusc și imaginea camerei s-a împăienjenit.

— Asta era misiunea mea, i-a spus. Probabil ai știut că ăsta mi-e scopul.

— Bineînțeles, i-a răspuns el inexpresiv, uitându-se în jur ca și cum nu-i venea să creadă că se află acolo. Brațele îi atârnau moi pe lângă corp. Doar că... nu m-am gândit niciodată că ai să reușești cu adevărat. A urmat o pauză în care Helena și-a pus și ultimele haine. N-aveam de gând să trădez Rezistența, a spus el în cele din urmă. N-aș fi făcut-o niciodată. Deja pierdeați războiul când v-am făcut oferta și probabil că oricum o să-l pierdeți, dar nu mi-a păsat niciodată. Voiam doar să-mi răzbun mama. Buzele i s-au strâns într-o linie subțire și s-a uitat în podea. Din păcate, până am reușit

să-mi ofer serviciile, ea murise de mult, iar raportul medicului legist specifica o moarte naturală. Ce-aș fi putut să mai răzbun? Amărăciunea din vocea și de pe chipul lui era autentică. Îl cunoșteam pe Crowther destul de bine ca să știu că m-ar fi considerat valoros doar pentru că-l ajutam să tragă niște sfori, așa că am hotărât să-i ofer un impas în care să se afunde singur. Chipul lui Ferron a devenit ranchiunos și disprețuitor. Am încercat să mă gândesc ce-aș fi putut vreodată să vreau de la Flacăra Eternă. Amnistie, fiindcă era ridicolă și evidentă în egală măsură. Dar Rezistența pierdea, toată lumea știa că pierdeți. Știam c-o să am nevoie de un contact, cineva care să preia mesaje pentru mine și să vină când era chemat. Nu voiam ca Crowther să mi-l dea pe vreunul dintre șobolanii lui și m-am gândit că, dacă cer pe cineva anume, joc exact... așa cum se așteaptă ei. A înghițit în sec. Dar familiile nobile ale Flăcării Eterne sunt prea prețioase, trebuia să aleg pe cineva pe care ei l-ar fi considerat de sacrificiu și Crowther stătea și se uita la mine, așteptând un răspuns. A trebuit să inventez ceva. Mi-am amintit numele tău, de pe listele examenelor. Când am spus „Helena Marino", privirea din ochii lui Crowther mi-a dat de înțeles că mușcase momeala. Ferron a rânjit disprețuitor. De parcă aș fi putut să-l trădez pe Marele Necromant pentru tine! Știam c-o să te trimită cu instrucțiuni să încerci să amplifici obsesia pe care se presupunea c-o am, să te asiguri că nu mă plictisesc și nu mă răzgândesc, dar nu mi-am făcut griji. Erai un nimeni, doar o umbră stângace în spatele lui Holdfast, urmându-l ca un câine. Mi s-a părut amuzant să te văd încercând. Și-a ferit privirea de a ei și fața i s-a schimonosit. Dar tu... tu... A clătinat din cap. Nu mai contează. M-ai întrecut. Sau poate sunt eu prea obosit și prea îndurerat ca să te tot resping. Ai câștigat. A privit-o o clipă în ochi, cu o expresie îndărătnică și disprețuitoare. Bravo!

Apoi s-a sprijinit de perete și a închis ochii.

Helena îl urmărise sceptică. Nu-și dădea seama ce strategie încearcă să aplice prin această mărturisire. Ce spusese despre ea era destul de credibil. Se potrivea cu interacțiunea lor inconsecventă, dar să pretindă că adevărata lui motivație era faptul că vrea să-și răzbune mama? S-o răzbune pentru ce?

— Ai schimbat tabăra pentru că mama ta a murit de infarct? a râs ea tare, sarcastic, ridicându-se și ascunzând o strâmbătură. Moartea ei n-a fost vina nimănui și, chiar dac-ar fi fost, din întâmplare, nu tu l-ai omorât pe principele Apollo? Ai fugit cu inima lui, te-ai alăturat Nemuritorilor timp de trei ani, ai văzut-o murind, ai continuat și pe urmă ce? Te-ai întristat atât de tare pentru că nu te poți îmbăta, că ai hotărât să te faci spion?

Îl provoca intenționat. Știa c-o să-l înfurie și spera că, dacă-l stârnește suficient, în cele din urmă o să spună adevărul.

El a deschis ochii dintr-odată; i se făcuseră argintii și două pete de culoare îi aprinseseră pomeții supți.

— Dă-te-n... mea, Marino!

Ea a tresărit, dar i-a întors replica:

— Cred că m-am dat deja.

Își simțea spatele învinețit, pielea frecată până la rană de podea și burta o durea ca și cum cineva i-ar fi dat un pumn în pelvis. Nu se simțise niciodată atât de rece cum se simțea acum, stând aici, dar era groaznic de furioasă și în sfârșit totul fusese dat la iveală. Jocul se terminase.

— Ești un monstru, i-a spus, încrucișându-și brațele. Te aștepți să uit ce-ai făcut? Să cred că ai ajuns atât de sus în ierarhie doar datorită personalității tale fermecătoare? Crezi că-ți poți șterge păcatele dacă vorbești de moartea mamei tale? Toți au pierdut pe câte cineva și majoritatea au pierdut mai mult decât ai putea tu să pierzi vreodată. Dacă vrei să dai vina pe Morrough pentru moartea ei, poate că n-ar fi trebuit să rămâi atâta timp lângă el după ce ea a murit. După ce tu ai început războiul ăsta și ai *ales* să devii Nemuritor.

El era atât de furios, încât ea îi simțea rezonanța în aer, apăsându-i pielea. Probabil că ar fi jupuit-o dacă ea nu i s-ar fi împotrivit cu propria rezonanță.

— Vrei să știi de ce sunt așa? a întrebat el încet, arătându-și dinții ca niște colți. M-ai întrebat odată dacă e o pedeapsă și am fost sincer când ți-am spus că nu. A fost o înțelegere pe care am încheiat-o. A venit spre ea emanând atâta furie, încât ea a simțit cum deformează camera. După eșecul tatălui meu, după ce el a dezvăluit planurile lui Morrough, crezi că Marele Necromant a fost înțelegător?

Helena a rămas înmărmurită, privindu-l țintă.

— Încă nu-mi terminasem anul la Institut. Cine crezi că era singur cu Marele Necromant când s-a aflat că tata fusese prins și-și mărturisise trădarea? Chipul lui Kaine s-a contorsionat de durere. Când am ajuns acasă, o găsise pe mama într-o cușcă. O tortura de săptămâni întregi. Respirația i-a devenit gâfâită, sacadată. Te-ai vândut ca să salvezi pe cel de care-ți pasă. Ei bine, și eu am făcut la fel. Ce-ar fi trebuit să fac? Să nu-l omor pe principele Apollo știind că nu eu aveam să sufăr pentru asta? Cu asta – a arătat spre sine însuși – cu asta mi-am dovedit loialitatea și l-am convins să… – Ferron a rămas o clipă fără aer – … să n-o mai rănească.

Capul Helenei se învârtea.

— Noi… eu n-am știut.

Kaine i-a zâmbit batjocoritor, apoi i-a întors spatele și a vorbit cu voce grea.

— Nu și-a revenit niciodată. Morrough și Bennet n-aveau suficienți subiecți la vremea aia. Le plăcea să experimenteze împreună. Uneori o auzeam țipând ore întregi. Îi făceau diverse chestii și pe urmă le inversau, ca să nu lase urme. Ferron și-a dat părul de pe față, înghițind în sec. Toată vara. N-am putut… decât să-i spun că-mi pare rău. Că am să fac ce vor și am să mă întorc pentru ea. Că n-o să dau greș. Kaine s-a sprijinit de perete ca și cum ar fi stat să cadă. Cuvintele lui, la început pline de furie, se transformaseră

într-un val de durere care părea să se reverse din el. Când principele a murit și i-am dus inima lui, Marele Necromant a eliberat-o pe mama și ne-a pus să plecăm cu el înainte să vină Flacăra Eternă după mine. Chiar și înainte de asta, mama... n-a fost niciodată prea puternică. Când era însărcinată, nu i-a păsat de avertismentele doctorilor că reprezint un pericol pentru ea. A rămas fragilă după aceea. Tata spunea mereu că trebuie să am grijă de ea. Că sunt... responsabil. Când eram copil mă punea să jur întruna că o să am grijă de ea. Am încercat s-o conving să fugă. Am aranjat totul, dar... ea n-a vrut să plece. Nu voia fără mine. A spus că nu mă poate lăsa aici. Kaine și-a acoperit ochii cu podul palmelor. Încercam să-mi dau seama dacă există vreo cale. Erau niște petreceri pe care le dădeau Nemuritorii. Mama mi-as spus să mă duc, credea că, dac-aș avea prieteni printre ei, aș fi... protejat. Dar pe mine nu de asta mă invitaseră. Li se părea interesant să găsească moduri de a provoca o rană permanentă unuia din noi, iar eu eram cel mai tânăr. Am fost automat ales... A clipit ca și cum nu mai vedea în jur. Când m-am întors, am crezut că mama o să fie la culcare, dar ea mă așteptase. Era la ușă și, când m-a văzut, a început să țipe. Am încercat să-i spun c-o să se vindece, dar ea îmi tot repeta că e vina ei. I s-a oprit inima și eu... n-am putut... Vocea i s-a sfărâmat și Kaine a alunecat pe perete, tremurând, parcă gata să se facă țăndări. Când a vorbit din nou, nu mai avea niciun fel de viață în glas. După ce-a murit, am fost supravegheat constant. Morrough știa că mă alăturasem Ordinului pentru ea. Trebuia să le recâștig încrederea înainte să pot risca să fac ceva. Nu sunt ca tâmpiții tăi de prieteni care-și închipuie că o jertfă de sine poate schimba totul. Dacă voiam să dea rezultate, trădarea mea trebuia să fie neașteptată.

Helena a rămas înghețată de groază. Cum de nimeni nu știuse asta?

— Îmi pare nespus de rău.

Simțea că mai are puțin și leșină.

— N-am nevoie de falsă compasiune, Marino! a mârâit el, dar vocea îi tremura.

Probabil el nu spusese nimănui niciodată ce se întâmplase. Moartea mamei lui fusese tratată cu ușurință de toată lumea. De ce ar fi contat un infarct, când oamenii mureau pe front? Dar Helena știa câte torturi poate aplica și apoi inversa un vivimant fără să lase urme. Își putea imagina ce efecte ar avea asupra inimii, cu timpul. Iar Kaine trăise cu vina aceasta ani de zile, încercând să se răscumpere cum putea, să găsească o metodă de a o răzbuna, conștient de pedeapsa înfiorătoare care-l așteaptă.

— Nu minte, a spus ea. Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău de ce i s-a întâmplat.

A venit mai aproape de el. Arăta atât de zdrobit, încât părea gata să se prăbușească în sine însuși. Ea i-a pus timid mâna pe braț, așteptându-se ca el s-o azvârle în partea cealaltă a camerei, însă trupul lui tremura și

capul i-a căzut pe umărul ei. Ea l-a luat în brațe și el a strâns-o aproape și a izbucnit în suspine.

— Nu pot... nu pot... repeta întruna.

Helena nu știa ce să facă. I-a trecut degetele prin păr și l-a ținut pur și simplu.

— Nu pot... nu mai pot să fac asta... a gâfâit el în cele din urmă. Nu mai pot să-mi pese de cineva. Nu mai rezist.

Helena i-a găsit fața pe bâjbâite, lipindu-i o mână de obraz, simțind cum lacrimile lui îi alunecă pe palmă și pe încheietură.

— Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău, Kaine.

I-a spus de multe ori. Își cerea iertare pentru toate. Kaine Ferron i se dezvăluise pentru prima oară în toată umanitatea lui. Helena străpunsese zidul, dăduse laoparte straturile de răutate și cruzime care-l apărau și descoperise că ascunde o inimă frântă.

Putea să se folosească de asta.

CAPITOLUL 48

Ianua 1787

Când Kaine s-a oprit din plâns, Helena s-a lăsat pe spate și l-a studiat gravă. El luase o expresie precaută și îndârjită, de parcă lacrimile îi duseseră cu ele toată blândețea și din nou în el nu mai rămăsese decât veninul.

Îl cucerise, își dădea seama. Urmase ordinele, făcuse ce i se ceruse să facă, dar *tot* nu știa cum să demonstreze asta. Metoda potrivită de a-i transforma sentimentele într-o expresie clară de loialitate. Ilva n-ar fi dat nicio crezare unei impresii a Helenei. Faptul că-i păsa de ea nu-l schimba pe Kaine într-un câine care să-i îndeplinească poruncile.

— Dacă vrei cu adevărat ca Flacăra Eternă să câștige, de ce tot avansezi în rang? Ce gânduri ai? l-a întrebat ea.

Ochii lui sclipeau ca niște oglinzi. Helena aproape se vedea în suprafața lor. Buzele lui s-au strâmbat într-un zâmbet batjocoritor. Dacă fața nu i-ar fi fost încă umedă, nu și-ar fi dat niciodată seama că plânsese.

— A fost clar că oferta mea a fost acceptată doar de disperare. Flacăra Eternă se poate pretinde onorabilă, dar Crowther e un șarpe. Ilva Holdfast poate promite orice vrea; e doar locțiitoare și mai e și lipsită. Știe foarte bine că, dacă învinge, Flacăra Eternă va alege după cum îi convine care dintre acțiunile ei au fost legitime. Tot ce nu-i place lui Holdfast o să dispară ca fumul. Am presupus că, odată ce n-am să mai fiu de folos, o să-mi dai în vileag acoperirea ca să profiți de instabilitatea pe care ai provoca-o în felul ăsta. Așa că... – a zâmbit cu toți dinții – am încercat să mă poziționez în așa fel încât să maximizez daunele.

Ea s-a încruntat, studiindu-l. Raționamentul părea puțin prea dezinteresat pentru el. O fi vrut Kaine să-și răzbune mama, dar nu simțea nicio afecțiune pentru Flacăra Eternă. Era doar o cale de a-și atinge obiectivele.

— De ce m-ai sărutat? a întrebat-o brutal. Care a fost scopul... în toate astea?

Ea a plecat privirea. Nu știa dacă are un răspuns.

— Nu știam că ar fi trebuit să mori după ce recuceream portul. Se pare că era evident, dar eu nu mi-am dat seama.

Kaine a râs fără nicio veselie.

Ea nu l-a putut privi în ochi în timp ce vorbea.

— Ei credeau că ai să mori din cauza diagramei și... așteptau momentul. Când și-au dat seama că urci în ierarhie, au presupus că faci un joc dublu, împotriva ambelor tabere, ca să fii tu cel care iese în avantaj la final.

— Ai crezut și tu la fel? a întrebat-o el în șoaptă.

Ea a înghițit în sec, evitându-i în continuare privirea.

— Nu, dar ce cred eu nu contează, de fapt. Chiar înainte de solstițiu mi-au spus că am o lună să... – vocea i-a coborât, până a devenit o șoaptă slabă – ... să te fac „să te târăști" în fața lor sau să te omor, altfel o să-l lase pe Morrough să te omoare.

El a râs din nou.

— Deci mai avem o întâlnire și gata! Te-ai culcat cu mine ca să-ți iei la revedere? Plata finală pentru serviciile prestate?

Helena a fost străbătută de un fior.

— Nu. Doar am... I s-a pus un nod în gât. S-a aplecat înainte, apucându-l de cămașă, vrând să-l zguduie. Ura felul lui schimbător: era când vulnerabil, când de o cruzime înverșunată. Trebuie doar să dovedesc că ai să faci ce-ți cer. Dacă reușesc... n-o să te omoare.

I-a cercetat chipul cu disperare.

Sprâncenele lui s-au ridicat batjocoritor.

— Serios? Asta-i tot? Doar puțină sclavie și o să pot duce în continuare această viață încântătoare, cât timp sunt mai folositor viu decât mort? Câtă generozitate! Cum aș putea refuza?

Ea a slăbit puțin strânsoarea și a râs neîncrezătoare.

El nu voia să fie salvat. Încercările ei nu făcuseră decât să înrăutățească lucrurile. Și totul pentru că Ilva și Crowther nu-i spuseseră, o făcuseră să creadă că totul e real, când de fapt nu conta – nu contase niciodată dacă ea crede sau nu – fiindcă el știuse de la bun început.

Helena a tras lent aer în piept, încercând să se reseteze, dar mintea ei refuza să înțeleagă. Nu putea să se termine așa. Ea făcuse ce i se spusese să facă. Îndeplinise ordinele. N-ar fi trebuit să fie silită să facă această alegere.

— Eu... trebuie să îndeplinesc ordinele. Nu te pot alege pe tine. E în joc viața prea multor oameni, a spus cu voce tremurândă.

— Știu.

Ea a deschis și a închis gura, dar nu mai avea ce să spună.

— Bine, a reușit într-un final, cu o voce venită parcă de departe. Se simțea ca și cum fusese înjunghiată și o realitate rece ca oțelul îi fusese înfiptă în inimă. Vrei... vrei s-o fac eu? Vocea i s-a spart. Sau nu contează?

Știa că Ilva vrea probabil piatra înapoi, dacă putea fi recuperată, dar nu se mai simțea în stare să-i pese.

El a pufnit disprețuitor.

— Ți-ai pierdut șansa.

Helena a înghițit în sec de câteva ori înainte de a putea vorbi.

— Îmi pare rău.

El nu i-a răspuns. În ochi nu i se vedea nici urmă de remușcare. Părea să simtă o satisfacție crudă.

În cameră nu era aer. Helena tot încerca să respire, dar nu mai rămăsese pic de oxigen. Un zumzet surd i-a umplut urechile. S-a uitat orbește după geantă, încercând să-și amintească unde o lăsase. A îngenuncheat, clătinându-se, silindu-și mintea să funcționeze.

— Deci, ce-o să ți se întâmple acum?

Helena a clipit.

— Mie? a spus.

— Da. Kaine s-a aplecat și a prins-o de bărbie. I-a înclinat fața astfel încât lumina din ferestre să cadă peste ea, o frântură palidă de iarnă. Cu tine ce-o să se întâmple?

— Când tu... n-ai să mai fii?

El a încuviințat scurt.

— Nu știu, i-a răspuns cu un râs scurt și nervos și s-a tras înapoi. Așa cum spuneai, am fost mereu de sacrificiu, așa că poate o să mă ofere următorului spion.

— Nu glumi! Vreau un răspuns adevărat.

În vocea lui era o notă ascuțită. Helena l-a privit în ochi.

— Am promis că sunt a ta. M-ai pus să jur, așa că nu mi-am făcut planuri.

Fața lui Kaine s-a întunecat de furie.

— Sigur e ceva pe care-l aștepți cu nerăbdare.

Helena a întins mâna, atingându-i inima cu degetele.

— Nu. Sunt... sleită.

Când s-a ridicat în picioare, și-a amintit cum stătuse Luc pe acoperișul Turnului, foarte aproape de margine. Ea nu înțelesese de ce el se dusese acolo, cum de nici ea, nici toți ceilalți care aveau nevoie de el nu erau de ajuns ca să-l oprească, dar acum marginea aceea o chema, abisul care s-ar fi deschis când avea să se zdrobească de marmură.

Ochii i se împăienjeniseră și se chinuiau să se concentreze, fiindcă nu-și auzea decât bubuiturile inimii răsunându-i în creier. „Oricine te atinge moare."

— Ce vor? a întrebat-o el aproape în șoaptă.

Ea s-a uitat înapoi.

— Cum?

— Vor să... mă târăsc la propriu? Sau Ilva avea în minte ceva mai constructiv?

Ei i s-a pus un nod în gât.

— Trebuie... să întreb.

— Află ce vor și asta am să fac.

Părea epuizat, dar acum în voce i se simțea o notă mocnită.

— Chiar ești dispus? l-a întrebat ea, sigură că e o capcană.

El nu i-a răspuns.

— *De ce*? l-a întrebat ridicând vocea aproape isteric.

El a privit-o preț de o clipă.

— Tocmai mi-am dat seama că am greșit niște socoteli. Nu mi-a trecut prin minte că te-am făcut valoroasă.

Cuvintele au lovit-o în piept.

— Ah!

Deci, până la urmă, Crowther părea să fi avut dreptate. Ferronii erau atât de posesivi încât mai degrabă își băgau unghia în gât decât să renunțe la ceva ce considerau al lor.

— O să-ți aduc un răspuns, a zis.

Kaine a dat din cap scurt și și-a ferit privirea, fără să mai spună nimic, iar ea s-a dus și și-a pus mantia, acoperindu-și cu ea hainele rupte. Și-a agățat geanta pe umăr. Mâna lui a tresărit când Helena a ajuns la ușă, dar, când ea s-a uitat înapoi pentru ultima dată, el își întorsese ochii, încă rezemat de perete, cu privirea ațintită într-un alt punct, palid ca o fantomă.

Helena a ieșit din locuință în mijlocul unei ploi torențiale. A stat pe loc, încercând să se orienteze și trăgând rapid aer în piept. Era pe marginea prăpastiei; simțea încă marginea și căderea în abis, dac-ar fi făcut un pas greșit.

La punctul de control și-a ținut gluga trasă pe cap, dar străjerii o cunoșteau și i-au făcut semn să treacă fără s-o verifice cu atenție. O greșeală pentru care ea a fost recunoscătoare. S-a abătut de la traseul obișnuit și a luat-o către adăpostul secret. Nu putea să apară așa la Sediu.

Pe măsură ce se apropia, au început să se ivească semnele războiului, așa cum se vedeau în toate zonele orașului mai jos de Sediu. Zidurile erau arse și deformate după lupte.

Adăpostul era o simplă încăpere la subsol, un fel de depozit. Mâinile îi erau rigide și-i tremurau când a împins ușa în urma ei. S-a concentrat mai întâi să aprindă un foc în soba portabilă, cu câteva lemne și ziare vechi dintr-o grămadă alături. Se chinuia să însuflețească flăcările, dorindu-și să fi avut nu doar cunoștințe teoretice de piromanție, când ușa s-a deschis. Helena s-a răsucit iute, sperând să nu fie Ivy, deși un străin ar fi fost poate mai rău.

Era Crowther. S-a oprit brusc, vizibil iritat. Helena s-a uitat înapoi la foc.

— Ești rănită? a întrebat-o el.

Ea a scuturat din cap. Crowther a împins-o ușor deoparte. A pocnit din degete și focul s-a aprins, lemnele au început să ardă cu un vuiet, trosnind. Helena a întins mâinile spre flăcări, fără să spună nimic. El s-a dus în camera alăturată și s-a întors cu un prosop și ea l-a luat în tăcere, frecându-și părul până când apa n-a mai picurat din el. Simțea cum Crowther o privește scrutător.

— Ai făcut-o, deci? a întrebat-o când ea a lăsat prosopul în poală și s-a întins din nou spre foc.

Helena a simțit un nod în gât. După o scurtă ezitare, a dat din cap.

— Da.

Crowther a scos un sunet jos de ușurare și a bătut-o ușor pe umărul drept.

— Poți să-i dai talismanul Ilvei.

Helena se uita în continuare la foc.

— Era sincer când a spus că vrea să-și răzbune mama.

Crowther a oftat, dar ea a continuat să vorbească.

— Când Atreus a fost arestat, Kaine era în siguranță la Institut, dar mama lui nu era. Știți că tortura prin vivimanție nu lasă întotdeauna urme. Kaine l-a ucis pe principele Apollo pentru că era singura cale s-o salveze. Ea însă nu și-a mai revenit niciodată. Anumite forme de stres prelungit pot dăuna inimii.

A urmat o pauză tensionată și Helena a simțit îndoiala lui Crowther îmbibând aerul. Nu și-a luat privirea de la foc. Căldura îi ardea mâinile, dar nu și le-a tras înapoi. Dacă și le-ar fi pârlit, poate nu și-ar mai fi simțit restul trupului.

— Atreus îl punea să jure pe Kaine c-o să aibă grijă de mama lui, fiindcă îl credea vinovat că Enid rămăsese bolnăvicioasă după naștere. Ea n-a vrut să părăsească Paladia și, până la urmă, tortura a ajuns-o. A murit acasă, dar n-a fost o moarte naturală.

Nu se auzea decât trosnetul focului.

Poate Crowther știa deja toate astea. Helena habar n-avea cât o mințiseră el și Ilva alegând să-i spună că mobilul lui Kaine e dorința de putere, pentru că așa voiau să-l perceapă. A închis ochii. Îi venea să intre în pământ.

— Vrea să știe ce vreți. Dumneavoastră și Ilva. Ce dovadă de loialitate așteptați de la el.

Aerul s-a schimbat și apoi degetele lui Crowther au prins-o de umăr. A ridicat-o în picioare și a întors-o ca să-l privească. Ochii lui au măsurat-o din creștet până în tălpi, oprindu-se în diverse locuri pe parcurs.

— Ce-ai făcut? a întrebat-o în cele din urmă.

Ea l-a privit în față și a ridicat bărbia.

— Mi-am dus misiunea la bun sfârșit. L-am făcut loial.

Era obișnuită ca Jan Crowther să rămână netulburat indiferent de situație, dar acum arăta parcă lovit de trăsnet. A tras-o lângă fereastra unde lumina era mai puternică, dându-i mantia laoparte cu mâna dreaptă ca s-o vadă mai bine.

Cozile Helenei se desfăcuseră și șuvițele îi atârnau haotic. El i-a atins ceafa, lipindu-și degetele într-un loc care a făcut-o să tresară. Până să apuce ea să-l oprească, el i-a desfăcut închizătoarea mantiei, care, îngreunată de ploaie, i-a alunecat de pe umeri pe podea cu un bufnet umed, dând la vedere hainele sfâșiate și vânătăile de la antrenament, pe care ea le tămăduia de obicei înainte de a se întoarce.

Helena s-a tras înapoi, chircindu-se mai în umbră. Voia să spună că nu e ceea ce pare, dar probabil el n-ar fi crezut-o.

— N-am nimic, a spus, însă vocea îi tremura. Am venit doar să mă curăț. Mi-ați spus să nu mă întorc la Sediu dacă nu sunt aranjată.

Buzele lui Crowther s-au strâns într-o linie aspră și a dat să vorbească... dar apoi ochii lui au măsurat-o din nou de sus în jos și i-a dat încet drumul.

Helena s-a smucit, eliberându-se, cu umerii aduși. Camera alăturată avea o baie mică. A încuiat ușa și s-a uitat în oglindă; era atât de palidă, încât părea cenușie, însă avea buzele roșii, mușcate. Părul ei arăta ca un cuib de pasăre, încă mai zbârlit de ploaie. S-a întors și a căutat o cârpă, orice cu care să se spele. Și-a scos lenjeria și a încercat s-o frece, s-o curețe. Îi venea aproape să țipe simțind umezeala rece și înțepătoare dintre picioare. Mâinile îi tremurau când a aruncat cârpa în coșul de sub chiuvetă, abia ținându-se pe picioare ca să-și scoată acele încâlcite în păr. Și-a împletit părul cu ochii arzând și bărbia dârdâind și și-a mușcat buza de jos în timp ce-și înfășura cu grijă cozile lungi la ceafă. Degetele îi tremurau prea tare ca să-și stabilizeze rezonanța, așa că a lăsat vânătăile.

„Liniștește-te! Ai o singură șansă să-l convingi pe Crowther."

Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât respira mai neregulat. S-a ghemuit pe podea, îngropându-și fața în mâini până s-a potolit. S-a uitat din nou în oglindă. Era mai slabă acum decât fusese în primăvară, când îl văzuse pe Kaine prima oară. Obrajii i se scobiseră, avea cearcăne de epuizare sub ochi, iar claviculele îi ieșeau prin piele. Stresul o măcinase asemenea apei care sapă prin nisip. A scotocit în geantă și a găsit un unguent pentru vânătăi, întinzându-și-l pe buze. Până la urmă, mâinile i s-au potolit suficient ca să ascundă vânătăile cu o undă de rezonanță și s-a uitat lung cum pielea ei își pierde încet și ultimele pete de culoare. Și-a pus o cămașă curată și a ieșit.

În încăperi domnea tăcerea.

— Crowther! a strigat Helena cu glas lipsit de emoție.

El nu i-a răspuns. Ea s-a dus în camera din față: din foc rămăsese doar jarul, iar el plecase deja.

A înghițit în sec, încercând să nu plângă. Bineînțeles că plecase. N-avea de gând să asculte. Nimeni n-ar fi ascultat. Luase ce avusese de luat și plecase din nou. A simțit un hău de disperare în stomac. „Planul a fost întotdeauna să eșuezi." Când s-a apropiat de ușă, camera a părut să se lungească, iar mâinile îi tremurau prea tare ca să apuce mânerul.

Ușa s-a deschis și Crowther a intrat din nou. Era ud leoarcă și părul subțire i se lipise de scalp. Arăta ca o pisică udă.

— Ce faci? a întrebat-o când a pășit în încăpere. Stai jos! Ținea în mână un pachet de hârtie care începea deja să se rupă de umezeală. L-a sfâșiat și din el au căzut câteva sticluțe. Nu știam ce-ți trebuie, a spus.

Helena s-a uitat lung la flacoane. Cu siguranță el se întorsese la Sediu și le luase din spital. În adăpost erau provizii medicale de bază, dar nimic prea valoros sau din care nu se găsea altfel. Și-a recunoscut scrisul pe etichete.

S-a uitat lung la ele și s-a gândit dacă să ia sau nu laudanum, ceva care să-i mai tocească din ascuțimea de tăiș a emoțiilor, dar avea nevoie să rămână cu mintea limpede. A studiat ce mai adusese Crowther: un contraceptiv. A înghițit în sec și l-a dat deoparte.

— Știți că n-am nevoie de asta.

Singura utilă era o tinctură de valeriană, folosită la spital ca să calmeze pacienții aflați în stare de șoc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el când ea a desfăcut dopul și a băut-o dintr-o înghițitură.

— Știți ce s-a întâmplat, i-a răspuns. Exact lucrul la care v-ați așteptat când m-ați trimis acolo. Sunt doar mai înceată.

— Marino! Vocea era ascuțită, dar apoi el a părut să-și ia seama și s-a mai înmuiat. *Ce* s-a întâmplat?

Helena avusese de gând să meargă la Sediu și să întocmească raportul fără niciun fel de explicații cum și de ce, să fie calmă și sigură pe ea, dar Crowther o prinsese înainte să fie pregătită. Bărbia a început să-i tremure necontrolat. Se simțea pur și simplu folosită. Rațional, înțelegea că așa trebuie să fie. Războiul era mai mare decât indivizii luați separat. Chiar și Luc, indiferent că moștenirea familiei lui era adevărată sau nu, era un simbol, o idee mai mare decât el însuși. Ea știa asta și era dispusă să îndeplinească ordinele, cunoscând consecințele, înțelegând sacrificiul. N-avea nevoie de promisiunea vreunei recompense, de recunoaștere sau de glorie eternă; făcea ceea ce era necesar pentru că era necesar. Iar ei știau asta și tot o *mințiseră*.

— I-am spus Ilvei că n-am nevoie decât de mai mult timp, a zis ea simplu. A fost doar... brusc. Făceam un antrenament. De la asta sunt vânătăile.

Crowther n-a spus nimic, dar ea simțea cum o urmărește ca un uliu. Se întreba doar ce observă când îi analizează comportamentul și organizează

toate detaliile observațiilor sale într-un dosar mental. A dus mâna la piept, vrând să se pătrundă de căldura propriei palme, să vorbească liniștit, încât Crowther s-o creadă, nu s-o considere isterică și s-o ignore.

— A fost foarte supărat după ce mi-a povestit totul. După ce mi-a vorbit despre mama lui, a început să plângă. A știut dintotdeauna că o să-l trădați. Făcea parte din planul lui. De asta a continuat să avanseze printre Nemuritori: s-a gândit că, cu cât e mai important, cu atât mai distrugătoare va fi lovitura... când o să se întâmple.

A urmat o tăcere lungă. Crowther a scos un oftat greu, încât inima Helenei s-a pornit ca un ciocan.

— Dacă e așa un martir sinucigaș, de ce-ar colabora acum?

Ea a simțit că se sufocă. Degetele ei răsuceau pânza cămășii.

— Acum, fiindcă nu-și mai poate nega obsesia, cred că nu mai știe să renunțe. Așa cum ați spus, Ferronii sunt posesivi până la autodistrugere. Diagrama a accentuat asta. Mă consideră... – Helena a înghițit în sec – ... a lui. Am impresia că asta a schimbat totul. În continuare nu-i pasă să supraviețuiască, dar nici nu știe să renunțe.

Crowther a țuguiat buzele. Și-a trecut ușor degetul mare peste ele, chibzuind.

Helena l-a privit, frângându-și mâinile, strângând degetele până când articulațiile i s-au frecat una de alta.

— Vreți să... să-i spuneți dumneavoastră Ilvei? Știu că amândoi credeți ă sunt compromisă, dar am făcut ce mi s-a spus. A spus c-o să facă tot ce reți. Eu am... am...

Vocea i s-a frânt și ea a început să tremure necontrolat. S-a apucat de braț, folosindu-și rezonanța ca să silească tinctura de valeriană să-și facă efectul. „Liniștește-te!"

— Da, a spus Crowther. O să vorbesc cu Ilva. Tu... ai făcut într-adevăr ce ți s-a spus, și-a dres el glasul. Dacă e pregătit să se dovedească loial, asta schimbă lucrurile.

Helena a dat din cap, uitându-se orbește prin cameră, neputând să simtă nicio ușurare.

— Mulțumesc.

A luat-o spre ușă, deși nu știa unde se duce. Nu credea că e suficient de calmă ca să se întoarcă la Sediu, dar nu putea rămâne aici.

— Marino!

Helena a tresărit. Crowther încă se uita la ea. Era ceva ciudat în ochii lui, ca și cum ar fi văzut mai mult decât voia ea să vadă. A înghițit de mai multe ori și și-a lipit vârfurile degetelor.

— Eram cam de aceeași vârstă cu tine când familia Holdfast m-a adus în Paladia.

Helena a făcut un pas în spate. Știa că Jan Crowther fusese unul dintre elevii finanțați de familie, dar fusese adus ca orfan, după ce ei îl salvaseră. Nu-și închipuise niciodată că experiențele lor ar fi fost similare.

— Rudele și satul meu au fost uciși de un necromant. S-au târât afară din pământ și m-au lăsat să mor în zăpadă. Când a venit Flacăra Eternă, nu mai era nimic de salvat, doar de aprins focuri ca să mistuie monstruozitățile în care se transformaseră. Am ales să mă disting prin disponibilitatea mea de a face ce e necesar. Nu pentru glorie sau pentru Credință, ci pentru că trebuie să fie cineva care să facă orice e nevoie pentru a opri putreziciunea. Nu mi-am regretat niciodată alegerea.

Crowther și-a privit mâna dreaptă, deschizând și strângând încet pumnul. Era mai subțire decât cealaltă; mușchii se atrofiaseră cu anii. A tăcut apoi atât de mult, încât Helena și-a dat seama până la urmă că discursul e un fel de scuză. Că, într-un anumit sens, o vede la fel cum se vede pe sine, că ea făcuse ceva pentru el și că acum îi pare rău că s-a purtat atât de urât cu ea.

Dar ea nu voia scuze.

— Ai cumva... Crowther a clipit și a reluat. Ai nevoie... de tămăduire?

Helena s-a făcut țeapănă. Elain sau Ivy erau ultimul lucru pe care și-l dorea în preajma ei.

— N-a fost violent, i-a spus tăios și s-a strâns singură în brațe. Vocea îi vibra de încordare și nu reușea să-și înghită nodul din gât. A fost doar... brusc. În plus, a adăugat ea cu o notă de venin în glas, planul inițial nu prevedea să mă tămăduiesc singură?

Crowther și-a ferit privirea.

— Dacă ai nevoie de aprobare pentru orice, o să am grijă să fie semnată.

— Am venit doar să-mi aranjez părul și să-mi iau o cămașă nouă. N-am fost rănită, a spus ea, simțind cum tentativa aceasta întârziată și neașteptată de a arăta interes față de ea o umple de furie.

Îi spuseseră foarte clar că e pe cont propriu, iar acum, când stratagema lor fusese dată pe față, acum când se dovedise că n-o vânduseră *cu adevărat* pentru totdeauna și fără să clipească, credeau că ea și-ar putea *dori* ca ei să-i poarte de grijă? Din adâncul stomacului i s-a ridicat un val de căldură și greață.

— Ar trebui să-i lași pe alții să aibă grijă de tine.

Un râs aspru, întretăiat i-a despicat Helenei pieptul la auzul acestei absurdități.

Fața lui Crowther s-a încrețit nemulțumită.

— N-a fost timp să te antrenăm pentru misiune. Am considerat că e mai bine să lăsăm învoiala să se desfășoare de la sine și... să strângem cioburile după. Asta te făcea mai convingătoare.

Helenei i s-a pus iar un nod în gât.

— Ei bine, el v-a citit pe amândoi. Eu am fost singura proastă până la urmă. Dar dumneavoastră ați obținut ce-ați vrut. Sunteți norocoși.

— Ești...

— Ce? l-a întrebat ea tăios, deși furia i s-a evaporat, căci simțea din nou strângând-o ghearele panicii.

Nu era de ajuns? Încerca oare să-i transmită mai cu binișorul că Ilva avea să decidă oricum să-l omoare pe Kaine? Că luna pe care i-o acordase fusese și ea o minciună? Că el nu putea face nimic atât de valoros cum era pentru ei să-l trădeze?

Crowther a încruntat din sprâncene și a studiat-o.

— De un an mă ocup de înlocuirea ta... Trebuie să recunosc, ești un atu excepțional, cel mai valoros pe care îl posedă Flacăra Eternă. Și îmi pare rău că e așa.

Cunoscând acum metoda familiei Holdfast de a-și selecta „geniile", Helena vedea într-adevăr asemănările dintre ei: amândoi aduși în Paladia de mici, copii talentați, dar fără posibilități, care-și petreceau viața singuri și utili, pentru că nu știau să facă nimic altceva.

Poate că, privind-o drept succesoarea lui, chiar o considera tragică.

În săptămâna care a urmat, Crowther a venit cu ea la Avanpost.

După scurtul episod în care se vădise uman, Crowther se retrăsese la loc în umbrele lui, iar când reapăruse, revenise la sinele său obișnuit. Helena simțea însă că locul ei în strategia lui se schimbase după cele mai recente evenimente.

Nu i-a spus nimic pe drum. Au luat un camion până la barieră și apoi au mers pe jos până la Avanpost. Helena a fost uimită de cât de rapidă era călătoria dacă nu trebuia să mergi pe jos. O bură se lăsase ca un giulgiu peste oraș, învălătucindu-se într-o ceață densă în apropierea barajului.

Necroservii din Avanpost se estompau în ploaie când treceau pe lângă ei.

Kaine îi aștepta înăuntru, ca și cum nici n-ar fi plecat. Arăta tras la față. Obosit. N-a privit-o în ochi pe Helena. Abia dacă s-a uitat la ea. Preșurile care acoperiseră podeaua fuseseră toate împăturite și tencuite lângă perete.

Dacă blocul i-a stârnit vreo reacție, Crowther n-a arătat nimic, dar Helena a avut o senzație de disconfort visceral când ochii lui s-au plimbat prin cameră. Ea se obișnuise cu apartamentul, însă acum a văzut din nou toată mizeria, vopseaua cojită și gresia crăpată. Și-a amintit cât de înjositor i se păruse spațiul când venise prima oară.

În timp ce el privea în jur, aerul din încăpere a devenit tensionat, ca o pădure în care s-ar fi făcut brusc tăcere.

Crowther nu mai luptase de ani mulți, dar Helena tămăduise suficiente victime ale interogatoriilor lui ca să-și dea seama că are talent pentru

piromanția de precizie, iar acum avea două mâini cu care s-o folosească. Nu știa exact ce abilități poseda Kaine, dar alchimiștii focului le dădeau de furcă până și Nemuritorilor.

Sentimentul de ură dintre Crowther și Kaine era atât de palpabil, încât aerul vibra de el.

Crowther a fost primul care a vorbit, cu ochii strălucind.

— Înțeleg că vrei să închei un nou acord cu Flacăra Eternă, Ferron.

Tonul lui era insinuant și batjocoritor.

Kaine se făcuse neverosimil de palid.

— Așa se pare.

Helena crezuse că urmează să acționeze ca intermediar între ei, dar Kaine s-a uitat scurt la ea.

— Poți să pleci, Marino. Crowther sigur se descurcă să se întoarcă singur.

Helena a ezitat, uitându-se de la unul la altul.

Fața lui Crowther s-a luminat amuzată când i-a aruncat și el o privire.

— Nu e nevoie să mergi singură înapoi. Așteaptă afară, Marino! N-am nicio îndoială că Ferron n-o să lase să ți se întâmple nimic pe palier.

Pe obrazul lui Kaine a zvâcnit un mușchi, dar el n-a zis nimic. Helena și-a mutat privirea de la unul la celălalt, apoi s-a întors fără tragere de inimă și a ieșit pe palier. A auzit doar un singur cuvânt din partea lui Crowther înainte ca ușa să se închidă:

— Imploră!

A rătăcit pe hol, privind prin ușile lipsă în alte încăperi identice. A luat scările până la etajul cel mai de sus și a coborât alene înapoi. Ploaia cădea prin lucarna spartă, creând o răpăială constantă și picurând înăuntru. Când a ajuns la etajul unu, i-a atras atenția o licărire ascunsă în umbră. S-a apropiat, ridicându-se pe vârfuri și mijind ochii, încercând să vadă clar ce e. Fusese ascuns strategic ca să fie aproape invizibil în umbră.

De sus o privea un ochi uman încastrat în sticlă. Când Helena s-a mișcat în lateral, ochiul s-a rotit, urmărind-o. I-a trecut un fior pe șira spinării. Nici măcar nu știa că e posibil să animezi doar o parte a corpului, dar ochiul acesta era indiscutabil animat. Perfect conservat. Îndreptat astfel ca să poată vedea din umbră întregul palier. Așa știa Kaine întotdeauna când se afla ea acolo.

A stat pe trepte o jumătate de oră până ce Crowther a ieșit din încăpere. Știa că probabil n-o să-i povestească nimic despre înțelegere, dar spera ca, după ce o făcuse să aștepte, să-i spună măcar ceva. El s-a oprit doar și a măsurat-o din priviri.

— Bine lucrat, Marino.

CAPITOLUL 49

Februa 1787

Pe măsură ce iarna înainta greoi, atmosfera din Sediu devenea din ce în ce mai sumbră. Zilele erau întunecate și lungi și aerul umed și rece îi pătrundea Helenei în oase chiar și după cele mai scurte plimbări prin curtea principală.

După luni de zile în care își apărase și-și fortificase pozițiile cu succes, Rezistența a fost lovită brusc și în forță. Unul dintre zidurile de pe Insula de Est a fost aruncat în aer de o explozie atât de puternică, încât a dărâmat mai multe clădiri. Au urmat alte explozii și, înainte să înceapă să evacueze supraviețuitorii, înăuntru s-au revărsat necroservii și himerele.

Rezistența a pierdut un batalion și o întreagă porțiune din Insula de Est. Batalionul lui Luc a fost prins într-o clădire, urmărit până la nivelul fluviului, unde a fost încolțit mai bine de o zi, până când Rezistența a adunat suficiente trupe ca să-i salveze. Pierderile au fost îngrozitoare. Jumătate din luptători au fost grav răniți. Un sanitar a fost ucis în timpul retragerii, altul a murit din cauza rănilor în timpul asediului. Luc a ținut la distanță himerele și necroservii ridicând ore în șir un zid de flăcări. Când au fost aduși înapoi, el și Lila erau acoperiți de fum și de murdărie, prea epuizați ca să mai poată vorbi. Soren a suferit o fractură gravă la brațul drept când podeaua de sub el s-a prăbușit. A fost ținut în afara apărării pe durata asediului, îngrijind răniții și privindu-i cum mureau unul câte unul. Refuza să vorbească despre asta.

Înainte ca Helena să se întoarcă la Avanpost, Crowther i-a spus că de acum înainte avea să-l vadă pe Kaine doar o dată pe săptămână. Nu i-a

dat nicio explicație; astea erau pur și simplu noile condiții ale înțelegerii. Când a venit ziua de martis, ea nu știa la ce să se aștepte, cât de diferite ar putea fi lucrurile, dar când a sosit, Kaine a întins cu piciorul prețurile pe podea, fără o vorbă, și a început s-o antreneze ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, cu excepția faptului că n-o mai privea. Ochii lui păreau să treacă prin ea.

— De unde știi toate astea? l-a întrebat Helena când el a încetat s-o mai atace ca să-i arate câteva tehnici prin care putea să rupă brațele adversarului în așa fel încât să-i sfărâme osul sau să-i străpungă pielea, încetinind regenerarea.

— De unde știu orice altceva, a spus el, privind în celălalt capăt al camerei. Când nu poți să mori, oamenii te rănesc întruna până când reușești tu să-i rănești mai mult.

— Îmi pare rău.

El s-a uitat brusc la ea, cu furie în ochi.

— O, da, sunt sigur!

Nu și-au mai vorbit. El a atacat-o, iar ea a trebuit să se apere. A reușit să-l împungă sub braț, dar n-a gustat decât un scurt moment de triumf până când degetele lui au apucat-o de gât și au tras-o aproape. Amândoi au înghețat, privirile li s-au întâlnit și, o clipă, timpul a părut că se oprește în loc. Kaine și-a tras mâna înapoi, cu o privire nimicitoare.

— Trebuie să gândești mai repede decât te miști dacă nu vrei să mori.

Ea a mai ratat de două ori.

— Destul pentru azi!

Kaine i-a întors în sfârșit spatele și, băgând mâna sub mantie, a scos un plic pe care l-a așezat pe masă.

Helena a simțit gheara groazei strângându-i pieptul când s-a dus la geantă și a scos la rândul ei un plic, strângându-l în mână și întorcându-se cu fața spre el.

— Crowther mi-a spus să-ți dau asta.

Privirea lui s-a umplut de un gol de moarte când s-a uitat la ea.

— Ah, da... ordinele mele pentru săptămâna asta.

I-a smuls fără vlagă plicul dintre degete.

— Kaine...

— Fugi, Marino! Am multe de făcut.

HELENA A FOST CEA CARE l-a consultat pe Luc ca să se asigure că e sănătos, înainte de a fi lăsat să părăsească Sediul. El era încă atât de zguduit, încât părea că abia o mai observă, ceea ce era mai bine, căci nu mai schimbaseră o vorbă de la solstițiu. El și Lila se priveau cu o intensitate febrilă, ca și cum doar prezența celuilalt le oferea sprijin.

Dacă s-ar fi putut, Helena i-ar fi recomandat o pauză: câteva săptămâni de recuperare cel puțin. Luc arăta periculos de slăbit și tras la față și starea plămânilor lui o îngrijora, dar nu-și puteau permite acest lux. Amândoi au fost trimiși înapoi pe front, în armură proaspăt lustruită, ca să încurajeze batalioanele deja speriate. Soren a plecat la doar câteva zile după ei.

În fiecare săptămână Kaine o antrena, îi înmâna rapoartele de informații, își lua ordinele și pleca fără măcar o privire înapoi. Nu-și mai vorbeau. Dacă ea îi punea întrebări care n-aveau legătură cu lupta, el le ignora. Părea că între ei se căscase o prăpastie. Dar era bine. Era viu. Putea să-l vadă în fiecare săptămână și să știe că e viu.

Și totuși lui nu părea să-i pese de asta. În ochi i se citea un fel de disperare brută. Până și furia îi era înăbușită, de parcă ar fi fost în viață doar din obligație.

După trei săptămâni, Helena l-a prins de încheietură când el a apucat plicul de la Crowther.

— Uită-te la mine, te rog!

El și-a smuls mâna, dar apoi a privit-o fix în ochi și furia aceea rece i s-a ivit din nou, pentru scurt timp.

— Nu ți-e de ajuns? Mai vrei ceva?

— Nu, l-a privit ea neajutorată. Îmi pare rău. Credeam că…

El a râs sec.

— Poate într-o zi, dac-o să am iar timp, o să-ți fac o listă cu toate lucrurile care nu pot fi reparate cu scuze.

Ea a lăsat mâinile jos.

— Kaine, eu…

— Nu-mi… rosti numele! Urăsc cum sună din gura ta.

I-a smuls plicul din mână și a plecat.

A urmat un alt val de răniți. Helena abia mai putea să țină socoteala tuturor bătăliilor și încăierărilor, a victoriilor și pierderilor. La spital, totul s-a contopit într-un șir nesfârșit de țipete. Timpul a părut să se transforme într-o monotonie terifiantă, întreruptă doar de ostilitatea rece a lui Kaine.

Căuta să aibă mereu ceva de făcut. Cu permisiunea Rheei, a testat un tratament pentru Titus, dar el a reacționat prost, doborât de o febră, punând imediat capăt încercării ei.

Era lăsată în voia sorții. De capul ei. Toți ceilalți păreau să vină și să plece – chiar și celelalte tămăduitoare erau trimise o dată la câteva săptămâni la noul spital din sudul insulei, însă Helena rămânea mereu la Sediu. Ilva și Crowther nu-i mai cereau decât să le transmită ordinele.

Helena era un lanț de gâtul lui Kaine și misiunea ei acum era să reziste.

SE ÎNTORCEA DE LA AVANPOST când i s-a încins brățara de la spital. A alergat tot drumul înapoi. Sub poartă a văzut pe jos sânge mânjit. Străjerii o așteptau.

— Unde-ai fost?

— Cine? Ce...? a gâfâit în timp ce ei o controlau.

— Lila, a spus unul din paznicii mai tineri. Și Soren.

Groaza i s-a revărsat Helenei prin vene ca o otravă.

— Unde-i Luc...?

Gărzile au șovăit și ea a știut înainte ca străjerul mai în vârstă să răspundă.

— A dispărut.

Trupul ei se mișca, dar mintea îi înțepenise în timp ce fugea spre spital. *Nu!* Nu se putea așa ceva.

Când a intrat, în secția de urgențe era un tumult când a intrat. Elain s-a întors imediat spre ea, cu mâinile pline de sânge și chipul alb de panică.

— Nu-mi funcționează rezonanța! a exclamat ea cu glas strident de spaimă. Nu pot să opresc hemoragia!

Lila era întinsă pe un pat, plină de pământ, de noroi și de sânge. Rămășițele armurii erau zdrobite și sfâșiate, hainele zdrențuite, ca și cum ar fi fost prinsă într-o explozie. Infirmierele îi tăiau chingile și-i transmutau armura ca să i-o scoată. O rană adâncă îi brăzda fața de la tâmplă până la obraz și dedesubt, la ceafă, sângele îi țâșnea dintr-o gaură mare și adâncă.

— Nu înțeleg ce se întâmplă! a spus Elain în timp ce Helena se spăla pe mâini cu apă clocotită și le băga în soluție de fenol. Cred că e ceva înăuntrul ei, dar nu-mi funcționează rezonanța! Când încerc s-o simt, e ca și cum... mâinile mele...

— Și Soren? Sau doar Lila?

— Nu știu, nu l-am verificat. Abia acum i-am adus. Ea sângerează și eu nu simt nimic!

— Verifică-l pe Soren! a spus Helena. Am nevoie de sanitari pentru Lila și de sora Pace. Spune-i să vină în clipa asta!

S-a apropiat de Lila. Dacă n-avusese coiful, ceafa era unul dintre puținele locuri neacoperite de armură. Patul era îmbibat de sângele ei. Fusese conectată la o perfuzie intravenoasă cu substituenți de plasmă, dar n-avea să-i fie de folos dacă nu reușeau să-i oprească hemoragia.

Capul îi atârna Lilei pe spate. Era conștientă încă și murmura încontinuu:

— ... i-am spus... să fugă. I-am... i-am spus... s-să fugă...

Helena și-a folosit rezonanța și a simțit perturbarea îngrozitor de familiară a nuliului. Sperase să se înșele. Să fie doar isteria lui Elain sau

chiar și epuizarea. Orice, numai asta nu. Nuliul era mult mai puternic decât fragmentele pe care le recuperase din Kaine. Fusese modificat într-un fel ca să intensifice efectul.

A încercat să-și facă măcar o idee despre mărimea obiectului care fusese introdus în cavitatea toracică a Lilei și să stabilească dacă, apăsând pe rană, nu riscau cumva să-i perforeze inima. Era ca și cum ar fi privit prin ceață. Când a încercat să caute zona cu cea mai mare disonanță, și-a simțit mâinile parcă adormite și nervii înțepați cu mii de ace mici.

Era ceva lung și subțire; probabil îi perforase plămânul și-i zgâriase poate inima, însă era greu de spus. Era mult mai rău decât ce încercaseră să contracareze ea și Shiseo.

—Ce e? a apărut lângă ea sora Pace.

Helena apăsa un tifon peste rană, încercând să oprească sângerarea. Lila tăcuse.

—E nuliu. E nevoie de intervenție manuală ca să-l scoatem. Maier n-are pregătirea necesară, dar dumneavoastră ați lucrat în spitale pe vremea când se mai practica, nu-i așa?

Sora s-a albit la față.

—E mult de atunci. Și doar am asistat.

Helena a tras brusc aer în piept. Nu putea să-și dezvăluie propria experiență chirurgicală cu nuliul.

—Eu îl... ajutam pe tata câteodată. Dacă dumneavoastră faceți operația și eu o țin stabilă, poate reușim. Soren e...?

Se temea să afle dacă Soren are răni de nuliu. Dacă ea și sora Pace ar fi trebuit să aleagă pe care dintre gemeni să-l salveze, protocolul dicta că trebuia tratată persoana cu cele mai mari șanse de supraviețuire, însă, ca prim paladin, Lila avea întâietate.

—Îl pot tămădui ceilalți, a spus sora-șefă. A încasat o lovitură urâtă la cap, dar nu e ceva ce nu poate face și Elain.

Helena a închis ochii, străduindu-se să rămână calmă, încercând s-o forțeze cu voința ei pe Lila să supraviețuiască, fiindcă de data asta nu-i putea face nimic altceva.

—Mut-o în sala de operație! a spus sora Pace. Sunt sigură că Maier o să ne ajute cât poate. O să avem nevoie de sanitari și de asistente. Mă duc să le fac instructajul. Tu ține-o stabilă!

Helena îl asistase pe tatăl ei la operații doar de câteva ori. Înainte de masacru. Atentă și cu sânge-rece în momente de criză, spusese el. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

A înmâna instrumente chirurgicale era cu totul altceva decât o face o operație fără rezonanță. Nimeni nu era pregătit pentru așa ceva. Nuliul pe care-l cunoșteau ei interfera doar când lucrau direct cu el. Cel de acum era mult mai difuz.

După ce Lila a fost sedată, sora Pace a introdus cu grijă o pensă lungă în rana de deasupra claviculei și a scos încet din ea o țepușă lungă și ruginită. Era fragilă și deja se degrada din cauza aliajului instabil. Se tot rupeau fărâme din ea, silind-o să scotocească din nou în rană și să le îndepărteze bucată cu bucată. Helena simțea cu rezonanța ei că, deși mare parte din țepușă fusese scoasă, cioburile rămase se dizolvă în sângele Lilei. Nuliul i se răspândea prin corp ca o ceață densă, tot mai greu de străbătut.

Fragilitatea nuliului era un dar și un blestem în același timp. Luase traseul cel mai ușor de urmat. Plămânul avea o perforație minoră, dar inima și esofagul erau intacte. Nuliul rămăsese în cavitate, însă fragmentele se împrăștiaseră peste tot, iar aliajul era atât de instabil, încât se dizolva rapid. Sora și-a șters fruntea cu o cârpă.

— Trebuie să facem o toracotomie ca să scoatem bucățile. E destul de stabilă?

Un chirurg alchimic precum Maier putea, în mod normal, să facă o toracotomie fără să deschidă pacientul. Era nevoie doar câteva tăieturi suficient de mari ca să introducă în ele uneltele subțiri. Cu ajutorul rezonanței și al cunoștințelor de specialitate, instrumentele deveneau o prelungire a degetelor și simțurilor chirurgului.

Helena nu și-a întins rezonanța, mulțumindu-se s-o palpeze pe Lila ca să-i verifice funcțiile vitale, pentru că era mai simplu decât să încerce să se orienteze prin interferență.

— Deocamdată rezistă.

Au făcut o tăietură între coastele Lilei, folosind depărtătoare improvizate ca să răşchire oasele și să ajungă la toate cioburile rămase. Bucățile erau de diferite mărimi și se fărâmițau dacă nu erau extrase cu grijă. Plămânii și inima Lilei erau brăzdați de tăieturi și de zgârieturi de la cioburi, răni care ar fi putut fi tămăduite cu ușurință dacă Helena și-ar fi putut folosi rezonanța, dar care acum erau migăloase și periculoase, necesitând suturi manuale.

Procedura le era complet nefamiliară, iar timpul lucra împotriva lor. Cu cât nuliul avea mai mult timp să se descompună și să i se răspândească în sânge, cu atât creștea riscul să moară din cauza toxicității metalului. Operația îi împingea trupul la limită și Lila trebuia să supraviețuiască prin forțe proprii.

Helena aspira manual sângele, menținându-i bătăile inimii în timp ce sora Pace o opera. O asistentă îi dusese cioburile mai mari lui Shiseo, ca să le analizeze și să sintetizeze agentul sechestrant, dar tratamentul n-avea să fie gata decât peste câteva ore. Până reușeau să elimine metalul din sângele Lilei, riscau să nu se poată folosi deloc rezonanța asupra ei.

— Acum lavajul toracic, a spus în sfârșit sora, lăsând uneltele deoparte.

Avea ochii roșii de încordare când au terminat. A preluat Maier, ca să facă suturile. Cusăturile lui au ieșit excelente, dar era vizibil zguduit în timp ce lucra.

Helena a ridicat privirea și a văzut că afară se întunecă.

— Ar trebui să văd ce face Soren.

S-a simțit ciudat când s-a spălat pe mâini. Abia dacă-și folosise rezonanța, dar capul îi zvâcnea după presiunea ultimelor ore. Ieșind din sala de operații, a găsit aproape tot spitalul strâns în jurul unui pat.

Soren era treaz și ridicat pe perne. Toate perdelele din jurul patului fuseseră trase laoparte și în fruntea mulțimii adunate se afla Ilva. Brațul lui Soren era în atele și jumătate de față îi era acoperită de bandaje. Clătina întruna din cap.

— Nu... nu-mi amintesc. S-a întâmplat foarte repede.

— Ai recunoscut pe cineva? Ți s-a părut măcar că vezi vreo față familiară? l-a întrebat Ilva, prinzându-l de încheietură.

— Nu știu, a repetat el cu voce tot mai încordată. A fost... o explozie. M-a lovit ceva. Nu știu dacă am leșinat câteva secunde sau câteva minute. Când m-am ridicat, nu mai vedeam. Luc dispăruse, iar Lila era la pământ, sângerând. Repeta întruna: „I-am spus să fugă." N-am știut unde să-l caut, așa că m-am întors.

— N-a existat niciun avertisment? Întrebările păreau să țâșnească din Ilva. Era vizibil tulburată. Niciun fel de semn? Cine conducea batalionul?

— Eu... Soren s-a strâmbat la față, părând să se chinuiască să-și aducă aminte.

— Am spus mereu că a fost o greșeală să acceptăm un paladin femeie, a spus Matias. Dac-aș fi fost Mare Șoim pe atunci, n-aș fi acceptat niciodată o asemenea încălcare a tradiției. Te-am avertizat, Ilva, că Luc are o slăbiciune pentru ea, dar nu: Lila Bayard e prea ieșită din comun ca să nu lupte pentru el. Acum uite ce s-a întâmplat!

— Taci din gură! a mârâit Ilva peste umăr, strângând în continuare încheietura lui Soren. S-a răsucit apoi la loc și l-a scuturat. Ți-a spus că Luc s-a predat? S-a dat pe mâna lor din cauza Lilei?

— Nu știu, aproape a șoptit Soren.

Elain stătea lângă patul lui, prea impresionată de numărul membrilor Flăcării Eterne adunați în jur ca să intervină.

— Dați-mi voie! a spus tăios Helena, făcându-și loc cu coatele prin mulțime. Soren Bayard are o leziune la cap. Nu e recomandabil să-l stresați.

Toată lumea s-a întors spre ea.

— Lila e trează? Poate răspunde la întrebări? a întrebat Ilva, ridicându-se imediat în picioare.

Helena a clătinat scurt din cap.

— Nu e disponibilă pentru nimic. I-am făcut o operație manuală extinsă ca să-i scoatem o țepușă de nuliu cu care fusese înjunghiată, dar aliajul s-a descompus și i s-a răspândit în fluxul sangvin. Până când e eliminat, o să interfereze cu *orice* fel de rezonanță.

— Cât o să dureze?

Panica de pe chipul Ilvei era evidentă. Helena a clătinat din cap.

— O ținem acum sub anestezie, dar suntem ca orbii. Se poate trezi în următoarele ore sau ar putea dura zile întregi. Lila e foarte puternică, dar și ei de data asta o să-i fie mai greu decât la alte răni. Nimic nu e încă sigur.

Soren se lăsase pe spate și părea în pragul unui atac de panică, însă Ilva s-a ridicat ca o viperă.

— Credeam că v-ați pregătit pentru o asemenea situație, a spus. Ce-ați făcut în tot timpul ăsta?

Helena a strâns din dinți. De ce era întotdeauna vina spitalului când lucrurile mergeau prost? Dacă ea ar fi ieșit și le-ar fi spus că operația a reușit și că Lila se scoală deja din pat, toți s-ar fi grăbit să-i aprindă flăcări lui Sol în catedralele periheliului, în semn de mulțumire. Dar veștile rele erau întotdeauna vina spitalului.

Ce bine era să fii zeu!

— Aliajul a fost modificat, iar interferența e mult mai intensă. Procedurile manuale nu sunt simple, mai ales într-un spital unde doar *două* persoane au experiența necesară. Dacă vreți ca spitalul să fie pregătit pentru operații manuale, Marele Șoim trebuie să aprobe cadavrele pentru practică, așa cum am cerut acum *câteva* luni.

Matias a tușit de parcă s-ar fi înecat și dintr-odată arăta ca și cum nu-și dorea de fapt să fie acolo. Ilva strângea bastonul în mână, dar părea gata să se prăbușească. Odată cu pierderea lui Luc părea că-i fugise pământul de sub picioare.

— Atunci consultă-l! a spus ea, îndepărtându-se cu pași șovăitori de patul lui Soren. Consiliul se întrunește într-o oră. Vreau rapoarte complete despre amândoi.

Toată lumea a ieșit din cameră. Helena arunca priviri furioase și, smucind din cap, i-a făcut semn lui Elain să tragă perdelele la loc și s-a așezat lângă Soren. El căzuse pe pernele care-l sprijineau, plin de tăieturi recent tămăduite. Helena și-a dat seama de îndată ce și-a folosit rezonanța că-și pierduse ochiul drept. Ceea ce-l lovise îi fracturase orbita și i-o zdrobise. Degetele au început să-i tremure.

— N-o să mă ierte niciodată, a șoptit el.

Ea nu știa dacă vorbește despre Ilva sau despre Lila. I-a strâns mâna.

— Dac-ai fi plecat după Luc în starea asta, ați fi fost poate toți trei morți. N-ar fi ajutat la nimic. Sunt sigură că acum îl caută mai mulți, pentru că te-ai întors.

Elain se descurcase bine cu tămăduirea lui. Avusese mai multe oase rupte, inclusiv același braț pe care și-l rupsese cu doar câteva săptămâni în urmă. Nu se vindecase complet și probabil avea să rămână cu sechele.

— Crezi că mai e în viață? a întrebat Soren.

Helenei i s-a strâns inima. Nu-și putea imagina vreun motiv pentru care Nemuritorii nu l-ar fi ucis imediat pe Luc.

— Până când vom ști sigur că e mort, o să presupunem că e viu. Și o să-l aducem înapoi, a spus, silindu-se să sune plină de speranță. Acum nu-ți mai face griji! Trebuie să-ți verific capul.

Avea o contuzie, dar grosul loviturii îl încasaseră ochiul și osul arcadei. După toate vizitele făcute lui Titus, Helena ajunsese să cunoască mai bine creierul. Simțea că-l înțelege mai bine și că măcar poate să pună un diagnostic corect, fără să mai ezite. Elain nu știuse ce să facă cu ochiul distrus și-l lăsase așa, punând doar un bandaj peste el și reparând numai osul.

— Soren, ochiul tău drept e...

— Știu, a zis el scurt, ca și cum nu conta. Pot să lupt în continuare, nu?

Mâinile Helenei s-au oprit brusc.

— Ți-ai rupt brațul și ți-ai pierdut jumătate din câmpul vizual. O să fie nevoie să te adaptezi. Ai să fii vulnerabil. N-o să vezi ce vine din dreapta.

— O să întorc capul, a spus el cu voce monotonă. Bună treabă, gâtul!

Helena a oftat.

— Nu te mai întorci pe front. Cel puțin câteva săptămâni.

El a clătinat din cap.

— Lila nu poate lupta. Trebuie să-l aduc pe Luc înapoi înainte să se trezească. Nu se poate să se trezească și să afle că nu m-am dus după el.

I-a tremurat bărbia. În doisprezece ani de când îl cunoștea, Helena nu-l văzuse niciodată plângând. El a plecat privirea.

— Nu le-am zis, dar ea mi-a spus s-o las, să mă duc să-l caut. Dar nu m-am dus. I-am zis că mă duc de îndată ce o las pe ea la loc sigur...

A încercat să se dea jos din pat. Helena n-a avut nevoie decât de o mână ca să-l împingă la loc. Soren abia dacă avea putere să stea în capul oaselor.

— Trebuie să mă ocup de țesutul vătămat din ochiul tău, i-a spus cu o voce care voia să sune ferm.

El a ignorat-o și a dat s-o împingă, dar ea era acum destul de pricepută la luptă. I-a îndoit mâna și și-a strecurat degetele la ceafa lui. A fost nevoie doar de o fărâmă de rezonanță și singurul lui ochi rămas s-a dat peste cap. Soren s-a prăbușit în nesimțire. Helena i-a închis ușor pleoapa, ca să nu i se usuce.

— Îmi pare foarte rău, a șoptit ea, apucându-se de treabă.

Dacă în orbita lui ar mai fi rămas ceva intact, ar mai fi existat o mică șansă să-i salveze măcar o parte din vedere, dar ochiul era zdrobit. Helena a îndepărtat tot țesutul ce nu mai putea fi salvat, ca să nu putrezească sau să se infecteze, apoi l-a bandajat iar cu grijă. Peste câteva săptămâni, cineva avea să-i facă un ochi de sticlă frumos sau poate să-i șlefuiască o piatră prețioasă.

Presupunând că Rezistența avea să mai existe peste câteva săptămâni.

Chiar când ea își terminase treaba a sosit Rhea. Cei doi gemeni nu mai fuseseră de mult internați amândoi în spital. Chipul Rheei era stoic, dar ochii ei se roteau iscoditori când s-a apropiat de pat.

— Tocmai am terminat. Pot să-l trezesc, a spus Helena, acoperind repede țesutul ocular cu o pânză.

— Nu, lasă-l să se odihnească! a zis ea. S-a așezat încet pe marginea patului, studiind partea de față neacoperită. Băiețelul meu, a murmurat ea, ca și cum s-ar fi temut că-l poate trezi.

Helena a făcut un pas înapoi, neștiind dacă Rhea voia intimitate sau răspunsuri.

— Era foarte micuț când s-a născut, a spus Rhea, punând o mână peste a lui. Titus îl ținea în palmă. Doctorii nu credeau că va supraviețui. Lila a ieșit roșie și țipând, dar micuțul meu Soren era doar o umbră de copil. Tăcut și palid. Chiar și când îi era foame, abia scotea un sunet. Se ținea întotdeauna după Lila, nu făcea nicio poznă singur, dar era mereu alături la năstrușniciile ei. Rhea a râs întretăiat, ca un suspin. Când s-au născut, mi s-a părut că fac ceva măreț. Gemeni. Doi copilași pentru familia Bayard. Micii noștri paladini. Trupul Rheei tremura, dar ținea în continuare mâna lui Soren. Iar acum Titus nici măcar nu știe ce le-au făcut scumpilor noștri copii – nu mai am decât *bucăți* din toți ai mei.

S-a aplecat peste Soren. Trupul i se zguduia, dar plângea în tăcere. Era un meșteșug să plângi așa; trebuia învățat. Helena s-a strecurat afară, lăsând-o să jelească.

ȘEDINȚA A FOST SOBRĂ. ILVA stătea la masa Consiliului, părând aproape ametită în timp ce se prezentau rapoartele. Atacul avusese loc în părțile joase a Insulei de Est. Luc și Lila conduceau batalionul spre Sediu; mergeau pe lângă o clădire dezafectată și, imediat ce ei doi trecuseră de ea, se produsese o explozie. Clădirea se prăbușise. Soren se aflase la marginea exploziei și fusese azvârlit de unda de șoc. Numai doi alți soldați supraviețuiseră, pentru că rămăseseră în urmă. Fuseseră prinși sub dărâmături, cu răni minore.

Se descoperiseră semne de luptă, urme de arsură și o baltă de sânge, probabil al Lilei, rămășițe umane carbonizate – necroservi, se presupunea – și

un strigoi al cărui talisman fusese smuls. Săbiile, inelele și celelalte arme ale lui Luc fuseseră găsite scoase și abandonate, ca și cum mai întâi ar fi plecat și abia apoi ar fi fost dezbrăcat.

Nu se primise nicio veste de la Nemuritori. Nicio proclamație că Luc ar fi fost mort sau măcar capturat. Străjerii fuseseră instruiți să fie pregătiți pentru posibilitatea ca el să reapară reanimat sau posedat de un strigoi. Dacă revenea, trebuia exercitată cea mai mare precauție. Nimeni nu trebuia să creadă într-o evadare miraculoasă. Pe măsură ce timpul trecea, întrebările se înmulțeau. De ce l-ar păstra Nemuritorii în viață? N-ar fi anunțat dacă e mort? Sau îl țineau ostatic ca să negocieze o predare? Dacă era ostatic, de ce nu luaseră legătura cu Rezistența?

— Până când n-o să știm că Lucien e mort, vom presupune că e în viață, a spus Ilva cu voce glacială, trezindu-se din transă când unul din metalurgii principali a menționat planurile pentru situații extreme. Nemuritorii n-au niciun motiv să ascundă că l-ar fi prins. Au trecut douăsprezece ore și n-am primit niciun semn. Ar putea fi un indiciu că lucrurile nu sunt chiar așa cum par.

La sfârșitul ședinței, Matias s-a ridicat, anunțând că are de gând să implore cerurile să-l aducă pe Luc înapoi în siguranță. Mulți dintre cei prezenți l-au urmat. Ilva a rămas la masă, discutând cu Crowther.

— Marino, vreau să vorbim înainte să pleci, a spus ea când Helena s-a ridicat să se întoarcă la spital.

Helena a așteptat până când camera s-a golit. Ilva a făcut un gest cu mâna și străjerii au închis ușa cu canaturi.

— Te duci la Avanpost. O să-l folosim pe Ferron, a spus Ilva cu glas tăios. Vreau tot ce știe sau ce poate afla despre circumstanțele capturării lui Luc. Și o explicație pentru faptul că n-am primit niciun avertisment.

— Sigur.

Se așteptase la asta.

— Spune-i că e o misiune crucială, a adăugat Ilva când Helena dădea să plece. Exact așa să-i spui, Marino! E prioritatea lui absolută! Dacă are cumva ocazia să-l recupereze pe Luc, asta ar fi preferabil pierderilor pe care le-am suferi într-o operațiune de salvare.

Aveau de gând să-l sacrifice pe Kaine ca să-l recupereze pe Luc. Era alegerea evidentă. Un troc simplu pe care l-ar face orice strateg. Dar...

— Bine, a spus ea cu voce lipsită de viață.

Lumithia atârna pe cer ca un disc uriaș de argint, atât de aproape de Apogeu, încât eclipsa complet planetele, lăsând cerul nopții ca un abis

negru nesfârșit deasupra capului. Lumina ei argintie strălucitoare proiecta umbre izbitoare în tot orașul.

Când a ajuns pe palier în fostul bloc muncitoresc, Helena s-a oprit o clipă și a pășit intenționat în raza argintie de lumină ce se revărsa prin luminatorul spart, ridicând ochii la ochiul ascuns în colț. Apoi a așteptat.

A fost o așteptare lungă. Ferestrele zornăiau de vânt, dar ea n-a auzit nimic până când ușa s-a deschis cu un mic pocnet și Kaine a pășit înăuntru. Toată înfățișarea lui părea mai tăioasă.

— Ce s-a întâmplat?

În clipa când a întrebat-o, Helena și-a dat seama că el nu știe. Ilva avusese dreptate: dacă Nemuritorii îl prinseseră pe Luc, informațiile erau ținute secrete.

— A avut loc un atac astăzi. O explozie, i-a spus și vocea i-a tremurat. A ucis mare parte dintr-un batalion; Bayarzii abia au supraviețuit, iar Luc... lipsește.

— Ești sigură?

Ea a dat rigid din cap.

— Au folosit o armă făcută din aliajul ăla care interferează cu rezonanța. Noi îi zicem „nuliu". Lila a fost înjunghiată și aproape omorâtă cu el. Nu știai că se pregătește așa ceva?

El a scuturat încet din cap.

— Nu. Se bănuiește că există un spion din cauza... unor sabotaje recente. Și n-am avut răgaz să fiu la fel de prezent ca înainte.

Helena a coborât privirea, trăgând aer adânc în piept înainte să vorbească.

— Trebuie să-l recuperăm pe Luc. Mi s-a cerut să-ți spun că e o misiune crucială. Prioritatea ta absolută.

— Am înțeles...

— Orice fel de informații poți obține despre capturarea lui, cine l-a prins, unde e, dacă e viu... Consiliul vrea să... – cuvintele i s-au oprit în gât – ... să faci tot ce poți.

— Firește, a răspuns el și s-a întors să plece.

Ea s-a uitat la spatele lui, la cum i se mișcau umerii, unul lăsat în jos când a întins mâna spre mânerul ușii. Nu știa dac-o să-l mai vadă vreodată.

— Stai! i-a spus.

El s-a oprit, dar nu s-a uitat înapoi.

— O să te chem când am ceva, a răspuns.

— Kaine... când te-am sărutat, am...

El s-a întors dintr-odată. Într-o clipă era în fața ei, cu o expresie veninoasă, rânjită.

— Serios? Vrei să discutăm asta chiar acum?

Ea simțea un nod atât de dureros de vinovăție în gât, încât abia putea să vorbească. Dar era disperată.

— Poți măcar te uiți la mine?

O sclipire crudă a pătruns în ochii lui când a privit-o drept în față. Helena i-a resimțit atenția aceasta completă ca un pumn în plex.

— Vrei să mă uit la tine? Vocea lui era lejeră, aproape măgulitoare, dar furia îi stătea la pândă nu departe. S-a aplecat spre ea. Bine. Mă uit. Trebuie să recunosc, e încântător să văd toată vinovăția din ochii tăi. A rânjit disprețuitor și s-a tras înapoi. Înainte credeam că servitutea mea față de Marele Necromant e cea mai crudă formă de sclavie imaginabilă, dar trebuie să recunosc că *pălește* pe lângă tine. A înclinat puțin capul. Cel puțin înainte mă puteam consola că nu e vina mea. Nu puteam decât să accept ce mi se cerea ca să-mi protejez mama. E cu totul altceva când nu pot învinovăți pe nimeni în afară de mine. A ridicat mâna și degetele lui înmănușate i s-au strâns pe gât și au tras-o înainte. La urma urmei, eu te-am ales.

Helena l-a privit în ochi și i-a văzut deznădejdea aceea cumplită cu care se uita mereu la ea.

— Îți invidiam naivitatea, cum mă credeai bun și nu-ți dădeai seama că totul a fost o capcană de la bun început. Când m-ai implorat să-ți dau o șansă să mă vindeci, am cedat. Când m-ai atins, nu te-am dat laoparte. M-am gândit: „Care-i problema? O să se termine curând, iar viața mea e de atâta vreme lipsită de căldură."

Helena nu și-a dat seama că începuse să plângă până când degetul lui nare nu i-a atins obrazul.

— Când mi-am dat seama că greșisem calculele, deja te strecurași în inima mea. Erai atât de ușor de citit, dar asta n-a făcut decât să amplifice totul: să știu că m-ai fi lăsat să-ți fac orice cu speranța că asta i-ar fi salvat pe toți ceilalți, chiar și pe cei care n-au făcut decât să te vândă. Cel puțin, când mi-am vândut eu sufletul, a fost mama care s-a prăbușit de durere, implorându-l pe Marele Necromant să-mi ia ea locul. Cred că, în anumite privințe, sunt mai norocos decât tine.

Helena a suspinat încet.

— După ce aproape ai sângerat aici de era să-ți dai duhul, m-am gândit: „Pot cel puțin s-o țin în viață. Merită să aibă pe cineva căruia-i pasă suficient ca să *încerce* s-o țină în viață." Credeam că până la urmă ai să renunți, dar tu ai face orice ca să-i salvezi pe cei de care te simți responsabilă. Bineînțeles că te-ai folosi de vinovăția ta ca să profiți de a mea, a râs el încet și dureros. Sunt sigur că e ceva poetic în toate astea, dar în clipa asta nu simt decât niște lanțuri noi la gât. I-a dat drumul și s-a îndepărtat de ea, luând-o spre ușă. Deci iartă-mă dacă nu-mi place să te privesc. Încă nu m-am obișnuit cu rosătura lor.

SOREN STĂTEA LÂNGĂ LILA CÂND Helena s-a întors la spital, cu inima moartă în piept. În absența ei nu fuseseră decât ședințe și certuri în care nu se ajunsese la niciun acord despre ce-ar trebui făcut. Helena știa că Luc e cel care-i ține pe toți uniți, dar era uimitor să vadă cât de rapid se prăbușește totul.

Părul Lilei era tuns băiețește, iar zona din jurul rănii îi fusese rasă. Fața îi era atât de umflată și de vânătă, încât devenise aproape de nerecunoscut. Cusăturile atent făcute de Maier încercaseră să unească pielea sfâșiată, dar cicatricea avea să-i rămână pentru tot restul vieții.

— E mai mică decât mine, știi, nu? a spus Soren.

Helena a încuviințat.

— Nimeni nu-și închipuie vreodată.

S-a aplecat spre Lila și i-a șoptit ceva la ureche, cu voce atât de scăzută, încât Helena n-a deslușit cuvintele. Apoi s-a îndreptat de spate și a ieșit. Helena l-a urmat. Golul de sub ochiul rămas arăta ca un crater. Era tras la față, iar în jurul gurii și la coada ochiului i se vedeau riduri de durere. Cineva îi îndepărtase deja ghipsul. Elain.

— Vino! i-a spus Helena trăgându-l într-o secțiune despărțită cu perdele și punându-l să se așeze.

I-a tratat mai întâi brațul și mâna. Osul fusese reparat bine, dar fractura era recentă, așa că riscul să se rupă din nou era crescut. Ea știa că Soren n-o să fie prudent. Avea să plece pe front imediat ce era chemat. Nu putea decât să-l vindece cât mai temeinic, imitând felul în care se regenera corpul lui Kaine, nu doar reparându-l, ci readucându-l la starea anterioară.

— Am nevoie de ajutorul tău, a spus el când Helena i-a fixat un nou bandaj peste ochi.

Mâinile ei s-au oprit din lucru.

— Pentru ce?

— Am nevoie de o tămăduitoare și tu ești cea mai bună.

Ea a făcut un pas în spate, înclinând capul ca să-i studieze fața, chiar dacă expresia lui era întotdeauna evazivă.

— Soren, ce-ai făcut?

El a ridicat o sprânceană.

— Nimic... încă. Pe buze i s-a întins o umbră de zâmbet neajutorat. Trebuie să-mi promiți că mă ajuți ca să-ți pot spune.

Helena a ezitat. Pe lângă Luc sau Lila, Soren n-avusese niciodată nevoie să-și facă propriile trăsnăi. Lila glumise odată că e ca un motan, prefăcându-se indiferent, dar cumva mereu în aceeași cameră cu tine. Soren singur era o enigmă. Helena nu știa ce-ar putea face când avea de ales de capul lui.

— Bine, promit. Spune-mi!

— Nu aici, i-a zis el, ridicându-se în picioare.

Au părăsit Sediul, au străbătut mai multe alei și au intrat într-un magazin abandonat.

— Am adus o tămăduitoare, a spus el când au intrat în încăperea din spate, cu mâna pe umărul Helenei, împingând-o peste prag ca și cum altfel ea ar fi fost în stare s-o zbughească.

Ceea ce Helena poate că ar fi făcut, având în vedere cât de clar fusese premeditată prezența ei aici. În încăpere, înarmați din cap până-n picioare, așteptau cei doi membri rămași ai unității lui Luc, Alister și Penny, plus Purnell, informatoarea lui Crowther de la spital, care i-a evitat cu atenție privirea.

— Pe Marino? a spus Alister. Credeam că aduci un sanitar.

— N-ar fi fost suficient de bun, a spus Soren, apropiindu-se de masa din centrul camerei.

Helena rămăsese în urmă.

— Avem nevoie de o tămăduitoare. Ea e cea mai bună.

— Hm, poate... a zis Alister neîncrezător. Dar n-a fost niciodată pe front. O să fie ca o piatră de moară într-o luptă. La fel ca ea, a arătat el spre Purnell. Ai să ne omori pe toți dacă nu ne iese la perfecție.

— N-avem nevoie să lupte. Putem lupta *noi*. Singurul lucru pe care noi nu-l putem face e să fim siguri că-l scoatem pe Luc viu de acolo. Hel se pricepe cel mai bine la asta. Nu știm în ce stare o să fie când îl găsim. Ea poate repara orice.

Helena nu știa dacă să-i fie recunoscătoare lui Soren pentru încrederea pe care i-o acorda.

— Ai fost vreodată în linia întâi? a țintuit-o Alister cu privirea.

— Nu.

— E o nebunie, a declarat el. Aș merge cu tine oriunde, Soren, dar ăsta nu e un plan bun. Dacă Luc e în stare gravă și noi n-o avem decât pe ea? O să-l care ea afară?

— O ajut și eu! a intervenit brusc Purnell. După ce vă arăt drumul, pot să vă ajut cu Luc. Mă pricep la chestii medicale.

— Soren, a spus Helena cu voce încordată. Pot să vorbesc cu tine? L-a tras afară. Ce faci?

— Îl recuperăm pe Luc, i-a răspuns el.

— Da, am înțeles asta, a spus ea și l-a scuturat, fără să-i pese că e rănit, pentru că Soren se pregătea să se sinucidă. Abia te-ai recuperat. De ce e Purnell aici?

— Sofia?

De când se tutuia Soren cu infirmiera?

— Da, infirmiera. Știi cine e?

— E cea care știe unde am putea să-l găsim pe Luc.

Helena a încremenit dându-și seama de ce era Purnell acolo. Toată operațiunea purta amprenta lui Crowther. Asta nu era o misiune de salvare

gândită de Soren, ci era Crowther care trăgea iar sforile. Dar atunci ce avea de gând cu Kaine? El era doar o diversiune? Sau Crowther făcea asta pentru că spera să evite pierderea prematură a lui Kaine?

A scrâșnit din dinți.

— Și de unde știe? a întrebat, încercând să-l facă pe Soren să vadă cât de nebunesc e totul.

El a zâmbit crispat.

— Crowther a pus-o să ne supravegheze, dar ei nu-i place. I-a mărturisit lui Luc acum ceva vreme. A văzut hărțile unei închisori secrete la care se poate ajunge pe canalele de pe Insula de Vest.

— Soren! a răsuflat Helena, închizând ochii. De unde-ar fi văzut ea asemenea hărți?

Soren a ridicat din umeri, fără să pară interesat.

— Crowther o folosește ca să ducă mesaje. Probabil a tras cu ochiul.

Dacă Crowther era creierul din spatele operațiunii, Helena voia să-l vadă implicat direct, să le dea instrucțiuni clare despre cum credea el c-o să meargă lucrurile, nu să le lase la nivelul „unei infirmiere care a văzut o hartă". Era sătulă de felul cum Ilva și Crowther apelau la manipulare pentru a face să se petreacă „miracole". Ca și cum nu puteai miza pe oameni decât dacă-i păcăleai.

— Dacă-i așa, atunci Crowther știe despre închisoarea asta și s-ar putea să aibă mult mai multe informații decât o simplă hartă. Trebuie să vorbim cu el.

Soren a scuturat imediat din cap.

— Nu. Consiliul insistă că nimeni nu poate acționa până nu „știm" unde e Luc. Ilva crede că va putea să negocieze un schimb ca să-l aducă înapoi. Nu spune totuși și ce crede că am putea oferi.

Helena știa exact ce avea Ilva în minte.

— Eu sunt dator față de Luc, i-a spus Soren, nu față de Flacăra Eternă. Cât timp Lila nu poate lupta, eu sunt prim paladin. Nu-mi dă Consiliul ordine; sunt dator conform jurământului meu, iar eu i-am jurat credință lui Luc.

Helena crezuse că Ilva și Crowther vor ca Luc să fie salvat de Kaine, să-și riște el acoperirea pentru ca ei să nu-și trimită oamenii lor. Dar, dacă planul acesta eșua, Ilva l-ar fi vândut pe Kaine fără să clipească. Asta însemna că Crowther era silit să acționeze pe la spatele Ilvei. De asta o folosea pe Sofia Purnell ca să-i transmită informațiile relevante lui Soren, singurul în stare să acționeze pe cont propriu.

— În regulă, a spus ea, dând din cap. Vin.

Soren a părut surprins, apoi s-a relaxat de ușurare.

— Bine. Nu cred că pot face asta fără tine.

Helena l-a studiat.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui aveau pleoape grele. Când era gânditor, căpătau o privire melancolică. Acum rămăsese cu un singur ochi, însă Helena i-a recunoscut expresia.

— Am nevoie să faci orice, Hel, orice e necesar ca să-l salvezi. Cu orice preț. Oricine din Rezistență ar muri pentru el; am nevoie de tine pentru că poate fi nevoie de mai mult decât atât.

Ea a holbat ochii.

— Îți dai seama ce-mi ceri?

Soren a ridicat capul cu mândrie.

— Am jurat să-mi apăr principele cu prețul vieții sau al morții. Tu ai spus că, dacă cineva e dispus să moară, mai bine să-i dăm o șansă să continue lupta.

Mâinile Helenei au amorțit.

— Nu poți să-i iei pe ceilalți după tine într-o asemenea misiune. Ai de gând să le spui că de asta m-ai adus aici? *Că m-ai ales pentru că ai pus necromanția ca plan de rezervă?*

A șoptit cuvintele pe un ton furios, însă el a prins-o de braț.

— Nu e singurul motiv. *Ești* cea mai bună. Nu-i iau pe ceilalți în misiunea asta, ci doar pe mine. Dacă nu ne iese, fă tot ce trebuie ca să-i aduci pe toți înapoi! Ai permisiunea mea.

Ea a scuturat din cap.

— Nici măcar nu știu dacă pot. Niciodată n-am…

— Știm amândoi că, dacă cineva poate face vivimanție, poate face și necromanție. Iar dacă e cineva care poate să rezolve asta din zbor, aceea ești tu. N-o să fac nimic prostesc. Doar că… Soren a înghițit în sec. Trebuie să știu c-o să meargă. Hel, trebuie să meargă!

Ea a ezitat încă un moment, dar ce alternative avea? Orice alegere devenise insuportabilă, iar ăsta era prețul pe care ea se oferise deja să-l plătească. A înghițit în sec și a spus:

— Bine. Pentru Luc.

— Pentru Luc. Haide!

Helena tare ar fi vrut s-o încolțească pe Purnell și s-o ia la întrebări despre ce anume știe Crowther și cum se așteaptă el să se desfășoare misiunea, dar infirmiera era mereu în mișcare, plimbându-se prin încăpere, ținându-se departe de ea.

— De unde știți toate astea? a întrebat-o ea tăios, după ce i s-a spus unde se afla închisoarea și că, pentru a ajunge acolo, urmau să treacă printr-un rezervor subteran unde se aduna apa din inundații.

— Cunosc oameni care le folosesc. Iscoade… și alții, când au nevoie de rute de evadare și de refugii, a răspuns Purnell.

— De ce nu sunt păzite mai bine?

Purnell a ridicat din umeri.

— E un labirint. Începătorii nu văd pe întuneric sau se rătăcesc, iar Nemuritorilor nu le place să se târască prin apă murdară.

Helena însăși a simțit că-i vine să vomite la gândul acesta.

— Am înțeles.

— Dar n-o să fie așa de rău. E sezonul inundațiilor, a spus Purnell. O să fie în mare parte apă de munte. Rece, dar nu se compară cu cât de murdară e vara.

Slabă consolare. Helena știa cât de rece e apa provenită din topirea zăpezilor. Numai la gândul de a se târî prin ea, și o dureau oasele.

— Și tunelurile astea ne duc la Luc?

Purnell îi evita din nou privirea.

— Multe dintre punctele vechi de acces la canale au fost acoperite, dar e ușor să le redeschizi dacă ai planul clădirilor. Au fost cercetate acum câteva luni. E o închisoare de mare securitate în comparație cu altele, dar e aproape goală. Ca și cum ar fi păstrată pentru ceva anume.

— Dacă Luc e acolo, înseamnă că au plănuit mult vreme cum să-l răpească, a spus Sebastian cu voce încordată.

Frica i-a despicat Helenei spatele ca un cuțit.

— De ce ești așa sigură că Luc e acolo?

— Dacă nimeni nu știe că l-au răpit, atunci trebuie să-l țină într-un loc secret, a fost tot ce i-a răspuns Purnell.

Helena simțea că implicarea fetei îi zădărnicește deja lui Crowther posibilitatea de a-și nega implicarea. Cu siguranță ar fi putut fi mai vizibil.

— Dacă Luc nu e acolo, n-o să știe nimeni niciodată că am intrat, a spus Soren. Trebuie să mergem în seara asta. Mâine e Apogeul; nivelul apei e deja ridicat și niciunul dintre noi n-o să mai fie suficient de lucid. Ar însemna să mai așteptăm două zile și Luc nu-și poate permite așa ceva.

Helena nu se gândise la asta. Luc fusese prins chiar înainte de Apogeu. De ce? Doar ca să îngreuneze eforturile de salvare? Sau era o coincidență?

Planul avea doar contururi vagi de plan. „Intrați, găsiți-l pe Luc, ieșiți!"

Sarcina Helenei era s-o țină pe Purnell aproape și să n-o lase să încurce pe nimeni. Orice luptă rămânea în seama celorlalți. Când aveau să-l găsească pe Luc, ea avea să-l examineze, să se asigure că e încă în viață și, la nevoie, să-l tămăduiască cât mai repede. Apoi avea să-l scoată. Purnell avea s-o ajute să-l care dacă nu putea merge singur.

Sarcina Helenei era să-l aducă înapoi pe Insula de Est cu orice preț. Dacă asta însemna să-i lase pe ceilalți în urmă, atunci așa trebuia să facă. Odată ce Luc era în siguranță, ceilalți aveau să se împrăștie și să se regrupeze.

— Să mergem! a zis Soren, îmbrăcându-și armura, în timp ce Alister și Penny au luat poziție de drepți.

— Stai! a spus Helena, străduindu-se să vorbească ferm, copleșită de sentimentul că planul nu e bun. Trebuie să-mi iau trusa medicală.

Soren a mijit ochii plini de suspiciune.

— Nu-ți folosești doar mâinile?

Ea a scuturat din cap.

— Nu. Dacă Luc e grav rănit, am elixire și unguente, remedii care îl ajută să se recupereze mai repede. Dacă mă bazez doar pe vivimanție... ori el, ori eu riscăm să ne epuizăm. Dacă am leacurile mele și e rănit grav, avem mai multe șanse să-l salvăm.

Soren s-a mai relaxat, dar numai un pic.

— E în regulă. Du-te repede! Dacă nu te întorci în cincisprezece minute, plecăm fără tine.

Helena a țâșnit afară pe ușă, direct la Sediu și în Turnul Alchimiei. Liftul nu i se păruse niciodată mai lent în timp ce urca scrâșnind.

— Te rog, fii acolo, Shiseo! s-a rugat ea când ușile s-au deschis și ea a pornit în grabă spre laborator, îndoindu-se deja că luase o decizie bună. Când a dat buzna înăuntru, l-a găsit pe Shiseo sintetizând chelatori[8]. Am nevoie de ajutorul tău, i-a spus ea năpustindu-se spre geantă.

S-a dus la dulapul unde-și ținea remediile și a apucat flacon după flacon – doze duble pentru tot grupul. A găsit ace, bandaje, unelte medicale, apoi a împachetat totul în pungi cerate, impermeabile și le-a pus în geantă, umplând-o până la refuz. A deschis un sertar mic în care ținea cuțitele și a început să și le prindă pe corp.

— Ai folosit titan-nichelul, a zis Shiseo, urmărind cum se mulează cuțitele pe corpul ei. Pot să le văd?

— Nu acum, a spus ea, trăgându-și geanta peste cap și prinzând-o și la brâu, ca să poată alerga. Am nevoie să faci ceva pentru mine. Nu pot să-ți dau toate detaliile, dar n-am la cine altcineva să apelez.

A înhățat o foaie de hârtie și a început să scrie în grabă. Tot ce știa, toate amănuntele relevante. Unde. Strategia lor. Cum plănuiau să iasă. Așternut așa negru pe alb, i-a fost clar că planul n-are cum să reușească, dar nu știa ce să facă altceva decât să meargă mai departe. A ridicat ochii.

— Știi drumul până la vechiul Avanpost? Fosta fabrică?

— Da, a dat din cap Shiseo. Am fost acolo când încă funcționa.

Ea a dat din cap, tremurând.

— Am nevoie să te duci acolo cât poți de repede. E... teritoriu inamic, dar dacă vezi un necroserv, spune „m-a trimis Helena" și ar trebui să te lase în pace. A desenat rapid un drum pe un bilet. Urmărește traseul ăsta! O să găsești un bloc de locuințe muncitorești cu simbolul fierului pe el. La etajul unu e o ușă. Bagă asta sub ea și întoarce-te! Sau... dacă nu vrei să faci toate astea, dă-i hârtiile Ilvei! Nu pot... nu știu cum să fac alegerea asta.

---

8 Tip de compuși chimici capabili să formeze structuri ciclice stabile.

I-a întins foaia.

Shiseo s-a uitat la ea, apoi la hârtie, și o sclipire ciudată de interes i-a străbătut ochii întunecați.

— Am știut întotdeauna că ești foarte interesantă.

— Trebuie să plec, a zis ea.

El a luat hârtia și ea s-a întors și a fugit, fără să aștepte să vadă ce alege el. A ținut-o într-o fugă. Soren și ceilalți tocmai ieșeau din magazin când ea a cotit pe alee.

— Credeam că ai șters-o, a spus Alister, zâmbindu-i pieziș.

Părea că-i acceptase deja prezența.

— Nu, a spus Helena, abia respirând. Sunt lângă voi.

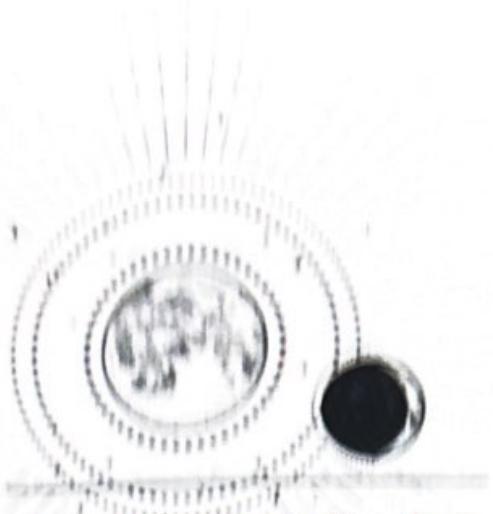

CAPITOLUL 50

Aprilis 1787

Intrarea în rezervorul subteran de pe Insula de Vest a fost o misiune în sine. Au trebuit mai întâi să se ascundă de patrulele Rezistenței, până au găsit în sfârșit un punct slab în zid, unde Alister l-a putut sparge. S-au târât prin el și au nimerit direct în apa înghețată. Inundațiile de primăvară începuseră devreme, iar cu Lumithia aproape de Apogeu, afluenții ieșiseră din matcă și acum amenințau să-i tragă pe toți în aval. Au fost nevoiți să se agațe de zid în timp ce se îndreptau spre un loc de traversare, unul dintre vechile poduri dinaintea războiului, aproape distrus. Când Helena l-a traversat târâș, podul s-a legănat periculos, amenințând să se prăbușească. Ea n-a îndrăznit să se uite în jos la apele mortale, rece ca gheața, care se învârtejeau dedesubt.

După ce au trecut, lucrurile au mers și mai rău. Rezervoarele erau niște încăperi imense subterane, foarte înalte, menite să se umple cu apă pe mai multe niveluri și s-o direcționeze spre valea fluviului. Iar la momentul acela se umpleau. Grilajul care închidea accesul era cufundat în apă până la jumătate și făcut din fier inert, încât le-a luat mult timp să-l spargă. În spatele lui au descoperit o cavernă terifiant de adâncă. Nici măcar cu lanternele nu vedeau fundul. Din întuneric răsuna vuietul apei.

Ceilalți n-au părut impresionați. Erau obișnuiți să traverseze nivelurile orașului, să coboare și să urce zeci de etaje în timpul luptelor. Armura lor avea hamuri integrate, cu role de sârmă și cârlige de ancorare.

Prima a intrat Penny, o iscoadă. Era înspăimântător de rapidă. În câteva secunde, s-a ancorat și a plonjat cu capul înainte în întuneric, fără să arunce o

privire înapoi. Vreme de un minut nu s-au văzut decât sârmele întinse, apoi s-au relaxat și s-au întins din nou și au început să vibreze repetitiv.

Alister le-a atins cu degetele.

— Totul e în regulă, a spus el, scuturându-le ca să vibreze drept răspuns.

Ancorele s-au desprins și au alunecat după Penny ca doi șerpi în întuneric. Ceilalți au pornit după ele. Helena și Purnell, care n-aveau armură și hamuri, au trebuit cărate de alții. Alister a luat-o pe Helena, iar Sebastian, pe Purnell. Apa a năvălit peste ei ca o cascadă. S-au udat până la piele și aproape amorțiți de frig când au ajuns pe fund. Nu se auzea decât apa prăbușindu-se și ecoul ei ricoșa în ziduri ca un muget înspăimântător.

Alister tremura de frig, dar a îngenuncheat și și-a plimbat mâinile prin apă câteva minute.

— Nu e adâncă pe margini, dar la vreo câteva picioare în stânga e o prăpastie și apa curge repede. Nu simt fundul. A trebuit să strige ca să fie auzit. Dacă mergem drept, ar trebui să fie bine, dar hai să ancorăm o sfoară înainte să traversăm! Merg eu primul, știu cel mai sigur traseu.

Când au ajuns la zidul opus, au dat de o scară spre o pasarelă înaltă care mergea pe deasupra zecilor de tuneluri uriașe care dădeau în rezervor. Helena i-a încălzit pe toți cu vivimanția, dar cu hainele ude n-aveau ce face decât să se miște în continuare.

Penny a preluat din nou conducerea. Memorase traseul prin toate tunelurile năucitor de întortocheate. Șchiopăta ușor după un accident mai vechi, dar era încă rapidă și sprintenă. O lua înainte verificând traseul, asigurându-se că drumul e liber, apoi le făcea celorlalți semn cu lanterna să vină după ea. N-au întâlnit niciun singur necroserv.

Groaza Helenei creștea.

Au urcat pe o scară nesfârșită care ducea la un tunel și, după ce s-au târât prin el atât de mult, încât Helena a început să se întrebe dacă va mai vedea vreodată lumina zilei, au ieșit într-un subsol.

— Așteptați aici! le-a spus Soren.

Penny s-a sprijinit de un perete. Respira greu, aplecată, și-și apăsa genunchiul cu mâna.

— Lasă-mă să văd! i-a spus Helena.

Avea un ligament care se rupsese. Fusese tămăduit, dar ar fi trebuit să mai stea câteva zile la pat și să revină abia treptat în luptă.

— Sunt bine, o să-l repar din nou când ne întoarcem, a spus Penny, dar Helena și-a dat seama că n-o să se ocupe.

S-au auzit un strigăt înăbușit, un țăcănit scurt de oțel și un bufnet. Capul lui Soren a reapărut în ușă, uitându-se la cei care așteptau în subsol.

— E liber, le-a spus încet.

Au urcat trei etaje. Helena nu văzuse niciodată unitatea lui Luc în luptă adevărată, doar când exersau. Mișcările lor erau letale. Viziuni întunecate de oțel, mișcându-se fulgerător, și sânge vărsat. Armele se transformau ca apa în mâinile lor, lamele se răsuceau și se preschimbau, năpustindu-se și măcelărind orice le ieșea în cale, folosindu-și hamurile în atacuri care sfidau gravitația.

Neîndoielnic era cineva în închisoare. Erau prea mulți gardieni și necroservi ca să fie abandonată, dar nu atât de mulți câți ar fi fost de așteptat dacă aici era ținut Luc prizonier.

Helena își spunea întruna că nu e o capcană, deși exact asta simțea. Se mișcau repede, încercând să caute prin fiecare cameră înainte ca cei pe care-i căutau să fie descoperiți și să se pornească alarmele. Era inutil să ascundă cadavrele; Soren lăsa o dâră de sânge în urma lui.

Alister era responsabil de apărare. Avea o rezonanță spectaculoasă. Putea ridica un zid sau putea împinge atacatorii înapoi zguduind pământul de sub ei. Rămânea la urmă și-i ținea în șir, pentru ca Sebastian și Soren să poată omorî metodic, fără să fie înghesuiți sau copleșiți pe holurile înguste.

Penny, care nu mai făcea recunoaștere, îl acoperea pe Alister, apărându-l de orice atac.

Au verificat fiecare încăpere. Celulă după celulă. Nu era niciun Luc. Niciun prizonier. Clădirea părea goală. Doar că erau gardieni.

În cele din urmă, în ultima celulă au găsit un prizonier, o siluetă ghemuită sub o pătură.

— Luc? vocea lui Soren era răgușită de disperare.

Figura de pe pat s-a mișcat și un bărbat cărunt a ridicat capul. Când a văzut, a căscat ochii și a sărit spre gratii, bâiguind într-un dialect nordic tâlcit.

— Rezistență?

Asta a fost tot ce a reușit Helena să înțeleagă dintre toate cuvintele pe care nu le cunoștea. Insul părea să fie din vest.

— Salvezi? a arătat bărbatul spre el însuși.

— Nu, a spus Soren, scuturând din cap. Căutăm pe altcineva.

— Salvezi, a repetat el, arătând din nou spre sine.

— Am venit doar pentru o singură persoană, a spus Soren, întorcându-se deja.

Bărbatul a îngustat ochii.

— Băiat? a întrebat, atingându-și părul. Aur?

Toți s-au întors.

— E aici? a întrebat Helena.

Bărbatul a strâns din dinți.

— Salvezi, a repetat, arătând din nou spre sine.

— N-avem timp să cărăm un prizonier, a spus Soren. O să-l găsim noi înșine.

— Nu!

Bărbatul părea înspăimântat acum.

Helena l-a scrutat.

— Cum te numești?

— Vagner, a spus încet.

Numele îi era familiar. Vagner.

Wagner? Era numele pe care Crowther și Ivy îl scoseseră de la Lancaster, sub tortură.

S-a întors spre Soren.

— Îl căutăm.

— Helena! Soren a privit-o exasperat. Nu putem să luăm cu noi un prizonier.

— Ăsta e important. Crowther a pus oameni să-l găsească. Dacă aici sunt ținuți prizonierii despre care nu trebuie să se știe nimic, e o dovadă în plus că e un prizonier de care avem nevoie.

Soren a ezitat.

— Dacă ne încetinește sau face ceva care ne pune misiunea în pericol, îl omor și tu n-ai să mă oprești. Ne-am înțeles?

Helena a dat din cap afirmativ.

Luc nu era nicăieri la etajul acela. Au urcat din nou, tot mai descurajați. Poate toți gardienii erau doar pentru Wagner, care se ținea după ei, ghemuindu-se în spatele ei și al lui Purnell ca și cum ele două ar fi fost scuturi umane. Au dat un colț și s-au trezit în fața unui necroserv imens, cu pielea cenușie, care stătea în fața unei uși. El le-a zâmbit. Deci nu un necroserv, ci un strigoi.

— Ați venit, a rostit el cu voce răgușită, ridicând o bâtă uriașă cu țepi și cu cealaltă mână bătând un avertisment în ușa din spate. Mă întrebam dacă apare și restul familiei Bayard. Doi s-au dus și mai sunt doi. Nu i-a dat atenție lui Soren, concentrându-se asupra lui Sebastian. Drăguța ta nepoată a scos un sunet ca o tigvă putredă când am străpuns-o. Ar fi trebuit să vezi cât de repede și-a scăpat principele sabia când ea a căzut.

Sebastian l-a oprit pe Soren.

— Cine ești?

Strigoiul a zâmbit din nou și buzele umflate ale cadavrului s-au despicat într-un rânjet putred.

— Nu mă recunoști? Credeam că ar trebui, după toate eforturile pe care tu și Apollo le-ați depus ca să mă executați. Mă tem că n-a ținut prea mult. Spre deosebire de căpățâna pe care i-am spart-o lui frati-tu cu toporul.

— Atreus, a spus Sebastian cu glas încet, dar strângând mai tare arma în mâini.

Helena îi urmărea îngrozită. Tatăl lui Kaine era încă în viață?

Până să se dezmeticească ea, cei doi paladini s-au năpustit asupra lui și Atreus și-a luat avânt. Zidul a explodat, plăci de faianță și bucăți de piatră au zburat în toate direcțiile, praful a umplut aerul. Holul era îngust, un spațiu înghesuit de luptă unde viteza conta mult mai mult decât mărimea și mușchii. Dacă ar fi aterizat, bâta lui Atreus i-ar fi ucis pe amândoi, dar trebuia mai întâi să lovească. Sebastian și Soren au fost mai rapizi, spintecându-l de vreo zece ori înainte ca el să apuce să încheie lovitura.

Atreus și-a luat din nou avânt și celălalt perete a crăpat și el. Aerul era atât de încărcat de praf, încât nu se mai vedea aproape decât sclipirea metalului. S-au auzit un trosnet și un plescăit înfiorător și ceva a căzut prin moloz, aterizând pe pământ. Capul strigoiului.

— Haideți! a ordonat Soren prin praful înecăcios.

Ceilalți au înaintat. Soren își proteja brațul drept, iar Sebastian sângera la tâmplă, dar în rest erau întregi. Cadavrul uriaș care fusese al lui Atreus Ferron zăcea la picioarele lor, străbătut de răni adânci care ar fi ucis pe oricine care nu era deja mort.

— N-ar trebui să-i luăm talismanul? a întrebat Helena în timp ce-l ocoleau.

— N-avem timp să căutăm într-un cadavru atât de mare, a spus Soren, împleticindu-se și împingând ușa.

Înăuntru era Luc.

Toți au înlemnit. Era legat de o masă de examinare, cu o mască fixată peste nas și gură și conectată la mai multe tuburi, înconjurat de un grup de oameni în halate chirurgicale. Toracele îi fusese despicat și pielea dată deoparte, expunând toate organele, însă erau negre și aproape necrozate.

— Fir-ar! a zis o femeie, uitându-se spre ei.

Era clar că încercau să termine ce aveau de făcut când Atreus bătuse să-i avertizeze. Doi dintre ei s-au năpustit spre o ușă din cealaltă parte a camerei, fără să privească înapoi, lăsându-i pe ceilalți în urmă.

Violența a explodat. Era momentul pe care-l așteptase Soren. A țâșnit prin cameră și arma i s-a transformat într-o lamă lungă și curbată. I-a ucis pe toți fără milă, fără nicio grijă să lucreze rapid sau curat. Helena s-a trezită stropită de sânge pe față când s-a repezit spre Luc.

Chiar dacă era legat, mâinile îi fuseseră străpunse cu țepușe de nuliu pe care Helena le-a recunoscut imediat după cum i se dizolvau în sânge. Degetele i-au tremurat când a întins mâna ca să-i găsească pulsul, neștiind dacă rezonanța ei va funcționa. I-a pus mâna pe gât și a suspinat ușurată. Era viu. Drogat și despicat, dar viu. I-a smuls masca de pe față. Purnell a rotit o duză la bazin, oprind substanța pe care i-o administraseră.

Ce-i făcuseră?

Cu mâini tremurătoare, Helena i-a căutat un talisman în corp, dar n-a simțit niciun semn de lumithiu sau alt metal. Avea organele înnegrite, ca și cum ar fi fost otrăvite cu ceva, dar nu era timp să încerce să le tămăduiască pe toate. A închis tăieturile, lucrând cu grijă, potrivind totul. Purnell îi scotea țepușele din mâini, gâfâind în timp ce se chinuia să le extragă. Pe față i se strecura o expresie izbitoare de groază.

Venele și arterele din brațele lui Luc fuseseră comprimate și gazul administrat îi făcuse bătăile inimii extrem de lente. Combinația îi ținuse rezonanța inactivă, permițând specialiștilor acum morți s-o foloseau pe a lor asupra lui. Era conștient încă, dar la limită.

Soren și Alister încercau să forțeze ușa prin care doi atacatori încercaseră să fugă, însă fără succes.

Helena lucra cât putea de repede, accelerând metabolismul lui Luc și silindu-i rinichii vătămați să funcționeze din nou, făcându-i inima să bată mai repede după ce Purnell îi scosese țepușele. I-a pus fetei în mână un decoct și i-a ordonat să-i spele rănile și să le înfășoare cu tifon.

Apoi a simțit inelul arzând. O durere ca o flacără i-a urcat în mâna stângă. A scos un geamăt înăbușit în timp ce-și vedea de treabă. Senzația abia se estompase, când a izbucnit din nou.

— E viu? l-a auzit tulbure pe Soren întrebând cu glas tremurător.

— Da. Mai lasă-mă un minut! a spus ea, atingând disperată fața lui Luc. Hai, Luc! Mă auzi?

Inelul i s-a încins din nou.

S-au declanșat niște alarme. Un țiuit asurzitor a umplut aerul.

— Trebuie să plecăm! a strigat Soren, acoperind vacarmul. Băga-mi-aș picioarele! O să-l cărăm.

— Luc, trezește-te! l-a scuturat Helena.

N-aveau suficienți oameni ca să-l care dacă era în nesimțire. Ea și Purnell n-aveau cum să-l ducă singure până la ieșire dacă izbucnea vreo luptă.

Avea un flacon și un ac. Mâinile i-au tremurat în timp ce a umplut o seringă. Nu mai folosise niciodată așa ceva: epinefrină combinată cu analgezice și alte câteva substanțe, ca să-l trezească brusc. Dacă doza era prea puternică, risca să-l omoare. Și atunci totul ar fi fost în zadar.

— Hai! a murmurat și i-a înfipt acul direct în inimă.

Luc s-a smucit, a scos un icnet și și-a venit violent în simțiri. Helena a văzut o scânteie albastră ca cerul când i s-au deschis ochii.

— Hel! a șoptit el răgușit, cu voce uscată.

A întins mâna bandajată și i-a atins fața de parcă nu-i venea să creadă că e adevărată.

— Da, a spus ea, încercând să nu plângă. Am venit să te luăm acasă.

Ochii lui s-au rotit, căutând, trecând peste toți cei adunați în jur.

— Unde... unde e Lila?

— La Sediu, a spus Soren cu voce aspră. Te așteaptă.

Luc a înțepenit.

— Chiar e...?

— E în viață, a spus Helena repede. Ne-am ocupat de ea. Acum e rândul tău. Hai!

Luc a scos un suspin tremurător de ușurare.

— Au spus că, dacă vin cu ei... n-o omoară. Sângera... groaznic. Nu m-au lăsat nici măcar să-i ard rana. E... e bine?

— E în viață, își revine, a spus Helena. Hai, ia asta! Trebuie să plecăm.

L-a ridicat în picioare și el s-a apucat de piept și a gemut.

— Ce mi-au făcut?

— Nu știu. O să te repar mai bine când ajungem la loc sigur, a spus ea, rupând o tabletă în două și împingându-i-o între buze. Nu-i rămânea decât să spere că e încă suficient de puternic ca tot ce făcea ea să nu-l omoare. Stai pe loc!

Și-a lipit mâinile de gâtul lui și s-a folosit de tabletele care se dizolvau ca să-i manipuleze fiziologia, să-i facă organele interne să funcționeze cum rebuie. Avea să intre într-un sevraj teribil când trecea efectul, dar ea avea să ie lângă el. Când ajungeau undeva în siguranță, avea să se ocupe de tot restul.

— Sus acum! i-a zis.

Luc respira prea repede; Helena îi simțea inima bătând periculos. A încercat să i-o încetinească puțin, dar cu cât devenea mai conștient, cu atât el înțelegea mai bine pericolul în care se aflau. I-a pus un braț peste umărul ei, Purnell l-a luat pe celălalt și împreună l-au tras în picioare.

— Ați venit... a spus Luc, lăsându-se greu pe ea.

— Ești cel mai bun prieten al meu, a spus Helena, privind înainte. Bineînțeles c-am venit. Hai, trebuie să te scoatem de aici!

Luc se împiedica întruna și atârna atât de greu, încât Helenei aproape i se îndoiau genunchii. Era recunoscătoare că nu e învelit în armură, altfel nu știa cum s-ar fi descurcat. Podeaua era alunecoasă de sânge proaspăt și închegat.

— N-ar trebui să fii aici. Nu te-ai... antrenat, a spus el când au ajuns la jumătatea unei scări.

— M-am antrenat exact ca să te ajut pe tine, i-a răspuns ea.

Inelul ei ardea în continuare, iar și iar. Helena nu l-a băgat în seamă.

Se temuse că, după cât luptaseră ca să ajungă aici, Soren și ceilalți vor fi prea epuizați să continue, dar recuperarea lui Luc îi revigorase.

Oricât de secretă fusese închisoarea, nu era chiar atât de secretă încât să nu apară o mulțime de necroservi, acum că alarmele porniseră. Nu din

cei șubrezi și deteriorați, care-și târșâiau picioarele și distrugeau la nimereală. Cenușiii aceștia fuseseră reanimați cu pricepere și erau atât de capabili, încât ar fi fost greu de crezut că sunt morți dacă n-ar fi continuat să atace indiferent de câte ori îi spintecau Soren și Sebastian. Îngustimea holurilor și colțurile strâmte erau deopotrivă un avantaj și o piedică.

— Îmi trebuie o armă, a spus Luc, încercând să se desprindă de Helena când Soren a fost izbit de perete și a căzut moale.

Un necroserv a fost cât pe ce să-i taie capul, dar Sebastian s-a năpustit asupra lui, dându-i timp lui Soren să se ridice împleticit și să-l decapiteze. Soren lupta cu stânga, ținându-și brațul drept lipit la piept.

Medicamentele își făceau efectul. Luc era deja suficient de puternic ca să reziste încercărilor Helenei de a-l ține pe loc și destul de vigilent ca să-și dea seama că sunt depășiți numeric. Ea a încercat totuși să-l oprească.

— Luc, ești rănit! Nici măcar nu știu cât de grav. Doar că nu simți.

— N-am de gând să mă uit la ei cum mor, a încercat el din nou să le împingă deoparte pe ea și pe Purnell.

Helena și-a înfipt degetele în brațele lui.

— N-ai rezonanță!

— Atunci mai vindecă-mă o dată mai târziu! i-a spus el, smulgându-se până la urmă și aruncându-se în luptă.

A lovit un necroserv atât de tare cu piciorul, încât i-a sfărâmat pieptul. I-a înhățat sabia. Soren l-a făcut în toate felurile, dar nu mai era timp decât de înjurături, căci se luptau să coboare spre ieșire.

Când au ajuns în subsol, Helena a scos un cuțit. Wagner se ghemuise după Purnell de parcă s-ar fi așteptat să-l protejeze. Ea căscase ochii, cu albul strălucind de spaimă, chircindu-se. N-ar fi trebuit s-o ia cu ei. Fata începea să-și piardă orice cumpăt. N-avea curaj pentru luptă.

Au intrat în încăpere și au blocat ușa, dar abia reușiseră să se pună în siguranță, când tot peretele s-a cutremurat. Au luat-o la fugă prin tuneluri, bâjbâind unul după altul în canalizare, încercând să ajungă la rezervorul subteran. Alister alerga în urma lor, dărâmând și închizând tunelul, pas cu pas, ca să împiedice necroservii să-i ajungă. Au ajuns într-unul din tunelurile mai mari și s-au oprit, gâfâind.

— Tu n-ar trebui să lupți, idiotule, a spus Soren, lăsându-se moale la perete.

În lumina lanternei părea plumburiu la față, avea nasul rupt și sângele îi curgea pe buze și pe bărbie. Purnell se ghemuise pe jos, legănându-se și murmurând „Mami! Mami, te rog nu!" la nesfârșit.

— Nu-mi spune ce să fac! a zis Luc, respirând greu și mutându-și mâna pe sabie. Sabia asta e un rahat! Ai fi putut să-mi aduci o armă. Măcar ai inelele mele?

— N-ai rezonanță! a izbucnit Helena.

Luc s-a strâmbat, dar a strâns sabia mai tare.

— Nu înțeleg cum de Lila nu te-a omorât niciodată, a spus Soren, silindu-se să se ridice, dar părând gata să cadă din nou.

— Stai puțin! a spus Helena și s-a apropiat să-l verifice.

Brațul îi era din nou rupt, a treia oară în decurs de un an. Puțin probabil să se mai vindece vreodată cum trebuie. I-a potrivit oasele și le-a sudat la loc.

— Ai ceva contra durerii? a întrebat-o Penny cu voce mică. Sau poți să-mi blochezi niște nervi?

Când a terminat cu ea, Helena i-a pus pe toți să ia întăritoarele ei pentru sânge, astfel încât, dac-ar fi avut nevoie de tămăduire, ea să aibă deja partea asta asigurată. Adusese câte două doze pentru fiecare, dar nu se aștepta la un prizonier în plus. Wagner le-a băut pe ale ei în timp ce Helena le împărțea pe celelalte.

— Trebuie s-o luăm din loc, a spus Soren.

Au fost nevoiți s-o târască pe Purnell; se pierduse deja de tot, privea în gol ca și cum nu mai știa unde se află și rostea întruna „mama" cu o voce înfiorător de copilărească.

Au luat-o pe unde veniseră, urmând labirintul de tuneluri până la punctul de acces. La început s-au simțit ușurați că nu sunt urmăriți, dar, cu cât se apropiau de ieșire, cu atât aveau o senzație mai ciudată.

Inelul Helenei s-a încins din nou.

— Sol să ne salveze! E Blackthorne! a strigat Penny cu glas sugrumat de groază când au dat colțul.

Partea mai puțin adâncă a rezervorului era plină nu doar de o armată de necroservi, ci și de ființe vii care păreau a fi aspiranți. Se aliniaseră și le tăiau calea.

— Ne întoarcem! a strigat Soren imediat, dar abia a rostit cuvintele, când în spatele lor s-a auzit un țipăt metalic, urmat de un răget sălbatic.

Himere.

Erau încercuiți.

Blackthorne stătea în față, aproape fără armură.

— Prindeți-l pe Holdfast, ucideți-i pe ceilalți și veți fi răsplătiți cu nemurirea!

Un răget entuziast a răsunat printre aspiranți. Necroservii stăteau nemișcați, așteptând.

— Nu vă răsfirați! a poruncit Luc, luând poziție de luptă, umăr la umăr, cu Soren și Sebastian.

— Traversați! a spus Soren.

Planul lor, atât cât fusese, s-a năruit. N-aveau cum să scape cu Luc câtă vreme era prins în mijlocul luptei. Helena a pipăit după pumnale.

I-a atacat primul val de necroservi și grupul s-a sfărâmat ca o navă lovită de stânci. Mai mulți necroservi s-au năpustit spre Helena. Nu era timp de gândit. Ea s-a mișcat instinctiv, parând, lovind, transmutând pumnalul ca să reteze articulațiile vitale, lipind cealaltă palmă și smucind cu ea, smulgându-le vitalitatea.

Energia o izbea ca un fulger arzător de putere și ea o trimitea în afară, pulverizându-i pe necroservii care o încolțeau. Undeva era lumină, foc, lanterne reflectându-se în apa înghețată care le ajungea deja până la genunchi. Zgomotul era asurzitor. Răcnetele și haosul zdrobeau simțurile. Helena s-a uitat după ceilalți, dar era imposibil să-i vadă în îngrămădeală. Erau prea multe corpuri, vii și moarte, care se mișcau în întuneric. Kaine o antrenase să se apere și să fugă, nu să lupte într-o învălmășeală. A încercat să-și activeze rezonanța, dar mișcarea haotică a trupurilor și a armelor o amețea. S-a aplecat sub o bâtă gata să cadă și și-a repezit cuțitul cu lama vibrând de rezonanță într-un necroserv, sfâșiind pielea cerată și putrezită în susul trunchiului, prin gât, trecând prin oase ca prin unt, până în creier. Și-a răsucit rezonanța și lama s-a curbat, retezând complet capul.

Ceva s-a izbit de ea și a doborât-o. O mână caldă a tras-o în sus. „De-al nostru", s-a gândit ea, până a văzut pumnul în mănușă de oțel, strângând o sabie și avântând-o spre capul ei. Helena a zvâcnit cu cuțitul în sus, cu garda abia îndeajuns de lată ca să pareze, apoi a înfipt lama în punctul slab de lângă umăr, subțiind-o cât a putut, până când rezonanța ei la metal i-a arătat că pătrunsese în carne. Atunci a lățit brusc lama, scufundând-o până în plăsele. A tras-o înapoi și a simțit jetul cald și greu de sânge pe mână, în timp ce strânsoarea celuilalt a slăbit. Sabia i-a căzut, ratând cu puțin capul Helenei, și aspirantul s-a prăbușit peste ea în apă.

Apa rece a izbit-o dur, dureroasă ca un șut în coaste. S-a ridicat cu greu, chinuindu-se să scape de corpul care aproape o îneca. A înfipt cuțitul orbește; apa, zgomotul și dezorientarea n-o lăsau să perceapă nimic clar. S-a târât afară din învălmășeală, a găsit un perete și s-a ridicat, încercând să-și tragă sufletul și să-i găsească pe ceilalți în întunericul pâlpâitor. Se auzeau niște țipete necontenite. Era Purnell. Își revenise din năuceală și acum țipa din toți rărunchii și sunetul ricoșa din pereți, atrăgând atenția asupra ei. O încolțise un grup de necroservi.

Wagner, care era cel mai aproape de ea, a împins-o direct spre ei, încercând să scape. Căzând, Purnell a părut să-și recapete luciditatea și pe chipul ei s-a așternut fulgerător expresia unei groaze conștiente. Era neînarmată, dar rapidă. A sărit, evitând cumva mâinile care încercau s-o apuce, și a luat-o la fugă spre centrul încăperii inundate. Câteva trepte, apoi un pas prea departe și a dispărut sub apă.

Helena a urmărit-o, rugându-se să iasă la suprafață, să fi scăpat cumva de curent. Ceva a intrat cu putere în ea, trântind-o pe-o parte. O bocanc i-a călcat pe încheietură și ea a scos un icnet de durere, înghițind apă. A simțit

un junghi arzător în coaste. S-a târât înapoi spre zid, cu hainele înghețate pe piele. S-a întors, căutându-i disperată pe ceilalți, tușind apă.

Wagner reușise cumva să ajungă pe partea cealaltă a apei, lângă perete, și cu o suliță ținea necroservii la distanță. Luc și Sebastian luptau împreună în centrul unei haite, în timp ce Soren se desprinsese și încerca să ajungă la Alister și Penny, care fuseseră împinși într-un colț, departe de ceilalți. Lumina pâlpâia nebunește deasupra apei, totul se vedea doar în licăriri și străfulgerări. Himerele veniseră din spate. S-au zărit sclipind colți și gheare când Alister a încercat să ridice o barieră. Penny a scos un țipăt când arma ei s-a agățat de umărul unei himere și i-a fost smulsă din mâini. Soren se năpustise alergând prin apă, transformându-și arma, încercând să ajungă la ei înainte să-i încolțească himerele.

Un topor a tăiat aerul cu un vâjâit și Soren și-a ferit piciorul în ultima clipă. S-a tras, împiedicându-se în apă, și s-a întors brusc, privind înnebunit în jur să-și găsească atacatorul. Arma lui a lucit, parând cu greu o lovitură care aproape l-a doborât la pământ. Acum stătea față în față cu adversarul. Calea îi era tăiată de Blackthorne.

Dându-și seama că Soren e în dezavantaj, Blackthorne se tot mișca spre dreapta, atacând numai din punctul orb al lui Soren, obosindu-l.

— Soren! a strigat dintr-odată Luc.

Soren s-a rotit brusc pe un picior chiar când o himeră sărea asupra lui. A decapitat-o cu o singură lovitură de tăiș. S-a auzit un trosnet umed, oribil. Când Soren s-a întors, Blackthorne își luase avânt din dreapta lui. Corpul toporului se înfipsese adânc între coastele lui Soren, până la șira spinării. Blackthorne l-a smuls afară și i-a lins tăișul, în timp ce Soren s-a năruit, dispărând în apă.

Totul s-a estompat.

Luc a țipat, dar corpul Helenei a părut să prindă dintr-odată viață. S-a împiedicat înainte, retezând tot ce-i stătea în cale cu pumnalul, încercând să ajungă la Soren înainte să-l ia curentul. Luc a fost mai rapid. Când Helena a ajuns la el, Luc era deja în genunchi, ridicându-l pe Soren în brațe, pătat de șuvoiul de sânge care se revărsa din el. Sebastian era la o fracțiune de secundă în urma lui, aruncându-se imediat în calea lui Blackthorne și ținându-l departe în timp ce Luc îngenunchea în apă, cu Soren strâns la piept. A ridicat privirea văzând-o pe Helena.

— P-poți să-l tămăduiești, nu?

— Luc...

Dar el îl împingea deja pe Soren în brațele ei și greutatea lui a pus-o și pe ea în genunchi în apă. L-a apucat cu mâini tremurânde, neluând în seamă că încheietura îi zvâcnea de durere.

— Te acopăr, a spus Luc, ridicând sabia.

Apoi a dispărut. Bătălia nu se oprise pentru Soren.

Helena a încercat să se concentreze și să ignore lupta dezlănțuită din jur. Avea nevoie doar de un fir. Putea să-l țină în viață. La fel cum o ținuse pe Lila.

Dar rana era cumplită. Asemenea răni nu rezistau până la spital. Lovitura fusese mortală. Viața rămasă în Soren era fragilă și se scurgea în timp ce rezonanța ei încerca s-o prindă. A simțit câteva degete atingându-i mâna. Soren o privea țintă.

— Două suflete tot sunt o afacere bună.

Cuvintele abia i se desprinseseră de pe buze când un val de energie rece a morții s-a ridicat, izbind-o pe Helena prin intermediul rezonanței. Era atât de zdrobită de epuizare, atât de concentrată să-l țină în viață, încât vederea i s-a împăienjenit când fiorul mortal i-a străbătut corpul. S-a îndoit în față, prea amețită, pentru o clipă, ca să înțeleagă ce se întâmplase. Când i s-a limpezit vederea, ochii ei au dat de privirea albă, neînsufletită a lui Soren.

Murise.

— Nu! Nu! Nu! Soren!

El îi atârna moale în brațe și sângele lui i se revărsa încă pe piele, singurul lucru cald.

Helena a privit în jur. Alister o chema pe Penny să se retragă, căci ea lupta cu himerele doar cu un cuțit, lăsându-le să se apropie periculos înainte să le lovească. O singură greșeală i-ar fi fost fatală.

Soren era mort. Purnell era moartă.

Sebastian făcea tot ce putea ca să-l apere pe Luc, ținându-l la distanță pe Blackthorne. Luc lupta, dar atenția îi era împărțită. Se tot uita la Helena, acolo unde îngenunchease strângându-l pe Soren în brațe. Ea îi vedea disperarea din ochi. Siguranța că ea avea să-l salveze pe Soren. Că e în stare. I-a întâlnit o clipă ochii, copleșită de vinovăție, și s-a întors, strângând trupul lui Soren la piept.

— Orice, a spus, lipindu-i o mână de gât. Cu orice preț.

A împins energia afară din corpul ei și l-a adus înapoi.

A fost nu doar simplu. A fost instinctiv. Îl cunoștea pe Soren, știa exact cum era când era viu. Rezonanța ei i-a șerpuit prin corp ca un curent, cusându-i rana cu o eficiență absolută, prinzând la loc părțile tăiate ale organelor, sudând oasele, dar fără să se oprească aici. A simțit cum mintea lui revine, o umbră, o vagă scânteie din el, și și-a concentrat toată energia asupra ei. „Vino înapoi! Întoarce-te! Nu poți pleca încă!"

Soren a clipit la ea și Helena a simțit cum între ei se materializează o legătură, ca un fuior subțire. L-a întărit, pentru că nu-l putea lăsa să plece.

— Nu poți să te odihnești încă, trebuie să-l aperi pe Luc, a spus ea și a auzit cuvintele răsunând în el.

Soren o cunoștea. Simțea că-i e familiară. Era oribil să simtă o asemenea abominație a vieții în brațele ei. În ciuda tuturor eforturilor ei, era doar o umbră. O păpușă în care ea își strecurase mâna.

După atâția ani de tămăduire, necromanția nu-i ceruse niciun efort. Nu era nimic care s-o doară. Pur și simplu îi spusese trupului neînsuflețit al lui Soren că nu poate muri. Avea să lupte așa cum luptase mereu. Avea să-i apere pe ceilalți, pentru că se pricepea la asta.

El s-a ridicat și a ajutat-o să se ridice, cu arma deja în mână. Memoria musculară rămânea, ca obiceiurile unui somnambul, chiar și când persoana nu mai era.

Helena se vedea prin el. Conștiința ei pâlpâia întruna de-a lungul legăturii forjate între ea și Soren. El i-a întors spatele și l-a văzut pe Luc și Helena i-a simțit atracția spre el. Apoi s-a uitat după Lila.

Luc l-a văzut pe Soren stând în picioare și, o clipă, chipul i-a fost năpădit de ușurare. Apoi ușurarea a dispărut. A știut. Într-o fracțiune de secundă și-a dat seama. Și totuși Soren a pornit spre el. Helena l-a oprit.

—Trebuie să-i aperi pe Penny și pe Alister, i-a spus și în minte, și cu voce tare, distrăgându-i atenția de la Luc. Scoate-ne de aici!

Soren s-a întors și s-a supus. Helena s-a uitat după el; mintea îi era dezorientată de prezența celei de-a doua conștiințe. Propria ei conștiință nu ia încotro să se îndrepte.

O himeră i-a sărit în față.

A evitat-o. O seceră i-a trecut pe lângă ochi. Soren.

Helena a clipit, încercând să-și dea seama ce se întâmplă în jur. Soren omorâse himera din mers, în drum spre Penny și Alister. A împins-o pe Penny într-o parte, la loc sigur, apoi s-a întors.

O siluetă tulbure în stânga. Helena s-a aplecat într-o parte, încercând să se ferească, neștiind dacă-i vede pe atacatori sau pe Soren. O clipă, concentrarea i s-a adâncit și a văzut din nou clar ce se petrece. Dacă ea murea, Soren ar fi dispărut și el. Trebuia să rămână în viață până-l scoteau pe Luc. A încercat să nu-l mai perceapă, dar era înrădăcinat în mintea ei. A simțit ceva și s-a întors cu o fracțiune de secundă înainte ca o namilă să intre peste ea. A rămas fără aer. S-a uitat în jos, clipind prin conștiința ei divizată.

Soren. Helena. Soren.

Avea un cuțit înfipt până în plăsele în partea dreaptă a pieptului.

Helena.

Dacă s-ar fi răsucit doar o fracțiune de secundă mai târziu, cuțitul i-ar fi străpuns inima, dar așa, când a mijit ochii, încercând să se concentreze, n-a avut impresia că-i atinsese vreun organ vital.

Durerea a fost cea care i-a tras definitiv conștiința înapoi, în corpul ei. A reușit să reteze mâna necroservului care o înjunghiase înainte ca el să apuce să scoată cuțitul. Cu mâna dreaptă care-i zvâcnea de durere a ținut cuțitul în

loc, încercând să nu-l lase să se miște prea tare și călcând cu toată forța pe piciorul necroservului, pe tendonul de la genunchi. S-a depărtat împleticindu-se, gâfâind, și fiecare pas răsucea tăișul lamei, adâncindu-i rana.

O himeră și-a înfipt colții în piciorul lui Soren, sfâșiindu-l. El i-a tăiat capul, neluând în seamă mușcătura.

Era sfârtecat. Helena îi simțea rănile, chiar dacă nu înregistra durerea. Nu-i adusese înapoi partea aceea din creier. Dar el lupta în continuare.

„Scoate cuțitul, închide rana!" Helena a pornit spre zidul de pe cealaltă parte și s-a chircit în apa înghețată. Pe Sebastian și Luc îi atacase altă himeră. După mărime, trebuie să fi fost pe jumătate urs. Puterea lui Luc se epuiza.

Himera era uriașă, în cea mai mare parte mamifer, dar cu fălci mai lungi, reptiliene, și cu pielea atât de groasă, încât armele ricoșau din ea. Țipa ca un om. Helena a încercat să se concentreze, mușcându-și buzele și pregătindu-se să scoată cuțitul. Niște degete i s-au înfipt în părul împletit și a fost trasă violent în sus, până când picioarele abia-i mai atingeau pământul. Basilius Blackthorne se uita la ea, cu dinții dezveliți într-un rânjet și cu pete de sânge de la gură până la bărbie.

Cu dinții ăștia își mâncase soția și copiii…

— Văd că Flacăra Eternă are un necromant, a spus cu voce aspră și răgușită.

Helena a încercat să-i înjunghie brațul cu care o apucase, dar el i-a dat peste mână cu atâta forță, încât brațul stâng aproape i-a amorțit. Cuțitul i-a căzut în apă cu un plesnet. A încercat să-l prindă de încheietură. Degetele ei i-au zgâriat pielea, atacându-l cu rezonanța ei. Dar Kaine o avertizase mereu: odată ce află ce e, Nemuritorii aveau să devină precauți. Până ca rezonanța ei să se conecteze, Blackthorne i-a smucit mâna și pumnul lui i-a apucat ca într-un clește nodurile degetelor de la stânga, strângând și răsucind. Era ca o gheară de fier și oasele i s-au rupt ca niște bețe.

Helena a țipat. Cuțitul din piept i s-a mișcat și în plămâni i-a crescut o presiune dureroasă.

Blackthorne s-a uitat întrebător la mâna ei sfărâmată și apoi a râs.

— Ah, am uitat că nu te regenerezi. Privirea i s-a îndreptat spre mâna ei dreaptă, studiind cât de stângaci ține cuțitul înfipt în piept. Cred că asta e deja ruptă, dar hai să fim siguri! Cu o blândețe neașteptată, i-a luat-o de pe cuțit și i-a rupt încheietura. Helena a văzut pete negre și a scos un alt țipăt sugrumat. Ar trebui să te țin în viață, i-a spus el, scoțându-i cuțitul foarte încet, savurând alunecarea lamei.

Helena era atât de copleșită de durere, încât mintea îi tot glisa într-a lui Soren, căutând o cale de scăpare.

El era năpădit de necroservi. Himerele erau moarte, dar erau prea mulți necroservi, zeci, care-l împingeau în apă și-l sfârtecau. Piciorul i s-a sucit sub mușcătura unor dinți care i-au sfâșiat tendonul din spatele genunchiului.

A continuat să lupte. Arma îi dispăruse, dar avea un cuțit. Penny țipa în spatele lui, dar Alister n-o lăsa să se apropie. Soren continua să înjunghie, să spintece, să înainteze sfârtecând cu unghiile, urmând instrucțiunile ei să nu se oprească din luptă oricât ar fi fost de rănit. Degete moarte i-au bâjbâit pe față găsindu-i ochiul rămas. Îi rupseseră deja maxilarul, lăsându-i gâtul descoperit.

Helena tresărea reflex de fiecare dată când o altă parte din Soren era smulsă, dar durerea îi revenea doar ei. Nu-și simțea degetele; doar în brațe îi radia un fascicul de suferință atroce. Un șuvoi cald de sânge îi curgea pe o parte a corpului. Credea că Basilius o s-o înjunghie din nou, dar el a lăsat cuțitul să cadă în apă. A pipăit-o pe lateral, plimbându-și ușor degetele pe rană. Nervii ei sfâșiați au explodat de durere. El i-a trasat cu mâna tăietura dintre coaste și, fără niciun avertisment, a băgat două degete înăuntru. Pielea s-a rupt și mai mult și Helena a scos un răcnet. Metacarpienele lui Basilius s-au încovoiat și el și-a vârât degetele și mai adânc, lipicioase de sânge.

— Știai că rănile sunt preferatele mele? i-a zis aproape fără suflare. Mai ude, mai fierbinți și mai strâmte decât orice altceva.

Helena dădea din picioare și mâinile ei rupte se zbăteau haotic să-l împingă, frecându-și între ele oasele rupte, dar degeaba. Țipa fără oprire, fără s-o ia nimeni în seamă, izbindu-se cu capul de pieptul lui, până când Blackthorne a prins-o de gât cu mâna liberă, apăsându-i tare traheea cu degetul mare până ce ea s-a oprit. Plămânii i s-au încordat, zvâcnind convulsiv.

— Da, exact așa, a spus el cu un geamăt aprobator. Nu-ți face griji, n-o să te las să mori. Ai să fii încă vie când o să te predau. Bennet va fi în culmea fericirii.

Conștiința Helenei se destrămase aproape de tot. Vederea i se încețoșa. Nu mai putea respira nici măcar cât să țipe. Era doar pe jumătate conștientă când Soren i-a fost smuls din minte, corpul lui a plutit în jos pe fluviu și legătura dintre ei s-a destrămat ca sângele în apă.

— Încă un țipăt. Țipi foarte fru...

Blackthorne s-a împiedicat, gâfâind ca și cum rămăsese fără aer. Și-a slăbit strânsoarea și degetele i-au alunecat de pe gâtul ei și în clipa următoare a fost tras cu putere în spate. Helena a căzut ca o piatră. Frigul năucitor al apei a trezit-o, altfel s-ar fi înecat. S-a ghemuit, dându-se înapoi, uitându-se înfricoșată după Blackthorne, și l-a văzut târât prin apă, cu o sârmă sau o frânghie de gât. Cel care-l trăgea nu făcea parte din Rezistență. Era unul dintre Nemuritori, ușor de recunoscut după coiful și uniforma neagră.

Până când distanța dintre cei doi s-a micșorat, Blackthorne se dezmeticise și s-a repezit spre atacatorul său. Înhățase o sabie din apă și și-a făcut vânt, țintind capul, dar celălalt l-a evitat dându-se într-o parte. Blackthorne a încercat iar – și apoi iar. Atacurile lui erau precise, mișcările unui alchimist de luptă desăvârșit, dar adversarul pur și simplu se ferea. Fără armă. Fără contraatacuri. Rapid și agil, evitându-l ca și cum ar fi dansat, până când

Blackthorne s-a expus pentru o clipă. O singură clipă a fost de ajuns. Celălalt s-a ferit de o lovitură și l-a lovit în piept cu pumnul gol, trecând prin armura lui Basilius ca prin apă. Mâna palidă cu degete lungi, picurând de sânge, i-a scos din cavitatea toracică o bucată strălucitoare de metal.

Blackthorne s-a prăbușit în apă și a dispărut.

Lupta nu durase nici măcar un minut. În vălmășag, nimeni altcineva nu observase. Helena a încercat să respire, dar presiunea din plămâni o sufoca. Și-a lipit brațul de rană, încercând să împiedice intrarea aerului.

Necroservii au început să cadă. Câțiva aspiranți l-au observat pe necunoscut, părând derutați de cele întâmplate. Au murit înainte să apuce să reacționeze. O armă scăpăra atât de repede, încât Helena abia dac-o vedea: se uita doar cum cad trupurile. Era Kaine.

Ea nu-l mai văzuse niciodată luptând. Cu ea nu luptase niciodată cu adevărat. Dar și-a dat seama. Eficiența aceea brutală era inconfundabilă. Era absolut letal, așa cum și-l imaginase. Vedea tehnicile pe care încercase insistent să i le predea, fluiditatea care îi lipsea ei, viteza. Nicio mișcare irosită. Avântul unei lovituri ucigașe îl purta spre următoarea. Corpurile cădeau ca stelele.

A venit cu pași mari prin apă spre Helena. Fără nicio șovăială, retezând tot ce-i ieșea în cale. Când o himeră a sărit la el, a ridicat mâna și, în clipa în care a atins-o, corpul creaturii s-a destrămat, membrele i s-au desprins ca și cum el ar fi descusut toate cusăturile invizibile care o țineau împreună. Într-o clipă, dintr-un monstru devenise doar o altă făptură moartă în apă.

Nu era o luptă, ci un măcel. Un joc al numerelor. Efort minim, randament maxim. Era imposibil ca el să fi luptat vreodată înainte la adevăratul lui potențial. Dacă cineva ar fi luptat așa, toată lumea l-ar fi cunoscut.

A băgat mâna în buzunar, scoțând ceva și aruncându-l în jur. Păreau niște bucățele sclipitoare de metal și, când au zburat, Helena a simțit cum rezonanța lui se lărgește, purtându-le cu ea. Metalul a țiuit prin aer, mișcându-se roi de păsări, și a lovit ca un jet de gloanțe, sfâșiind craniile necroservilor. În loc să cadă, a rămas suspendat în aer, vâjâind înapoi, picurând sânge și fărâme de creier. Kaine a ridicat mâna și stropii metalici s-au repezit spre el, străbătând și mai multe corpuri. Un zvâcnet din degete și au țâșnit din nou.

Când a ajuns la Helena, ochii îi ardeau de furie în spatele măștii, strălucind ca argintul topit.

—Tâmpito! i-a spus și a tras-o afară din apă, strivind-o de pieptul lui.

Rezonanța lui în aer a devenit mai apăsătoare. Un val care se năpustea în afară. Ea l-a văzut cum îi lovește pe necroservii și aspiranții din apropiere. Toți au început să se smucească și să se zbată convulsiv, căzând în apă. Necroservii s-au prăbușit, iar himerele și cei vii au prins să gâfâie de parcă plămânii li s-ar fi comprimat, și să-și zgârie gâtul.

Ea respira încă, deși cu greu, însă toți cei din jur se sufocau.

Sebastian a încercat să ajungă la Luc, dar s-a prăbușit în apă. Luc își sfâșia gâtul cu unghiile, în timp ce se albăstrise la față și ochii îi ieșeau din orbite.

— Oprește-te! a gâfâit ea, dându-și seama că Ferron nu face nicio distincție între Nemuritori și Flacăra Eternă.

Îi ucidea pe toți.

— Oprește-te! Nu-i poți omorî! Oprește-te!

A încercat să se smulgă din strânsoare în timp ce Luc a dat ochii peste cap și s-a prăbușit în apă.

Valul invizibil a ajuns la perete. Penny s-a prăbușit. Apoi Alister.

Lupta se apropia de final.

— Oprește-te! Încetează! s-a zbătut ea să se elibereze. Încetează!

— Taci! a mârâit el prin coif și i-a dat drumul. Stai aici!

S-a năpustit spre Sebastian și Luc, Penny și Alister și chiar și Wagner, deși Helenei puțin îi păsa dacă Wagner moare sau nu. Le punea o mână pe piept și una la ceafă și Helena i-a văzut cum zvâcnesc și încep să respire din nou, fără să-și recapete cunoștința.

A încercat să se ridice, dar nu se putea ține pe picioare. Când Kaine a revenit la ea, totul se clătina în jur. El a tras-o spre peretele mai îndepărtat, unde mai multe tuneluri dispăreau în întuneric.

— Nu-i pot abandona, a spus ea cu glas răgușit, încercând să se smulgă din strânsoare.

— Taci!

Apa le ajungea doar până la glezne și o scară ducea la o pasarelă ridicată la nivelul umerilor.

— Nu poți să-i lași așa, a spus ea, zbătându-se. Adu-i, altfel nu merg!

Kaine s-a răsucit fără un cuvânt și s-a întors, aruncându-i pe majoritatea necroservilor în curent cu o lovitură de picior, dar oprindu-se lângă câțiva aspiranți morți ca să-i reanimeze. Ei s-au ridicat târâș-grăpiș și au început să-l ajute să-i care pe Luc și pe ceilalți și să-i ridice pe pasarelă, în timp ce Kaine a luat-o pe Helena în brațe cât a putut de ușor. Ea și-a mușcat buza aproape până la sânge din cauza apăsării de pe coaste. Lui i s-au înroșit palmele de sângele ei, dar n-a zis nimic, urcând scara și ridicând-o din nou.

Necroservii au luat restul echipei de salvare pe umeri și l-au urmat.

În întuneric, Helena a fost conștientă doar intermitent, revenindu-și pentru scurt timp când a auzit zăngănit de metal și urletul apei care se revărsa năvalnic din rezervorul subteran, înainte să-și continue drumul.

Kaine s-a oprit din mers și a lovit peretele cu piciorul. S-a deschis o ușă aproape invizibilă pe coridoarele nesfârșite. A intrat cu ea într-o cameră mică. Lângă un perete era o masă și el a întins-o acolo. S-a întors, împingând ușa, și a ridicat mâna să-și smulgă coiful. Fața îi era schimonosită de furie.

— Spune-mi că rezişti până aduc un doctor!

Vocea îi tremura.

Helena a scuturat din cap.

El gâfâia, dar a înghiţit în sec.

— Atunci trebuie să-mi spui cum. Mai poţi face asta?

— Bine, a spus ea ezitant, deşi cel mai tare ar fi vrut să leşine. Primul e... ficatul. De acolo vine sângele. Cred. Am aer... în piept, îmi apasă pe plămân. După... după ce... repari ficatul, poţi... stimula generarea de sânge. n-am întăritorul, dar ar trebui să reuşeşti ceva.

El i-a desfăcut curelele genţii şi i-a tăiat hainele ude, ca să ajungă la rana dintre coaste care-i fusese deschisă larg. Ea s-a strâmbat şi a încercat să nu se ferească în timp ce el îi oprea sângerarea. A ascultat-o cu atenţie în timp ce ea îi descria ce trebuie să simtă ca să identifice şi să-i repare căile biliare.

Fără putinţa de a-şi folosi mâinile, fără rezonanţă, era ca şi cum ar fi instruit un orb.

— Taci! i-a spus el când ea şi-a cerut scuze că nu ştie ce e în neregulă. A băgat mâna în mantie şi a scos ceva. Asta e pentru sânge, nu-i aşa? Ţi se potriveşte?

A ridicat o sticluţă cunoscută, verde-albăstruie.

Ea a simţit un nod în gât şi a dat din cap.

— Da, se potriveşte.

Procesul de extragere a aerului care-i apăsa pe plămân era dificil pentru că n-aveau proviziile necesare. Helena a înghiţit în sec.

— E un tub la mine în geantă.

El l-a găsit şi ea i-a indicat cu grijă unde să amorţească şi să înţepe, scoţând doar un mic icnet, ca un schelălăit, când tubul i s-a scufundat în ţesut şi în cavitatea toracică. A înghiţit, cu privirea pironită în tavan, capabilă să gândească mai clar pe măsură ce respiraţia îşi dădea drumul.

— Acum trebuie să cauţi dacă e vătămat ţesutul pulmonar, apoi să speli rana şi să închizi muşchiul diafragmei şi...

Degetele lui au pipăit uşor pe lângă rană şi mintea ei s-a oprit, aplecându-se violent într-o parte.

— N-o... atinge!

Cuvintele i-au ieşit ca un ţipăt sugrumat. Aproape că a căzut de pe masă încercând să se ferească. El şi-a tras mâna înapoi şi ea s-a prăbuşit înapoi pe masă şi a zăcut acolo, răsuflând greu, ascuţit, străduindu-se să se calmeze şi să-şi înăbuşe plânsetele panicate. Inima îi bătea atât de tare că o simţea în tâmple.

— Voia să... să ...

Se împiedica de propria limbă, încercând să-şi protejeze partea dreaptă a corpului. Să nu fie atinsă.

— E mort. Fața lui Kaine era încordată și toată înfățișarea lui avea un aer de placiditate silită. N-o să se mai întoarcă niciodată. Mai bine să acoperi rana și să-ți repar mâinile?

Ea a scuturat din cap.

— Nu. O să stau nemișcată. Doar... A înghițit în sec. Scuze!

Kaine a strâns din dinți. În timp ce lucra, s-a apucat să-i spună de fiecare dată când urma s-o atingă, cu voce joasă și calmă, ce are de gând să facă și ea și-a dat seama că imită felul în care îi descrisese ea tratamentele pentru diagramă. Era partea cea mai simplă a procedurii, dar ei îi venea să vomite de groază.

— Gata.

Pericolul imediat trecuse. În sfârșit, Kaine părea să respire normal.

— Ce căutai acolo? a întrebat-o până la urmă.

Helena s-a uitat fix la el o clipă, apoi și-a întors privirea.

— Consiliul era gata să facă orice ca să-l recupereze pe Luc.

— N-ai experiență de luptă, a spus el. Mâinile i-au tremurat când i-a șters sângele de pe față. De ce te-au luat fără să-ți fi dat măcar un partener?

— Am avut o parteneră, a spus ea. A murit în luptă.

— Cine?

— Purnell. Era.... infirmieră.

El a privit-o încruntat.

— Trebuia să fie o echipă mică; planul era să intrăm și să ieșim fără să fim observați. Eu și Sofia nu trebuia să luptăm.

— Știai că e o misiune sinucigașă. Asta fac Bayarzii tot timpul, mor pentru Holdfești. Nu știu nimicaltceva.

— Da, dar dacă moare Luc, suntem terminați. *Toți*. A meritat să mergem.

— Și dac-ai fi murit? a ridicat el privirea cu ochii sclipind de furie.

— Sunt destui care să mă înlocuiască. Am fost întotdeauna de sacrificiu, ții minte? Helena s-a ridicat în șezut sprijinindu-se în coate. Acum am nevoie să-mi repari mâinile.

În ochii lui se vedea oboseala.

— Știu.

Helena s-a silit să inspire adânc.

— Începe cu stânga! Nu contează prea mult dacă nu iese perfect.

Kaine i-a blocat aproape orice senzație de la cotul stâng în jos, lăsându-i suficient cât să simtă dacă-i așază oasele corect, și a lucrat cât a putut de delicat. Bucățile rupte s-au frecat una de alta, trimițându-i o săgeată de durere prin braț, până la umăr, chiar dacă nu mai avea cea mai mare parte a senzațiilor.

— Bine, a șoptit ea sugrumat, lăsându-și capul pe umărul lui și luptându-se să nu izbucnească în lacrimi.

Kaine i-a unit la loc oasele din încheieturi, apoi s-a apucat de mâini. A fost nevoit să mute mai multe oase la locul lor, răsucind părțile pe care le amestecase Blackthorne. În lipsa adrenalinei din timpul luptei, durerea era sfredelitoare. Când el a terminat de potrivit oasele și a început să le sudeze, ea îi plângea pe umăr. La sfârșit, mâna îi era umflată, purpurie și roșie de vânătăi. El i-a luat-o în mâinile lui și și-a trecut degetele mari peste palma ei și în sus spre încheietură. Rezonanța lui era ca un balsam, reparând prin mișcarea largă a policelor țesutul deteriorat și vasele de sânge sparte, apoi lucrând de-a lungul fiecărui deget. Era nespus de blând. Ea a recunoscut tehnica. Nu-și dăduse seama că el fusese atât de atent.

— Ai putea fi tămăduitor, i-a spus într-un final, când el a îndepărtat blocajul nervilor. A îndoit mâna, deschizând și închizând pumnul. Era încă dureroasă și fragilă, ca și cum ar fi fost crăpată și pusă la loc. Ai un talent natural.

— E una dintre cele mai mari ironii care mi-au fost spuse vreodată, a zis el încet.

Și-a îndreptat atenția asupra celeilalte mâini.

— Poți s-o amorțești complet, a spus Helena. Acum pot să-mi folosesc rezonanța.

Fiindcă au lucrat împreună, procesul a mers surprinzător de rapid. Când a terminat, Kaine i-a masat iar mâna, la fel cum făcuse și cu prima.

— Să nu te mai duci niciodată în vreo misiune! i-a spus fără să ridice privirea, ținându-i mâna într-a lui.

Helena l-a privit și a tras aer adânc în piept.

— Nu e decizia ta, i-a răspuns, eliberându-și mâna și ridicându-se în picioare.

Camera se învârtea cu ea. Era periculos de amețită. N-avea perfuziile sau substituenții de plasmă care-i erau la îndemână la spital. Cu sau fără întăritor, n-avea resursele fizice necesare ca să-și regenereze tot sângele pierdut. Și-a tras cu grijă geanta peste cap, încercând să-și protejeze mâinile în timp ce se pregătea să plece. Nu-și luaseră niciodată rămas-bun înainte și ea nu vedea niciun motiv să înceapă acum.

Kaine a blocat ușa. Privirea i se răcise.

— Amintește-i lui Crowther că, dacă Flacăra Eternă vrea în continuare ajutorul meu, ar face bine să te păstreze în viață!

Ochii lui, pironind-o cu privirea, aveau strălucirea aceea argintie rece. Inima ei a ezitat o clipă, apoi s-a transformat în plumb. Kaine îi spusese foarte clar ce este ea, cum o privește și cât o urăște pentru influența pe care o are asupra lui. Grija aceasta, obsesia de a o păstra în viață n-avea nicio legătură cu ea. Avea legătură cu mama lui, Enid Ferron, și cu faptul că nu reușise

s-o salveze. Pentru el, Helena era o oportunitate să încerce să îndrepte lucrurile. Un premiu de consolare pe care nici măcar nu și-l dorea, dar la care nu era în stare să renunțe. Nu era de mirare că Jan Crowther fusese atât de mulțumit. „Ai lucrat bine, Marino." Știa că ar fi trebuit să accepte asta, dar nu mai putea suporta.

— Faci asta pentru mama ta, Kaine. Ai renunța cu adevărat din cauza mea?

Știa că asta o să-l enerveze: să-i sugereze că ceea ce simte pentru ea se poate compara în vreun fel cu sentimentele pentru mama lui. El avea să insiste să-i demonstreze că se înșală.

Ferron a rămas nemișcat.

Ea l-a ocolit, întinzând mâna spre ușă, dar el a prins-o de umeri și a întors-o cu fața la el. Avea o expresie pătrunzătoare.

— Ea e moartă, a spus el. Tu nu. Am fost loial celor care erau mai puțin responsabili de suferința ei, dar, dacă Flacăra Eternă a decis că te poate pierde fără mari scrupule, n-am de gând să fiu nobil sau înțelegător. Pot să mă răzbun față de ambele părți. Dacă te omoară, o să-i fac să plătească.

Ea l-a privit lung, surprinsă. Nu anticipase așa ceva. Știa că nu e spion din motive ideologice; era pur și simplu un interes personal. Ura familia Holdfast și Flacăra Eternă, dar îi ura mai tare pe Morrough și pe Nemuritori. Era un lucru de neschimbat. Sursa întregii lui motivații. Dar acum, din cauza unui comentariu neglijent al ei, calcula din nou dacă Flacăra Eternă îi servește sau nu interesele.

Helena a înghițit în sec. Ar fi trebuit să fie fără inimă. Să-i aducă aminte că ea o să pună întotdeauna interesele Flăcării Eterne pe primul loc. Dacă el se aștepta la mai mult, atunci trebuia să se înarmeze cu răbdare. Și s-o merite.

A ridicat privirea spre el, vrând să silească vorbele să-i vină pe buze, dar ele îi rămâneau înțepenite în gât. Era extrem de obosită. Viața ei era rece de prea mult timp.

„Ceilalți sunt răniți. Nici măcar nu știi ce i-au făcut lui Luc și-ți pierzi vremea aici." Și-a îndoit mâinile, simțind țesutul nou, concentrându-se asupra lui în timp ce încerca să se desprindă.

— *Trebuie* să plec.

Vocea îi tremura.

El nu i-a dat drumul. A strâns-o mai tare.

— Nu ești de sacrificiu! N-ai voie să-i îndepărtezi pe toți, ca ei să se simtă confortabil folosindu-se de tine și lăsându-te să mori.

Ea a clătinat din cap.

— Ăsta e războiul, i-a spus, silindu-și glasul să rămână calm. A fi de sacrificiu nu e cine știe ce autocondamnare tragică. A nu fi e o vulnerabilitate strategică. L-a privit pe Kaine în ochi. De asta m-ai ales, îți minte? Vocea i

s-a frânt. Din cauza ta, acum valorez mai puțin. După ce m-ai cerut pe mine, au adus mai multe tămăduitoare noi. Am fost nevoită să-mi antrenez toate înlocuitoarele. Helena a râs amar. M-ai făcut tu însuți de sacrificiu. Și nici măcar nu mă doreai.

Kaine a tresărit și strânsoarea i-a slăbit suficient ca ea să se elibereze și să se întoarcă din nou să plece. El a prins ușa în timp ce ea o deschidea și a închis-o la loc.

— *Nu* poți fi înlocuită, a spus el și mâinile i-au tremurat pe umerii ei. Nu trebuie să faci din moartea ta ceva convenabil. Ai voie să fii importantă pentru oameni. Sunt aici… fac toate astea… ca să te țin în viață. Să fii în siguranță. Asta a fost înțelegerea. I-a cercetat chipul. Nu ți s-a spus?

Helena a scuturat din cap, scoțând un suspin amar și, fără să stea să se gândească, l-a sărutat.

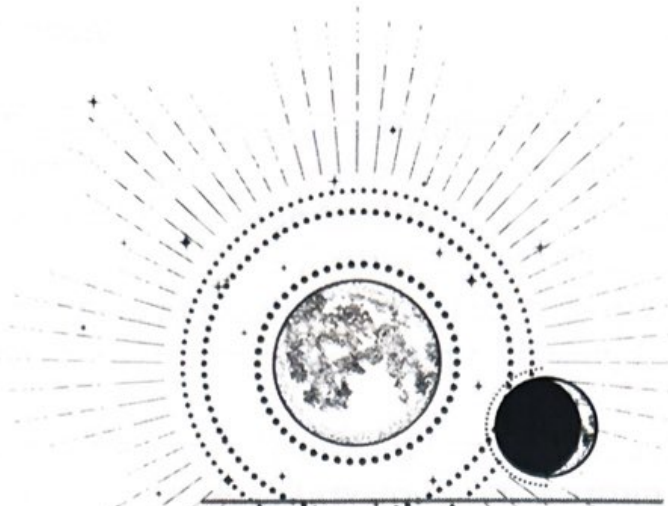

CAPITOLUL 51

Aprilie 1787

Kaine i-a luat fața în mâini și a sărutat-o și el. A tras-o mai aproape, înfășurând-o în brațele lui.

Ea plângea pe jumătate când l-a sărutat. I-a mângâiat chipul cu degetele și apoi i le-a trecut pe sub bărbie, încercând să rețină fiecare detaliu: pulsul lui sub buricele ei, buzele lui lipite de ale ei, gustul lui. A închis încet ochii și a încercat să savureze în întregime clipa. Putea să se bucure de așa ceva. O meritase pe deplin.

S-a silit să facă un pas înapoi mult prea repede. S-a desprins de el.

— Trebuie să am grijă de ceilalți.

El n-a încercat s-o oprească din nou, dar restul echipei nu era la ușă cum se așteptase Helena; necroservii lui Kaine îi mutaseră mai în interior. Ea le-a luat pulsul cu degete tremurânde. Erau încă în viață, deși pielea lui Luc aproape a fript-o la atingere.

— Cum ieșim de aici? a întrebat.

S-a apucat să le verifice rănile. A încercat să evalueze cât de răniți erau toți și de cât efort era nevoie ca să-i trezească și să-i ajute să se miște.

— Prin tunelul ăsta. Faceți dreapta, apoi dreapta din nou și apoi drept. Sus, în nord, e o ecluză.

— Acolo unde au dat drumul primei himere?

Helena își amintea locul.

— Va trebui s-o dărâmați, dar vă scoate afară.

Ea a dat din cap.

— Trebuie să pleci înainte să-i trezesc.

— Știu, a spus el, dar n-a plecat, zăbovind până când ea a ridicat privirea. Ochii lui străluceau în întuneric, ca și cum lumina lunii ar fi pătruns sub pământ. A atins-o pe obraz, apoi i-a ridicat fața și a sărutat-o. Folosește inelul! Cheamă-mă dacă ai vreodată nevoie de ceva!

Ea a vrut să-i spună că așa o să facă, dar n-a putut. El era un spion de care depindeau. Iar ea era... Nu era supervizorul lui. Nu, rolul acesta îi aparținea lui Crowther. Ea era...

O închisoare.

— Du-te! i-a spus.

Kaine a dispărut într-un tunel și necroservii l-au urmat silențioși ca niște fantome.

Helena l-a trezit mai întâi pe Sebastian, sperând că va fi calm și mai ușor de gestionat. Plus că el știa ce e de făcut. A verificat ce provizii aveau. Își pierduse amândouă pumnalele și tot ce era în geanta ei fusese contaminat cu apă de baltă. Doar una dintre lanterne mai mergea, radiind o lumină slabă în întuneric.

Când s-a trezit, Sebastian a stat pe loc și a privit tăcut fața nemișcată a lui Luc. Helena îi aranja cu grijă umărul dislocat și câteva răni superficiale care deja încetaseră să mai sângereze. Până la urmă, Sebastian s-a uitat la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a scuturat din cap.

— Nu știu. Totul s-a făcut negru. Când m-am trezit, erați toți inconștienți. Mi-a fost teamă că ar putea apărea mai mulți Nemuritori, așa că i-am adus pe toți aici.

Ochii lui s-au plimbat atent peste ea.

— Helena, știu că ai folosit necromanția. N-aveai cum să ne muți pe toți aici de una singură.

Ea a dat să scuture din cap.

— L-ai reanimat pe Soren. N-ar fi supraviețuit loviturii pe care a încasat-o.

Ea a rămas nemișcată. Nu știa dac-ar fi fost mai bine sau mai rău să-i spună lui Sebastian că Soren îi ceruse asta.

— Pentru asta te-a adus, nu-i așa? Chiar mă întrebam.

Ea n-a zis nimic. Moartea lui Soren era o rană prea adâncă pentru ca mintea ei s-o perceapă. Nu credea că va putea să-i rostească numele fără să simtă că se îneacă.

— Mai e... pe-aproape?

Vocea lui Sebastian era melancolică.

O ardea gâtul.

— Nu. El... nu mai e. Îmi pare rău.

N-avea să existe niciun foc sfânt care să elibereze sufletul lui Soren din corp. Avea să se descompună și să intre în pământ undeva în albia fluviului. Lila n-avea să-și vadă niciodată fratele geamăn. Nici măcar în viața de apoi.

Sebastian a tăcut mult timp.

— O să le spunem celorlalți că i-am adus amândoi aici.

Ochii, urechile și nasul lui Alister erau acoperite de sânge uscat, rezultatul efortului depus la toate transmutațiile pe care le făcuse. Helena l-a trezit încet, dar el a tresărit dintr-odată. S-a apucat de gât și și-a ațintit ochii sălbatici asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? a gâfâit el.

— Nu știm sigur, a spus Sebastian și s-a aplecat peste el. Ești bine? Trebuie să ne mișcăm înainte să înghețăm. Luc e bolnav.

— Unde e Soren?

— Ucis în luptă, a spus Sebastian scurt. Marino, poți s-o ridici pe Penny?

Piciorul lui Penny era distrus. Tendoanele îi fuseseră smulse de himere cu dinții. Helena n-avea cum să-l mai salveze. I-a blocat nervii și i-a sudat osul ca să se sprijine în el. Penny nici n-a plâns când s-a trezit, doar și-a frecat fața și s-a ridicat greu în picioare.

Wagner n-avea răni, bineînțeles. Fusese un laș. Măcar n-a fost nevoie să-și irosească energia ca să-l tămăduiască.

A încercat să-l trezească pe Luc. Avea o febră cumplită. Temperatura îi crescuse și mai mult în minutele după ce-l lăsase. A încercat să-l răcorească, dar corpul lui continua să lupte împotriva ei, iar febra îi creștea întruna. Îi dăduse prea multe medicamente. Când și-a recăpătat cunoștința, a țipat. Sunetul a reverberat prin tuneluri.

— Adormiți-l! a spus Sebastian, aruncându-se înainte. Nu-l țineți treaz! O să-l ducem înapoi.

Au avut noroc că au simțit aerul curat înainte, pentru că Helena n-ar fi putut explica de unde știe drumul spre ieșire.

Sebastian avea un medalion care funcționa prin corespondență, la fel ca inelul Helenei. L-a folosit ca să trimită un cod către Sediu.

Au auzit de câteva ori ecouri care răsunau prin tuneluri. Țipete. Urlete. Stropi. Au mers în tăcere. La început, Helena a fost îngrijorată; s-a întrebat dacă Kaine reușise să scape, apoi și-a dat seama că poate nu întâlniseră pe nimeni fiindcă el îi urmărește din umbră. Când au ajuns la ecluza închisă, Alister a dărâmat zidul de piatră ca să treacă. Înăuntru s-a revărsat un vârtej de apă rece ca gheața și s-au chinuit să nu alunece croindu-și drum prin valuri. În aer plutea o ceață groasă. Din ea a apărut o ambarcațiune subțire de contrabandă, mișcându-se silențios pe apă în direcția lor. Sebastian a oftat ușurat.

— Althorne.

Generalul i-a privit de pe vas în timp ce se apropia de mal. Oamenii lui au intrat încet în apă, fără niciun strop în drumul lor spre unitatea rătăcită.

— Unde e Soren? a întrebat Althorne cu o expresie dură în timp ce Luc era ridicat cu grijă la bord.

— Ucis în luptă, a răspuns Sebastian încet.

Unul dintre oameni o ridica pe Penny pe vas. Alister s-a cățărat singur la bord, aproape epuizat. Își ștergea sângele proaspăt de lângă ochi cu mâini tremurânde.

Althorne s-a uitat la Luc cu un amestec de îngrijorare și de ușurare pe față.

— Trebuie să-l ținem în izolare până se face bine.

Helena a arătat spre Wagner.

— L-am găsit într-o celulă. Cred că-l vrea Jan Crowther. Să n-aveți încredere în el, a ucis-o pe Sofia Purnell.

Althorne a înclinat capul și doi dintre oamenii lui au venit și i-au prins brațele lui Wagner. El a mârâit, dar nu s-a împotrivit. Era clar că preferă să fie capturat de Rezistență decât de Nemuritori.

— Sunteți toți în custodie pentru încălcarea ordinelor, a spus Althorne, după ce barca a fost împinsă în larg.

În tonul lui nu se simțea nicio asprime. Îl salvaseră pe Luc; orice pedeapsă avea să fie doar o formalitate.

Helena s-a sprijinit de marginea bărcii. Călătoria a trecut printr-o ceață; au acostat la un chei ascuns, apoi s-au înghesuit pe o scară și au fost încărcați în spatele unui camion. Când au ajuns la Sediu, Penny, Alister și Luc au fost duși la secția de spital. Wagner a fost plasat într-o celulă, iar Helena și Sebastian au fost verificați să nu aibă răni serioase și escortați în camerele lor, unde au fost încuiați cu gărzi la uși.

Helena s-a bucurat că nu fusese ținută la spital, deși nu i-ar fi stricat o perfuzie și niște substituenți de plasmă. Cu mâini tremurânde, și-a dat jos hainele ude, zdrențuite, și a făcut un duș, spălând de pe ea mizeria din tuneluri și din apele zăpezilor topite. Pe măsură ce urmele dispăreau, s-a simțit ciudat de detașată de ceea ce se întâmplase, ca și cum, în timpul luptei, își părăsise corpul și nu se putea întoarce în el. În camera ei, unde totul îi era familiar, i s-a părut că fusese un vis.

Soren nu putea fi mort. Nu se putea. Avea să iasă din cameră și să-l vadă la spital, stând lângă Luc. Amintirea lui, mort la ea în brațe, era ca o ruptură în țesătura minții ei, ca și cum felul în care-l adusese înapoi la viață fusese smuls când legătura dintre ei se rupsese. Persoana pe care o cunoscuse și corpul pe care-l reanimase fuseseră sudate, iar acum rămăsese o rană.

Nu putea fi mort. Era un vis oribil. S-a uitat la mâinile ei. Se aștepta cumva să fie pătate sau înnegrite de necromanție.

Ce avea să le spună Sebastian membrilor Consiliului? În raport avea să fie nevoit să spună adevărul. Odată ce adevărul ieșea la iveală, aveau să urmeze consecințe. Ar fi fost o crimă mai mică să-l fi ucis pe Soren. Omorul era doar o crimă a unui muritor; necromanția era o crimă asupra acestei vieți și a celei de apoi.

Și-a strâns toate lucrurile în cufăr și a așteptat. S-a auzit un zgomot puternic la ușă. S-a ridicat în picioare, pregătită.

— Helena! Helena! E ceva în neregulă cu Luc! Elain era afară. Avem nevoie de tine la spital!

Toate gândurile despre arest s-au evaporat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Helena când a deschis ușa.

Gărzile au făcut un pas înapoi ca să-i dea voie să iasă. S-a grăbit spre lifturi împreună cu Elain.

— Am făcut toate examinările și am verificat din nou talismanele. E curat, dar organele lui sunt toate otrăvite. Nu știu ce i-or fi făcut. Am încercat să-i tămăduim rănile, dar nu se regenerează. Încercăm să-i scădem febra, iar sora Pace m-a rugat să-l trezesc, însă el a început să țipe. Acum nu se mai oprește și nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Își face singur rău.

Luc se afla într-un salon de carantină la capătul spitalului. Helena l-a auzit înainte de a-l vedea. Avea privirea rătăcită și era tras la față, cu pete roșii în obraji. Emana valuri de căldură de parc-ar fi fost făcut din aur topit. Ilva stătea neputincioasă în ușă, împreună cu Althorne, Maier, sora-șefă și mai mulți sanitari. Tot încerca să-i vorbească, dar Luc nu părea să audă nimic. Țipetele i s-au diminuat pe măsură ce răgușea. Părea să fi uitat cum funcționează un corp. Tot trupul i s-a încleștat, brațele, picioarele, degetele și capul i s-au îndoit în unghiuri bizare, apoi s-a izbit singur de perete.

— Am adus-o pe Helena, a spus Elain gâfâind.

Luc a întors brusc capul și s-a holbat la ea. Ochii au părut să i se mărească, ieșindu-i din orbite, capul i-a unduit ca un șarpe.

— Hel! a horcăit el și a întins mâna spre ea. Degetele lui arătau rupte, dar el n-a părut să observe. Hel…

— Ai grijă! A fost violent, a auzit-o vag Helena pe sora Pace.

N-a luat-o în seamă. A întins mâna, și-a împletit degetele cu ale lui și i-a atins obrazul cu încheieturile lor. Pielea lui era atât de fierbinte, încât aproape ardea. El și-a îndoit cumva degetele, fără să conștientizeze durerea, s-ar fi zis, strângându-i mâna și trăgând-o aproape.

— Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

Ea i-a amorțit mâna, punându-i rapid degetele la loc. Luc a început să dârdâie; privirea i se încețoșase.

— … afară…! a gemut, scuturând din cap. Înăuntru…

Ea i-a pus mâna pe frunte, neluând în seamă cât de tare îi arde pielea, lăsându-și rezonanța să curgă prin el, încercând să găsească sursa problemei. Ce-i scăpase?

— Hel... a repetat el.

O durere cruntă i-a explodat Helenei în piept. Lumea din jur s-a înclinat și s-a rotit. În ochi i-a țâșnit un roșu neîndurător, izbind-o în ceafă. Un țiuit fără sfârșit i-a umplut urechile. S-a luptat să-și limpezească privirea. Nu putea să respire. S-a apucat de piept. Zgomotele se alungeau. Deasupra ei se înălțau amenințător fețe. A înșfăcat-o ceva. Helena a scos un țipăt panicat, căutându-și pumnalele, dar nu le avea. A dat din mâini, zgâriind să se elibereze.

— Marino, liniștește-te! o potolea sora Pace. Ești bine; a fost doar o sperietură urâtă. Ți-a tăiat răsuflarea.

Groaza pură s-a atenuat treptat și Helena a văzut din nou în jur. Era pe podea, respirând greu, cu durere crâncenă în piept, și încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Luc era în cealaltă parte a încăperii. Expresia de pe fața lui devenise nemilos de lucidă.

— Tu... Ochii lui erau dintr-odată limpezi și ardeau de furie. Ai folosit necromanția pe Soren.

Acuzația a plutit în aer ca liniștea dintre fulger și tunet.

Toți au înghețat.

Helena s-a ridicat în capul oaselor.

— Îmi pare rău, a șoptit răgușit, chinuindu-se să vorbească. Plămânii i se crispau după aer, trimițându-i junghiuri de durere în coaste. A îngenuncheat și aproape a dat cu fruntea de podeaua spitalului. Am încercat să-l tămăduiesc. Îmi pare rău.

— Era viu. De ce nu l-ai tămăduit pur și simplu?

Vocea lui Luc era sfâșiată de durere.

Ea nu putea să respire suficient ca să-i explice, să-i spună cât de repede dispăruse Soren, că știuse că va muri și-i ceruse el însuși să-l reanimeze.

— Îmi pare rău, Luc.

— Pleacă!

El nu se mai uita la ea. Privirea i se împăienjenise și s-a clătinat.

— Luc, ești bolnav...

— Pleacă! a închis el ochii, începând să dârdâie din nou, respirând tot mai repede, ca și cum prezența ei în cameră cu el l-ar fi făcut să-și piardă mințile. Ieși! Ieși! Pleacă!

A început să-și zgârie pieptul, țipând, lăsându-și dâre în piele ca și cum ar fi vrut să-și smulgă inima.

— Luc? s-a auzit o altă voce.

În prag stătea Lila, cu o cârjă sub braț. Rhea era lângă ea, ajutând-o să meargă. Cicatricile de pe fața și de pe pieptul Lilei se vedeau clar acolo unde fusese cusută. Ochii lui Luc s-au deschis brusc la auzul vocii ei.

— Lila... a zis, cu vocea sfâșiată de durere, dar și plină de ușurare, ca și cum până în momentul acela n-ar fi crezut că mai e în viață.

Mai multe persoane au încercat s-o oprească pe Lila, șoptindu-i să aibă grijă, dar ea s-a desprins de Rhea și s-a aruncat disperată spre Luc. A dat drumul cârjei și s-a prăbușit în brațele lui, agățându-se de el.

— Ți-am spus să fugi, îi tot zicea.

L-a apucat strâns. Mâinile lui tremurau când i-a atins tăietura de pe chip. Lila și-a trecut mâna peste zgârieturile pe care el și le făcuse singur pe piept.

— Ce ți-au făcut?

El doar a clătinat din cap și a tras-o aproape. Și-a ascuns chipul în umărul ei și a îmbrățișat-o. Era dureros de intim. Dacă plutise vreun dubiu asupra motivului pentru care Luc se predase, acum el dispăruse.

Cineva i-a atins Helenei cotul. Ea a ridicat privirea și a văzut-o pe Ilva, care i-a făcut semn cu capul spre ușă. S-a ridicat și a ieșit înainte ca Luc s-o vadă din nou, întorcând capul când a trecut pe lângă Rhea.

Lila a fost cea care l-a convins pe Luc să se așeze în pat, să accepte ca sora Pace și Elain să-l examineze din nou, să primească perfuzia și medicamentele ca să-i scadă febra.

Helena s-a așezat pe un pat din salonul principal, cu o perfuzie în braț. Elain i-a reparat o fractură la stern și a aplicat un unguent pe vânătaia care-i acoperea cea mai mare parte a pieptului. I-a tratat apoi ceafa, unde se lovise de perete.

Nu era prima dată când Helena era rănită de un pacient, dar de data asta fusese altceva. Luc n-avea să-i ierte niciodată ce-i făcuse lui Soren. Îl distrusese.

Perdeaua din jurul patului de spital a foșnit și Ilva a pășit înăuntru. Elain a rămas până când Ilva s-a încruntat la ea, apoi a plecat. Helena și-a încheiat cămașa și n-a ridicat ochii.

— Luăm declarații despre ce s-a întâmplat, a spus Ilva.

Tonul vocii ei era de nedeslușit.

Helena a rămas tăcută. N-a avut nicio reacție. Aveau s-o trimită în instanță? Sau aveau să aștepte până după război?

— Ce-ați aflat? a întrebat-o pe Ilva cu glas moale.

Ilva și-a dres vocea.

— Luc e în delir. Relatarea lui e greu de luat în seamă, pentru că a fost grav rănit și drogat puternic. Alister și Penny au declarat că Soren Bayard a murit apărându-i. Sebastian Bayard... Ilva s-a oprit o clipă. Sebastian a coroborat spusele lor și susține că voi doi ați reușit să-i trageți pe ceilalți în siguranță, după ce apa a măturat un mare număr de atacatori.

— Și? a întrebat Helena.

— Lucien... a halucinat presupusa reanimare a lui Soren Bayard. Poate Soren a căzut pentru scurt timp. În confuzia luptei, e imposibil de știut. A fost o acțiune eroică. Principele a fost salvat, deși prețul a fost mare. Voia lui Sol s-a împlinit.

Helena știa că ar trebui să fie recunoscătoare, dar și-a dat seama că minciuna nu e pentru ea. Totul era pentru poveste. Nu conta ce se întâmplase cu adevărat, ci ce credeau oamenii.

— Obligațiile derivate din jurământul depus de Soren și Sebastian au prioritate față de ordinele Consiliului, a spus Ilva. Alister și Penny au urmat ordinele superiorilor direcți. Vei avea o mustrare în dosarul tău militar pentru că ai participat, dar ca tămăduitoare nu faci parte din armată. Matias va decide ce fel de mustrare meriți. Până atunci ești eliberată de orice obligații de serviciu. Cred că ar fi mai bine să rămâi ascunsă până ce va fi lansată versiunea oficială a poveștii.

Helena s-a întors în cameră și s-a prăbușit pe pat, înecată de un val imens de oboseală. La început n-a simțit decât un întuneric gol, dar apoi peisajul minții ei s-a transformat. Se afunda, adânc, tot mai adânc. Simțea dinți înfigându-se în ea. Mâini care o zgâriau, îi cuprindeau membrele, o sfâșiau. Ea se zbătea în continuare. Degete reci îi scobeau în carne, îi sfredeleau oasele. Încercat să se zbată. Greutatea o apăsa tot mai tare. Îi crăpau oasele. Dinți i se înfigeau în carne. Tendonul din spatele genunchiului îi era smuls. Mâini ude îi intrau în gură, atât de adânc, încât nu mai putea mușca. Mandibula îi ceda, rupându-se până când gâtul i se despica în două. Se zbătea încă atunci când apa se închidea deasupra ei.

S-a trezit brusc, gâfâind. S-a apucat de gât, cu gura deschisă. „E doar un vis, doar un vis", a încercat să-i spună inimii care bătea nebunește. Dar nu era chiar un vis. Era o amintire. Amintirile lui Soren i se fixaseră postum în conștiință ca și cum i-ar fi aparținut ei. Vii și dramatice în toate detaliile lor.

Nu știuse că așa e necromanția. Că n-o să poată scăpa niciodată de cel pe care-l adusese înapoi. Nu era de mirare că necromanții o luau razna. Cine ar fi putut să rămână sănătos la cap purtând înăuntru mințile morților?

Locul unde fusese Soren era ca o groapă de vinovăție supurândă. Corpul și mintea ei fuseseră golite de miez și acum acolo fusese lăsat ceva mort și în putrefacție. Toată lumea spunea mereu ce blestem e necromanția, avertiza împotriva ei și a consecințelor, dar Helena fusese atât de convinsă de necesitatea ei și de distrasă de consecințele ei în eternitate, încât nu se oprise niciodată să reflecteze că ar putea exista și unele imediate.

A rămas întinsă, simțind încă degetele care o sfâșiau; îi era indescriptibil de frig retrăind apa rece din zăpada topită. A tras mai multe pături peste ea, furand așternutul Lilei, și s-a ghemuit, încercând să doarmă, să scape de senzația de moarte pe care Sore i-o lăsase înăuntru. De fiecare dată când închidea ochii, prin minte îi fulgerau ultimele amintiri și senzații ale lui Soren. Nu-i reînviase capacitatea de a simți durere sau emoții, însă mintea ei încerca să

completeze conștiincioasă golurile și senzațiile și teroarea acestea fantomatice o răscoleau până când mintea amenința să i se fisureze, să se despice între două realități. Numai durerea o aducea înapoi în ea însăși. Se ciupea întruna, își zgâria pielea. Dar nu era suficient. Avea nevoie de ceva mai puternic.

A clipit și s-a trezit că ține în mână unul dintre cuțitele Lilei, cât pe ce să-și înfigă lama în antebrațul stâng. L-a aruncat și a fugit din cameră, rătăcind aproape orbește prin holurile goale ale Turnului. Era noapte și tăcere; aproape toată lumea dormea. O nemișcare stranie. Se simțea mistuită de un fel de manie. A ieșit din clădire împleticindu-se, spera ca aerul curat s-o echilibreze. Lumithia atârna deasupra, strălucind ca un soare alb în abisul negru. Ochii au început să-i zvâcnească doar uitându-se la ea. Apogeul ducea mereu totul la limită, dar Helena ajunsese deja acolo. Lumithia o împinsese peste margine.

A închis ochii... și se scufunda din nou, unghiile îi scrijeleau dâre adânci în piele.

Kaine.

Kaine ar ști ce se întâmplă. Ar înțelege. El folosea necromanția; trebuia să știe cum să reacționeze la așa ceva.

Fără să stea să se gândească, a pornit spre Avanpost. Destinația era imperioasă, nebunesc de urgentă. Se apropia ora stingerii. Trebuia să treacă de punctele de control.

Străzile orașului străluceau ca niște panglici de argint în lumina Apogeului; umbrele păreau colți. „Încă puțin", își spunea Helena la fiecare pas, până când, în sfârșit, a traversat podul peste fluviul adânc, clocotind dedesubt, și a zărit clădirea înălțându-se în față. Abia când a ajuns la trepte s-a oprit să gândească. Îi promisese lui Kaine că n-avea să vină niciodată la Avanpost decât dacă era o urgență a Rezistenței. El era spion. Pentru el era periculos. Își dăduse cuvântul. I-ar fi riscat acoperirea. I-ar fi pus viața în pericol.

S-a întors să plece. Fără o destinație, mintea i s-a împrăștiat.

Soren. Helena. Soren.

A simțit cum mandibula îi cedează, a simțit aer rece și sânge când esofagul i s-a sfâșiat. Degete scobindu-i în orbite, apa închizându-se deasupra ei. Se îneca, dar nu putea muri, așa că se îneca fără oprire.

Când și-a recăpătat cunoștința, zăcea pe pământ. Cerul negru, întunecat ca cerneala, se arcuia amenințător deasupra, iar Lumithia o strivea, copleșindu-i rezonanța cu o răceală arzătoare.

— Marino, ce ți-ai făcut?

Abia dacă și-a dat seama că e luată de jos. Mâini fierbinți i-au atins fața și fruntea, alungând frigul în care se îneca. S-a cuibărit în căldură. Delira. Acum delira cu adevărat, căci Kaine stătea acolo cu un câine uriaș cu aripi în spatele lui. Helena n-avusese niciodată halucinații și totuși senzația era ciudat

de plăcută. Kaine era ca un furnal și când s-a strâns la el în brațe, cu fața lipită de pieptul lui, aproape că nu mai simțea degetele reci ale morților.

— Soren Bayard a murit și eu... l-am adus înapoi, dar ceilalți necroservi l-au sfâșiat. Nu pot să uit cum a fost. Cred c-a luat o parte din mine cu el. Tu cum poți face asta la nesfârșit fără să înnebunești? Așa e pentru totdeauna?

El i-a dat capul pe spate cu o mână, ca să-i vadă ochii. În lumina lunii, cenușiul lor sclipea aproape la fel de tare ca Lumithia, iar părul îi lucea în aceeași nuanță.

— Ai mai folosit vreodată necromanția?

Ea a scuturat din cap.

— Presupun că nimeni nu ți-a spus cum să faci, nu? Kaine a răsuflat lung și i-a pus palma pe frunte. Ai avut și ghinionul să-l cunoști. Ești în șoc.

Din pieptul Helenei a izbucnit un râs isteric. Bineînțeles că nimeni nu-i spusese cum să practice necromanția.

El a liniștit-o, lipind-o cu spatele de pieptul lui, ocrotind-o de fiorul care-i străbătea pielea la amintirea degetelor putrede înfigându-se în ea.

— Ai încercat să-l aduci înapoi, nu-i așa? Proasto! Ai degerat de frig.

Ea nu s-a opus când el a dus-o aproape pe sus către câinele său uriaș. La o privire mai atentă, nu era un câine, ci un lup cu ochi galbeni strălucitori, mare cât un cal de război și cu aripi cât... Helena nu știa de nimic pe lume care să aibă aripi așa mari. Kaine a ridicat-o și a așezat-o pe șaua prinsă în spatele aripilor, apoi a sărit și el după ea. Helena a închis pleoapele și s-a rezemat moale de el, încordându-se încă de senzația degetelor reci care-i sfâșiau pielea. Sălbăticiunea s-a lăsat în jos și mușchii i-au tremurat sub blana groasă. Și-a luat avânt, apoi s-a smucit teribil, aproape aruncând-o pe Helena la pământ, și, fără niciun avertisment, s-au trezit în aer. Vântul i-a înțepat fața și Helena a dat ochii peste cap. Abia dacă mai percepea altceva decât pe Kaine în spatele ei și șuierul vântului rece în urechi. Apoi a alunecat în jos, i s-au muiat genunchii și Kaine a prins-o înainte să atingă pământul.

Se aflau undeva atât de sus, iar noaptea era atât de luminoasă, încât Helena vedea dincolo de munți. Nu fusese niciodată așa sus. S-a uitat în jur. Se afla pe un balcon, singură cu Kaine. Pentru prima dată după mulți ani, s-a simțit detașată de toate, privind în jos spre Insula de Est, ruinată de anii de război și scăldată în lumina lunii. Aerul era subțire, ca și cum s-ar fi întors în munți, iar lumea tăcută ca într-un vis. A întins o mână, lăsând argintul să-i mângâie pielea.

— Crezi că asta e ce subconștientul meu crede că vreau? a întrebat ea, uitându-se spre lumina farului din Turnul Alchimiei, care strălucea ca un soare auriu în miniatură. Să fug de război cu tine?

Kaine a tras-o de lângă balustradă cu o expresie de nepătruns. Pe o ușă întunecată, au intrat într-un coridor. După strălucirea argintie a orașului, ochii ei s-au chinuit să se deprindă cu întunericul.

— Ce vrei? a întrebat-o el.

Vocea lui părea să vină din beznă.

Ochii ei ardeau și ea a întins mâna și a simțit peretele sub degete.

— Nu vreau să fiu mereu singură, a spus. Îi era mai ușor să fie sinceră pe întuneric. Vreau să iubesc pe cineva fără să simt că, dacă află, asta va ajunge să-i facă rău. Întotdeauna cei care mă iubesc mor. Orice aș face, nu e niciodată de ajuns ca să-i salvez. Trebuie să iubesc pe toată lumea de la distanță și mă simt *nespus* de singură.

Ochii i s-au umplut de lacrimi și atunci întunericul s-a risipit, dezvăluind o cameră spațioasă, cu un foc care vuia în vatră. Era o încăpere somptuoasă. Așa fusese odinioară reședința din oraș a familiei Holdfast, plină cu mobilă aurită care sclipea în lumina focului. Și totuși era elegantă, dar impersonală. Nimic n-o făcea să pară locuită.

Helena s-a uitat înapoi. Kaine stătea în spatele ei. Hainele lui negre se conturau clar în lumina focului, adăugând o nuanță de aur și roșu de jăratic înfățișării lui aproape monocrome. Avea încă strălucirea aceea ireală.

— Nu e nevoie să fii singură, a spus el.

Helena a plecat privirea, dorindu-și să se arunce cu capul înainte în credința iluzorie că așa e; să se simtă bine puțin timp și să-și spună că nu e nimic rău în asta. Dar știa că e o minciună. Mintea ei nu era niciodată suficient de liniștită ca să-i dea voie să se bucure de ceva fără să se gândească la consecințe.

— De ce? Fiindcă exiști tu? a întrebat ea amar, pășind spre foc și îngenunchind în fața lui. Aici nu se putea gândi că se îneacă. A clătinat din cap. N-am voie să-mi pese de tine. Pieptul i s-a încleștat ca într-o gheară și a strâns degetele pumn. Dacă-mi pasă de tine... n-o să te pot folosi. Iar tu ești singura speranță pe care o am ca să-i țin pe toți ceilalți în viață.

S-a ghemuit în ea însăși, privind cum dansează flăcările. Undeva în Avanpost, zăcea pe pământ, în stare de șoc, poate chiar înghețând până la moarte.

— Atunci folosește-mă! a spus Kaine.

Era chiar lângă ea. A tras-o aproape și a încercat s-o sărute. Helena s-a smucit.

— Nu! Nu, nu pot, a clătinat ea din cap. „Trezește-te, Helena!" Nu vreau să-ți fac asta. Nu meriți... Pot să am singură grijă de mine.

Kaine nu-i dădea drumul.

— Nu trebuie să mă respingi ca să mă protejezi, i-a spus el cu vocea lui dură bine-cunoscută. Am să rezist. Poți să nu mai fii singură. N-o să înțeleg greșit. Știu că vrei doar să ai pe cineva alături.

Helena a căutat o ușă. O scăpare. El nu i-a dat drumul.

— Helena...

Ea a rămas nemișcată auzindu-și numele.

— Și eu sunt singur, a spus Kaine.

Ei i s-a pus un nod în gât și inima i-a bătut cu putere.

— Dar nu vreau să te rănesc, nu meriți…

El a sărutat-o, înghițindu-i protestele. Ea nu s-a opus când el a tras-o în brațele lui. Căldura focului s-a topit până au rămas doar căldura lui, buzele lui calde peste ale ei și mâinile care i-au luat fața între ele cu blândețe. Apoi a simțit moliciunea unui pat sub spatele ei, perne și cearșafuri, și l-a tras mai aproape, degetele ei i-au căutat nasturii hainei și au descheiat-o, însă el i-a prins mâinile într-ale lui, ținându-le captive la piept, și s-a tras înapoi. I-a înclinat fața în lumină. Ea l-a privit ametită când el i-a pus dosul mâinii pe frunte și a învelit-o cu grijă, ca și cum ar fi fost bolnavă și ar fi avut nevoie de îngrijire. Când a încercat să se ridice în șezut, el s-a așezat alături și a lăsat-o să se strângă aproape, cu fața lipită de pieptul lui.

— Necromanția nu… aduce pe cineva înapoi… i-a spus, dar asta poate fi greu de ținut minte în momentele acelea. Când e cineva pe care-l cunoști și căruia-i resimți pierderea, îți spui din reflex că asta e ceea ce-l poate aduce la viață. Ceea ce ai făcut cu Bayard a fost să pui o parte din tine în reanimarea lui. În alte împrejurări, ai fi putut să inversezi asta, să te deconectezi, dar el a luat partea aceea cu sine când a fost distrus. Kaine a făcut o pauză. Ai să te recuperezi, dar o să-ți rămână urme. Trebuie doar să rămâi ancorată în realitate până ce mintea ta învață să nu se mai ducă acolo. Din fericire, animanția ar trebui să te ajute în privința asta.

— Ție ți s-a întâmplat vreodată?

Kaine a tăcut preț de un minut.

— Am trecut odată prin ceva asemănător, dar a fost demult.

Helena s-a strâns mai aproape de el, ascultându-i bătăile inimii.

Era viu. Ea îl ținuse în viață. I-a găsit mâna, ridicând-o spre fața ei până la bărbie, ținând-o cu ambele mâini, trasându-i conturul articulațiilor, împletindu-și degetele cu ale lui. Pur și simplu ținându-se de el. A ridicat capul să-l privească. El nu s-a mișcat, nici măcar când ea i-a dat drumul și a întins mâna ca să-i mângâie fața. Sau când s-a tras suficient de aproape ca să-i atingă obrazul cu buzele. Helena i-a trasat pomeții cu degetele, i-a sărutat tâmpla și fruntea, apoi, șovăitoare, l-a tras mai aproape și l-a sărutat pe gură. El era ca un foc la atingere. Ea l-a sărutat încet, până când brațele lui s-au înfășurat în jurul ei și el i-a răspuns. Ea nu știa dacă se agață de el sau dacă-i dă drumul.

Primul lucru pe care l-au găsit degetele lui au fost acele din părul ei. Cozile i-au căzut pe spate și el și-a strecurat degetele prin ele până când i le-a despletit. A sărutat-o din nou, trecându-și mâna prin pletele ei. Erau săruturi lente. Nu clocotitoare, nu grăbite sau vinovate, dar oricum disperate, pentru că el o făcea mereu disperată. Ea l-a sărutat așa cum își dorise. Așa cum voise în secret. Putea să se bucure de asta. Măcar o dată. A suspinat încet. El s-a oprit, dar ea nu i-a dat drumul.

— Așa… mi-am dorit, a mărturisit ea. Cu tine. Așa am vrut să fie cu tine.

El a rămas înmărmurit.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-a fost așa, a spus în cele din urmă și a tras-o mai aproape.

El fusese oare vreodată așa? Helena se întreba uneori cât de mult din amintirea beată a sărutului lor fusese cu adevărat reală, dacă nu cumva născocise toată intimitatea dintre ei ca s-o retrăiască în clipele când își simțea viața golită de orice tandrețe.

— Nu contează, a spus ea și și-a sprijinit capul pe umărul lui.

— Ba da. Lasă-mă să-ți dau acum ceea ce vrei!

Kaine i-a tras fața aproape și a sărutat-o. Lent și concentrat. Ca o stea, scânteia rece ca gheața de la depărtare, dar când distanța se topea, căldura lui devenea infinită. Buzele lui au rămas lipite de ale ei cât timp mâinile lui i-au găsit nasturii cămășii și ai hainelor de dedesubt, desfăcându-i de data asta încet. I-a trasat cu degetele șira spinării și țesătura i-a șușotit Helenei pe piele. A urmat cu buzele curba omoplaților, apoi i-a dat capul pe spate ca să-i sărute scobitura gâtului. Ea a bâjbâit să-l dezbrace. Degetele îi tremurau, dar de data asta nu era nicio grabă. A reușit să-i descheie nasturii unul câte unul. Kaine era nesfârșit de tandru. Atingerea îi era ușoară și totuși îi dădea senzația că înăuntrul ei arde o flacără, o dorință de-a dreptul dureroasă. N-a fost nici prea rapid, nici prea mult, ci până când ea s-a simțit pregătită. S-a mișcat cât de încet a vrut ea. Când a pătruns-o, nu și-a desprins privirea de pe chipul ei.

— E bine așa? Te simți bine?

Ea a gemut scurt și a dat din cap. Pentru că de data asta era bine.

— E bine. Nu te opri! i-a spus, apucându-l de umeri și trăgându-l mai aproape.

Simțea sub degete, răsfirate, cicatricile diagramei și nu înțelegea cum de el poate să rămână atât de calm cu toată puterea aceasta care-i vibra sub piele. El îi pusese brațele în jurul capului ca și cum ar fi încadrat-o și-și împletise degetele în părul ei. Când a început să se miște, și-a lipit fruntea de a ei și au respirat împreună. Helena i-a simțit sărutul ca pe începutul a ceva ce ar fi putut dura o eternitate. Totul se întâmplase atât de treptat, încât ea aproape uitase că e mai mult de atât. Ar fi putut să rămână așa, pierduți unul în altul, și asta ar fi fost mai mult decât suficient. Ea respira lipită de gâtul lui, atingându-i pielea cu vârful limbii, memorându-i mirosul, prezența lui în brațele ei. Lumea din jur încetase să mai existe. Kaine știa cum să-și plimbe degetele pe pielea ei ca să-i taie respirația, s-o sărute așa încât picioarele să i se înfășoare strâns pe șoldurile lui și să se miște atât de încet, încât ea să nu observe de la început tensiunea ce i se aduna în tot corpul. Foamea aceea ascunsă.

Dar firește că era mai mult, iar Kaine tânjea după tot. Atenția lui meticuloasă a înregistrat când i s-a întretăiat răsuflarea, ce unghi i-a făcut șoldurile să se ridice în întâmpinarea lui, când și-a mușcat ea buza ca să-și stăpânească un suspin, cu trupul cutremurat. Și-a împletit degetele cu ale ei și a observat-o când l-a strâns atât de tare, încât unghiile ei i-au înțepat nodurile degetelor și

a început să respire scurt. Ritmul, frecarea și contactul au crescut în intensitate, transformându-se în ceva mai amplu și mai profund decât simplul confort. Când mâna lui i-a alunecat între picioare, Helena a tresărit, speriată. Confortul s-a risipit. A înghețat din cap până în picioare, încercând să se răsucească, vrând să scape, ferindu-și fața.

— Nu! A încercat să nu intre în panică, dar asta era o greșeală. Nu, te rog nu!

El și-a tras mâna înapoi și a mângâiat-o pe față, sărutând-o.

— Ce se întâmplă acum e pentru tine. E al tău.

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Nu e al meu. S-a chircit, retrăgându-se în sine, cu bărbia în piept, și a vorbit repede: Când am devenit tămăduitoare, am fost nevoită să promit că nu voi... am depus jurământul... și... pe urmă tu ai spus... despre Luc, dac-ar ști. Nu pot să nu mă gândesc la asta. Că... că sunt o prostituată...

Vocea i s-a stins.

— Îmi pare rău. Mâna lui, împletită cu a ei, s-a încordat. Îmi pare nespus de rău. Am stricat atât de mult din ce era pentru tine! Așa trebuia să fie. Lasă-mă să-ți dau acum ceea ce vrei!

Helena nu s-a mișcat. Inima îi bătea cu putere sub coaste.

— Te rog, Helena!

Ea a încuviințat foarte încet din cap.

— Închide ochii! i-a șoptit el pe obraz.

Ea a coborât pleoapele și ochii i s-au închis când a sărutat-o. Fără să vadă, toată atenția ei s-a concentrat asupra senzațiilor, a corpului lipit de al ei, a aerului care-i mângâia pielea. Când el i-a atins cu buzele pulsul care-i bătea în gât, ea a suspinat. El i-a cuprins sânul în palmă și a mângâiat-o când a început să se miște. În timp ce mâna îi aluneca din nou între trupurile lor, a sărutat-o tot mai adânc, până când Helena și-a relaxat bărbia, lăsând gura moale, și plăcerea i-a năvălit atât de intensă în corp, încât s-a arcuit de spate. A scos un suspin răgușit sub buzele lui. În ea se aprindea o flacără, crescând, răspândindu-i-se de-a lungul nervilor, prin brațe și picioare, până când degetele i-au zvâcnit, încălcindu-se în cearșafuri. De fiecare dată când el se mișca sau buzele lui găseau un alt loc sensibil, tensiunea dinăuntrul ei mai urca puțin, până când Helena a simțit că e gata să se spargă. A rămas aproape fără suflare luptându-se să se țină la un loc, copleșită de groaza că s-ar putea sfărâma. Era imposibil. Dacă s-ar fi frânt, n-avea să fie nimeni niciodată care să strângă țăndările.

— Nu pot... a suspinat ea până la urmă.

— Helena. Buzele lui Kaine i-au trecut ușor peste obraz și peste tâmplă, în timp ce respira sacadat. Ai ajuns să trăiești clipa asta. Ai voie să simți plăcere. Nu fi singură! Trăiește clipa asta cu mine!

I-a ridicat piciorul cu o mână, adâncind și schimbând unghiul, ridicând tensiunea, și și-a strivit trupul de al ei, sărutând-o fără oprire. Ea a deschis

brusc ochii și l-a privit țintă în timp ce toată lumea ei se sfărâma în cioburi de argint.

— Ah, zeilor!... a rostit printre lacrimi și unghiile i s-au înfipt în brațele lui. Ah... ah... ah!

S-a făcut bucăți sub el și el a urmărit-o fără să-și ia ochii o clipă de la ea. În timp ce ea gâfâia, încercând să-și tragă sufletul, Kaine s-a mișcat tot mai energic. A strâns-o mai aproape de el, mai tare, trăsăturile i s-au încordat. Când a terminat, masca i-a alunecat de pe față. A privit-o o clipă în ochi, apoi și-a îngropat fața în umărul ei și Helena i-a văzut toată durerea din inimă.

La sfârșit a rămas lipit de ea, fără să-i dea drumul. Helena a ridicat ochii. El o privea cu o expresie distantă, ascunzându-și cu grijă emoțiile. Ea a ridicat mâna și și-a plimbat degetul pe obrazul lui. Căuta o urmă a băiatului care o întâmpinase prima dată la Avanpost, dar mai rămăsese foarte puțin din el. Până și părul lui era acum complet argintiu.

— Cred că te-am memorat aproape în întregime, a zis ea. Mai ales ochii. Cred că pe ei am învățat să-i citesc primii.

El a zvâcnit ușor din colțul gurii, i-a prins mâna și i-a ținut-o captivă la piept.

— Și eu pe ai tăi, a răspuns după un moment, apoi a oftat și și-a ferit privirea. Ar fi trebuit să știu... Din clipa în care m-am uitat în ochii tăi, ar fi trebuit să știu că n-am să câștig niciodată în fața ta.

Ea a zâmbit ușor, străduindu-se să rămână trează, temându-se că totul s-ar fi risipit dacă adormea.

— Întotdeauna am crezut că ochii sunt partea mea cea mai bună.

— Una din ele, a spus el încet.

CAPITOLUL 52

Aprilis 1787

CÂND S-A TREZIT, HELENA A DESCOPERIT CĂ e într-un pat mare, într-o cameră spațioasă. Afară pe ferestre, munții Novis se răsfirau în jurul lor, auriți de răsăritul soarelui. Era încâlcită în cearșafuri cu miros de ienupăr și învăluită în brațele lui Kaine și nu-și amintea deloc cum ajunsese acolo. S-a uitat din nou prin cameră. Și-a dat seama după priveliște că se află pe Insula de Vest, probabil într-unul din turnurile imense care adesea dispăreau în nori.

Întotdeauna și-l imaginase pe Kaine la o moșie sau într-una din casele vechi din oraș. De ce ar fi trăit într-un asemenea loc?

El dormea cu brațele înfășurate posesiv în jurul ei, ca și cum ar fi păzit-o să n-o răpească cineva. În somn, chipul îi era relaxat și Helena l-a studiat cu atenție. Ce făcuse? Kaine Ferron era un dragon, ca toți cei din familia lui. Posesiv până la autodistrugere, izolat și mortal, iar acum o ținea în brațe ca și cum ar fi fost a lui. Ispita de a ceda, de a-l lăsa s-o posede și de a-l iubi pentru asta o îngrozea.

Nevoia ei de a iubi și dorința disperată ca oamenii s-o iubească la rândul lor... Helena renunțase la ele, le ascunsese și le îngropase, lăsând în loc răceala logicii, realismul și alegerile necesare în război. Ceea ce trăia acum n-o putea duce decât la ruină. Trebuia să plece înainte ca el să se trezească. A încercat să se strecoare așa cum mai făcuse înainte, dar de data asta ochii lui s-au deschis brusc. A tras-o imediat înapoi, dar apoi i-a zărit expresia înspăimântată. Ochii i-au sclipit și i-a dat drumul. Ea a rămas nemișcată. Frica și furia pe care el i le inspira cu un an înainte dispăruseră aproape complet. Pericolul era încă acolo, conturat mai clar acum, pentru că ea văzuse cât e el de letal. Și totuși cunoașterea aceasta îi diminua frica.

Acum știa cât de mult se înfrânează. În ciuda a tot ce realizase, acesta era Kaine Ferron stăpânindu-se.

— A fost o greșeală, a zis ea. N-ar fi trebuit să vin aici.

El a înghițit în sec și și-a ferit privirea.

— Nu-ți face griji! a spus încet. N-o să-ți aducă niciun fel de complicații. Ai vrut să ai pe cineva alături de tine, iar eu eram disponibil. Știu că n-a însemnat nimic.

Helenei i s-a tăiat respirația. A înghițit în sec. El nu era doar cineva. Pentru ea, el era…

Ah, *asta* era greșeala! De asta se temuse atât!

Până să apuce să inventeze o minciună, pe față i s-a zugrăvit probabil ceva. Ochii o trădau mereu. Fiindcă expresia lui era închisă, dar apoi, în secunda următoare, triumful i-a luminat instantaneu fața și el s-a întins din nou spre ea. Foamea și căldura au sfâșiat aerul ca un fulger. Ea n-a reușit să fugă, căci el a tras-o aproape, buzele lui le-au găsit pe ale ei și toate temerile, vinovăția și hotărârea ei s-au risipit. Nu se mai gândea decât că își dorește nespus să fie aici, sub atingerea lui. Kaine era o flacără, iar ea fusese deja mistuită.

— Ești a mea, i-a spus el, sărutându-i buzele, și degetele i-au alunecat pe gâtul ei, încurcându-i-se în păr, ținând-o strâns în timp ce o trăgeau mai aproape.

N-a fost ca noaptea precedentă. N-a fost confort. A fost o revendicare. Gura lui era fierbinte pe buzele ei, dinții lui au ciupit-o posesiv de maxilar și de gât, apoi de umeri. Helena și-a încurcat degetele în părul lui, arcuindu-se sub atingere. A încercat să nu plângă de disperarea cu care îl dorea și de recunoștință că nu trebuie să ceară. El a tras-o mai aproape, cu brațele îmbinate în jurul ei, s-a potrivit și s-a cufundat în ea împingând deodată, arzându-i ceafa cu respirația lui. A fost pretențios. Hotărât să-i dovedească că acesta e locul ei și să se asigure că ea n-o să poată nega niciodată sentimentele pe care i le stârnește. Helena i-a simțit rezonanța de-a lungul nervilor. Nu făcea niciun efort să ascundă felul în care se sincroniza cu ea, copleșind-o cu senzații și plăcere în același timp. Când și-a pierdut din nou controlul și chipul i s-a dezvăluit din nou fără ascunzișuri, suferința lui dispăruse. Era posesiv și triumfător. A tras-o aproape, zdrobind-o de pieptul lui.

— Ești a mea, i-a spus. Ai jurat că-mi aparții. Acum și după război. O să am grijă de tine. N-o să las pe nimeni să te rănească. Nu trebuie să fii singură. Pentru că ești a mea.

Helena știa că ar fi trebuit să plece, dar la auzul cuvintelor lui s-a pierdut. Era prinsă în îmbrățișarea periculoasă a lui Kaine Ferron și se simțea ca acasă. A dormit în brațele lui, aproape pierdută pentru lume. S-a trezit doar pentru puțin timp, când degetele lui îi mângâiau umărul. A

ridicat ochii și l-a văzut privind-o cu ochi întunecați. S-a arcuit la atingerea lui și i-a depus un sărut peste inimă. El i-a luat mâna într-a lui și ea i-a simțit rezonanța prin degete în timp ce adormea. Când s-a trezit din nou, aproape se înserase, iar munții erau scăldați în nuanța vinețiie a amurgului și poleiți cu roșu-auriu, căci Sol cobora în zare.

Kaine era îmbrăcat, însă stătea pur și simplu lângă ea, privind-o cum doarme, împletindu-și degetele cu ale ei, ca și cum n-ar fi avut altceva de făcut.

— Cum de ești aici? l-a întrebat ea, amețită de oboseală.

Cumva, se simțea mai sleită ca niciodată, ca și cum corpul ei și-ar fi amintit în sfârșit să doarmă și acum avea de gând să recupereze toți anii de lipsuri.

Kaine a ridicat o sprânceană.

— Aici locuiesc. Credeai că reședința mea principală e camera de refugiu de la Avanpost? a răspuns el.

Helena a scuturat din cap și s-a întors pe spate. Mâinile n-o mai dureau deloc.

— Nu, dar cum poți să petreci o zi întreagă în pat cu mine? Nu ești general sau ceva de genul? N-ai întâlniri sau crime de comis?

În loc să răspundă, el s-a aplecat peste ea până când a întins-o sub el. Brațele lui mai lungi i-au prins mâinile deasupra capului și așa a sărutat-o.

— Sunt liber de la serviciu, i-a spus într-un final, când a lăsat-o fără suflare. Un concept pe care mă tem că nimeni nu ți l-a prezentat niciodată.

Ea a dat ochii peste cap.

— Dar de ce locuiești aici? Credeam că familiile vechi au proprietăți.

El i-a dat drumul și s-a ridicat în capul oaselor, privind peisajul.

— Mama a fost torturată la moșia noastră de la țară și tot personalul nostru a fost ucis. Ne-am mutat în reședința din oraș și acolo a murit. Am vrut un alt loc, departe de toate.

Helena s-a ridicat în șezut.

— Îmi pare rău, nu trebuia să întreb. Doar că nu mi te-am imaginat niciodată așa de sus, i-a spus, întinzând mâna și punându-i-o pe obraz.

Kaine și-a lăsat capul în palma ei și a închis o clipă ochii. Șuvițele de păr i-au căzut peste degetele ei. Apoi a ridicat brusc capul.

— E mai mult din motive practice. Amaris zboară mai bine de pe acoperiș. Acum se descurcă mai bine, dar înainte îi era greu să se ridice în aer.

— Amaris? a repetat Helena încet.

— Himera. Ai văzut-o azi-noapte.

Ea a clipit, retrăind amintirea unui lup înaripat, de o mărime neverosimilă.

— Credeam că... am halucinații.

Kaine i-a aruncat o privire.

— Ți-am spus că-mi iau o himeră.

— Da, dar am presupus că e ceva... mai mic și n-ai mai pomenit pe urmă de ea. Am presupus că a murit.

Kaine a ridicat din umeri.

— A fost mică la început. Cam de dimensiunea unui mânz, când am primit-o.

— Ce e, de fapt?

— Bennet nu e prea comunicativ despre lucrurile astea. În cea mai mare parte lup nordic, combinat cu un fel de armăsar. Nu știu însă de unde i-a luat aripile.

— Și e... domesticită?

— Nu, a scuturat el din cap. E doar atașată de mine, dar ar trebui s-o cunoști. Am vrut să te prezint, dar niciodată nu părea momentul potrivit. Hai, vino!

Helena nu s-a mișcat. Încă nu voia să meargă nicăieri. Lucrurile erau cum cu totul altfel între ei. Tensiunea și precauția dispăruseră în sfârșit. Ea nu-l cunoscuse niciodată decât așa, chiar și când fuseseră copii. Ascunsă de restul lumii, simțea că-l vede în sfârșit așa cum e, nu doar prin prisma înțeleselor Flăcării Eterne.

Privind în jur camerele impersonale, a văzut ce erau, de fapt: un loc în care el putea să existe. Fără niciun obiect cu semnificație personală. Un spațiu temporar. Neangajat.

— Când ți-ai dat seama că nu știam că trebuie să mori? l-a întrebat, în loc să se ridice în picioare.

Kaine a răsuflat lung.

— Prima dată când ai venit la Avanpost. Mi-am dat seama după cum arătai că tu crezi cu adevărat că e pentru totdeauna.

Ei i s-a pus un nod în gât. El și-a ferit privirea.

— La început a fost... amuzant. Tot așteptam să-ți dai seama.

Un val de căldură i s-a răspândit Helenei pe ceafă.

— Am crezut că, atunci când ți-am spus că ar fi trebuit să știi despre pedeapsa mea, ai să-ți dai seama că e o capcană, dar n-a fost așa. Apoi am presupus că o să-ți explice cineva până în seara aia sau a doua zi, dar tu ai continuat să te întorci. Mi-am dat seama că ei vor probabil altceva, dar era clar că n-aveau să-ți spună. Aproape că ți-am zis eu, de câteva ori, dar... Kaine a oftat. Presupun că mi-a plăcut că voiai să mă salvezi.

Helena a dat din cap încet, plimbându-și degetele de-a lungul cusăturii cearșafului.

— Crowther vorbea foarte mult despre perspectiva pe termen lung, să am grijă să nu-ți pierzi interesul și că trebuie să țin totul secret, să nu știe nimeni. Credeam că au încredere în mine. A tăcut preț de o clipă. Ilva mi-a spus chiar înainte de solstițiu. Probabil ți-ai dat seama. A luat tăcerea lui ca o confirmare. A urmat o pauză, apoi și-a amintit. Kaine, nu cred că tatăl tău e mort.

El a privit-o cu atenție.

— Poftim?

— Când l-am salvat pe Luc, era un strigoi acolo. I-a spus lui Sebastian că el e Atreus. Păzea ușa camerei în care se afla Luc.

— Ba nu, a spus Kaine cu voce tremurândă. Nu. A murit. Dac-ar fi fost încă în viață, s-ar fi întors. Pentru mama.

Pupilele i se micșoraseră, devenind niște puncte negre ascuțite. Era evident că nu poate să accepte.

— Era un strigoi, i-a spus ea cât de blând a putut. Ar fi vrut ca mama ta să-l vadă așa?

Kaine a dat de mai multe ori să vorbească de parcă ar fi vrut să protesteze, dar s-a oprit.

— Ce s-a întâmplat?

— L-au ucis Soren și Sebastian. Era între noi și Luc, însă n-am avut timp să-i găsim talismanul. Nu știai că e Nemuritor?

El a scuturat din cap.

— Credeam că a fost arestat înainte să înceapă totul. Kaine a respirat disprețuitor și chipul lui a luat o expresie îndurerată. Deci, până la urmă, nici măcar n-a reușit să moară pentru ea.

— Pentru mama ta?

El a încuviințat.

— Totul a fost pentru ea. Știu ce spuneau oamenii despre ei, despre motivul pentru care s-a căsătorit cu ea, dar el... o iubea enorm. Era viața lui. Când m-am născut eu și ea s-a îmbolnăvit, a devenit obsedat de sănătatea ei. Nu lăsa niciun musafir să se apropie de ea, de teamă să n-o infecteze cu vreo nouă boală. Morrough a pretins c-o poate vindeca, că va trăi pentru totdeauna.

— Probabil că nu știe ce s-a întâmplat după ce a fost arestat, a spus Helena.

Ochii lui Kaine priveau încordați.

— Probabil că nu.

— Dacă ar fi știut, crezi că....?

El a clătinat din cap.

— Sunt sigur că m-ar fi învinovățit pe mine. Întotdeauna m-a acuzat. A făcut o pauză și s-a uitat la ea. Că tot vorbim de moarte sau, mai bine zis, de nemurire... Poți să-mi spui, te rog, de ce n-am murit?

Helena a devenit dintr-odată fascinată de țesătura cearșafului.

— A fost un experiment eșuat. Bennet a petrecut săptămâni întregi încercând să mă vindece și n-a reușit decât să strice mai rău. Când a fost în sfârșit catalogat drept un eșec, a încercat să-mi distrugă corpul, dar diagrama se alimenta cu atâta energie din talisman, încât nu putea s-o atingă. A presupus că, în cele din urmă, energia se va epuiza sau corpul meu va arde de la sine în jurul ei, așa că m-au trimis acasă, pentru că nu voiau ca posibilele consecințe să contamineze noul laborator. După recuperarea mea miraculoasă, a încercat să repete experimentul. Toți subiecții au murit lent și cumplit, iar Bennet nu găsește niciun motiv pentru care numai eu am supraviețuit. Tu ești singura persoană care nu s-a îndoit niciodată de supraviețuirea mea și aș vrea să știu de ce.

A urmat o pauză lungă și Helena și-a dres glasul.

— Am avut o amuletă a familiei Holdfast. O relicvă sacră, se poate spune. Mi-a dat-o Ilva când am devenit tămăduitoare și m-a ajutat.

— Te-a ajutat?

Glasul lui era profund sceptic.

— Puteam să... lucrez mai mult, a spus ea, evitându-i privirea. Nu oboseam sau... nu mă epuizam când o aveam. Când ai fost rănit, te deteriorașești atât de tare, încât diagrama folosea mai multă energie și resurse decât aveai. M-am gândit că, dacă m-a ajutat pe mine, poate ar merge și pentru tine, să-ți dea suficientă putere să te refaci.

Kaine a ridicat din sprâncene.

— Ce fel de relicvă ar avea puterea asta?

Helena a tușit. Probabil ar fi trebuit să mintă, având în vedere că adevărul putea fi considerat trădare. Dar nu-i venea nicio minciună în minte. Oricum, deja se făcea vinovată de trădare.

— Piatra Cerurilor, a spus ea. N-am știut atunci că asta e și nu e... chiar ceea ce spun poveștile. A fost ceva creat de Necromant, dar a ajuns în mâinile lui Orion, iar oamenii au presupus că fusese trimisă din ceruri.

El a mijit ochii.

— Și ți-au dat-o ție?

— Se pare că... m-a ales. La majoritatea oamenilor nu reacționează.

Kaine și-a pus mâinile în șolduri.

— Și așa m-ai tămăduit?

Helena a încuviințat crispată.

— Așa te-am tămăduit.

El a rămas tăcut mult timp. Ea nu reușea să-i deslușească emoția de pe chip; nu-și dădea seama dacă o crede.

— Unde e acum?

— A dispărut, i-a răspuns ea, evitându-i privirea. Acum a dispărut.

Kaine a oftat.

— Probabil e logic că nu te-au lăsat s-o păstrezi, dacă ai folosit-o ca să mă vindeci pe mine.

Helena s-a silit să schițeze un zâmbet autoironic. Probabil era mai bine ca el să creadă asta.

— Ilva n-a fost mulțumită.

— Îmi imaginez că nu. Au fost și alte consecințe?

— Trebuia să... a dat ea să zică, apoi a înghițit în sec. Ar fi trebuit să te omor, dar am scăpat de asta. Deci cred că până la urmă totul a mers bine.

A reușit să-i mai zâmbească o dată, dar el nu i-a răspuns. Expresia de pe chipul lui devenise rece și distantă.

— Așa îți imaginezi tu că merg lucrurile bine?

Helenei i-a căzut fața și, dintr-odată, totul a revenit: realitatea a tot ce exista între ei. Că el prefera ca ea să-l fi omorât, că el asta își dorise. Dar ea stătea pe patul lui, zâmbind pentru că totul se rezolvase foarte bine și frumos pentru toată lumea acum, că-l ținea pe el în lesă.

— Nu, nu, bineînțeles că nu. Îmi pare rău.

Helena s-a tras înapoi, răsucindu-se, încercând să-și găsească hainele.

— Ce faci?

Kaine s-a aplecat și a prins-o de glezna, înainte ca ea să ajungă la jumătatea patului.

— Cred că ar trebui să plec, a murmurat ea cu un nod în gât, încercând să se elibereze.

— De ce?

Ei i se strânsese inima.

— Știu că tu nu voiai nimic din toate astea; n-am vrut să mă port ca și cum totul ar fi în regulă.

Chipul lui s-a înăsprit și a tras-o înapoi peste pat. Ea a încercat disperată să se elibereze.

— Pot măcar... să mă îmbrac înainte să te înfurii? Te rog!

El a privit-o țintă.

— Nu vorbeam despre mine. Vorbeam despre tine.

— Despre mine?

Ea a fost atât de derutată, încât nu s-a mai zbătut.

— Da. Despre tine. Rezistența s-a agățat de tine ca un parazit, iar ție ți se pare că totul a mers bine pentru că ei sunt suficient de amabili ca să te țină în viață în timp ce te mănâncă de vie?

— Nu-i adevărat, a spus ea tăios.

— Șase ani într-un spital de război. Câți oameni ai salvat pentru ei? Mă îndoiesc că știi. Dar le-a fost de ajuns? Nu. În clipa când a apărut un alt avantaj de obținut, te-au vândut pentru informații despre port. Am văzut cai de povară tratați mai bine decât tine; te-ar fi făcut clei de îndată ce nu mai erai bună pentru altceva. Dar presupun că așa a fost întotdeauna. Numai armăsarii de război ca Bayarzii ajung să se pensioneze la țară.

— Taci din gură! a spus ea, dând tare din picioare și eliberându-se. Fața îi ardea de furie. Crezi că nu știu că sunt de sacrificiu? Când ție ți se pare că e cazul să-mi amintești asta la fiecare pas? N-ai niciun drept să te superi din cauza asta, când și tu ești la fel de implicat ca oricare dintre ei. Știai ce se întâmpla, iar eu nu știam; și tot ai ales să fii crud. Cel puțin Ilva și Crowther m-au manipulat cu un scop. Helena și-a ferit privirea. Tu când ai fost fie și numai *atât* de amabil?

Kaine a rămas tăcut. Ea tot nu-l privea.

— Îmi pare rău, a spus el după un moment.

Ea a râs fără veselie.

— Da, ți-ai mai cerut scuze, dar nu te schimbi, așa că nu înseamnă mare lucru.

— Ai dreptate. El s-a așezat pe marginea patului și și-a luat fața în mâini. Îmi pare rău și pentru asta. Niciodată n-am avut de gând ca lucrurile să meargă așa departe. Știam cu ce misiune ai fost trimisă și eram sigur că am să fiu imun, dar când mi-am dat seama că pentru tine totul e real – când avea să meargă, iar eu aveam să mă trezesc prins în capcana pe care am ales-o – aș fi făcut orice să te opresc. Nu mi-a trecut prin minte că nu ți-ar spune nimeni.

Helena și-a mușcat buza pe dinăuntru.

— Credeau că așa o să fiu mai convingătoare.

El a dat încet din cap.

— Credeam că, dac-o să fiu destul de crud, ai să renunți. Că ai o limită și, după ce am s-o găsesc, ai să încetezi… să găsești metode de a-mi da emoțiile peste cap, i-a spus Kaine, oftând încet. Am așteptat atât de mult timp să fiu trădat, încât nu voiam să-mi pese când urma să se întâmple. *Am încercat* să te rănesc, dar acum îmi pare nespus de rău.

Helena s-a uitat lung în zare, scuturând ușor din cap.

— Nu știu de ce am continuat să încerc. Aveai unele momente când îmi dădeam seama cât de puțin din tine e adevărat. Când uitai să te prefaci, păreai mereu foarte singur. Și eu eram singură. S-a uitat la cicatricea din

palmă. Înainte credeam că suntem opuși. Acum – s-a uitat la el și a întins mâna – nu pot să nu simt că suntem în mare parte la fel.

Kaine și-a împletit degetele cu ale ei și a tras-o aproape. Ea l-a lăsat s-o îmbrățișeze și el și-a ascuns fața în curbura gâtului ei.

Viața nu era rece.

Apoi s-a lăsat pe spate suficient ca să se uite la ea. Helena i-a urmărit ochii mișcându-se, cuprinzând-o bucată cu bucată, ca și cum n-ar fi vrut să piardă niciun detaliu. Mâinile i-au alunecat în sus pe gâtul ei, calde și posesive, acoperindu-i cicatricea de sub maxilar cu degetul mare, și a sărutat-o între ochi.

— Ești mult mai bună decât mine. Lumea asta nu te merită deloc.

Helena a clătinat din cap.

— Am putut să supraviețuiesc fără să trebuiască să merg atât de departe ca tine. Asta nu mă face mai bună.

— Ții oamenii în viață. Îi atingi și instinctul tău e să-i salvezi, indiferent cine sunt sau ce ți-au făcut. Asta nu e o calitate pe care o împărtășim. E mult mai greu decât să calculezi în câte feluri poți omorî pe cineva. Și te costă mai mult.

Frunțile li s-au atins și Helena a închis ochii. Era ca și cum sufletele lor s-ar fi atins și ele. Ar fi vrut să-și petreacă viața pierdută în clipa aceea, dar plecase de o zi de la Sediu și nimeni nu știa unde e. Nu putea rămâne.

— Trebuie să mă întorc.

El nu i-a dat drumul.

— Ar trebui să mănânci.

— Trebuie să plec, a spus ea hotărâtă, încercând să se ridice.

— Fă o baie! i-a zis el și a prins-o de talie. O să comand să ți se aducă ceva. Orice vrei.

— Kaine! i-a îndepărtat ea mâinile. Nu mă poți ține aici. Trebuie să plec.

Expresia lui a pâlpâit ușor, îndeajuns ca să trădeze o fărâmă din instinctul lui posesiv, ceva flămând și disperat. Apoi s-a stins și a lăsat-o să se ridice și pe față i s-a așternut resemnarea. Helena a întins mâna, dându-i părul pe spate.

— Nu-ți face griji! O să mă întorc mereu la tine.

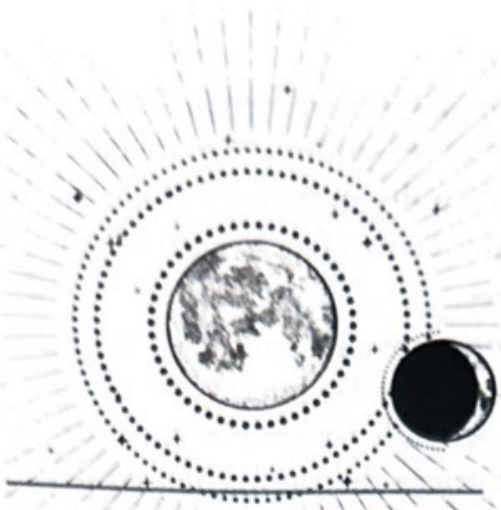

CAPITOLUL 53

Aprilis 1787

Himera lui Kaine era parcă și mai mare când a văzut-o cu mintea limpede. Când a fost îmbrăcată și gata de plecare, în loc să se furișeze cu ea pe străzile orașului, Kaine a dus-o direct pe acoperișul înalt și deschis. Făptura s-a ridicat, întinzându-se și căscând, dând la iveală colți mai lungi decât degetele Helenei și aripi atât de largi, încât aproape înveleau acoperișul. A tropăit cu pași țepeni spre Kaine, privind-o pe Helena cu ochii ei galbeni și ușor siniștri, cu albul holbat, cu botul strâns în semn de avertisment.

— Poartă-te frumos, Amaris! a mustrat-o Kaine, scărpinând-o după urechi.

Amaris a lăsat capul în jos, dar și-a lipit în continuare buza de gingie, cu ochii pironiți asupra Helenei. Era mai bine că Helena delirase în noaptea precedentă; nu s-ar fi urcat niciodată pe animalul acesta dac-ar fi știut că e adevărat.

Kaine a mângâiat lupul monstruos, apoi a îngenuncheat, plimbându-și mâinile pe piciorul ei din față. Helena a văzut forma unui picior de cal, dar terminat într-o labă cu gheare uriașe, ascuțite. S-a dat înapoi, ținându-se la distanță. În ciuda dorinței lui Kaine să fie toți prieteni, era evident că Amaris nu place pe nimeni în afară de el.

— Nu mârâie la tine, a spus Kaine înainte ca Helena să mai facă un pas înapoi. Bennet a greșit când i-a îmbinat picioarele. De fiecare dată când crește, nervii i se întind și trebuie să-i repar.

— Cum adică?

L-a urmărit. Și-a dat seama că-și folosește rezonanța în timp ce degetele îi alunecă pe piciorul himerei.

— Când vine vorba de himere, lui Bennet îi pasă doar de estetică. Forțează lucrurile să se potrivească, chiar și când n-ar trebui. Himerele sunt extrem de periculoase pentru că toate sunt turbate de durere. De obicei mor, pentru că le ucide stresul. Când a ajuns la mine, Amaris m-a mușcat de vreo cincizeci de ori în prima săptămână. Poate-ți amintești că spatele încă mi-era sfâșiat pe atunci. Aproape că i-am rupt gâtul după a zecea oară, dar m-am gândit că eu înduram atâta durere, încât îmi venea să mușc pe cineva. De ce pentru ea ar fi fost altfel? Era încă un pui atunci, dar avea picioare ca ale unui mânz. Se împiedica mereu și-și rupea aripile. A ridicat privirea spre Helena. Am bănuit că alinarea durerii o poate îmblânzi și, cum tu ai menționat cât de defectuoase sunt transmutațiile, am încercat să repar ce am putut. Când și-a dat seama că n-am de gând s-o rănesc, a încetat să mă mai muște. Kaine s-a îndreptat de spate și a mângâiat-o pe Amaris chiar sub o aripă uriașă, cu pene lungi cât brațele Helenei. Și-a plimbat apoi încheieturile degetelor între ochii lui Amaris. Pe urmă s-a atașat de mine. E singura supraviețuitoare din serie. Bennet a încercat s-o ia înapoi, voia să vadă de ce a reușit. Aproape că i-ai smuls capul, nu-i așa? i-a zbârlit el blana groasă. Hai, vino s-o cunoști! Acum o să fie cuminte.

I-a făcut semn Helenei să se apropie, apoi i-a luat mâna și a lăsat-o pe Amaris s-o miroasă. Dinții himerei au rămas dezveliți, dar a început să-și miște încet coada și aripile i s-au relaxat. Kaine a ghidat-o pe Helena să-și îngroape degetele în blana deasă și s-o scarpine după o ureche uriașă și ascuțită. Ea i-a simțit privirea asupra ei în timp ce-și lăsa rezonanța să pătrundă cu prudență în trupul himerei. Amaris a tremurat, dar n-a dat să se miște sau să mârâie.

Helena a simțit cât de întâmplător fuseseră îmbinate oasele și țesuturile lui Amaris, unite împotriva naturii. Spre deosebire de himerele pe care le examinase în laborator, era clar că cineva încercase să corecteze defectele excesive, să lege mușchii cum trebuie, să netezească fuziunile osoase și ligamentele prost îmbinate și să blocheze nervii care nu făceau altceva decât să provoace durere.

A încercat să-și imagineze monstrul din fața ei ca pe un pui de câine, un mânz, un pui de pasăre. Nevinovat și tânăr și apoi... Durere și mutilare.

Bineînțeles că himerele erau sălbatice. Cum ar fi putut cineva să îndure atâta chin fără să învețe doar să muște?

— Ai reușit să faci o treabă extraordinară cu ea, a spus Helena cu gura uscată. Așa ai învățat să tămăduiești?

— Presupun că a fost un bun exercițiu.

Kaine și-a întors privirea spre oraș, întins dedesubtul lor ca o coroană sclipitoare. Lumithia încă nu răsărise, lăsând întregi porțiuni din Insula de

Est în întuneric, dar Turnul Alchimiei se înălța deasupra tuturor, cu farul arzând necontenit.

— Ar trebui să plecăm acum. E destul de întuneric ca să zburăm fără să fim zăriți.

Una era s-o mângâie pe Amaris și cu totul altceva să urce pe ea. Helena știa că lupoaica ar fi putut s-o sfâșie dacă ar fi vrut. Kaine stătea lângă capul himerei, scărpinând-o după urechi. Helena a apucat hamul de piele și s-a cățărat. A durat rușinos de mult, ca și cum ar fi escaladat un munte acoperit de blană. Era îngrijorată să nu-i lovească genunchii sau coatele și s-a chinuit să se prindă bine. Kaine s-a urcat în spatele ei dintr-o singură mișcare lejeră. Abia se așezaseră și Amaris a sărit de pe acoperiș. Au plonjat drept în jos, apoi aripile uriașe s-au desfăcut, prinzând aerul și purtându-i în sus.

Kaine a ridicat-o sus de tot și aerul a devenit tot mai subțire. S-au ținut la distanță de oraș și de turnuri, zburând pe lângă munți, până când au ajuns la baraj. Amaris a virat brusc, atât de repede, că Avanpostul s-a încețoșat, iar curentul stârnit de aripile ei a zguduit ferestrele în timp ce au trecut în goană. Una din fabrici avea un acoperiș mare, deschis, și aici au aterizat. Helena abia se mai ținea pe picioare când s-a dat jos, infinit recunoscătoare pentru pământul tare de sub tălpi, convinsă că oamenii nu sunt meniți să zboare și că a face asta e o oroare. A încercat să pară recunoscătoare și să nu arate prea verde la față când a fugit de lângă himeră.

Kaine a urmat-o. Acum, că i-o prezentase pe Amaris și călătoria se sfârșise, în priviri i se citea iar o ciudă de netăgăduit, ca și cum n-ar fi fost sigur că decizia de a o lăsa să se întoarcă la Sediu fusese înțeleaptă. Helena s-a prefăcut că nu observă nimic în timp ce pornea spre barieră, dar lui asta n-a făcut decât să-i întunece și mai mult dispoziția. Până la urmă, ea s-a oprit.

— Ce e?

— Nu pleca! a spus el încet.

— Știi că trebuie să plec.

El a clătinat din cap.

— Nu, nu știu. Lor nu le pasă de tine.

Cuvintele au fost ca și cum el i-ar fi ciupit un nerv descoperit. Durerea a vibrat înăuntrul ei. Înainte ar fi negat, pentru că la Sediu era Luc și el nu s-ar fi întors niciodată împotriva ei, dar acum asta nu mai era adevărat. A rămas totuși neclintită. A scuturat din cap.

— Nu-i putem lăsa pe Nemuritori să câștige. Miza e prea mare. Trebuie să merg acolo unde pot face bine.

Ciudei din ochii lui i s-a alăturat furia.

— Ba nu, nu trebuie. Nu contează de câte ori te frângi; zeilor nu le pasă. Nu există nicio răsplată. Ăsta e Abisul, a făcut el un gest rapid cu mâna spre oraș, spre munți și spre cerul negru din care radia acum Lumithia. Suntem deja în el. Nimic nu contează. Sacrificiu, durere – universului nu-i pasă de ele.

— Te înșeli, a spus ea.

El a deschis gura s-o contrazică, să-i dea o listă nesfârșită de exemple despre cât de rece și nepăsătoare e lumea, dar ea n-avea nevoie să i se spună.

— Te înșeli pentru că eu fac parte din univers, a spus ea. Sunt o parte minusculă, recunosc, poate niciodată importantă sau semnificativă, matematic vorbind, totuși o parte. Nici tu, nici eu nu suntem separați de el. Nimeni nu e. Mie-mi pasă de toți cei care au murit și de toți cei care o să moară, de toți cei care suferă. Cât timp trăiesc, o să-mi pese mereu. Și asta înseamnă că acea parte a universului contează. A zâmbit și a continuat. Nu face asta totul puțin mai luminos?

El părea disperat. Ea a ridicat din umeri neputincioasă.

— Vreau să fac bine în lume. Asta și-a dorit cel mai mult tatăl meu pentru mine. S-a uitat la propriile mâini. Știu că majoritatea n-o să creadă că am reușit. Am făcut deja lucruri pentru care nu cred c-ar trebui să fiu iertată, dar vreau să fiu ținută minte ca un om care măcar a încercat.

A făcut un pas înapoi, dar el a prins-o.

— Helena…

Ea s-a smuls din strânsoare.

— Ai grijă, Kaine! Nu muri!

— TE CAUTĂ CROWTHER, I-A spus străjerul de la poartă când a lăsat-o să intre.

Helena a încuviințat și s-a îndreptat spre Turn.

Crowther era la biroul lui, cu brațul drept legat de corp ca și cum ar fi fost din nou paralizat. A privit-o cu o expresie de dezgust cum ea nu-i mai văzuse niciodată. I-a amintit de felul în care se uitau pe vremuri elevii din bresle la ea, dar de mii de ori mai intensă. Degetele mâinii drepte erau făcute pumn. Ceea ce însemna că mâna încă îi funcționează, dar el refuză intenționat s-o folosească.

Helenei i-a luat câteva clipe să înțeleagă. Crowther se purta așa pentru că ea era acum o necromantă.

— Mi s-a spus că m-ați chemat, a spus ea, prefăcându-se că nu-i observă expresia.

— De câteva ore deja, a spus el printre dinți.

— Acum sunt aici.

El și-a ciocnit inelele de aprindere de pe mâna stângă și o sferă roșie de flăcări i-a umplut palma, apoi a strâns degetele pumn și pielea i s-a luminat o clipă înainte că lumina să se stingă.

— Prizonierul pe care l-ai adus refuză să coopereze fără tine, iar Ilva... – fața i s-a strâmbat de furie – ... Ilva insistă să-l luăm ușor până aflăm cine e. Am pierdut o zi întreagă așteptându-te. Unde ai fost?

Helena și-a ferit privirea.

— Ilva a spus că ar fi mai bine să stau ascunsă până circulă povestea oficială.

— Nu asta te-am întrebat.

Ea a strâns din dinți și l-a privit în față.

— Am fost cu Ferron, dar sunt sigură că v-ați dat deja seama.

El a izbucnit într-un râs batjocoritor care Helenei i-a ridicat părul pe ea. Veninul din privirea lui era atât de șocant, încât părea că n-o mai consideră om.

— N-am vrut să folosesc necromanția, a spus ea, hotărâtă să pună pe tapet cauza nespusă a furiei lui. N-am avut de ales. Soren nu era suficient de refăcut pentru asemenea misiune. Ce trebuia să fac? Să-l las pe Luc să moară?

— Ce trebuia să faci? a repetat el rar, ridicându-se. Trebuia să stai la Sediu. Ai o singură sarcină, Marino: să rămâi vie și nevătămată pentru ca Ferron să-și primească dovada săptămânală că trăiești. Dar se pare că am așteptat prea mult de la abilitățile tale de deducție, așa că-ți spun limpede: dacă nu ești trimisă să iei legătura cu el, n-ai să mai pui *niciodată* piciorul în afara Sediului. Singurul motiv pentru care nu te trimit la închisoare să fii judecată pentru necromanție e că exiști acum ca să-l ții pe Ferron sub control.

Helena a simțit că se sufocă.

— A fost planul dumneavoastră. Am lucrat cu ce-am avut.

Crowther a holbat ochii.

— Planul meu?

— Informatoarea dumneavoastră de la spital e cea care i-a dat toate informațiile lui Soren. De unde altundeva ar fi putut Purnell...

Înainte să-și termine întrebarea, ușa s-a dat de perete și înăuntru a năvălit un băiat.

— Unde e Sofia? Am încercat să dau de ea, dar nu vrea nimeni să-mi spună. Unde e?

Era Ivy, cu fața murdară și părul ascuns sub o șapcă.

Privirea lui Crowther a alunecat spre Helena.

— Marino, poate că vrei să-i spui lui Ivy unde e sora ei mai mare, Sofia Purnell?

Ivy s-a întors și Helena a observat atunci asemănarea dintre infirmiera de la spital și mica protejată a lui Crowther. Câțiva ani diferență, ten ușor diferit, iar trăsăturile lui Ivy erau ascuțite și vulpești, pe când ale Sofiei erau blânde. Dar, uitându-se la ea, a văzut similitudinea.

— Sora ta? a întrebat Helena cu vocea strânsă. Sofia era sora *ta*?

Sub stratul de murdărie, sângele i s-a scurs complet lui Ivy din obraji.

— Sofia a făcut parte din echipa care l-a salvat pe Luc. Ne-a arătat drumul prin tuneluri până la închisoare, dar în timp ce scăpam a fost luată de șuvoiul apei. Am crezut... credeam... Helena s-a uitat la Crowther. Credeam că dumneavoastră ați trimis-o. N-ați fost dumneavoastră?

Ivy a privit-o câteva clipe, apoi a țipat. Helena nu auzise niciodată un asemenea sunet. A explodat din ea atât de ascuțit, încât a părut că va sparge becurile. Pe chip i s-a zugrăvit o furie albă. Helena s-a încordat, dar Ivy s-a răsucit ca o furie spre Crowther.

— Ați promis c-o apărați dacă fac tot ce-mi cereți! Nu trebuia să lucreze pentru voi. Trebuia doar să fie în siguranță!

S-a repezit spre el chiar pe deasupra biroului, ca și cum ar fi vrut să-i smulgă ochii, dar, înainte să-l atingă, o izbucnire de flăcări a trântit-o de perete. Ivy a căzut pe podea și mai multe cărți de pe rafturi s-au prăbușit peste ea, luând foc.

Crowther se mișcase rapid ca o felină. În felul cum se apropiase de Ivy se vedeau anii de experiență în luptă.

— Nu i-am spus niciodată despre tuneluri, despre ape sau despre vreo închisoare, a zis el, strângând pumnul și făcând focul să dispară. Dac-a știut de ele, a fost din cauza nesăbuinței *tale*. Te-am avertizat să nu-i spui nimic, dar tu trebuia să-i povestești despre cum umbli tu nevăzută prin oraș. Ești mulțumită acum că ai impresionat-o? Sunt sigur că, din vorbele tale, totul părea foarte ușor.

Helena se aștepta ca Ivy să sară în picioare, dar fata a rămas nemișcată pe podea.

— Am vrut s-o învăț drumurile de ieșire. I-am arătat harta și i-am spus de închisoare ca să nu se ducă pe-acolo, a șoptit Ivy scâncind a plâns.

— Dacă m-ai fi ascultat, ar fi fost în viață, a spus Crowther cu voce împietrită. Eu mi-am respectat partea mea de învoială; nimic din ce s-a întâmplat nu e vina mea. I-a tras un șut lui Ivy. Acum piei din ochii mei! Dacă Lucien Holdfast ar fi fost ucis în misiunea aia ridicolă, te-aș fi făcut pe *tine* responsabilă.

Ivy s-a ridicat de pe podea fără un cuvânt, dar, în timp ce ieșea pe ușă, s-a întors o clipă și ochii ei aveau o privire ucigașă.

După plecarea ei, Crowther s-a apropiat și a scos din sertarul biroului un aparat de radio, ținând transmițătorul în sus, și l-a trezit la viață, făcându-l să pârâie. Helena a recunoscut vocea străjerului. Era unul dintre comandanți. Înșiruirea de termeni tehnici pe care a mormăit-o Crowther era aproape de neînțeles, dar Helena a prins două expresii: „extrem de periculoasă" și „neutralizată". El a lăsat apoi transmițătorul pe birou și s-a uitat în jur la încăperea înnegrită de flăcări.

— Chiar e necesar? a întrebat Helena.

Crowther a ridicat privirea.

— Ai văzut de ce e capabilă. Fără sora ei care s-o tempereze, Ivy nu mai servește la nimic. Ține minte, aceeași regulă i se aplică și lui Ferron. Și-a plimbat privirea peste ea cu dezgust, ca și cum ar fi observat fiecare loc pe care i-l atinsese Kaine. Ți-aș recomanda cu tărie să ai grijă să rămâi în viață, Marino.

Când Helena l-a zărit pe Wagner, el i-a zâmbit, dar ea nu s-a putut gândi decât la groaza de pe chipul Sofiei când el o împinsese spre necroservi. Se găsise un tălmaci, Hotten, un bătrân cu ochi urduroși care lucra la bucătărie. Fiul lui fusese absolvent al Institutului de Alchimie și murise la începutul războiului.

— Deci, a spus Crowther când au intrat în celulă. Toată furia îi dispăruse și părea cordial într-un mod aproape convingător. De ce ești așa de important?

Hotten a tradus. Hevgossiana era un dialect vestic, cu cadență populară și cuvinte foarte rotunde la auz. Wagner a dat câteva răspunsuri lungi, pe care Hotten le-a rezumat după ce încercase și nu reușise să țină pasul.

— L-a cunoscut pe Morrough în Hevgoss. Morrough a primit o unitate de pușcăriași: infractori din sectorul patru. Wagner era gardian, a tradus el rar.

Singurul lucru pe care Hevgoss îl prețuia mai mult decât războiul expansionist era populația din închisori. Era vastă, multigenerațională și reprezenta sursa forței lor de muncă și grosul armatei. Infractorii din sectorul patru erau de obicei deținuți politici, condamnați la patru generații de detenție, viață după viață de sclavie pe datorie, din care doar străstrăstrănepoții lor aveau o șansă să scape. Condamnări la muncă se dădeau pentru aproape orice abatere, putând dura de la câteva zile la generații întregi. Mare parte din soldații simpli ai armatei hevgossiene erau infractori din sectoarele unu și doi,

cărora li se promitea amnistiere în schimbul unui serviciu militar îndeplinit cu succes. De câte ori apărea un deficit de forță de muncă sau zvonuri de instabilitate politică ori economică în țară, Hevgoss avea obiceiul să pornească un nou război, lărgindu-și granițele ca să subjuge noi popoare care să-i umple închisorile.

Oficial, închisorile hevgossiene erau toate de stat, dar asta nu împiedica „închirierea" avantajoasă a prizonierilor către cei care puteau plăti. Sclavia era ilegală pe continentul nordic, așa că Hevgoss o reinventase.

— Morrough a făcut mai demult o înțelegere cu militocrații. Încerca să găsească o cale de a controla puterea vieții. Spunea că stăpânirea și recoltarea acestei puteri sunt cheia nemuririi. Le promisese conducătorilor că o să-i învețe dacă-i furnizează materialul pentru teste, dar deținuții – Wagner a ridicat din umeri – se împotriveau. Nu voiau să coopereze. Știau că urmează să moară. Wagner zâmbea povestind toate acestea, de parcă îi stârneau amintiri duioase. Datoria mea era să livrez deținuții zilnic și să-i iau înapoi seara, dar, când termina cu ei, nu mai aveam niciodată pe cine duce înapoi. Cu mine Morrough era prietenos. Îmi vorbea, îmi povestea frustrările lui. Energia nu poate fi luată cu forța; trebuie oferită de bunăvoie. El găsise deja multe trucuri ca s-o obțină, dar, când deținuții mureau, energia, spunea el, și-i amintea. Deținuții se răzvrăteau. Se împotriveau, încât deveneau greu de controlat chiar și pentru el.

Helena și Crowther au schimbat o privire rapidă. Era evident că și Crowther cunoaște adevărata poveste a victoriei lui Orion împotriva Necromantului.

— Eu am avut ideea care a rezolvat totul, a spus Wagner, bătându-se cu pumnul în piept. Tatăl meu a fost gardian și bunicul la fel. Răscoalele din închisori sunt periculoase. Există închisori cât niște orașe. Ca să menții ordinea, e important ca gardienii să nu-ți fie dușmani. Îi faci în schimb pe deținuți să creadă că necazul lor sunt alți deținuți, o altă unitate sau un alt sector. Din cauza lor deținutul acesta are mai puțin; regulile pe care le urâți sunt din vina lor. Punând mereu privilegiile pe seama altora, prizonierii uită cine a făcut regulile. Lui Morrough i-a plăcut ideea. Ca să ia sufletele, trebuia să-i facă pe prizonieri să dea vina pe altcineva. Chiar și după ce energia era luată, vina trebuia să rămână asupra altcuiva.

Wagner s-a uitat de la Helena la Crowther, așteptând parcă să fie admirat.

— Bănuiesc că a reușit, a spus Crowther.

Wagner a dat din cap.

— N-a mai încercat să stăpânească sau să lege energia de el însuși. Folosea un alt deținut în interiorul diagramei. Wagner a întins larg mâinile. Avea o alchimie ciudată. Prin puterea sa, extrăgea energia și o lega de sufletul deținutului ales. Acesta suferea toată furia, iar Morrough lua puterea.

— Dar cum putea s-o controleze, dacă sufletele... energia era legată de altcineva? a întrebat Helena.

— Cu oasele lui, a spus Wagner, ridicând din sprâncene. Am văzut cu ochii mei. Cu ajutorul alchimiei închidea toate sufletele în bucăți din propriile oase. Era ciudat, dar dacă o bucată de os rămânea în deținutul din diagramă, el nu putea muri, chiar dacă încerca. Atunci Morrough putea păstra puterea.

Filacterele. Era exact cum spusese Kaine.

— Sufletele celorlalți simțeau această viață și încercau să se împotrivească, dar deținutul nu putea fi ucis. Totuși... încet-încet, mintea lor...

Wagner a dus mâinile la tâmplă, trăgând de niște fire invizibile, ca și cum ar fi deșirat ceva.

— Vrei să spui că Nemuritorii sunt doar o sursă de putere pentru Morrough? a întrebat Helena rar.

— Da! Așa îi numea el. Nemuritori. Nici vii, nici morți.

Crowther i-a pus în față o foaie de hârtie și o peniță, făcându-i semn să deseneze cât putea de bine procedura și diagrama.

Era evident că Wagner nu e alchimist sau artist, dar văzuse procesul desfășurându-se de câteva ori cel puțin. A schițat o diagramă uriașă, diferită de tot ce văzuse Helena până atunci. N-avea legătură nici cu aștrii, nici cu elementele: avea nouă vârfuri și în centru o platformă suspendată, prin care Morrough putea accesa trupul deținutului desemnat să supraviețuiască. Victimele sacrificate erau plasate în cele nouă colțuri. Morrough deschidea cavitatea toracică a deținutului ales și punea înăuntru o bucată dintr-un os al lui, ca ultimă componentă a diagramei alchimice. Apoi, după ce-i lega cumva forța vitală de os, activa diagrama. Aceasta crea o atracție atât de cumplită, încât victimele se zgârceau până se transformau în niște coji goale, stoarse de viață, care era absorbită de primitor, prinzându-le sufletul sub straturi și straturi de alte victime, ca o insectă captivă într-o pânză de păianjen. Morrough tăia o așchie din os, o acoperea cu un strat de lumithiu și o lăsa în trupul deținutului. Apoi punea restul înapoi, în propriul corp.

Informațiile se potriveau cu ceea ce știau deja, dar mintea Helenei refuza să creadă că așa ceva e posibil. Povestea Ilvei despre cum primul Necromant manipulase și înșelase o mulțime de oameni fusese înfricoșătoare, dar scara o făcuse impersonală. Procesul acesta însă era intenționat și extrem de intim. Repetiția. Amploarea. Nouă victime, iar și iar, așchie după așchie os ruptă de fiecare dată. Pentru putere. Pentru nemurire.

Așa fusese făcut Kaine.

— Cum ai supraviețuit atâta timp, știind toate astea? l-a întrebat Crowther pe Wagner.

Wagner a zâmbit.

— Era un om egoist. Viața altora era o resursă pentru el. Eu nu sunt prost. Când a reușit, am fugit. Știam că într-o zi o să încerce să mă caute. Nu-i plăcea să împartă gloria măreței lui descoperiri. Credeam că m-a uitat, până când m-am trezit în Paladia. Acum lumea o să știe cine sunt.

I-a zâmbit viclean lui Crowther, anticipând evident că Rezistența se va folosi de el ca să contracareze pretențiile de putere și geniu științific ale lui Morrough, dar Helena nu-și putea imagina că cineva ar fi interesat să știe cui îi aparține ideea; Morrough era cel care deținea puterea și abilitatea.

— Cum de toți Nemuritorii pot folosi necromanția? a întrebat ea.

Hotten a tradus întrebarea.

— Un accident, a spus Wagner cu un râs strident. N-a știut niciodată de ce.

După ce interogatoriul lui Wagner s-a încheiat, Helena a rămas fără ocupație. Securitatea de la Sediu a fost dată peste cap pentru că gărzile nu reușiseră s-o prindă pe Ivy.

Orice informație pe care o știa Ivy era acum considerată compromisă. Crowther a mutat imediat prizonierii aflați sub Turnul Alchimiei într-un alt loc, undeva la sud de Sediu, și o echipă de alchimiști a coborât în labirintul de tuneluri, încercând să le sigileze, ca s-o împiedice pe Ivy să se strecoare din nou înăuntru. Dar, când Ilva și Althorne s-au dus împreună cu Crowther să-i ia un nou interogatoriu, Wagner a fost găsit mort, făcut bucăți de cadavrele reanimate ale celor două gărzi care-i păzeau celula. Rămășițele fuseseră aranjate să formeze mesajul: URMEAZĂ CROWTHER.

Luc era încă la spital, sub supraveghere permanentă. Informațiile despre starea lui erau controlate atent. Conform rapoartelor zilnice, își revenea și mai avea nevoie doar de câteva zile până să fie transferat în camerele lui. Elain era singura tămăduitoare care avea voie să-l vadă. Pentru prima dată în viață, era discretă. Intra și ieșea în grabă, luând medicamente din depozit, vorbind în șoaptă cu sora Pace și apoi întorcându-se grăbită înăuntru.

Helena îi acoperea turele obișnuite. Printre pacienți se afla și Penny, al cărei picior fusese prea afectat ca să mai poată fi tămăduit și-i fusese amputat de la genunchi. Alister stătea lângă patul ei, ținându-i companie, când Helena a tras perdelele.

La început s-a mirat că Penny are atât de puțini vizitatori, dar apoi și-a amintit că, în afară de Alister, singurii rămași erau Luc și Lila. Toți ceilalți erau căutați încă printre dărâmături.

— Ar trebui să plec, a spus Alister, ridicându-se în picioare. Tribunalul are întrebări suplimentare.

Penny a dat din cap fără să spună nimic, încleștându-și degetele pe păturile din poală.

— Ce tribunal? a întrebat Helena, așezându-se după ce Alister a plecat. Nu vă pedepsesc pentru că l-ați salvat pe Luc, nu-i așa?

Penny a clătinat din cap, scurmând cu unghia în cutele cearșafului de in.

— Nu. Am primit doar o mustrare. Eu chiar ar trebui să primesc două medalii. Tribunalul e pentru Lila.

Helena a ridicat brusc privirea.

— Cum adică?

— O înlocuiesc pe Lila cu Sebastian ca prim paladin, a spus Penny fără să ridice ochii. Probabil o retrogradează pentru că a compromis siguranța lui Luc.

— Nu se poate, a spus Helena. Lila i-a salvat viața lui Luc de mai multe ori decât...

— Știu, a zis Penny tăioasă. Știm cu toții, dar lui Luc n-o să-i facă nimic. El e principele. Așa că măgăreața cade pe Lila. Lumea se plânge de ceva vreme – de fapt, s-au plâns dintotdeauna că e fată, iar paladinii ar trebui să fie băieți –, dar până acum, Lila a compensat mereu riscul. Însă după ultima dată cu himera și ce s-a petrecut acum... mai-marii o consideră o vulnerabilitate pentru el. Li se pare că, dacă n-ar fi fost ea, Luc n-ar fi fost capturat.

— Dar...

— Au discutat cu mai multă lume, a continuat Penny cu o expresie între vinovăție și resemnare, și problema e că toți știam. Adică, Luc a încercat să fie discret, dar se vedea. Mai ales în ultima vreme, toată lumea credea că războiul o să se încheie în curând. Cred că Luc s-a gândit c-o să fie bine, pentru că nimănui nu i-a păsat când au fost tatăl lui și Sebastian. Dar pentru noi, fetele, sunt întotdeauna mai multe reguli și nimeni nu poate băga mâna-n foc că Luc nu e compromis. Tu ai putea?

Helena și-a întors privirea. Biata Lila! Reușise ani mulți să stăpânească acest rol imposibil, greșind rareori, dar acum ea era cea care plătea pentru greșelile lui Luc. Ce avea să se întâmple? A înghițit în sec, silindu-se să se concentreze pe ce avea de făcut. N-aveau ce face în legătură cu tribunalul.

— Cum ți-e piciorul?

Penny a părut să se micșoreze.

— Bine, a răspuns ea prea repede.

Helena a întins încet mâna.

— Uneori terminațiile nervoase nu realizează că a avut loc o amputație și poate părea că piciorul există încă și te doare. Pot să-mi folosesc rezonanța ca să le blochez, să nu mai simți durerea.

— Serios?

Vocea lui Penny avea în ea o undă de disperare.

Helena s-a apucat de treabă, dar chiar și asta a dus-o cu gândul tot la Lila. În ce privea membrul pierdut, amputația fusese bună. Maier reușise să salveze cât mai mult din picior și să facă o tăietură curată, fără graba caracteristică unei urgențe.

— S-ar putea să poți primi o proteză.

— Nu cred că repertoriul meu e suficient de bun ca să primesc cine știe ce, a spus Penny cu un zâmbet amar, dar tensiunea de pe chip începea deja să-i dispară. Poate una simplă, ca să pot rămâne pe post, eventual să lucrez la transmițătoare. Nu vreau să mă lase la vatră.

— Maeștrii de la forje sunt foarte talentați. Titanul se potrivește bine în majoritatea cazurilor și e mult mai ușor decât modelele vechi.

— Vom vedea, a spus Penny.

A urmat o tăcere în timpul căreia Helena a lucrat asupra lui Penny, apoi Penny a vorbit din nou.

— E adevărat ce-a spus Luc? Când a venit să ne salveze pe Alister și pe mine, Soren era mort?

Helena a tresărit, lovită pe neașteptate, și numele lui Soren s-a prăbușit asupra ei greu ca o nicovală. Se îneca din nou. Piciorul lui Penny i-a tremurat sub ochii împăienjeniți.

— Când l-am auzit prima dată, mi s-a părut un zvon ridicol. Eram sigură c-aș fi observat dac-ar fi fost mort. Dar stând aici, mă tot gândesc la el, cum nu se oprea din luptă indiferent ce-i făceau. Și n-a țipat niciodată, nici măcar când au început să rupă bucăți din el. Glasul lui Penny a tremurat. Cred că aș prefera să cred că era mort.

Helena a simțit un fior prin piele, ca și cum o pipăiau din nou degetele reci. A clipit, împingând înapoi gândurile și amintirile despre Soren, silindu-și conștiința să ocolească rana pe care i-o zgândărea amintirea lui. Știa că ar fi fost o greșeală să mărturisească. O clipă și-a mușcat buzele.

— Soren mi-a spus că trebuie să facem orice, să-l salvăm pe Luc cu orice preț.

Penny a tăcut mult timp.

— Nu știu cum să mă simt. Știu că aș fi murit dacă n-ar fi venit el atunci... dar... – buzele i-au tremurat – ... dacă ăsta a fost un test? Atâția

ani de luptă dreaptă și în ultimul moment, în loc să ne păstrăm credința, noi alegem calea ușoară.

Helena s-a bucurat că aproape terminase de lucrat la piciorul ei, pentru că discuția cu Penny îi făcea mâinile să tremure. „Ușoară". Ura cuvântul ăsta. A înghițit în sec.

— Dacă acțiunile unui singur om sunt de ajuns ca să-i condamne pe toți ceilalți, atunci zeii sunt groaznici, iar Sol e cel mai rău dintre toți.

— N-ai cum să spui așa ceva, a replicat Penny tăios, apucând-o de încheietură și strângând până când degetele ei i-au intrat în piele. Uită-te la mine, Helena! N-ai cum să spui așa ceva. Pentru că și invers e adevărat. Orion a trecut testul și gândește-te la toate binecuvântările care au venit de atunci. Părea disperată s-o convingă. Țin minte când ai venit prima dată aici. Stăteam în același cămin. Spuneai că Paladia e cel mai frumos loc din lume. Orașul Sclipitor, îl numeai. Spuneai că în Etras oamenii nu cred cu adevărat în zei, dar că aici, în Nord, înțelegi de ce cred, pentru că altfel cum ar putea fi un loc așa frumos? Nu ții minte? A luat mâna Helenei și i-a strâns-o. Asta spuneai! Cred că, în adâncul sufletului, asta crezi și acum. Ai fost doar... ai fost doar speriată și... ai făcut o greșeală, dar poți să te căiești. Dacă vorbești cu Marele Șoim, el explică totul foarte clar. Călătoria, toată suferința... de asta avem nevoie. Cum altfel ne-am putea purifica? Chiar și... chiar și când e greu, trebuie să fim recunoscători, pentru că asta ne face puri. Penny îi zâmbea Helenei cu înflăcărare, încercând s-o convingă. De asta e mai bine pentru noi toți să murim rămânând fideli credinței noastre decât să trăim mai departe acceptând să ne trădăm și să ne corupem. Știu că ne-ai vrut binele când ne-ai salvat, dar trebuia să ai încredere în Sol.

Helena și-a smuls mâna.

— Penny, dac-aș crede că vom muri toți, n-aș fi așa speriată să pierdem. Dar ce-o să pățim dacă pierdem va fi mult mai rău decât moartea. A clătinat din cap. N-o să fie nimic purificator.

Chiar și după zile întregi de tratament cu chelatori, Lilei nu-i revenise rezonanța. Consiliul încerca să ascundă informația, nevrând să provoace panică. Chelatorii trebuiau să rețină metalul din sângele Lilei ca să-l elimine, dar procesul nu era atât de eficient cum se așteptaseră.

Shiseo nu spusese nimic despre mesajul cu care Helena îl trimisese la Avanpost, nu punea nicio întrebare, dar păruse foarte ușurat când ea se întorsese în laborator. Asta spunea mai mult decât orice cuvinte.

Au petrecut zile în șir analizând și reanalizând cioburile metalice de la Kaine și noile mostre din sângele Lilei, încercând să determine ce le

scapă. Când trebuia să plece în schimb, Helena se întorcea de fiecare dată și-l găsea pe Shiseo încă lucrând. Adormea în cele din urmă peste masa de lucru.

Într-o seară Helena stătea tăcută, privind lung flacăra de sub alambicul de sticlă din fața ei, aburul care se ridica în cucurbită adunându-se în ambix[9] și coborând prin tub într-un flacon pus alături.

În ziua aceea, Elain Boyle fusese numită tămăduitoarea principală a Rezistenței. Era o poziție nouă, creată de Matias special pentru ea. Elain sosise la spital purtând la gât o amuletă mare, decorativă, cu piatră solară, și acum sarcina ei generală era să gestioneze sarcinile și turele celorlalte tămăduitoare, în timp ce lucra exclusiv ca tămăduitoarea „personală" a lui Luc.

Helena își spunea că nu-i pasă.

Iatrochimia ei devenea deja standardul pentru tămăduitoare. Sora Pace crease pe tăcute în depozit o zonă pentru leacuri și întăritoare, lăsând iatrochimia Helenei să preia o parte din încărcătura tămăduirii.

A strâns pumnul. De când recuceriseră porturile adunase o cantitate mare de ingrediente, dar se temea că acum ar putea să rămână fără, după ce Crowther îi interzisese să mai iasă la cules. Unele puteau fi preparate cu materiale de import, dar câteva erau greu de obținut dacă nu le aduna ea însăși. A oftat. Înainte îi plăcea liniștea muncii de laborator, în contrast atât de puternic cu spitalul, însă acum o lăsa singură cu gândurile ei și tot ce încerca să-și alunge din minte se aduna și o sufoca.

Îi era dor de Kaine. De câte ori se gândea la el, simțea că-i lipsește o bucată din ea. Războiul i se cuibărise în oase, măcinând-o până nu mai rămăsese aproape nimic în afară de ceea ce o făcea folositoare, o piesă perfectă într-o mașinărie complicată, dar Kaine îi reamintise că e și ea om, că trăsăturile, abilitățile sau calitățile pe care le poseda nu contează doar ca să fie utilă altora. Că are voie să respire uneori. Acum, în absența lui, simțea că se sufocă.

---

9 Capacul bulbos al unui alambic, pus peste cucurbită și din care se desprinde un tub îndreptat pieziș în jos. În ambix se acumulează vaporii, care, condensați, se scurg prin tub în recipientul de colectare.

CAPITOLUL 54

Aprilis 1787

HELENA A EZITAT CÂND A AJUNS PE baraj, privind peste pod spre Avanpost.

Nu-l văzuse toată săptămâna pe Kaine, dar acum, întorcându-se, îi ra teamă. Putea fi extrem de imprevizibil. Fiecare moment de tandrețe ntre ei era urmat, de obicei, de opusul său. A respirat adânc de câteva ori ca ă se liniștească, a strâns din dinți și s-a silit să treacă podul. Când a ajuns, un necroserv o aștepta în fața clădirii. I s-a strâns inima; a înghițit în sec, deschizând geanta și scoțând plicul împreună cu flacoane noi, de rezervă, pentru trusa medicală a lui Kaine. Fața îi ardea, dar a încercat să-și controleze reacțiile și să-i întindă necroservului totul fără să-l privească direct.

— Poftim!

I le-a pus pe toate în mâini și s-a întors.

— *Marino*!

Helenei i-a înghețat sângele în vine auzindu-și numele. S-a întors brusc.

Nu mai era nimeni acolo afară de necroserv.

— Ai... vorbit?

Nu auzise niciodată un necroserv vorbind. Funcția motorie era una, dar reanimarea părților creierului care țin de limbaj era prea mult. Necroservii nu vorbeau. Niciodată.

— Vino! a spus necroservul.

Ea l-a urmat cu precauție, relaxându-se când și-a dat seama că se îndreaptă spre camera de refugiu. N-ar fi putut Kaine să-i spună de săptămâna trecută să vină acolo?

Era pe jumătate indignată când a ajuns, dar apoi a uitat, fiindcă n-apucase să treacă bine pragul, când Kaine a prins-o în brațe și a sărutat-o ca și cum ar fi fost lihnit de dorință. Ea i-a apucat mantia între degete și a închis ochii întorcându-i sărutul. Întreaga lume a dispărut. I-a simțit dinții lacomi pe buzele și pe limba ei. Mâinile lui i-au găsit șoldurile, ghidând-o cu spatele. Buzele lui i-au ajuns pe ceafă și ea a suspinat, apoi în scobitura gâtului, în adâncitura dintre sânii acoperiți. El s-a lăsat în genunchi, împingând-o pe canapea, venind deasupra ei, și ea nici măcar nu-și lăsase geanta jos. Mâinile lui i-au alunecat sub haine și buzele i-au lăsat o dâră de dorință pe fiecare petic de piele pe care l-au putut găsi. Helena nu se simțise niciodată atât de beată. Rezonanța lui îi vibra sub piele, urmându-i traseul nervilor și al venelor, cartografiind-o. Nu erotic, ci în felul acela panicat în care rezonanța ei izbucnea uneori când se temea că cineva e rănit și voia să găsească rana. I-a ajuns până în degetele de la picioare și a dispărut, dar ea abia a observat, fiindcă limba lui i-a urcat pe interiorul coapsei și a năpădit-o un val de plăcere fierbinte. Când s-a cufundat în ea, îi desfăcuse deja cămașa și-i ridicase fustele în jurul taliei. Helena l-a luat strâns pe după gât, trăgându-l aproape, îngropându-și fața în umărul lui. Lumea se redusese la un singur punct: Kaine, respirația lui, trupul și atingerea lui.

Cum stăteau lipiți pe canapeaua prea mică pentru amândoi, cu membrele îngemănate, era ca în dimineața aceea oribilă de mahmureală și totuși complet altfel. De data asta fusese perfect. Helena a clipit încet, plimbându-și degetele pe pielea lui, dar el s-a ridicat în capul oaselor după doar câteva momente. O scruta din cap până în picioare, cu ochi iscoditori.

Helena a ridicat capul; încă își trăgea sufletul.

— Ce s-a întâmplat?

Kaine i-a găsit cicatricile de pe coaste cu degetul mare.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Am avut timp destul să mă întreb dacă am făcut totul bine când te-am vindecat.

Ea i-a prins mâna.

— Ai făcut totul perfect.

El părea încă neliniștit.

— Și de atunci nu s-a întâmplat nimic?

— Nu, i-a răspuns ea. N-am mai ieșit deloc din Sediu de când m-am întors. Și nici... n-am să mai ies... decât ca să vin direct la tine. N-am... Cuvintele i s-au împotmolit în gât. N-am voie. Am primit ordine foarte stricte în privința asta, așa că nu mai trebuie să-ți faci griji.

El a oftat ușurat și s-a așezat lângă ea, dându-i un sărut ușor pe frunte. Helena a închis ochii, încercând să-l lase să se bucure, dar stomacul i s-a făcut nod și bărbia i-a tremurat când a încercat să-și înghită emoțiile.

— Ce-ai pățit?

Ea a ridicat ochii și a văzut că el o privește din nou.

— Îmi plăcea să merg la cules. Mergeam cu tatăl meu vara.

A urmat o pauză.

— Nu mi-am dat seama că e important pentru tine.

Ea a tăcut preț de o clipă, gândindu-se la mlaștinile care se întindeau în jurul ei – doar natură sălbatică, munți și cerul albastru strălucitor deasupra; singurul loc unde putea respira fără să simtă miros de sânge.

— Uneori era singura senzație măcar apropiată de libertate pe care-o mai aveam.

L-a simțit cum încremenește.

— Mai e doar până la sfârșitul războiului, a spus el și cuvintele au sunat a rugăminte și totodată a legământ.

Privindu-l, Helena a dat să râdă un râs amar.

— Doar până atunci? Când va fi asta? Și ce fel de sfârșit crezi că ar putea fi bun pentru fiecare din noi?

Kaine n-a putut s-o privească în ochi. Și ea și i-a ferit pe ai ei.

— Sunt lucruri la care am fost părtașă și pe care știu că Flacăra Eternă nu le-ar aproba oficial niciodată. Nu știu ce-o să se întâmple dacă lucrurile vor ieși la iveală.

A simțit o greutate în piept gândindu-se la încăperile subterane unde Crowther o dusese deja de atâtea ori. Sângele. Arsurile, corpurile jupuite, nervii încâlciți, deșirați și apoi răsuciți în moduri teribile și înspăimântătoare. Numele Helenei se afla alături de al lui în registrele cu prizonieri. Notase cu mâna ei, în termeni clinici, rănile pe care le tămăduise și starea prizonierilor când muriseră sau fuseseră închiși în oribilele celule subterane. Știa că Crowther o alesese intenționat să facă parte din personalul medical care lucra acolo. Șantaj. La un moment dat, ar fi putut să lase totul sub forma unei amenințări latente, dar acum Helena nu se mai aștepta la milă. Dacă reușeau să câștige războiul, iar Luc n-avea să fie de partea ei, Helena n-avea să aibă prea mulți prieteni.

Kaine a luat-o de mână.

— Poți să fugi. E de ajuns să-mi spui și te scot de aici.

O parte din ea, lașă și epuizată, s-a aprins la aceste cuvinte. Ieșire. Libertate. Departe de război.

N-a știut cât își dorise asta până când n-a auzit oferta venind de la cineva care o făcea sincer. Îl refuzase foarte repede pe tatăl ei când voise să se întoarcă în Etras, dar acum simțea dorul de casă cu tot corpul.

Dar, indiferent unde s-ar fi dus ea, războiul ar fi continuat, iar Kaine ar fi rămas aici. Nu putea să fugă. Dacă ea pleca, Crowther nu l-ar fi lăsat să trăiască.

— Nu, a spus ea, întâlnindu-i privirea.

— Oferta rămâne valabilă. Spune-mi doar și te scot de aici!

Helena a întins mâna, pieptănându-i o șuviță de păr palid din fața ochilor.

— Și tu? a întrebat ea.

El a făcut o grimasă.

— Dac-aș fi putut fugi, aș fi dispărut cât mama era încă în viață.

— Acum ai pleca, dacă ai putea?

Ochii lui au părut să lucească de fierbințeală.

— Cu tine, da.

Ea a zâmbit silit.

— Atunci o să plecăm împreună. După război. I-a apucat mâna și a dus-o la pieptul ei, lăsându-l să-i simtă bătăile inimii. Când o să se termine. O să fugim undeva unde nu ne cunoaște nimeni. O să dispărem… pentru totdeauna.

Privirea lui a licărit, dar i-a zâmbit și el.

— Sigur.

Mințea. Amândoi mințeau. Era doar un vis să creadă că se poate. Helena i-a strâns mâna mai tare până când iluzia a dispărut. A înghițit în sec, temându-se de ceea ce avea să-i spună.

— Flacăra Eternă a obținut recent informații noi despre procesul prin care Nemuritorii își dobândesc invariabilitatea fizică. Am fost rugată să te întreb despre detalii. Ca să confirm datele.

Kaine n-a făcut decât s-o privească fix câteva clipe. Apoi a părut să se detașeze, rătăcită.

— Kaine!

Ea l-a atins și el a tresărit.

— E o ceață în mintea mea, a spus el repede. Nu-mi amintesc.

— Orice fărâmă ajută. Serios.

El a tăcut și pieptul i s-a ridicat și a coborât de câteva ori înainte să mai spună ceva.

— Ce vrei să știi?

— Are legătură cu vreo diagramă?

El a încuviințat.

— Poți s-o descrii? Sau s-o desenezi?

El a scuturat din cap.

— N-am reușit să mă uit bine la ea. Îmi amintesc că erau nouă colțuri și eu eram în mijloc. Nu m-am împotrivit, dar oricum m-au drogat și

m-au legat ca să nu mă pot mișca. Kaine se uita la peretele cel mai îndepărtat. Au început să aducă servitorii. Pe cei pe care nu-i omorâseră deja. Nu știam cum funcționează, că urmează să... Când i-am întrebat ce fac, mi s-a spus că sunt norocos că am atâția servitori, că nu e nevoie s-o folosească pe mama.

— I-au folosit pe servitorii tăi?

El a dat din cap încet.

— N-aveam prea mulți prieteni la țară. Mama era foarte des bolnavă și, din cauza zvonurilor, tata n-avea încredere în nimeni. El era ocupat cu conducerea breslei, așa că eram doar noi doi și servitorii. Unii erau aproape ca niște membri ai familiei. Camerista mamei, Davies, fusese cu ea din copilărie și o însoțise la Spirefell când mama s-a căsătorit. După naștere, când mama a fost... Primii câțiva ani, practic m-a crescut Davies.

— Îmi pare nespus de rău, Kaine.

El a tăcut mult timp fără să se uite la ea.

— Era o platformă deasupra mea și pe urmă Morrough s-a aplecat. Ținea ceva în mână. Fragmentul de os, cred. Îmi amintesc că țipam. Când m-am trezit, se mai auzeau țipete, dar nu mai erau ale mele. Nu le auzeam, doar le simțeam. Ca și cum ar fi fost cusute înăuntrul meu, toate schimonosite, dar încă vii.

Ea l-a privit îngrozită.

— Le mai... auzi?

El a clipit încet.

— Sunt mai slabe acum.

Ea a înghițit în sec.

— Conform informațiilor pe care le avem, Nemuritorii sunt un produs secundar al încercărilor lui Morrough de a deține puterea fără a suferi efecte negative.

El a tăcut un moment.

— Deci, dacă-i omorâm, îl slăbim.

— Teoretic, da. Oare distrugerea talismanelor afectează filacterele? Îi ucide pe Nemuritori?

Kaine a scuturat din cap.

— Nu. Morrough poate să facă alții, dar atunci sunt... doar puțin mai inteligenți decât necroservii.

— Trebuie să existe totuși o cale. O s-o găsim.

El s-a uitat la ea și chipul a început să i se limpezească și să i se ascută din nou.

— Dacă Nemuritorii sunt sursa puterii lui Morrough, asta înseamnă că se va sfârși totul doar când vor fi toți morți.

Helena și-a dat seama imediat pentru ce încearcă el s-o pregătească.

— Ba nu. O să găsesc o cale să inversez lucrurile. Dacă e posibil să legi un suflet, cu siguranță îl poți și dezlega.

— Helena…

Ea a clătinat din cap.

— Ai crezut deja o dată că nu te pot salva. Ar trebui să-mi acorzi mai multă încredere. Și-a dres glasul, refuzând să continue discuția, apoi s-a ridicat și s-a îmbrăcat repede. Trebuie să duc informațiile astea la Sediu.

Dar nu-i păsa prea tare de raportul către Crowther, de fapt. Voia să înceapă să analizeze diagrama pe care o schițase Wagner. Trebuia să facă cercetări.

— Stai! Am ceva pentru tine, deși *sper* să n-ai nevoie de ele din nou.

Într-o bucată de mușama erau înfășurate pumnalele ei. Helena fusese sigură că le luase apa.

— Cum le-ai găsit?

— Am făcut câteva de rezervă. Mi-a luat destul de mult să găsesc un metalurg cu rezonanță la aliajul tău. Mi s-a părut înțelept să comand câteva seturi suplimentare.

— Îți mulțumesc, a spus ea mângâindu-le cu afecțiune și punându-le cu grijă în geantă, apoi apucându-se să-și prindă părul.

— Nu-mi place deloc cum îți ții părul așa, i-a zis el luând-o prin surprindere.

Helena a ridicat ochii.

— Aș putea să mă tund.

Kaine a făcut o mutră atât de ofensată, încât ea a râs.

— N-am voie să-mi cadă pe față când lucrez și sunt mereu de serviciu la urgențe. E practic.

El nu părea convins.

— Vreau să te văd mai des.

Degetele ei au înțepenit. În ochii lui Kaine se vedea foamea. Posesivă. Lacomă. De îndată ce ea i-ar fi dat voie, ar fi scos-o din război și ar fi ascuns-o. Conflictul i se vedea în priviri. Dorință. Nevoie. Dorință. O simțea ca pe bătăile propriei inimi. Dacă n-o putea ascunde, Kaine ar fi încercat s-o țină doar pentru el, cât mai mult. Se îndrăgostise de un dragon.

— Am fost mereu de serviciu pentru tine, a spus ea. Dacă mă chemi, vin de îndată ce pot.

El a dat din cap.

— Nu. Nu vom mai putea folosi mult timp Avanpostul. O să intre curând în reparații.

Helenei i s-a strâns inima.

— Ah! Atunci cum o să…?

— Rezistența nu supraveghează cerul, a spus el. Acum că Amaris e mai mare, e relativ simplu să zburăm noaptea până pe Insula de Est. Sunt sigur că există un acoperiș pe undeva. Găsesc eu ceva până săptămâna viitoare. Dacă inelul ți se activează doar o dată, n-are legătură cu Rezistența. Răspunde-mi când ai ieșit și vin după tine.

Helena a ridicat mâna stângă. Se temuse ca efectul de refracție să nu se șteargă până la urmă, dar funcționa încă; vedea inelul doar dacă privea foarte atent. Și era atât de ușor, încât uneori aproape că uita de el.

— Credeam că ai spus că, dacă te chem vreodată...

El i-a prins mâna și a tras-o aproape. Cealaltă mână i-a alunecat posesiv pe gâtul ei în sus, înclinându-i capul pe spate cu degetele, apoi a sărutat-o lung și profund și la urmă s-a dat înapoi ca s-o privească în ochi.

— Cheamă-mă și o să vin!

CAPITOLUL 55

Aprilis 1787

Kaine o chema. Des. Uneori își încheia îndatoririle pe seară, dar de cele mai multe ori era trecut de miezul nopții. Când nu era de serviciu, Helena lucra în laborator până când inelul începea să-i ardă.

Erau o mulțime de clădiri abandonate. Kaine găsise una cu un acoperiș mare, deschis, și cu un lift funcțional. Helena nu trebuia să treacă prin niciun punct de control ca să ajungă acolo.

Uneori Amaris nici măcar nu ateriza. Ea stătea pe cea mai deschisă parte a acoperișului și, tăcută ca un spectru, Amaris se prăvălea din cer, Kaine se apleca s-o apuce pe Helena și se înălțau amândoi nevăzuți deasupra clădirilor, plutind pe curenții de aer. Aterizau și el o ajuta să coboare, verificând-o din priviri.

— Ești bine? Ți s-a întâmplat ceva? o întreba, deși Helena îi simțise rezonanța sub piele în timp ce zburau și el se convinsese că nu e rănită.

Nu se așteptase să fie atât de obsesiv în grija față de ea. Observase cât de rapid ajungea la Avanpost, cât de atent îi urmărea cu privirea fiecare mișcare, dar nu se gândise cât de profund curgea prin el frica până când el nu mai fusese nevoit s-o ascundă. Intrau și ea îl lăsa s-o vadă la lumină, apoi desfăcea brațele ca să-i arate că e la fel ca data trecută.

— Sunt bine. Vezi? Nu trebuie să-ți faci griji.

Nicio încercare de a-l liniști nu părea să aibă efect. Tot ce i se întâmplase mamei lui fusese ținut secret, iar Enid Ferron nu-i spusese niciodată totul, fie pentru că nu putuse, fie ca să-l cruțe. Tăinuirea adevărului fusese

probabil cea mai proastă alegere. Kaine era ca ea. Devenea obsedat de ceea ce nu știa mai mult decât de orice altceva. Helena îl privea în ochi și-i lua fața în mâini.

— Sunt bine. Nu s-a întâmplat nimic.

Odată ce se convingea în sfârșit că ea n-are răni ascunse, tensiunea din el se destrăma. O strângea în brațe, iar ea îi simțea bătăile de ciocan ale inimii.

„Tu i-ai făcut asta", își amintea de câte ori era tentată să-și piardă răbdarea cu ritualul lui. „Ai ghicit în ce fel e vulnerabil și ai profitat." Își trecea degetele peste trupul lui, încercând să-i detecteze rănile înainte ca el s-o sărute din nou. Afară de cazul când reușea să le descopere, Kaine le ascundea sau le ignora ca și cum n-ar fi existat. La răniții din bătălii începuseră să apară leziuni cauzate de nuliu. Uneori Kaine sfârșea cu un fragment pe undeva în corp și, deși efectele asupra lui erau limitate, când îi intra în sânge, îi încetinea regenerarea ore întregi dacă ea nu intervenea.

Helena nu tămăduise și n-avea să tămăduiască pe nimeni niciodată așa cum îi făcea lui: ținută în brațe, lipită de trupul lui. Îl mituia ca să coopereze plimbându-și buzele desfăcute peste umerii, mâinile și fața lui și rezonanța ei găsea fiecare loc rănit, verificându-l meticulos până ce el își pierdea răbdarea și-i prindea mâinile, împingând-o pe pat și luând-o încet. Era întotdeauna delirant de încet. Se uita în ochii ei până când Helena aproape simțea că mințile li se contopesc.

— Ești a mea. Ești a mea. Repeta întruna: Spune! Spune că ești a mea!

Își împletea degetele cu ale ei, își lipeau frunțile și uneori tot corpul îi tremura. Ea îl înfășura cu brațele ei, încercând să-l liniștească.

— Promit, Kaine. O să fiu mereu a ta.

În el, în felul cum o atingea, se simțea o groază posesivă, de parcă s-ar fi așteptat întotdeauna să fie ultima oară când o vede.

Când n-o chema, timpul se întindea, umplând-o pe Helena de o teamă fără margini, până când inelul ardea din nou. Atunci ea era cea care cerea cu disperare să știe că el e bine. În nopțile când dormea singură avea coșmaruri în care el era ucis. Uneori pierdut pentru totdeauna, alteori transformat în strigoi sau descoperit și prins. Nu știa de care variantă să se înspăimânte mai tare.

— Ai grijă! era întotdeauna ultimul lucru pe care i-l spunea înainte ca el s-o lase pe vreun acoperiș. Îi ținea fața între palme și-l privea în ochi. Nu muri!

Kaine se apleca și-i săruta încheietura sau palma, cu ochii de argint fixați pe chipul ei.

— Ești a mea. O să vin mereu după tine.

Și venea.

Dar riscurile păreau să se adune cu fiecare zi, mai mari ca niciodată. Mai primejdioase. Războiul oscila pe marginea dezastrului. Helena nu știa cât de departe îl pot duce pe Kaine diagrama și tenacitatea lui înainte ca totul să se prăbușească. Mergea pe o muchie de cuțit.

Când dormea, ea îi privea fața și încerca să-i transmită voința ei, pentru ca el să rămână în viață. Avea să-l țină în viață, cu orice preț. Aveau să plece departe, dincolo de ocean, ca nimeni să nu-i mai găsească vreodată. Își promitea singură că va găsi o cale. Îi promitea lui: va exista un „după".

— O să am grijă de tine. Jur, Helena, că o să am mereu grijă de tine.

Îl auzea murmurându-i cuvintele pe piele sau în păr, cu voce atât de joasă, încât abia le descifra. În unele zile, obsesia aceasta părea mai puternică decât altele. Într-o noapte, l-a auzit repetându-și promisiunea iar și iar. De obicei se oprea după puțin timp, dar de data asta nu s-a oprit. A ridicat capul și i-a luat fața între palme ca să-l privească în ochi.

— Kaine, sunt bine. N-o să mi se întâmple nimic.

El a privit-o cu aceeași expresie resemnată și plină de durere pe care o avea pe timpul antrenamentelor, de fiecare dată când ea se întorcea să plece – ca și cum s-ar fi încordat, așteptând ceea ce considera a fi inevitabil. Războiul era o cușcă fără ieșire.

S-a liniștit și și-a pus capul pe pieptul ei, ascultându-i bătăile inimii, încadrând-o cu brațele. Helena și-a încâlcit degetele prin părul lui și, deși era liniște, i-a simțit buzele rostind neauzit aceleași cuvinte. A șovăit înainte să vorbească.

— Povestește-mi despre mama ta, Kaine! Spune-mi tot ce n-ai putut spune nimănui niciodată!

El a tăcut. Ea și-a plimbat degetele peste umerii lui, urmărind cicatricile întrețesute ale diagramei.

— Poți să-mi spui. O să te ajut să duci povara.

El a tăcut atât de mult, încât ea s-a întrebat dacă nu cumva adormise. Apoi a întors capul, doar atât cât ea să-l vadă din profil.

— Nu mai văzusem pe nimeni torturat înainte, a răspuns în sfârșit. Ea a fost... prima persoană pe care am văzut-o torturată. Morrough... Bărbia i-a tremurat în timp ce se străduia să-și găsească cuvintele. Au făcut experimente pe ea. Cu toate că nici măcar nu era... nu făcuse nimic.

Ochii i s-au mărit în timp ce vorbea. Privea undeva în celălalt capăt al camerei, departe.

Helena se uita la el și și-l imagina la doar șaisprezece ani, venit acasă în vacanța de vară. Pășind neștiutor într-un coșmar din care n-avea să scape niciodată.

— Credeam... Vocea lui a devenit brusc mai tânără. De băiețandru. O vreme am crezut că, dacă-l omor pe principe suficient de repede, mama o să-și revină. Că pot să repar totul. Dar, când m-am întors, ea era... o umbră a ceea ce fusese. Cred că... cred c-a încercat să reziste peste vară, să se arate curajoasă cât am stat eu acolo, dar... Cuvintele i-au ieșit joase, ezitante. Plecasem de nici o lună.

Helena și-a împletit degetele în părul lui. Kaine a închis ochii și a lăsat bărbia în jos și corpul i s-a chircit cumva înăuntru.

— După ce l-am omorât pe principe, a durat mai mult de o zi până m-am întors și ei știau că eu eram făptașul. Aflaseră, dar n-au eliberat-o până nu le-am dat blestemata aia de inimă, care încă bătea. Ea a continuat să aibă niște crize: se prăbușea la podea, înceta să respire sau stătea pierdută, legănându-se și murmurând. Am chemat doctori, dar ei spuneau că n-are nimic în neregulă, doar o constituție slabă și o predispoziție spre isterie. Îmi recomandau s-o duc la azil sau să-i dau tot felul de întăritoare și de injecții care o lăsau ca o legumă.

Helena i-a strâns mâna, trecându-și degetele peste diagramă.

Calculat, viclean, devotat, hotărât, nemilos, neabătut, neșovăitor și neclintit.

Să-și răzbune mama. Drept ispășire pentru toate felurile în care credea c-o trădase.

— Îmi pare nespus de rău, Kaine.

El a tăcut. A închis ochii și a tras brusc aer în piept.

— Pe urmă... Vocea i s-a tăiat. Pe urmă... S-a întrerupt iar. Se simțea mai bine, credeam că s-ar putea chiar să-și revină, dar... eu... Cuceriserăm un cartier nou. Era o listă cu familii pe care trebuia să le dăm exemplu. Tatăl, mama și doi copii. După ce i-am ucis pe părinți, au reanimat-o pe mamă și au violat-o împreună cu fiica cea mare. Eu trebuia să inventez ceva... pentru tată și fata mai mică. O copilă, avea două codițe legate cu funde. Era un tort acolo, cred că de ziua ei. Durant a târât-o de păr și mi-a lăsat-o mie... Știam ce vor, dar am fugit. Kaine a înghițit în sec. Am luat bilete pe vapor, două locuri. M-am gândit că puteam să plec pur și simplu cu mama pe mare și ea n-o să afle că nu puteam de fapt merge cu ea decât când avea să fie prea târziu. Dar când m-am dus s-o iau, ei ajunseseră acolo înaintea mea. Aduseseră cadavrul.

— Of, Kaine...

Helena era prea îngrozită ca să spună mai mult. El îi strângea mâna atât de tare, încât ea a bănuit c-o să-i rămână vânătăi acolo unde li se împletiseră degetele.

— Am încercat să găsesc o metodă să fug cu ea. Vocea lui Kaine s-a schimbat, începând să sune așa cum o știa ea în timp ce povestea trecea prin

viața lui: au apărut inflexiunile dure, glasul controlat. Aveam totul pregătit, toate detaliile, toate posibilele complicații, dar ea nu voia să plece fără mine. M-am gândit s-o oblig, s-o droghez, s-o urc la bord și vaporul să plece, dar mi-era foarte teamă că s-ar întoarce după mine și nu voiam s-o țin închisă undeva. Nu voiam să fiu cel care o ține din nou în cușcă. Vocea i-a devenit deodată lipsită de viață. Dacă nu m-aș fi dus acasă în seara aia... ea n-ar fi murit. Nu știu de ce m-am dus.

A tăcut.

Helena s-a tras de sub el și s-a ridicat în șezut. Nu putea să se uite la el fără ca o durere cumplită să i se răspândească în piept. L-a atins ușor pe frunte.

— Kaine... nu sunt mama ta.

El a tresărit, deschizând gura să tăgăduiască, dar Helena a continuat, nelăsându-l s-o întrerupă:

— Flacăra Eternă n-o să-mi facă rău dacă tu dai greș în vreo misiune. N-o să mă tortureze și nici n-o să mă pună în pericol ca să te pedepsească pe tine. Nu sunt ostatică. Particip la război pentru că am ales să particip. Nu sunt fragilă. N-o să mă rup. Te rog! I-a trecut ușor cu degetul mare peste arcul pometelui. Crede-mă!

El a clătinat din cap.

— Lasă-mă să te scot de aici! Jur că n-o să impieteze asupra ajutorului pe care-l dau Rezistenței. Lasă-mă doar să te scot!

— N-am de gând să fug când toți ceilalți luptă. Putem să facem asta împreună. Lasă-mă să te ajut! Acum nu mai trebuie să faci totul singur.

Ochii lui s-au umplut o clipă de deznădejde.

— Nu poți să-mi ceri să fug de război, a spus ea.

Kaine a strâns din buze.

— De ce nu? N-ai făcut destul pentru ei? Te-au vândut. Ce-ar fi fost dac-aș fi...? S-a oprit, fără s-o poată privi în ochi. Ce-ar fi fost dac-ai fi primit oferta de la cineva care ar fi dus-o la îndeplinire? Te-ai fi dus oricum... și, dacă nu te-aș fi antrenat, ai fi murit încercând să-l salvezi pe Holdfast.

— Și am fost de acord cu asta. Cu toate. Nu m-a constrâns nimeni niciodată. Nu putem să alegem noi când am făcut destul și să-i lăsăm pe alții după aceea să suporte consecințele. Într-un război ca ăsta nu există civili. Dacă ceilalți câștigă – Helena și-a desfăcut brațele –, toată lumea pierde.

Kaine a strâns din dinți și ea a știut ce vrea să spună: că nu-i pasă. Nu-i păsa dacă mai supraviețuiește cineva în afară de ea. Helena a scos un

oftat trist și a plecat capul, ascunzându-și fața în umărul lui. El i-a cuprins trupul în brațe. Era aproape adormită când l-a auzit șoptind ușor:

— O să am grijă de tine. Îți promit c-o să am mereu grijă de tine.

Kaine a rămas singura sursă de mângâiere pentru Helena pe măsură ce situația Rezistenței s-a deteriorat.

Când Lila și-a recăpătat în sfârșit rezonanța, perioada lungă de convalescență părea s-o fi secătuit de viață. N-a fost în stare să-și revină rapid ca de obicei, iar cicatricile de pe piept și de pe umăr de pe urma tuturor operațiilor erau atât de grave, încât îi restricționau mișcarea, necesitând tratamente extinse și terapie ca să-și recapete mobilitatea. Helena i-a stabilit un potențial regim de tratament, care însă a fost apoi atribuit unei alte tămăduitoare. Luc ceruse să fie ținută departe de Lila și de el însuși.

Acum stătea cu privirea pironită pe biroul sorei-șefe, după ce primise vestea.

— Ai să continui să te ocupi de răniți, i-a spus sora Pace.

— Bun, a răspuns ea cu glas obosit. Înțeleg că asta înseamnă că Luc e mai lucid? Dacă face cereri…

De când fusese mutat în apartamentele private, Helena nu mai văzuse și nu mai auzise nimic despre el sau despre starea lui, deși Consiliul insista că se recuperează constant.

Buzele sorei Pace au tremurat ușor.

— Cu siguranță s-ar putea spune „lucid", și-a dres ea glasul. Sunt sigură că, în timp, o să revină la normal. Nu trebuie să te îngrijorezi; sunt destui care fac asta.

Helena a dat din cap încet, dar timpul nu era ceva de care Flacăra Eternă să dispună.

Luc era piatra de temelie a Rezistenței. Fără el, toată situația devenise imediat volatilă. Crowther începuse să se bazeze mai mult pe Kaine, folosindu-l ca să răspândească dezinformări și să saboteze, ca și cum armata Nemuritorilor ar fi fost o mașinărie de dezasamblat. Plicurile cu ordine erau tot mai groase de fiecare dată când i le livra Helena.

Kaine nu pomenea deloc ce face, dar ea își dădea seama că e pe punctul de a ceda sub presiune. De fiecare dată când se vedeau, era mai disperat. Pe Helena o chinuia să-l vadă erodându-se sub greutatea a tot ce trebuia să mențină și să producă pentru ambele tabere, în timp ce ea rămânea captivă la Sediu ca un animal în cușcă.

Neputând să mai iasă la cules de plante, își umplea orele cu studii noi. Shiseo a preluat conducerea în timp ce încercau să perfecționeze suprimarea alchimiei la cererea Consiliului. Nemuritorii erau aproape imposibil de prins și de ținut prizonieri, dar suprimarea ar fi făcut lucrul acesta posibil. Helena știa de la Kaine că nuliul interfera cu abilitățile și cu regenerarea Nemuritorilor tot atât de mult cât îi influența și pe ceilalți alchimiști.

Shiseo a proiectat o manșetă de nuliu care suprima local rezonanța. Se înfășura pe încheietură și o transforma într-o senzație de paraziți. Helena a testat-o, fixând-o pe o mână, mișcându-și degetele și plimbând-o în susul brațului. Când a ajuns aproape de cot, a putut răzbate prin interferență. A dat din cap.

— N-o suprimă complet. Și-a scos manșeta și i-a inspectat interiorul pe care Shiseo îl căptușise cu nuliu. Dacă vrem s-o eliminăm total, cred că ar trebui să fie ceva intern, a spus ea. Dacă am pune nuliul într-un înveliș de ceramică, asta ar preveni coroziunea și biointerferența. Dacă l-am băga sub forma unui tub subțire chiar prin încheietură – a apăsat ea cu degetele între radius și ulna –, am putea prinde manșeta pe o țepușă de suprimare și am putea-o bloca alchimic. Pariez că n-ar mai rămâne nici urmă de rezonanță.

Shiseo a părut atât de tulburat, încât Helena a înțeles semnificația propunerii dincolo de funcția ei practică.

Una era să te gândești la încătușarea Nemuritorilor, ascunși cu toții sub coifuri și printre morții lor, dar, când s-a gândit la Kaine, un prizonier mai probabil, a simțit un gol adânc în stomac.

A clătinat din cap.

— Lasă! E prea mult. N-avem nevoie să suprimăm atât.

— Probabil ar merge.

Helena a scuturat din cap.

— Nu-i nevoie. Modelul pe care-l avem e suficient.

UNEORI, INELUL EI ARDEA DE două ori și adesea, când se întâmpla asta, apărea Amaris, iar Kaine aproape că se prăbușea de pe spatele ei. Alteori, Amaris apărea singură. Helena urca pe spatele himerei, agățându-se de harnașament în timp ce vântul biciuia în jur și zburau spre mărunțaiele orașului, într-un subsol, o clădire distrusă sau uneori pe o alee. Acolo îl găsea pe Kaine. De obicei avea un fragment de nuliu îngropat în el, atât de adânc, încât nu-l putea scoate.

Ea s-a învățat să aibă întotdeauna geanta plină cu instrumente medicale, bandaje și tot felul de leacuri. Pe măsură ce nuliul devenea mai eficient,

rănile necesitau adesea intervenții chirurgicale. A devenit pricepută la chirurgia manuală, folosind doar o lanternă pentru lumină.

El n-o lăsa să-l adoarmă, vrând să rămână vigilent în caz că ar fi venit cineva, dar adesea era pe jumătate delirant, iar ochii argintii aproape că-i străluceau când murmura cu voce joasă:

— Sunt bine... aproape că nu simt nimic. Nu-ți face griji! Plecăm în curând... Am rezolvat... doar... puțin mai mult...

Ea stătea cu capul lui în poală, cântându-i încet până se stabiliza și ținându-i mâinile într-ale ei. Nuliul îi încetinea extrem de mult recuperarea. Pierdea foarte mult sânge și plutea la marginea conștiinței sau începea să tremure și să intre în șoc. Ea îi mângâia palmele cu degetele, folosindu-și rezonanța și murmurând scuze.

„Îl omori! Îl omori! E din cauza ta!"

Își dădea voie să plângă pentru el doar când el nu era conștient și nu putea s-o vadă. Îi strângea mâinile, încercând să-l tămăduiască, și repeta:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău...

Își ștergea ochii și apoi îl curăța de sânge înainte ca el să-și recapete cunoștința. Simțea tensiunea străbătându-i corpul când se trezea și-l simțea când respiră, când ridică privirea și o vede.

În nopțile lungi, Amaris se ghemuia în spatele ei, frecându-și botul le mâinile lui Kaine, lipsite de viață. Helena stătea jos, plimbându-și degele pe fața lui, urmărindu-i fiecare bătaie a inimii și promițând:

— O să am grijă de tine. Îți promit c-o să am mereu grijă de tine.

CAPITOLUL 56

Maius 1787

NEMURITORII AU ARUNCAT PRIMA BOMBĂ DE NULIU la mijlocul primăverii.

Rezistența știuse că urmează un asemenea atac; folosirea nuliului se înteţise de când Nemuritorii îl întrebuinţaseră împotriva Lilei şi, deşi rănile erau grave, nuliul avea utilitate limitată ca armă de luptă din cauza fragilității lui. Însă ca bombă era devastator. Câteva fragmente minuscule erau suficiente ca să elimine rezonanța unui alchimist. Dacă se dizolva și se răspândea în sânge, spitalul trebuia să coasă manual rănile, să administreze agenți chelatori și apoi să aștepte ca rezonanța pacientului să revină.

Medicina alchimică de elită combinată cu tămăduirea făcuse eficientă recuperarea luptătorilor din Rezistență; cât timp un soldat nu murea de hemoragie, răni care în alte părți ale lumii ar fi durat luni să se vindece aici se puteau vindeca în câteva zile sau săptămâni. Însă, cu nuliul, convalescența ajunsese să se miște cu încetinitorul.

Spitalul se pregătise cât putuse, sanitarii și chirurgii învățaseră despre intervenții manuale, iar Catedra de chimie produsese o mare cantitate de agenți chelanți, dar logistica nu era suficientă ca să ridice moralul. Oamenii păreau îngroziți. Alchimia și rezonanța erau totul; ideea de a trăi fără ele era ca întoarcerea la o epocă de piatră prealchimică.

Ilva, care lua atât de multe asupra ei cu ușurință, părea să fi fost dezechilibrată permanent după capturarea lui Luc, nereușind să înțeleagă și să gestioneze în mod proactiv consecințele nuliului. Poate pentru că era o lipsită, era incapabilă să înțeleagă gravitatea emoțională a pericolului, impactul lui asupra stării generale de spirit.

Singura veste bună era că Luc părea să-și fi dat seama dintr-odată de responsabilitățile lui. În general izolat în camerele lui, apăruse din nou, pe neașteptate, la o adunare pe care Althorne o convocase ca să-i liniștească pe membrii nemulțumiți ai Rezistenței. Venise îmbrăcat tot în alb și auriu și arzând de indignare îndreptățită. Fizic, părea micșorat. Deși armura îi ascundea pierderea în greutate, era vizibil tras la față. Și totuși corpul lui părea acum doar un înveliș prin care-i strălucea sufletul. Părea că radiază viață.

— Morrough, ca orice necromant înaintea lui, vrea ca Rezistența să se teamă și ca lumina Flăcării Eterne să se stingă, spusese el cu ochi albaștri arzători. N-o să le dăm o asemenea satisfacție! Paladia e a noastră! Am construit orașul acesta ca pe un far; lumina lui a apărat lumea generații întregi de pata necromanției. Zeii sunt de partea noastră! Sol e de neînvins! Legile naturii n-o să lase alchimia coruptă să învingă! Nu vom fi înfrânți; știm ce recompense au primit strămoșii noștri pentru credința și curajul lor și vom avea și noi parte de ele!

Glasul lui avea ceva sumbru și totuși vorbea într-un mod ciudat de impresionant, ca soarele în zenit. Helena simțise atmosfera trecând de la incertitudine și frică la convingere. La credință. Luc vorbise mai departe, descriind orașul în detaliile afectuoase ale celui care-l cunoștea bine, povestind visele pe care le avuseseră el și tatăl lui pentru viitorul glorios al Paladiei.

În scurtă vreme a fost pusă la cale o contraofensivă. Escadroanele s-au pregătit. Noul batalion al lui Luc, care nu ieșise încă niciodată la luptă, a recuperat, alături de alte patru, un cartier de pe Insula de Vest.

Helena s-a uitat de pe un pod aerian cum se întorceau în paradă victorioasă, însoțiți de ovații. Luc stătea pe remorca unui camion, cu Sebastian lângă el, făcând semne cu mâna când au intrat triumfători pe poartă. Lila nu se dusese cu ei. Oficial, pentru că era încă în convalescență, dar în realitate pentru că tribunalul nu se reunise încă, căci conducerea era îngrijorată de cum avea să reacționeze Luc. Dacă s-ar fi folosit de puterea lui de principe ca să se opună direct Consiliului și și liderilor militari, nu exista niciun mijloc real de a-i anula hotărârea care să nu ducă la prăbușirea completă a guvernării, riscând să fractureze Rezistența. Cât timp Luc o recunoștea pe Lila ca prim paladin, ea putea ignora ce spunea restul Consiliului; el era cel căruia îi jurase credință. Așa că Lila rămăsese în impas. Nu fusese declarată aptă de luptă, dar nici nu mai era nici cu adevărat rănită. A stat la ușa Turnului, aplaudând împreună cu ceilalți, dar pe chip îi radia tristețea.

Contraatacul a fost atât de brusc și de îndrăzneț, încât Nemuritorii aproape că n-au reușit să organizeze o apărare. La fel, Consiliul a fost luat prin surprindere de faptul că Luc și-a asumat brusc întreaga răspundere de lider și a rămas debusolat de fermitatea lui. Succesul ofensivei l-a făcut greu de contrazis, mai ales când moralul Rezistenței a crescut odată cu hotărârea sa de a juca un rol activ în Consiliu.

Bătăliile au început să se contopească. Acum însă aveau un salon medical pentru rănile de nuliu, iar numărul victimelor a crescut vertiginos, infecțiile și bolile devenind o amenințare din ce în ce mai mare. Mai întâi a fost supraaglomerarea, urmată de penuria de lenjerie curată și bandaje și, în cele din urmă, au apărut infecțiile sângelui și bolile.

Helena era în tură câteodată zile la rând, ignorând semnalele lui Kaine, afară de cazul când erau mesaje pentru Crowther. Munca o împiedica cel puțin să-și croiască făgașe adânci de grijă în minte. Când era singură, se întindea în pat, privind tavanul și răsucind întruna inelul pe deget, gândindu-se la diagrama pe care o schițase Wagner. Nouă puncte. Alchimia nordică folosea aproape întotdeauna numărul elementelor sau numărul corpurilor cerești: cinci sau opt. Erau singurele formule de diagramă predate la Institut, cu excepția piromanției Holdfast, care folosea o diagramă cu șapte puncte – dar Helena știa asta doar pentru că-l ajutase pe Luc la teme. Nu auzise niciodată de o diagramă cu nouă puncte. Habar n-avea cum ar fi trebuit să funcționeze și singurul ei exemplu fusese plin de greșeli evidente și desenat de cineva care nu știa nimic despre principiile alchimice.

Cum ar fi putut inversa ceea ce i se făcuse lui Kaine dacă nu înțelegea metoda? Mișca din degete, încercând să vizualizeze canalele de energie. Gândurile i se întorceau mereu la Soren. Le înăbușea, îngropându-le cu ajutorul animanției, încercând să-și silească mintea să ocolească amintirea lui. Dar ea o rodea: nu atât distrugerea lui, cât momentul în care murise. Helena încerca întotdeauna să întrerupă conexiunea de rezonanță înainte ca pacientul să moară, dar în clipa aceea fusese concentrată complet pe Soren. Energia, senzația aceea care trecuse prin ea ca un curent electric, îi revenea în minte de fiecare dată când încerca să-și imagineze cum ar putea canaliza ceva printr-un multiplu de trei.

Se întreba: dacă Morrough putea să prindă suflete vii în oase, iar primul Necromant pusese un întreg oraș de suflete vii într-o piatră, ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi captat cealaltă formă de energie? Oare făcuse cineva asta vreodată?

Data următoare când a simțit că un pacient e pe moarte, în loc să rupă legătura, Helena a lăsat conexiunea deschisă și, când energia a lovit-o, a încercat s-o apuce. A simțit șuvoiul arzând-o prin rezonanță, lăsându-i mâna amorțită și dureroasă ore în șir.

Părea logic că nu poate s-o rețină pur și simplu. Avea nevoie de un fel de container. Amuleta din piatră solară fusese... mercur lichid? Sau sticlă? Poate cristal. A încercat diverse substanțe din depozite, ascunzând metale bizare și alți compuși prin buzunare și aducându-i la spital, ca să vadă dacă energia s-ar canaliza în vreunul dintre ele. Pietrele solare au crăpat, iar metalul i-a aprins buzunarul. Într-o cutie împinsă în fundul depozitului a găsit câteva bucăți mari de obsidian. Da, sticla vulcanică avea un punct de topire mai ridicat decât sticla obișnuită. A băgat o bucată în buzunar.

A strâns-o când a simțit vitalitatea unui bolnav subțiindu-se. Era unul dintre pacienții cu nuliu, lovit de un fragment metalic care-i sfârtecase organele, iar infecția nu răspunsese la tratament. Ar fi putut să-i forțeze inima să bată, dar asta n-ar fi făcut decât să-i prelungească moartea; în clipa în care ea l-ar fi lăsat, ar fi murit. Pielea îi ardea de febră, el o strângea de mână, vorbind cu cineva nevăzut, și cuvintele îi ieșeau tot mai încet de pe buze.

Helena a înghițit în sec și și-a păstrat rezonanța deschisă când ochii lui au încremenit. Valul morții a trecut prin ea ca un șoc electric, direct în obsidian. Pentru scurt timp, i-a amorțit brațul. Când senzația i-a revenit, pacientul murise, iar obsidianul vibra cald pe degetele ei. Helena a simțit energia aceea întunecată și stranie. Degetele i-au tremurat când a închis ochii pacientului și i-a tras cearșaful peste față. Oare tocmai prinsese un suflet în sticlă vulcanică? A strâns bucata în palmă. Nu. Știa cum se simte energia aceea, amuleta și Kaine. Asta era altfel.

A încercat totuși să pretindă că nu e nimic până și-a terminat tura.

S-a grăbit spre laborator. A deschis ușa și s-a oprit brusc la vederea Lilei, ghemuită pe podea, cu fața umflată și ochii roșii. Helena a înghețat. Pe toți zeii, tribunalul! Probabil începuse.

Abia dac-o mai văzuse pe Lila și nu mai vorbise cu ea de dinainte de salvarea lui Luc. Într-o zi se întorsese în cameră și toate lucrurile ei dispăruseră. Apoi aflase despre o slujbă privată de comemorare ținută pentru Soren. Deși și-ar fi dorit să încerce să-i explice, nu putuse, pentru că oficial Soren pur și simplu murise. Dar Luc îi spusese probabil adevărul.

A rămas înlemnită, nesigură ce-ar fi putut s-o aducă aici pe Lila.

— Lila, a spus, punând obsidianul jos și mișcându-se cu prudență. Lila, ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?

Lila a privit-o țintă, fără să-i răspundă multă vreme.

— Am făcut o greșeală, a spus ea într-un final cu voce abia șoptită. O greșeală uriașă.

Helena a înghițit în sec.

— E... nu-i nimic. Sunt sigură că totul o să fie bine. Orice-ai făcut, sunt sigură că nu poate fi așa rău.

Umbra lui Soren părea să plutească între ele.

— Ba da, a scuturat Lila din cap. Am mințit pe toată lumea. Toată viața mea am mințit. Acum... acum nu știu ce să fac... Vocea îi era atât de tensionată, încât s-a stins. Soren a fost singurul care știa, a șoptit. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar nu i-au curs. Întotdeauna mi-a păstrat secretele. Știa ce să facă în anumite situații. Spunea că e datoria lui... să aibă grijă de mine.

Helena a întins mâna cu prudență.

— Ce s-a întâmplat?

Lila a ridicat privirea și a tras aer adânc în piept. Bărbia i-a tremurat înainte să vorbească.

— Sunt... sunt însărcinată.

Helena nu s-a mișcat. Rămăsese fără grai. Era prea uluită ca să creadă vorbele rostite de Lila. Dacă știa că e însărcinată însemna că e cel puțin în a doua sau a treia lună, și asta presupunând că are ciclu regulat, ceea ce Helena știa că nu e cazul. La momentul acela era în spital.

— Cum?

A fost singura întrebare care i-a putut trece prin cap. Indiferent ce mai putea însemna.

Lila a înghițit în sec, smucind din cap și strâmbându-se, fiindcă gestul îi întinsese cicatricile de pe gât.

— Știu. Nu credeam că pot să rămân. După... toate întâmplările. Mereu am crezut că nici măcar nu e posibil.

— Nu, a spus Helena nerăbdătoare. Adică da, și asta, dar tu nu erai însărcinată când erai la spital. Ai ieșit doare de... Cum ai putea să știi că ești însărcinată?

Lila a coborât privirea, evitându-i ochii.

— Ăsta... ăsta e secretul. *Știu* că sunt însărcinată.

Atunci și-a dat Helena seama de ceva neverosimil de evident, pe care ar fi trebuit să-l înțeleagă cu ani în urmă. Lila Bayard, care adesea se întorcea din bătălii aproape nevătămată, care se recupera întotdeauna miraculos după răni, care se obișnuise cu un picior protetic în câteva luni, când toată lumea spunea că va dura un an. Care n-avusese niciodată probleme cu recuperarea după o rană până când își pierduse rezonanța.

— Ești vivimantă, a spus Helena.

Lila n-a privit-o în ochi. Doar a dat ușor din cap.

— N-am folosit-o pe nimeni altcineva decât pe mine. Pe Soren de vreo două ori, dar numai când mi-a cerut el. Spunea că nu trebuie să știe nimeni. Nici măcar mama și tata, pentru că, dacă lumea ar afla, n-aș mai avea voie să fiu paladinul lui Luc.

— În tot timpul ăsta? a întrebat Helena încet, surprinsă că se simte trădată.

— Îmi pare rău. Am vrut să-ți spun, dar... ai văzut cum a fost pentru tine. Nu puteam să risc asta, când era Luc în joc. N-aș fi putut să fiu ca tine... nu știu altceva decât să lupt.

Revelația aceasta era mai mult decât se simțea Helena în stare să proceseze pe moment.

— Cine e tatăl? a întrebat Helena, de parcă n-ar fi fost evident.

— Știi bine că e Luc.

A dat din cap. Voia să fie supărată, dar secretele ei erau mai grave, iar faptul că Lila apelase la ea în absența lui Soren spunea multe.

— Probabil ai auzit că plănuiesc un tribunal, dacă nu demisionez voluntar ca paladin. Vocea Lilei era goală și disperată. Înainte îmi spuneam

că totul o să merite până la urmă, dar războiul nu se mai sfârșește. Niciodată n-am... adică, de câteva ori el a încercat... dar l-am respins de fiecare dată. A scuturat din cap. Oricum nu contează, se pare că toată lumea crede că ne-am tras-o pe front. Faptul că nu-i adevărat nu înseamnă nimic. A plecat privirea. Când s-a întors după ce a cucerit cartierul ăla... știu că n-avea legătură cu mine, dar mă simțeam groaznic. Abandonată și știind că așa aveam să fiu de acum înainte. El a venit pe urmă și m-a găsit și mi-a spus că se gândise la mine tot timpul și... Lila a ridicat din umeri. Oricum toată lumea crede că suntem împreună, așa că...

Helena i-a pus precaută o mână pe umăr.

—Nu-i nimic. Pot să mă ocup eu. Dacă e la început, pot să obțin ingrediente sau pur și simplu să folosesc vivimanția, cum preferi. N-o să afle nimeni.

—Nu.

Helena a privit-o lung, convinsă că nu auzise bine.

Lila a respirat adânc, evitându-i privirea.

—De fapt, pentru asta am venit. Știam că poți, dar... cât timp am așteptat, n-am putut să nu mă gândesc întruna: care sunt șansele? A dat din cap. Nici nu mai țin minte când mi-a venit ciclul ultima oară. Acum ani de zile. Nu credeam că aș putea să rămân gravidă. Am presupus întotdeauna că Soren e cel care o să se căsătorească și o să aibă următoarea generație Bayard, dar acum eu sunt singura care a rămas.

Helena era fără grai.

Lila a plecat ochii, ghemuindu-se și mai mult, ca și cum ar fi simțit c-o judecă.

—Probabil o să pierd sarcina. Așa că poate merită doar să aștept și... să fiu gravidă pentru puțin timp.

—Și dacă... n-o pierzi?

Lila n-a răspuns.

Helenei i s-a pus o greutate în piept. Îi venea să-i spună Lilei că e o tâmpită. Un copil, în război! N-ar fi fost prima, dar fetele alea erau altceva. Lila era alchimistă. Războinică. Lucrurile astea nu se potriveau cu maternitatea. Regulile erau stricte.

—O s-o pierd, a spus Lila.

—Ăsta nu e un răspuns, a observat Helena pe un ton ascuțit. Și dacă fătul se prinde? O să ai un copil în vreme de război, când deja trebuie deja să compari în fața tribunalului. N-ai să mai fii paladin după asta. N-o să te mai lase niciodată să lupți.

Lila își ciupea pielea de la unghii. Cuticulele îi sângerau.

—Luc o să renunțe acum la luptă ca să preia conducerea Paladiei. Ilva e prea bătrână ca să continue ca locțiitoare și nu e nimeni în care să aibă încredere ca s-o înlocuiască. Ei zic că, dacă demisionez ca prim paladin, n-o

să convoace tribunalul, în locul meu o să vină Sebastian și eu o să am voie din nou să lupt. A respirat adânc. O să am propria mea unitate. Prima femeie comandant.

Vocea Lilei nu trăda vreo mândrie sau vreun entuziasm pentru ceea ce ar fi fost o reușită istorică, pentru că nu era nicio șansă să reintre în luptă, deposedată de rangul anterior, fără să fie urmărită de scandal. Reputația și moștenirea ei erau pătate irevocabil.

— Dac-ai spune că sunt bolnavă de ceva, nimeni n-ar ști că sunt gravidă... Iar dacă pierd sarcina, mă întorc la datorie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Sau ai putea să te retragi de pe front și să antrenezi recruți care ar beneficia de ajutorul cuiva cu experiența ta, a spus Helena. Ai și alte opțiuni.

— N-am de gând să mă retrag. Bayarzii nu fac asta, a răspuns Lila și ochii ei albaștri au scânteiat furios. Apoi s-a strâmbat. Scuze! Lumea îmi tot spune că nu s-a sfârșit pământul, dar... – Lila a râs ironic – ... eu știu cum stau lucrurile. Știu ce va rămâne în istorie. Nimic din ceea ce am făcut în luptă.

Helena a înțeles. O sarcină schimba povestea. Nu elimina scandalul, dar îl punea într-un context nou: în locul unei încălcări a jurământului care-ar fi putut să ducă la dezastru devenea o poveste de dragoste.

Principele avea deja nevoie disperată de un moștenitor, dar era greu să facă din asta o prioritate declarată când se presupunea că viața lui Luc e protejată divin. Iar Luc, din motive evidente, fusese mereu reticent față de ideea unei căsătorii politice, așa cum își dorea Consiliul. Un moștenitor Holdfast putea revigora Rezistența. Cum ar fi putut fi războiul sortit eșecului dac-ar fi existat un simbol atât de palpabil al viitorului? Era firesc ca Lila să prefere această versiune a poveștii ei în locul alternativelor.

Lila păruse mereu de neoprit, dar acum Helena vedea toate fisurile pe care le ascunsese. Dorințele pe care nu și le permisese niciodată. O înțelegea foarte bine.

— Luc o să afle?

Lila a tras aer în piept și a scuturat din cap.

— Nu. Cred că l-ar distrage. Presiunea e uriașă, iar tranziția va fi grea. Dacă ar afla și apoi nu s-ar întâmpla nimic... l-ar zdrobi, după ce și-ar face speranțe.

— Dar... vrea copii? a întrebat Helena pe un ton ezitant.

Nu știa dacă-l auzise vreodată pe Luc vorbind despre copii. Speranțele lui de viitor erau ca războiul să se termine, să călătorească. Pe de altă parte, chestiunea Lilei fusese mereu atent ocolită. Helena știuse, dar el nu recunoscuse niciodată deschis, nici măcar față de ea.

Lila a dat din cap.

— A vorbit despre copii în seara aia. Că nu e ca taică-su, nu vrea doar să-și facă datoria. Că vrea să aibă o familie pentru el însuși, nu de dragul principatului sau pentru că are nevoie de un moștenitor, ci doar pentru că ar iubi pe cineva atât de mult, încât să vrea să facă un copil. Iar asta așa ar fi.

Helena a înghițit în sec. Îi era încă groază, dar nu putea s-o refuze pe Lila.

— Trebuie să vorbesc cu Crowther și să văd care sunt opțiunile.

Fața Lilei s-a strâns într-o grimasă.

— De ce cu el? E îngrozitor. Luc nu-l suportă.

Helena și-a ferit privirea.

— E cea mai pragmatică alegere. Eu n-am autoritatea să carantinez pe cineva. Nu cred că are rost să-i implicăm pe Elain sau Matias. Alegerea e între Crowther și Ilva, iar Ilva n-a prea fost de încredere în ultima vreme.

— Bine, a oftat Lila, strâmbându-se. Crowther, atunci.

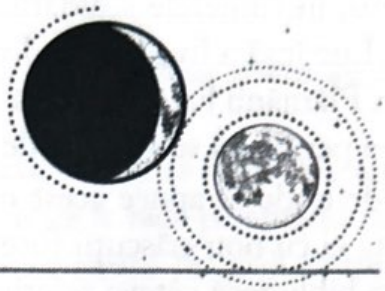

CAPITOLUL 57

Maius 1787

Conform rapoartelor, Lila Bayard contractase o formă gravă de tuse de mlaștină după ce participase la livrarea proviziilor în mahalalele lacustre din partea de sud a insulei.

Tusea de mlaștină apărea de obicei în fiecare an, la începutul verii, după inundații, când aerul devenea cald și umed, iar la nivelurile întunecate, cele mai de jos, ale orașului, aflate departe de soare, interioarele se înnegreau de mucegai. Simptomele erau o tuse profundă din adâncul plămânilor și, uneori, o erupție cutanată. Deși era periculoasă mai ales pentru copii și bătrâni, uneori persista și se transforma într-o boală virulentă care se răspândea prin oraș ca o ciumă. Acesta era motivul aparent pentru care nivelurile superioare ale orașului preferau să aibă cât mai puțin de-a face cu sectoarele inferioare ale populației.

Helena cunoștea simptomele, pentru că tatăl ei le tratase în fiecare vară. Majoritatea celor care contractau tusea nu-și permiteau să meargă până în partea de sus a orașului, la un spițer autorizat. Cu ajutorul vivimanției, Helena reușise să reproducă aproape perfect simptomele, creând erupții purpurii pe interiorul încheieturilor și pe laturile gâtului Lilei și agitându-i plămânii suficient ca s-o facă să tușească violent, în timp ce sora Pace o examina și-i punea diagnosticul.

Cum într-un spațiu mic erau înghesuiți atâția oameni, ciuma era o teamă constantă. Lila a fost izolată imediat în Turnul Alchimiei și toți ceilalți implicați în livrarea proviziilor au fost ținuți în carantină timp de trei zile, până au fost declarați fără simptome.

O boală atât de comună nu scădea moralul, mai ales că era considerată în primul rând o afecțiune a celor săraci care trăgeau în condiții de igienă precară. Îmbolnăvirea Lilei a fost pusă pe seama faptului că era încă prea slăbită după rănile suferite. Sus, în camerele scăldate de soare ale Turnului Alchimiei, avea să-și revină. Luc însă a fost profund tulburat. A cerut s-o vadă, dar a fost refuzat categoric. Plămânii lui aveau încă semne de vătămare și leziuni; sub nicio formă nu i s-a permis să se apropie de Lila.

Helena nu știa de unde să apuce acest nou secret. Nu studiase niciodată sarcina. Experiența ei cu nou-născuții fusese limitată mai ales la situații de urgență. A căutat în bibliotecă câteva referințe, dar opțiunile erau puține, până și-a amintit că sora Pace păstrează majoritatea manualelor medicale în sălița unde se țineau documentele, pentru a fi ușor accesibile.

— Nu mi-aș fi imaginat să fii vreodată interesată de sarcină.

Comentariul a făcut-o pe Helena să tresară; fusese surprinsă în timp ce răsfoia în grabă una dintre cărți. A închis-o repede și a înghesuit volumul la loc pe raft.

— Nu sunt. Doar mi-a atras atenția titlul.

— Poți s-o împrumuți, dacă vrei.

— Nu, a scuturat ea din cap. A fost doar o curiozitate trecătoare.

S-a îndreptat spre ușă.

— Marino!

Vocea sorei Pace era autoritară.

Helena s-a întors. Sora o privea cu ochi de șoim.

— Ai rămas grea?

— Nu.

— Se mai întâmplă, i-a spus sora Pace cu glas moale, rezemându-se de birou. Mai ales pe timp de război. N-ai fi prima.

Helena a pufnit înfuriată.

— *Nu* sunt însărcinată.

— Sper doar că iubitul tău e responsabil...

— Nu pot fi însărcinată. Am fost sterilizată, s-a răstit Helena, prea rușinată ca să mai asculte.

Sora Pace a înghețat, apoi a scuturat din cap.

— Nu! Nu pot să cred! Nu pot să cred că au considerat așa ceva necesar în vremurile astea.

Helenei îi ardeau obrajii, dar în stomac simțea un gol care-i rodea măruntaiele.

— Ei bine, se pare că da. Maier m-a operat. Mi-a făcut o ligatură, chiar în săptămână în care m-am întors. A fost... una din condițiile Marelui Șoim. Așa că, după cum v-am spus, nu sunt însărcinată.

S-a îndreptat din nou spre ușă.

— Helena, așteaptă!

Vocea sorei Pace era imploratoare.

Helena a tresărit și s-a întors fără tragere de inimă. Sora dusese la piept mâna ei roșie crăpată.

— Nu trebuia să te tachinez. Habar n-am avut. Maier nu mi-a spus nimic.

— Nu-i nimic, a zis Helena cu glas rigid. Mi-am dorit mai mult să fiu alchimistă și femeile nu au voie să le facă pe amândouă. A ridicat bărbia și a adăugat: Acum nu mai am de ce să-mi fac griji că trebuie să aleg. În plus... – s-a uitat direct la sora Pace – ... probabil c-o să mor tânără, așa că aș fi o mamă groaznică.

Sora-șefă a studiat-o.

— Mama ta a fost groaznică?

Helena s-a simțit mai rănită de vorbele acestea decât dacă sora ar fi lovit-o. Sala i-a plutit în fața ochilor. I s-a pus un nod în gât.

— Cum îndrăzniți?

— Îmi pare rău, nu trebuia s-o formulez așa, a spus Pace, însă nu părea să-i pară cu adevărat rău. Dar, Helena, nu cred că știi să fii cinstită cu tine însăți în privința a ceea ce vrei.

— A fost singura cale să devin tămăduitoare... Era nevoie de o tămăduitoare, iar Ilva mi-a spus că sunt singura care poate face asta. Helenei i-a tremurat bărbia și s-a silit să strângă din dinți. A fost alegerea pe care o aveam la dispoziție și am făcut-o. Chiar ați prefera să n-o fi făcut?

— N-aveai nici măcar șaptesprezece ani. N-ai trăit destul ca să știi ce vrei.

— Mă simt destul de vie în clipa asta, a spus Helena printre dinți. Și sunt *bine*.

— A fi viu nu e același lucru cu a trăi. Sper că într-o zi o să ai ocazia să înțelegi diferența. Sora Pace s-a dus la bibliotecă și a scos de pe raft cartea din care citise Helena, ținând-o cu amândouă mâinile și privindu-i țintă coperta. Am fost moașă, știi? Cu mult timp în urmă. A clătinat din cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Întotdeauna ai dat tot ce ai avut prezentului, ca și cum asta e tot ce te aștepți să ai. S-a întors către Helena. Poate o privire asupra generației următoare o să facă viitorul puțin mai real pentru tine.

I-a întins cartea. Titlul a sclipit în lumina unei ferestre de deasupra lor: *Maternitatea. Studiu aprofundat al științei și fiziologiei gestației.*

— Lila Bayard o să aibă nevoie de cea mai bună îngrijire de care ești în stare.

Helena a privit-o uimită.

— De unde...?

Pace i-a pus cartea în mâini.

—De când am început să practic meseria asta au trecut de două ori mai mulți ani decât ai trăit tu. Abilitățile tale de vivimanție sunt remarcabile, dar Lila ar fi trebuit să fie bolnavă de cel puțin trei săptămâni ca să facă o asemenea erupție.

În timp ce Luc prelua conducerea, sănătatea Ilvei a început să se deterioreze brusc și rapid, ca și cum în toți anii aceia ar fi rezistat doar până când el avea să fie pregătit. În unele zile, abia mai era lucidă. Crowther devenise atât de îngrijorat de subita ei deteriorare, încât a trimis-o pe Helena s-o examineze. Nu era nimic în neregulă; era doar bătrână și obosită.

Războiul părea să oscileze când în favoarea uneia, când a celeilalte părți. Luptele constante nu păreau să aducă mari avantaje, doar distrugeau orașul și mai tare.

Luc a condus un alt atac agresiv asupra Insulei de Vest și batalionul lui a capturat un depozit. A fost găsit plin cu bazine mari, tubulare, pline cu un lichid în care erau păstrate corpuri, cu tuburi legate la vene și măști respiratorii fixate peste nas și peste gură. Luptători ai Rezistenței. Toți morți, deși cu corpurile calde încă. Când perimetrul fusese încălcat, în măști fusese pompat un gaz care-i ucisese pe toți cu doar câteva minute înainte ca Rezistența să ajungă la ei.

La Sediu s-a întors o procesiune de camioane pline cu cadavre pentru incinerare. Luaseră doar câțiva prizonieri, însă unul din ei era gardiana-șefă, care s-a dovedit dificilă și a refuzat să răspundă la întrebări. Întrucât era prizoniera lui Luc, nu putea fi ascunsă într-una din găurile subterane ale lui Crowther și torturată pentru informații. Crowther și-a amintit atunci că Ferron o învățase pe Helena o metodă unică de a extrage informații; ea o menționase odată ca alternativă, când încercase să descurajeze folosirea torturii.

Helena fusese la fel de îngrozită ca toți ceilalți de fețele sănătoase, intacte, bine-cunoscute ale celor pregătiți pentru incinerare, care nu mai apucaseră să fie salvați. A fost de acord imediat.

S-au tras niște sfori și Crowther a reușit să stea câteva ore singur cu gardiana-șefă, aducând-o și pe Helena cu el. Era o femeie cu fața îngustă, părul tuns scurt și gura lată. De îndată ce a văzut-o pe Helena, a mijit ochii albi-albaștri. S-au măsurat reciproc. Crowther s-a retras în umbră, lăsând-o pe Helena să încerce procedura.

—Cine ești? a întrebat-o ea pe prizonieră, nesigură cum să înceapă.

—Ce-ți pasă ție? a sfidat-o gardiana-șefă.

—Nu pot spune că am întâlnit vreo femeie printre Nemuritori sau aspiranți.

— Bărbaților le plac corpurile noastre mult mai mult decât ne plac pe noi. Gardiana-șefă s-a uitat spre colțul de unde o observa Crowther. Cred că sunt una dintre cele speciale.

— În ce fel ești specială? a întrebat Helena, deși bănuia deja răspunsul.

— Probabil din aceleași motive ca și tine, i-a răspuns femeia, care se uitase în spate și acum o studia pe Helena. Diferența e că eu nu sunt trădătoarea semenilor mei.

— Nu eu sunt cea care tocmai a ucis peste o sută de oameni, a zis Helena, străduindu-se să-și păstreze calmul.

Nu știa de ce o deranjează așa mult că prizoniera e femeie, dar o înfuria pur și simplu și mai tare.

— Și ei m-ar fi ucis, dacă ar fi avut prilejul. Eu i-am omorât prima. Gardiana a ridicat bărbia și a îndreptat-o spre Helena. Tu ce ești? a zis și a măsurat-o rapid din priviri. Tămăduitoare? Pariez că da. Și eu am fost odată tămăduitoare.

Helena era sceptică, dar femeia vorbea fără să fie constrânsă, așa că a lăsat-o.

— N-am vrut să mă fac tămăduitoare, dar pentru noi nu există prea multe opțiuni. El a încercat să mă dea la călugărițe. Voia să cresc alți golani născuți ca și mine. Să-i învăț să-și stăpânească abilitățile și, dacă nu, să-i pedepsesc. Nu-i așa?

Helena s-a întors să se uite la Crowther, care o privea pe gardiană cu o expresie indescifrabilă.

— O cunoști? l-a întrebat.

— O, da! Pe când era Uliu, Jan venea adesea să ne viziteze la orfelinat, când cineva era prea obraznic. Venea întotdeauna cu câte un favorit de-al lui, ținut mai puțin din scurt, dat drept exemplu de ce puteam și noi deveni dac-am fi făcut *orice* ne cerea. Dar sunt surprinsă. De obicei sunt mai tineri, a măsurat-o ea rapid din ochi pe Helena.

— Destul, Mandl! a spus Crowther aspru.

Mandl i-a rânjit.

— Vezi, știam c-o să-ți aduci aminte de mine.

— Scoate-i informațiile și hai să terminăm! i-a poruncit Crowther Helenei.

Helena a tras aer adânc în piept.

Mandl părea netulburată.

— N-ai să mă faci să vorbesc, a spus. Pe vremuri îmi rupeam oasele și mă tăiam singură doar de plăcere. Doar ca să simt ceva în fundul ăla de țară în care ne-au crescut. Ești prea slabă ca să mă rănești, trădătoareo!

— Ai fi surprinsă, a spus Helena cu inima bătându-i puternic în piept.

Mandl a râs doar.

Tragedia corpurilor din depozit era încă proaspătă în mintea Helenei. Oameni care ar fi putut fi salvați erau acum morți pentru că Mandl voise să rănească Flacăra Eternă și Rezistența mai mult decât îi păsa de libertate.

Helena nu se amăgea că Flacăra Eternă ar avea superioritatea morală pe care încerca s-o pretindă, dar cum ar fi putut cineva să-i considere mai buni pe Nemuritori?

— De ce țineați prizonierii în bazine? a întrebat, păstrându-și vocea calmă și echilibrată.

Mandl a zâmbit și gura ei largă s-a întins pe toată lungimea feței. Și-a învârtit degetele, deși încheieturile îi erau prinse cu fier inert.

— Haide, încearcă să mă atingi! Să vedem cine cedează prima.

Helena și-a simțit furia ca un pietroi în stomac când s-a apropiat de Mandl.

— Recunosc, probabil că te pricepi mai bine decât mine să rănești oameni. Nu pot să te bat la jocul tău, dar acum îl jucăm pe-al meu.

Mandl a întors privirea spre ușă, apoi spre Crowther. Era primul semn de neliniște. S-a silit să râdă.

— Ce te pricepi tu să faci?

Helena era acum în spatele ei.

— Nu cred că știi trucul ăsta.

Mandl a încercat să-și sucească gâtul, chinuindu-se s-o vadă ce face. S-a smucit când Helena și-a strecurat mâna goală pe ceafa ei, trecându-i degetele prin părul scurt. A răsucit din brațe, încercând să scape din cătușe.

—Stai liniștită! Vocea Helenei era la fel de exersată și clinică precum rezonanța ei când i-a blocat o parte din nervii spinali, având grijă să nu-i oprească inima sau să suspende ceva vital. Cred că folosește la ceva și educația a Institut. I-a încetinit ritmul inimii, înăbușindu-i groaza crescândă. Era ca o valvă de gaz, reglând combinația de hormoni care goneau prin corpul gardienei, spunându-i să se calmeze, pentru că Helena nu reprezintă o amenințare. Vrei să-mi răspunzi la toate întrebările pe care ți le pun, a zis ea încet.

Mandl s-a încordat violent, încercând să se împotrivească, zvâcnind din tot corpul. Rezonanța i-a izbucnit, încercând s-o respingă pe a Helenei, dar era prea târziu.

—Ticăloasă... trădătoare... a bâiguit ea în timp ce Helena îi răsfoia emoțiile furioase.

Și-a pierdut concentrarea din privire. Mintea și corpul ei erau în conflict direct și n-a mai fost în stare să se zbată când Helena i-a pătruns în amintiri.

La Kaine, procesul părea simplu, dar de fapt era mult mai dificil decât se așteptase Helena. Zgomotul unei alte minți. Era un tumult de sunete și energie, iar panica și încercările lui Mandl de a se împotrivi îngreunau totul. Kaine îi lăsase întotdeauna gândurile să rătăcească, prinzându-le când

treceau. Helena n-a putut să nu se gândească că trebuie să existe metode mai ușoare de a obține același rezultat.

— Cum te numești?

„Elsbeth." Numele a răsunat în mintea lui Mandl din toate direcțiile, coagulându-se în prim-plan. Fața gardianei căzuse moale, un fir de salivă i se scurgea pe o parte a gurii, dar ochii ei o urmăreau pe Helena cu o furie crescândă. Mintea ei încerca, dar nu reușea să respingă manipularea.

— De ce țineați prizonierii așa în bazine?

Mandl a încercat să se împotrivească, însă o amintire i-a traversat conștiința. Un bărbat în uniformă vorbea: „... păstrează cele mai bune exemplare..." Atenția ei, în amintire, s-a abătut spre o muscă bâzâitoare, și totul s-a estompat.

Helena a încercat din nou.

— Dacă aveați un prizonier nou, ce făceați cu el?

Fragmentele amintirilor erau ca niște petice de imagini în mișcare, sunete și senzații, toate trecând în goană ca purtate de vânt. Auzea voci, dar erau prea departe ca să fie înțelese. A zărit pereții unui depozit, lumina verzuie a ferestrelor colorate. Un băiat pe care l-a recunoscut pe jumătate, zvârcolindu-se. Totul s-a estompat, dar pe șira spinării i-a trecut un fior de teamă pentru ce avea să urmeze. Strălucirea unui ac hipodermic în lumina slabă. Un deget care l-a lovit ușor ca să-i scuture din vârf o bulă de aer. Din nou, pentru o clipă, fața băiatului.

Totul iar estompat.

Rânduri de trupuri întinse pe tărgi lângă bazine. Un cadavru umflat cu ochi gălbui și piele cenușie decolorată. Mandl strângând brațul unui tânăr și spunând: „Îl iau pe ăsta următorul." Un formular tipărit cerând zece subiecți feminini. Semnat de Artemon Bennet. Mâinile lui Mandl împingând băiatul întins pe un pat de spital, cu masca și tuburile încă atașate, ducându-l într-o cameră goală. Închizând ușa ușor. Încă un fior pe șira spinării.

Helena și-a desprins brusc mintea, trăgându-și mâinile înapoi. Îi venea să se spele până și le-ar fi jupuit.

— Pentru ce? a întrebat.

I se făcuse pielea de găină. Nu voia să se întoarcă în mintea lui Mandl. Gardiana-șefă respira neregulat, cu pupilele atât de dilatate, încât irisul albastru aproape nu se mai vedea.

— Dacă taci, îți scot răspunsul cu forța, a spus Helena, apucând-o de păr. Preferi să fac asta?

Mandl s-a schimonosit la față și a scuipat.

— Îi ținem proaspeți.

— Proaspeți pentru ce?

— Orice. Corpuri noi pentru Nemuritori. Subiecți de test. Necroservi. Rezistă mai mult când sunt noi.

Gâfâia cu gura deschisă. Buzele începuseră să-i crape.

— Cât timp îi țineți acolo?

Mandl a zâmbit crud.

— Cererea e mare, așa că, de obicei, nu mai mult de câteva luni. Mușchii rămân tonifiați cu niște șocuri electrice. Încetinim funcțiile vitale.

A trecut parcă o eternitate până când Crowther s-a mulțumit cu cantitatea de informații pe care o extrăsese Helena. La sfârșit, ochii lui Mandl erau deja atât de năuciți, încât priveau în direcții diferite. Făcuse febră, se aplecase în față și tremura.

— Mda, a spus Crowther, rânjind disprețuitor la Mandl, se pare c-ai să fii o înlocuitoare acceptabilă pentru Ivy.

Helena n-a spus nimic. Nu voia să mai facă așa ceva vreodată. Îi părea rău că acceptase. A dat să plece fără un cuvânt.

— Trădătoareo...! a strigat Mandl după ea.

CAPITOLUL 58

Iunius 1787

DEȘI OFENSIVELE RECENTE ALE LUI LUC FUSESERĂ încununate de succes, teritoriul nou recucerit testa limitele Rezistenței. În ciuda admirației populare pentru stilul ferm de conducere al lui Luc, nu toți demnitarii erau la fel de entuziasmați. Circulau zvonuri că Luc avusese o ceartă explozivă cu Althorne și câțiva ofițeri superiori, pentru că nu-i consultase.

Unele cartiere erau înconjurate pe trei laturi de Nemuritori, necesitând patrule și apărare constantă și oferind puține avantaje strategice. Plus că nu-și primiseră „eliberarea" cu entuziasm. Mulți dintre paladienii de pe Insula de Vest fuseseră destul de mulțumiți sub ocupația Nemuritorilor și se temeau să nu fie etichetați simpatizanți ai Rezistenței când cartierele aveau să fie recucerite. Drept urmare, Rezistența era silită să respingă nu doar atacurile Nemuritorilor, ci și răzmerițele populației.

Se apropia Apogeul de vară și trupele au fost concentrate în partea de sud a insulei ca să apere porturile și viitorul aflux de mărfuri.

Spitalul rămânea plin tot timpul. Năvala de răniți de după o luptă nu mai era urmată de răgazuri pentru recuperare. Acum se lupta continuu, un efort necruțător care îi istovea pe toți.

— Nu știu ce să fac, a zis Helena într-o noapte, ridicându-se pentru că nu putea dormi, nici măcar în brațele lui Kaine. Nu știu cum am putea să câștigăm. Nu văd nicio cale.

— Nu poți să salvezi pe toată lumea, a spus el încet.

Ei a început să-i tremure bărbia și și-a încleștat pumnii.

— Nici măcar nu încerc să salvez pe toată lumea. Numai că nu știu cum să salvez măcar pe cineva. Nu găsesc nicio cale. Orice-aș încerca, ajung în impas. Nu mai avem timp.

El n-a spus nimic.

— Sunt... – s-a frecat ea la ochi – ... foarte obosită. Tot ce fac nu pare decât să amâne inevitabilul; salvez pe cineva azi, ca să moară mâine într-un mod oribil. Mai bine n-aș fi devenit niciodată tămăduitoare.

Nu recunoscuse asta în fața nimănui până atunci. Că își urăște îndeletnicirea. Acum i-a spus totul lui Kaine. Adevărul despre Piatra Cerurilor și unde se află, povestea reală a familiei Holdfast, diagrama de la Wagner și cum, oricât încercase, nu reușise să-și dea seama cum funcționează canalizarea energiei. I-a spus chiar și despre obsidian și cât de inutil se dovedise. Se săturase să găsească posibilități care nu duceau nicăieri.

— Adu-mi o bucată! a zis el. Poate n-ai reușit s-o testezi cum trebuie.

Ea a clătinat din cap.

— Ai deja prea multe pe cap, nu mai e nevoie să-ți faci griji și cu experimentele mele fără rost. Helena și-a dres glasul. Oare ți-am zis că lucrez cu colegul meu de laborator să inversăm aliajul de nuliu ca să creăm metal inert cu ajutorul compusului din structura lui? Mă gândeam că aș putea, prin transmutație, să fac o armură de tip plasă, foarte ușoară, dar elastică, apoi să folosesc compusul ca să-i elimin rezonanța. Ai purta-o sub haine. N-ar interfera cu rezonanța ta și nimeni n-ar putea s-o străpungă cu propria rezonanță. Și-a plimbat degetul peste cicatricea argintie de pe brațul lui. Cred că aproape am dibuit cum s-o fac. Atunci n-o să te mai rănești așa des.

Kaine a sărutat-o în creștet.

— Mă vindec în continuare destul de bine. Adu-mi o bucată de obsidian! O să fie mai interesant să fac experimente cu el decât să îndeplinesc ordinele inepte de sabotaj ale lui Crowther. Nemuritorii sunt deja paranoici să-i găsească pe spioni, iar Morrough e mai precaut ca niciodată.

Helena sorta bucățile de obsidian încărcat cu energie pe care le adunase când ferestrele au explodat. Un vuiet a cutremurat aerul și Turnul. Echipamentele de laborator s-au sfărâmat de podea. Au pornit sirenele. Toate.

Încă o bombă.

Helena a luat-o spre scări înainte să-i ardă brățara de la spital, fugind peste cioburile care acopereau podeaua.

Au primit rapoarte disparate despre ce se întâmplase. Mai multe clădiri se prăbușiseră, iar podurile suspendate care legau peisajul urban provocaseră distrugeri masive în centrul insulei. Spitalul s-a pregătit pentru revărsarea

de răniți despre care știa c-o să vină, dar au sosit doar câteva camioane, toate aducând oameni care avuseseră de suferit doar la marginea zonei afectate de explozie.

Helena tămăduia o tăietură adâncă de pe capul unei femei, când a auzit zgomot de tărgi împinse pe hol. Dar, înainte ca ele să ajungă la spital, s-au auzit glasuri urlând din coridor.

— Nu-i aduceți înăuntru! Scoateți-i afară! Acoperiți ferestrele! Sigilați intrările!

S-au auzit proteste și certuri înăbușite, până când cineva a răcnit:

— E nuliu în aer! Sunt plini de el! Duceți-i înapoi afară!

Helena s-a întors și a privit-o îngrozită pe Elain, care părea nedumerită. Pandantivul cu soare de la gât îi tremura.

— De ce contează dacă e în aer? a întrebat Elain.

— Pentru că, dacă-l inhalăm, am putea să ne pierdem toți rezonanța, a spus Helena aproape înghețată, căci începea să-și dea seama de toate posibilele urmări.

Așchiile de nuliu fuseseră deja devastatoare, dar pentru praf de nuliu inhalabil nu erau pregătiți. S-a uitat în jur în spital, la toate ferestrele înalte deschise care încercau să prindă ceva din vânticelul de la munte, căci câmpia de pe malurile fluviului se înfierbânta sub arșița începutului de vară. Aerul era încețoșat de praf. Respirau deja nuliul.

PURTAU MĂȘTI DE PÂNZĂ ȘI secția de urgențe a fost mutată în curtea principală, încercând să țină pacienții noi departe de cei deja internați, dar era imposibil să-ți dai seama doar privind dacă praful care acoperea pe cineva conține nuliu sau nu.

Toate protocoalele au fost uitate odată cu sosirea unui număr tot mai mare de tărgi, iar rănile deveneau tot mai grave pe măsură ce eforturile de salvare și de recuperare se apropiau de zona exploziei. Au spălat cât praf au putut de pe pacienți, încercând să reducă potențiala contaminare în timp ce tratau răni mortale și-i identificau pe cei care aveau deja simptome de expunere la nuliu.

Cât timp ar fi durat ca nuliul din aer să pătrundă în plămâni și să ajungă în sânge? Odată ajuns, cât timp ar mai fi avut înainte ca rezonanța lor să înceapă să dispară? Nu știa nimeni.

Helena muncea cu un devotament total și fără milă cum nu mai încercase niciodată înainte. Fiecare secundă conta. Tămăduia întruna, cu o disperare oarbă. Ziua era toridă și praful din aer se îngroșa în timp ce un vânt rar din sud îl împingea în sus spre ei. Masca de pe față îi lipea umezeala de piele. Mâinile i se acopereau cu un strat gros de praf, pe care-l îndepărta după

fiecare pacient. Masca a încetat să mai funcționeze; era atât de înecată de praf, încât aproape o sufoca. A înlocuit-o cu o pânză udă, exact ce începuseră să folosească toți cei care n-aveau măști.

— Marino! Unde e Marino?

Helena a ridicat privirea. Se spăla pe mâini.

— Ce-i?

A mijit ochii prin pâcla din jur la bărbatul din fața ei.

— Ce cauți aici? Trebuia să fii în sud. Te caut de ceva timp.

Purta uniformă de șofer și a luat-o de braț. Helena l-a privit confuză în timp ce el o trăgea spre unul dintre camioane.

— Cum?

— Riscul de contaminare cu nuliu e prea mare dacă tot aducem răniții în partea de nord a insulei. Oricum durează prea mult. E un spital în sud, dar sunt copleșiți, n-au destulă experiență cu nuliul. Tu ești responsabilă de secția de nuliu de aici, deci tu conduci. Uite ordinele!

A împins-o pe locul pasagerului și i-a pus în mână o hârtie.

— Nu sunt responsabilă de... Helena a mijit ochii la foaie, cu vederea tulbure de praf. N-am voie să plec din Sediu.

A privit năucită cuvintele care declarau că Helena Marino, șefă a secției de nuliu, trebuie trimisă la spitalul de campanie ca să-i organizeze pe sanitari să trateze soldații otrăviți cu nuliu. Documentul era semnat de Marele Șoim Matias. Nici nu-și mai amintea când primise ultima dată ordine scrise de la el.

— Nu se poate. A avut loc vreo întrunire?

Motorul a început să vibreze sub ea.

— Eu nu fac decât să îndeplinesc ordinele, Marino. Nu mă cheamă nimeni la ședințele Consiliului. Ar fi trebuit să vii acolo imediat. Te-am tot așteptat și, până la urmă, am venit să te caut.

Șoferul a sucit cheia, a băgat în viteză și camionul a țâșnit înainte. Până să apuce ea să protesteze, ieșiseră deja de pe teritoriul Sediului și se îndreptau spre sud. Helena vedea deja conturul năruit al orașului.

— Trebuie să te întorci și să-i spui lui Crowther unde am fost trimisă. Nu cred că transferul a fost autorizat de Consiliu, i-a spus șoferului în timp ce mergeau.

— E un radio la comandament. Poți să raportezi când ajungi.

Întotdeauna uita cât de repede se mergea cu un vehicul motorizat pe drumurile militare. În scurt timp, camionul a oprit la un punct de control improvizat. Toți cei trimiși în sud, în zona exploziei, primeau echipamente de protecție în mai multe straturi, măști și plase speciale, ca să respire cât mai puțin praf. S-au oprit ca să se îmbrace și apoi și-au continuat drumul. Praful plutea în aer și drumul a devenit mai prost, presărat cu dărâmături. Era

miezul zilei, dar praful estompa lumina soarelui, încât totul radia un portocaliu straniu.

Din ceață au răsărit două felinare puternice și ei au parcat în fața spitalului. Erau deja prezenți sanitari, nicio tămăduitoare, deși era greu de spus cine era cine. Tot personalul medical purta o panglică roșie legată pe braț. Helena a văzut aici distrugerea pe care o tot așteptase să ajungă la Sediu. Aici era răul cel mai mare. O sumedenie de trupuri zdrobite. Armura soldaților se sfărâmase și-i sfâșiase și pe ei. Sanitarii cu rezonanța potrivită o transmutau ca s-o îndepărteze, dar, când se desprindea, sângele țâșnea imediat. Aerul era pătat de praf, fum, metal și sânge. Helena le simțea gustul, în ciuda tuturor straturilor de echipament. Nu exista alimentare cu apă.

Abia vedea în jur. Nimeni nu știa unde e radioul sau dacă mai au așa ceva. Toți erau copleșiți de răni. Jumătate dintre sanitari își pierduseră deja rezonanța și nu aveau timp decât să treacă la protocoalele manuale. Fără apă, era imposibil să păstrezi ceva curat.

Helena își simțea rezonanța începând să cedeze când pe ușă a intrat generalul Althorne, trăgând un cărucior cu câteva trupuri.

— Cred că sunt în viață, a spus el, respirând greu. Era acoperit de praf, fără mască și purta doar armură ușoară. Sunt cel puțin patruzeci prinși sub un zid. Îi auzim, dar nu știm cum să ajungem la ei fără ca zidul să se prăbușească și să-i îngroape.

Helena i-a lăsat pe ceilalți să verifice trupurile și să încerce să le facă loc. Spitalul era deja supraaglomerat. Lui Althorne îi sângerau degetele de atâta săpat prin dărâmături. S-a așezat greoi, tușind violent și abia putând să respire.

— Ar trebui să purtați o mască, i-a zis ea.

— Nu pot să respir cu prostiile alea, a spus el, înghițind apă. N-are rost. Mi-am pierdut deja rezonanța. Apoi a clipit și s-a uitat la ea. Marino!

— Da.

Nu știa că Althorne are idee cine e. El s-a aplecat spre ea și a coborât glasul.

— Ce cauți aici? Du-te înapoi la Sediu înainte să afle Ferron că ești aici!

Helena a rămas fără cuvinte. Althorne probabil știa. S-a uitat la el neajutorată.

— Matias a semnat ordinul și m-a trimis aici, iar eu nu găsesc radioul ca să cer permisiune să mă întorc.

— Du-te înapoi la Sediu! Cu primul camion. Spune-le că am ordonat eu! Ultimul lucru de care avem nevoie e ca Ferron s-o ia razna. Althorne s-a silit să se ridice în picioare. Stai!

Ea l-a prins de braț și, spre surprinderea ei, generalul s-a prăbușit înapoi pe scaun. Helena și-a folosit rezonanța tot mai slăbită, dar n-a simțit decât o ceață.

— Aveți nevoie de o mască. Dacă tot inspirați praful ăsta, plămânii dumneavoastră o să sufere. Sunteți prea valoros ca să vă riscăm viața, i-a spus, cercetându-l cu privirea, încercând să găsească rănile pe care bănuia că le ascunde.

Se vedea cât e de slăbit din faptul că stătea acolo și o lăsa. N-a zis nimic.

— Când vin întăririle? a întrebat ea. Nu sunt destui oameni aici ca să gestioneze totul. Ni se termină toate proviziile.

— Nu vin, a zis Althorne încet, de parcă n-ar fi vrut ca alții să audă. Numai noi am rămas.

Helenei i-a stat inima în loc.

Generalul s-a uitat la câțiva soldați care aduceau trupuri pe tărgi improvizate.

— Nu ne putem îngădui să pierdem soldații care ne-au rămas aici, pierzându-și rezonanța. Trebuie să stăvilim dezastrul, a spus el cu o voce plină de resemnare.

S-a ridicat și s-a clătinat.

— Unde sunteți rănit? l-a întrebat Helena, tăindu-i drumul.

El s-a descotorosit de ea, îndreptându-se de spate și respirând greu.

— E o rană superficială. Dărâmături căzute. Toți sângerează. O să fiu bine.

— Althorne! Helena i-a tăiat calea. Sunteți rănit rău. Dacă aș avea rezonanță, v-aș fi sedat cu forța, pentru că nu sunteți în stare să conduceți operațiunile de recuperare. Sunteți prea valoros. Știți asta. Rezistența nu vă poate pierde.

El i-a pus o palmă pe umăr, ca și cum ar fi fost copil.

— Oamenii mei sunt acolo, în dărâmături. Îngropați și sufocați, pentru că eu i-am trimis.

Un strigăt de avertizare a răsărit din moloz. Era lung și strident și a fost urmat de încă două. Fluierături. Helena nu știa ce înseamnă. Fața lui Althorne s-a înăsprit. A împins-o deoparte cu o mișcare amplă a brațului.

— Blocați ușile! Au trimis necroservi; o să vină după cadavre!

A trecut pe lângă ea și Helena a rămas pe loc, sfâșiată între dorința de a încerca să-l oprească și urgența de a securiza spitalul. Până să poată ea decide, Althorne a dispărut în praful din jur. Helena s-a întors spre spital.

— Trebuie să mutăm toate trupurile cât mai în spatele clădirii, a zis cu glas tremurând. Dacă nu e suficient loc, stivuiți morții! Trebuie să baricadăm ușile!

Gândul de a fi închisă din nou într-un spital de campanie i-a înceţoşat vederea. S-a silit să rămână concentrată, strângându-şi degetele până a simţit cicatricile din palmă.

— Nu putem anunţa Sediul că suntem atacaţi? a întrebat-o un sanitar cu vocea înăbuşită de echipamentul de protecţie. Trebuie să trimită oameni.

Helena a scuturat din cap.

— Nu vin. Nuliul trebuie stăvilit.

Toţi cei din jur au îngheţat, holbându-se la ea. Probabil n-ar fi trebuit să le spună asta.

Helena nu fusese niciodată conducătoare şi habar n-avea cum să înceapă dintr-odată să fie. Nu era genul de om care să inspire încredere şi, stând acolo, acoperită de praf şi îmbibată de sânge, nu era momentul pentru aşa ceva. S-a concentrat pe chestiuni practice.

— Sarcina noastră e să-i ţinem pe toţi în siguranţă aici. Îi mutăm în spate şi punem obstacole. Nemuritorii n-o să vină aici; nuliul îi afectează şi pe ei.

— Dar nu e loc să mutăm pe nimeni decât dacă dărâmăm pereţii şi nimeni de aici n-are rezonanţă la aşa ceva. Deja n-avem loc, a zis un sanitar. Şi cum o să blocăm uşile?

Helena a privit în jur. Avea dreptate. Dacă protejau supravieţuitorii, ar fi însemnat să lase morţii în mâinile duşmanului. Ceea ce i-ar fi costat scump mai încolo. Nu era loc şi n-aveau nici mijloace.

Ea era la conducere. Avea o hârtie tâmpită care dicta asta.

— O să evacuăm, a spus, fără să-i pese dacă nuliul trebuia stăvilit în partea de jos a insulei.

Ar fi fost mai rău dacă Nemuritorii ar fi pus mâna pe toţi răniţii lor.

— N-o să intrăm în Sediu, dar, dacă ne apropiem destul, poate n-o să ne urmărească. Dacă Consiliul are ceva de zis, poate să mă învinuiască pe mine.

S-a stârnit o forfotă în timp ce corpurile erau pregătite pentru transfer. Helena s-a dus şi, cu bucata mototolită de hârtie care o numea şefă a secţiei de nuliu drept dovadă de legitimitate, a rechiziţionat toate camioanele. Au îndesat în fiecare cât mai multe corpuri. Morţii jos, răniţii deasupra. Cu fiecare camion pleca un sanitar sau o asistentă. Aşteptarea întoarcerii camioanelor părea nesfârşită în timp ce pregăteau grup după grup.

Auzeau zgomote de luptă. Prin ceaţă se vedeau străluciri de foc. Din toate părţile continuau să răsune fluierături, ca şi cum ar fi avertizat împotriva unei haite de lupi, numai că nu era noapte; lumea era roşie.

Helenei îi ardeau muşchii de cât ridicase. Trupurile păreau să nu se termine. Rămăseseră ea şi un sanitar, deşi erau încă răniţi şi cadavre care trebuiau evacuate.

— Rămân eu, a spus el. Ia tu camionul ăsta!

— Nu, a clătinat ea din cap. Eu conduc. Plec ultima.

Medicul a făcut un pas înapoi, dând cu palma în camion.

— Atunci aştept cu tine, a zis.

Helena nu-i vedea decât ochii şi în jurul lor erau cruste atât de groase, încât păreau negri de praf. Îi aducea aminte de Luc.

— Nu, a spus ea repede, întorcându-şi privirea. Du-te, îţi ordon!

L-a privit cum sare în cabină, lângă şofer, în timp ce camionul pornea, strecurându-se cu grijă printre dărâmături. Helena abia dacă deslușea în depărtare Turnul Alchimiei, cu flacăra din vârf ca un soare mic.

Camionul s-a oprit.

Helena a mijit ochii prin praf, încercând să înţeleagă de ce. Se apropia un alt camion, cotind întruna stânga-dreapta, ca să nu lase vehiculul Rezistenţei să treacă. Deodată a prins viteză şi Helena a reuşit să vadă suficient prin praf ca să distingă faţa cenuşie umflată a şoferului. Roţile camionului Rezistenţei au scrâşnit când a dat repede cu spatele, dar molozul împrăştiat nu l-a lăsat să se ferească. Camionul care se apropia s-a izbit frontal de el.

A ţâşnit o lumină orbitoare.

CAPITOLUL 59

Iunie 1787

Helena zăcea mijind ochii, chinuindu-se să vadă, dar totul era întunecat, înceţoşat. Când a încercat să respire, durerea i-a ţâşnit dintr-odată în corp, atât de brusc, încât a redevenit dintr-odată conştientă. S-a apucat de piept, încercând să tragă aer, dar n-a putut.

Ce se întâmplase? Nu-şi amintea. Se lupta să respire şi de undeva se auzea un şuierat jos. Apoi totul i-a năvălit la loc în minte. Camioanele – se ciocniseră şi... Probabil fusese încă o bombă.

S-a chinuit să se ridice. A încercat să vadă unde avusese loc explozia, dar peisajul era complet schimbat. Unde era drumul? Nu se vedeau decât foc şi un crater. O durere cumplită i-a înflorit în corp. Vederea i s-a făcut roşie. De undeva se auzea mai departe un şuier ca al unui ceainic clocotind. A încercat să-l localizeze şi şi-a dat seama că iese din gâtul ei. S-a mişcat cu precauţie. Dacă se lovise la coloană...

„Linişteşte-te! Concentrează-te! Evaluează-ţi starea şi vezi ce e de făcut!" S-a silit să se uite în jos şi a scos un scâncet gâtuit. În mijlocul pieptului avea înfiptă o bucată de metal care-i despica sternul. S-a holbat la ea, prea şocată la început ca să se mişte. Avea să moară. Avea să moară într-un spital de campanie, la fel ca tatăl ei. Atâta vivimanţie, doar ca să sfârşească la fel ca el.

A închis ochii, chinuindu-se să rămână calmă, în timp ce sensibilitatea i se strecura înapoi în corp. Îşi simţea degetele de la mâini. De la picioare. Cel puţin coloana îi era intactă. A încercat să respire în continuare, dar îi venea să ţipe la fiecare zvâcnet al plămânilor. Era mai rău decât o rană de cuţit;

durerea părea să radieze spre exterior, ca niște crăpături care-i străbăteau fiecare coastă. Îi înghițea conștiința.

„Ridică-te! Trebuie să te ridici!"

Abia a putut să se miște. S-a uitat din nou spre drum. Nu era decât o groapă. Drumul dispăruse, dar în spital erau încă oameni. A reușit să ridice o mână și să-și scoată masca. Nu credea că leziunile pulmonare cauzate de praf mai au vreo importanță.

Aerul era mult mai rece. A reușit o jumătate de respirație. Nu putea să moară. S-a luptat să se ridice în picioare, reușind doar răsuflări scurte, gâfâite, și aproape că a leșinat când a reușit să stea dreaptă. Fiecare mișcare era o tortură. Nevoia de a respira se lovea de o durere sfâșietoare când își obliga coastele și plămânii să se miște. Și-a mușcat buza în timp ce încerca să se târască spre ușă. Un pas și încă unul. Plămânii o tot îndemnau să tușească, dar ea își înăbușea impulsul. Durerea îi exploda prin corp de fiecare dată, albă-strălucitoare, atât de arzătoare, încât se clătina, nemaivăzând nimic. Dacă tușea, avea să leșine și să moară înainte să-și vină iar în fire.

Dar nu trebuia să moară. Trebuia să aștepte. Cineva avea să se întoarcă și s-o găsească. Putea s-o opereze Maier. Shiseo avea să muncească zi și noapte să găsească chelatorul potrivit și ea avea să se ajute singură să se refacă rapid. Îi promisese lui Kaine că e în siguranță, că n-o să i se întâmple nimic. Nu putea să moară.

A reușit să intre pe ușă. A găsit o tavă cu câteva instrumente și sticluțe abandonate. A scotocit printre ele până a găsit un flacon de laudanum. A reușit să răsucească capacul și să ia cu de-a sila o înghițitură din conținutul cu gust înțepător. Nu prea mult. Trebuia să rămână lucidă. A căutat prin restul proviziilor, căutând ceva, un stimulent care s-o țină pe picioare. Ar fi dat orice pentru un medicament împotriva tusei.

S-a silit să privească în jos, spre piept. Purta atâtea straturi, încât nu vedea exact unde intrase așchia, ca să-și dea seama dacă nuliul i se dizolvă în sânge sau e doar o bucată de metal din camion. Îi venea s-o smulgă, dar știa că nu trebuie. Dacă-i perforase inima sau aorta, ar fi sângerat până la moarte în câteva secunde. Poate chiar asta o ținea în viață.

Avea să vină cineva. Putea aștepta până se întorcea un camion.

S-a silit să se miște în continuare, fiindcă era mai ușor decât să stea și să simtă rana. A verificat pacienții rămași. Cel mai apropiat era un băiat căruia armura îi fusese tăiată, lăsându-l liber. Îi lipsea un braț. În celălalt avea o perfuzie, dar sub el se adunase foarte mult sânge. Căutându-i o urmă de puls și negăsind nimic, Helena i-a închis pleoapele și a trecut mai departe. Majoritatea muriseră, câțiva erau inconștienți; doar puțini mai erau lucizi. I-a verificat pe toți, ținând minte unde se află. Laudanumul reușise s-o amorțească destul ca să se poată mișca ceva mai ușor.

— Mamă...! a gemut un soldat, apucând-o de încheietură când ea a trecut pe alături.

Durerea i-a sfâșiat Helenei pieptul și i-a urcat pe șira spinării, spulberând orice ușurare. A fost cât pe ce să i se taie picioarele și și-a mușcat limba atât de tare, încât gura i s-a umplut de sânge. Coiful i se zdrobise băiatului în jurul craniului. Prin crăpături se vedea o parte a feței desfigurată. Din cap, pe targa de sub el curgea o dâră de sânge.

— Mamă... a spus el iar.

— O să vină în curând.

El nu-i dădea drumul. A tras-o din nou. Vederea Helenei s-a făcut albă orbitoare.

— Mamă... iartă-mă! Am uitat să-mi iau rămas-bun. Iartă-mă!

— Nu-i nimic, n-nu-ți face griji! a spus ea.

Băiatul a slăbit degetele cât ea să-și poată elibera mâna. S-a uitat la el. Era mort.

A mai luat o înghițitură de laudanum. Îi era tot mai greu să se abțină să nu tușească. Nu-și dădea seama dacă sângele din gură e de la limbă sau din plămâni. A ciulit urechea la zgomot de camioane. Vuietul luptei se stingea. S-a îndreptat spre ușă.

Devenea tot mai sigură că leziunea ei e prea serioasă pentru resursele Rezistenței. Osul și posibila leziune cardiacă ar fi necesitat o intervenție chirurgicală complexă, peste ce putea Maier să facă fără alchimie. Unul dintre plămâni era probabil perforat. Ar fi avut nevoie de cel puțin doi chirurgi, poate trei. Dacă se aplicau protocoalele de triaj, valabile pentru marea masă a răniților, doar Luc sau Sebastian ar fi putut primi trei chirurgi.

Și-a rezemat capul de perete. Chiar și cu o operație reușită, șansele ei de supraviețuire erau mici. Riscul de complicații și infecție era uriaș și tratarea lui ar fi însemnat o mare risipă din proviziile lor limitate. Spitalul ar fi salvat mult mai mulți oameni dac-o trecea pe ea cu vederea. Orice evaluare medicală, fie și superficială, ar fi ajuns la concluzia asta.

Indiferent că veneau sau nu camioanele, ea avea să moară. Și-a privit mâna, dorindu-și să mai aibă rezonanță ca să-i trimită un semnal cifrat lui Kaine. Un mod sau altul de a-i spune că-i pare rău. C-a încercat.

Vederea i se încețoșa de la coada ochiului, destrămându-se ca o țesătură, îngustându-se treptat. Când a clipit, în fața ei stătea cineva. Mintea i s-a împleticit prin ceața durerii până să-și dea seama că e un necroserv. Stătea uitându-se la ea derutat, parcă neștiind dacă e moartă sau vie. Plămânii Helenei s-au contractat, încercând s-o facă să tușească, să elimine lichidul din piept. S-a chinuit să se abțină și i-a scăpat un scâncet răgușit.

I-a atras atenția o mișcare. Alți necroservi. Sunetele luptei încetaseră. Althorne și oamenii lui muriseră sau se retrăseseră. Necroservii veneau la spital. După morți și supraviețuitori.

Nu putea să-i lase să ia supraviețuitorii. S-a dat înapoi, încercând să găsească un bisturiu, ceva ascuțit, ceva rapid și fără durere. Nu putea să-i lase să fie duși în Portul de Vest. N-a găsit decât bandaje murdare și flacoane goale de medicamente. Avea nevoie de un singur bisturiu.

Sub haine, ceva i s-a lovit de picior. I-a luat câteva clipe să-și amintească ce era acolo. Obsidianul. Îl ținea în mână când explodase bomba; îl băgase în buzunar fără să se gândească. L-a scos bâjbâind, tăindu-se la deget. Probabil se spărsese în timpul exploziei, dar măcar era ascuțit.

A fost prea lentă. Necroservii erau deja înăuntru. Lângă ușă se aflau niște cadavre și câțiva necroservi se opriseră acolo, trăgându-le afară, în timp ce restul intraseră mai departe. Nu se mișcau repede, dar erau mai rapizi decât Helena. Au ajuns la supraviețuitori înaintea ei.

— Nu! a spus ea tare, cu glas răgușit, și vocea i-a despicat pieptul de durere.

Unul dintre necroservi a venit spre ea. A încercat să-l evite. Nu avea decât obsidianul. L-a tăiat cu el. Pielea moale, degradată, s-a despicat ușor, apoi vârful obsidianului s-a lovit de os. Helena nu aplicase aproape nicio forță, dar apăsarea a fost suficientă ca să-i taie genunchii. Când capul i s-a limpezit, era la pământ – și necroservul la fel. Sângele îi curgea din degete acolo unde strângea obsidianul, căci marginile sticlei negre i se înfipseseră în piele. Erau încă extrem de mulți necroservi. Veneau spre ea, acoperind cu trupul lor lumina roșiatică filtrată pe ușă. Vântul îi flutura peste față.

Ochii Helenei s-au închis.

Când a încercat să-i deschidă din nou, și-a simțit ochii grei, ca și cum genele i s-ar fi încâlcit. Când a încercat să se miște, corpul ei a refuzat. A deschis brusc ochii. A dat de o lumină orbitoare, dar totul a rămas încețoșat până a descoperit o vagă siluetă întunecată alături de ea. S-a tras, ferindu-se, apoi a mijit ochii.

Lângă ea stătea Kaine, palid și cu ochii larg deschiși, cu fața imposibil de trasă.

— Ești...

Cuvântul îi ieșise spart și răgușit. Avea limba groasă și uscată, ca și cum n-ar fi pus gura pe apă de zile întregi. Nu simțea nimic mai jos de gât. A încercat să privească în jos, dar nu s-a putut mișca. Era paralizată.

Ochii i s-au încrucișat în timp ce încerca să se uite la corpul ei. N-a reușit să distingă decât o perfuzie intravenoasă în braț. Când a mijit ochii, a văzut ser fiziologic și alte lichide în flacoane de sticlă răsturnate curgând în tub.

— Ce? a întrebat ea. Cuvintele îi hârâiau în gât și i se împleticeau pe limbă. Ce-ai făcut...?

— Ce-am făcut? a repetat Kaine încet. Ți-am salvat viața. Respira cu dificultate. Crowther, cu cererile lui nesfârșite, l-a făcut pe Marele Necromant să-și ia o mulțime de măsuri de precauție. Numai trei oameni au știut despre bombă înainte să explodeze. Iar eu nu eram unul dintre ei. Când am aflat, am crezut că înnebunesc, mi-am trimis necrosevii la locul exploziei. N-au cum să nu-și dea seama că nu pot opri fiecare nenorocire. Fac asta pentru liniștea mea, mi-am spus. Ca să văd urmările, să știu cât de rău e. Tu n-aveai cum să fii acolo, bineînțeles. Mi-am spus că n-aveai cum să fii, că ești în siguranță la Sediu, pentru că așa fusese blestemata aia de înțelegere. Nu asta ai promis? Că n-o să te pedepsească? *Știam*... ți-am *spus* că se va întâmpla...

Vocea i s-a frânt.

— N-a fost... Crowther...

Vorbitul îi umezea limba măcar, dar murea după apă. Mintea îi era încă încețoșată. Nu putea înțelege cum ajunsese aici.

— Nu le lua apărarea! Kaine era ca o fiară de furie. Îți dai seama cât de aproape ai fost de moarte? A fost nevoie de o întreagă echipă medicală ca să te țină în viață. De ce te-ar fi lăsat singură în spitalul ăla nenorocit, dacă nu ca să încerce să te omoare?

— Evacuam... a spus ea încet, rostind cuvintele cu dificultate, căci limba i se dezlega abia treptat.

— Singură?

— Eram... responsabilă, a spus, simțindu-se ciudat de lucidă. Soldații... nu meritau să moară singuri.

A încercat să se ridice. Simțea că ar fi fost în stare să gândească mai limpede dacă s-ar fi putut așeza măcar un minut și ar fi înțeles ce i se întâmplase.

— Eu n-am văzut pe nimeni acolo când tu mureai.

Nu știa de ce încearcă să fie rațională cu el, dar voia ca el să se calmeze ca ea să-și poată da seama unde se află.

— E război, Kaine. Oamenii mor. Având în vedere câți ai omorât tu personal, ar trebui să știi asta mai bine decât oricine. Știi că n-o să-mi pun supraviețuirea mai presus de a celorlalți.

Kaine a privit-o fix preț de o clipă lungă, teribilă. Furia i se citea limpede pe chip.

— Și totuși ar trebui. A devenit dintr-odată rece ca gheața și ochii lui argintii au sclipit atât de tare, încât păreau aproape albi. Pentru că te-am avertizat, dacă ți se întâmplă ceva, am să distrug Flacăra Eternă cu mâna mea. Nu e o amenințare. E o promisiune. Consideră-ți supraviețuirea esențială pentru Rezistență, la fel ca a lui Holdfast. Dacă mori, îi omor pe toți, până la unul. Dat fiind că riscul morții lor e singura cale de a te face să-ți valorizezi viața ta.

Helena l-a privit lung, mută de o uimire care s-a transformat apoi treptat în furie.

— Cum îndrăznești? Cum... îndrăznești!

Vocea i s-a ridicat atât de sus, încât s-a spart. Dacă s-ar fi putut mișca, s-ar fi aruncat asupra lui și ar fi încercat să-l strivească în bătaie cu mâinile goale. Îi venea să țipe la el. Dar dincolo de furie era un sentiment și mai mare, de groază față de ce însemna asta. Kaine devenise exact amenințarea de care se temuse Crowther. Le-ar fi putut fi loial ca să-și răzbune mama, dar Helena uzurpase această intenție, oferindu-i o nouă sursă incontrolabilă de obsesie și de furie.

A închis ochii, neputând să-l privească, și în minte i-a venit uroborosul, imaginea aceea a autoanihilării nesfârșite. Un dragon care se înghite perpetuu pe sine însuși. A scos un suspin răgușit care i-a zdruncinat plămânii și, în timp ce ea se lupta să respire, în cameră s-a făcut dintr-odată tăcere.

Suprafața de sub ea s-a mișcat. Kaine i-a dat cu degetele o șuviță de păr de după ureche, apoi a mângâiat-o pe obraz.

— Îți cunosc prea bine fața, a suspinat el. Te gândești că va trebui să mă omori acum, nu? Că sunt o vulnerabilitate prea mare.

Ea n-a spus nimic, refuzând să deschidă ochii.

— Chiar ai face-o?

Ea s-a uitat la el.

— Știi... știi că nu te-aș alege în detrimentul tuturor. Nici măcar nu te-ar salva.

El și-a ferit privirea atunci.

— Nu te-ai ierta niciodată.

Ei îi tremura bărbia.

— Nu. Nu m-aș ierta... A simțit un nod de lacrimi în gât. S-a chinuit să înghită în sec, fără să ridice capul. Dar n-ar fi primul lucru de neiertat pe care l-am făcut. Mai contează încă o propoziție în cărțile de istorie?

Kaine a tăcut mult timp.

— Ce-ai să faci când eu n-o să mai fiu? a întrebat el, ca și cum asta ar fi fost tot ce conta.

— Sunt sigură că-ți poți imagina.

Tavanul s-a încețoșat sub ochii Helenei la gândul unei lumi în care Kaine n-ar mai fi trăit, iar ea ar fi fost singură, nemaiputând să învinovățească pe nimeni în afară de sine. Ura războiul ăsta. Crezuse că poate face orice. Că e suficient de puternică pentru asta. Că ceea ce e dispusă să facă sau să îndure n-are limite. Dar acum părea că *el* devenise limita ei. Nu se putea imagina fără el. Nici măcar nu credea c-ar mai exista. A scos un suspin șuierător, chinuindu-se să respire, cu plămânii zguduiți.

Dintr-odată, Kaine era deasupra ei, ținându-i fața în palme, înclinându-i capul ca să poată respira. Era toată îmbrățișarea pe care și-o dorea.

— Trăiește, Helena! a rugat-o. Asta e tot ce-ți cer să faci pentru mine.

Ea a suspinat răgușit, simțind cum plămânii îi șuieră în timp ce se lupta să respire.

— Nu pot promite asta. Știi că nu pot. Dar nu pot risca ce ai să faci dacă mor.

El a sărutat-o. Helena i-a gustat rugămintea pe buze.

— Îmi pare rău, a continuat ea să-i spună. Îmi pare rău că ți-am făcut așa ceva.

Un bâzâit puternic a străpuns aerul. Kaine s-a încordat și s-a dat înapoi cu o înjurătură. Alt bâzâit: două lungi și două scurte. De fiecare dată când se auzea, luminile din cameră pâlpâiau amenințător. El s-a uitat în jur, scrâșnind din dinți.

— Futu-i! Sunt chemat înapoi în oraș.

S-a depărtat, dar nu și-a luat ochii de la ea. Helena i-a zărit privirea calculată, părând să ezite asupra unui lucru. În cele din urmă, pe față i-a apărut o expresie disperată.

— Davies! a spus el cu voce abia auzită și privirea i s-a pierdut pentru o clipă. Vino-ncoace!

Ușa din spate s-a deschis și a intrat o femeie. Helena nu știa destul despre uniformele de servitori ca s-o identifice, dar i-a recunoscut numele. Camerista lui Enid Ferron stătea lângă Kaine și o privea cu ochi albaștri apoși. Odată cu ea, în cameră a intrat plutind o adiere slabă de ceva uscat, dar organic. Femeia era moartă, dar reanimată cu atâta pricepere, încât părea aproape vie.

Helena s-a uitat prin cameră și spre fereastră. Și-a dat seama că nu mai vede clădiri, doar cer și copaci.

— Unde suntem? a întrebat dintr-odată.

Nici măcar nu știa cât timp fusese inconștientă.

— La Spirefell. Moșia familiei mele, a spus Kaine, îmbrăcându-și uniforma, haina neagră și mantia. O să-ți explic mai târziu. Trebuie să plec. Nu-ți fie teamă de Davies! N-o să-ți facă niciun rău.

Helena se uita în continuare la necroserv. Era o femeie, unul dintre servitorii care muriseră în momentul când Kaine devenise Nemuritor, a cărui viață era responsabilă de nemurirea și invariabilitatea lui fizică. O reanimase?

— Îmi pare rău, spunea el, credeam că am mai mult timp să-ți explic. Aici vei fi în siguranță. N-o să te găsească nimeni. Mă întorc cât pot de repede. Davies, ai grijă de ea! S-a aplecat ultima oară peste Helena, mângâindu-i părul. Ești în siguranță. Îți promit.

Apoi a plecat. Helena auzea ceva mișcându-se prin pereți și prin podea, dar nu putea vedea ce e, fiind paralizată și în grija unui necroserv. S-a uitat din nou la ea. Davies stătea și o urmărea. Avea o privire vagă, dar constantă.

— Pot să beau apă? a întrebat în sfârșit Helena.

Davies i-a turnat o cană de apă dintr-un ulcior de pe masa din apropiere și i-a adus-o. A ajutat-o să ia câteva înghițituri, atât cât să-și ude gura. Era amară; Helena a recunoscut gustul de laudanum.

Habar n-avea că e posibil să reanimezi necroservii până la un asemenea nivel. Femeia părea vie.

— Ai fost menajera lui Enid Ferron, nu-i așa? a întrebat-o Helena, luptându-se cu valul de oboseală provocat de medicament.

Davies a dat încet din cap, de parcă ar fi înțeles întrebarea. Helena s-a chinuit să se concentreze.

— Ai fost aici tot timpul ăsta?

Încă un gest afirmativ. Davies și-a mișcat buzele silențios, rostind un cuvânt: „Kaine".

Dacă era adevărat, însemna că e reanimată de aproape șapte ani fără să dea vreun semn de degradare. Helena nici măcar nu știa că se poate așa ceva.

— De ce? De ce ți-a făcut asta?

Dacă necroservul a răspuns, Helena n-a fost suficient de conștientă ca să observe.

Oscila între luciditate și inconștiență și durerea creștea de fiecare dată când se trezea. Davies stătea pe un scaun lângă ea, croșetând ceva ce păreau a fi șosete. Amorțeala Helenei începea să dispară. Durerea se transforma într-o impresie îndepărtată într-o greutate care o apăsa tot mai mult. Gâtul îi era vânăt și iritat pe interior; probabil fusese conectată la un moment dat la n aparat de respirație.

Când durerea a devenit suficient de intensă ca s-o trezească din nou, a descoperit că se întorsese Kaine. Stătea lângă ea, înlocuind câteva dintre flacoanele conectate la perfuzie.

— Ce s-a întâmplat cu echipa medicală? a întrebat Helena cu limba grea, din nou uscată. Oamenii care m-au salvat... ce-ai făcut cu ei?

Kaine s-a uitat jos la ea. Camera era întunecată; uniforma neagră îl făcea să se amestece cu umbrele, dar părul și ochii palizi aproape că străluceau.

— Nu pune întrebări la care nu vrei să știi răspunsul!

— I-ai omorât?

Vocea ei era ascuțită.

El a apăsat un comutator, umplând camera cu o lumină portocalie difuză.

— Nu, nu i-am omorât. O întreagă echipă medicală moartă ar fi ridicat semne de întrebare. Ei cred că au salvat o femeie care ieri a murit sub interogatoriu. Și nu le pasă deloc că s-au chinuit ore întregi să te salveze doar cu scopul evident ca eu să te torturez până la moarte după aceea. Erau mândri să fie de folos. Ești, la urma urmei, o teroristă, au spus.

Helena știa că încearcă s-o distragă.

— Deci i-ai fi ucis, dar n-ai făcut-o pentru că ar fi ridicat semne incomode de întrebare.

Ochii lui au scânteiat.

— Da, am făcut toate astea de dragul comodității, de care știi că beneficiez din belșug în viața mea, cu cei doi stăpâni pe care-i am și care se exclud reciproc.

Sentimentul de vinovăție s-a agățat la gâtul Helenei ca o piatră.

— Nu vreau să omori oameni din cauza mea.

El a râs scurt și strident.

— Tu ce crezi că fac tot timpul, mai exact? Omor oameni. Dau ordin altora să omoare oameni. Îi antrenez pe alții să omoare oameni. Îi sabotez și-i subminez pe alții ca să fie uciși și fac toate astea din cauza ta. Fiecare cuvânt. Fiecare viață. Din cauza ta.

Helena a scos un geamăt dureros. Camera s-a înclinat, plutindu-i sub ochi, și ei i s-a scurs tot sângele din cap.

Cruzimea de pe chipul lui a dispărut.

— Stai! Helena, n-am…

— Nu! a spus ea aspru. Nici măcar să nu încerci să-ți retragi cuvintele!

— Eu…

Vocea lui era moale. Rugătoare.

— Nu, a spus ea din nou. E adevărat. Tot ce-ai spus e complet adevărat. Tot ce faci e și vina mea. Fiecare viață…

— Nu!

Kaine s-a așezat pe marginea patului și i-a ridicat mâna dreaptă.

— Nu-ți asuma vina! Nu e a ta. Nu mai încerca să porți un întreg război pe umeri!

— Dar totul e vina mea, a spus ea. Eu ți-am făcut asta. Eu te-am făcut așa. Cineva ar trebui să regrete lucrul ăsta, iar tu nu poți. Dar dacă mie-mi pare rău… poate va fi suficient ca să te oprești într-o zi.

Kaine s-a uitat în altă parte și n-a spus nimic. Helena i-a urmărit degetele plimbându-se peste ale ei și și-a dorit să le poată simți.

— Ce se întâmplă în oraș? a întrebat.

El a tăcut câteva secunde, apoi i-a răspuns.

— Althorne a murit. Mai multe unități au fost prinse într-o clădire; le-au scos până la urmă, dar el a murit în timpul retragerii. Din estimările noastre, Rezistența a pierdut cel puțin jumătate din forțele active. Am recucerit porturile acum două zile.

Disperarea după o asemenea veste nu putea decât să se înfigă ca o lance în mintea ei. Nicio groază nu i se răsucea în stomac; n-avea nicio senzație de gol. Nu-și simțea corpul. Putea doar să gândească.

— Bombardamentul a stârnit totuși o reacție negativă considerabilă. Nu se așteptau ca praful să contamineze ambele insule. S-au iscat panică și revolte din cauza pierderii peste tot a rezonanței, spitalele sunt copleșite de pacienți care au nevoie de chelatori, iar numărul de morți ai Rezistenței, deși semnificativ, nu ne-a oferit aproape niciun necroserv nou pentru că Durant a uitat că compusul de nulificare interferează cu reanimarea. Trebuie să pompeze sânge proaspăt în cadavre ca să le reanimeze. Așa că mă îndoiesc că se va întâmpla din nou. Cel puțin nu la o asemenea scară.

Slabă consolare, dar tot era ceva.

— Nu știu ce să fac, a spus ea în cele din urmă. Nu pot ignora o amenințare la adresa Flăcării Eterne.

El a oftat, plecând capul.

— Eram doar furios.

— Ești mereu furios, dar nu poți să faci amenințări de genul ăsta sau să reduci un război la o împărțire simplistă a vinilor. Și nu *poți* lua Rezistența ostatică doar ca să mă controlezi pe mine.

Umerii lui Kaine s-au lăsat.

— Dacă mori, Helena, am terminat. N-o să continui. Sunt obosit. A privit-o și ea i-a văzut în ochi tot războiul, povara unei lupte fără niciun sfârșit la orizont, mânată de groaza a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar opri. Vorbesc serios. N-o să-i omor... dar o să închei totul. Supraviețuirea ta e clauza mea. Contractul e nul dacă mori.

Helena a reușit să întoarcă puțin capul.

— Poți să ai o viață și dincolo de războiul ăsta. Ai Piatra. Dacă Morrough moare, s-ar putea să fii bine și ai fi liber. Ai putea să faci... tot felul de lucruri. Nu-ți limita lumea la persoana mea!

Kaine și-a arcuit buzele într-un zâmbet scurt care i-a dezvelit o clipă dinții.

— Iar *tu* ai vreo listă cu planuri de după război pe care ai uitat să le menționezi?

Helena și-a ferit privirea.

— Fă ce-ți spun eu, nu ce fac eu!

Kaine și-a împletit degetele cu ale ei și au stat amândoi într-o tăcere la fel de pustiită ca viitorul.

— Ai putea... să devii tămăduitor, a spus ea în cele din urmă, chinuindu-se să simtă senzația mâinii lui pe a ei.

Un zâmbet palid a trecut rapid pe buzele lui.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ar trebui. Ai talent la așa ceva, deși felul în care te porți cu pacienții e groaznic.

— Ar fi ceva care ar echilibra numărul morților pe care le-am provocat, a zis el fără s-o privească.

— Nu trebuia să spun asta. Nu e vina ta.

El a scuturat din cap, uitându-se lung la perete.

— Poate că asta a fost adevărat odată, dar cred că acum vina e toată a mea.

Helena a înghițit în sec, silindu-și degetele să se miște ca să-i strângă mâna.

— Ești mult mai mult decât ce ți-a făcut războiul. Vocea ei tremura de convingere, dar el tot nu se uita la ea. Ești la fel... la fel ca mine, a spus ea cu disperare. Există mai mult în amândoi... și abia așteaptă să iasă la suprafață. Într-o zi o să lăsăm toate astea în urmă. O să plecăm departe și ai să vezi. Noi doi... cred că am putea.

Kaine nu i-a răspuns, dar ea a simțit vag cum degetele lui le strâng mai tare pe ale ei.

— Promit... ai să vezi...

Pleoapele începeau să-i cadă.

— Dormi! Te așteaptă o recuperare lungă.

Ea s-a împotrivit, încercând să rămână trează.

— De cât timp sunt aici?

— Nu-ți bate capul cu asta!

— De cât timp?

— Au trecut patru zile de la bombardament.

Patru zile? Dintr-odată, sângele îi bubuia Helenei în urechi, iar plămânii îi hârâiau când încerca să respire.

— Kaine... trebuie să-i dai de veste lui Crowther că sunt în viață.

— Nu-ți face griji pentru ei! i-a spus el cu voce dură.

— Nu, ascultă! Trebuie să-i spui!

Kaine i-a mângâiat obrazul.

— Odihnește-te!

Helena s-a zbătut să se miște. Avea nevoie să-l facă să înțeleagă.

— Nu! Promite-mi! Promite-mi că-i dai de veste! Asigură-te că știe că am să mă întorc!

Dacă Crowther o credea moartă, ar fi putut decide că e prea riscant să-l păstreze pe Ferron în viață.

— Promite-mi!... Promite-mi că-i dai de știre!...

— Bine. O să trimit vorbă, promit. Odihnește-te!

Zvâcnetul sângelui i s-a domolit în cap și Helena s-a relaxat. Kaine i-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Ai să rămâi aici cel puțin trei săptămâni, dacă nuliul nu-ți iese din sânge mai devreme. Există un chelator pe care l-a conceput Flacăra Eternă... A atins-o ușor pe vârful nasului. Nemuritorii au chimiști și sunt familiarizați cu agenți care izolează metalele.

Helena a dat ochii peste cap.

—O să-ți recapeți rezonanța... dar va dura mult în cazul tău. Ai avut mai multe leziuni cu așchii de nuliu și ai inhalat o cantitate semnificativă de praf. E greu de spus cât va dura. Va trebui să te refaci pe cale tradițională. Dormi! Deși nu-mi place să recunosc, războiul va fi încă aici când ai să te trezești.

CAPITOLUL 60

Iunius 1787

Era îngrozitor să fie rănită. Helena era obișnuită cu eficiența tămăduirii pentru a evita cele mai lente și mai insuportabile aspecte ale recuperării; să fie nevoită dintr-odată să îndure viteza naturală a vindecării era o adevărată nenorocire. Și-a petrecut mare parte din prima săptămână într-o stupoare sedată, arzând de febră din cauza unei infecții. Când, într-un final, i s-a limpezit mintea, l-a găsit pe Kaine tot la căpătâiul ei. Avea un teanc uriaș de cărți și dosare pe care le răsfoia.

— Ce faci? l-a întrebat ea după ce l-a privit o vreme.

Kaine a ridicat o clipă ochii.

— Studiez anatomia umană pentru viitoarea mea carieră de tămăduitor, a spus cu voce seacă.

Helena știa că, de fapt, el avea să trebuiască să fie tămăduitorul ei după ce nuliul îi era eliminat din organism, dar și-a jucat rolul.

— Putem deschide un cabinet împreună, cum au făcut părinții mei. Sus pe o stâncă. O să putem privi pe fereastră și o să vedem mareea.

El a ridicat o sprânceană.

— Am vreun cuvânt de zis în viitoarea noastră viață sau tu iei toate deciziile?

— Tu *ai* idei?

A urmat o pauză.

— Nu pot zice că am.

Helena a tras aer în piept încet. Acum putea să-și miște degetele. În timp ce și le flexa, și-a dat seama că mâna dreaptă i-e bandajată și are degetele în atele. Și-a amintit ultimele momente din spitalul de campanie.

— Era să uit, a zis ea. Cred că am descoperit ceva la spital.

Kaine a ridicat privirea.

— Obsidianul despre care ți-am spus. Aveam câteva bucăți în buzunar când au venit necroservii. Cred... cred că am retezat o reanimare cu el.

— Ești sigură?

Helena a mijit ochii, încercând să rememoreze mai multe detalii, dar nu-și amintea decât lumina roșie-portocalie și durerea.

— Nu pe de-a-ntregul, dar cred că ar trebui să-l testăm din nou.

— Bine, nu-ți bate capul cu asta acum!

Kaine a închis brusc cartea și s-a apropiat să-i schimbe bandajele.

Helena își recăpătase destul din mobilitate, încât a ridicat capul hotărâtă să-și vadă rănile când Kaine a desprins tifonul. Pe mijlocul pieptului îi trecea, ca o cusătură neregulată, o tăietură uriașă, cusută cu fir negru și sârmă pentru oase. Pielea era umflată, galbenă, albă și roz.

Helena văzuse mai multe răni decât putea număra, văzuse nenumărați oameni plângând pentru că-și pierduseră trupul dinainte și pentru ce devenise trupul lor acum. Știa tot ce li se spunea, încurajările și reasigurările, că aveau să fie bine, că aveau să se vindece. Privindu-și propria rană, le-a uitat pe toate.

— Pe toți zeii! a spus ea, plecând capul.

Gâtul îi zvâcnea, prea îngrozit ca să mai poată privi.

— O să se vindece. Ai răbdare! a zis Kaine încet, verificând să-i fi trecut infecția.

Helena știa de când o îngrijise pe Lila că avea să rămână și ea cu cicatrici. Chiar dac-ar fi încercat să se tămăduiască singură mai târziu, chiar dac-ar fi organizat toate matricile, exista o fereastră de timp limitată ca să prevină cicatricile, iar nuliul părea să aibă un efect ușor cheloid asupra țesutului. A respirat sacadat de câteva ori. Avea noroc că era în viață. Câteva cicatrici erau nimic în comparație cu vătămările cu care alți membri ai Rezistenței aveau să rămână toată viața. Încă avea toate membrele, amândoi ochii și amândouă urechile. Chiar și toți dinții. Oricum ar fi dat-o, era o mare norocoasă. Ce mai conta o cicatrice? Avea să fie bine.

L-a simțit pe Kaine privind-o și s-a silit să vorbească.

— Cred că cicatricile tale sunt mai frumoase decât ale mele, a spus ea în cele din urmă.

— Eu am o tămăduitoare mai bună.

Trei săptămâni a durat numai până când nivelul de nuliu din sânge i-a scăzut suficient pentru ca Ferron să poată folosi rezonanța ca să-i monitorizeze procesul de vindecare, deși transmutația propriu-zisă era încă departe. Propria ei rezonanță era abia un bâzâit slab prin vene.

De câte ori Kaine lipsea, îi ținea companie Davies. Capul Helenei se limpezise în sfârșit destul ca să observe mai multe detalii în jur. Camera era sterilă. Aproape goală. Erau un pat, un dulap foarte înalt, un birou și un scaun. Marele Șoim Matias avea camere mai primitoare, deși se presupunea că e un ascet. Când l-a tachinat pe Kaine în legătură cu asta, el a făcut o grimasă.

— Asta e camera mea.

Helena a amuțit, uitându-se din nou rușinată în jur.

— Am... credeam că un conac de țară ar avea camere mai mari.

El a dat din cap.

— Sunt și altele mai mari. M-am mutat aici pentru că era mai aproape de camera mamei, apoi n-am mai plecat.

— Îmi pare rău că te-am adus înapoi, a spus ea.

Kaine a clătinat din cap.

— Nu tu m-ai adus. Mă întorc să văd ce fac servitorii.

Ea a ezitat, dar apoi a întrebat:

— Sunt toți morți?

El a încuviințat.

— De ce i-ai...?

El a întors privirea și a înghițit în sec în timp ce-și freca mâinile.

— A fost imediat după. Nu-mi amintesc totul. Le-am simțit țipetele înăuntrul meu. Le-am găsit trupurile îngrămădite într-un colț ca niște zdrențe aruncate. Erau calde încă. Niciodată nu... nici nu mi-am dat seama ce făceam. Încercam să-i fac la loc.

— Deci sunt... necroservi?

El a clătinat din cap.

— Nu știu ce sunt. Îmi place să cred că am reușit să pun o parte din ei înapoi, că de asta a devenit mai ușor după aceea. Dar cel mai probabil se comportă ca ei înșiși pentru că asta vreau eu. Pur și simplu... nu pot să mă desprind de ei.

Când Helena a fost în sfârșit în stare să stea cu capul pe o pernă, Davies îi sprijinea cărți ca să citească în orele în care Kaine lipsea. Helena era curioasă ce fel de bibliotecă există la Spirefell, dar, din păcate, Davies nu părea să fi învățat să citească vreodată sau cel puțin nu mai știa. Cărțile pe care le primea Helena erau în mare parte la întâmplare. Într-o zi a primit o enciclopedie a speciilor de fluturi, în alta un florilegiu cu scrierile din tinerețe ale lui Cetus.

Pentru că „Cetus" scrisese mii de texte și scrisori alchimice datate de-a lungul secolelor, fragmentele erau adesea adunate de savanți în diverse colecții, în funcție de părțile pe care le considerau legitime din opera și din istoria lui. În funcție de ediția florilegiului, Cetus se născuse în zece țări diferite. Uneori era un rege, alteori un preot; unele scrisori susțineau chiar că ar fi lucrat cu Orion însuși. În florilegiul pe care-l primise Helena era foarte atras de un cult

antic din Khem, care susținea că rezonanța umană este alchimizarea omenirii. Că alchimiștii sunt o formă ascendentă.

— Probabil ceva de genul ăsta cred alchimiștii despre ei înșiși, a zis Kaine într-o seară târzie când Helena i-a povestit despre asta.

Era mult mai interesat de plămânii ei decât de cultele antice. Ea s-a străduit să nu se strâmbe când el i-a îndepărtat bandajele.

— Nemuritorii au o religie?

— Zeitatea noastră e Marele Necromant, a spus Kaine, trecându-și atent rezonanța peste coastele ei, acolo unde câteva se fisuraseră. Viața noastră e în slujba puterii lui infinite.

— Dacă e așa de puternic, de ce nu iese să câștige războiul?

Kaine a ridicat o clipă privirea.

— E un zeu. Ai să observi că principalul mod de operare al zeilor e să-i facă pe oameni să moară pentru ei. Ai crede că Sol e în stare să dea gata el însuși câțiva necromanți, dacă-i urăște atât, dar cumva, mereu familia Holdfast e cea care coordonează eforturile astea. Îți vine să te întrebi dacă lui într-adevăr îi pasă.

De când ea îi povestise despre Orion și de ce deveniseră principi membrii familiei Holdfast, el părea să creadă că, dacă critică suficient Flacăra Eternă, Helena o să renunțe la Rezistență. Ea a oftat, hârâind undeva în plămâni, și, preț de câteva minute, Kaine a părut să uite complet de discuție.

— De când Holdfast a început să participe la lupte, Morrough s-a ținut departe de linia frontului, a spus el în cele din urmă.

— Dar dacă-i e așa de frică de el, de ce nu l-a ucis când a fost prins?

Kaine a clătinat din cap.

— Nu cred că-l vrea mort. Ordinul a fost mereu să-l prindem în viață. Înainte credeam că Morrough se teme ca cel care ar da lovitura fatală să nu-l uzurpe, dar acum, după ce l-a prins, cred că e altceva. Holdfast e pe front de șase ani. Chiar crezi că, dacă Morrough îl voia mort, n-ar fi găsit o cale să-l omoare până acum?

Au trecut patru săptămâni de la bombardament până când Helena a putut să se ridice fără să simtă că avea să se sfărâme. Rezonanța i se întorsese firav, bandajele îi fuseseră scoase, dar sârma rămăsese, pentru că sternul îi era încă îngrijorător de fragil. Înainte să-și pună suportul toracic, s-a așezat cu o oglindă în mână, uitându-se la cicatricea care-i cobora între sâni. Era departe de a fi frumoasă.

Admirase întotdeauna felul în care Lila își purta cicatricile, glumele ei despre cum le botează; abia acum începea să-și dea seama cât de greu e să fii mândră de ele. Cicatricea ei n-avea să dispară niciodată. În momentele de

intimitate numai ea avea să se vadă. Privind-o în lumina rece a zilei, Helena nu putea să nu reflecteze că, într-o zi, Kaine poate n-avea să-și dorească pe cineva care avea războiul atât de întipărit în ființa sa. Cu siguranță avea să vrea să mai poată uita uneori. Acum, alături de ea, asta avea să fie imposibil.

Kaine sorta flacoanele cu medicamente de pe masă, dar ea îl simțea cum o observă cu coada ochiului.

— O să se estompeze, a zis ea repede.

Fața îi ardea. A lăsat oglinda jos, ducându-și mâna peste cicatrice ca s-o ascundă. Era cât palma ei.

— Când o să mă simt mai bine, o s-o tratez în fiecare zi ca să... să se estompeze mai mult, a spus ea.

Simțea o gaură în os, acolo unde refuzase să se regenereze. Putea să atașeze acolo o placă de titan ca să întărească osul, dar, având în vedere repertoriul ei alchimic, asta ar fi putut interfera cu munca ei. Titanul era foarte util din punct de vedere medical pentru alchimiști în parte fiindcă rezonanța la el era rară.

Îi tremura bărbia.

— N-o să arate așa pentru totdeauna.

Kaine a pus jos o sticluță. Ochii lui argintii erau pătrunzători, atenția lui ca un fascicul de lumină printr-o lupă, concentrată dintr-odată doar asupra ei. A pășit spre ea și i-a tras mâna deoparte ușor, dar ferm. Helena știa că el văzuse cicatricea de mai multe ori decât ea, în momente mai rele decât acesta, dar ura să-l vadă privind-o.

— Așa vezi tu cicatricile mele? a zis el în cele din urmă. Când te uiți la mine, asta e tot ce vezi?

Helena a tresărit.

— Nu.

— Ei bine, a privit-o Kaine în ochi, nici eu nu te văd așa. Ești a mea. I-a eliberat încheietura și a ridicat mâna. I-a urmărit cicatricea cu vârful degetelor până a acoperit-o cu palma lui, caldă pe pielea ei, apoi a alunecat ușor în sus ca să-i cuprindă gâtul. Ești a mea. Indiferent ce ți se întâmplă, *tot* a mea vei rămâne.

HELENA A VĂZUT DOAR MICI porțiuni din casă. Spirefell. Făceau plimbări prin coridoarele întunecate în timp ce ea încerca să se deprindă cu felul în care o durea pieptul când se mișca. Când respira adânc, avea impresia că i se rupe sternul. Casa era construită într-un stil vechi, masiv, demult abandonat în oraș. Peste tot erau ornamente din fier forjat închis la culoare; chiar și podelele erau străbătute de el. Avea o frumusețe melancolică. În holul de la intrare, în podeaua de marmură era încrustat un mozaic complicat cu un

uroboros. Fusese lucrat deosebit de atent și era deopotrivă grandios și sălbatic. L-a studiat de pe palierul de deasupra.

Ferronii fuseseră probabil foarte mândri când construiseră casa. Probabil crezuseră că l-au învins pe zeul suprem.

În seara aceea l-a tras pe Kaine în pat. El dormise pe scaunul de lângă ea în fiecare noapte, cu mâna ei într-a lui, neținând seama de argumentele ei că sigur există și alte paturi în casă. Acum a cedat în sfârșit. Ea i s-a ghemuit în brațe, tânjind după căldura și confortul pe care i le oferea trupul lui.

Câteva zile și avea să se întoarcă la Sediu. Convalescența la Spirefell durase mai mult decât intenționase, dar drumul înapoi avea să fie anevoios și ea n-ar fi fost de niciun folos la Sediu dacă nu era recuperată. Totul avea să fie altfel. Bombardamentul decimase Rezistența, îi distrusese proviziile. Tot ce câștigaseră în ultimul an fusese pierdut, iar acum Morrough știa că există un spion. Nemuritorii îl căutau pe Kaine, încercând să-l ademenească, dar asta n-avea să-i împiedice pe Ilva sau pe Crowther să-l constrângă să facă tot ce considerau ei necesar. Helena trebuia să se întoarcă.

L-a ținut pe Kaine în brațe. Inima îi bătea atât de tare, încât tot pieptul îi pulsa. L-a tras mai aproape. A dat capul pe spate și l-a sărutat. El a ridicat mâna s-o mângâie pe obraz, dar apoi a vrut să și-o tragă înapoi. Ea știa că o să-i spună că încă se reface, dar era sătulă de convalescență. De faptul că avea atât de puțin timp și nu putea să-l petreacă niciodată așa cum voia.

— O să fie bine dacă suntem atenți, i-a spus fără să-i dea drumul. Te rog! Te vreau înainte să plec.

El a fost atent. Încet și blând. A atins-o ca și cum ar fi fost de sticlă. A pătruns-o și ea i-a luat fața în palme. L-a tras aproape până ce nasurile și frunțile li s-au atins. Degetele i-au tremurat.

„Te iubesc." Cuvintele îi stăteau pe limbă, dar a ezitat, înghițindu-le. În adâncul ei simțea că ar fi o condamnare pentru amândoi dacă le-ar rosti. Că, dacă lucruri importante rămân nespuse, atunci o să vină și ziua de mâine. L-a sărutat în schimb. „Te iubesc." I-a spus-o prin felul cum l-a ținut strâns, cum gura ei a întâlnit-o pe a lui, cum mâinile ei i-au alunecat pe piele ca și când l-ar fi cartografiat, memorând fiecare detaliu a ceea ce însemna să fie cu el și să-i simtă cicatricile sub degete. „Te iubesc."

„Te iubesc." I-a spus-o prin felul cum s-a desprins de ea însăși și s-a agățat de el. Cu fiecare bătaie a inimii. „Te iubesc. O să te iubesc mereu. O să am mereu grijă de tine."

A PLECAT LA APUSUL SOARELUI. Ieșea pentru prima dată din conac. Spirefell era o construcție masivă, ca un arc concav, care se conecta cu restul

clădirilor din curte, formând un cerc larg cu o grădină năpădită de buruieni în centru.

Amaris era acolo, așteptând neliniștită. Aripile i se desfăcuseră și fâlfâiau în vânt. Kaine a ridicat-o cu grijă pe Helena și suportul toracic a absorbit presiunea greutății ei. În timp ce urca în spatele himerei, ea s-a uitat spre conac. În amurgul văratic, arăta aproape ca un dragon uriaș adormit, încolăcit, cu turnurile ca niște spini pe spinare. Era străbătut de trandafiri cățărători care urcau până în vârful fațadei, acoperind-o aproape complet. Davies și un servitor bătrân, poate un majordom, stăteau în vârful scării largi de piatră și se uitau la ei.

Când Amaris s-a aruncat în aer, senzația a fost ca o lovitură în coaste. Helena s-a aplecat, gâfâind de durere. L-a simțit pe Kaine încordându-se și aproape întorcând-o pe Amaris din drum. L-a prins de picior.

— Sunt bine.

Au rămas deasupra pământului mai mult decât rămăsese Helena vreodată. Amaris a zburat spre munți, încercând să bată răsăritul lunii. Erau suficient de aproape de Absență pentru ca Lumithia să fie doar un corn subțire. Când răsărea, strălucirea ei abia se observa. Au aterizat pe acoperișul unei clădiri periculos de aproape de Sediu. Când Helena s-a uitat spre sud, a văzut de ce. Mai sus de jumătatea insulei fusese ridicat un zid care delimita teritoriul Rezistenței. Dincolo de el se vedea rana care despica orașul, acolo unde explodase bomba, clădirile prăbușite. Mijlocul insulei se transformase într-un crater.

— Am pierdut atât de mult teritoriu?

— Nu, dar n-aveți suficiente forțe să țineți mai mult, a spus Kaine sumbru.

S-a lăsat jos și a ajutat-o cu grijă să coboare de pe spatele lui Amaris. Helena era ametită de durere. S-a chinuit să respire în timp ce-i strângea mâna lui Kaine, dar nu-i venea să-și ia rămas-bun. Îi era din ce în ce mai frică de orice moment final. Simțea că totul avea să se sfârșească.

— Ai grijă! a fost tot ce i-a zis.

— Helena, te rog...!

Vocea lui Kaine s-a frânt. Helena s-a oprit din drum. S-a întors și el a prins-o de umeri. Ea știa ce vrea s-o roage, vedea în ochii lui. „Fugi și nu te mai întoarce!" Dar el știa că ea n-o să fugă. A înghițit în sec, evitându-i privirea.

— Nu te mai răni din nou! a spus el în schimb. Nu...

Ea s-a ridicat pe vârfuri și l-a întrerupt cu un sărut.

— Ai grijă! i-a șoptit. Nu muri!

Când a apărut în fața porții îmbrăcată în haine bărbătești, abia respirând, Helena a fost primită cu mult mai multă suspiciune decât bucurie. A fost pusă timp de o oră într-o celulă până când a apărut Crowther și a cerut să i se dea drumul.

— Sunteți sigur? a întrebat gardianul. E pe lista morților de aproape o lună.

— Da, a fost găsită de unul dintre grupurile disidente, a spus Crowther. Știam c-o s-o trimită înapoi până la urmă. Las-o să iasă!

Helena nu știa dacă grupurile disidente de luptători ai Rezistenței există cu adevărat sau dacă nu cumva sunt o invenție menită să acopere toate activitățile ilicite ale lui Crowther. Mare parte din informațiile furnizate de Kaine și din acțiunile lui erau atribuite acestor presupuse grupări.

Crowther arăta de parcă nu dormise de săptămâni întregi. Era tras la față, avea ochii injectați și părea mai degrabă furios că trebuie să facă atâtea eforturi ca s-o elibereze. Ea voia să știe ce se întâmplase în lipsa ei, dar el s-a îndepărtat încă înainte ca ușa celulei să fie descuiată.

— Du-te la spital! E de gardă sora-șefă. Mă ocup de tine mâine, i-a zis peste umăr.

Sora Pace a plâns când a văzut-o.

— Ești în viață! Ar fi trebuit să mă duc eu în locul tău. Când am auzit că te-au trimis... am...

— Mă bucur că nu v-ați dus, a spus Helena.

Era epuizată după zbor și drumul înapoi. Avea o durere sfredelitoare în piept. S-a pipăit cu precauție pe stern, încercând să slăbească apăsarea. Sora a condus-o într-un spațiu împrejmuit de perdele.

— Cum ai supraviețuit?

Helena a preluat explicațiile vagi ale lui Crowther.

— Nu-mi amintesc prea bine. Eram la spital și a avut loc o altă explozie. Când m-am trezit, nu știu unde eram. Fusesem operată și lăsată în mare să mă refac.

— Lasă-mă să văd!

Dac-ar fi fost în locul sorei Pace, Helena ar fi procedat la fel, așa că i-a dat voie să-i scoată hainele și să-i îndepărteze cu grijă suportul toracic, ca să-i vadă cicatricea de pe piept.

— Ah! Mâna sorei-șefe a tremurat, dar apoi a examinat rana mai atent. E... bine lucrat. Era clar că se așteptase la o operație improvizată, cu sfori și cuțite de bucătărie. Oricine ar fi chirurgul lor, ar trebui să încercăm să-l aducem aici.

— N-am văzut cine a fost, a spus Helena. Mă refac, dar rezonanța mea e încă instabilă.

Sora Pace a încercat să zâmbească, dar i-a ieșit mai degrabă o grimasă.

— Din fericire, chelatorul e unul dintre puținele lucruri pe care le avem încă în cantități suficiente.

— Cât de gravă e situația? a întrebat Helena.

Sora-șefă nu s-a oprit din mișcări, examinând-o în continuare și începând să-i pregătească brațul pentru o perfuzie intravenoasă.

— Eu nu aflu decât indirect.

— Cât de gravă se spune că e?

Sora a scuturat din cap.

— Dintre soldații rămași, peste o treime au încă semne de intoxicare cu nuliu. Direcția vântului s-a schimbat, așa că am scăpat de cea mai mare parte a prafului, dar chiar și zonele care sunt încă intacte pe insulă sunt periculoase. Cel puțin până o să plouă.

— Am auzit că Althorne a murit.

— Și Ilva.

— Cum?

Helena s-a uitat șocată la sora Pace.

— Acum o săptămână și ceva. I-a cedat inima de stres. Luc e nemângâiat. Mâine ar trebui să te duci s-o vezi pe Lila. A fost devastată când a aflat că erai pe lista morților.

Niciun cuvânt despre reacția lui Luc la presupusa ei moarte. Helenei i s-a pus un nod în gât.

— Cum se simte?

— Face progrese. Tot organismul ei merge bine.

BOMBARDAMENTUL DETERIORASE FUNDAȚIA INSULEI ȘI infrastructura de control a inundațiilor, iar repararea lor era imposibilă din cauza riscului de expunere la nuliu. Pe deasupra, Rezistența își pierduse aproape toți prizonierii deoarece clădirea se prăbușise, inclusiv prizonierii lui Crowther, pe care acesta îi mutase ca să-i ferească de mâna lui Ivy. Se presupunea că sunt toți morți, dar în zona exploziei era imposibil să se verifice mare lucru.

Chiar și ajutoarele venite prin contrabandă din Novis erau acum greu de obținut, iar gravitatea rănilor nu permitea evacuarea pacienților în statul vecin. Monarhia de acolo începea să se arate tot mai puțin interesată și să furnizeze resurse, și să primească răniți din Paladia.

Războiul avansase de la un echilibru fragil la prăbușirea totală a Rezistenței. Fără Althorne și Ilva, Consiliul se redusese la trei membri: Matias și

Crowther, care aveau opinii aproape opuse, și Luc, care n-avea încredere în niciunul.

Crowther operase întotdeauna din umbră, lăsând-o pe Ilva să conducă, cu sprijinul lui tacit. Acum era singur, părând să se chircească și să se zvârcolească sub privirea sfredelitoare a lui Luc, ca un păianjen fără pânză, bâjbâind pe picioare prea lungi. Pe undeva, Helena ar fi vrut să-l lase să-și merite soarta, dar știa că, pe măsură ce Crowther se simte mai neputincios, pericolul crește pentru Kaine.

Stătea și se uita la el cum se plimbă prin birou, oprindu-se la diverse hărți și diagrame, străbătute acum de fâșii negre de cerneală.

— Cât de mult ați ținut legătura... cu Ferron? a întrebat ea, epuizată de drumul de la spital până în Turn.

— Deloc. Mi s-a transmis doar că ești în viață și urmează să te întorci când vei fi în afara pericolului. De ce?

Helena a inspirat adânc și greu.

— Cred că am descoperit ceva. De când cu Wagner... studiez diagrama alchimică, gândindu-mă la diferitele tipuri de energie rezonantă, ca să înțeleg procesul pe care-l aplică Morrough.

În ochii lui Crowther s-a ivit o privire suspicioasă.

— Știți, de obicei diagramele se fac după elemente sau după aștri, cu cinci sau opt puncte de axă. Dar piromanția lui Luc folosește șapte, iar Wagner a desenat nouă pentru ritual. Kaine mi-a confirmat că sunt nouă, așa că am încercat să gândesc altfel energia. Când mă străduiam să-mi închipui cum ar funcționa, mă tot gândeam la un sentiment pe care-l am uneori la spital...

— Marino, treci la subiect!

— Când un pacient moare, există o formă inversată a energiei pe care Morrough o folosește ca să creeze Nemuritorii. Vitalitatea se schimbă și există un moment, în timp ce se risipește, când o simt.

— Și...

— Înainte de bombardament, am găsit o cale de a o canaliza și de a o prinde în obsidian. Nu părea să facă nimic, dar când am fost la spitalul de campanie, am lovit un necroserv cu obsidianul și el s-a prăbușit, ca și cum reanimarea fusese anulată.

Crowther i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Ești sigură?

Helena s-a foit și a făcut o grimasă, căci durerea i se ramificase ca un fulger în piept.

— Eram rănită, e drept, dar sunt sigură. Am revăzut scena în minte de nenumărate ori. Ar trebui să facem niște teste. A înghițit în sec. Mai am câteva bucăți de obsidian și, după ce mi se stabilizează rezonanța, o să pot face mai multe.

— Adu-le! O să văd cui pot să-i transmit ideea.

Crowther i-a făcut semn că poate să plece.

Helena nu s-a mișcat. Nu se așteptase să primească vreo recunoștință; pur și simplu nu mai avea de gând să-l lase să profite cu ușurință de ea.

— Probabil sunteți foarte ocupat acum, a spus.

— Într-adevăr, sunt.

— Vă ajut, dar vreau ceva în schimb.

Crowther a ridicat sprâncenele.

— Și care e lucrul acela, dacă nu ți-e cu supărare?

— Vreau să știu și să aprob fiecare ordin pe care i-l dați lui Kaine.

Ochii injectați ai lui Crowther au sclipit periculos.

Helena nici n-a clipit.

— Vă ofer un pact. Faceți lucruri ilegale și nu mai aveți aliați în Consiliu care să vă acopere. Aveți nevoie de cineva. Mă ofer să fiu aliata dumneavoastră. Am să vă furnizez ceea ce vă trebuie, așa cum ați făcut dumneavoastră pentru Ilva. Dar condiția mea e Kaine.

Expresia lui s-a umplut de sarcasm.

— Îți supraestimezi valoarea, Marino.

Buzele Helenei s-au strâmbat într-un zâmbet înverșunat.

— Și totuși nu prea, nu-i așa? Ați spus-o dumneavoastră înșivă: sunt un atu excepțional. Altfel, de ce v-ați fi chinuit împreună cu Ilva să mă manipulați atâta timp? Mereu v-ați grăbit să profitați de ceea ce pot face, prefăcându-vă că nu e de niciun folos. Nicio problemă, înlocuiți-mă dacă puteți!

Crowther a strâns degetele pumn și a mijit ochii, însă n-a spus nimic.

Inima Helenei lovea cu putere în osul rănit.

— Ați profitat prea mult de Kaine. Dacă eu aș fi fost o tămăduitoare mai slabă, l-ați fi ucis de zeci de ori în ultimele luni. V-am spus asta, dar m-ați ignorat pentru că știți că am să fac totul ca să-l salvez. Chipul Helenei s-a schimonosit de furie. Dar faptul că el face orice-i cereți nu înseamnă că puteți să continuați așa. Am făcut lucruri repugnante în serviciul Flăcării Eterne și l-am lăsat să sufere pentru ele pentru că n-avem de ales. Dar acum tot ce-am făcut și pentru care el a plătit s-a risipit. Nu mai avem cu ce ne mândri. N-o să vă las să-l siliți să plătească prețul în timp ce dumneavoastră nu faceți decât să amânați inevitabilul.

Crowther a tăcut un moment.

— O învoială, deci? Asta-mi propui? Pe tine... cooperarea ta... în schimbul siguranței lui Ferron?

Helena a dat din cap, încordată. Dacă Ferron ar fi avut habar ce se întorsese ea să facă, probabil și-ar fi smuls talismanul înainte s-o lase să plece. Era clar că Helena învăța din greșeli; nu mai era așa ușor de citit.

A urmat o pauză, apoi el a râs.

— Ce întorsătură ciudată! a exclamat și s-a ridicat în picioare râzând. Prea bine. Urmează ordinele mele și va rămâne în viață. Nu sunt Ilva; n-am

niciun interes să-l văd pe Ferron murind prematur de dragul răzbunării. De ce să pizmuiești o armă pentru utilizările ei? Chiar dacă arma aceea e o abominație. A ocolit biroul cu un zâmbet înfricoșător pe față. Știi, la începutul anului am avut cu el o discuție aproape identică.

Helena a refuzat să reacționeze, privindu-l drept în ochi.

— Cât timp te faci utilă pentru mine, o să te las să aprobi misiunile lui Ferron. Dar dacă vreodată nu mă asculți sau mă trădezi, o să...

— Da, știu ce o să faceți, a spus ea.

A DURAT O SĂPTĂMÂNĂ PÂNĂ când rezonanța i s-a stabilizat din nou. Până atunci, Helena l-a lăsat pe Shiseo să testeze pe ea, căci încercau să sintetizeze chelatorii sub formă de comprimat ca să reducă aglomerația din spital și nevoia de ser fiziologic.

În aceeași săptămână, un specialist în arme i-a dat o suliță de obsidian unui tânăr ambițios care spera să se alăture unității lui Luc. Încă înainte ca tânărul să se întoarcă, la Sediu au ajuns zvonuri despre o armă miraculos de eficientă. Specialistul în arme a fost evaziv în privința metodelor lui, deși a fost nevoit să recunoască că obsidianul îi fusese oferit de Crowther. Toată lumea s-a grăbit să tragă concluzia că proprietățile lui provin din piromanție, că în obsidian e probabil insuflat foc sfânt, purificator.

Noua armă i-a consolidat lui Crowther poziția și influența nu doar în Consiliu, ci și asupra Flăcării Eterne. După ce s-a recuperat suficient ca să-și reia munca, Helenei i s-a spus că, din cauza rănilor, n-o să mai lucreze în secția de urgențe, ci se va ocupa de îngrijirea paliativă și riturile dinaintea morții, mai puțin solicitante.

Purta o uniformă neagră grea cu nenumărate buzunare ascunse, pline cu sticlă de obsidian, și răspundea de pacienții care nu mai puteau fi salvați. Credea că văzuse ce e mai rău în spital, dar acum își dădea seama că fusese obișnuită să-i vadă pe cei cu șanse de supraviețuire. Acum stătea cu bărbați al căror trup părea întors pe dos, cu inima la vedere sau rămași cu doar o bucată de față. Uneori rămăsese atât de puțin din ei, încât părea imposibil să mai fie în viață. Se agățau de ea, confundând-o adesea cu altcineva, în timp ce ea vedea de ei ca o pasăre necrofagă.

Deși obsidianul era o descoperire fără precedent, cererea nu putea fi satisfăcută, mai ales pentru soldații antrenați să folosească arme de oțel. Deși marginile lui erau mai tăioase decât lamele, obsidianul se sfărâma ușor, făcând armele nesigure. Era eficient nu doar asupra necroservilor, ci și asupra strigoilor. Când un soldat reușise să lovească un strigoi în piept, acesta murise și toți necroservii lui se prăbușiseră odată cu el.

Talismanul strigoiului a fost adus la Sediu și Helena l-a examinat. N-a simțit nicio energie. L-a comparat cu altele. Când l-a tăiat în jumătate, din el a ieșit o pudră fină ca praful.

În noaptea aceea a chemat-o Kaine. Inelul i s-a înfierbântat de două ori și ea a fugit practic din Sediu. A stat pe acoperiș și a așteptat ținându-se de piept, domolindu-și durerea ascuțită.

— Ce s-a întâmplat astăzi? a întrebat-o el când Amaris a aterizat greoi pe acoperiș.

Nu s-a dat jos, ceea ce însemna că discuția avea să fie scurtă. Ea a simțit greutatea fiecărei secunde în care stătuseră departe unul de altul.

— Cum adică?

— Am fost retrași toți din luptă, imediat. Necroservii și aspiranții vor continua să lupte, dar Nemuritorii au fost retrași toți din linia întâi.

— Cineva a ucis un strigoi cu obsidian, a spus Helena. Crezi că poate... strigoiul... a murit? Că Morrough nu-l mai poate readuce la viață?

Kaine a tăcut câteva momente.

— Se pare că ai găsit o armă care să ne omoare, a spus el în cele din urmă.

Helena nu i-a putut citi emoția din voce. Toată exaltarea i s-a topit. Se temuse atâta vreme de imortalitatea lui Kaine, știind că, dac-ar fi fost descoperit sau prins, n-ar fi avut cum să scape; putea fi torturat pentru totdeauna, fără nicio speranță de moarte. Acum era foarte probabil să *poată* muri.

Ea crease această posibilitate. Nu-l salvase; inventase un nou mod de a-l pierde.

— Ai grijă! i-a spus.

Kaine a studiat-o.

— Te-au lăsat să te recuperezi înainte să te trimită înapoi la muncă?

Helena a reușit să schițeze un zâmbet.

— Da. M-au mutat de la urgențe. Acum am sarcini mai puțin solicitante.

El a dat din cap.

— Tot e ceva.

A urmat o pauză. Ea avea atâtea să-i spună, dar știa că el zăbovește deja prea mult.

— Dacă obsidianul face ceea ce credem, Flacăra Eternă va deveni o amenințare reală pentru Morrough. Sunt sigur că va reacționa pe măsură, a spus Kaine în cele din urmă. Ar trebui să vă pregătiți pentru asta.

Ea a dat din cap fără cuvinte și el a slăbit frâiele. Amaris s-a pregătit imediat să sară, cu vântul fremătând în jurul aripilor.

— Nu muri!

Helena vorbise probabil prea încet, pentru că el n-a răspuns.

CAPITOLUL 61

Iulius 1787

Când Helena nu se ocupa de ultimele rituri, Crowther îi găsea mereu ceva de făcut. Fiindcă își dovedise utilitatea cu Mandl, el nu vedea niciun motiv să nu continue s-o exploateze ca să-și mărească influența și controlul asupra Consiliului. Ea refuza să-și folosească vivimanția pentru tortură, experimentând în schimb cu animanția, încercând să perfecționeze metodele de extragere a informațiilor. Nu-și putea permite să dea greș.

Helena din urmă cu doi ani nu s-ar fi recunoscut în persoana în care se transforma acum. Depășea fără ezitare orice limită pe care înainte crezuse că n-o poate trece. Uneori forța prea mult, până când simțea că se târăște sub pielea unui prizonier și conștiința ei împărțea pentru scurt timp același spațiu mental cu a lui. Prizonierii se îmbolnăveau după aceea de febră, ca și cum ar fi fost otrăviți, dar metoda era eficientă, așa că ea ignora efectele secundare. Le considera gestionabile, până când Crowther i-a spus că doi dintre „subiecții" ei muriseră.

Nu provocase niciodată moartea cuiva. Nu așa. A devenit foarte precaută, deși Crowther considera că e o pierdere de timp și de milă. A descoperit că sesiunile scurte și repetate sunt mai sigure decât cele lungi, febra fiind mai blândă, ca și cum s-ar fi putut crea o toleranță. Iar când se întâmpla asta, îi era și mai ușor să extragă ceea ce-și dorea.

— Cred că aș putea să-l vindec pe Titus Bayard, i-a spus într-o seară târziu lui Shiseo.

Flacăra Eternă își alesese un nou general pentru Consiliu. Pierduseră atât de mulți în bombardament, încât problema succesiunii în posturi devenise complicată. Hutchens avea un istoric bun, dar era prea impresionat de Luc.

Shiseo s-a oprit din lucru. A ridicat privirea de la cuțitul de obsidian pe care-l făcea.

Helena a respirat adânc.

— Când a fost rănit, n-am înțeles ce trebuia făcut. Nu mi-am dat seama că o leziune ca a lui nu e la fel ca altele. Am avut o idee la începutul anului, dar, când am încercat s-o testez, Titus a reacționat prost. Însă... cu cercetările pe care le-am făcut în ultima vreme, am descoperit că ideea e să avansezi cu pași mici și să creezi o toleranță. Dacă-mi iese asta, cred că ar putea funcționa.

Shiseo a înclinat capul.

— Cum?

Helena și-a umezit buzele.

— Există căi pe care le urmează mintea, gânduri și amintiri. Când l-am tămăduit pe Titus, nu știam și l-am închis în propria minte. Poate că e prea târziu, dar, dac-aș pătrunde în mintea lui, aș putea încerca să-i creez o cale de ieșire. A înghițit în sec și a continuat: Fac uneori așa și asupra mea. Îmi folosesc rezonanța ca să-mi schimb direcția gândurilor.

Shiseo s-a gândit un minut.

— Sună complicat.

Helena s-a uitat în pământ.

— Cred c-am să încerc măcar.

Crowther s-a arătat interesat, dar fără milă.

— Sigur, dacă vrei. Dacă-l omori, ai să ne scutești de o gură de hrănit.

Ea a înghițit în sec.

— Încerc să fiu de ajutor.

Buza lui Crowther s-a ridicat într-un zâmbet disprețuitor.

— Când o să vreau ceva, Marino, o să-ți spun.

Tocmai primiseră vestea că Ferron fusese trimis în Hevgoss într-o misiune diplomatică fără avertisment. N-avusese timp nici măcar să-i spună; îi trimisese Helenei doar un mesaj criptat pe unul dintre canalele radio și apoi plecase. Fără niciun rămas-bun.

SINGURUL LUCRU CARE MERGEA BINE era sarcina Lilei. Lila era plictisită, dar sănătoasă, mai sănătoasă decât o văzuse Helena de mulți ani. Sarcina nu prezenta niciun risc de avort spontan.

— Ești bine? a întrebat-o Lila.

Helena stătea cu mâna pe burta Lilei, încercând să separe cu ochii închiși bătăile mai puternice ale inimii Lilei de ale bebelușului, ca să vadă dacă

e sănătos. Inima fătului bătea mult mai rapid, dar era derutant să simtă două persoane în același timp. A deschis ochii uscați care-i ardeau de oboseală.

— Sunt bine, a spus ea, deși se simțea ca și cum pe dinăuntru ar fi tăngerat de moarte.

Îl văzuse foarte puțin pe Kaine, iar acum el plecase și Helena nu știa când avea să se întoarcă. Zilele îi treceau așteptând ca oamenii să moară, fără să mai încerce măcar să-i salveze.

Lila părea sceptică.

— Nu pari bine. Arăți de parcă nu dormi deloc. Sora Pace spunea că ai fost rănită grav. Te-ai refăcut? Știi mai bine decât oricine cât de important e să te recuperezi complet.

Helena a scuturat din cap.

— Nu e vorba de asta. Am ture sunt mai lungi acum, dar nu sunt grele. Trebuie să plec, am... mai mult de lucru.

Lila a vorbit în timp ce ea dădea să se ridice:

— N-o spui, dar crezi că sunt egoistă, nu-i așa?

Helena a oftat, privindu-și mâinile.

— Ai trecut prin multe; nu te învinovățesc că vrei ceva. Pur și simplu nu înțeleg de ce vrei asta acum. Ar trebui măcar să pleci în Novis, unde vei fi în siguranță, a spus și a ridicat din umeri. Poate, dacă-l adăpostesc pe moștenitorul principelui, o să se îndure să ne trimită câteva provizii medicale.

Lila refuzase până acum să „iasă din carantină" și încă pretindea că e contagioasă, cu tuse de mlaștină.

— Vreau să mai aștept puțin, a zis Lila. Doar ca să fiu sigură.

Rhea și Titus așteptau într-una din rezerve. Helena îi scrisese Rheei, spunându-i că există o posibilitate de tratament pe care vrea s-o discute.

— Ce-ar presupune mai exact? a întrebat-o Rhea, strângându-l pe Titus de braț ca să nu se îndepărteze.

— Ar fi o serie de proceduri, a spus Helena, frecându-și mâinile de uniforma neagră și încercând să-și usuce palmele. Seamănă cu ce am încercat mai devreme anul ăsta, dar acum știu cum să controlez reacția care apare. Dac-am lucra încet, în etape scurte, urmate de perioade de recuperare, cred că Titus s-ar adapta procesului. Și apoi aș putea încerca să-l tămăduiesc fără să-i provoc reacția pe care a avut-o data trecută.

Rhea i-a strâns mâna lui Titus, aplecându-se spre Helena cu ochi sclipitori.

— Deci ai mai făcut asta înainte?

Vocea îi tremura febrilă.

Helena și-a dres glasul, vrând să-i tempereze așteptările.

— Nu exact asta. Dar o procedură înrudită. Însă nu e fără risc. Știți ce e mitridatismul?

Rhea a scuturat din cap.

Helena a tras adânc aer în piept.

— E o metodă de a căpăta imunitate la otravă prin administrarea de doze mici. Procesul prin care voi pătrunde suficient de adânc ca să-l tămăduiesc pe Titus va avea... unele asemănări; el o să aibă un fel de reacție imună la rezonanța mea, sub forma febrei cerebrale. Va trebui s-o monitorizăm, s-o ținem sub control. Dacă e prea puternică, va trebui să luăm pauze mai lungi. Scopul va fi să-i creștem toleranța la rezonanța mea în părțile delicate ale creierului.

În mare, era adevărat. Omisese doar câteva detalii.

Rhea a dat din cap.

— Da... da... orice crezi că...

Ușa s-a deschis înainte ca ea să termine de vorbit și în cameră a intrat Luc, urmat de Sebastian.

— Rhea, ce faci? a întrebat el aproape fără voce.

Ea a părut surprinsă de întrerupere.

— Helena a găsit o cale să-l tămăduiască pe Titus.

Luc s-a uitat la Helena cu ochi aspri, luminoși și plini de febră.

— Nu pot să cred că vorbești serios.

Helena a dat să răspundă, dar nu fusese o întrebare și nu-i fusese adresată ei. Luc se întorsese deja spre Rhea.

— Mai ai încredere în ea după ce i-a făcut lui Soren?

Helena a tresărit și mintea aproape i s-a aruncat în rana aceea ca un hău dinăuntrul ei. A înghițit în sec.

— Luc, Soren a murit. Îmi pare rău că nu l-am putut salva, dar procedura asta pentru Titus ar putea să funcționeze. Gândește-te cât de neprețuit ar fi să revină la normal.

Luc s-a uitat din nou la ea cu o privire dezgustată.

— Despre asta e vorba, pentru tine? Despre preț? Și-a întors ochii spre Titus, care devenise agitat din cauza tensiunii din cameră. Te uiți la ce i-ai făcut și vezi un avantaj militar irosit?

— Poftim? Nu. Nu asta am vrut să spun.

El a privit-o iar țintă, cu ochi bășicați ca o arsură.

— Dacă pui mâna pe el, îți jur că...

— N-o să fie cazul, a intervenit Rhea. Mulțumim, Helena... tămăduitoare Marino, apreciez oferta, dar cred că trebuie s-o refuzăm.

Luc a dat scurt din cap și apoi s-a întors pe călcâie, ieșind din cameră fără să privească înapoi. Sebastian a ezitat, uitându-se la Rhea și la Titus cu chipul tulburat, apoi s-a răsucit și s-a luat după Luc. Când au plecat, Rheei s-a încrețit toată și a scos un geamăt, apoi și-a luat fața în mâini.

Helena rămăsese fără grai. A stat așa, amorțită de uimire, în timp ce Rhea s-a ridicat în picioare, fără să se uite la ea, și a ieșit împreună cu Titus.

Rămasă singură, Helena și-a pus mănușile și a luat-o spre Turnul de Alchimie. Când liftul s-a deschis, a fost surprinsă să-l vadă pe Sebastian ieșind singur, cu o expresie obosită pe față. El s-a oprit, punându-i o mână pe umăr.

— A fost frumos din partea ta c-ai încercat.

Helena nu și-a putut face curaj să-l privească. S-a uitat lung la pieptul lui, la emblema solară de pe armură.

— De ce face asta? a întrebat. Toată lumea înțelege. Chiar dacă li se pare greșit, înțelege. El nici măcar nu încearcă.

Sebastian a oftat.

— Știi de ce.

Helena nu era sigură că știe, dar a dat din cap și a pășit în lift. Trei străjeri păzeau ușa lui Luc și au clătinat din cap când ea s-a apropiat.

S-a dus în camera ei și a ieșit pe fereastră, urcând cu grijă, pieziș, panta lină a acoperișului. Părul lui Luc strălucea auriu în soarele apusului. Stătea pe vine, învârtind ceva între degete. A dus obiectul la gură și din vârfurile degetelor i-au țâșnit flăcări când a inspirat. Tot corpul părea că i se descleiază, se lăsase să atârne pe dinăuntru. Privindu-l, Helena și-a adus aminte cât de blândă era fața lui odată, cât de luminoasă. Acum războiul îl rosese până la os. Stătea acolo, fără armură, atât de chircit încât îi amintea de un exoschelet de insectă, ca un cocon lepădat de libelulă, din cele care se agățau de trestii. Era golit pe dinăuntru.

Când a expirat, de pe buze i s-a ridicat, încârligată, o șuviță de fum. Fuma opiu. Helena s-a holbat cu groază la cât de firesc părea gestul. Ca și cum ar fi fost un obicei vechi. Când a zărit-o, el a scos pipa din gură. Expresia chipului i s-a înăsprit, devenind mai prezentă.

— Pleacă!

— Nu, a spus ea și s-a apropiat.

El a învârtit din nou pipa între degete, cu bărbia tremurând de furie. Dac-ar fi lovit-o din nou, Helena probabil ar fi căzut de pe Turn și ar fi murit.

S-a oprit la doar câțiva pași distanță.

— Nu l-am putut salva. Chiar dac-aș fi murit încercând, n-ar fi fost de ajuns. Ce vrei să fi făcut altceva?

În loc să răspundă, el s-a cutremurat ca o frunză de toamnă gata să se desprindă. Părea că încearcă să vorbească, dar în același timp mâna lui a dus

pipa înapoi la buze și din degete i-a scânteiat o flacără slabă. A tras atât de mult, încât, când s-a oprit, pipa aproape i-a alunecat dintre degete.

Helena s-a temut c-o să cadă și a îngenuncheat să-l prindă, dar el a ridicat privirea și s-a uitat în ochii ei și... nu mai părea furios, doar epuizat.

— Ce ni s-a întâmplat, Hel?

Ea s-a uitat lung la el și inima ei jalnică și înfometată a tresărit pentru o clipă, înainte să-și dea seama de ceea ce era evident. Nu Luc vorbea acum, ci opiul din el.

— Un război.

Helena și-a întors privirea spre orașul ruinat din fața lor, o priveliște care fusese cândva nespus de frumoasă.

— Înainte credeai în mine, a spus el cu o voce venită parcă de departe. Ce-am făcut de ai încetat să crezi?

— Cred și acum în tine, Luc, a răspuns ea. Dar trebuie să câștigăm războiul ăsta. Nu putem lua decizii doar pentru că vrem să spunem o anumită poveste mai târziu. Sunt prea multe în joc.

— Ba nu, a spus el. Așa câștigăm. Așa am câștigat întotdeauna. Și tata, și bunicul, și toți principii de la Orion încoace. Au câștigat crezând cu tărie că binele va triumfa asupra răului, iar eu am să fac la fel.

Helena s-a uitat la el cu disperare. El a zvâcnit cu degetul mare de arătător, inelele de aprindere i-au scăpărat și focul i-a umplut din nou palma, urcându-i pe degete. A ținut flăcările cu grijă în căuș, ca pe un pui de pisică, apoi a închis degetele peste ele, lăsând doar o limbă de foc, și-a pus pipa între buze și a apropiat din nou flacăra de bol.

Helena a strâns mâna pumn, încercând să nu se strâmbe în timp ce-l asculta cum inhalează.

— Dar dacă nu e chiar așa de simplu? a spus ea. Toți câștigătorii zic că au fost buni, dar ei sunt cei care spun povestea. Ei pot să aleagă cum o ținem minte toți ceilalți. *Dar dacă nu e niciodată așa simplu?*

El a scuturat din cap.

— Orion a fost binecuvântat de soare pentru că a refuzat să-și încalce credința.

Helena a răsuflat greu, îngropându-și fața în palme. A auzit inelele scăpărând și pipa a șuierat în timp ce opiul se vaporiza.

— Luc... te rog, lasă-mă să te ajut!

A dat să se întindă spre el.

El s-a ferit și furia i-a sclipit dintr-odată pe chip.

— Nu... mă atinge!

Se clătina periculos de aproape de căderea aceea vertiginoasă, ca și cum Abisul îl chema încă. Helena nu știa cum să-l mai aducă înapoi, ce să spună ca el s-o mai audă.

— Ții minte ce ți-am promis în seara în care ai venit aici? l-a întrebat cu glas rugător.

El nu i-a răspuns. Privirea îi înțepenise din nou într-o amorțeală tulbure și apusul îi contura trăsăturile supte ca și cum l-ar fi poleit cu aur.

— Ți-am promis că voi face orice pentru tine. Helena a strâns degetele pumn. Poate nu ți-ai dat seama cât de departe sunt gata să merg.

— Nu spune asta! a spus el, din nou treaz dintr-odată. Nu da toată vina pe mine! Am crezut că poți să-l tămăduiești.

Ea a închis ochii.

— Uneori oamenii mor. Nu poți salva pe toată lumea. Niciunul din noi nu poate. Te rog, lasă-mă să încerc să-l tămăduiesc pe Titus!

— Nu pot.

Luc s-a ridicat, s-a dus împleticindu-se spre balconul camerei lui și a dispărut.

Trecuseră mai bine de două săptămâni fără niciun semn, când inelul Helenei s-a încins în sfârșit din nou. A fugit din Sediu fără să se uite înapoi. Când a ajuns pe acoperiș și l-a văzut deja pe Kaine stând acolo lângă Amaris, aproape că i s-au retezat genunchii. Era îmbrăcat în uniformă, curat și rafinat, cu un șir de medalii, ca și cum ar fi venit direct de la o ceremonie.

— Te-ai întors.

A fost tot ce a putut rosti. A întins mâinile spre el, deși era încă la câțiva pași distanță.

Kaine a tras-o în brațele lui.

— Ai fost bine?

Helena a reușit să încuviințeze, apoi și-a lăsat capul pe pieptul lui. Era atât de obosită, încât ochii i s-au închis și i-a ascultat bătăile inimii. Picioarele abia o mai țineau. Kaine venise înapoi. Nu putea cere mai mult de atât, dar parcă trecuseră ani buni. Fiecare minut în care lipsea o rănise.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat în sfârșit Kaine.

Totul.

— Nimic, a spus ea. Cred că am uitat să mai respir după ce ai plecat.

El a cuprins-o din nou pe după umeri, dar era încordat, iar atenția lui – rătăcită. Frica s-a strecurat prin ea ca sângele în apă. A ridicat capul.

— Ce e?

Kaine nu se uita la ea; privea spre lumina arzătoare a Turnului de Alchimie.

— Sunt sigur că ți-ai dat seama: călătoria mea a fost o misiune diplomatică. Am fost să stabilim o alianță oficială cu Hevgoss: munca de cercetare în alchimia de producție în schimbul unor mercenari de la ei.

— Am bănuit că despre asta e vorba.

— Noul ambasador hevgossian are o... preferință pentru compania mea. Pentru moment, responsabilitatea mea principală e să-l țin ocupat. Crowther a mai avut ordine să-mi dea?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Am așteptat să vedem ce se întâmplă. O să vrea un raport, dar atât deocamdată.

Kaine a mijit ochii.

— Deci nimic?

Vocea lui era tensionată.

— Nu încă. Abia te-ai întors.

În loc să pară ușurat, ochii lui au căpătat privirea aceea încordată care apărea când era sigur că ea e rănită, iar el nu știa. S-a tras înapoi și a măsurat-o din cap până în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Helena s-a încruntat și a dat din cap.

— Nimic.

N-o credea, își dădea seama. În trăsăturile lui se strecura panica. Helena și-a dorit să-i fi venit în minte vreo sarcină; el era clar convins că ei i se întâmplase ceva de primise această scurtă pauză. Helena a oftat și l-a luat de mână.

— După ce au murit Althorne și Ilva, i-am spus lui Crowther că ești suprasolicitat și l-am convins să nu mai pună atâtea pe umerii tăi.

El a râs ironic.

— Și el a fost pur și simplu de acord?

— Nu. Am făcut o înțelegere cu el. Din cauza obsidianului și a instabilității Consiliului, Crowther e vulnerabil, are nevoie de cineva și i-am spus că-l pot ajuta, dar doar dacă de acum înainte pot aproba eu ordinele tale.

În loc să pară ușurat, Kaine și-a smuls mâna dintr-a ei.

— Ce-ai făcut? s-a stropșit el. Crezi că *asta* m-ar ajuta? E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Helena s-a simțit rănită, străpunsă de o furie obosită.

— De ce? Protecția e cumva dreptul tău exclusiv? Eu trebuie să stau degeaba ca tu să câștigi războiul pentru mine? Așa vezi tu lucrurile?

Helena a făcut semn furioasă cu degetul între ei.

— Asta a fost înțelegerea, s-a răstit el.

— Eu n-am fost de acord cu asta. În plus, nu fac nimic periculos. Acum nu mi se dă voie nici măcar să ies.

Kaine a privit-o fix, plin de mânie.

— Kaine... nu fi așa!

El nu s-a clintit. Distanța dintre ei era rece ca gheața, ca și cum ar fi fost înconjurați de toate fantomele care-i bântuiau. Amândoi erau îmbibați de cei morți. Războiul era un abis care înghițea totul și nu se mulțumea niciodată. Mereu cerea mai mult. Încă o viață. Și mai mult sânge. Să fii mai bun. Mai deștept. Mai nemilos. Mai rapid. Mai viclean. Să accepți o a doua porție de durere. Nimic nu era vreodată de ajuns.

Helena nu mai avea nimic de sacrificat. Tot ce-i rămăsese ar fi costat-o prea mult să-l piardă. Și totuși ceilalți se așteptau să fie docilă și cooperantă, un fel de posesiune confortabilă... iar ea nu era. A înghițit amar.

— Ce te așteptai să fac?

— Nu te vreau în războiul ăsta nenorocit. Furia din vocea lui era crudă. Îmi fac griji pentru ce o să ți întâmple dacă nu reușesc să îndeplinesc toate cerințele. Dacă ești prinsă, nici nu știi ce o să...

— Ba știu, l-a întrerupt ea cu un glas tăios. Ce crezi că fac cu tot timpul *meu*? Tămăduiesc oamenii pe care Nemuritorii nu reușesc să-i omoare. I-am tratat pe toți cei veniți din laboratorul de lângă Portul de Est și i-am văzut cum mor. Au murit toți. Sunt atât de conștientă de riscuri încât uneori mi se pare c-o să înnebunesc din cauza lor. De ce crezi că lupt atât?

Glasul Helenei s-a frânt. S-a întors, cu sufletul înfiorat de deznădejde. Își spusese că totul va fi mai bine după ce se întoarce Kaine. Că ea o să poată respira din nou. Dar nu simțea decât o groază reaprinsă, senzația că totul se prăbușește și ea nu poate opri nimic, că rămâne să trăiască fiecare secundă pregătindu-se de dezastru, fără să se poată bucura nici măcar de momentele lor împreună.

— O să-i spun lui Crowther că te-ai întors, a zis ea cu voce goală. Și o să te înștiințez ce vrea. Îi venea să dispară. Se săturase de tot: de a-l ruga să nu fie prins, să nu moară și să se întoarcă la ea. De a se convinge că o promisiune mai avea vreo valoare într-un asemenea război. Ai grijă!

El i-a prins brațul.

— Stai! Nu pleca!

Helena a dat din cap.

— Kaine, sunt extrem de obosită... Nu mai vreau să mă cert.

— N-o să ne certăm. Se uita la ea mai atent acum. Vino cu mine! Ai lucrat până la epuizare. Pot să te scutească pentru o noapte. N-o să ne certăm.

Helena a reușit să dea din cap. Zborul a fost o ceață opacă; ea abia a simțit vântul. Când Amaris a aterizat, Helena era pe jumătate adormită. Kaine a cărat-o înăuntru și a întins-o pe pat. L-a simțit cum îi dă jos pantofii, apoi el s-a așezat pe marginea saltelei și și-a așezat mâna între umerii ei.

Kaine era în siguranță. Venise înapoi.

Helena s-a trezit imediat ce el și-a luat mâna. El a șovăit o clipă.

— Trebuie să mănânc și să mă spăl.

Helena l-a luat de mână. I-a strâns-o așa de tare, încât unghiile ei i-au intrat în piele.

— Mi-a fost teamă că ai să mori. Ai spus că nu poți pleca fără aranjamente speciale și ai plecat atât de repede, încât m-am gândit... că poate n-ai să te mai întorci. Vocea i se îngroșase de lacrimi. Ești mereu în pericol și eu nu te pot ruga niciodată să te oprești.

El i-a mângâiat articulațiile degetelor cu degetul mare.

— Știi că aș face-o, dacă aș putea. Aș fugi cu tine și nu m-aș uita niciodată înapoi.

— Știu... Vocea i s-a spart. Nu muri, Kaine! Nu mă poți lăsa baltă.

El s-a lăsat lângă ea și n-a plecat până când ea nu s-a oprit din plâns și n-a adormit.

Când patul s-a scufundat sub greutatea lor, Helena s-a trezit și l-a găsit pe partea cealaltă a saltelei. Părul îi era umed și-i cădea peste ochi. S-a mutat alături și s-a îngropat în îmbrățișarea lui, lăsând ochii să i se închidă în timp ce-i mângâia pielea cu degetele ei. L-ar fi recunoscut și pe bâjbâite.

Kaine a luat-o de mână și a tras-o sub el. A studiat-o cu durerea aceea permanent vizibilă în ochii lui, până ce ea a ridicat capul și l-a sărutat. Mâna lui a alunecat în sus și i-a cuprins gâtul. I-a pus degetul mare sub bărbie. A urmat un sărut profund, care se adâncea treptat. Ea și-a împletit degetele în părul lui alb-argintiu.

Helena nu se gândise niciodată că ar putea cunoaște pe cineva cu o asemenea intimitate lentă. Știa exact cum avea Kaine să-și apese buzele pe gâtul ei, acolo unde-i bătea pulsul, cum i se mișcă trupul sub el. Strânsoarea mâinilor lui pe șoldurile ei, dinții lui atingându-i ușor interiorul coapselor, căldura limbii lui.

— A mea. Ești a mea, spunea el în timp ce o săruta.

— Pentru totdeauna.

CAPITOLUL 62

Augustus 1787

Vestea despre alianța Nemuritorilor cu Hevgoss n-a fost o surpriză. Au fost trimise scrisori către țările învecinate, îndemnându-le să protesteze, să pună presiune pe Hevgoss ca să se retragă, dar răspunsul a fost slab. Chiar și Novis a răspuns greu și cu o condamnare timidă.

— Să ne concentrăm pe partea bună: alianța cu Hevgoss e un semn clar că ofensiva noastră cu obsidian are efect, a spus generalul Hutchens cu o siguranță nonșalantă, adresându-se membrilor reuniți ai Flăcării Eterne.

Pe hârtie, Hutchens avea un profil excelent: comanda porturile și le cedase doar după bombardament, pentru că Rezistența nu putea să păstreze controlul fără a lăsa Sediul vulnerabil. Nu doar că reușise să saboteze porturile pe scară largă înainte de retragere, dar făcuse asta aproape fără victime. Era o alegere bună, însă era și un adept fidel al lui Luc, Sol și al Flăcării Eterne, iar încrederea lui în victoria lor finală era implicită. Detalii precum proviziile și munca cotidiană a războiului tindeau să-i scape din vedere. Sol avea să se ocupe de ele.

Crowther nu putea să aibă încredere în el, iar asta crea un decalaj tot mai mare între adevărata situație a războiului și felul cum o înțelegeau Hutchens și restul Consiliului.

— Ce trebuie să facem e să mărim provizia de obsidian și să-i lovim cu putere înainte să sosească mercenarii hevgossieni.

Helena simțea că i se întoarce stomacul pe dos doar la gândul de a produce mai mult obsidian. Chiar dac-ar fi putut, doar un număr limitat de oameni mureau în împrejurări în care ea putea fi prezentă.

— Data trecută când ne-am pregătit de o ofensivă similară, am pierdut peste jumătate din forțe și din teritoriu. Din cauza haosului din Consiliu, Crowther era nevoit să vorbească pentru sine și, chiar dacă observațiile lui erau pertinente, îi lipsea carisma ca să convingă pe cineva. Deși sunt optimist cu privire la efectul obsidianului nostru, există riscul ca mercenarii hevgossieni să aducă o utilizare mai extinsă a nuliului. Hevgoss are puțini alchimiști; batalioanele care sosesc vor fi din închisori.

Hutchens a scuturat din cap.

— Mă îndoiesc c-o să vedem mai mult nuliu. Nu cred că-și pot permite să distrugă vreun alt teritoriu. Praful s-a răspândit și pe Insula de Vest.

— O să planificăm mai bine de data asta, a spus Luc. Avea un anumit ton pe care vorbea acum în timpul ședințelor. Mai profund, mai autoritar. În trecut vorbea ezitant, doar dacă era provocat. Indiferent ce s-a întâmplat în trecut, nu putem să pierdem mai mult. Nemuritorii n-au vrut niciodată soldați vii înainte. Schimbarea asta de tactică e un semn incontestabil că facem ceva bine. Întrebați pe oricine a fost recent în luptă: au retras toți Nemuritorii, pe cei vii și strigoii deopotrivă. Au rămas doar necroservii și aspiranții. Obsidianul a schimbat totul. Negocierea unei alianțe e un semn că nu pot câștiga singuri. Sunt de acord cu Hutchens, cred că trebuie să-i lovim cu putere. Nemuritorii încearcă să intre în pământ; o să-i dăm la iveală.

— Chiar dac-ar fi posibil să câștigăm decisiv, există în continuare riscul ca Hevgoss să năvălească și să culeagă prada de război, indiferent cine iese victorios, a spus Crowther. Poate e timpul să negociem cu Novis. Oricât au fost de reticenți în ultimele luni, mă îndoiesc că regina e încântată de amenințarea ca Hevgoss să obțină resursele Paladiei. Cu stimulente potrivite, poate-și va reînnoi sprijinul. Poate o vizită diplomatică la nivel înalt, în semn de respect...

— Nu părăsesc Paladia, l-a întrerupt Luc cu un gest de dispreț evident. Crezi că le-aș inspira încredere soldaților noștri dacă m-ar vedea plecând într-o misiune diplomatică în mijlocul zvonurilor că vin întăriri din Hevgoss?

Crowther s-a încruntat.

— Ați fi cel mai eficient negociator. Apariția voastră la curtea din Novis ar fi un compliment mai mare decât orice alte resurse sau decât orice alți reprezentanți pe care i-am putea trimite. Orice înlocuitor ar...

— E exclus. Dacă vrei să trimiți pe cineva în Novis, te rog s-o faci. Dar eu nu părăsesc Paladia, a spus Luc cu o vehemență furioasă în glas.

Helena știuse că Jan Crowther intenționează să facă o astfel de propunere. Luase în calcul chiar posibilitatea de a dezvălui sarcina Lilei, încercând să-l oblige pe Luc să facă călătoria sub pretextul de a-i escorta pe ea și pe „moștenitorul" său în siguranță. Dar Lila rămăsese fermă în decizia ei de a-și ascunde sarcina. A o dezvălui în contextul unei evadări în Novis ar fi fost un joc periculos.

Până la urmă a plecat Matias, cu o cutie de aur pe care o transmutase Luc. Nimeni nu-și dorise asta, dar, când s-a uitat la el cum pleacă ceremonios, Helena a simțit cum o greutate veche i se ia de pe inimă văzându-l plecat.

Abia trecuse Matias granița, când Rezistența s-a pregătit de luptă.

Era sinucidere curată. N-aveau soldați și resurse nici pe departe suficiente. Grupuri de scurmători au intrat în ruine, încercând să recupereze arme și armuri. Era strict interzis să aducă înapoi morții. Cei care muriseră în zona cu praf trebuiau lăsați până când avea să se poată desfășura în siguranță ceremonia de mistuire. Oricine voia putea să lupte: alchimist sau nu, adult sau nu, bărbat sau nu. Nu era timp să antreneze pe nimeni. N-aveau nici măcar arme pentru ei. Erau băieți și fete care exersau cu bețe, încercând să-și facă praștii. Fără armuri, pentru că nu existau mărimile lor. La vederea lor, Helenei i se făcea rău. Erau carne de tun. Aveau să fie măcelăriți în câteva minute.

Dar preferau asta decât să folosească necromanția. Acest asalt sortit eșecului se baza pe un miracol, pe convingerea că vor fi răsplătiți dacă riscă totul. Glorie, binecuvântări și eternitate pentru cei care credeau. Așa cum Sol îl binecuvântase pe Orion.

Dar acum nu mai era Ilva ca să creeze un miracol.

— Vreau să construiesc o bombă, a spus Helena, intrând în biroul lui Crowther în miez de noapte și găsindu-l acolo treaz.

Era mereu treaz. Fața lui deja îngustă devenise scheletică. Părea de optzeci de ani, dar știa că n-are nici măcar cincizeci.

— Nu știam că explozibilii fac parte din domeniul tău de competență, a spus el cu un dispreț sec.

Helena s-a așezat fără invitație. Crowther a oftat.

Ea crezuse cândva că Ferron îi solicitase la maximum intensitatea conflictului interior, dar Crowther era cu totul altă categorie. Helena nu mai urâse și nu mai avusese nevoie de cineva vreodată atât de mult. El era singurul mijloc prin care ea putea face ceva semnificativ, singurul membru al Flăcării Eterne care o asculta măcar puțin. Dar obediența ei era ca un cuțit pe care i-l ținea lui Kaine la beregată.

Vânătoarea de spioni în rândul Nemuritorilor se intensificase. Toți ceilalți informatori ai lor dispăruseră fără urmă. Riscul de a-l folosi pe Kaine sau chiar informațiile pe care le trimitea devenise prea mare.

— Îl ajutam pe Luc la bazele piromanției. Cunosc aspectele tehnice ale procesului de incendiere. Regulile se aplică cu sau fără rezonanță, a spus ea.

Crowther a ridicat o sprânceană și degetele de la mâna stângă i-au tremurat. Inelele de aprindere i s-au atins ușor.

— Mă gândesc la asta de ceva vreme... a continuat ea cu un nod în gât. O să utilizăm obsidianul la fel cum au detonat Nemuritorii bomba de nuliu. Putem folosi și nuliu.

— Obsidianul nu se topește în explozie?

— Nu. Shiseo are experiență cu pirotehnica; în Est se folosește la sărbători. Împreună avem suficiente cunoștințe tehnice. Dac-o construim corect, putem valorifica forța explozivă, dar limita căldura. Nu va fi nici măcar aproape de amploarea bombardamentului lor, dar nici n-avem nevoie să fie.

— Ești remarcabil de încrezătoare pentru cineva care are doar un atestat de bază în Alchimie.

Helena a strâns din dinți, dar a continuat.

— Avem multe resturi de obsidian. Dacă lovim o muchie de obsidian, se desprind multe cioburi și bucăți prea subțiri sau mici pentru uz. Astea sunt tot ce-mi trebuie, deci n-o să diminueze producția. A scos un teanc de hârtii pliate. Avem nevoie ca toate componentele să fie turnate în cuptorul Athanor.

Crowther a aruncat o privire peste schițe.

— Nu pot face promisiuni. Dar... a spus el cu un oftat. Presupun că ar putea fi de folos.

HELENA ERA DISPERATĂ ȘI TOTODATĂ îngrozită de ce urma să se întâmple. Dacă atacul ar avea succes, dacă bomba ar fi suficientă ca să-l slăbească pe Morrough, Luc ar putea oare să-l omoare? Dacă l-ar omorî, ce s-ar întâmpla cu Ferron?

Când dormea, avea coșmaruri nesfârșite în care scurma prin cadavrul lui Morrough în întuneric, cu mâinile goale și brațele acoperite de sângele lui. Îi smulgea oasele, încercând disperată să găsească bucata care-l ținea în viață pe Kaine. În visele ei, Luc se apropia mereu de ea ca un soare răsărind. Helena îl implora de mai mult timp, încerca să-i explice, dar Luc nu auzea niciodată. De fiecare dată ardea și ea.

În lumina rece a zilei, Helena știa că n-ar fi fost așa. Ea ar fi fost în Sediu, la spital. N-ar fi aflat nimic până nu era deja prea târziu.

În fiecare zi se întreba dacă nu cumva lucrează spre propria pieire și spre distrugerea lui Kaine.

După cât de prost reacționase el la simpla implicare a Helenei în efortul de război, ea nu i-a mai spus nimic despre bombă. Nu i-a fost greu s-o ascundă; el era atât de ocupat cu ambasadorul, încât abia aveau timp să facă altceva decât să-și transmită informații urgente.

Abia când ea și Shiseo au terminat toate componentele, Helena a urcat pe acoperiș și l-a chemat. A trebuit să aștepte mult timp. Când a sosit, era îmbrăcat în uniformă oficială, impecabil și rafinat.

— Nu pot să stau, i-a spus. Ce s-a întâmplat?

— Avem o armă nouă, a spus Helena repede. Există un moment sau un loc unde vor fi mulți Nemuritori? Undeva unde să nu fii tu. Poate fi pusă cu până la două zile înainte.

Kaine s-a încruntat.

— O bombă?

Helena a încuviințat tensionat.

— Obsidian?

— Și nuliu, deci trebuie să stai departe.

El a dat din cap și a privit-o direct în ochi.

— Sper că n-o construiesc în Sediu.

Ea a scuturat din cap.

— Nu. E în alt loc.

Kaine a oftat ușurat.

— Cel puțin Rezistența tratează atacul ăsta final cu seriozitate. Trupele hevgossiene vor trece granița de vest săptămâna asta, dar mâine sosesc mai mulți militocrați și oficiali. Poimâine-seară o să aibă loc un banchet de bun-venit pentru ei. O să participe majoritatea Nemuritorilor; chiar și Morrough poate, pentru scurt timp.

Ea a dat din cap. Era un prilej bun.

— Poți s-o plasezi fără să stârnești suspiciuni? Și apoi să pleci?

Ochii lui s-au înmuiat.

— Nimeni nu se uită atent la necroservi. Toți presupun că oricine îi folosește trebuie să fie de partea lor. Dacă le smulg vitalitatea, pot să preiau necroservii altcuiva și să-i trimit pe ei s-o livreze. N-o să fie ușor să se descopere că eu am făcut-o.

— Și tu n-ai să fii acolo? Când o să explodeze?... l-a întrebat ea, temându-se că el evită întrebarea.

Cum stăteau acolo amândoi, păreau din două lumi complet diferite. El era curat și impecabil, îmbrăcat într-o uniformă croită de comandă, purând rânduri de medalii complicate, în timp ce ea avea niște haine bărbătești anonime, ponosite și spălate până se destrămau.

— Cât de departe trebuie să fiu?

— Destul de departe ca să nu inhalezi. O să fie cioburi minuscule în er. Nu știm ce efect o să aibă. Ar trebui să fii departe.

— O să-mi fac de lucru la vremea aia. Ambasadorului îi place să dea ătăi de cap. Sunt sigur că pot să-l conving să vrea ceva nerezonabil, undeva eparte.

Ea a dat din cap.

— Să lipsești mult! Îți aduc bomba mâine-seară.

— Nu! Glasul lui a răsunat ca un bici și toată blândețea din el a dispărut. Crowther nu trimite bomba prin tine.

Ea a scuturat din cap.

— N-o să se activeze până când componentele nu sunt asamblate și există un cronometru. N-o să mă arunce în aer dacă o car, a spus ea. Nu poți s-o asamblezi singur, dacă nu știi cum să pui piesele împreună.

— Nu-mi pasă. Spune-i lui Crowther să găsească altă cale!

Kaine pălise la față și de sub piele i se ridica strălucirea aceea inumană.

— Dar dacă nu vin, a spus ea gata să apeleze la orice, numai să-l facă să coopereze, asta înseamnă că n-o să te mai văd până... până după.

El n-a ezitat.

— Atunci ne vedem după. Trimite pe altcineva!

Helenei i s-a tăiat respirația.

— Kaine...

El a privit-o cu furie.

— Te-am găsit după un bombardament. A trebuit să mă uit cum te taie ca să-ți scoată fragmentele de nuliu. Pe masa de operație ai fost de nu știu câte ori la un pas de moarte. Dac-ai fi fost un centimetru mai aproape de explozie, așchiile ți-ar fi trecut prin inimă. Vrei să pun o bombă. Foarte bine, o pun, dar tu n-ai să te atingi de ea. Ne-am înțeles?

Ea a înghițit amar, recunoscătoare că nu-i dăduse detalii care i-ar fi dezvăluit lui Kaine că ea lucrase la bombă.

— Bine. Dacă asta vrei.

S-a întors să plece. Avea extrem de multe de făcut. Să inventarieze, să termine bomba, să ajute la pregătirea spitalului. Fusese repartizată din nou la urgențe.

Kaine a tras-o spre el.

— Întoarce-te aici peste câteva ore!

Ea a scuturat din cap.

— Nu e momentul acum.

Kaine nu părea să mai țină minte că el e cel care nu putea să rămână. Nu voia să-i dea drumul. Ea și-a dorit ca totul să fi început mai devreme; pierduseră foarte mult timp.

— Bine, a spus, cedând până la urmă. Dar trebuie să pleci acum.

Kaine i-a dat drumul încet.

— O să te chem.

După ce i-a dat raportul lui Crowther, Helena s-a îndreptat spre laboratorul extern, unde ea și Shiseo își foloseau rezonanța în tandem ca să asambleze componentele finale. Construiseră bomba să fie cât mai compactă, dar tot era aproape de dimensiunea unui copil. Trebuia să fie plasată în centrul unei camere.

Bombele nu erau o noutate în domeniul alchimiei, dar fuseseră interzise aproape o sută de ani, după ce se hotărâse că sunt inumane. Însă interdicția

nu oprise fabricarea lor; Hevgoss era cunoscut pentru interesul față de astfel de tehnologii, pe care le considerea o contrapondere la alchimiști.

Manipulând cu pricepere aerul și flăcările, Luc ținea în vârful degetelor bombe incendiare. O mare parte din temele lui implicaseră diagrame și studii tehnice, aprofundând toate modurile în care focul putea fi manipulat și transformat în armă. Helena utilizase multe din aceste informații. Ideea era să creeze ceva care să provoace o explozie puternică fără să topească obsidianul. Shiseo o învățase o tehnică de topire a unui aliaj printr-o transmutație cu ajutorul a două diagrame. Era complicată și periculoasă. Cu toată stabilizarea rezonanței pe care o aduceau diagramele, Helena și-a ars de câteva ori buricele degetelor aproape până la os.

— Ești bine? a întrebat-o Shiseo.

Ea stătea așezată, încercând să-și regenereze rapid țesutul. Degetele o dureau atât de tare, încât abia își mai simțea rezonanța, dar anii de practică o ajutaseră să-și calmeze nervii vătămați și să-i regenereze natural. Mai târziu, urma să refacă stratul dermic, astfel încât să nu fie vizibil.

— Nu-i nimic, a reușit să spună ea în cele din urmă, clipind des și privindu-și mâinile, liniile care traversau degetele și palma.

S-a apăsat din obișnuință cu degetele pe stern, simțind mica adâncitură în os. Cicatricea se mai estompase, dar durerea unde se despicase osul rămânea.

— E gata?

Shiseo a pus cele două piese pe masa de lucru și ea le-a privit cu îndoială.

— Terminăm mâine, a spus Shiseo, uitându-se la ea. Mâinile tale trebuie să-și revină și ai nevoie de odihnă.

Ea i-a zâmbit slab.

— O să mă odihnesc diseară.

A RĂMAS OCUPATĂ PÂNĂ TÂRZIU în noapte, verificând din nou inventarul medical. Injecțiile ei de epinefrină aproape se terminaseră, dar nu exista nicio mențiune în niciun registru despre cine le luase. Helena a lăsat un bilet furios. Dacă Elain urma să conducă totul, putea măcar să impună respectarea regulilor. Împacheta un munte de bandaje sterilizate în suluri, când inelul i s-a încins.

Amaris abia dacă a aterizat; Kaine a luat-o de pe acoperiș și s-au înălțat. De îndată ce au ajuns înăuntru, el a lipit-o de perete și buzele lui flămânde le-au găsit pe ale ei. Helena l-a strâns tare. Avea degetele încă amorțite, dar aproape că nu simțea. Kaine și-a plimbat mâinile până i-a luat fața în ele. Și-a lipit fruntea de a ei și respirațiile li s-au amestecat o clipă înainte ca el s-o

sărute din nou și s-o tragă mai adânc înăuntru. Fiecare pas era grăbit. Niciodată n-aveau timp.

„Într-o zi", și-a promis ea, „o să-l iubesc într-o clipă care să nu fie furată".

— Ești bine? a întrebat-o el când au ajuns înăuntru, unde era destulă lumină ca s-o privească.

A întins mâna și ea a știut că, dac-ar fi atins-o, și-ar fi dat seama prin rezonanță că mâinile ei fuseseră recent rănite, așa că i-a prins mâna într-a ei, și-a împletit degetele cu ale lui și le-a strâns la piept.

— Da, a dat din cap. Acum sunt bine.

Kaine s-a uitat lung la ea și Helena a știut că arată obosită, slabă și foarte palidă din cauză că stătea mereu înăuntru, cu puțină lumină naturală. Bombardamentul distrusese majoritatea ferestrelor, iar cele câteva rămase fuseseră acoperite și sigilate, în caz că vântul aducea din nou nuliu spre Sediu.

— Ar fi trebuit să te chem mai devreme.

Kaine i-a mângâiat pomeții cu degetul mare.

Ea a scuturat din cap.

— N-ar fi meritat riscul. E periculos să zbori foarte aproape. Cineva te-ar putea lovi cu obsidian. A simțit un fior în corp numai rostind cuvintele cu voce tare. N-ar trebui să facem asta. E o prostie să riscăm.

Dintr-odată îi era greu să respire. Kaine și-a eliberat mâna și i-a luat capul între mâini, ca și cum ar fi încercat să-i liniștească mintea.

— Suntem în siguranță aici, a spus el.

Pentru moment. În clipa asta. Dar nu cu adevărat. Nu niciodată.

Ea a dat însă din cap, încercând să-l creadă, nevrând să otrăvească puținul timp care le rămăsese. S-a ridicat pe vârfuri, sărutându-l, trăgându-i brațele în jurul ei. „Fă să nu fie asta ultima oară!" N-a închis ochii. I-a ținut deschiși și l-a urmărit, încercând să observe fiecare amănunt. Voia să memoreze totul, felul cum îl simțea sub mâinile ei și pe piele, ca și cum detaliile ar fi putut face secretul real și durabil; ca și cum ar fi putut întipări totul în univers atât de profund, încât niciun război să nu-l poată șterge. Kaine a strâns-o apoi la piept. Și-a pus bărbia pe creștetul ei, desenându-i cu degetele pe piele.

— O să am grijă de tine. O să am mereu grijă de tine.

N-a spus-o cu voce tare, dar ea l-a auzit în mișcarea aerului, în felul în care i s-a mișcat bărbia când a rostit cuvintele din buze.

Helena sperase să doarmă, să trăiască o ultimă oră de pace, dar îi era prea frică. Când s-a ridicat în șezut, ochii lui argintii au devenit instantaneu prudenți. O clipă, ea nu i-a spus nimic, ținându-i mâna într-a ei și studiindu-i chipul, acea latură a lui care-i aparținea doar ei. Și-a împletit degetele cu ale lui, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Kaine, a spus ea în cele din urmă, există o șansă... Sperăm că atacul ăsta va fi sfârșitul războiului. Dacă nu, nu știm... nu știm cât mai putem rezista.

Lui i-a tremurat mâna.

— Dacă nu e sfârșitul – Helena și-a mișcat brusc pieptul și a râs crispat, dar plângând în același timp –, atunci vom continua să luptăm. Dar dacă este... nu știu ce o să se întâmple cu tine. Îmi pare rău, a spus ea, coborând privirea. Am încercat să găsesc o cale... n-am reușit să descopăr...

— E în regulă, a spus el.

Ea a scuturat din cap.

— Poate dacă Morrough e ucis, sufletul tău o să se întoarcă la tine. Nu știm dacă n-o să se întâmple asta. E o șansă. Sau poate Piatra ar fi suficientă pentru...

Își agăța speranța de asta și amândoi știau.

— Ar putea, a insistat ea, strângându-l de mână. Deci, dacă se întâmplă, dacă ești bine când se termină, trebuie să fugi. În regulă? Pleacă cât poți de repede! Nu te lăsa prins!

El a mijit ochii.

— Tu unde ai să fii?

Helena a plecat capul, jucându-se cu inelul de pe mâna lui. Trecuse foarte mult timp de când nu-și mai văzuse propriul inel.

— Mă știi, o să fiu la spital. O să fie mulți răniți, așa că n-aș fi gata mediat... așa că pleacă doar tu, iar eu o să ajung după.

El a râs disprețuitor.

— Dacă supraviețuiesc, nu plec nicăieri fără tine.

Helena și-a dus degetele la buzele lui. L-a întrerupt.

— Nu. Nu poți risca să fii prins.

Kaine i-a dat degetele laoparte, dar ea nu i-a dat voie s-o întrerupă. Se gândise de multe ori la asta, iar șansele ca Crowther s-o lase să scape fără să plătească pentru că folosise necromanția erau mici. Dacă avea noroc, avea doar să fie exclusă din Flacăra Eternă. Ar fi fost soluția cea mai rapidă și liniștită, dar chiar și asta putea dura săptămâni sau luni.

— Du-te spre sud, spre mare! Când o să pot, o să vin și eu. Am să te caut și o să fie exact cum am spus... o să dispărem.

Ochii lui s-au îngustat.

— Și cât crezi că aș sta să te aștept?

Helena a coborât privirea.

— Nu știu. Poate... o să dureze ceva.

— De ce?

— Pentru că... o să se întâmple multe după ce se va sfârși. Dar sunt sigură că, după ce totul se va încheia, ei o să prefere să dispar pur și simplu, așa că atunci am să vin să te caut. Bine? Cred că ar fi bine așa. Pentru tine. S-ar putea să-ți dai seama că vrei și alte lucruri când o să ai ocazia să alegi cu adevărat...

Kaine i-a pus degetele pe după gât. A tras-o aproape până când fețele lor erau cât pe ce să se atingă.

— Ești a mea, i-a spus peste buzele ei. A mea. Ai jurat. Rezistența ta mi te-a vândut. Nu plec nicăieri fără tine. Și dacă se atinge cineva de tine, nemuritor sau nu, o să-l omor.

N-a așteptat niciun răspuns; a sărutat-o ca și cum buzele lui ar fi lăsat o pecete pe ale ei.

SHISEO ERA SINGURUL CARE AR fi putut să transporte bomba. El și Helena acoperiseră întreaga suprafață exterioară cu un strat fin de mo'lian'shi, pe care Shiseo îl extrăsese din praful de nuliu. Apoi o acoperiseră cu elixirul de oglindire al Helenei. Shiseo se jucase cu compoziția și reușise s-o facă aplicabilă pe suprafețe mai mari. Odată asamblată complet, ar fi fost greu de observat, iar inerția exterioară ar fi făcut-o invizibilă pentru oricine căuta prin rezonanță. Când au terminat, Helena și-a scos inelul și l-a studiat. Oglindirea se ștergea. Dacă era arestată, ar fi fost percheziționată și orice metal ar fi fost îndepărtat. Inclusiv inelul lui Kaine.

— Mo'lian'shi ar interfera cu o corespondență? l-a întrebat.

Shiseo a studiat inelul pe jumătate vizibil.

— Dacă lași o mică porțiune expusă, probabil că ai putea să-l folosești în continuare, a spus și s-a uitat la ea cu înțelegere. Asta o să-l țină ascuns dacă te percheziționează cineva cu ajutorul rezonanței – afară de cazul când e foarte minuțios.

Era tot ce Helena avea nevoie să știe. Murmurând o scuză către Kaine pentru arsura pe care urma s-o primească, a acoperit tot inelul, mai puțin o secțiune. Odată ce s-a răcit, Helena și-a scufundat inelul în elixirul de oglindire, reîmprospătând camuflajul și privind cum dispare metalul.

ÎN TIMP CE SHISEO LIVRA bomba, Helena s-a dus să verifice cum se simte Lila. Dacă spitalul se umplea de răniți, avea să treacă ceva vreme până când s-ar fi putut întoarce s-o mai vadă. Umflătura dintre șoldurile ei devenise imposibil de trecut cu vederea, dar Lila era aproape isterică de păreri de rău, punându-și pentru prima dată întrebări cu privire la decizia ei. Își rosese toate unghiile până la carne.

— Nu-mi vine să cred că bătălia finală are loc acum, a spus ea privind luptătorii care se mișcau dedesubt. Ar trebui să fiu acolo.

— Nu e ca și cum ai fi știut, a spus Helena obosită.

Era prea târziu ca Lila să-și mai schimbe părerea.

— Crezi că asta o să fie tot? a întrebat Lila. Avem șanse bune?

— Cât se poate de bune, a spus Helena.

Indiferent că pierdeau sau câștigau, ea nu mai simțea decât groază, dar totul trebuia să se termine acum. Nu putea continua.

— E treaz, a spus Lila, întinzându-și mâna spre cea a Helenei. Vino să-l simți! Chiar aici.

I-a luat mâna și i-a lipit-o pe burtă, chiar deasupra osului iliac. A urmat o pauză, apoi Helena a simțit un fior ciudat sub palmă, fără a folosi rezonanța.

— Simți? a întrebat-o Lila.

Ea a încuviințat, lăsându-și rezonanța să se răspândească prin Lila până la copil. Bătăile inimii erau rapide, ca fâlfâitul aripilor unei păsări. Nu mai lovea cu picioarele.

— Cred că doarme acum, a spus Lila.

Helena încă nu știa de unde are Lila convingerea că bebelușul e băiat, dar îl numise Apollo și-i spunea Pol.

— Ar trebui să-l simți noaptea; cred că face tumbe. Își ridică picioarele până la coastele mele.

— Nu-mi pot imagina de unde moștenește genele astea de sportiv rebel, a spus Helena cu voce uscată, trăgându-și mâna.

— O să aibă parte de toată distracția pe care noi am pierdut-o, a spus Lila, lăsând cămașa să-i cadă peste burtă. Știi, cred că aș fi fericită să fie un copil născut pe timp de pace. Pariu c-o să fie mulți copii în următorii ani. Toți o să studieze la Institut împreună, ca noi. Crezi c-o să ai vreodată copii?

Helena a scuturat din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— S-ar putea să-ți schimbi părerea într-o zi, a spus Lila, ca și cum ar vrut s-o convingă. Trebuie doar să găsești pe cineva potrivit pentru tine. Ai o mamă bună.

— Sunt tămăduitoare; noi nu facem asemenea lucruri, a spus Helena.

— Dar ai devenit tămăduitoare doar din cauza războiului. Nimeni n-o a se aștepte să continui după ce se termină.

Chiar dacă era excepțională și înțelegea locul periculos pe care *ea* îl ocupa, Lila parcă nu-și dădea seama că majoritatea oamenilor n-avuseseră iciodată șansele de care beneficiase ea, fie prin naștere, fie datorită abilități-or. Lila era un talent unic, cu frumusețe pe măsură și cu un nume cu secole de moștenire în spate. Regulile nu se schimbau pentru nimeni altcineva. Mai ales pentru Helena.

Helena a schimbat subiectul.

— Chiar cred că ar trebui să-i spui lui Luc. Ar trebui să știe înainte să înceapă lupta. Așa, dacă ceva merge prost, Flacăra Eternă o să înțeleagă importanța de a te scoate în siguranță.

Lila a tăcut un moment surprinzător de lung.

— Știe deja, a spus Lila până la urmă în șoaptă, ferindu-și privirea de a Helenei.

— Poftim?

— A intrat pe fereastră când am fost plasată prima dată în carantină. A fost atât de îngrijorat, încât i-am spus adevărul. A zis că, dacă lumea ar afla, m-ar trimite în Novis. El are nevoie de mine, așa că am insistat că vreau să fie secret. M-a pus să promit că nu spun nimănui.

Helena a rămas câteva momente fără grai.

— A știut tot timpul? Că ești însărcinată și eu sunt cea care are grijă de tine?

Dacă Luc știa și îngăduia asta, de ce se opunea atât s-o lase să-l tămăduiască pe Titus? N-avea sens.

Lila s-a înroșit.

— Scuze! Am vrut să-ți spun, dar nu voiam să-l supăr. Încă nu se simte bine.

— Trebuie să plec, a spus Helena, ridicându-se șovăielnic.

Lila a încercat s-o oprească, blocând ușa.

— Nu! Ești furioasă, simt asta. Te rog, dă-mi voie să-ți explic!

Helena s-a uitat lung la ea. Lila semăna foarte mult cu tatăl ei, dar turnată în tipar feminin: înălțimea, părul palid și ochii albaștri, chiar și cicatricea de pe o parte a capului.

— N-am nevoie de explicații de la tine, a spus Helena. Trebuie să vorbesc cu el.

L-a căutat pe Luc peste tot. Cei pe care-i întreba îi dădeau informații contradictorii: e într-o ședință, doarme, e în curtea principală, e la cantină. Oriunde se ducea, Luc era mereu cu câteva minute înaintea ei. În sfârșit, i-a dat de urmă la spital, dar se afla într-o rezervă, sub pază și fără acces la vizitatori.

A rămas să aștepte și, până la urmă, Elain a ieșit purtând o tavă cu mai multe seringi și flacoane goale și o tensiune între sprâncene.

— Trebuie să-l văd pe Luc, a spus Helena.

Elain s-a speriat la vederea ei.

— Se odihnește.

Helena s-a uitat la tavă și Elain a încercat s-o întoarcă din câmpul ei vizual.

— De ce-i dai toate astea? a întrebat-o Helena, trecând rapid cu ochii de la un flacon la altul. N-ar trebui combinate și e prea tânăr ca să aibă nevoie chiar și de jumătate dintre ele. Helena a apucat o seringă cu scrisul ei pe ea. Și astea... astea sunt doar pentru urgențe grave. Dacă le folosești prea mult, ai să-i provoci insuficiență cardiacă. Cine a aprobat asta?

Ochii lui Elain s-au aprins de indignare.

— Sunt tămăduitoarea lui.

CAPITOLUL 63

Augustus 1787

A DOUA ZI TIMPUL S-A SCURS CU ÎNCETINITORUL. Sediul a fost evacuat, iar soldații, trimiși în alte părți. Helena n-a avut timp și nici ocazia să vorbească cu Luc înainte ca el să plece. A rămas într-un salon pregătit al spitalului, alături de toate celelalte tămăduitoare și de personalul medical, așteptând vești și răniți. Acele ceasului arătau că bomba trebuia să fi explodat deja, dar nu se auzise niciun zgomot, niciun cutremur cauzat de explozie. Niciun semn că ar fi început ceva. Sigur, era o bombă mai mică, menită să fie detonată într-un spațiu închis. Era foarte probabil ca Helena să n-o simtă, iar luptele aveau să se ducă mai ales pe Insula de Vest.

Faptul că știa toate astea nu făcea așteptarea mai ușoară. După atâția ani, simțea că războiul se apropie de final și se îngrozea de aproape orice posibil deznodământ.

Poate avea să se termine, ei aveau să câștige și totul avea să fie bine, dar Kaine avea să dispară după aceea, iar ea n-avea să știe dacă e mort sau viu, prins sub dărâmături sau fugind undeva, departe. Nu i-ar fi rămas decât să-l caute până afla.

Fiecare ticăit al ceasului o făcea să tresară. Infirmierele, sanitarii și tămăduitoarele vorbeau între ei, dar Helena stătea nemișcată, cu coastele încleștându-i plămânii. „Ai făcut o greșeală. Ai construit greșit bomba. Kaine a fost prins când o punea și acum e torturat, iar tu nici măcar nu știi. Toată lumea o să moară și e numai vina ta." Vârfurile degetelor și brațele începeau s-o furnice, amorțindu-i.

Canaturile ușii s-au izbit de perete. S-a produs atâta învălmășeală, încât Helena nu și-a dat seama cine intrase, dar a auzit țipete: avusese loc

o explozie pe Insula de Vest. Rezistența atacase. A stat clătinându-se pe picioare, încercând să simtă ceva, dar nu simțea în continuare decât un gol.

Inelul ei a radiat căldură. O singură dată.

S-a uitat în jos, la mâna ei, la inelul care abia se mai vedea, și i s-au muiat genunchii. S-a lăsat la podea și a izbucnit în plâns, cu pieptul sfâșiat de durere. În jurul ei se auzeau voci, dar nu putea să le urmărească. Nu putea decât să încerce să respire, dar plămânii refuzau să i se deschidă. O mână caldă a luat-o de cot și a tras-o în picioare.

— Hai să ne așezăm un minut! a spus sora Pace, trecându-i un braț pe după umeri și conducând-o spre micul ei birou din magazie. Elain te poate chema dacă e adus cineva.

A împins-o ușor pe un scaun. Helena s-a lăsat condusă, rămânând așezată, cu ochii închiși. S-a apăsat pe piept, pipăindu-și cicatricile prin haine, silindu-și bătăile inimii să se liniștească. Când în sfârșit a deschis ochii, a văzut că sora Pace o privește atent.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o.

Helena a clătinat din cap.

— Nimic. Sunt doar obosită.

Chipul sorei-șefe se încreți tot.

— Știi, Helena, se spune că vine un moment când Tributul crește exponențial.

Helena a ridicat din umeri.

— Se spun multe despre tămăduitori. Cred că nici jumătate dintre ele nu sunt adevărate.

— Poate, dar mă îndoiesc că cineva a tămăduit vreodată atât de mult și de intens cum ai făcut-o tu. Nu ești bine de multă vreme. Crezi că nu mi-am dat seama de ce ai început să-ți completezi tratamentele cu toate întăritoarele și injecțiile alea? Ucenicele tale abia știu să tămăduiască fără ele, dar tu ai lucrat singură ani întregi. E posibil să-ți riști ani din viață de fiecare dată când...

— Nu cred că e atât de... a spus Helena, ducând absent mâna la talisman, dar nu mai era de mult acolo.

Sora Pace a clătinat din cap; pe fața ei lată era întipărită îngrijorarea.

— E din cauza nuliului? Vedem o mulțime de efecte secundare după bombardamente, iar dintre supraviețuitori, tu ai fost unul dintre cei mai expuși. Asta nemaivorbind de rana ta de atunci. A urmat înainte ca Helena să poată scutura din cap: Aici suntem ca orbii, n-avem habar de efectele pe termen lung. Cred că febra cerebrală a lui Luc e un simptom al reziduurilor de nuliu din creier.

Helena s-a uitat zăpăcită la ea.

— Luc are febră cerebrală?

Pace a oftat.

— Ai văzut cum era imediat după ce l-am salvat.

Helena a dat din cap.

— Credeam că i-a trecut.

— Încearcă s-o ascundă, nu vrea să îngrijoreze pe nimeni, dar uneori e atât de intensă, încât încă deliriază, se zgârie singur, nu lasă pe nimeni la el, nici măcar pe Sebastian, și țipă, de exemplu, „dă-l afară!". Elain trebuie să-l sedeze până-i trece, altfel se rănește singur.

Helena a avut senzația că de luni bune privește un puzzle dintr-o perspectivă greșită, iar acum dintr-odată îl vede clar.

— Spune „dă-l afară!"? a întrebat ea, cu o voce care părea să vină de undeva departe.

— De obicei, da.

Helena simțea că-i bubuie capul.

— Puteți... să-mi descrieți febra asta?

— L-am examinat doar de câteva ori, s-a încruntat sora Pace. Acum se ocupă Elain de el; cu ea e mai cooperant. Ea crede că are o inflamație cerebrală recurentă. Simptomele sunt delir și puls accelerat. Credeam că are legătură cu leziunile organelor interne, dar par să fie afecțiuni separate.

— Și opiul pentru ce e? a întrebat Helena.

Pace a oftat și și-a întors privirea.

— Febra pare să fie declanșată de o problemă la nervi. Dacă-l calmăm, nu mai e atât de severă. Am încercat de toate, dar inhalarea vaporilor e singurul lucru care o previne. Dacă ajunge să aiureze de tot, pot trece zile până când îi trece și are nevoie de tratament prelungit ca să se pună pe picioare.

— Asta nu face decât... să mascheze simptomele. Nu rezolvă nimic. Ar fi trebuit să-mi spuneți ce se întâmplă.

Nu se putea.

— Helena! a spus sora Pace cu fermitate. A fost examinat în mod repetat de mine, de Maier și de Elain. Nu există o cauză. E vorba de mintea lui. Nu putem decât să-i tratăm simptomele. A spus clar că nu vrea să fii implicată. De fiecare dată când pomeneam măcar numele tău, starea i se înrăutățea.

— Și nu v-ați întrebat niciodată de ce?

Sora s-a uitat la ea compătimitor.

— Nu cred că ai avut prea des de-a face cu febra cerebrală.

Helena a scuturat din cap. Sora Pace se înșela. Recent avusese foarte mult de-a face cu febra cerebrală. Știa exact ce o provoacă. Animanția.

Dar nu era singura dată când o întâlnise. Mai văzuse așa ceva. Exact simptomele pe care le descria Pace. Fierbințeala extraordinară, ca și cum mintea încerca să scoată ceva dinăuntrul ei arzându-l. Automutilarea, țipetele „dă-l afară!". Văzuse toate astea chiar înainte ca tatăl ei să fie ucis. La spitalul de campanie.

Dar Luc n-avea niciun talisman, așa cum avuseseră străinii aceia. Fusese verificat de mai multe ori. Ar fi fost descoperit.

... doar dacă talismanul nu fusese acoperit cu lumithiu, ceea ce l-ar fi făcut nedetectabil.

Morrough îl capturase, dar nu-l omorâse, iar ei crezuseră că asta era doar fiindcă ajunseseră la timp. Dar poate că, până la urmă, ajunseseră prea târziu.

Helena a sărit de pe scaun. Sora a întins mâna, încercând s-o oprească, dar ea a zbughit-o afară, străbătând în fugă spitalul până la centrul de comandă. Acolo nu era nimeni, doar un cadet care a ridicat privirea nervos și i-a spus că n-are autorizație să intre. Ea l-a fulgerat cu privirea.

— Știi unde e Crowther? Trebuie să vorbesc urgent cu el.

El a dat din cap, vizibil plictisit să păzească o cameră goală.

— Nu. L-a mai căutat cineva și mai devreme. Se pare că a dispărut noaptea trecută.

Era ilogic. Helena avea impresia că stă în mijlocul unei capcane din piese de domino. Le simțea cum cad în jurul ei. Tot mai aproape.

— Știi unde e batalionul lui Luc? l-a întrebat.

Băiatul a dat ochii peste cap și s-a îndreptat de spate.

— N-ai autorizație să...

Helena a privit harta de pe masă. În marea de albastru era înfipt un steag auriu. S-a întors și a plecat înainte ca soldatul să termine de vorbit. A fugit în laborator, apucând tot ce-i cădea în mână. Întâi, noul ei set de cuțite. Apoi vreo două cuțite de obsidian cu care făcuse experimente Shiseo. A dat iama în proviziile pentru tămăduire care-i rămăseseră. Chiar când strecura ultima sticluță în geanta supraîncărcată, a intrat Shiseo cu o cutie adusă din laboratorul extern. Era probabil singurul care ar fi acceptat o avertizare din partea ei fără să-i ceară vreo dovadă sau vreo explicație.

— Pleacă din Sediu! i-a spus Helena. Ia tot ce poți și întoarce-te în laboratorul extern! O să-ți dau semn când poți să vii înapoi în siguranță. Nu-ți pot explica acum, dar urmează să se întâmple ceva urât.

A intrat în biroul lui Crowther, dar era gol. Unde era? N-avea timp să caute. A luat-o spre ieșire.

A traversat insula pe jos. Știa de când zburase pe deasupra care părți sunt încă intacte și și-a dat seama că se îndreaptă în direcția corectă când aerul a început să miroasă a fum și a carne arsă. De câte ori întâlnea unități ale Rezistenței, cerea ultimele informații. Primea relatări contradictorii, dar i se povestea constant despre o mulțime de necroservi care muriseră, lăsând cartiere întregi apărate doar de câțiva aspiranți năuciți. Necroservii erau strânși grămezi și li se dădea foc, ca să nu poată fi recuperați și reanimați.

Auzind atâtea veşti bune, Helena a început să se îndoiască de ea însăşi. Oare era paranoică? Totul mergea foarte bine. Dar a refuzat să se întoarcă; trebuia să-l găsească pe Luc.

Dintr-o clădire a ieşit un comandant spătos, pe care l-a recunoscut vag din batalionul lui Luc.

— Marino, i-a rostit el numele neîncrezător.

— Trebuie să-l văd pe Luc, a spus ea, strângând atât de tare în buzunar un cuţit de obsidian, încât mânerul i-a intrat în piele.

— Nu e aici, e în luptă, i-a răspuns bărbatul.

Probabil arăta ca o nebună.

— Ştiu, dar e urgent. Până se întoarce, pot lucra cu personalul medical de pe teren.

Comandantul a părut derutat, dar nu s-a opus.

Pe front, tămăduirea n-avea nimic din caracterul organizat de la spital. Munca ei însemna în primul rând să împiedice pierderea de sânge prin oprirea hemoragiilor şi închiderea rănilor – şi asta doar la leziunile simple. Prioritare erau efectuarea intervenţiilor urgente şi trimiterea pacienţilor la Sediu pentru tratament complet.

Se credea că bombardamentul fusese fie un accident, fie un act de sabotaj. Nimeni nu-şi punea problema că Rezistenţa ar fi putut detona o bombă. Oamenii spuneau că au început miracolele. Zeii erau de partea lor. Deja vorbeau de Ziua Victoriei. Aveau să recucerească tot oraşul.

Numărul răniţilor care veneau din luptă a scăzut considerabil, pentru că batalionul înaintase atât de mult pe Insula de Vest, încât nimeni nu mai era adus înapoi.

Comandantul era la radio, vrând să ştie dacă trebuiau să se mute mai aproape de zona de luptă. Nu primiseră niciun fel de ordin dacă să înainteze sau nu. Operaţiunile erau coordonate acum dintr-o clădire veche aflată la un nivel intermediar al oraşului, cu ziduri solide şi ferestre mici. Era un loc bun pentru retragere şi destul de uşor de apărat. Aerul dinăuntru devenise sufocant, încălzit de atâtea trupuri şi de agitaţie. Camionul medical plecase spre spital şi încă nu se întorsese.

Helena închidea o tăietură adâncă de pe interiorul unei coapse, când cineva a strigat afară:

— Au luat Sediul!

Toţi au ridicat privirile, uitându-se derutaţi unii la alţii.

Şoferul camionului a intrat împleticindu-se, gâfâind, cu o rană sângerândă la cap.

— Nemuritorii au cucerit Sediul!

O clipă, nimeni n-a spus nimic, sub impactul undei de şoc. În toţi anii de până atunci, Sediul nu fusese niciodată atins de inamic. Existau o mulţime de măsuri de protecţie. Era cel mai securizat loc din tot oraşul.

Apoi toți au părut să revină brusc la viață. S-a iscat o zarvă de voci furioase, toată lumea s-a năpustit asupra șoferului, cerând informații. Helena s-a împins prin mulțime și i-a verificat rana de la cap. Avea o zgârietură urâtă și mâinile îi erau zdrelite.

— Am trecut prin toate punctele de control, a spus el, lăsând-o pe Helena să-i încline capul și să-i închidă rana. Le-am arătat actele, m-au lăsat să trec. Totul era... normal. Când am parcat la spital, se descărcau pacienții. Șoferul s-a șters pe frunte, mânjindu-și fața cu sânge. Dar era tăcere. Prea mare tăcere. Pe mine mă apucă tremuriciu' când e prea multă liniște. Prefer să vorbesc, pricepi? L-am întrebat ceva pe un paznic, nimic. Credeam că tot sângele ăla de pe ei e de la căratul răniților. L-am mai întrebat ceva. Au venit spre mine. Atunci mi-am dat seama. Toți erau cenușii. Abia omorâți, calzi încă. M-am urcat și-am plecat... am trecut peste câțiva, nici nu m-am uitat. La primul punct de control, am încercat să raportez, dar nici ei nu vorbeau. Bariera era ridicată, așa că am fugit. Nu știam unde să mă duc, așa că m-am întors.

S-a lăsat o tăcere groasă s-o tai cu cuțitul; toți încercau să asimileze știrea. Era dincolo de orice închipuire. Nemuritorii ar fi avut nevoie de informații extinse despre protocoalele lor de securitate ca să-i infiltreze, de un spion cu acces privilegiat și de cunoștințe din interior ca să creeze necroservi cu instrucțiunile potrivite. Cum se putuse întâmpla așa ceva? Fără nicio veste? Niciun semnal de alarmă?

Comandantul a încercat să contacteze Sediul prin radio, dar nu se auzeau decât paraziți.

— Semnalizați oricui puteți, fără să declanșați alarme! Tu, tu și tu, a spus comandantul, arătând spre câțiva bărbați. Mergeți să verificați cel mai apropiat punct de control!

Doar doi dintre ei s-au mai întors.

— Toți erau morți, a spus unul cu o mână la burtă, de unde sângele i se prelingea printre degete. Ne așteptau.

Comandantul a trimis pe oricine putea duce un mesaj să intercepteze și să recheme orice unitate sau camion pe care le-ar fi întâlnit, apoi s-a așezat apoi la aparatul de radio și a început să turuie în jargon militar pe o frecvență după alta, certându-se furios cu toți cei care răspundeau, fiindcă nimeni nu voia să creadă raportul.

Ușa s-a izbit de perete și înăuntru a intrat Luc, cu Sebastian la doar câțiva pași după el, încercând să-și ascundă șchiopătatul, și cu restul batalionului îngrămădit în spatele lor. Avea chipul palid, brăzdat de sânge și de fum. Deși părea scheletic, ochii îi ardeau albastru-aprins, febrili, dar, în loc să-l salute pe comandant, privirea i s-a îndreptat imediat asupra Helenei.

— Ce cauți aici? a spus el.

Ea s-a ridicat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Luc. Urgent.

El a clipit și s-a întors în sfârșit spre comandant.

— Cine a lăsat-o să intre aici?

Înainte ca cineva să răspundă, Helena a vorbit din nou.

— E vorba de Lila, a spus ea.

Cuvintele au funcționat ca o vrajă. Atenția lui Luc s-a fixat brusc asupra ei, capul i s-a lăsat între umeri și privirea lui a înconjurat scurt încăperea.

— Bine, a spus după o clipă. Hai să vorbim! Sebastian, pregătește-i pe toți de plecare! Recucerim Sediul.

— Nu, adu-l și pe el, o să-l tămăduiesc în timp ce vorbim, a spus Helena. Economisim timp.

Luc a privit-o cu prudență, dar a dat din cap. Părea extrem de familiar și totuși... era ceva în neregulă cu el.

„Ar fi trebuit să știi. Ar fi trebuit să observi."

Luc s-a întors spre comandant, care părea pierdut.

— Ia-i pe toți cei care pot lupta și porniți înapoi spre Sediu! Eu și Sebastian venim după voi.

Mai în adâncul depozitului se aflau încăperi care făceau legătura cu clădirea alăturată și, în timp ce mergeau într-acolo, Helena și-a strecurat la spate, în betelia fustei, unul dintre cuțitele de obsidian, ascunzându-l sub vachetă.

Sebastian avea coastele fisurate și o tăietură adâncă la picior, acolo unde un cuțit străpunsese un punct slab al armurii. Helena i-a dat unul dintre ultimele flacoane cu medicament care să ajute țesuturile și sângele pe care urma să le regenereze. Înainte ca ea să-l poată opri, el și-a desfăcut pieptarul armurii și a început să și-l scoată.

— Ce e cu Lila? a întrebat Luc imediat ce ușa s-a închis și au rămas doar ei trei.

— Nimic, a spus Helena. E bine.

Chipul lui Luc s-a luminat de furie.

— Doar că nu-mi dădusem seama că știi de copil, a spus Helena, privindu-l în ochi.

Sebastian a tresărit.

— Ce copil?

Luc s-a încordat încât armura i-a trosnit, dar expresia i-a rămas stăpânită. Nici măcar nu s-a uitat la Sebastian.

— Ce copil? a întrebat din nou Sebastian.

— De-asta ai venit? a întrebat-o Luc și ochii lui albaștri au căpătat o strălucire rece. Din cauza asta?

Inima Helenei bătea atât de repede, încât o simțea ca pe o tobă în piept.

— Nu. Am venit pentru că nu înțeleg de ce nu m-ai lăsat să-l tămăduiesc pe Titus, dar m-ai lăsat să am grijă de moștenitorul tău.

— Luc, ce-ai făcut? a întrebat Sebastian.

Luc și-a ignorat paladinul; nu-și desprindea privirea de Helena.

— Lila se poate proteja singură. Lui Titus i-ai făcut destule.

Helenei i s-a pus un nod în gât, dar atunci a știut: acesta nu era Luc.

Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, dar se temuse atâta timp că el o va respinge, îngrozită de inevitabila ruptură, încât n-o pusese niciodată la îndoială.

Și-a ferit privirea.

— Eram într-unul din spitalele de campanie în timpul masacrului. Când strigoii s-au infiltrat folosind trupuri vii. Se pare că un trup viu nu acceptă un alt suflet; e ca o infecție pe care corpul încearcă s-o ardă ca s-o elimine. De asta s-au îmbolnăvit atunci de febră cerebrală, de-asta țipau și se zgâriau singuri, spunând „dă-l afară!" până mureau. A tras aer adânc în piept, terminând de tămăduit piciorul lui Sebastian. Știi pe cineva care suferă de asemenea febră, Luc?

Sebastian încremenise.

Luc a clătinat din cap.

— Nu pot să spun că știu.

Vorbise calm, dar în aer era o presiune crescândă.

Helena a găsit fisurile din coastele lui Sebastian.

— Te-ai predat ca s-o salvezi pe Lila. Știai c-o să te coste totul, dar te-ai predat oricum. Mi-ai spus că ai ales-o paladin pentru c-o voiai lângă tine, ca să ai o șansă s-o aperi, deși știai că n-ar trebui. Știu cât de distrus ai fost de fiecare dată când a fost rănită. N-ai vrut nici măcar s-o mai declar aptă pentru luptă după ce și-a pierdut piciorul. Helena tot căuta o urmă din omul pe care-l cunoștea. Acum e mama copilului tău și, în loc s-o duci la loc sigur, o ții izolată de luni întregi. Iar în clipa asta, când ai toate motivele să crezi că a fost prinsă și că ar fi printre primele ucise, în loc să alergi spre ea, ești aici, cu mine. Luc n-ar fi făcut asta niciodată.

— Luc, ce-ai făcut?

Sebastian îl privea îngrozit.

— Cine ești? a întrebat Helena.

A fost ca și cum ar fi văzut trăgându-se o cortină.

De unde până atunci avusese sub ochi expresia și atributele lui Luc dintotdeauna, în clipa următoare el a oftat și a părut să dispară undeva adânc sub propria piele.

— Deci, a spus el și le-a rânjit amândurora, cu o grimasă ca o tăietură în gât. Credeam c-o să vă prindeți acum câteva luni, dar sunteți toți niște proști când vine vorba de neamul Holdfast.

Sebastian tremura sub degetele Helenei în timp ce stăteau amândoi și se uitau la ființa din fața lor.

Helena și-a strecurat mâna la spate.

— Cine ești? a întrebat din nou.

— Am avut atâtea nume, încât nici nu mi le mai amintesc pe toate, a spus ființa din trupul lui Luc. Odată, demult, fratele meu îmi spunea Cetus.

Helena a căscat ochii.

— Cetus?

El a încuviințat, dar ea a scuturat din cap. Asta l-ar fi făcut mai bătrân decât Paladia, mai bătrân decât familia Holdfast, mai bătrân decât Primul Război cu Necromanția. Nimeni nu putea trăi așa mult. Cetus era o invenție, secole de alchimiști care scriseseră sub pseudonim. Nu o persoană.

Trebuia să fie o minciună, o încercare de a o deruta.

— L-am verificat pe Luc, a spus ea, încercând să-și păstreze vocea calmă. N-avea niciun talisman. Cum se poate?

„Cetus" a înclinat capul într-o parte, încât gâtul lui Luc a pocnit, ca și cum trupul lui ar fi fost armură care nu i se potrivea.

— Eu și fratele meu ne-am născut împletiți. Am venit pe lume uniți într-unul când am ieșit din pântecul mamei. O secătuiserăm din interior și focul rugului ei ne-a lins pielea, însemnându-ne din naștere. „Copii blestemați", ni se spunea – când ne chemau în vreun fel. Sângele nostru comun dăinuie de secole și acum suntem din nou unul, așa cum ar fi trebuit să fim mereu.

A făcut un gest spre sine.

— Ești... rudă cu Luc? a spus Helena, nevenindu-i să creadă.

Zâmbetul i-a tăiat din nou fața lui Luc.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe Orion. Avea un fel foarte special de a fi. Oamenii venerau pământul pe care pășea. Te fermeca doar cu o privire. El ne-a găsit protectori, locuințe, fonduri pentru ca eu să-mi pot face Lucrarea, iar el să-și găsească public care să-l adore. Ar fi făcut orice ca să fie adorat și eu i-am arătat șiretlicurile ca să reușească. Aur și foc – și el credea că asta ne-ar fi de ajuns; puteam să ne cumpărăm un regat. Cetus a făcut o mutră disprețuitoare. Dar eu aveam aspirații mai mari, a continuat el. Regii și regatele se nasc și mor. Eu și fratele meu eram făcuți pentru eternitate, eram zei. Eu n-aveam farmecul natural al fratelui meu, dar sunt un actor destul de bun. Orion atrăgea atâta atenție, încât majoritatea mă treceau cu vederea, așa că m-am prefăcut că sunt Orion și i-am convins pe câțiva dintre adepții lui să mi se alăture. Aveam nevoie de încredere, de genul de încredere pe care el o câștiga foarte ușor. Mi-era necesară pentru lucrarea mea și el beneficiase întotdeauna cel mai mult de ea, dar, când Orion a aflat ce făcusem, care era sursa noii mele puteri, m-a numit monstru și m-a părăsit. Știam că avea să se întoarcă după ce descoperem adevăratele secrete ale nemuririi. Când avea

să-și dea seama că oamenii nu sunt decât niște păpuși și să vadă ce-i ofeream eu, avea să mă implore să-l primesc înapoi.

— Tu erai Necromantul, a spus Helena, înțelegând adevărul. Cel care a construit cultul din Rivertide. După ce ai creat Piatra Cerurilor, l-ai chemat pe Orion aici, dar, când a văzut ce făcuseși, el a încercat să te omoare.

Pe fața lui Cetus a apărut o străfulgerare de furie.

— Paladinii ăia ai lui i-au otrăvit mintea. Dac-ar fi venit singur, ar fi înțeles…

— Și de ce te-ai întors acum? a întrebat Helena. Ai dispărut o jumătate de mileniu. Familia Holdfast nu vrea nimic de la tine. De ce-l ajuți pe Morrough?

L-a privit iscoditor pe Luc – sau ce mai rămăsese din el. Era tras la față, transpirat până aproape de os. Era pe moarte, doar că o moarte mai lentă decât ceea ce văzuse ea la spitalul de campanie.

El a râs. Erau timbrul și tonalitatea pe care ea le auzise de o mie de ori de-a lungul anilor, dar răutatea și batjocura erau cu totul noi.

— Eu sunt Morrough.

Sebastian a sărit în picioare, dar nu apucase nici măcar să-și scoată arma, că Luc avea deja sabia în mână și l-a oprit cu un țistuit.

— O parte din el, ar trebui să spun. Când tânărul Luc s-a predat cu atâta îndrăzneală, am fost curios cât de mult semănăm. Eu am trăit foarte mult, iar el era atât de… proaspăt. Am legat o parte din sufletul meu de un os și l-am pus înăuntrul lui. Sperasem c-o să mă accepte, că am putea fi unul, așa cum ar fi trebuit să fim eu și fratele meu, dar e la fel de convins de dreptatea lui ca Orion. Din fericire, tămăduitoarea Boyle e atât de dornică să mulțumească, încât îl ține sedat pentru mine.

— Deci Luc e încă în viață? a spus Helena cu voce tremurândă.

— Bineînțeles. La urma urmei, ăsta e trupul lui. Morrough, sau Cetus, sau oricine era a arătat în jos. Eu sunt doar o umbră în spatele minții lui – sau aș fi fost, dacă n-ar fi făcut atâtea spume încercând să mă smulgă de acolo, încât l-au drogat până la starea de legumă. Asta mi-a dat mână liberă.

— Îl mânuiești ca pe un necroserv? Așa te-ai infiltrat în Sediu?

Trăsăturile lui Luc s-au schimonosit, jignite.

— Nu sunt o marionetă. Știu ce e în interesul sinelui meu primar și am găsit mijloacele de a-mi urmări acest interes. Mă poți ucide și asta n-o să rezolve nimic: o să moară numai Luc. Cât despre Sediul vostru, a clătinat el din cap, se pare că tânărul Luc nu e singurul vostru trădător.

— Dar pentru ce sunt toate astea? a întrebat Helena. Apollo, Luc, Lila… Nu înțelegea. De ce să te întorci în Paladia după atâtea secole?

— Pentru că vreau să elimin moștenirea fratelui meu așa cum el a distrus-o pe a mea. Chipul lui Luc a fost străbătut de furie. A încercat să-mi șteargă numele din istorie, să discrediteze orice parte din lucrarea mea pe care

n-a putut-o fura și revendica. A atribuit descoperirile mele unor șarlatani, luându-mi cercetările și făcându-se zeu cu ajutorul lor. E absolut drept să-i întorc favoarea.

Helena a clătinat din cap. Nu-l credea. Morrough avusese prea multe ocazii să distrugă familia Holdfast; chiar și Kaine observase asta, că Luc e cruțat intenționat. S-a gândit la Luc, despicat pe masa aceea, cu toate organele în descompunere.

— Ești pe moarte, a spus ea. Corpul tău original, oriunde ar fi, e pe moarte. Ai venit în Paladia pentru că nici toată puterea din lume nu e suficientă ca să te regenerezi la nesfârșit. Există o limită, iar tu ai atins-o și nu poți trece dincolo de ea oricâtă vitalitate și oricâte suflete ai recolta. Când l-ai ucis pe Apollo, i-ai luat inima, iar când l-ai avut pe Luc, noi nu i-am putut tămădui organele, pentru că erau ale tale. Îți recoltezi organe noi de la descendenții lui Orion și... Helena și-a dat seama, încetul cu încetul. De asta... de asta e Lila însărcinată. Îți creezi un alt descendent. De asta n-ai lăsat-o să plece în Novis; pentru că acum o să ai nevoie de copilul acela.

Cetus o privea fix prin ochii lui Luc, cu o expresie bizară, calculată.

— Ești isteață, i-a spus. Holdfaștii habar n-au avut peste ce dăduseră când te-au adus aici. Un animant care să-i servească. Poate că Apollo a fost mai viclean decât credeam. Am știut ce ești din clipa în care ți-ai vârât coada cu rezonanța ta... Dacă nu te-aș fi azvârlit atunci cât colo, m-ai fi găsit. Mare păcat! Nu mi-a rămas decât să te trimit pe front. Matias a fost extrem de fericit să mă ajute. Și totuși ai reușit să te strecori înapoi ca un gândac. Cetus a zâmbit, cu o sclipire crudă în ochi pe care Luc n-o avusese niciodată. Dar nu contează. Mă bucur că pot face asta personal. Sebastian! s-a uitat el la ultimul paladin al lui Luc. În sfârșit, ai să mori apărând un Holdfast de un necromant.

S-a mișcat foarte repede. S-a auzit un scrâșnet metalic când Sebastian și-a scos arma și i-a parat atacul. Încăperea era mică. Helena s-a dat iute din drum, căci Sebastian l-a împins pe Cetus în spate, trăgând o altă armă din teacă și izbind cu mânerul ei mâna lui Luc înainte ca acesta să apuce să dezlănțuie un val de foc.

Corpul lui Luc era slăbit, istovit de luptă și muribund, iar Sebastian era o furtună de furie cum Helena nu mai văzuse. Într-o clipă îl împinsese pe Luc într-un colț, spulberându-i apărarea și ridicând brațul pentru lovitura fatală. Chiar înainte să coboare arma, fața lui Cetus s-a schimbat, batjocura a dispărut și s-a transformat în chipul lui Luc, cu ochii albaștri larg deschiși de spaimă.

— Îmi pare rău, a spus el.

Sebastian a ezitat o clipă și Luc i-a înfipt cuțitul în gât. Nu fusese nicio armură să-l oprească. Cetus a tras lama în jos, despicându-i coastele și lăsându-i măruntaiele să se reverse. Sebastian a căzut fără un sunet. Cetus nici măcar nu s-a uitat la el cum moare; se întorsese deja spre Helena.

— Rândul tău.

Bloca ușa și, dacă Helena ar fi țipat, nimeni n-ar fi crezut-o pe ea împotriva lui Luc.

Când Cetus s-a apropiat, ea s-a concentrat pe tot ce o învățase Kaine. Avea nevoie de contact direct. O clipă ar fi fost de ajuns. Cetus și-a luat avânt cu sabia spre capul ei, dar era istovit, iar Sebastian îl rănise la mână. Lovitura a fost lentă și slabă. Helena a scos rapid unul dintre cuțitele de titan și a reușit să-l transmute suficient de repede ca să pareze. Cetus și-a fulgerat cuțitul, împroșcând cu sângele lui Sebastian, țintindu-i gâtul. Helena l-a izbit peste încheietură cu mânerul cuțitului de obsidian ținut în cealaltă mână. Sticla neagră i-a atras lui Cetus privirea. Helena a dat drumul cuțitului de titan, a întins fulgerător mâna liberă și i-a lipit palma pe frunte, înfigându-și degetele în părul lui. Rezonanța ei l-a izbit în cap cu forța unei săgeți, folosind același truc al paraliziei pe care Kaine îl aplicase odinioară asupra ei. Sabia și cuțitul din mâinile lui Luc au zăngănit pe podea și genunchii i s-au muiat. Helena l-a lăsat să alunece la pământ, ținându-i în continuare palma lipită de frunte, împingându-și rezonanța adânc în mintea lui Luc.

Nu mai intrase niciodată în conștiința lui, dar știa din interogatorii că mintea e asemenea unei case. În ea îl puteai simți pe cel care o locuiește. Mintea lui Luc era ca și cum ai fi pășit într-o casă și ai fi găsit pereții acoperiți de sânge și sfâșiați. În conștiința lui se infiltrase un parazit, hrănindu-se cu orice licăr al celui care ar fi trebuit să fie acolo.

Cetus îl canibalizase, purtându-l ca pe o piele.

Helena și-a smuls conștiința înapoi și aproape s-a încovoiat, îngrețoșată de groază. Lui Cetus îi jucau ochii în cap, deși fața îi era schimonosită de neputința de a respira.

— Luc, întoarce-te! l-a rugat Helena cu voce tremurândă. Știu că mai e o parte din tine acolo. Sunt Hel. Întoarce-te! O să te ajut.

A îndepărtat paralizia cât să-l lase să respire.

Cetus o studia cu interes. Nu părea deloc speriat.

— Ești talentată. Dac-ai veni alături de mine, abilitățile tale ar fi apreciate.

Ea l-a privit rece.

— Lasă-mă să vorbesc cu Luc!

În ochii lui s-a zugrăvit o foame ciudată.

— Tu ești cea care prepară obsidianul, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Crowther n-a vrut să deschidă gura. Spune-mi cum faci!

Ea a mijit ochii.

— Lasă-mă să vorbesc cu Luc și-ți spun!

Furia i-a străbătut fața lui Cetus.

— De ce te mai complici cu el? E slab și nu-i bun de nimic, la fel ca Orion, se mulțumește atât de mult cu trucuri, încât și-a suprimat adevărata putere, negându-și animanția.

— Luc e animant? a întrebat ea uluită.

Expresia lui Cetus era plină de dispreț.

— N-ai observat niciodată? N-ai simțit cum putea să schimbe atmosfera, să fascineze publicul?

Ba da, dar ea presupusese dintotdeauna că asta are legătură cu piromanția. Senzația de presiune care o copleșea uneori când era supărat. A scuturat din cap.

— Asta nu e animanție.

— E o formă de animanție, la care Orion se pricepea în mod deosebit. Voia să fie iubit și a avut grijă să fie, reprimând și respingând orice altă formă. Apoi i-a vânat pe toți ceilalți cu abilități similare până la dispariție.

Ea a scuturat iar din cap, dar Luc avusese întotdeauna un magnetism ciudat. Nu-l pusese niciodată la îndoială. Oare știuse măcar?

— Lasă-mă să vorbesc cu Luc și-ți spun cum să faci obsidianul, a zis lin nou.

Expresia lui Cetus s-a schimbat.

— Hel?

O voce tremurătoare.

Helena a strâns degetele cu care-l ținea de gât, sugrumându-l. L-a zguduit.

— Ăsta nu e Luc. Crezi că nu-mi dau seama? Dă-mi-l pe Luc!

Cetus a privit-o cu dușmănie și ochii i s-au dat peste cap. De data asta, Helena a simțit o schimbare în mintea lui, ca și cum ceva ar fi fost smuls afară de sub straturi de membrană. Cetus a scos un grohăit gros și ochii i s-au rotit amețiți până ce privirea i s-a limpezit. Fața lui Luc și-a pierdut orice culoare.

— Fugi! a șoptit Luc răgușit. Fugi, Hel! O să te omoare!

— Nu, nu plec nicăieri, i-a spus ea, stăpânindu-se să nu plângă. Sunt lângă tine. Sunt aici acum. Îmi pare rău că am întârziat atât.

A simțit că peisajul minții lui Luc se schimbă din nou, că e tras înapoi dedesubt, dar fusese atentă, găsise forma lui Cetus, felul în care se întrețesuse cu Luc. După ani de lucru ca tămăduitoare, luni de interogatorii și după tot efortul de a învăța să simtă copilul Lilei – o scânteie de viață ascunsă într-o alta –, rezonanța ei avea o precizie chirurgicală. S-a strâns în jurul lui Cetus și l-a strivit ca să i se supună.

Privirea lui Luc s-a încețoșat și el a scos un geamăt îndurerat, tremurând de parcă era pe cale să leșine.

— Luc! a spus Helena tăios. Luc, concentrează-te! Ascultă-mă! O să găsesc o cale să te salvez. O să scap de el. Vocea îi tremura, căci trebuia să-și

împartă atenția între discuția cu Luc și încercarea de a-l ține pe Cetus în frâu fără să-i facă rău lui Luc. Trebuie doar să mai reziști puțin.

— Hel! Glasul lui Luc se auzea abia puțin mai tare decât o șoaptă. Am încercat... să lupt. A omorât-o pe Ilva.

— Îmi pare foarte rău, a spus ea și ochii i s-au umplut de lacrimi, care au curs pe fața lui. O să rezolv totul. Promit.

Luc a clătinat din cap.

— Nu. Omoară-mă! E singura cale să-l oprești.

— Nu! a spus ea cu voce ascuțită. Uită-te la mine! O să te salvez. De-asta am devenit tămăduitoare, ții minte? Pentru ca într-o zi, când o să ai nevoie de mine, să te pot salva.

El n-a părut s-o audă. Vorbeau și cuvintele îi ieșeau ca un șuvoi pe gură.

— Lila... ea credea că sunt eu...

— Îmi pare rău.

Helena nu știa ce altceva să spună.

Lui Luc i-a tremurat bărbia.

— Nu-i spune!

— N-ai să mori, Luc!

Simțea că mintea i se rupe în două de efortul de a-l ține pe Cetus sub control. Abia mai vedea.

— Ai o șansă. Omoară-l! Nimeni altcineva nu poate...

— Nu...!

Luc avea un cuțit în mână. Helena l-a văzut prea târziu. Fusese atât de concentrată să-l controleze pe Cetus, încât lăsase paralizia să-i scape.

N-a apucat să gândească. A parat instinctiv și a continuat exact așa cum o învățase Kaine: o mișcare iute cu cuțitul, atât de rapid, încât i-a aruncat lama dintre degete. Din aceeași mișcare, cuțitul de obsidian s-a scufundat până în plăsele în pieptul lui Luc, sub brațul stâng, acolo unde armura era slabă.El a scos un geamăt gutural și corpul i s-a încordat reflex, convulsiv. Helena a țipat panicată când i s-a prăbușit în brațe.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, a spus el.

Ea a smuls cuțitul și și-a folosit rezonanța ca să dea laoparte armura, încercând să ajungă la rană.

— Nu! Nu, nu! Nu-mi face asta! Luc, nu!

A închis rana cât a putut de repede. I-a luat doar câteva secunde să oprească sângerarea și să refacă locul unde cuțitul ei tăiase aorta.

A simțit strânsoarea unor degete pe gât, apăsându-i traheea, și s-a trezit că privește ura pură de pe fața lui Cetus.

— Cretină ticăloasă! a spus el și Helena a simțit pulsul rapid al energiei morții.

Fața lui Luc s-a luminat și a scos un suspin de ușurare.

— L-am prins, a spus el, dându-i drumul Helenei și silindu-se să zâmbească.

Înainte ca ea să poată vorbi, cineva a bătut tare la ușă.

— Principe, sunteți bine?

Helena s-a așteptat ca ușa să se izbească brusc de perete, să intre soldați care s-o găsească îngenuncheată lângă Luc cu un cuțit însângerat, iar pe Sebastian zăcând măcelărit lângă ei.

— Sunt bine! a strigat imediat Luc, forțându-și glasul. Vin imediat!

Pașii s-au retras, dar Luc nu era bine.

Helena îi închisese rana. Fizic, nu era nimic în neregulă cu el, dar ea stătea acolo în genunchi și îl simțea că e pe moarte. Se întâmpla lent. Nu răceala bruscă a pulsului oprit, ci ca și cum el ar fi sângerat mortal, numai că în locul sângelui i se scurgea vitalitatea. Nu exista o cauză, nu era nimic de reparat, dar ea simțea cu rezonanța. Luc părea să se destrame.

— Ce se întâmplă?

Helena dibuia cu degetele, încercând să găsească o cale să intervină, dar nu mai întâlnise niciodată o moarte ca asta. Luc și-a pus mâna peste mâinile ei, strângând suficient de tare ca să-i oprească rezonanța.

— E în regulă.

— Nu, nu e, a spus ea, încercând să-și tragă mâinile. Cred că pot să rezolv. Dar dacă mi-ai fi dat timp... aș fi...

— Am murit acum câteva luni, Hel, a spus el, silindu-se să respire.

— Nu... ești încă viu... cred că pot să rezolv dacă...

A încercat să-și tragă mâna.

— Stai! a spus Luc mai ferm, trăgând-o aproape și făcând-o să se uite la fața lui scheletică. Ascultă-mă! Trebuie să pleci de aici înainte să-și dea seama cineva. O să te ajut. Cred c-am să rezist suficient. Ia-o pe Lila, du-o departe, undeva unde Cetus... Morrough... oricine ar fi n-o poate găsi. N-o să plece dacă eu mai sunt în viață.

— N-o să plece nici dacă mori. Ai să vii cu noi. O să plecăm toți. O să te tămăduiesc și apoi...

Luc a înghițit în sec.

— Ea are un alt... alt principe de protejat. Nu pe mine... deja.

Helena a scuturat din cap.

— Luc, nu-mi face asta!

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fii tu, dar nu se poate altfel.

Ea a încercat să-l atingă din nou, să-și folosească rezonanța ca să-i împingă viața înapoi, acolo unde i se scurgea prin piele.

—Trebuie să plecăm acum! a spus el cu voce ridicată, dură și autoritară. A scuturat-o ca s-o sperie și s-o facă să asculte. Reanimează-l pe Sebastian! Lumea o să observe că nu e cu mine.

Helena l-a privit lung, apoi s-a uitat la Sebastian, întins într-o baltă de sânge.

—V...vrei să folosesc necromanția?

—Trebuie să plecăm împreună! a spus Luc și ultimele urme de culoare i-au dispărut din obraji când s-a ridicat și și-a fixat armura. Reanimează-l!

Inima îi bătea Helenei nebunește în timp ce i-a închis rănile lui Sebastian, regenerând doar cât era necesar și ajutându-l să se ridice. Își învățase lecția după ce-l reanimase pe Soren. A fost atentă și a readus doar o umbră. Sebastian s-a ridicat cu privirea goală. Pustiită. Ea i-a pus armura la loc, ca să ascundă sângele, apoi a întors privirea spre Luc. El stătea pe loc, privindu-și ultimul paladin cu durere deschisă, dar, când ochii i s-au ațintit asupra ei, chipul lui a exprimat aceeași tristețe.

—Ai făcut întotdeauna cele mai urâte lucruri din cauza mea.

Cuvintele au tăiat-o pe Helena ca o lamă de cuțit. Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să știe că Luc nu s-ar fi întors împotriva ei așa. Era prea credincios. A inspirat cu greu.

—Am promis să fac orice pentru tine.

L-a ajutat să se ridice și el a tras-o mai aproape, strângând-o tare la piept și punându-și bărbia pe creștetul ei. Ochii Helenei ardeau. Armura lui îi pătrundea prin uniformă suficient ca să-i lase vânătăi. Luc a prins-o de umăr în timp ce și-a tras răsuflarea și a deschis ușa.

Când au ieșit, s-a îndreptat de spate. Depozitul era aproape abandonat; doar puțini dintre cei nevătămați mai rămăseseră, așteptându-l pe el. Toți erau stropiți de sânge; abia dacă au observat sângele proaspăt de pe Luc sau Sebastian. Toți au luat poziție de drepți.

Luc a pășit cu capul sus și cu umerii ridicați și trupul lui slăbit a luat în mod firesc postura pe care fusese crescut s-o adopte.

—Eu și Sebastian plecăm, a spus el. Rămâneți aici; e un avanpost sigur și trebuie să rămână apărat. Dacă nu putem recupera Sediul, o să ne bazăm pe asemenea locuri pentru retragere.

—Dar... a început unul dintre soldați.

—Acestea sunt ordinele mele, a spus Luc. Pe tâmple i-au apărut picături de sudoare și Helena l-a simțit cum tremură și dispare, energia rece scurgându-se în aerul din jurul lui. Sebastian, cu mine. Marino, la fel.

Au străbătut o distanță scurtă și au cotit pe o alee îngustă între două turnuri. Lui Luc i s-au tăiat picioarele. Era prea greu pentru ca Helena să-l ducă de una singură. Sebastian a fost nevoit să-l prindă și să-l tragă într-un loc ferit. Luc s-a sprijinit de zid, respirând superficial și privind micile bucăți de cer vizibile deasupra lor, dintre clădirile uriașe.

— E deja răsăritul? a întrebat el aproape mirat.

Helena a dat din cap.

— Se crapă de ziuă.

El a răsuflat.

— Urma să vedem lumea împreună. Ții minte?

I-a căutat degetele, cu ochii ațintiți în continuare spre cer. Ea l-a luat de mână și l-a strâns tare, ca și cum l-ar fi putut păstra mai mult dacă-l ținea în continuare.

— N-am văzut niciodată Etras... i-a spus el cu voce stinsă. Îmi pare rău. Am promis că... o să te duc înapoi.

— Nu-i nimic, a spus ea.

— O să ai grijă de Lila? Și de copil?

Helena a încuviințat.

— Nu-i spune Lilei...

— N-o să-i spun.

Mâna lui tremura într-a ei.

— Promiți...?

Helena a înghițit în sec.

— Promit.

Luc n-a mai spus nimic. Când Helena a ridicat privirea, ochii lui erau nevăzători și în albastrul gol al pupilelor lui se reflectau zorii.

CAPITOLUL 64

Augustus 1787

Helena l-a lăsat pe Sebastian alături de Luc, smulgând vitalitatea din el. Au rămas amândoi ascunși pe alee. Singurul ei gând era acum Lila.

Aerul era gros de fum și de sânge. Auzea zgomot de luptă în timp ce mergea prin oraș, încercând să rămână nevăzută. Nu-i putea salva pe toți. Nu putea salva pe nimeni. Trebuia să ajungă la Lila.

S-a apropiat de ultimul zid care marca teritoriul Rezistenței. Era păzit de necroservi. Fețe familiare. Comandantul din batalionul lui Luc, cu o tăietură adâncă în craniu, dezvăluind o fâșie de țesut cerebral de dedesubt.

Kaine îi spusese că nimeni nu e prea atent ai cui sunt necroservii. Se presupunea că aparțin unui Nemuritor. Dac-ar fi smuls vitalitatea unora dintre ei, i-ar fi putut folosi ca s-o escorteze la Sediu ca prizonieră, dar aceștia erau prea bine înarmați. Avea nevoie de ținte mai ușoare. A făcut cale întoarsă și a luat-o la fugă, ascunzându-se prin clădiri, urcând și coborând trepte vechi și scări de evacuare, încercând să găsească o cale înapoi spre Sediu. Soldații purtau toți hamuri cu care se legănau și coborau pe frânghii printre străzi, deplasându-se cu ușurință printre nivelurile orașului, dar ea trebuia să găsească un traseu pe jos.

Necroservii se tot țineau pe urmele ei. Și-a dat seama că e mânată, vânată cu o perseverență de prădător. N-avea cum să reziste mai mult decât morții. S-a ascuns, ghemuită în spatele unui pilastru pe jumătate acoperit de dărâmături, încercând să-și tragă răsuflarea. A auzit pași apropiindu-se. Inima îi bătea ca o tobă. A tras o gură de aer și a sărit, fugind din ascunzătoare. A dat chiar peste unul dintre Nemuritori, îmbrăcat complet în negru.

Până să apuce să reacționeze, o mână mare a prins-o de cap și totul s-a cufundat în întuneric.

S-a trezit cu un icnet îngrozit. Kaine stătea aplecat peste ea, cu degetele pe ceafa ei. Ea s-a smucit, rotindu-și ochii, nerecunoscând locul. Îi vâjâia capul.

— E în regulă. Ești în siguranță, a spus el.

Ea l-a privit țintă, confuză, încercând să rememoreze cum ajunsese acolo. Totul i-a revenit brusc în minte. Luc. Luc era mort. Ea îl omorâse. Amintirea era ca un pumn în plex.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Gura îi era uscată iască. S-a uitat buimacă în jur, încercând să-și dea seama unde se află.

Kaine și-a desprins ușor degetele de ceafa ei. Chipul îi era calm, dar ochii îi ardeau de furie.

— Războiul s-a încheiat, a spus el. Nemuritorii au cucerit orașul, inclusiv Sediul vostru. Grupurile care au mai rămas din Rezistență sunt încercuite; dacă nu se predau, până la sfârșitul zilei o să fie îngropate sub dărâmături.

Ea s-a ridicat în coate, prea amețită ca să gândească limpede. Încercase să ajungă la Lila... și apoi? Nu-și mai amintea.

Kaine a început să se plimbe prin cameră.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Ce fel de plan a fost ăsta, să vă întindeți prin tot orașul și să lăsați Sediul neapărat? Și unde moașă-sa e Holdfast?

Helena a tresărit.

— E mort.

Kaine a înghețat și s-a întors brusc.

— Cum adică?

Helena și-a privit mâinile. Rămăsese în aceleași haine. Printre pete era și sângele lui Luc, dar ea nu-și dădea seama care sunt ale lui. Nu se putea aduna să vorbească.

— Cum a murit? a întrebat Kaine.

Ea a înghițit în sec.

— A fost... un accident.

I-a povestit totul. Ce descoperise, cine fusese de fapt și tot ce se întâmplase în ultimele luni. Cum Luc o înșelase, cum ea reacționase și apoi fusese prea târziu.

— Am încercat să-l tămăduiesc... a spus cu voce tremurândă. Dar părea că nu mai rămăsese de ajuns din el de care să se agațe. Se destrăma și eu n-am... O gheară i-a strâns pieptul, gata să-l crape. *Ar fi trebuit să-l salvez...*

Cuvintele i-au ieșit în șoaptă. Parcă o strângea cineva de gât; tot corpul i s-a zguduit și n-a mai putut vorbi. Kaine a tăcut până când ea s-a adunat din nou.

— Morrough trebuie să fie foarte bătrân, a spus Helena. Paladia are mai bine de cinci sute de ani.

— Tot războiul ăsta n-a fost decât o ceartă între doi frați care voiau să se joace de-a zeul suprem? Kaine a râs amar, neîncrezător. Crezi că alegi o tabără, dar ești doar pe cealaltă față a aceleiași monede.

Helena n-a zis nimic, strângând pătura întinsă peste ea până când nodurile degetelor i s-au albit. Trebuia să se ridice, dar se simțea ca de sticlă, ca și cum și o adiere ar fi sfărâmat-o.

— Trebuie s-o iau pe Lila.

— Războiul s-a terminat, Helena.

Ea a tresărit auzind cum îi rostise numele. Că îl rostise acum, ca să-i spună așa ceva.

— Știu, a spus ea, străbătută de o căldură de gheață. Nu trebuie să-mi spui. Știu că am pierdut! A strâns din buze, frecându-și ochii cu podul palmelor în timp ce încerca să se controleze. Nu spun că nu s-a terminat. Vocea îi tremura încă. Dar acum avem obsidianul, putem supraviețui amândoi și, dacă acționăm mai discret, îl putem încă elimina omorându-i pe Nemuritori.

— Nu mai există „noi", a spus Kaine. Pleci din Paladia.

Helena a ridicat brusc privirea. Stătea deasupra ei, cu brațele încrucișate.

— Eu o să-i omor, dar tu ai terminat. Holdfast e mort. Flacăra Eternă a dispărut. E timpul să pleci.

Ea a clătinat din cap.

— Nu pot să te las aici.

Trăsăturile de pe chipul lui erau ca sculptate în stâncă.

— Nu te *vreau* aici. O să-mi fie mai ușor dacă Morrough crede că a obținut o victorie totală.

Helena a strâns din dinți.

— Bine, a spus ea într-un sfârșit cu voce încordată. O să colaborez inițial de la distanță, dacă crezi că asta o să-ți ușureze misiunea.

— Bine, a spus Kaine, făcând un pas înapoi și întorcându-se. Am să aranjez totul.

Helena l-a privit cu prudență, neștiind dacă-l crede. Deși părea rezonabil, știa că el își dorise de mai demult s-o îndepărteze din Paladia. Dar n-avea alte opțiuni. Trebuia s-o ducă pe Lila undeva la loc sigur. Până când Lila nu era în siguranță, Helena n-avea cum să negocieze.

— Plec doar dacă Lila vine cu mine, a spus.

Kaine s-a tras în spate.

— Nicio șansă. Dacă ea dispare, o s-o caute pe tot continentul. Nu merită s-o salvezi.

Helena s-a ridicat în picioare.

— Nu te rog. Trebuie s-o iau. Dacă nu vine cu mine, nu plec. I-am promis lui Luc să am grijă de ea. E în carantină în vârful Turnului. S-ar putea ca Morrough și Nemuritorii să nu fi aflat încă de ea. Cu cât mergem mai repede, cu atât avem mai multe șanse s-o scoatem fără să fim observați. Am putea... putem găsi un cadavru și eu o să folosesc vivimanția ca să-l deghizez, să pară că e ea. Nimeni n-o să știe c-a dispărut.

Ceva s-a schimbat brusc pe chipul lui Kaine, o tensiune în jurul buzelor.

— Poți să mă iei pe mine ca prizonieră, să te folosești de asta ca să intri în Turn. Au trecut doar câteva ore...

— Helena...

I-a rostit numele încet, cu o notă de avertizare, dar și de rugăminte în voce. A aruncat o privire prin cameră, oprindu-se o clipă la perdele. Vocea i s-a stins. Pe jumătate amețită, ea s-a ridicat și a pășit înainte, dând perdeaua laoparte. Afară era întuneric.

Era noapte. Dar cum putea să fie noapte? Fuseseră zorii; soarele abia răsărise când murise Luc.

— Cât... cât timp m-ai ținut inconștientă? Glasul ei tremura. Cât... cât a trecut?

El n-a răspuns. Helena s-a întors și s-a năpustit spre ușă, dar el a prins-o, trăgând-o înapoi.

— Lasă-mă să-ți explic!...

Ea s-a zbătut, încercând să i se smulgă din brațe.

— Ce-ai făcut? A ridicat vocea. Cât timp am fost inconștientă?

— Ascultă! a scuturat-o el, cu o expresie sălbatică în ochi. După ce a explodat bomba, când Rezistența a început contraatacul, Morrough a ordonat ca toți cei rămași să se retragă. Știau câți sunteți, câți luptătorii mai erau. Era evident că Sediul avea să fie vulnerabil. Se așteptau la un atac înainte să ajungă Hevgoss – erau pregătiți. Au avut pe cineva în interior. După ce forțele voastre au fost atrase pe Insula de Vest, ne-au trimis să ne infiltrăm. Când am ajuns acolo, tu lipseai. Nimeni nu știa unde ai plecat. Mi-am părăsit postul ca să te caut. După ce te-am adus în siguranță, a trebuit să mă întorc.

— Deci... cât m-ai lăsat aici? O zi?

Vocea Helenei vibra de durerea trădării.

— M-am întors de îndată ce-am putut.

Ea a început să tremure și corpul i-a intrat în stare de șoc.

— Mă duceam s-o iau pe Lila. Asta era ținta, dar îmi tot tăiau calea... și... A tresărit. Tu ai fost, nu? Tu m-ai doborât. Nici măcar n-ai...

Toții necroservii care o urmăriseră. El îi omorâse pe soldații aceia și-i reanimase, trimițându-i s-o urmărească și s-o aștepte. Avea mâinile pline de sânge.

El i-a luat fața în mâinile acestea.

— Ce voiai să fac? Să te las să te întorci în mijlocul masacrului? Am avut ordin să-i omorâm pe toți cei care încearcă să se împotrivească.

— Și toți sunt...? Helena n-a mai putut nici măcar să termine întrebarea. Nu mai conta. Nu plec fără Lila. Poți să mă ajuți sau mă duc singură, dar eu mă întorc după ea.

Kaine nu s-a clintit.

— Dacă vrei ca Morrough să fie învins, n-ai cum să salvezi pe nimeni.

— N-o să-l învingem dacă n-o salvăm pe Lila. E însărcinată. Morrough are nevoie de un alt Holdfast, iar Lila e cea care-l poartă în pântec. I-am promis lui Luc c-o scot de acolo – a fost ultimul lucru pe care i l-am spus înainte să moară. Era singurul care conta pentru el.

— De ce mi-ar păsa mie ce voia Holdfast? i-a răspuns Kaine implacabil.

N-avea de gând să facă asta. Nici măcar pentru ea.

Helena avea iar gheara în piept. Își simțea coastele curbate în jurul inimii ca o cușcă.

„Întotdeauna pierzi." „Toți cei pe care-i iubești mor."

— Pentru că, dacă mă ajuți, o să mă opresc... de tot, a zis ea. Plec și nu mă mai întorc. Exact cum vrei tu, dacă mă ajuți s-o iau pe Lila Bayard. Fac orice vrei. Orice îmi ceri. Jur! Degetele îi tremurau când a întins mâna spre el. Te rog!

Kaine a rămas nemișcat.

— Așa ai să faci?

Ea a dat din cap.

— Da... Vocea i s-a zbătut puțin și s-a frânt. Da, promit.

El a studiat-o cu o privire mijită, calculată.

— Ăștia sunt termenii tăi? Fata lui Bayard și apoi faci orice-ți cer?

Ei i s-a pus un nod în gât.

— Da. Orice-mi ceri. Jur.

El a dat încet din cap.

— Bine. Dacă ăștia sunt termenii tăi, ți-o aduc.

Helena a scos un suspin tremurat de ușurare.

— Mulțumesc.

El a dat doar din cap, însă părea distras. Ea a așteptat să-i spună cum aveau să procedeze, însă el a rămas tăcut, studiind-o.

— Ce vrei să fac? a întrebat ea în cele din urmă.

Pe fața lui a trecut instantaneu o expresie de enervare.

— Să stai aici.

Helena s-a încruntat.

— Dar aș putea să te ajut. Pot…

— *N-am* nevoie de ajutor.

Ea a deschis gura să se împotrivească, dar el a măsurat-o cu privirea.

— Ești prea ușor de ținut minte. O să-mi fie mai ușor s-o caut singur. Dacă vrei s-o scot de acolo, stai aici și lasă-mă să lucrez în liniște, fără să cedezi nevoii tale disperate de a te băga în tot ce fac!

Helena a încercat să protesteze, dar el a ridicat un deget, îndreptându-l spre fața ei.

— Dacă ieși de aici cât sunt plecat, dacă am fie și cea mai mică bănuială că încerci să mă ajuți în vreun fel, mă întorc și înțelegerea se anulează. Ai înțeles? Stai aici!

Ea a strâns din dinți și a simțit iar nodul dureros în gât, dar a încuviințat.

— Ai mâncare în bufet. Ține draperiile trase! N-ar trebui să dureze prea mult.

— Unde suntem? a întrebat ea, uitându-se în jur.

El a oftat.

— Era apartamentul ambasadorului hevgossian, care, din nefericire, a murit într-o explozie recentă.

— Cel cu care erai…?

Kaine a încuviințat și a plecat fără altă vorbă.

Helena a așteptat. El îi luase și geanta când o prinsese, așa că ea și-a făcut inventarul proviziilor rămase. Nu mai avea aproape nimic în afară de ceea ce păstrase pentru el. Le-a verificat cu grijă, sperând ca el să n-aibă nevoie de nimic când se întorcea cu Lila.

Era foarte posibil ca Lila să fie rănită. Nu s-ar fi lăsat prinsă fără să lupte. Cum avea s-o convingă Kaine să coopereze?

S-a ridicat și s-a dus la ușă, dar s-a abținut s-o atingă. Cu siguranță avea el un plan. S-a întors să-și facă inventarul. Kaine îi pusese cuțitele înapoi în buzunarul exterior. A încercat să-și găsească de lucru, fiindcă, dacă s-ar fi oprit să gândească, durerea și vinovăția ar fi strivit-o. Luc. Totul fusese din vina ei. Ar fi putut să-l salveze dac-ar fi observat pur și simplu. Acum îi părăsea pe toți, știind ce avea, cel mai probabil, să li se întâmple. Cele mai negre spaime ale ei se adevereau și ea nu putea face nimic. „Nu-i poți salva pe toți. N-ai putut niciodată."

Era singura cale. Odată ce Lila era în siguranță, dacă el ar fi reușit să-i învingă treptat pe Nemuritori, coșmarul avea să se sfârșească până la urmă.

Timpul părea să se târască. Helena a făcut un duș, îndepărtând de pe ea sângele și murdăria din oraș. Sângele lui Luc. Sângele lui Sebastian. A găsit haine în șifonier. Îmbrăcăminte tradițională hevgossiană, cu un număr neașteptat de ciucuri. În bufet erau pâine și un cașcaval tare, cu gust pronunțat, din care și-a impus să mănânce, deși i se părea că rontăie cretă.

Era gata să ignore ordinele lui Kaine și să plece în căutarea lui, când ușa s-a deschis brusc și el a intrat, cu Lila atârnându-i moale în brațe. Proteza de la picior îi dispăruse și la încheieturi avea prinse niște benzi metalice. Helena s-a repezit spre ei în timp ce Kaine o întindea pe Lila pe pat. A căutat orice urmă de rană, dar Lila n-avea nimic afară de câteva vânătăi. În timp ce o examina, rezonanța i s-a stins lângă încheieturile Lilei și și-a dat seama că poartă cătușe de suprimare a alchimiei. Erau făcute grosolan; nu i-ar fi trebuit decât vreo câteva unelte ca să le dea jos.

— Era încă în Turn? a întrebat în timp ce-i ridica Lilei o pleoapă, încercând să afle dacă fusese trântită la pământ sau sedată.

— Nu, a spus Kaine. O luaseră deja când am ajuns acolo.

Suprimarea rezonanței era externă și, cum efectele se manifestau doar la mâini, Helena își putea folosi rezonanța asupra celorlalte părți ale corpului.

— Unde era? a întrebat, verificând pulsul copilului.

— O duseseră în laboratorul lui Bennet, dar am reușit s-o recuperez. Acum trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să fiți amândouă afară din oraș înainte să se crape de ziuă.

Helena era atât de îngrijorată de Lila, încât n-a observat imediat nota de descurajare din vocea lui Kaine. A ridicat privirea. El o privea lung cu o expresie aproape flămândă; nu-l mai văzuse niciodată așa. I-a luat mâna într-a ei, pipăind să vadă dacă pățise ceva, însă nu era rănit. Părul palid îi era pătat de fum, dar arăta nevătămat. Și totuși ceva era în neregulă cu privirea lui.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, ridicându-se și uitând de Lila.

El și-a arcuit vag buzele într-un zâmbet trist și a tras aer adânc în piept.

— Kaine, i-a iscodit ea chipul. Ce s-a întâmplat?

El a plecat câteva clipe ochii înainte s-o privească drept în față.

— Mi-am compromis acoperirea ca s-o iau pe Bayard pentru tine.

Lumea s-a oprit în loc. Timpul a înțepenit, aerul a înghețat și nu mai erau decât ei doi, orice altceva încetase să existe.

— Cum? a încercat ea, clătinând din cap. Ce-ai... ce-ai făcut?

Era sigură că nu înțelesese bine, dar vedea în ochii lui. Kaine își lua adio. Helena a scuturat iar din cap.

— Nu!

El n-a spus nimic. Protestul ei s-a stins în tăcere, înlocuit de o nemișcare îngrozitoare, crispată, ca spațiul dintre bătăile tot mai rare ale unei inimi pe cale să se oprească. Sunetul sfârșitului.

— *Nu!* a spus ea, și vocea i s-a încordat, rupând iar tăcerea, refuzând să-l creadă.

— Nu exista altă cale, a spus el cu blândețe, prinzând-o de braț când ea s-a clătinat.

Inima Helenei începuse să bată din nou și acum bătea tot mai repede. Ea dădea întruna din cap, trăgându-se înapoi, aruncând priviri spre ușă, căutând o scăpare, un mijloc de a evada. Nu, nu era adevărat.

El a prins-o și a luat-o de umeri.

— Știi că-l tot caută pe spion. Laboratorul implementase niște măsuri de contraspionaj, dar n-am avut timp să găsesc metode de a le ocoli. Până să ajung la Bayard, există înregistrări la intrare care arată că am fost acolo, că am intrat într-un laborator cu acces restricționat. Nu puteam să incendiez clădirea și să mă lupt să ies cu o femeie însărcinată și inconștientă în brațe. Mâine, când începe următoarea gardă, laboratorul o să fie descoperit, iar înregistrările o să arate că am fost singurul care a ieșit viu.

Ea a clătinat iar din cap, smucindu-se din mâinile lui.

— Nu! Nu, ne putem întoarce. S-a răsucit să-și ia geanta. Trebuie să existe o cale de a distruge înregistrările. Pot să...

El a tras-o înapoi cu chipul de piatră.

— Pleci, ții minte? Asta a fost înțelegerea, Marino! Eu mi-am făcut partea.

Helena s-a chircit, scoțând un geamăt slab, plin de durere. Ochii lui străluceau, ca și cum încerca să-i bage ideea aceasta în cap cu de-a sila. Privirea i-a trecut fulgerător peste chipul ei, de parcă încerca să-l soarbă, să-l memoreze, fiindcă acesta era sfârșitul. Ultima oară când o mai vedea. Helena l-ar fi iertat poate pentru asta, dar adorația din ochii lui era contracarată de un triumf tăios. Satisfacția de a-și fi impus voința.

— Orice vreau, dacă mă duc să ți-o aduc pe Bayard; ăștia au fost termenii *tăi*.

Ar fi rănit-o mai puțin dacă i-ar fi băgat mâna în piept și i-ar fi smuls inima.

— Ți-ai dat cuvântul! a spus, pentru că ea refuza să-i răspundă, și vocea i s-a înăsprit.

— Nu...!

Glasul Helenei s-a frânt. Expresia lui s-a înmuiat când ea a încetat să se mai zbată.

— Între noi a fost ceva frumos, dar a fost clar mereu că n-o să dureze. Kaine i-a prins o șuviță răzleață cu degetele și i-a dat-o după ureche, apoi mâna i-a alunecat și s-a oprit o clipă sub bărbia ei. Știai asta.

— Kaine, te rog, lasă-mă să...! a început ea cu glas tremurând.

Expresia lui s-a răcit din nou.

— Orice vreau. Asta a fost înțelegerea.

Helena a simțit că plămânii încep să-i ardă. A încercat din nou să se smulgă, dar nu putea respira. Trăsăturile lui se estompau. El vorbea, dar cuvintele lui deveneau indistincte. Kaine a tras-o mai aproape și fermitatea de pe chipul lui s-a transformat în îngrijorare.

— Helena... respiră!

Vederea ei s-a îngustat ca un tunel. În afară de el, totul era întuneric. Kaine a scuturat-o.

— Helena! Nu mai...! Haide!... Respiră!... Helena, te rog!

Ea a întins degetele spre el, chinuindu-se să vorbească.

— Nu! a spus cu voce spartă. Nu-mi face asta!

Disperarea a înghițit-o ca un val uriaș și el a dispărut.

CÂND ȘI-A RECĂPĂTAT CUNOȘTINȚA, KAINE stătea din nou aplecat peste ea. Helena l-a privit lung. Brațul stâng o durea, ca și cum ar fi avut o vânătaie neagră chiar sub umăr. Corpul ei părea greșit. Amorțit. Mintea încetinită. A clipit și până și pentru asta i-au trebuit efort și concentrare. Apoi amintirea i-a revenit cu o violență sfâșietoare.

A încercat să se concentreze. Durerea din braț era probabil de la vreo injecție cu sedativ. Kaine o drogase, dar pe limbă îi rămăsese și un gust de sare minerală, pe care l-a recunoscut de la pastilele ei. El îi dăduse una ca să atenueze valul de adrenalină stârnit de panică, să dea bătăilor inimii ei un ritm lent și regulat. O făcuse calmă și maleabilă.

L-a privit cu furie, încercând să-și găsească cuvintele.

— N-o să te iert niciodată pentru asta, a reușit într-un sfârșit.

Cuvintele i-au ieșit năclăite, cu o intonație neobișnuită.

Kaine a strâns din buze, dar apoi a dat din cap.

— Știu că n-o să mă ierți, dar vei fi în viață și departe de război. Ăștia au fost mereu termenii mei.

Helena a tăcut, încercând să gândească, deși sedativul o adusese la un pas de incoerență. În ea mocnea un rezervor adânc de furie la care nu reușea să ajungă, ca și cum ar fi fost aproape, dar de neatins. Trebuia să gândească încet, cu trudă, chinuindu-se să-și păstreze ascuțimea concentrării, fiindcă, de îndată ce o lăsa din mâini, gândurile îi deveneau nebuloase. Și-a strâns degetele în palmă pe furiș, doar cât să-și trimită rezonanța în corp, încercând să inverseze manipularea lui Kaine, dar aceasta își făcuse deja efectul.

— Dacă mori, cine o să-l oprească pe Morrough? l-a întrebat cu voce stinsă.

Privirea lui s-a răcit.

— Dac-ar fi după mine, n-are decât să ia Paladia! Dacă Flacăra Eternă ar fi vrut să câștige, ar fi trebuit să facă alegeri mai inteligente. Toți cunoșteau riscurile, dar asta n-a fost niciodată suficientă motivație. Au refuzat să plătească prețul pe care-l cere victoria, iar eu m-am săturat să te văd pe tine plătind pentru ei. A încercat să-i ia mâna, dar ea și-a tras-o. În ochii lui s-a văzut o clipă durerea, dar a înghițit și a strâns din dinți. E timpul să pleci, a spus.

— Nu.

Ochii lui Kaine s-au îngustat, scăpărând ca un amnar.

— Ți-ai dat cuvântul.

Helena a tras aer printre dinți.

— Știu. Și o să plec, așa cum vrei, dar am nevoie să vorbesc cu... Shiseo. Dacă-l pot învăța cum să folosească obsidianul rămas, poate să transmită informațiile supraviețuitorilor și atunci măcar o să aibă o șansă...

— Ți-ai dat cuvântul.

Ea l-a privit în ochi.

— Știi că întotdeauna o să aleg Flacăra Eternă înainte de orice altceva.

El a privit-o lung, căscând ochii ca și cum ea l-ar fi lovit. Buzele i s-au strâns într-o dungă aspră și a lăsat privirea în jos. Helena l-a urmărit cum înghite în sec și a continuat:

— Dacă mă obligi să plec fără să vorbesc cu Shiseo, ultimul lucru pe care-l vei face va fi să mă trădezi pe mine și pe toți cei pe care-i iubesc. Ai să rămâi pentru mine numai un trădător; dar, dacă mă lași să fac asta, poate... într-o zi am să te iert.

În ochii lui a strălucit durerea, o privire goală de disperare, dar ea l-a privit furioasă. Era prea năucită de medicament ca să arate mai multă emoție.

— Bine.

Vocea lui era aspră de înverșunare. Nu s-a mai uitat la ea.

Helena s-a ridicat cu greutate în capul oaselor și i-a desenat o hartă care indica în ce parte a orașului se afla laboratorul extern, sperând că nu fusese observat. A adăugat o listă numită vag de lucruri pe care voia să le aducă Shiseo.

— Ar trebui să fie acolo dacă nu l-a găsit nimeni. Am nevoie să aducă toate astea ca să-i explic cum funcționează.

Kaine a privit harta și lista, mijind ochii.

— Cine e Shiseo, mai exact?

— Un estic. Ajută pe ici, pe colo.

— Și ai încredere în *el*?

— Mai mult decât în tine, a răspuns ea.

El s-a albit la față, dar a mototolit lista și a băgat-o în buzunar.

— Nu pleca! i-a spus.

Ea și-a întors fața de la el. Lila zăcea alături, încă inconștientă.

În secunda în care el a plecat, Helena și-a impus să se ridice și a început să răscolească apartamentul, găsind și smulgând orice bucățică de metal. N-a stat să mai aleagă; smulgea tot ce nu era imediat vizibil, apoi identifica componentele și le transmuta în lingouri compacte de diverse aliaje și metale, oprindu-se o dată la câteva minute, ca să-și limpezească mintea de efectele sedativului.

Era sigură că Ferron avea să le ducă pe ea și pe Lila mai întâi în Novis. Era la o distanță suficient de mică. Avea să treacă fluviul călare pe Amaris, fără să mai aibă de-a face cu punctele de control sau cu formalitățile rechiziționării unei bărci. Totuși, oricât era de mare himera, Helena se îndoia că ar fi putut să transporte trei persoane. Lunca fluviului era lată. Doi pasageri ar fi fost suficienți ca s-o obosească și să-i trebuiască puțină odihnă înainte de a se întoarce.

Helena n-avea încredere s-o lase pe Lila în grija celor din Novis, acum, după ce Luc murise. În mâinile lor, cu Marele Șoim dându-i târcoale, fiul lui Luc n-ar fi fost altceva decât un pion, un principe crescut cu aceleași minciuni și manipulări care-l bântuiseră pe Luc. Lila trebuia să fie ascunsă.

Kaine avea deja un loc în minte, dar pregătirile de călătorie aveau să dureze. Chiar dacă nu-i lipseau banii, avea să fie complicat să găsească un traseu sigur și discret.

S-a dus la fereastră, aruncând o privire afară, încercat să estimeze cât de sus se află, și a zărit o stradă doar câteva etaje mai jos. Apartamentul era într-una din zonele mai înalte ale orașului, departe de violențe, dar un pod suspendat mare îl lega de toate clădirile din apropiere, cu un scuar și un parc ce dădeau spre părțile mai joase ale orașului. În plus, chiar lângă fereastră era și o scară de incendiu. Nu funcțională, ci un fel de balcon decorativ din fier forjat.

A auzit pași mai devreme decât se așteptase și s-a repezit înapoi în pat, încercând să pară confuză când ușa s-a deschis și Kaine a intrat cu Shiseo după el. S-a ridicat în șezut și s-a frecat la ochi.

— L-ai găsit.

— Dă-i informațiile tale, ca să plece!

Ea a răspuns greoi:

— E doar un asistent. Va trebui să trec prin toate.

Shiseo a clipit spre ea și Helena s-a simțit recunoscătoare că expresia lui era atât de impenetrabilă.

Kaine a scos un șuierat printre dinți și a încleștat pumnii.

— Bine.

Helena îi strica planurile. Simțea în el o nerăbdare disperată.

— O iei pe Amaris, nu? Ca să ne treci fluviul?

Ochii lui s-au oprit asupra lui Shiseo, dar a încuviințat ușor din cap.

— Poate să ne ducă pe toți așa departe?

Kaine a strâns din dinți.

— Va trebui să facem două drumuri.

Helena a dat slab din cap și s-a apropiat de el, observând cum se apleacă spre ea fără să pară conștient de gest. S-a oprit și a coborât vocea.

— Ar trebui s-o duci pe Lila înainte să se trezească.

Kaine s-a ridicat.

— Vrei să plec?

Chipul ei s-a strâmbat într-o grimasă amară.

— N-are rost să te învăț pe tine toate astea, nu? A ridicat dintr-un umăr. Mă gândeam doar... dac-o duci pe ea prima, poate avem timp să ne luăm rămas-bun, când îmi vine rândul. Dar poate asta nu contează.

S-a întors, recunoscătoare că sedativul o amețise atât de tare, încât putea în sfârșit să mintă fără efort. I-a simțit privirea asupra ei în timp ce ea găsea un teanc de hârtie groasă, de bună calitate, în sertarul biroului și căuta o peniță. Inima îi bubuia lent în piept, un ritm al groazei, când s-a așezat și a început să scrie, încet și metodic, fără să mai ridice privirea la el.

— Când mă întorc, ai să pleci, indiferent că ești pregătită sau nu.

Helena avea inima cât un purice. I-a luat o secundă ca să vorbească.

— Bine.

N-a îndrăznit să ridice ochii. L-a urmărit cu coada ochiului cum se apropie și o ia pe Lila în brațe. Kaine s-a oprit în ușă și s-a uitat înapoi la ea.

— Mă întorc peste câteva ore. Să nu ieși din camera asta!

Ei i s-a pus un nod în gât. S-a uitat spre el și a deschis gura ca să pună... să spună... A coborât din nou privirea la hârtia din fața ei.

— O să te aștept.

Ușa s-a închis, dar ea nu s-a mișcat, așteptând-o să se dea din nou de perete. A urmat o tăcere lungă până când a ridicat, într-un sfârșit, ochii.

— Cum te-a adus aici? l-a întrebat pe Shiseo, ducând mâna la gât și încercând să scape de interferența din corpul ei îndeajuns ca să poată gândi coerent.

— Cu o mașină. A condus pe sub pământ. Avea un card special care ne-a lăsat să trecem și am urcat într-un lift lung.

Helena s-a răsucit și s-a dus la cutia cu provizii pe care o adusese Shiseo, sortându-le cât de repede putea, întinzându-le în bucătăria mică. Trebuia să lucreze în scurte reprize grăbite, ca s-o ia înaintea sedativului. Luând o placă de scris, a început să schițeze o diagramă de stabilizare a configurației componentelor pe care le strânsese.

— Mi-a spus că ai nevoie de mine, a zis Shiseo după câteva minute.

— Iartă-mă, n-am, a spus ea, modelând rapid lingourile de metal într-o multitudine de sfere. Am avut doar nevoie de o scuză ca să plece și să-mi aducă lucrurile astea. Probabil ți-a spus că suntem învinși. Luc a murit. Ar trebui să pleci în Novis, acolo ai să fii în siguranță.

Shiseo nu părea îngrijorat.

— Ce faci?

Helena s-a oprit din lucru.

— Construiesc o bombă. Trebuie să arunc în aer un laborator.

A urmat o tăcere lungă.

—Am folosit deja componentele cuptorului Athanor. Helena a zvâcnit ușor dintr-un umăr, începând să împartă materialele, calculând cât are din fiecare. Nu îndeajuns. A scotocit prin dulapurile din bucătărie și a găsit o pungă cu făină. O să fie alt tip de bombă, a spus ea. O să folosesc în continuare puțin obsidian, dar aplic un alt principiu de piromanție. Cărțile lui Luc avertizau întotdeauna asupra folosirii piromanției în spații închise, fiindcă, dacă flăcările consumă tot oxigenul, se creează un vid. Evident, eu nu sunt piromantă, dar când eram mică, a fost un incendiu la moară. Făina din aer a luat foc și a ars întreaga clădire.

S-a oprit, folosind rezonanța ca să amâne din nou efectele sedativului, apoi a măsurat bisulfitul de carbon în sfere complete, având grijă să nu inhaleze. Mâinile trebuiau să-i fie stabile, concentrarea, maximă.

—Ai să dai foc unui laborator?

Ea a dat din cap.

—Laboratorul din Portul de Vest. O ții minte pe Vanya Gettlich? Femeia cu nuliu în sânge? Cu asta se ocupa laboratorul cu pricina. Dacă-i dau foc, n-o să se afle că pe Lila a salvat-o Kaine. Dac-o să se creadă că a murit într-un incendiu, n-o s-o caute nimeni. Și o să fie… Helena a înghițit în sec. Pentru toți cei dinăuntru o să fie o moarte mai rapidă decât ceea ce-i așteaptă altfel. A dus iar mâna la cap, limpezindu-și mintea, apoi i-a făcut semn din cap lui Shiseo. Ar trebui să pleci. Mai bine să nu fii aici când se întoarce Kaine, iar eu, dacă greșesc ceva, s-ar putea să arunc în aer clădirea asta în locul laboratorului.

—Nu te mai întorci?

Folosind mojarul și pistilul, Helena s-a apucat să macine obsidianul în cioburi fine.

—Ba bineînțeles că mă întorc. I-am spus lui Kaine c-o să-l aștept. E doar… S-a oprit și a clipit de mai multe ori ca să-și țină lacrimile. M-am înțeles cu el că o să plec și trebuie să mă țin de cuvânt. A înghițit în sec. O să… el o să rămână singur aici. Înainte să plec, trebuie să mă încredințez că e în siguranță.

Nu putea respira. Plămânii ei scoteau șuieratul acela înfiorător și ea s-a aplecat, apucându-se de piept, încercând să-și bage degetele sub suportul toracic.

Shiseo i-a luat mojarul și pistilul din mâini.

—Încheietura ta mai are nevoie de mișcare, i-a spus, măcinând obsidianul pentru ea. Uite așa, vezi?

Ea l-a privit în timp ce sedativul își făcea efectul. Pieptul i s-a liniștit treptat. L-a lăsat să termine, apoi s-a îndreptat de spate, strâmbându-se de durere. Când a terminat cu obsidianul, Shiseo a ajutat-o să transmute lingourile de metal în diversele forme de care avea nevoie. El era mai priceput la

lucrări delicate de transmutație decât ea; a făcut cuiele fine care trebuiau trase pentru ca bisulfitul de carbon să se evapore și să aprindă fosforul alb.

Helena a făcut câte bombe a putut. Ambasadorul hevgossian avea un rucsac foarte mare și solid pe care l-a umplut cu ele, sperând ca toate sferele să fie uniforme și să nu se spargă pe drum. Și-a luat cuțitele din geantă, băgându-le în buzunarele unei jachete cu ciucuri, împreună cu puținele provizii rămase din trusa de urgență, apoi și-a tras o șapcă în jos pe frunte ca să-și ascundă fața și părul întunecat. După o ezitare, a pus unul dintre cuțitele de obsidian peste mesajul pe care-l scrisese. Ar fi trebuit să aibă și Kaine unul, dacă n-avea deja. A luat rucsacul în spate, având grijă să nu-l zdruncine, apoi s-a dus și a deschis fereastra, aplecându-se afară. O pâclă roșie se ridica din partea de nord a orașului, dar farul Flăcării Eterne, care arsese veacuri la rând și era vizibil de la leghe întregi distanță, dispăruse. Fusese stins.

Era gata să iasă pe fereastră, când Shiseo a oprit-o.

— Stai!

Helen s-a uitat la el.

— Ai să te întorci?

Ea a strâns din buze și a dat din cap, trecându-și un picior peste pervaz.

— Stai! a mai spus Shiseo. A tras adânc aer în piept și a continuat: N-am obiceiul să mă agăț de... lucruri. Nici de oameni. A scuturat din cap. Eram mic când tatăl meu și-a regretat căsătoria. Eu eram o dezamăgire. Familia mamei nu urcase pe scara socială așa cum se așteptase el, așa că ne-a lăsat și a luat-o de la capăt. Când fratele meu vitreg a devenit împărat, am fost considerat o amenințare, însă el m-a trimis să supraveghez minele imperiale și am crezut că poate nu vrea să mă omoare. Dar, când am fost acuzat că fur metale imperiale, mi-am dat seama că nu-mi rămâne decât o viață de peregrinări.

Helena știa că Shiseo încearcă să-i transmită ceva important, dar se împotmolise la un singur detaliu.

— *Fratele* tău e împărat?

Shiseo a făcut un gest, în semn că nu contează. Părea absorbit de povestea pe care i-o spunea.

— Am considerat întotdeauna că e mai bine să lași viața să curgă cum vrea ea. Și asta am făcut mulți ani.

Helena nu știa dacă e mișcată sau exasperată de nevoia lui bruscă de a-i spune povești.

— Când au spus că ai murit, am... mi-a părut rău că nu te-am cunoscut mai bine. Nu-mi place să fac presupuneri. Să pun întrebări. Dar am... mi-a plăcut laboratorul nostru.

I-a zâmbit.

Helena a răsuflat greu, zâmbind la rândul ei.

– Și mie. Mi-aș dori să fi lucrat la alte lucruri.

A alunecat de pe fereastră pe balconul de metal.

— Stai!

Ea s-a încordat de frustrare.

El a venit după ea.

— Ar trebui să mă duc eu. Dacă sunt prins, o să le spun despre fratele meu. Pe mine n-o să mă omoare, înțelegi?

A întins mâna după rucsac, cu o expresie insistentă pe chip.

Helena s-a uitat o clipă la el, apoi i-a dat mâna laoparte.

— O să folosesc necromanția ca să pun bombele. Trebuie să fiu eu.

Shiseo a lăsat mâna jos.

— Ai grijă! i-a spus ea. A dat să se răsucească, apoi s-a oprit. Dacă nu mă întorc… dacă-l vezi vreodată pe Kaine, spune-i… spune-i că… A plecat capul și și-a trecut iute vârful degetelor peste obraji. Și-a dres vocea și a scuturat din cap. Nu contează. Probabil că știe deja.

CAPITOLUL 65

Augustus 1787

Helena vizitase rareori Insula de Vest chiar și înainte de război, dar știa că trebuia să meargă spre sud și spre nivelurile inferioare ale insulei, ca să ajungă la portul mic.

Era întuneric și liniște; în piață, nimeni n-ar fi spus că era un război. Pentru a folosi lifturile, era nevoie de o taxă și de acte de identitate, presupunând că mai mergeau. Dar mai erau și scările, unele largi, altele înguste, pentru muncitorii de întreținere și de serviciu. Ele erau cele mai eficiente. De obicei, când dădea peste porți, zăvoarele erau suficient de simple ca să le deschidă printr-o transmutație de bază.

A ajuns aproape de nivelurile inferioare înainte să vadă pe cineva. S-a apropiat de o poartă și, chiar când a descuiat-o, doi oameni au apărut de după colțul scărilor, pregătindu-se să urce. A încercat să se lipească de perete și să-i lase să treacă fără să atragă atenția, dar, când a riscat o privire în sus, a oftat surprinsă.

Era Crowther. L-a privit drept în față. Ochii lui erau un vid întunecat, lipsiți de emoție, dar s-a oprit din drum, când persoana de lângă el s-a întors și a zărit-o pe Helena. Ivy a schițat un zâmbet mic.

— Ai scăpat și tu. Speram c-o să reușești.

Helena a privit-o cu groază, uitându-se din nou la Crowther, cu fața lui goală și cu ochii lipsiți de viață. Era mort.

— Ce-ai făcut? a întrebat cu vocea tremurândă.

Zâmbetul de pe fața lui Ivy a dispărut.

—Necromantul o are pe Sofia. A spus că mi-o dă înapoi dacă-i dau Sediul și pe Crowther. Îl voiau viu, dar au zis că e în regulă dacă trebuie să-l omor. Așa că l-am omorât.

Credeau că Crowther e cel care produce obsidianul. Capul Helenei se învârtea.

—Tu le-ai dat toate informațiile? a întrebat ea. Cine i-a lăsat să intre în Sediu?

Nu fusese Cetus. În fața ei stătea adevăratul trădător.

—Am fost nevoită, a spus Ivy. E singura cale s-o recuperez pe Sofia.

—Ivy, sora ta e moartă.

—Nu! a scuturat Ivy din cap. E vie! Am văzut-o, mă recunoaște când o vizitez. O să mi-o dea înapoi când i-l aduc pe Crowther.

—Cum ai putut? a murmurat Helena. Toți oamenii ăia...

—Ar fi murit oricum, a spus Ivy, făcând un gest nepăsător din cap. Așa a fost mai repede. Am avut grijă ca planul să-i facă să moară repede. Nu sunt o trădătoare. Ar fi murit oricum.

S-a întors și a plecat mai departe, cu cadavrul lui Crowther în urma ei.

LABORATORUL DIN PORTUL DE VEST era o clădire uriașă, fără ferestre, construită inițial ca un depozit industrial pentru transporturi. În anul acela Kaine oferise Flăcării Eterne un plan interior al laboratorului, dar ocazia de a folosi informațiile nu se ivise încă până atunci.

Existau doar câteva conducte mici pentru circulația aerului prin clădire, menite să prevină atacurile de piromanție din exterior. Ventilația era slabă. Exact ce-i trebuia Helenei. În jur se aflau câteva clădiri mai mici, pe care le-a privit cu precauție în timp ce se îndrepta spre laborator.

Un necroserv s-a apropiat de ea în timp ce studia depozitul; prezența Helenei ar fi fost de ajuns ca să justifice o investigație, dar o figură solitară, neînarmată nu era motiv de alarmă. Când el s-a apropiat, Helena s-a apăsat cu palma pe gât, limpezindu-și din nou mintea, apoi a întins mâna și i-a smuls energia. A fost la fel de ușor ca și cum ar fi smuls o scamă de pe o jachetă. Cadavrul s-a lăsat pe ea și mirosul de putrefacție a învăluit-o. Și-a trimis propria rezonanță prin el și l-a reanimat din nou. Nu era prea bun. Era balonat, în stadiul timpuriu de putrefacție, cu țesuturile și ligamentele deteriorate. Helena a avut grijă să folosească doar puțină energie.

Noul ei necroserv s-a întors și l-a ținut în loc pe următorul. Helena a repetat procesul până când a adunat peste douăzeci în jurul ei. Concentrarea i-a încețoșat mintea și limitele conștiinței i s-au fragmentat în interiorul tuturor minților umbrite, însă de data asta a fost doar la margini; mintea ei a rămas a ei.

—Găsiți deschiderile! le-a spus când a început să activeze și să distribuie bombele.

Efectul sedativului se simțea mai intens acum, combinat cu necromanția. Concentrarea de care avea nevoie era epuizantă. A avut noroc că toți necroservii trebuiau să execute sarcini aproape identice. A scrâșnit din dinți, începând să transmute fiecare bombă și apoi i-a îndepărtat cât mai repede. Era un echilibru delicat între a se ține suficient de departe, ca să nu fie prinsă în zona de explozie, și a sta destul de aproape, pentru ca fosforul să nu se aprindă prematur după activarea inițială.

I-a urmărit cum ajung la depozit și încep să urce pe ziduri. A dat înapoi și privirea i s-a pierdut când i-a privit urcând sus de tot, fără niciun centru de durere ca să le simtă degetele sfâșiind clădirea. A închis ochii strâns și a încercat să se concentreze asupra înaintării lor. Au ajuns la conducte și la fantele din depozit. Câțiva se aflau pe acoperiș, scoțând capacele de ventilație. Inima i-a bătut cu putere când unul dintre cei cu vedere mai clară a ridicat o sferă până a conductă și i-a confirmat că ar încăpea prin ea.

Au scos pinii aceia delicați pe care Shiseo îi transmutase pentru ea, lând drumul sferelor să cadă în conducte. Le-au trimis în depozitul consolidat și sigilat. Când a căzut și ultima, Helena s-a întors și a luat-o la fugă. În spatele ei s-a auzit un zgomot înăbușit, odată cu explozia inițială. Privind înapoi, a văzut nori mici de praf; unii erau sclipitori, alții, albi.

Lumea a sărit în aer.

Aerul s-a sfărâmat sub violența exploziei, o undă care a răsucit vântul în timp ce Helena fugea. Era o căldură arzătoare care părea c-o urmărește. Focul încerca să înghită tot, mistuindu-se în timp ce ardea. Era furios și flămând, trăgând aer ca să se hrănească, până a creat un tornadă. Helena săvârșise toate păcatele piromanției despre care-l avertizase vreodată pe Luc.

Depozitele erau concepute pentru stocare, nu pentru integritate structurală, iar planurile arătaseră exact unde se aflau puținele suporturi care țineau clădirea în picioare. Depozitul s-a prăbușit și a sărit din nou în aer într-o explozie bruscă. Focul a mistuit toate armele create de Bennet, toate resursele periculoase și inflamabile și tot ce rămăsese din bombele Rezistenței.

Pământul s-a mișcat ca un lichid sub picioarele ei. Pavajul a crăpat. A fost azvârlită în zidul unei clădiri.

Focul vâjâia încă când Helena a clipit din nou. Sedativul absorbise durerea loviturii și ea zăcea pe pământ, încercând să-și tragă răsuflarea. O pulsație, care ar în mod normal ar fi trebuit să fie chin, îi apăsa craniul.

Totul ardea. Helena simțea, putea zări vag alte explozii. Un țiuit ascuțit, dureros, reducea la tăcere toate celelalte sunete. S-a uitat spre locul unde fusese laboratorul, dar nu mai era decât moloz și flăcări. Picioarele îi tremurau și n-au ținut-o când a încercat să se ridice. S-a prăbușit, gâfâind necontrolat. Plămânii îi ardeau, dar respirația îi făcea capul să se învârtească.

Putea fi nuliu.

Helena și-a dat jos jacheta și și-a pus-o peste gură și nas, încercând să respire încet. „Ridică-te! Fugi!" Dar era nespus de obosită. Nimic nu părea real. Trebuia să fie un coșmar. Tot timpul acela. Toți anii, tot ce făcuse, spunându-și că până la urmă va merita. Minciuni. Îl omorâse pe Luc. Primul pe care trebuia să-l salveze și ea îl înjunghiase direct în inimă. A rămas cufundată în pierderea ei. Apăsată de greutatea durerii. Cum să se ridice acum? Cum să suporte asta?

Kaine.

A deschis brusc ochii și s-a zgâriat pe gât, încercând să împingă sedativul în jos. Aburii îi umpleau plămânii. Îi spusese c-o să-l aștepte. Dacă nu se întorcea, el avea să găsească numai un morman de explozive adunate în grabă și biletul ei scris de mână. „Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc."

S-a silit să se ridice. N-avea să moară. N-avea să-l abandoneze. Trebuia să se întoarcă. A reușit să facă câțiva pași, apoi genunchii i s-au muiat din nou. Niște figuri se apropiau prin fum, dar ea nu se putea ține pe picioare. A scotocit în buzunar, găsind sticluța și seringa pe care le pusese acolo. Ultima soluție. A scos seringa cu o mână tremurândă, a introdus acul în flacon și a tras pistonul ca s-o umple. A respirat adânc, apoi și-a înfipt seringa direct în inimă și a injectat lichidul.

Amestecul de stimulente fusese formulat pentru Kaine. A izbit-o ca o undă de șoc; energia i s-a revărsat prin corp și a smuls orice urmă rămasă a sedativului și a transmutației lui Kaine. Părea să-i vibreze în vene. Mintea i s-a ascuțit și totul a devenit mai luminos și mai clar. A sărit în picioare și a luat-o la fugă mai repede decât oricând în viața ei. Abia își simțea corpul. Știa că trebuie să fugă.

Ceva a trântit-o la pământ. S-a sucit, încercând să-și apuce cuțitele, dar a simțit numai blană. A apucat atacatorul și și-a trimis rezonanța prin el, găsind toate locurile unde transmutația ținuse împreună țesuturile creaturii. Le-a dezlegat. Himera a murit instantaneu.

Helena s-a ridicat în grabă. A scos un cuțit de obsidian în timp ce necroservii se apropiau de ea. I-a sfâșiat. Abia simțea încercările lor de a o prinde. Și-a ațintit ochii asupra turnurilor înalte ale insulei. Mergea într-acolo. Avea să se întoarcă. Avea să fie acolo ca să-l aștepte pe Kaine. N-avea să moară.

Nu era timp să reanimeze necroservii, ca să lupte pentru ea. Distrugea totul în cale cu o eficiență sălbatică. Prin corpul ei exploda atâta putere, încât inima risca să i se rupă în două dacă nu continua să se miște. S-a luptat să se elibereze și a luat-o din nou la fugă. Sângele îi vuia în urechi. Din fum au ieșit mai multe siluete. Helena s-a oprit dintr-odată, îngrozită. Printre ele se afla Althorne. Habar n-avea cum reușiseră să-l reanimeze, contaminat fiind de nuliu. Probabil depuseseră un efort special. Lângă general stătea altcineva, un tânăr cu păr de culoarea grâului și față pătrată. Lancaster.

Crowther spusese că toți prizonierii lui muriseră în explozie. Evident, se înșelase. Helena s-a uitat în jur, temându-se cine ar mai putea ieși din fum.

— Uite c-ai avut dreptate! i-a spus Lancaster lui Althorne. E cineva aici.

Althorne a mijit ochii prin fum, apropiindu-se spre ea și zicând:

— Luați-o! Poate știe cine a atacat laboratorul.

— Dac-o prind, o pot păstra? a întrebat Lancaster.

Ochii i s-au luminat când a privit-o din nou pe Helena. Era clar c-o recunoaște cumva.

— După ce termină anchetatorii, a răspuns strigoiul. Grăbește-te!

Helena l-a urmărit pe Lancaster avansând. A înlocuit lama de obsidian cu pumnalul lung de titan. Dacă era trimis Lancaster, iar strigoiul rămânea în urmă, probabil era un semn că Lancaster e încă aspirant. Însă asta însemna și că strigoiul controlează toți necroservii. Trebuia să scape de el, altfel avea să fie urmărită prin oraș. A început cu Lancaster.

Principalul ei avantaj era că voiau s-o prindă vie.

— Lasă-mă să trec! a spus ea în timp ce Lancaster s-a apropiat și strigoiul a dispărut înapoi în fum.

Încerca să-i țină mișcările sub observație.

Lancaster a scuturat din cap.

— Haide! Nu-ți complica singură situația! Ești depășită numeric. Lasă cuțitul!

Necroservii se răsfiraseră în jurul ei. Aveau arme de distanță. Ochii Helenei s-au plimbat de la stânga la dreapta, căutând o cale de scăpare, încercând să-și gândească următoarea mișcare. Sângele îi vuia în urechi, spunându-i să se miște, să atace, să fugă. Trebuia să fie inteligentă.

A mai ținut pumnalul o clipă, pipăindu-i textura și toate ornamentele fin lucrate. A înghițit în sec și l-a lăsat să-i alunece din degete și să cadă cu un bufnet la pământ. A plecat capul și a pășit supus înainte, în timp ce degetele îi alunecau în jos să prindă celălalt pumnal. A venit ezitant către Lancaster.

— Luați-o!

Necroservii au făcut un pas înainte, coborând armele, și unul a încercat s-o apuce de braț.

Helena a atacat.

Cuțitul ei a sclipit, transmutându-se în timpul mișcării, făcându-se de două ori mai lung. A tăiat mâna unui necroserv și l-a eviscerat, apoi a înfipt adânc o lamă mai scurtă în craniul altuia. A evitat o sabie care a vâjâit tăind aerul de deasupra ei și s-a înfipt într-un necroserv din spate. Făptura a țipat. Atunci ea și-a dat seama că nu toți sunt necroservi. Bun, asta îi făcea mai ușor de ucis. Ea nu încerca să câștige; nu purta o bătălie. Voia doar să scape. S-a orientat spre direcția în care dispăruse strigoiul. „Nu poți muri aici."

O strânsoare brutală i-a prins încheietura stângă. Helena s-a răsucit, smucindu-se să scape. O durere albă și arzătoare i-a străbătut umărul și mâna i-a ieșit din articulație. S-a întors apucându-și atacatorul. N-a stat pe gânduri:

și-a folosit rezonanța ca să distrugă tot ce putea. Când și-a eliberat încheietura a auzit un țipăt animalic, agonic. S-a târât de acolo, încercând să-și pună umărul la loc. Abia își putea mișca degetele, dar a refuzat să se oprească. „Rapidă și vicleană", spusese Kaine. Asta trebuia să fie ca să supraviețuiască.

Lancaster s-a clătinat în calea ei, cu un zâmbet triumfător pe față. O credea învinsă. Helena i-a înfipt pumnalul în piept. Aspirantul s-a prăbușit ca o piatră. Ea și-a recăpătat echilibrul și a luat-o la fugă direct în fum. Vedea orașul de dincolo, strălucind cu toate promisiunile lui false.

Necroservii o urmăreau încă; îi auzea prin fum. Era atât de epuizată încât vederea i se încețoșa. Combinația de stimulente și sedative reușea în mod remarcabil s-o împiedice să-și simtă rănile.

A zărit prin fum o siluetă masivă și s-a îndreptat spre ea. Era Althorne. A întins mâna după pumnalul de obsidian, sperând ca brațul stâng să-i răspundă. Și-a intensificat rezonanța până a început să vibreze ca un inel în jurul ei. S-a grăbit înainte.

Cineva a atacat-o prin fum cu o armă grea, uriașă. Helena abia a reușit să se ferească la timp. Arma s-a izbit de pământ. Strigoiul lupta cu o spadă, la fel ca Lila, dar cu mult mai puțină viteză și eleganță. Helena nu mai luptase niciodată cu un strigoi, dar el nu părea obișnuit cu noul corp. Dacă l-ar fi lovit o dată cu obsidianul, ar fi putut întrerupe reanimarea. Dacă i-ar fi înfipt pumnalul aproape de talisman, l-ar fi omorât.

— Ești o adevărată alchimistă, a spus Althorne. Spada lui a trecut pe lângă ea și vâjâitul ei aproape i-a tăiat obrazul. Ce ești?

Helena gâfâia prea tare ca să-i răspundă. S-a concentrat pe arma lui și cum s-o evite. Acum îl vedea clar. Avea o față cenușie și o rană putredă la cap. Purta armură și-i era mai greu să-l înjunghie. Când s-a apropiat prea mult pentru spada lui, Althorne a lovit-o cu dosul palmei. Helena a căzut departe, dar obsidianul i-a prins încheietura lui Althorne, făcând o tăietură largă în pielea cenușie. Helena s-a izbit atât de tare de pământ, încât a rămas fără suflu. S-a silit să ridice capul, gâfâind și văzând cum vitalitatea iese din corpul strigoiului. Îi urca pe braț ca o infecție.

S-a ridicat cu greu în picioare. Necroservii veneau încă, dar se mișcau mai încet. Strigoiul n-a oprit-o în timp ce se apropia din nou de el. Helena se putea folosi numai de o mână. Abia a reușit să prindă obsidianul cu stânga, în timp ce îndepărta armura cu dreapta. Strigoiul a observat-o atunci și a încercat s-o prindă, dar ea l-a apucat de gât și a smuls. Esofagul i-a ieșit din corp și cadavrul s-a prăbușit. Helena s-a dezechilibrat, dându-i armura laoparte, bâjbâind după talisman ca să găsească locul în care să-l înjunghie. Sângele vinețiu se scurgea din gâtul mortului, acoperind totul: haine, armură și lanțul de argint de la gât. Un pandantiv acoperit de sânge căzuse aproape în rana deschisă.

Talismanul lui era un dragon, cu aripile arcuite deasupra și coada prinsă între dinți. Helena s-a oprit privindu-l. Era Atreus Ferron.

A încercat să prindă pumnalul, dar brațul stâng îi amorțise. Era mai bine să-l ucidă sau să-i dea talismanul lui Kaine și să aleagă el ce să facă? Nu. Trebuia să facă ea. Kaine nu trebuia să-și omoare propriul tată.

Și-a folosit iar rezonanța, încercând să simtă talismanul. Bum! Ceva a lovit-o peste cap și Helena a văzut numai roșu. S-a rostogolit peste corpul lui Althorne și, când a încercat să se ridice, totul se învârtea. S-a ridicat pe jumătate și a căzut din nou. Lancaster s-a împleticit spre ea, cu jumătate din piept acoperit de sânge. Ținea spada strâns în mână. O lovi cu mânerul în partea din spate a capului.

— O să te omor, a spus ea, încercând din nou să se ridice.

— Încearcă! i-a zis Lancaster cu un râs șuierător, făcând un gest către ea. Luați-o!

Doi aspiranți au ridicat-o de jos, aruncând cât colo cu piciorul cuțitul de obsidian din mâna ei. Helena abia se mai ținea pe picioare. Totul se clătina, dar sedativul îi circula încă prin vene, iar rezonanța ei era tăioasă ca o lamă. Nu s-a zbătut, rezemându-se în schimb de aspirantul cel mai bine înarmat. Erau proști să cadă de două ori în aceeași capcană. A găsit un cuțit suficient de prost fixat încât să iasă din teacă în timp ce o trăgeau spre Lancaster. Era un cuțit de luptă standard, iar ea cunoștea bine modelul.

Lancaster era palid de cât sângerase, dar zâmbea și păstra distanța, preferând clar să-și riște camarazii.

— O să mă distrez grozav cu tine. Când am să devin Nemuritor, am să-i pun să te țină în viață când te vor suci pe toate părțile.

Cu ultimele forțe, Helena s-a aruncat asupra lui. L-ar fi înjunghiat direct în inimă, dar el a reușit să se ferească. Era un ghinion pentru el că Helena avea o rezonanță extrem de largă. Cuțitul ei i-a străpuns armura ca și cum ar fi fost de hârtie. A transmutat arma, a răsucit-o și i-a distrus plămânii lui Lancaster, apoi a ajuns la gâtul lui cu mâna. Lancaster și-a înfipt degetele în părul ei. A smucit-o înainte ca ea să apuce să-i zboare creierii cu rezonanța. Helena i-a apucat pe toți cei care o țineau în loc. Degetele ei pătrundeau prin carne, sfâșiind tot ce puteau prinde.

— Rupeți-i mâna! Rupeți-i nenorocita aia de mână! striga Lancaster, ținându-și cuțitul înfipt în piept.

Nu putea să-l scoată fără să-și rupă plămânii.

Cineva a apucat-o de antebraț, apoi s-a auzit un sunet îngrozitor când un bocanc i-a sfărâmat încheietura dreaptă. S-a uitat cum călcâiul îi zdrobește încheietura de pietre. I-au dat drumul și ea a rămas întinsă în stradă. Lancaster se prăbușise deja. A încercat să se ridice cu brațul dislocat. „Fugi, Helena! Trebuie să fugi!"

Unul dintre aspiranți avea doar o mână, dar și-a scos sabia și i-a năpustit mânerul peste capul ei.

HELENA S-A TREZIT ÎN ȚIPETE. Zăcea pe ceva tare și rece și, când a încercat să deschidă ochii, a descoperit că-i sunt lipiți. A ridicat o mână să-i frece, dar o durere albă, arzătoare i-a mistuit tot creierul. A încercat să-i deschidă cu de-a sila, dar ei refuzau în continuare să se dezlipească.

— E în regulă. Ușor! Ai sânge pe gene.

O voce cunoscută. A simțit niște degete frecând-o la ochi.

— Gata.

A mijit ochii în jur, cu vederea tulbure, și a descoperit-o pe sora Pace privind-o țintă. Ea însăși zăcea cu capul în poala ei. Era încă întuneric; singura lumină venea de la torțe. Simțurile îi reveneau treptat. Durerea era copleșitoare, dar și-a dat seama că nici măcar n-o simte încă pe toată. I-a venit miros de sânge, și proaspăt, și uscat.

Țipetele continuau fără oprire. Se auzeau și râsete.

A încercat să se ridice, dar sora a ținut-o pe loc.

— Nici gând! Ești grav rănită, i-a spus. Ți-am fixat umărul la loc, dar ți-au luat suportul toracic, iar la încheietură ai o fractură gravă.

— Unde suntem? a reușit să întrebe Helena.

Nu-și putea concentra privirea, dar a recunoscut-o pe una dintre tămăduitoare, precum și câțiva sanitari și asistente. Erau adunați în jurul ei. Sora Pace i-a zâmbit silit.

— La Sediu. În curtea principală.

Helena s-a uitat în spatele ei; deasupra lor era ceva. Se aflau într-o cușcă, mare, de tipul celor folosite pentru animale. Erau zeci de cuști împrăștiate în jur.

— Lăsați-mă să mă ridic!

S-a chinuit să se scoale în capul oaselor. Corpul ei a protestat dureros, căci stimulentele și sedativul începeau să-și piardă efectul. Fără suportul toracic, tensiunea i-a apăsat sternul când s-a uitat printre gratii, căutând sursa răcnetelor.

Atârnată de încheieturi, Rhea țipa. Alături de ea stătea Titus. Era acoperit de sânge și din corp îi ieșeau cuțite, bețe și sulițe. Și-a scos un cuțit din picior și a început să taie cu el pielea Rheei. Apoi a băgat-o în gură și a mâncat-o. Era mort. Trebuia să fie mort, dar scena a lăsat-o pe Helena oripilată.

Iar Rhea nu era moartă. Lângă ea atârnau bucăți de carne legănându-se în lanțuri. Helena a mijit ochii în lumina slabă. Brațe tăiate. Un trunchi. Capul lui Alister.

Gâtul i s-a strâns spasmodic și ea s-a rostogolit într-o parte, vomitând în convulsii atât de violente, încât spatele i-a fost sfâșiat de durere. A ridicat iar ochii și sora Pace a șters-o la gură cu o bucată de pânză. Helena s-a întors să nu mai vadă.

— De când...?

— A început la amurg, i-a spus sora Pace cu voce tremurândă, după ce au fost siguri că nu mai e niciun pericol în Sediu. N-au fost nici Luc însă, nici Sebastian. Mai avem o speranță.

Helenei i s-a pus un nod atât de mare în gât, încât a simțit că se sufocă. Nu putea să-i spună sorei-șefe că Luc nu vine, că nu va putea veni. S-a uitat la ea însăși. O dezbrăcaseră complet și îi puseseră o cămașă lungă gri. Totul dispăruse: acele și elasticele de păr, brățara de la spital. Singurul lucru rămas era inelul lui Kaine, aproape imperceptibil chiar și când se uita direct la el. Elixirul funcționa, deci; inelul nu fusese descoperit nici măcar de rezonanță când fusese controlată la piele. Acum purta o cătușă de suprimare la încheietura stângă, așa cum avusese atunci Lila. Cea dreaptă era goală, aparent prea umflată ca să încapă sub banda de metal.

Țipetele Rheei deveneau tot mai slabe.

S-a auzit un muget de entuziasm și Helena a privit în sus, îngrozită de ce avea să urmeze.

Pe poartă a intrat o mașină lungă și joasă. Helenei i s-a strâns inima când automobilul s-a oprit lângă treptele care duceau spre Turn. Ușa s-a deschis și dinăuntru a ieșit Luc, cu o expresie nesigură, aproape rușinată, ca și cum ar fi întârziat la o petrecere. În curte s-a așternut tăcerea în timp ce el privea ce se întâmplă în jur.

— Nu...! au spus Helena și sora Pace în același timp.

Luc s-a întors și a făcut o plecăciune adâncă și smerită în timp ce altcineva ieșea din spatele mașinii. Era înalt și purta veșminte cu decorațiuni complicate, o mantie albastră-aurie și o coroană în formă de semilună pe cap. Morrough. A luat-o în fața lui Luc, urcând treptele de marmură pline de sânge. Toate rămășițele liderilor militari ai Flăcării Eterne zăceau făcute bucăți pe pământ sau atârnau pe ziduri. În timp ce Luc urca după el, Morrough s-a răsucit, dezvăluind un chip mascat; semiluna, ca un soare în eclipsă, îi acoperea jumătatea superioară a feței. I se vedea doar gura palidă, lipsită de buze.

Helena nu-l mai văzuse până atunci. Se povestea despre apariția lui în timpul unor bătălii timpurii, dar îi lăsase pe Nemuritori să poarte războiul în numele lui. Deci acesta era Cetus. Primul alchimist din Nord.

Tăcerea a persistat în timp ce Luc îl urma supus pe trepte, iar Morrough își studia publicul.

— Paladia a urmat prea mult timp familia aceasta de zei falși, a spus el cu un glas răgușit care abia se auzea. V-au arătat foc și aur, iar voi ați crezut că trucurile astea jalnice sunt divine. Și-a strâmbat gura cu dispreț. Eu am învins moartea. Darul meu e nemurirea și nu țin secretă această cunoaștere, ci o acord tuturor celor demni.

La auzul cuvintelor lui au izbucnit aplauze puternice. Dar nu asta a fost partea cea mai rea. În timp ce Morrough vorbea, Luc s-a lăsat în genunchi, ca unul dintre cei care cereau nemurirea. Helena i-a urmărit fiecare mișcare,

încercând să înțeleagă ce vede. Luc era mort. Ea știa că e mort. Probabil Morrough îl găsise și-l reanimase, făcându-l să pară viu ca să câștige satisfacția de a-i fi călău. Luc s-a aplecat înainte sub ochii tuturor, lipindu-și fruntea de pietrele ude de sânge. Sângele celor care-i urmaseră pe el și familia lui cu loialitate i-a pătat hainele, pielea și părul.

— Ceri nemurirea? l-a întrebat Morrough.

Luc s-a oprit parcă ezitând, ca și cum s-ar fi rușinat, apoi a ridicat capul, privind spre Morrough ca un aspirant, și a încuviințat cu ochii lui mari albaștri.

— Ești nedemn de ea, a spus Morrough, dar a întins o mână lungă și osoasă ca și cum i-ar fi oferit-o.

Apoi și-a rotit încheietura, orientându-și palma peste capul lui Luc. Chiar și de la distanță, Helena a simțit rezonanța din aer și capul lui Luc s-a izbit de marmură și s-a spart, sfărâmându-se ca un ou crăpat. Fața i s-a prăbușit, trupul i s-a răsturnat și creierii i s-au întins pe marmura pătată de sânge. Aerul s-a umplut de țipete de groază. Morrough s-a întors cu spatele la el.

— Luați-l de aici! N-o să mai ardă niciodată.

Apoi a pășit în Turnul Alchimiei, monumentul pe care fratele lui îl ridicase ca să comemoreze înfrângerea necromanției.

TIMPUL A TRECUT CA ÎNTR-O ceață. Cei care nu intraseră în Turn cu Morrough au început să sorteze prizonierii rămași, împărțindu-i, notând numerele de pe lanțuri în dosare.

Acum că „festivitățile" se încheiaseră, au început să sosească mașini suplimentare. Cei mai decorați Nemuritori și-au făcut apariția în uniformele lor negre, la fel și alte figuri care păreau a fi oficiali guvernamentali. Li s-au alăturat membrii Adunării Breslelor și guvernatorul Greenfinch. Majoritatea intrau în Turnul Alchimiei, care fusese curățat de sânge.

Ușa cuștii în care se afla Helena a scârțâit deschizându-se și gardienii au început să tragă prizonierii afară, împingându-i spre diverse locuri.

— Aveți grijă! a țipat sora Pace când Helena a fost apucată de braț și ridicată în picioare. Are încheietura ruptă. Are nevoie de îngrijire medicală. Sunt femei inteligente, capabile. Ar trebui să...

Gardianul a privit-o disprețuitor.

— Avem destui prizonieri de toate felurile, a spus el, privind-o pe Helena. Va merge în grupul de selecție la fel ca tine, scorpie.

N-a luat în seamă încercările sorei de a-l convinge, nu în legătură cu ea însăși, ci cu Helena. Ea încerca să-l convingă de abilitățile ei excepționale, în timp ce el copia numărul de pe lanțul Helenei pe o listă, împreună cu al lui Pace. Au fost împinse către o altă cușcă și înșfăcate de un alt gardian, care le-a împins neglijent înăuntru. Sora Pace a încercat să se opună, protestând în

continuare, dar s-a împiedicat și a căzut mai repede decât a putut Helena să reacționeze. Cu un trosnet ascuțit, a dat cu capul de una dintre gratiile de fier și nu s-a mai mișcat.

Cu mâna stângă tremurând, Helena s-a rezemat de zăbrele, apărând-o pe sora-șefă cu corpul ei, căutându-i cu disperare pulsul, în timp ce mai mulți prizonieri erau împinși în cușca de selecție. Toți cei împinși înăuntru erau fie grav răniți, fie extrem de bătrâni. Cadetul care supraveghease centrul de comandă zăcea lângă ea, palid ca moartea. Măruntaiele i se revărsau printre degetele care încercau să le țină înăuntru. Helena n-avea cum să-l ajute. S-a lăsat să cadă lângă sora Pace, ridicându-i capul în poală, sperând că e moartă, că nu va fi nevoită să asiste la ce avea să se mai întâmple.

O umbră a căzut deasupra ei. Helena a ridicat ochii, cu inima cât un purice, și a încremenit văzând-o pe Mandl.

— O-ho! a spus Mandl și gura lată i-a crăpat într-un zâmbet. Mi s-a părut mie că știu părul ăsta de undeva.

Helena era prea epuizată ca să mai simtă ceva la vederea ei. Mandl a ;vâcnit din încheietură.

— Scoateți-o!

Gardienii care o împinseseră pe sora Pace i-au aruncat o privire.

— Asta e cușca de selecție.

Mandl s-a întors spre cel care-i vorbise.

— Nu-mi pasă ce „cușcă" e. Scoateți-o!

Helena a fost târâtă afară, izbindu-se cu mâna rănită de alte trupuri. Și-a înăbușit un geamăt de durere și umărul aproape i fost tras din nou din încheietură.

— Ești chiar tu, a spus Mandl măsurând-o cu privirea când i s-a dat drumul la picioarele ei. Se vede că te-ai luptat, nu glumă. Ți-a fost teamă c-o să te găsesc?

Helena nu se gândise aproape deloc la Mandl de când o interogase.

— Eu am sperat, i-a răsuflat gardiana-șefă în față. Mirosea acru și pătrunzător ca formaldehida. O să am grijă ca Bennet să te ia pentru unul dintre proiectele lui speciale.

Paznicul și-a dres glasul.

— Ce mai e? s-a întors Mandl brusc.

— Cică Bennet a murit.

— Cum?

El a coborât vocea.

— Se zvonește că Hevgoss e de vină. Bombele sunt... chestii de-ale lor. Dar nimeni nu spune prea multe. Stroud a luat un lot mai devreme și a trebuit să-i aducă înapoi pe toți. Zice că tot laboratorul a dispărut. Bennet și toți ăilalți. Dar nu trebuie să se știe printre...

A făcut un gest în jurul curții.

Un licăr de triumf a scânteiat în pieptul Helenei. Bennet nu mai era; n-avea să-i mai rănească niciodată pe Kaine sau pe altcineva.

Mandl a rămas locului, uluită.

— Atunci ce-o să se întâmple cu depozitul de bazine? O să fie dezafectat? Înainte s-o lămurească gardianul, a venit ea însăși cu răspunsul. Bineînțeles că nu. Nemuritorii o să aibă în continuare nevoie de trupuri impecabile de rezervă. Chiar și fără Bennet. S-a uitat din nou la Helena, care se străduia să nu pară că ascultă. Dacă el a murit înseamnă că eu sunt responsabilă de procesul de selecție. S-a aplecat înainte și a prins-o din spate de braț. Cred că tu ai să fii prima mea alegere.

Rezonanța ei a înjunghiat-o pe Helena în mână. Nervii i-au luat foc, sfâșiați. Durerea i-a țâșnit arzătoare în umăr, prin tot corpul și până în creier, ca și cum ar fi fost trasă într-o țeapă care i se sfărâma în trup. Mușchii i s-au încordat spasmodic și a scos un țipăt.

— O, vai! a spus Mandl cu voce fals îngrijorată, ținând-o strâns. Nu asta am vrut să fac. Ci asta.

A prins-o de ceafă. Durerea i s-a revărsat din nou Helenei în corp, coborându-i pe șira spinării și de-a lungul fiecărui nerv. A crescut în intensitate, până când inima a părut gata să-i plesnească. Și-ar fi rupt toate oasele, dacă așa ar fi putut să scape. Și-ar fi ros membrele. Și-a simțit mintea zbătându-se disperată să se elibereze de suferință. „Frânge-te! Frânge-te!"

„Nu sunt fragilă. N-o să mă rup. Te rog, crede-mă!" Îi promisese. Corpul îi era cuprins de convulsii, dar până la urmă s-a oprit. A fost trântită la pământ. Mușchii au continuat să-i zvâcnească. Mandl a îngenuncheat, întinzând din nou o mână spre ea, și Helena s-a ferit. Gura lată a gardianei s-a întins pe toată fața.

— Vezi cât de repede poți învăța să-ți fie frică?

I-a luat mâna dreaptă, realiniindu-i și tămăduindu-i oasele rupte. Ar fi fost într-adevăr o tămăduitoare excepțională dacă n-ar fi fost o psihopată. Apoi ceva rece i s-a lipit de încheietura abia vindecată, scoțând un mic pocnet când s-a fixat. Helena s-a uitat la el ametită, chinuindu-se să respire. Era o altă cătușă. Un număr diferit. Nu-l putea distinge prea bine.

Mandl s-a ridicat, scuturându-se de praf.

— Puneți-o în camionul de transport!

În timp ce era târâtă să se ridice, un tânăr a făcut un pas înainte, bâlbâindu-se.

— Stați puțin! Asta... pe asta noi am prins-o. Trebuie să fie interogată. Cred. Sunt aproape sigur că cineva a spus ceva despre asta.

Mandl a clipit lent ca o reptilă.

— Era în cușca de selecție.

El s-a înroșit și s-a scărpinat în cap.

— Aveam ordin.

— De la cine?

— Ăăă... de la unul din cei morți. Nu-mi amintesc. I-a spus ceva lui Lancaster.

— Și Lancaster e aici?

— E la chirurgie.

Mandl a strâns buzele și a părut gata să-l mănânce de viu pe aspirant.

— Deci ce vrei să fac? S-o pun înapoi în cușca de selecție? Ai autorizație s-o iei?

El s-a bâlbâit și s-a dat înapoi.

— Eu doar... Asta am auzit. Poate știe altcineva.

Helena nu știa dacă tocmai fusese salvată sau condamnată. Atreus își dorise ca ea să fie interogată. Să-l găsească pe cel care pusese bomba. S-a chinuit să gândească. Corpul îi tremura spasmodic. Estompându-se, toate sedativele îi trezeau mintea.

Câțiva strigoi s-au apropiat și i-au tras pe ea și pe alți câțiva prizonieri spre un camion, împingându-i în spate.

Interogatoriul ar fi fost periculos. Dacă cineva și-ar fi dat seama că ea pusese bomba, ar fi vrut să știe cum. De ce. Helena cunoștea acum prea bine pericolele interogatoriului. Existau momente în care mintea se frângea, în care exista numai durere. Nemuritorii ar fi chinuit-o oricât era nevoie ca să obțină răspunsuri.

Kaine spunea că animanția e ceva special. Ceva rar. Dacă Bennet era mort, Kaine și Morrough ar fi putut fi singurii rămași cu o asemenea abilitate, ceea ce însemna că puteau să-l aducă și s-o tortureze în fața lui sau să-l pună pe el s-o tortureze. Dacă Morrough ar fi interogat-o personal, l-ar fi găsit pe Kaine în gândurile și amintirile ei. Eschivarea n-ar fi putut să-l ascundă. Kaine era țesătura gândurilor ei. Tot ce făcuse ea ducea la el. Chiar dacă moartea ei ar fi fost rapidă, pedeapsa lui Kaine pentru trădarea comisă ar fi fost eternă. Sau s-ar fi folosit de ea, exact așa cum făcuseră cu mama lui. Ar fi fost exact lucrul de care lui îi fusese frică.

Dacă-l găseau în amintirile ei. Dacă.

Trebuia să-l alunge, așa cum alungase amintirile cu... Soren. Avea să-și redirecționeze gândurile, să-și transmute amintirile, până când mintea ei avea să înceteze să se mai îndrepte spre el. Nu putea să mărturisească ceva ce nu-și amintea. A dus mâinile la tâmple, tresărind de durere când și-a mișcat mâna dreaptă. Oasele îi fuseseră reparate, dar țesutul vătămat și vânătăile rămăseseră. Nuliul din cătușe vibra și-i tulbura rezonanța, dar tipul acesta de suprimare era imperfect. Avea încă rezonanță, deși nu la fel de puternică. Dar nu-i trebuia intensitate; îi trebuiau precizie și răbdare. A închis ochii, aplicând urma firavă de rezonanță asupra propriei conștiințe. După atâta timp petrecut navigând prin mințile altora, îi era ușor să-și manipuleze propria minte... fără reacție, fără rezistență.

Și-a împins ultimii doi ani ai vieții în adânc, ca și cum i-ar fi înecat. Nu exista altă cale. Kaine era aproape totul acum. Fără el, exista doar golul. Activitățile ei repetitive. Orele și zilele la spital care se contopeau, anii unui coșmar fără sfârșit. Era singură. Toți erau morți. Pentru că mureau mereu. Ea încerca să-i salveze, dar, la sfârșit, întotdeauna mureau. Viața ei era un cimitir. Oriunde exista un spațiu pe care nu-l putea împăca, îl umplea cu Luc. Nu cu moartea lui, nu cu Luc din război; ci cu Luc pe care promisese să-l salveze. Cel care își dorise el să fie. Cel care crezuse mereu în ea. Așa merita să fie ținut minte.

Helena era pierdută în propria minte când camionul a intrat într-un depozit. Era un abator vechi. Avea cârlige de carne deasupra și mese de metal peste tot și o podea de ciment care putea fi spălată ușor ca să se îndepărteze sângele. Ceilalți prizonieri au intrat în panică. Au zdruncinat-o pe Helena din gândurile ei.

— N-o să ne omoare încă, a spus ea cu voce răgușită. Ne pun în stază. Ca să rămânem proaspeți.

Au fost scoși pe rând și injectați cu ceva. Procesul era oribil de bine sincronizat. Automat. În timp ce prizonierii se lăsau moi, erau ridicați pe mese lungi, unul lângă altul. Un gardian mergea pe lângă șir și-i dezbrăca. Câțiva au încercat să se opună. Un băiat a primit un pumn în stomac înainte ca acul să-i fie introdus în ceafă. A strigat după mama lui, după Sol, după Luc.

Femeia. Mandl, și-a amintit Helena mai târziu, stătea privind. Când a fost scoasă Helena, ea a făcut un gest cu mâna spre capătul opus al depozitului.

— Pune-o acolo! O să mă ocup personal de ea.

Un ac a înțepat-o în gât, într-o parte. Era gros, cu o doză mult prea mare de agent paralizant. Mușchii i-au amorțit, dar nervii senzoriali nu. Simțea ceva, doar că nu putea să se miște. Deasupra ei a apărut din nou fața lui Mandl. A măsurat-o rapid din cap până-n picioare cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Crezi că știi ce urmează să ți se întâmple, nu-i așa?

Helena a rămas întinsă în timp ce Mandl i-a dat părul deoparte și i-a plasat ceva adeziv la ceafă, pe coloana vertebrală.

— Asta o să-ți țină mușchii în funcțiune.

Corpul Helenei s-a contractat de un impuls electric. Mușchii i s-au strâns și s-au relaxat de mai multe ori. Mandl și-a plimbat degetele peste pielea ei rece, părând să tremure de entuziasm. În brațele Helenei fuseseră înfipte ace cu tuburi.

— Păcat de Bennet! a spus Mandl. Întotdeauna mi s-au părut inspiratoare ideile lui. Dacă te-ar fi prins, te-ar fi ținut în viață ani buni, dacă l-aș fi rugat. Interogatoriile sunt extrem de rapide și, după ce se termină, o să fii complet inutilă.

I-a pus o mască pe față, de deasupra sprâncenelor până sub bărbie, cu un fel de adeziv care o sigila de piele. Era suficient de transparentă încât Helena să distingă cum Mandl ia o seringă mare, cu un lichid albastru-pal în ea.

— Asta o să te bage într-o comă mică și plăcută. Bennet spunea că e ca atunci când frăgezești carnea; păstrezi porcii liniștiți înainte de măcel.

A apăsat pistonul. Lichidul a stropit podeaua. Apoi s-a auzit foșnetul hârtiei în timp ce Mandl a smuls un formular de pe planșetă și l-a mototolit. O clipă, Helena a reușit să distingă numărul de pe antet – 19819. Fără formularul acela nu mai exista nicio dovadă că ea e acolo. Avea să fie dată dispărută. O greșeală de transcriere.

Mandl i-a pieptănat părul cu degetele.

— În timp ce aștepți, vreau să te gândești la toate lucrurile pe care o să ți le fac când o să mă întorc. A dat să plece. Totul aici s-a terminat. Pune-o sub ceilalți!

Helena a fost ridicată pe un cărucior ce scârțâia peste podea și dusă în a doua cameră. Era îngrozitor de frig. A zărit cu coada ochiului șirurile de bazine secționate. I-au venit în minte fotografiile din timpul incursiunii și toate corpurile ce pluteau în ele. Toate erau moarte.

Gardienii purtau mănuși mari de cauciuc lungi până la umeri. Au ridicat prizonierii pe rând și i-au introdus în bazine, cuplând tuburile și firele la un șir de aparate care se întindeau pe tot capătul opus al încăperii.

Inima Helenei bătea tot mai tare, în timp ce era ridicată și lichidul rece o învăluia. Nu putea să se miște. Era prinsă în propriul corp ca într-o cușcă ce-i sigila mintea. Frigul i-a pătruns în organism, i-a încetinit inima și i-a redus metabolismul. Părea că trecuse o veșnicie și totodată era ca și cum timpul n-ar fi existat, până când lumina a dispărut complet. A rămas în întuneric și în tăcere. Inima îi bătea de groază. Capacul bazinului de stază era la câțiva centimetri de fața ei, dar nu putea să-l vadă. Libertatea era foarte aproape, însă total inaccesibilă. A încercat să respire încet, dar n-a putut. A început să gâfâie și căldura și aburul i-au umplut masca de pe față. A încercat să țipe, dar nu i-a ieșit decât un plânset slab și stâlcit. Temperatura corpului i-a scăzut tot mai mult și plămânii i s-au contractat în timp ce panica i-a consumat oxigenul limitat din mască. Pieptul a început s-o doară și să tânjească după aer. Încerca mereu să respire, dar nu mai era nimic de respirat.

A fost ușurată când a leșinat. Era mai bine decât să fie trează.

Ceva extrem de fierbinte a smucit-o înapoi în starea de veghe. Uitase unde era și a intrat în panică când totul i-a revenit în minte: spațiul mic și închis de sub suprafață, întunericul, lipsa de oxigen și de mișcare. I-a revenit senzația de arsură. A întrerupt-o din panică, încercând să identifice sursa. Cunoștea sentimentul. Mâna ei. Mâna stângă îi ardea. Inelul. O clipă, inima i s-a oprit. Kaine. Venise înapoi și o găsise dispărută. Ea îi spusese c-o să-l

aștepte și nu fusese acolo. Inelul s-a încins iar, și iar, și iar. O căuta. Avea să vină după ea. Venea întotdeauna.

Dar ea nu putea să se gândească la el. Trebuia să uite. Dacă-și amintea și era interogată, Kaine nu trebuia să fie găsit. Nu putea să se gândească la el. Prizonieră, înghețată, fără să-și poată folosi mâinile, nu putea decât să-și concentreze rezonanța spre interior. Era obișnuită s-o folosească în luptă. Acum era ca o plasă pe care o strângea în jurul propriei minți. Simțea textura slabă a manipulării asupra minții ei, cum îi schimbă gândurile, cum le deviază pe după toate lucrurile la care nu trebuia să se gândească. Urma noile drumuri, iar și iar, crestând noi adâncituri, învățându-și mintea să se așeze acolo, fără să caute mai departe. A numărat. Și-a creat făgașe. A încercat să nu-și amintească.

Dacă o găsea, Kaine avea să înțeleagă.

Ea putea să aștepte.

„Rezistă! Ai promis că n-o să te stingi."

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 66

Maius 1789

Venindu-și în fire, Helena a simțit că-i crapă mintea. S-a ridicat clătinându-se, cu capul zvâcnind, înnebunită de durere. Nu-i venea în gând decât: „Fugi de-aici, scapă!" Nevoia de a evada era copleșitoare. Oriunde privea vedea numai întuneric. A încercat să se miște, însă trupul a trădat-o. Mișcările îi erau necontrolate și, când a încercat să se ridice, durerea i s-a răspândit din încheieturi în palme și în brațe. Se chinuia să respire, căci coastele îi strângeau plămânii ca într-un clește. Nu era bazinul, dar era oricum beznă și ea abia se putea mișca.

O mână i-a atins ușor umărul. Ea a scos un țipăt înăbușit, smucind în sus din cap. Era Kaine. Se aplecase peste ea, cu părul palid și ochii strălucind argintiu, vizibili în întuneric. Degetele îi tremurau în timp ce se uita la ea.

Ea l-a scrutat uluită. Era altfel. Mai în vârstă. Nu era bătrân, dar ochii lui arătau de parcă trecuseră decenii de când îl văzuse ultima dată. A scos un suspin și s-a întins după el.

— Ești viu, a spus.

El a tresărit și s-a tras înapoi și o expresie de disperare i-a străbătut chipul. Helena n-a înțeles de ce. Apoi dintr-un cotlon al minții a auzit vocea speriată a lui Grace: „Lila Bayard a fost prima pe care a adus-o înapoi." Totul i-a năvălit brusc în minte. Cătușele. Transferul. Prizonieratul în Spirefell. Toți erau morți pentru că fuseseră omorâți de Înaltul Comisar.

El era Înaltul Comisar.

Sângele i s-a făcut rece ca gheața și și-a smuls mâna înapoi, trăgându-se departe de el, fără să ia în seamă durerea sfâșietoare din încheieturi. Ceva i se încolăcise pe cot și ea l-a smuls cu putere, vrând să fugă. Brațele și picioarele i-au tremurat sub greutatea corpului și aproape că s-a rostogolit pe podea de

pe partea opusă a patului. S-a dat jos din pat și s-a lăsat în genunchi, privind peste saltea spre el, în camera aceea întunecată, în casa mohorâtă în care era prizonieră.

Kaine era *încă* în viață. Dar, dacă era viu, asta însemna că nu venise după ea, iar ea îl așteptase.

Îi venea să țipe de toată această disonanță mentală. Trecutul și prezentul se sfărâmau ciocnindu-se, iar ea îngenunchea în ruinele lor. Nu putea fi el. Ferron o rănise. O *violase*. Și-i omorâse pe toți. Kaine n-ar fi făcut-o. Îi promisese că…

Durerea i-a străpuns creierul, vederea i s-a întunecat și un geamăt chinuit i-a scăpat printre buze. Și-a îngropat fața în palme în timp ce durerea creștea, sfredelindu-i mintea, atât de înfiorătoare, încât abia mai putea să rămână conștientă. Capul îi era în flăcări, craniul i se despicase și apăsarea îi topea creierul. A țipat, încercând s-o ușureze, și a continuat să țipe până a rămas fără suflare. Când a ridicat din nou privirea, era singură.

Poate că fusese singură dintotdeauna, iar chipul lui Kaine fusese doar o apariție pe care o invocase în mintea ei. Poate totul era un vis. El era mort, iar ea se afla încă în bazin, putrezind, uitată în întuneric, unde nimeni n-avea s-o mai găsească vreodată.

S-a prăbușit și o mână a prins-o de umăr înainte să se izbească de podea. Helena a tresărit și el era din nou acolo. Când privirile li s-au întâlnit, chipul lui s-a desfigurat.

— Acum îți aduci aminte, nu?

Ea a reușit să dea din cap, întinzând mâna și apucându-l de încheietură, simțindu-i pielea și oasele sub degete. Era real. Trăia încă. Helena fusese absolut sigură că toți ceilalți muriseră, dar iată că el nu murise… și totuși asta i se părea mai rău. Și-a întors fața, afundând-o în cuvertură; îi venea iar să țipe. Toate contradicțiile și groaza se învârtejeau în ea în timp ce încerca să-și limpezească mințile. Nimic nu părea real. Totul era o minciună.

Apoi s-a făcut brusc lumină și ea l-a strâns și mai tare, înfigându-și unghiile în pielea lui.

— Obsidianul… Mandl și ceilalți… ai fost… tu ai fost?

— Da.

Helenei îi tremura bărbia și ochii îi ardeau.

— Întotdeauna… ai fost tu?

— Da.

Toți luptătorii Rezistenței, toți membrii secreți ai Flăcării Eterne de care Helena se convingea singură că mai există – toți s-au topit până când n-a rămas decât Kaine. Torționarul și coșmarul ei. A dat din cap, ferindu-și privirea, incapabilă să împace ușurarea și groaza pe care le simțea în același timp. Kaine era în viață. Ea îl ținuse în viață. Asta își dorise, dar… nu așa.

— De ce-ai omorât-o pe Lila? a întrebat cu voce spartă.

— N-am omorât-o. Trăiește.

Ea l-a privit țintă. Durerea din capul ei îl făcea să pară că strălucește.

— Grace i-a văzut trupul. Toți cei de la Avanpost l-au văzut. Mandl o ținea la poartă.

— Era însărcinată și era singura supraviețuitoare dintre Bayarzi. N-ar fi încetat s-o caute până nu găseau un cadavru. Am făcut rost de unul. A fost ideea ta.

Helena n-avea nicio amintire a acelui moment. Nu știa cum să creadă ceva din ce spunea el, atât de multă minciună zăcea între ei.

— Acum are un băiat. Un copil remarcabil de gălăgios, numit după bunicul lui. Și, de fiecare dată când am văzut-o, a încercat să mă omoare de cel puțin două ori.

Asta suna într-adevăr a Lila. Helena a ridicat capul; simțea că se înecă de dorința de a-l crede.

— Unde e?

El a clătinat din cap.

— Nu în Paladia, dar ai s-o vezi în curând. I-ai promis lui Holdfast că o să ai grijă de ei, ții minte? Te așteaptă.

Ea a prins puțină inimă, dar apoi și-a adus aminte de toate celelalte lucruri pe care i le spusese el. S-a chircit.

— Nu te cred.

Bărbia îi tremura necontrolat.

— Știu.

Ea a dat din cap.

— Nu înțeleg. Nu-mi amintesc... Îmi amintesc doar de tine.

Voia să se convingă că el există cu adevărat, dar nu se putea. Cel din amintirea ei nu putea exista, pentru că Ferron îi omorâse pe toți. Eradicase Flacăra Eternă, îi vânase pe membrii Rezistenței care îndrăzniseră să fugă până la unul. Era pătat de sângele tuturor.

El a înghițit în sec.

— Ce-ți amintești... despre mine?

Îi părea cunoscut și totuși schimbat atât de mult, de parcă asemănarea cu cel pe care-l cunoscuse cândva fusese scobită din el cu totul.

— Ai... ai spionat pentru Flacăra Eternă, a spus ea cu voce aproape șoptită. Mă chemai, iar eu veneam să te tămăduiesc... și... și...

Limba i s-a încleiat și o durere roșu-aprins i-a explodat în cap; în jur, totul s-a aplecat într-o parte. Helena a clipit repede, chinuindu-se să-și adune gândurile. Spusese ceva... ceva... Avea parcă vată în gură. Când a încercat s-o deschidă, maxilarul i-a zvâcnit spasmodic, trosnind. Membrele și degetele i s-au încovoiat rigid, ca picioarele unui păianjen mort. S-a răsturnat și Kaine a prins-o chiar înainte să dea cu fața de podea. Nu putea vorbi. Falca a continuat să-i pocnească, plămânii să-i șuiere, gâfâind. A început să dea din cap,

izbindu-se de pieptul lui Kaine până când el a ținut-o nemișcată apăsând-o cu palma. Inima ei bătea nebunește, panicată.

— Nu-i nimic, a spus el. Mai așteaptă un minut! O să treacă.

Helena l-a simțit cum trage aer în piept, în timp ce ea zvâcnea încă în brațele lui.

— Ți-ai aranjat bine creierul ăla, a continuat el calm. Toate barierele pe care le-ai transmutat se destramă acum. O să-ți treacă.

Ei i s-a pus un nod dureros în gât și fiecare tendon, fiecare mușchi din trup a părut să i se tragă înăuntru, gata să plesnească. El îi spusese că o să treacă, dar nu trecea.

— Nu mai e mult, a repetat Kaine.

Până la urmă, capul a încetat să-i mai zvâcnească și corpul ei s-a lăsat moale în brațele lui, cu mintea încețoșată și rătăcită. El a ridicat-o. Helenei oasele îi ieșeau prin piele și articulațiile ei l-au împuns când el a așezat-o înapoi pe pat, băgând-o sub cuvertură. A vrut să se împotrivească, dar maxilarul îi era înțepenit și gura a refuzat să i se miște cum trebuie.

El nu trebuia s-o țină, Helena nu voia, dar nu-și mai amintea din ce motiv. Și totuși era îngrozită că, dacă i-ar fi dat drumul, el ar fi dispărut în întuneric, lăsând-o din nou singură.

Kaine a ocolit silențios patul și a aprins o lumânare, sortând flacoanele de pe o tavă de lângă el. Lumina palidă pâlpâia între ei.

— Ai fost inconștientă o săptămână, a spus el fără să ridice ochii, ca și cum i-ar fi simțit privirea ațintită asupra lui. Ai… s-a oprit Kaine, strângând din buze și inspirând adânc. Ai avut o criză convulsivă și nu te-ai mai trezit după. Se pare că… subconștient, îți menținei singură toate barierele alea din creier. Când ai rămas însărcinată… Tributul a devenit prea mare. Te-ai surmenat complet.

Însărcinată? Helena uitase că e însărcinată. Când amintirea i-a revenit, a scuturat-o un geamăt răgușit de panică. Copilul pe care-l voia Morrough. Ea zăcuse pur și simplu, lăsând lucrurile să se întâmple, și acum…

— De ce…? atât a putut să rostească.

Kaine a ezitat; privirea i-a fugit de la sticluțele din fața lui către ea. Le-a pus jos și s-a aplecat spre Helena.

— Uită-te la mine! Știu că vrei să-ți amintești totul, dar mintea ta trebuie să se stabilizeze. Totul e fragil acum. Ochii lui o implorau. O să capete sens până la urmă.

N-a folosit rezonanța în timp ce vorbea; ar fi înrăutățit lucrurile. Pur și simplu fiind aproape de el, trupul Helenei s-a liniștit instinctiv, deși își amintea prea bine în câte feluri o rănise în casa asta rece ca o închisoare. Un fior i-a străbătut trupul.

— Mai e puțin, a spus el din nou, și toate astea se vor sfârși.

Însă ea avea o mulțime de întrebări. „Ce s-a întâmplat?" „De ce n-ai venit?" „De ce m-ai rănit?" „De ce m-ai violat?" „De ce ai devenit Înaltul Comisar?"

— De ce? Vocea Helenei s-a spart. De ce i-ai omorât pe toți?

El a părut surprins de întrebare, de parcă s-ar fi așteptat la una dintre celelalte.

— Încercam să te găsesc.

Ei i-a stat inima; corpul și mintea i se sfâșiau între groază și ușurare.

— M-ai căutat?

Vocea i s-a frânt.

Prin ochii lui Kaine a fulgerat o expresie de suferință devastatoare.

— Bineînțeles că te-am căutat. Te-am căutat peste tot. Credeai că te-am lăsat acolo?

Helena a încercat să-și amintească ce gândise atunci.

— Trebuia să fiu interogată. Erai pretutindeni în mintea mea. M-am gândit că, dacă nu-mi amintesc, nu vor fi în stare să te găsească. N-a venit nimeni. Am crezut că toți au murit.

El a făcut o față ca și cum ea l-ar fi spintecat și s-a tras un pas înapoi, întorcându-și privirea de la ea.

— Te-am căutat peste tot. Mai întâi în ruinele laboratorului, apoi la Centru și la Avanpost, dar dispăruseși. Am găsit un ordin de transfer despre cineva care ai fi putut fi tu, capturată lângă Portul de Vest, care era considerată prea grav rănită pentru a mai fi reabilitată și care... fusese lichidată. Am căutat printre morți, încercând să te găsesc, dar nu erai. Am scotocit toate închisorile, toate dosarele, însă dispăruseși, așa că m-am oferit voluntar să-i urmăresc pe toți cei care nu fuseseră găsiți. M-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, ceva o să mă ducă la tine. Kaine a strâns din dinți. Am fost nevoit să-i prind pe toți. Dacă eșuam, misiunea ar fi fost dată altcuiva. El nu se uita la ea spunând toate astea, ci privea undeva în celălalt capăt al camerei. Am fost de mai multe ori în Hevgoss. M-am gândit că poate ajunseseși acolo cumva. O dată am fost chiar și în depozitul ăla, scotocind în toate dosarele după cineva care ar fi putut să-ți semene. Dar n-am deschis bazinele, așa că...

Bărbia îi tremura vizibil și el n-a mai spus nimic. S-a întors doar la tavă și a continuat să sorteze flacoanele.

— De ce n-ai presupus că sunt moartă? a întrebat ea.

Mâinile lui Kaine au rămas o clipă nemișcate.

— Trebuia să știu. A tras aer adânc în piept. Camera asta e sigură, dar Morrough are ochi plasați în casă. Uneori se uită din hol. Acum, că ești însărcinată, e puțin probabil să te mai cheme, dar, cât timp exista riscul, teoretic putea vedea oricând tot ce se întâmplă aici.

Lucrurile au început să se contureze treptat în mintea Helenei. În toate aceste luni, Kaine jucase un rol pentru Morrough în ochii ei, știind că fiecare

clipă pe care o petrec împreună putea fi văzută. Atunci ce fusese real? Fusese ceva? Nimic?

A lovit-o un val de oboseală. Se simțea ca și cum toate amintirile îi fuseseră scuturate și împrăștiate la întâmplare, în dezordine completă. Îi era greu să mai gândească limpede. Voia să doarmă, să se cufunde din nou în abis, dar îi era teamă că, dac-ar adormi, amintirile i s-ar risipi din nou, Kaine ar dispărea și, când s-ar trezi, el ar fi din nou Ferron, nemilos și rece ca gheața. Oricât ar fi încercat, cei doi erau complet separați în mintea ei. Pe Kaine îl cunoștea. Dar Ferron era un monstru. Teama și ura față de el îi pătrunseseră în oase. Jilțul acela oribil făcut din trupuri, grămada victimelor lui. Nu putea uita așa ceva.

Capul îi zvâcnea, craniul părea că mai are puțin și-i strivește ochii, aruncându-i din orbite. I-a închis strâns. Patul s-a lăsat ușor și Kaine a luat-o de braț. Helena și-a simțit venele umflându-se, apoi o înțepătură fină când Kaine i-a introdus o nouă perfuzie intravenoasă.

— Pe asta nu ți-o smulge! i-a spus între timp. Ai petrecut atâția ani la spital și tot o pacientă groaznică ai rămas. I-a pus brațul jos și a început să caute din nou printre sticluțe, găsind una și adăugând-o la toate tuburile care se uneau cu serul fiziologic ce-i picura în braț. Acum ar trebui să dormi, i-a spus. Vorbim mâine.

— Și dacă uit din nou?

Vocea ei era firavă și aproape tremura de frică. Kaine nu i-a răspuns.

— O să... o să redevii cum erai înainte, dacă uit?

— Aproape s-a terminat, a zis el fără să-i răspundă.

Helena simțea drogurile în vene ca pe un giulgiu greu coborând peste ea. S-a luptat să-și țină ochii deschiși, să rămână trează, să-și aducă aminte.

— Și pe urmă?

Camera părea mai întunecată.

— O să ai grijă de Lila, așa cum ai promis.

O FÂȘIE SLABĂ DE LUMINĂ se strecura printre draperii când Helena a deschis din nou ochii. Acum vedea camera, închisoarea ei. Kaine era plecat. După doar câteva minute ușa s-a deschis și a intrat o servitoare. Helena a privit-o lung.

— Te-am mai văzut... a zis ea când necroservul a așezat pe noptieră o tavă cu un castron de supă. Am mai fost aici.

De ce ar fi fost ea aici?

— Șșșș...

Femeia a scos un șuierat slab printre dinți, dând din cap ca și cum ar fi vrut s-o avertizeze. A băgat mâna într-un buzunar și a scos o hârtie

impăturită, întinzându-i-o. Pe ea era un singur cuvânt scris cu linii ferme: ODIHNEȘTE-TE!

Biletul i-a alunecat Helenei dintre degete și necroservul l-a luat imediat. L-a pus la loc în buzunar, apoi i-a servit supa. Helena s-a silit să înghită câteva linguri, dar corpul i s-a împotrivit, încercând să le verse. A încercat să nu gândească, să nu-și amintească, însă era ca și cum ar fi încercat să ignore Lumithia în timpul Apogeului.

Kaine o cunoscuse în tot acest timp. Din clipa în care sosise.

Procedura de transfer... fusese ideea *ei*. Procedura pe care voise s-o folosească pe Titus Bayard. Iar Shiseo... Helena s-a uitat la încheieturile ei cu o groază reînnoită. Transferul, cătușele... nu erau lucruri pe care Kaine să le fi cunoscut. Shiseo era cel care le știuse. Motivul pentru care Morrough voise să lanseze programul de repopulare era transferul.

A năpădit-o un val de convulsii și a vomitat toată supa pe podea, lângă pat. A încercat să nu se mai gândească. Să-și amintească de cea care fusese, s-o împace cu cea care era acum. În procesul uitării se aplatizase, își uitase toată furia. Toată capacitatea de a fi monstruoasă. Aceea era femeia pe care o voia Kaine. Cea pentru care făcuse toate astea. Dar Helena aceea nu mai exista. Din ea nu mai rămăsese decât o umbră.

Când el s-a întors, se întunecase deja. La vederea lui, Helenei i s-a luat o piatră de pe inimă, dar în același timp a inundat-o un val de spaimă. L-a privit țintă în întuneric cum rămăsese lângă ușă. Era evident că nu vrea să se apropie, o privea cu răceală din cealaltă parte a camerei. Helena nu știa ce vrea de la el. Nu-l voia alături, dar absența lui era și mai greu de suportat, fiindcă, dacă pleca, ar fi putut să moară și atunci ea nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Ești supărat pe mine? l-a întrebat, văzându-l că nu vorbește.

Buzele lui s-au strâns, devenind aproape invizibile, și el a intrat, închizând ușa.

— Nu.

S-a dus la fereastră și a tras draperiile atât cât să pătrundă o rază palidă de lumină argintie. Era în uniformă. Helena l-a urmărit cu privirea, încercând să definească ce anume e atât de schimbat la el.

— Ba da, ești, a spus ea. Simt că ești, dar nu țin minte de ce.

El nu s-a uitat la ea.

— Nu contează. Totul e în trecut.

— Atunci de ce m-ai mai căutat, dacă trecutul nu contează?

Kaine a strâns din dinți.

— Îți amintești cum ai fost prinsă?

Ea a dat din cap că da.

— Am aruncat în aer laboratorul din Portul de Vest.

El a încuviințat scurt, privind în continuare pe fereastră.

— Îți amintești de ce?

Ea a încreţit din sprâncene. Răspunsul părea evident, dar ea nu-şi amintea exact.

— Nu insista dacă nu-ţi aminteşti! a zis el aruncându-i o privire tăioasă, văzând-o că tace.

— A fost din cauza ta, nu? a întrebat ea, sigură cumva că aşa trebuie să fie, deşi nu ţinea minte decât focul, urechile care-i bubuiau şi încercarea de a fugi.

El şi-a ferit iar privirea, dar a dat din cap.

Helena nu înţelegea de ce ar fi fost supărat din cauza asta. A închis ochii. Se simţea groaznic de obosită acum că el era acolo, ca şi cum îl aşteptase pe el ca să se poată odihni.

— Când dormeai, ţin minte că-ţi promiteam să am grijă de tine, a spus ea.

— Nu-i adevărat, a spus Kaine tăios. Eu făceam asta. Eu eram cel care spunea asta.

Helena a deschis ochii.

— Şi eu îţi răspundeam. Probabil n-ai ştiut.

Chipul lui s-a umplut de suferinţă, apoi el s-a întors, trăgând complet draperiile, încât faţa nu i se mai putea distinge în obscuritate.

— Care e planul? a întrebat ea în întuneric. Ai spus c-o să se termine în curând. Ce înseamnă asta?

Ochii lui au părut să strălucească.

— Aşteptăm doar Apogeul de vară. Ai să pleci cât mai departe cu putinţă. Dacă mergi în Sud, ai să te amesteci cu localnicii.

— Acolo e Lila? În Sud?

— Da, e încă pe continent, aproape de ţărm. A rămas într-un punct intermediar cât timp noi am încercat să te găsim.

— Noi?

În pieptul Helenei a înviat speranţa. Mai erau supravieţuitori.

— Shiseo.

Ea s-a chircit la auzul numelui.

Kaine era mai aproape acum, îşi dădea seama după voce, dar camera era atât de întunecată, încât nu-l vedea.

— S-a predat furnizând documente şi un sigiliu care-l identificau drept membru al familiei imperiale şi oferind rezultatele unor cercetări. A proiectat cătuşele alea în speranţa că, dac-ai să apari vreodată, el va fi cel chemat să ţi le pună.

— Da, cu siguranţă a reuşit, a zis Helena cu voce răguşită. E numai vina lui. Dacă nu le-ar fi spus despre transfer...

— Dacă n-ar fi intervenit Shiseo, Morrough ți-ar fi făcut vivisecție pe creier în ziua în care ai fost găsită, a spus Kaine. El n-avea cum să știe ce va face Morrough cu metoda lui.

Ea a tăcut.

— A fost singurul mijloc pe care l-a putut concepe prin care eu să ajung la tine și să câștigăm suficient timp. El te va duce la Lila.

— Dar care e planul pentru Paladia?

Kaine a tăcut câteva clipe.

— Morrough își pierde puterea. A încercat să-l folosească pe Holdfast pe post de piese de schimb, dar n-a fost suficient, chiar dacă s-a mutilat adăugându-și oasele lui. Au pierit suficienți Nemuritori pentru ca acum să nu mai poată să se miște sau să respire fără monstruozitatea aia a lui. De asta e așa disperat după un animant: crede că, în corpul lui, o s-o poată lua de la capăt.

Oasele lui Luc. Folosise oasele lui Luc.

— Totul e să dăm lovitura la momentul potrivit, a continuat Kaine. Acțiunile lui Morrough și amploarea masacrului de aici au început să aibă influență asupra întregului continent. Țările din jur o să intervină în curând. Circulă zvonuri despre o alianță cu care cooperează chiar și Hevgoss. Paladia e o sursă crucială de lumithiu și o putere industrială care nu poate fi înlocuită ușor, când au murit atâția alchimiști. Celorlalte țări poate că nu le-a păsat cât timp a fost un conflict civil, dar acum o să se amestece ca să-și protejeze interesele. Când vor fi încredințate că Morrough e vulnerabil, o să acționeze rapid.

Vorbea cu o siguranță absolută, de parcă totul fusese deja planificat, fiecare detaliu pus la punct. Helena s-a luminat la față, încercând să-și amintească ce citise în ziare.

— Cum o să...?

— Nu-ți bate capul cu detalii! a întrerupt-o el. Ai să fii plecată la vremea aia. Dacă vrei să ajuți, mănâncă și întărește-te destul ca să poți călători!

Kaine a plecat fără să mai spună nimic. Nu s-a întors decât după câteva zile.

Ea s-a neliniștit când serile au trecut una după alta și el nu și-a făcut apariția nici măcar pentru o clipă. Nu putea să nu încerce să-și amintească, să înțeleagă din bucățele de ce Kaine e mâniat și de ce nu se întoarce. Amintirile se revărsau dintr-odată, periodic, colorându-i vederea în roșu, răsturnându-i gândurile și lăsând-o să se înece în avalanșe temporare de emoții disparate și în frânturi de conversații.

Avea convulsii toată ziua. Davies adăuga la perfuzie flacoane cu diverse medicamente, până când Helena cădea într-o stare de amorțeală completă, incapabilă să gândească. Era întuneric când salteaua s-a lăsat ușor odată și o mână rece i-a dat laoparte părul lipit de față, strecurându-i șuvițele după ureche. Cineva i-a luat mâna și niște degete lungi s-au împletit cu ale ei. Policele lui Kaine i-a mângâiat ușor articulațiile degetelor, oprindu-se

în cele din urmă la inelar, unde a început să învârtă încet ceva. Inelul. Helena uitase complet de el.

Imediat ce crizele au încetat, el s-a făcut din nou nevăzut, dar n-a dispărut de tot. La început, Helena a crezut că-și imaginează, dar era imposibil de negat că se îndepărtează de ea. Stătea în picioare, cu mâinile împreunate la spate, fără s-o privească și răspunzându-i doar scurt la întrebări. Ea știa rareori ce să mai spună; totul părea fie prea banal, fie prea devastator ca să poată fi pus în cuvinte. Nu știa de unde să înceapă.

„Rezistă!" își spusese iar și iar în interiorul bazinului. „Nu te stinge!" Crezuse că reușise. Dar acum știa că nu mai rămăseseră decât bucăți din ea.

Stătea în pat, uitându-se la Kaine cum privește pe fereastră. Era noapte și nu era nimic de văzut; pur și simplu el nu voia să se uite la ea. Ea știa că, dacă nu-i spune ceva, în clipa următoare el o să plece.

— Ce... ce-ai mai făcut? l-a întrebat ea în cele din urmă de disperare, apoi s-a strâmbat, pentru că era o întrebare stupidă.

— Bine, a zis el.

Ea s-a uitat în poală, clipind.

— Ești căsătorit.

Kaine s-a făcut țeapăn la vorbele ei și Helena l-a văzut trăgând aer în piept.

— Da, cu Aurelia Ingram.

Ea a dat din cap. Nu știa de ce contează, în toată situația asta. Nu și-l imaginase niciodată pe Kaine căsătorindu-se cu ea. Și totuși mintea ei nu era în stare să depășească acest detaliu. Kaine avea acum o soție. Ceea ce pe ea o făcea...

Nici măcar nu știa ce era. Sau ce fusese vreodată.

— A fost porunca lui Morrough, a spus el, deși Helena nu mai spusese nimic. Adunarea Breslelor își dorea un eveniment de prestigiu, o dovadă că lucrurile revin la normal. N-am avut de ales.

Ea a dat din cap din nou, fără un cuvânt.

— Am...

Kaine s-a uitat spre ea și a dat să vorbească din nou, dar apoi s-a oprit. Spațiul dintre ei era ca o prăpastie plină cu toate păcatele pe care le comiseseră vreodată unul împotriva celuilalt, dar, chiar și de la distanță, Helena îi simțea furia. Orice ar fi spus el, știa că e supărat pe ea.

— Acum poți să călătorești? l-a întrebat. Ai spus c-ai fost de multe ori în Hevgoss.

— Da.

Helena a răsucit tivul cearșafului de in între degete.

— Atunci... după ce se termină totul aici, ai să... vii și tu în Sud?

— Nu cred că ura Lilei față de mine o să se potolească.

Ea aștepta oricum un răspuns. „Trebuia să fugim împreună! Ai promis!"

Kaine a aruncat din nou o privire spre curte.

— Cu puțin noroc, n-o să mai rămân mult timp în Paladia după asta.

— Deci ai să vii... până la urmă? a întrebat ea cu voce plină de speranță.

Părea imposibil ca lucrurile dintre ei să se repare vreodată în atmosfera sufocantă din Spirefell, dar, dac-ar fi plecat undeva departe, poate ar fi mers. Până la urmă, se găsiseră unul pe celălalt odată. Poate că, în timp, ar fi reușit din nou.

Ochii lui au strălucit pentru o clipă și ea i-a văzut buzele arcuindu-se ușor când a spus încet:

— Dacă asta-ți dorești, am să vin.

Dar suna a minciună.

CAPITOLUL 67

Maius 1789

TIMPUL N-A VINDECAT TOATE RĂNILE, DAR A adus unele schimbări în mintea Helenei. Cu fiecare zi amintirile ei păreau să se așeze, urmând o oarecare ordine. Și-a amintit treptat cum îl păcălise pe Kaine și a înțeles în sfârșit de ce el fusese atât de paranoic din momentul sosirii ei. De ce-i verificase mintea, vrând să-i afle chiar și cele mai neînsemnate activități.

O subestimase o dată; acum n-avea să mai aibă niciodată încredere în ea. O mințea încă. Helena bănuise asta, dar îi venea greu să se bazeze pe judecata ei sau pe interpretarea pe care o dădea lucrurilor. Avea conștiința presărată cu lacune. Gândurile continuau să i se îndepărteze compulsiv de concluziile lor firești și mintea ei își formase un obicei din tendința de a ignora ce lipsea. Dar, cu timpul, a devenit tot mai sigură de înșelăciunea lui.

Chiar și acum el o gestiona, îi menținea un „mediu stabil" și încerca s-o păcălească. Helena nu știa exact în ce constă această înșelăciune. S-a tot gândit, încercând să-și dea seama de golurile din povestea atent construită cu care Kaine începuse s-o alimenteze de îndată ce-și recăpătase cunoștința. Avea nevoie de o perspectivă mai amplă, de un simț mai puternic a ceea ce era real și ce nu.

A ieșit în hol, privind în lungul coridoarelor. Înainte o înspăimântaseră holurile, casa, senzația macabră de moarte și de doliu impregnată în ea. A stat și s-a uitat cum spațiul din jurul ei se pierde în umbră. Conacul era, la urma urmei, bântuit. Ea fusese fantoma.

A rătăcit încet pe coridor, desculță. Fierul rece din podea o ținea în prezent, sigură de ce e real.

Când a ajuns la scară, pe palierul de dedesubt a apărut Kaine. Era îmbrăcat complet în negru, cu excepția albului imaculat de la gât și a marginilor

foarte discrete ale manșetelor vizibile la încheieturi. Arăta atât de clar reliefat, încât părea aproape desenat în cerneală, din linii ascuțite și din contrastul între negru și alb.

— Credeam că ești plecat, a zis ea, pentru că el nu spunea nimic.

— Am observat că ești trează. Crezi c-ai putea face un drum până în aripa principală?

Nu, dar ea a încuviințat, curioasă unde avea s-o ducă.

Kaine a păstrat o distanță prudentă pe parcursul drumului, avertizând-o cu voce joasă asupra locurilor unde putea să-i urmărească Morrough. Ea îl tot studia între timp, observându-i ascuțimea, precizia exagerată. Era atât de exigent, încât devenea aproape inuman. Era din cauza diagramei, și-a dat ea seama, cu groază crescândă. Kaine era mai mult decât distilat. Diagrama îl transmutase până când din el nu mai rămăseseră decât calitățile pe care i le îngăduia ea. În căutarea Helenei, Kaine o lăsase să-l consume.

S-au oprit în fața unei uși duble mari, care fusese mereu închisă când Helena explorase casa. Deschizându-se, canaturile ei au dezvăluit o bibliotecă.

— Te-aș fi adus aici mai devreme, dar m-am temut că Aurelia ar fi devenit suspicioasă dacă te aduceam în aripa asta prea des, a spus Kaine, dându-se laoparte ca să-i facă loc să intre. O să fiu plecat până diseară, dar m-am gândit că ți-ar prinde bine un motiv să faci puțină mișcare și o activitate care să-ți umple timpul.

Helena nu s-a mișcat, inspectând încăperea cavernoasă. În partea opusă se vedeau câteva ferestre care dădeau spre nord. Chiar și la sfârșitul primăverii, lumina din aripa aceasta a casei era slabă, culoarele dintre rafturi erau întunecoase, iar tavanul atât de înalt, încât abia îl zărea. Întunericul amenința să cadă peste ea și s-o înghită. Pur și simplu ar fi dispărut.

— Aurelia poate să observe și acum, a spus ea, fără să pășească înăuntru.

— A plecat.

Ea l-a privit tăios.

— Deocamdată stă în oraș. Mă îndoiesc c-o să se întoarcă, dar ai să fii avertizată dacă va fi cazul.

Ea a înghițit în sec.

— Poate... poate ne întoarcem mai târziu.

Era evident că el se așteptase ca biblioteca s-o tenteze. Până la urmă, Helena se plictisise de moarte în captivitate, iar acum el îi oferea o sumedenie de ocupații. Ochii lui au trecut rapid peste ea, ca și cum ar fi catalogat-o.

Helena a pus degetele pe perete, simțind textura tapetului, și și-a umezit buzele.

— E doar puțin cam... întunecat acolo, a zis ea. Tavanul. N-ar fi bine dacă aș avea o criză... și mai e și... copilul.

S-a împiedicat la ultimul cuvânt. Era prima dată, de când își recăpătase cunoștința, când reușea să-l pomenească. Mintea ei cotea brusc la întâlnirea cu realitatea sarcinii, incapabilă să-i înfrunte implicațiile.

Kaine a tresărit și el.

— Mai bine nu intru. Dacă se poate, a spus ea.

— Hei! a dat el să se apropie, dar ea s-a încordat și el s-a oprit repede.

A stat nemișcat, privind-o lung, cu mâna abia ușor întinsă. Obrajii Helenei ardeau; și-a ferit ochii.

Cum era oare pentru el să fie obligat să aibă de-a face cu Helena de acum, când ea fusese înainte mult mai mult? Ea nici măcar nu-și putea aminti totul și totuși i se părea de nesuportat. Bărbia a început să-i tremure.

— Știu că nu e logic... să-mi fie frică de întuneric. Știu, a spus ea și vocea i s-a înfiorat. Încerc... știu...

El s-a tras înapoi, închizând ușile, și Helenei i s-a strâns inima văzând cum crește distanța dintre ei. Chiar dacă nu voia ca el s-o atingă, simțea nevoia disperată s-o țină din nou în brațe. Mintea și corpul ei erau mereu în conflict.

El nu putea să ocupe locul acela imposibil dintre ei unde-și dorea ea să fie, pentru că nicio distanță nu era suficient de mare ca să șteargă întâmplările care-l lăsaseră încă în preajma ei.

— Nu-i nimic, a spus el fără s-o privească. Am crezut că poate vrei, dar, bineînțeles, nu ești obișnuită cu spațiul. Dacă vrei ceva de aici, îți aduc eu.

Ea a încuviințat stingherită.

— Te conduc înapoi, a zis el.

— Nu, mai bine du-te, a răspuns ea, lipindu-și mâna de perete până când cătușa i-a vibrat dureros înăuntrul încheieturii. Te încetinesc prea mult. Știu drumul.

Ochii lui au sclipit.

— Cum vrei.

S-a răsucit – și ea a întins mâna din reflex.

— Kaine...

El s-a oprit și ea și-a tras mâna imediat înapoi și i-a zâmbit silit, crispat.

— Ai grijă! Nu muri!

El a stat nemișcat un moment, privind-o lung, apoi i-a întors spatele.

— Bine.

S-a întors după căderea nopții. Helena stătea pe canapeaua din camera ei, așteptându-l, privind țintă modelul de pe covor. Toată ziua încercase să descâlcească minciuna, ca să fie sigură, punând piesele întruna cap la cap. El s-a oprit în prag, fără să intre, ca și cum ar fi vrut să fie clar că e o vizită scurtă și impersonală. Helena l-a privit cu atenție. Dintotdeauna avusese o tendință spre nemișcare. Își amintea asta despre el.

— Știi ce cărți ai vrea? a întrebat-o el după un timp.

Helena a scuturat din cap.

— M-am tot gândit astăzi.

El a ridicat o sprânceană.

— Mi se pare că planul tău n-are niciun sens, a spus ea.

— Mda, nu toți avem intelectul tău excepțional, a spus el dezinvolt, dar nu s-a mișcat din prag.

Helena a studiat distanța dintre ei. Dacă Morrough i-ar fi urmărit, ce-ar fi văzut? Nimic. Nu era nimic de văzut, între ei era doar un gol.

— Astăzi nu mi-ai spus că ai să vii întotdeauna după mine, a zis ea. Înainte spuneai asta când trebuia să plec. Când... A clipit și o mână i-a zvâcnit spasmodic. Așa cred. Nu?

Kaine a făcut o grimasă și a pășit în cameră, închizând ușa și sprijinindu-se de ea.

— Mi s-a părut o promisiune goală în momentul de față.

Ea a dat din cap.

— N-a fost vina ta. Ai căutat peste tot. Mandl...

Kaine a râs aspru. Helena a tresărit și inima i-a sărit din piept.

— A, da. Mulțumesc. Firește, a spus Kaine pe un ton îmbibat de sarcasm. Peste tot. Da, am căutat peste tot, nu-i așa?

Helena l-a privit lung în timp ce vocea lui devenea contemplativă, dar ochii îi rămâneau reci și strălucitori.

— Prin moloz, printre mormane de cadavre, prin închisori, mine și laboratoare și pe tot blestematul ăsta de continent. Am căutat peste tot... mai puțin în *singurul* loc care conta. Vocea i s-a spart, dar a zâmbit larg. Mulțumesc, într-adevăr, pentru recunoașterea eforturilor mele *excepționale*.

Era ceva cunoscut în felul în care vorbea. Helena simțit cum i se adună un ghem în stomac și vederea a început să-i pâlpâie. Fața lui s-a lungit dintr-odată și ea nu mai știa unde se află. În trecut? În prezent? În amândouă?

Kaine a râs din nou, făcând-o să tresară și să revină la realitate. Chipul i se schimonosise.

— Nu e vina mea? a spus, dezvelindu-și dinții. Asta te aștepți să-mi spun mie însumi? A dus o mână palidă la inimă. Crezi că o să mă să mă simt mai bine dacă-mi asum pe vecie identitatea de victimă?

În el fierbea atâta furie, încât Helena o simțea plutind în aer. S-a uitat în jos, încercând să respire lent. Erau foarte multe lucruri la care încerca să nu se gândească, chinuindu-se să-și țină capul la suprafață, să nu se scufunde în mlaștina propriei minți. Dar știa că el o minte. Era ceva ce nu voia ca ea să știe, ceva ce era hotărât s-o împiedice să afle și, dac-ar fi putut să-și amintească mai clar, ea ar fi știut ce anume.

— Nu asta vreau să spun, a zis ea. Nu despre asta încerc să vorbesc. Ceea ce nu înțeleg e de ce aștepți până plec eu. Dacă eu scap, Morrough o să știe că fie l-ai tr[illegible]i dat greș.

Kaine a tras aer în piept, adunându-se, aspru și nemilos ca o capcană de oțel.

— Așa cum am spus, toate sunt foarte bine programate, dar asta nu te privește pe tine.

Încerca s-o rănească și astfel s-o reducă la tăcere, dar ea a refuzat să-l lase.

— Dacă plec, Morrough va ști că tu ești trădătorul, a spus ea cu încăpățânare. Chiar dacă nu știe, o să te acuze că m-ai lăsat să evadez. E disperat și acest... copilul acesta e șansa lui cea mai bună. Dac-ai fi putut să-i faci rău suficient ca să răstorni regimul, ai fi făcut-o deja – afară de cazul când ceva te oprește.

El n-a mai zis nimic.

Helena a tras aer adânc în piept.

— Ai spus că lucrurile sunt instabile și asta e adevărat, dar există ceva care ține totul laolaltă, care previne colapsul. Înaltul Comisar. De el se teme toată lumea. Toți presupun că, dacă se întâmplă ceva cu Morrough, el o să preia conducerea. Iar acum lumea știe că ești tu. Luând toate astea în considerare, nu mă pot gândi decât la un singur lucru care l-ar face pe Morrough să pară suficient de vulnerabil pentru ca celelalte țări să atace în sfârșit.

El a ridicat ușor din umeri.

— N-aș zice că ești bine informată despre climatul politic actual. Faptul că tu nu te poți gândi decât la un singur lucru nu înseamnă că nu există nimic altceva.

Ea s-a uitat în ochii lui.

— Atunci de ce nu-mi spui ce plănuiești? Putem vedea dacă mi-a scăpat ceva.

El a înclinat capul într-o parte și pe chip i-a apărut deodată o intensitate rece și batjocoritoare.

— Ce parte din „nu te privește" nu înțelegi? Ți-a scăpat înțelesul vreunui cuvânt? Să-ți aduc poate un dicționar?

Helena a simțit că se sufocă și degetele au început să-i zvâcnească necontrolat. Kaine era întotdeauna cel mai crud când era vulnerabil. L-a privit în ochi.

— Dac-ai fi avut vreo metodă să-l slăbești sau să-l omori pe Morrough, ai fi făcut-o deja. N-ai fi... – s-a înecat – ... eu n-aș fi... însărcinată. Asta înseamnă că există ceva ce te împiedică s-o faci. Și aceea sunt eu, nu? Aștepți până plec, fiindcă atunci n-o să mai conteze dacă Morrough știe că ești trădător, pentru că ai să fii mort. Fiindcă asta e singura soluție rămasă de a-l slăbi pe Morrough: să-l piardă pe Înaltul Comisar.

El a stat nemișcat preț de o clipă, apoi masca i s-a spulberat. A oftat lung.

— Sperasem cu adevărat că biblioteca o să te țină ocupată măcar o săptămână, a zis el, arătând epuizat.

Helena îl aștepta să-i dea o explicație, dar Kaine tăcea.

— Ăsta e planul tău? Vocea ei s-a ridicat, tremurând de neîncredere. În tot timpul ăsta ai avut același plan de a mă ascunde undeva și de a căuta să mori ca un trădător și te aștepți să fiu de acord cu așa ceva?

El a râs pe o notă atât de joasă, încât ea i-a simțit vibrația în oase.

— Ai și de data asta o soluție mai bună pentru noi? a întrebat el încet. La urma urmei, încă nu ți s-au întâmplat chiar toate ororile pe care le-am imaginat. Să te pierd și să petrec paisprezece luni încercând să te găsesc și dând greș. Să te recuperez, în sfârșit, torturată și zdrobită. Să te țin captivă... transferul... să te violez... Vocea lui se înverșuna de durere și furie. Devenise alb la față, albul acela lucios, arzător. Nu e de ajuns? Există, fără îndoială, și alte profunzimi neexplorate ale nefericirii dintre noi. Să ne dăm silința să le atingem pe toate?

Helena a tăcut. Ar fi vrut să-i spună atât de multe, dar i se părea imposibil să găsească o cale de a începe, de a împăca totul. Mintea ei era prea neîncăpătoare acum, prea simplă ca să le cuprindă pe toate. Dac-ar fi încercat, i s-ar fi sfărâmat.

Kaine a răsuflat ascuțit și chipul i s-a închis; lucirea a dispărut. Bărbia îi tremura.

— Asta e tot ce pot face, Helena. Îmi pare rău, știu că niciodată n-a fost suficient pentru tine.

— Kaine...

Numele i-a ieșit chinuit de pe buze.

El a oftat, punând o mână pe tocul ușii ca și acesta putea să-l susțină.

— Știu că vrei să salvezi pe toată lumea; așa ești mereu. Din păcate, nu e un talent pe care să-l posed și eu. Cel puțin așa, ai să vezi războiul încheiat. Pot să-ți ofer asta.

— Nu! a exclamat ea cu tărie.

El a ridicat ochii la ea și fața i s-a înăsprit.

— Mereu ai spus că nu m-ai alege în defavoarea celorlalți. Sunt înlănțuit de o corabie care se scufundă. N-am de gând să te iau cu mine.

— Am mințit! Cuvintele i-au ieșit Helenei ca un țipăt. N-am... n-am putut... n-am...

A gâfâit după aer, apucându-se de piept. Inima îi bătea atât de neregulat, încât nu putea să respire. Și-a apăsat sternul, ignorând durerea care i-a fulgerat în braț. Camera se învârtea cu ea. Furia lui Kaine s-a evaporat și el s-a apropiat de ea șovăitor, îngenunchind ca și cum ea ar fi fost un animal speriat. A luat-o ușor de umeri, ținând-o dreaptă.

— Helena... respiră! Te rog! Trebuie să respiri.

Ochii lui erau rugători. Ea și-a amintit de el. De asta. Că fuseseră așa odată. A întins mâna spre el, să-l apuce, agățându-se cu degetele de umărul lui, lipindu-și fruntea de a lui.

—Te rog, respiră! îi tot spunea el și greutatea din mâinile lui pe umerii ei a ținut-o pe loc până ce spasmele din piept i s-au potolit.

—Trebuie să existe o altă cale, a zis ea când a reușit să vorbească din nou. Am spus c-o să fugim împreună, ții minte? De ce nu putem să fugim? Ziceai c-ai călătorit; am putea să evadăm și eu am să găsesc o cale să inversez ce ți s-a întâmplat. Dac-ai să pleci, de Morrough o să se ocupe celelalte țări. De ce nu putem să facem asta?

—Te-aș fi scos deja din Paladia, dac-aș fi putut. Morrough mi-a permis să-mi iau filactera când vânam fugarii, dar... anul trecut a devenit suspicios. De-asta trebuie să te ducă Shiseo.

Helena a scuturat din cap.

—Nu...

Kaine i-a luat mâna într-a lui.

—Mi-ai promis orice vreau dacă o salvez pe Bayard pentru tine, ții minte? Ei bine, asta vreau. Vreau să părăsești țara asta blestemată și să trăiești o viață întreagă undeva departe. I-ai jurat lui Holdfast că ai să-i protejezi pe Lila și pe moștenitorul lui. Mă aștept ca promisiunea asta să-ți dea mult timp de lucru.

—Am promis că o să am grijă de tine mai întâi, a spus ea, smulgându-și mâna. Pentru totdeauna. Ți-am promis pentru totdeauna. Dac-ai fi putut, m-ai fi trimis departe și nici măcar nu mi-aș mai fi adus aminte de tine. N-aș fi avut habar până când ar fi fost prea târziu...

—Deci. Vocea lui era tensionată. Ultima oară când am fost sincer cu tine, ai dispărut și nu te-ai mai întors.

Ea a tresărit și respirația i s-a încetinit din nou.

—Dar am încercat. Am... am încercat să mă întorc. Am încercat să...

—Știu. Ai fost o furtună distrugătoare, dacă e să ne luăm după rapoarte. Dacă tata n-ar fi fost acolo, iar tu nu ți-ai fi dat seama, poate ai fi scăpat. Știu că ai încercat. Kaine s-a tras înapoi. Dar până la urmă n-a fost suficient – și asta nu e vina ta, pur și simplu așa s-a întâmplat.

Ea l-a apucat strâns, fără să-l lase să se depărteze, ținându-i fața aproape de a ei.

—Dar dac-am fi fost acolo împreună? Dac-am fi salvat-o pe Lila împreună, lucrurile ar fi stat altfel. De ce acum nu putem colabora?

Pe fața lui a sclipit brusc ceva și el s-a uitat doar la ea, cu sprâncenele încruntate. Helena și-a dat seama de absurditatea întrebării. Pentru că ea nici măcar nu mai era cea de atunci; era aproape o fantomă.

El își ținea pur și simplu ochii plecați.

— Ne așteaptă o despărțire lungă. Nu vreau să mă cert cu tine, dar n-o să fac nimic care să te pună și mai mult în pericol.

— Lasă-mă să încerc să găsesc o altă cale! a spus ea. Dac-aș putea să fac niște cercetări, poate descopăr ceva ce n-am luat încă în considerare.

El a tăcut. Ea l-a privit cum cântărește costurile și riscurile și, până la urmă, cum scoate un oftat.

— Te las să încerci cu două condiții. Dacă sănătatea ți se deteriorează din cauza stresului, te oprești. Iar când sosește Shiseo, oricât de aproape crezi că ești de o descoperire sau de un răspuns, pleci fără să trebuiască să te oblig. Nu mă mai păcălești sau manipulezi; îți iei la revedere și pleci. Kaine a privit-o în ochi. De acord?

Helena a înghițit în sec.

— Cu o condiție.

El a strâns din dinți.

— Care?

— Să nu mă mai minți niciodată. Nu vreau să mă mai întreb de fiecare dată dacă-mi spui sau nu adevărul.

CAPITOLUL 68

Maius 1789

De îndată ce a consimțit, Kaine s-a ridicat în picioare și i-a dat drumul.

— E târziu. Ar trebui să te odihnești, a zis. Mâine o să văd ce pot găsi. Cred că Shiseo a adunat câte ceva pentru tine.

— Așteaptă! a spus ea repede, prinzându-l, căci echilibrul părea să se destrame odată ce distanța se căsca din nou între ei. Nu... nu pleca!

El i-a aruncat o privire ascuțită, apoi pe chip i-a revenit expresia aceea fals detașată.

— De ce?

Degetele ei s-au strâns pumn.

— De fiecare dată când pleci, nu mai sunt sigură ce... cum ai să mai fii când ai să te întorci. Amintirile mele... sunt toate amestecate și totul se tulbură. Ești mereu foarte... rece când ești departe.

El și-a ascuns mâna la spate, căci îi zvâcnea.

— Și ce-ai vrea să fac atunci? a întrebat-o, cuvintele părând forțate.

— Vreau să rămâi, a zis ea în șoaptă.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre pat. În clipa când a trecut pe lângă el, s-a întors ferm în prezent, dar nu în *acest* prezent. „Ea se ducea spre pat, iar el își scotea haina ca s-o întindă pe canapea. Ea avea să se întindă și să privească baldachinul, încercând să rămână nemișcată..." A înlemnit. Plămânii i s-au strâns până ce n-a mai putut respira, iar capul a început să-i pulseze, amenințând să i se despice.

Cum aveau să repare vreodată asta?

— Helena...

Vocea lui a smuls-o din visare. S-a uitat iar la el.

El a dat din cap.

— Hai să nu facem asta! i-a zis. O să vin mâine și o să... încerc să...

— Nu, a clătinat ea din cap. Trebuie să mă obișnuiesc din nou cu tine. Trebuie să-mi amintesc.

El a oftat și s-a așezat pe marginea patului, ca de atâtea ori înainte, împletindu-și degetele cu ale ei, privind în celălalt capăt al camerei. Mâinile îi zvâcneau în continuare. Încerca să le țină nemișcate, dar asta nu făcea decât să le facă mai vizibile. Ea nu înțelegea de ce are spasmele acestea.

— De ce nu te mai vindeci? l-a întrebat.

El nu s-a uitat la ea.

— Fiindcă mai sunt puțini Nemuritori, Morrough se sprijină tot mai mult pe cei rămași. Regenerarea durează mai mult acum. Dar... nu știu de ce mâinile nu mi se opresc. Prețul orgoliului, presupun.

În ultimele luni ea îl văzuse cum se destramă. El îi elimina treptat pe Nemuritori, deși știa că pedeapsa care-l așteaptă avea să crească în timp ce puterea lui de a se reface scădea.

— Îmi pare nespus de rău, Kaine, i-a spus încet.

El a tresărit și aproape și-a smuls mâna dintr-a ei.

— Nu-ți cere iertare de la mine! a izbucnit, aruncându-i o privire tăioasă.

— Dar ești supărat pe mine, nu-i așa?

El s-a uitat din nou prin cameră, înghițind în sec, încordat.

— Asta nu înseamnă că ai vreun motiv să-ți ceri iertare.

— De ce nu?

— Pentru că... Vocea i s-a frânt și a privit în jos. Eu trebuie să-mi cer iertare primul și... nu știu de unde să încep. Sperasem să nu-ți amintești nimic. Ah, dacă te-aș fi mințit despre salvarea lui Bayard! Dacă te-aș fi lăsat pur și simplu să pleci, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Helena s-a ridicat în șezut.

— M-ai fi omorât. Dacă m-ai fi trimis departe și aș fi aflat mai târziu că te-au descoperit pentru că te-am făcut să te întorci după Lila... n-aș fi rezistat. Aș lua totul de la capăt, absolut totul, ca să te salvez.

El s-a întors spre ea, cu fața străbătută de uluire și furie.

— Nu m-ai salvat, a spus când a reușit în sfârșit să vorbească. Ne-ai aruncat pur și simplu în iad timp de doi ani.

Nici dac-ar fi lovit-o, Helena nu s-ar fi simțit atât de rănită. Sângele i s-a scurs din obraji și trupul i-a înghețat.

— Am încercat să mă întorc... a zis ea, cu vocea tremurândă. *Chiar* am încercat.

Fața lui se umpluse de păreri de rău.

— Știu. N-am vrut să...

Helena s-a tras mai încolo, simțind că, dacă se uită la el, riscă să vomite.

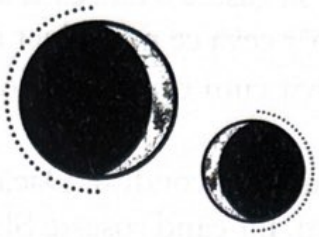

CAPITOLUL 68

Maius 1789

De îndată ce a consimțit, Kaine s-a ridicat în picioare și i-a dat drumul.

— E târziu. Ar trebui să te odihnești, a zis. Mâine o să văd ce pot găsi. Cred că Shiseo a adunat câte ceva pentru tine.

— Așteaptă! a spus ea repede, prinzându-l, căci echilibrul părea să se destrame odată ce distanța se căsca din nou între ei. Nu... nu pleca!

El i-a aruncat o privire ascuțită, apoi pe chip i-a revenit expresia aceea fals detașată.

— De ce?

Degetele ei s-au strâns pumn.

— De fiecare dată când pleci, nu mai sunt sigură ce... cum ai să mai fii când ai să te întorci. Amintirile mele... sunt toate amestecate și totul se tulbură. Ești mereu foarte... rece când ești departe.

El și-a ascuns mâna la spate, căci îi zvâcnea.

— Și ce-ai vrea să fac atunci? a întrebat-o, cuvintele părând forțate.

— Vreau să rămâi, a zis ea în șoaptă.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre pat. În clipa când a trecut pe lângă el, s-a întors ferm în prezent, dar nu în *acest* prezent. „Ea se ducea spre pat, iar el își scotea haina ca s-o întindă pe canapea. Ea avea să se întindă și să privească baldachinul, încercând să rămână nemișcată..." A înlemnit. Plămânii i s-au strâns până ce n-a mai putut respira, iar capul a început să-i pulseze, amenințând să i se despice.

Cum aveau să repare vreodată asta?

— Helena...

Vocea lui a smuls-o din visare. S-a uitat iar la el.

El a dat din cap.

— Hai să nu facem asta! i-a zis. O să vin mâine și o să... încerc să...

— Nu, a clătinat ea din cap. Trebuie să mă obișnuiesc din nou cu tine. Trebuie să-mi amintesc.

El a oftat și s-a așezat pe marginea patului, ca de atâtea ori înainte, împletindu-și degetele cu ale ei, privind în celălalt capăt al camerei. Mâinile îi zvâcneau în continuare. Încerca să le țină nemișcate, dar asta nu făcea decât să le facă mai vizibile. Ea nu înțelegea de ce are spasmele acestea.

— De ce nu te mai vindeci? l-a întrebat.

El nu s-a uitat la ea.

— Fiindcă mai sunt puțini Nemuritori, Morrough se sprijină tot mai mult pe cei rămași. Regenerarea durează mai mult acum. Dar... nu știu de ce mâinile nu mi se opresc. Prețul orgoliului, presupun.

În ultimele luni ea îl văzuse cum se destramă. El îi elimina treptat pe Nemuritori, deși știa că pedeapsa care-l așteaptă avea să crească în timp ce puterea lui de a se reface scădea.

— Îmi pare nespus de rău, Kaine, i-a spus încet.

El a tresărit și aproape și-a smuls mâna dintr-a ei.

— Nu-ți cere iertare de la mine! a izbucnit, aruncându-i o privire tăioasă.

— Dar ești supărat pe mine, nu-i așa?

El s-a uitat din nou prin cameră, înghițind în sec, încordat.

— Asta nu înseamnă că ai vreun motiv să-ți ceri iertare.

— De ce nu?

— Pentru că... Vocea i s-a frânt și a privit în jos. Eu trebuie să-mi cer iertare primul și... nu știu de unde să încep. Sperasem să nu-ți amintești nimic. Ah, dacă te-aș fi mințit despre salvarea lui Bayard! Dacă te-aș fi lăsat pur și simplu să pleci, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Helena s-a ridicat în șezut.

— M-ai fi omorât. Dacă m-ai fi trimis departe și aș fi aflat mai târziu că te-au descoperit pentru că te-am făcut să te întorci după Lila... n-aș fi rezistat. Aș lua totul de la capăt, absolut totul, ca să te salvez.

El s-a întors spre ea, cu fața străbătută de uluire și furie.

— Nu m-ai salvat, a spus când a reușit în sfârșit să vorbească. Ne-ai aruncat pur și simplu în iad timp de doi ani.

Nici dac-ar fi lovit-o, Helena nu s-ar fi simțit atât de rănită. Sângele i s-a scurs din obraji și trupul i-a înghețat.

— Am încercat să mă întorc... a zis ea, cu vocea tremurândă. *Chiar* am încercat.

Fața lui se umpluse de păreri de rău.

— Știu. N-am vrut să...

Helena s-a tras mai încolo, simțind că, dacă se uită la el, riscă să vomite.

— N-ar fi trebuit să presupui că sunt dispusă să te pierd, i-a spus. Credeai că-mi pasă mai puțin doar pentru că aveam alte datorii? Că nu simt la fel de intens ca tine? Am făcut *tot* ce-am putut ca să te scap. Tu nu știi tot ce-am făcut.

— Am vrut doar să spun că...

— De fiecare dată când m-ai întrebat, ți-am promis că sunt a ta. Pentru totdeauna. Nu există excepții sau termen de expirare la „totdeauna".

Helena s-a trezit cu o durere strivitoare de cap. Zăcea în întuneric, încercând să-și dea seama unde se află. A simțit degetele lui Kaine încă împletite cu ale ei. L-a căutat cu privirea și l-a găsit pe podea, stând în capul oaselor lângă pat, cu capul căzut într-o parte. S-a mutat mai aproape, studiindu-l în lumina slabă.

Ceea ce o deruta era distanța dintre ei, când amintirile i se suceau ca o monedă aruncată în aer, oscilând între trecut și prezent. Dar, așa de aproape, în ciuda schimbărilor pe care le adusese timpul, Kaine era al ei. Încă era. Așa cum fusese dintotdeauna.

O iubise, deși nu se așteptase niciodată ca ei doi să fie altfel decât sortiți eșecului. Dar o iubise oricum.

— O să am grijă de tine, și-a mișcat ea buzele fără sunet.

A simțit clipa în care el s-a trezit. Tensiunea i-a străbătut corpul, ochii i s-au deschis brusc și degetele i-au tremurat convulsiv. Mai întâi corpul i s-a rigidizat, apoi, văzând-o, s-a relaxat preț de o clipă. A mijit ochii și s-a ridicat, aplecându-se peste ea.

— Ești bine?

— Am doar o durere de cap, a zis ea.

El a atins-o pe frunte, amorțindu-i apăsarea din spatele ochilor cu rezonanța.

— Poți să-mi aduci azi cercetările? l-a întrebat ea.

El a încruntat din sprâncene.

— Cred c-ar trebui să te odihnești.

— Nu. N-o să-mi găsesc liniștea dacă n-am ceva la care să mă gândesc.

Kaine a oftat, dar n-a protestat, însă ea și-a dat seama că el chibzuiește la ceva în timp ce o studiază. În cele din urmă a inspirat adânc și a luat-o de mână.

— Am încredere în tine și te implor să nu mă faci să regret asta!

Helena nu și-a dat seama ce vrea să-i spună până când el nu și-a înfășurat degetele pe încheietura ei și panglica de metal nu s-a desfăcut brusc. L-a privit cu ochi căscați cum i-o desfășoară și cum tubul cu miez de nuliu îi alunecă din încheietură. Orificiul avea marginile sfâșiate și i se cicatrizase după toate dățile când ea căzuse sau își forțase încheieturile.

A fost uimită cât de mici erau tubul și tunelul în care stătuse. I se păruse că e ceva mai mare, ca și cum ar fi ocupat tot spațiul dintre oasele încheieturii. Și-a desfăcut degetele, simțind rezonanța pentru prima oară după mult timp.

—Tot va trebui să le porți, i-a zis Kaine cu voce încordată. Dar am încredere c-ai să fii atentă, că n-ai să-i omori pe servitori și n-ai să fugi.

Helena a dat din cap nesigură, prea copleșită ca să mai poată face altceva.

—O să trebuiască să pun nuliul la loc când vine Stroud, altfel o să observe. Sper că înțelegi de ce n-am putut face asta mai devreme.

Ea a încuviințat din nou.

Kaine a tras adânc aer în piept și i-a luat cealaltă mână, îndepărtând și de acolo cătușa. I-a acordat un moment, lăsând-o să-și rotească încheieturile și să simtă cum i se răspândește rezonanța până în vârful degetelor.

—Nu mi-am dat seama cât de mult făcea parte din mine până când a dispărut, a spus ea, luându-și capul în mâini și potolindu-și inflamația înverșunată din creier.

Mintea ei era un peisaj ciudat, ca și cum două versiuni ale ei se suprapuneau, iar conștiința îi oscila între ele. A ridicat privirea.

—Cred că pot să mănânc.

Își tot întindea degetele, bucurându-se de senzația rezonanței. Kaine o privea, evident prins între dorința de a o ține într-o situație și un loc pe care să le poată controla complet și nevoia de a nu-i mai fi gardian. Fusese nevoit să aleagă și o eliberase și ea nu voia ca el să regrete. Timp de câteva minute a încercat să-și repare mușchii și tendoanele deteriorate de tuburi, dar cele mai multe răni erau prea vechi și prea adânci ca să mai poată fi vindecate. Timpul și rănile îi făcuseră degetele stângace, dexteritatea de altădată îi dispăruse aproape complet. Până la urmă a renunțat și a întins încheieturile, pentru ca el să-i înfășoare pe ele panglica de cupru.

Kaine a pus tuburile de nuliu în buzunar.

—Îți trimit tot ce găsesc prin cercetări.

A dat să se ridice, dar Helena l-a prins de mână. Acum putea să apuce fără slăbiciunea care-i fusese impusă , așa că l-a ținut până ce el s-a întors spre ea.

—Ai grijă! i-a zis. Nu...! Cuvântul i-a înțepenit în gât. I-a strâns mâna. Întoarce-te la mine, bine?

—Așa fac.

ERA AMIAZĂ CÂND DAVIES I-A adus un dosar și Helena s-a așezat să descifreze o mulțime de însemnări. Cele mai multe fuseseră scrise de o mână necunoscută, folosind o stenografie și notații alchimice pe care ea nu le știa, dar erau și câteva în care a recunoscut scrisul fluid al lui Shiseo, ba chiar și pe al lui

Kaine. Numeroase diagrame și formule neterminate. Unele i se păreau ciudat de familiare. Helena a continuat să se uite lung la ele, scotocindu-și prin minte până când simbolurile i s-au înceţoşat sub ochi, mânjind paginile.

S-a ghemuit pe o parte, cu brațele în jurul capului, și a leșinat.

Când s-a trezit, Kaine stătea lângă ea. Avea ghidul de sarcină deschis în poală și ochii lui parcurgeau paginile în viteză. Helena s-a înfiorat văzând cartea. Nu voia să se gândească la sarcină. Știa că e acolo, dar era prea mult. Erau lucruri mai urgente.

El a închis cartea imediat.

Pe ea capul încă o durea, așa că a închis ochii.

— Ce-i cu notițele astea?

— Cred că unele sunt ale lui Bennet. Shiseo a adunat tot ce a găsit despre diagrame nonmetalurgice. Zicea că e ceva la care te văzuse lucrând.

Un nou gol în memoria ei părea să iasă la suprafață. Lucrase la ceva de genul ăsta?

— Nu-mi amintesc.

Cât de mult mai lipsea?

— Sunt sigur că o să se întoarcă, a zis el.

Dar aveau foarte puțin timp. Helena a deschis ochii. Mintea i se învârtea în gol, ca niște roți dințate defecte.

— Nu cred c-am folosit niciodată diagrame pentru vivimanție sau animanție, s-a încruntat ea. Poate nu funcționează după formula planetelor sau a elementelor. Tu ai folosit vreodată alt număr de vârfuri într-o diagramă?

Kaine a clătinat din cap.

Conversația era forțată, dureroasă. Helena umbla orbește prin propria memorie, încercând să rezolve un puzzle fără să țină minte ce piese are. În timp ce-i vorbea despre ideile ei, Kaine dădea din cap cu o expresie intenționat atentă pe chip, dar ochii îi fugeau întruna spre ceas, iar când Helena încerca să-l implice în discuție, nu vădea nicio emoție.

Încet-încet, ea și-a dat seama că el nu face decât s-o menajeze. Notițele, faptul că-i scosese cătușele, toate erau încercări de a o potoli. La fel ca în cazul bibliotecii. Kaine o ținea ocupată, motivată să-și recapete forțele, dar nu se aștepta ca asta să schimbe ceva. O gestiona.

Helena a tăcut. El a dat iar din cap, ca și cum s-ar fi învoit cu ceva ce spusese ea, și s-a ridicat.

— O să am grijă să primești tot ce-ți trebuie. A luat-o spre ușă, dar dintr-odată s-a oprit și s-a întors. A rămas nemișcat, uitându-se lung la ea și prin cameră înainte de a vorbi în sfârșit. Știu că noi... S-a întrerupt, a strâns pumnul și l-a ascuns la spate. A clipit, privind chiar în spatele ei. Din câte am înțeles, a zis el într-un final cu o voce stranie, detașată, metodele clasice de avort n-o să mai fie posibile când ai să scapi. Există altele, prin vivimanție sau intervenție chirurgicală. Când ai să pleci, am să încerc să-ți furnizez materialele necesare, dar, dacă ai nevoie de ceva anume, spune-mi! O să am grijă să nu-ți lipsească.

S-a întors și a plecat înainte ca ea să poată răspunde.

Helena s-a lăsat pe spate, dând dosarul deoparte și silindu-se să-și privească trupul. Șovăind, aproape fără voie, a întins mâna și și-a lipit degetele de burtă, chiar sub buric, simțind ușoara rotunjire a uterului. Mâna a început să-i tremure violent când și-a lăsat rezonanța să pătrundă înăuntru. Văzuse ecranul de rezonanță, dar era altceva să intre acolo ea însăși.

A fost uimită de cât de mic e fătul.

Și-a tras mâna imediat, cu inima bubuindu-i neregulat în piept. Nu se gândise niciodată la copii până când nu deveniseră ceva ce nu putea avea, iar atunci nu mai contase ce-și dorea. Cu o lună în urmă s-ar fi omorât pe loc ca să împiedice un copil – orice copil – să cadă în mâinile lui Morrough. Sarcina nu existase pentru ea în afara acestui gând.

Dar dacă scăpa, dacă alegerea i-ar fi aparținut, ce avea să facă?

Când a venit în seara aceea cu cina, Davies i-a adus plăci de scris și un condei. Helena a luat tăcută condeiul în mână, nevenindu-i să creadă la început. Dac-ar fi găsit așa ceva când căutase prin casă, ar fi încercat să se înjunghie cu el drept în inimă. Kaine o știa într-adevăr foarte bine.

— Kaine e aici? a întrebat ea.

Davies a clătinat din cap.

— Când se întoarce, îi poți spune că vreau să vină?

Era în amurg și lumina se estompase când ușa s-a deschis și Kaine a rămas în prag, ca și cum nu știa nici măcar dac-ar trebui să pășească peste.

Helena a ridicat privirea din dosar. Ura distanța dintre ei.

— Îți spusesem c-am fost sterilizată?

El a intrat atunci, închizând ușa.

— Nu, dar am presupus. Era o practică standard a Credinței. A fost una dintre cele mai mari temeri ale tatălui meu, dac-aș fi fost prins vreodată folosind vivimanția. Că m-ar fi tăiat și ar fi pus capăt genealogiei noastre.

— Ah!

Helena s-a bucurat că nu avuseseră, prin urmare, niciodată discuția asta.

El s-a încordat.

— Nu mi-a trecut prin minte că Stroud ar putea inversa procesul. Am crezut că ești ferită de program.

Ea și-a dus furiș mâinile la burtă.

— Vreau să vorbim despre ce-ai spus mai devreme, înainte să pleci.

Chipul lui a părut să se închidă.

Ei i s-a strâns coșul pieptului. Fuseseră prea multe momente, și în trecut, și în prezent, în care el o privise așa. A închis ochii, încercând să le alunge.

— Poți să vii mai aproape? Gura i se uscase. Mi-e greu să vorbesc când ești așa departe.

Era clar că el nu vrea în niciun caz să se apropie pentru o asemenea discuție, dar ea avea *nevoie* de asta. Și-a privit lung mâinile.

— Nu mi-am dat seama că te așteptai să întrerup sarcina când o să scap. Adică, înțeleg de ce ai crede asta, dar n-am s-o întrerup.

A ridicat ochii, încercând să-i citească reacția, însă el nu se uita la ea.

— Poate după ce ai să fii liberă ai să te răzgândești, i-a spus Kaine cu voce lipsită de orice emoție, de parcă n-avea nicio legătură cu el.

Ea a clătinat din cap.

— N-o să mă răzgândesc.

El a strâns din dinți și ridurile i s-au adâncit în jurul ochilor.

— N-are rost să-ți iei un asemenea angajament față de mine, a spus cu voce tremurândă. Fă ce vrei!

— Asta și fac, a spus ea. Și vreau să știi. Dacă aș renunța, aș rămâne cu toate întrebările. Dacă copilul nostru ar fi avut ochii tăi sau ai mei. Ce fel de rezonanță ar fi avut. Dac-ar fi avut vreuna sau dacă ar fi fost doar un om obișnuit. Vorbea repede, pentru că simțea că i se pune un nod în gât. M-aș întreba dac-ar fi avut părul ca al meu sau ar fi fost drept ca al tău. Dacă trebuie să plec fără tine… dacă tu… dacă mori… aș vrea să-i povestesc totul despre tine, a înghițit ea nodul. N-am ajuns niciodată să-i povestesc nimănui despre tine. Aș vrea ca cineva să știe cum ești.

Atunci Kaine a privit-o.

— Cum sunt? a spus el în sfârșit. Cum anume crezi tu că sunt? a pufnit el disprețuitor, scuturând din cap. Ai șansa unei vieți noi. Nu târî amintirea mea după tine!

Ea a clătinat din cap și chipul lui s-a asprit, trăsăturile i s-au ascuțit deodată.

— Chiar vrei să-ți petreci restul vieții legată fără scăpare de copilul din flori al unui Nemuritor? a întrebat-o el. Toată lumea știe că ești aici, la cine ai fost trimisă. Crezi că n-au să ghicească cine e tatăl și *cum* s-a întâmplat? Orice culoare de ochi ar avea, oricât de mult o să trăiască, va fi copilul unui ucigaș, născut pentru că eu te-am *violat* în timp ce erai prizoniera mea, și toată lumea o să știe asta. Toată lumea. Era furios la față și degetele i se curbaseră de parcă ar fi vrut s-o zguduie, dar și-a ferit privirea și trăsăturile i s-au schimonosit. Renunță la el! a tras el întrerupt aer în piept. Vrei copii? Fă-i cu altcineva!

Helena s-a uitat lung la el, nevenindu-i să creadă.

— Asta crezi c-o să fac? O să fug și o să mă prefac c-ai fost un monstru de care am avut norocul să scap?

Kaine i-a aruncat o privire, cu o resemnare goală întipărită pe chip, apoi și-a ferit din nou ochii.

— Ăsta e adevărul.

Ea simțit o gheară în piept, zdrobindu-i inima.

— Kaine… a întins mâna spre el. Nu ești un monstru. N-ai avut de ales. Niciunul dintre noi… amândoi am fost violați.

El s-a smucit, evitându-i degetele.

— Lasă-mă!

Ea a făcut un pas înainte și i-a luat fața între palme, ținându-l strâns.

— Ești al meu, i-a spus, cu inima bătându-i nebunește în piept. Chiar ai crezut că aveam să te urăsc după ce-mi aminteam? A clătinat din cap. Chiar și înainte, tu ai fost singurul lângă care m-am simțit vreodată în siguranță. Credeam că înnebunesc, dar o parte din mine te-a cunoscut dintotdeauna. Ți-am lăsat un bilet. Nu l-ai primit? Te iubesc.

El a tresărit ca și cum l-ar fi lovit ceva și a dat să scuture din cap, dar ea l-a oprit, silindu-l s-o privească în ochi.

— Te iubesc, a spus ea mai ferm, cu vocea tremurând de intensitate. Te iubesc. Și o să te iubesc întotdeauna. Întotdeauna.

S-a ridicat pe vârfuri, trăgându-l mai aproape, și l-a sărutat. El a rămas înghețat sub buzele ei.

— Te iubesc, a șoptit ea peste gura lui, ca și cum ar fi vrut să-i sufle cuvintele înăuntrul lui.

El a mai stat o clipă nemișcat și apoi s-a cutremurat. I-a cuprins fața în palme, și-a încurcat degetele în părul ei, trăgând-o mai aproape, și gura lui ardea când a sărutat-o. A sărutat-o nesățios, ca și cum ar fi vrut să se toarne pe sine în ea sau s-o soarbă. „E al meu. E doar al meu", asta era tot ce-i trecea Helenei prin cap. Și-a încolăcit brațele pe gâtul lui, răspunzându-i la fiecare mângâiere a buzelor. El s-a tras puțin înapoi cât să-i vorbească, cu palma pe golul din ceafa ei, cu fruntea lipită de fruntea ei.

— Îmi pare rău... îmi pare rău... îmi pare nespus de rău pentru tot ce ți-am făcut, a spus cu vocea frântă, răgușită. Te iubesc! Ai plecat și nu ți-o spusesem niciodată.

HELENA ȘI-A PETRECUT ZILELE LUÂND notițe, trecând prin fiecare carte și fiecare sursă de informații pe care a putut-o găsi, încercând să înțeleagă ideile disparate despre diagrame pe care le adunase Shiseo. Și-a amintit acum de Wagner și de încercările ei repetate de a descifra schița lui simplificată, de amator. Sarcina de a reconstitui diagrama părea imposibilă, dar era singurul lucru la care se putea gândi, singura soluție pe care și-o putea imagina. La cererea ei, Kaine i-a adus operele complete ale lui Cetus: toate scrisorile, antologiile și secolele întregi de texte atribuite lui. A sperat că, dacă poate să-și dea seama care sunt autentice, va căpăta o înțelegere mai bună a metodelor lui alchimice.

În timp ce lucra, a ignorat teama persistentă că totul e inutil, că se amăgește singură; că, dacă nu reușise să găsească o soluție înainte, ce șanse ar mai fi avut acum? A continuat să lucreze; pur și simplu nu putea concepe un viitor în care să-l abandoneze pe Kaine să moară. Își trăgea mintea afară cu forța din locul unde o înghesuise și o sufocase ca să lase în loc golul anost la care-și

limitase amintirile, dar efortul îi provoca dureri de cap atât de puternice, încât nu putea lucra decât pe intervale scurte de timp.

Într-o dimineață s-a trezit când servitoarele îi strângeau toate cărțile și notițele, ducându-le într-o cameră alăturată. Ușa dintre cele două încăperi fusese mereu încuiată. Lângă patul ei stătea Kaine.

— Azi vine Stroud, i-a spus. Trebuie să-ți introduc nuliul.

Helenei i s-a uscat gura.

— Sigur, a spus ea, silindu-se să întindă mâinile și să nu se miște când tuburile i s-au înfipt în încheieturi, iar rezonanța i-a dispărut.

Știa că nu e vina lui, dar sentimentul dezgustător al trădării a inundat-o ca un val când și-a văzut mâinile imobilizate. S-a ghemuit din nou în pat, cu inima bubuindu-i de frică, încercând să-și frece încheieturile ca să scape de senzația aceea moartă care-i întorcea stomacul pe dos, în timp ce Kaine se ducea s-o întâmpine pe Stroud.

— Ia te uită cine e conștientă din nou! a spus Stroud când a intrat. Înaltul Comisar și-a făcut o mie de griji pentru tine. Cred că se aștepta să mori. Se pare că, până la urmă, l-ai ascultat pe tatăl tău.

Kaine a strâns din dinți. Nu făcea niciun efort să-și ascundă disprețul față de Stroud.

— Poate c-ar trebui să te concentrezi asupra motivului pentru care ești aici.

Ea a tras aer printre dinți, așezându-și trusa pe masa de lângă pat. S-a aplecat asupra Helenei, pipăind-o cu degetele și aplicând rezonanța.

— Se pare că boala a trecut. Începe să ia puțin în greutate. I-a pus câteva degete pe frunte, dar a trimis doar o undă slabă de energie, țâțâind din buze. Și totuși are creierul încă grav inflamat. Nu m-aș baza prea mult pe ideea că amintirile ei vor supraviețui până la finalul sarcinii. Tributul apare de obicei în forma cea mai severă la sfârșit, presupunând că fătul e ceea ce sperăm. Stroud era concentrată asupra Helenei, altfel l-ar fi văzut pe Kaine cum se face cenușiu la față. Acum, dacă a început să mănânce, trebuie să te asiguri că iese în curte și face mișcare. Cu cât e mai slabă, cu atât șansele unei sarcini viabile scad. I-a dat drumul Helenei și a scotocit în trusă, scoțând un ecran de rezonanță. Hai să vedem cum stau lucrurile!

A tras pătura în jos și hainele Helenei în sus. Kaine și-a ferit privirea.

— Foarte sănătos, a spus Stroud cu un zâmbet satisfăcut, dând din cap către forma neclară care pulsa în gazul din ecran. Se pare că nici coma și nici convulsiile n-au afectat dezvoltarea fetală. Ar fi fost mare păcat. Cred că sarcina a avansat deja suficient ca să... A mijit ochii și imaginea de pe ecran s-a modificat: forma s-a alungit și s-a umflat. Lui Stroud i-a picat fața. E fată.

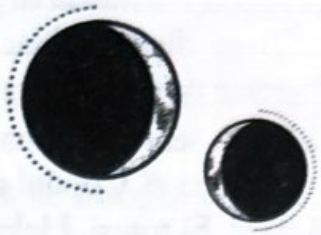

CAPITOLUL 69

Iunius 1789

O FETIȚĂ.

Helena nici măcar nu se gândise să afle sexul copilului. Și-o amintea pe Lila încercând să-l descopere, dar fuseseră atâtea alte lucruri pentru care-și făcuse griji, încât nu-i trecuse prin minte. Acum, sarcina devenise dintr-odată atât de reală, încât aproape a cutremurat-o. Înainte, copilul fusese doar o idee, o posibilitate care-i trecea din când în când prin minte. Acum era o fetiță.

Stroud i-a apăsat mai tare zona pelviană și ridurile de pe față i s-au întunecat.

— E dezamăgitor. Noi voiam un băiat, a spus ea, uitându-se urât la Helena, de parcă ar fi conceput intenționat sexul greșit.

Helena a rămas impasibilă, privind absentă în sus, spre baldachin, ca și cum ar fi fost prea slăbită ca să aibă o opinie. Stroud s-a întors spre Kaine.

— Marele Necromant n-o să fie mulțumit. O fată e... e exclus. Practic de neconceput.

— Șansele au fost mereu de cincizeci la sută, a zis Kaine, părând nepăsător. Aveam impresia că *orice* copil animant ar fi bun în stadiul ăsta.

— Da, dar o *fată*. Stroud suna de parcă ar fi vorbit despre o specie de rozătoare. N-o să-i placă. Și-a dus mâna la frunte, oftând zgomotos. Oricum, e prea târziu acum. Nu mai e timp s-o luăm de la capăt. Și în starea în care e, s-ar putea să nu supraviețuiască unei a doua încercări. Va trebui să continuăm. Odată ce perfecționăm procesul, sunt sigură că putem obține un băiat. Asta e temporar. O ții sub observație, da? O ții liniștită?

— Da, a răspuns Kaine printre dinți, făcând un gest spre ușă. Hai să discutăm în altă parte, mai bine!

— Da, da, a zis Stroud cu nerăbdare, strângându-și trusa și ieșind, urmată îndeaproape de Kaine.

Când ușa s-a închis, Helena s-a ridicat în șezut. S-a uitat în jos la burta ei, lipindu-și palma de umflătura dintre șolduri. Fără rezonanță, nu simțea decât nemișcare; era prea devreme ca fătul să dea semne. O fetiță.

Kaine încă abia dacă lua în seamă sarcina altfel decât prin influența ei asupra sănătății Helenei. Era sarcina *ei*. Copilul ei. El refuza să se poarte ca și cum ar fi avut vreo legătură cu el. Și totuși, Helena nu putea să nu se întrebe: îl deranjează că e fată? În bresle, fiii erau cei care duceau numele mai departe și primeau moștenirea. O fată cu talent la alchimie era adesea considerată un produs secundar, bună doar pentru o alianță prin căsătorie. Dar nici asta nu mai conta în cazul unui copil nelegitim.

Stomacul i s-a strâns într-un nod dureros.

Când s-a întors, Kaine avea pe chip o expresie precaută. S-a apropiat și i-a pus mâna pe umăr. Helena i-a simțit rezonanța prin nervi și și-a dat seama că el caută ceva.

— Sunt bine, a spus ea. Copilul nu-mi face nimic, dacă asta te îngrijorează.

El i-a studiat atent chipul.

— S-ar putea să se agraveze mai târziu. Iar tu...

I-a atins tâmpla cu vârful degetelor. Ea l-a văzut cum calculează câți ani petrecuse ea în spital, numărul de pacienți, câtă povară însemna asta, cât timp i-ar mai fi putut rămâne. Helena a dat din cap și i-a luat mâna într-a ei.

— Ai spus că vitalitatea nu se răpește așa. La mama ta, vivimantul a spus că nu-și dădea seama ce face. Lila e vivimantă și Rhea n-a avut niciodată probleme.

Kaine arăta oricum de parcă o vedea stingându-se sub ochii lui.

— În plus, mi-ai făcut ceva, nu-i așa? l-a privit ea atent. Credeam că a fost un vis, dar ai folosit cumva Piatra.

— Nu știu cât a ajutat, a spus el. Erai deja inconștientă și apoi ai căzut în comă. N-am să fiu aici la sfârșit dacă...

— O să fiu atentă, a zis ea. O s-o simt. Tributul are simptome. Nu se întâmplă dintr-odată.

El a dat din cap încet, dar ea știa că pentru el orice risc e prea mult.

— E o fetiță, a spus Helena într-un sfârșit, încercând să-i îndrepte atenția spre altceva.

El doar a dat din cap, absent. Ei i s-a strâns inima. Își făcuse atâtea griji pentru copilul acesta când el abia exista, pentru că era singurul lucru de care putea să aibă grijă. Kaine avusese dreptate când îi spusese că e disperată să iubească pe cineva. Părea a fi defectul ei fatal.

Acum erau atâtea lucruri pentru care să-și facă griji, încât încetase să se mai gândească la sarcină, gândindu-se că poate aștepta. Dar nu putea. Existase

în tot timpul ăsta, iar acum era o fetiță pe care n-o voia nimeni în afară de ea. În fața indiferenței, a simțit că devine, drept reacție, posesivă. Și-a tras ușor mâna din strânsoarea lui Kaine și s-a dus la dulap, îmbrăcându-se încet.

— Ce faci? a întrebat-o el în timp ce ea își încheia nasturii de la rochie.

— Mă duc să mă plimb, a spus ea fără să-l privească. Îi face bine copilului.

— Vin cu tine.

Ea nu știa dacă vrea să fie însoțită, dacă el avea doar să stea adâncit în gânduri și s-o iscodească din priviri, dar a încuviințat. Kaine i-a scos nuliul de la cătușe și apoi, în loc s-o ia spre curte, a dus-o în spatele casei, acolo unde se aflau labirintul de gard viu și parcul părăginit. Pe o alee, trandafirii cățărători formau o boltă deasupra lor.

Helena a ezitat.

— Morrough n-o să observe?

— Supraveghează doar curtea.

Au mers în tăcere până au ajuns la un măr bătrân, cu trunchiul noduros, ale cărui flori căzuseră și care era acoperit acum de frunze verzi, proaspete. Kaine s-a oprit brusc și l-a privit lung.

— Când eram copil mă cățăram în copacul ăsta, a spus el. În amintirile mele părea mai mare.

Nu mai vorbise niciodată despre trecut din proprie inițiativă. Tot ce știa Helena despre copilăria lui era singurătatea: un tată absent, o mamă bolnavă și servitori ale căror imagini fantomatice persistau în jurul lui.

— Odată am rămas blocat chiar aici, a spus el, întingând-se și atingând o creangă groasă care abia-i ajungea Helenei la mijloc. Eram absolut sigur c-o să cad și o să-mi sparg capul dacă mă mișc. Am stat așa jumătate de zi, strigând-o pe mama. Ea n-ar fi trebuit să se ridice din pat, dar mie nu-mi păsa, voiam să vină după mine. Să vadă cât de sus m-am urcat. În cele din urmă a venit. Kaine a lăsat mâna jos. Când am mai crescut, m-am simțit groaznic de vinovat. Toate prostiile pe care le faci când ești mic și nu înțelegi.

Helena abia dacă și-l putea imagina pe Kaine așa tânăr.

El a arătat spre o spărtură în gardul viu.

— Dac-o luăm pe acolo, e un iaz. Pe vremuri erau în el tot felul de broaște și tritoni. Mie mi se părea că pot să-i îmblânzesc, să-i învăț să facă trucuri. Spunea toate astea fără urmă de emoție; o relatare seacă. S-a uitat în jur. Ar trebui să te duc sus la turnuri, a zis el până la urmă. Cred că mi-aș aminti mai multe de acolo. E ciudat... Nu știu de ce mi-e foarte greu să-mi amintesc anumite momente. A dat să se întoarcă și privirea i s-a rătăcit, de parc-ar fi căutat ceva acolo în parc. A ezitat și buzele i s-au mișcat de câteva ori înainte să vorbească în cele din urmă. Pe mama o chema Enid.

Ea a dat din cap. Asta ținea minte.

El a privit spre parc, strângând degetele pumn.

— Mi-a plăcut întotdeauna numele ăsta.

Încet, Helena și-a dat seama ce face Kaine. Încerca să-i ofere ei ceea ce-și dorea. Pentru el, a recunoaște că avea să aibă un copil, o fiică, însemna a recunoaște și că n-avea să trăiască s-o vadă. Îi spunea Helenei poveștile acestea ca ea să-i poată povesti mai târziu fiicei lor despre el, despre cum fusese înainte de Institut și de război.

Kaine s-a uitat lung spre orașul care se ridica deasupra copacilor.

— Nu știu sigur ce o să se întâmple cu moșia și cu moștenirea. Am transferat cât am putut într-un cont străin, dar, dacă te-ai întoarce vreodată, nu știu dacă ea ar putea-o revendica. Pot să mă interesez, dacă vrei.

Helena simțit gheara aceea în piept și umerii au început să-i tremure; nu reușea să-și facă plămânii să respire. Kaine s-a uitat spre ea.

— Te-am adus prea departe.

Ea a dat din cap că nu, dar n-a putut să se miște. Erau o mulțime de lucruri pe care voia să le spună, dar nu știa cum s-o facă fără să se spargă. El s-a apropiat.

— Poți să te întorci pe jos?

Ea a reușit să scuture din cap.

Cu mișcări încete, el a prins-o de talie și a ridicat-o în brațe. Ea i-a pus mâinile pe după gât și și-a îngropat fața în umărul lui.

— Enid e un nume frumos, a izbutit în sfârșit să-i spună, cu voce răgușită. Și mie îmi place.

Kaine zăcea pe pat lângă ea, ținându-i capul rezemat pe pieptul lui. Helena urmărea limbile ceasului; nu mai avea decât puțin timp. Ca întotdeauna. Niciodată nu avusese destul. Mai era mai puțin de o lună până la Absență.

Kaine era treaz și el, desenându-i cu degetul pe braț. Ea s-a ridicat, aplecându-se înainte, și l-a sărutat lent, memorând senzația buzelor care se atingeau și vârful nasului cu care el îi brăzda obrazul. Și-a trecut degetele prin părul lui, sărutându-l tot mai adânc, vrând să se piardă în familiaritatea gestului. Mai simțise asta înainte.

El a ridicat mâna și i-a cuprins gâtul, trimițându-i un fior fierbinte prin tot corpul, aprinzându-i sângele în vine. Îngropase amintirile acestea afund, în cele mai întunecate cotloane ale minții ei. S-a apropiat, coborându-și mâna pe pieptul lui. El a prins-o imediat de încheietură, oprind-o.

— Ce faci?

Ea s-a ridicat, trăgând adânc aer în piept.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Vârfurile urechilor îi ardeau pentru că vorbise atât de fățiș, dar l-a privit atent, căutându-i reacția. El avea în ochi o privire dură, ca de cremene, vizibilă chiar și sub lumina estompată a lunii.

— Nu.

Helena și-a smucit din nou încheietura și el i-a dat drumul. Și-a ridicat genunchii la piept, cuprinzându-i cu brațele. Inima îi bubuia într-un ritm aspru, oscilant.

— Nu vreau ca ultima dată să fie atunci când ai fost... – Helena a înghițit în sec – ... când am fost siliți.

— Nu, a fost tot ce a spus el.

Degetele ei au zvâcnit necontrolat, dar a încuviințat și a stat așa, privind țintă umbrele care se adânceau în cameră.

— De ce? a întrebat el în cele din urmă.

— Tocmai ce ți-am spus.

— La tine nu e niciodată un singur motiv, a spus Kaine.

Ea nu i-a răspuns mult timp.

— Nu-mi mai amintesc cum era înainte. Știu că s-a întâmplat, dar când... când încerc să rememorez detaliile, mereu ajung aici. Dacă n-o să-mi revină niciodată amintirile... asta o să fie tot ce o să țin minte.

Apoi s-a oprit, gândindu-se la toate felurile în care lucrurile ar fi putut merge prost. Nu mai exista cale de întoarcere. Ce fusese între ei dispăruse. Nu era ceva ce puteau recrea pur și simplu. O încercare le-ar fi putut distruge și fragilul refugiu pe care încă îl mai găseau unul în celălalt.

— Nu contează, a zis ea și a dat din cap. Ai dreptate, e o idee proastă.

El n-a spus nimic, dar a doua zi când a sărutat-o, a fost altfel. Mai flămând. După ce a lipsit câteva zile s-a întors și atingerea lui a fost ca focul, dinții lui au zgâriat-o ușor și și-a îngropat fața în pielea ei, inspirând-o. În ea a năvălit un val de căldură și a gemut tremurător, topindu-se în brațele lui.

— Spune-mi să mă opresc! a murmurat el cu buzele lipite de gâtul ei. Spune-mi să mă opresc!

Ea l-a tras mai aproape.

— Nu te opri! Nu vreau să te oprești.

Dinții lui i-au alunecat pe piele și ea i-a dus mâinile spre nasturii rochiei, ajutându-l să-i desfacă. Degetele lui i s-au plimbat pe pielea goală și Helena s-a înfiorat sub atingere, tânjind după el. Așa fusese cândva. Simțindu-l din nou, ea și-a adus aminte – cum o atingea, o ținea, o sorbea.

Kaine a sărutat-o pe gât până când ea a dat capul pe spate, respirând sacadat. Ea și-a plimbat mâinile pe bărbia lui, peste umeri, în timp ce amintirea fizică a prezenței lui i se trezea sub piele. I-a tras fața spre ea.

— Te iubesc, i-a spus sărutându-l. Aș vrea să ți-o fi spus de o mie de ori.

I-a găsit nasturii de la cămașă și a început să-i desfacă, îndepărtându-i hainele, trecându-și mâinile peste pielea lui, tânjind cu degetele după căldura din trupul lui.

— Spune-mi să mă opresc și mă opresc! a zis el cu voce răgușită.

— Nu te opri! i-a spus ea, atingând cu mâini tremurătoare liniile cunoscute gravate pe spatele lui.

Hainele alunecau de pe ea și dorința o mistuia din interior. Kaine a împins-o pe pat, venind deasupra ei și acoperindu-i sânii cu sărutări, dar apoi totul s-a inversat: Helena zăcea, încercând să nu se miște și să rămână tăcută, încremenită de frica a ceea ce s-ar fi putut întâmpla altfel, cu baldachinul deasupra și trupul lui peste al ei, resimțind fiecare senzație ca o trădare mizerabilă. Mâinile i-au înțepenit, ochii s-au căscat, coastele i s-au strâns în jurul plămânilor, sufocând-o.

— Oprește-te!

Cuvântul i s-a smuls din piept, atât de dureros încât i-a tăiat răsuflarea. Kaine a înlemnit, smucindu-se înapoi, însă Helena l-a prins. L-a tras spre ea, refuzând să-l lase să plece. Și-a îngropat fața în umărul lui și a respirat adânc, amintindu-și că e el. Că e al ei și că nu poate să-i dea drumul. Corpul i-a tremurat când și-a înăbușit un suspin. Kaine nici măcar nu mai respira.

— A fost doar un moment, a zis ea, respirând sacadat. A fost doar prea mult pentru un moment. Acum va fi mai bine acum, dacă știu că pot să-ți spun să te oprești. A fost bine. Nu i-a dat drumul. A fost bine. Doar pentru o clipă eu am... A fost bine.

Dar Kaine s-a desprins, până când, în cele din urmă, ea i-a dat drumul. El s-a ridicat încet în capul oaselor, cu fața încordată și pupilele atât de micșorate, încât ochii îi semănau cu niște crăpături în gheață. Arăta nespus de fragil. Era acoperit de cicatrici. Mâna Helenei s-a întins tremurând și a atins una care-i străbătea aproape tot trunchiul.

— Ce ți-a făcut?

El și-a ferit privirea.

— Tot ce vrea.

Helena i-a pus capul pe umăr, împletindu-și brațul cu al lui. Au rămas nemișcați în întunericul care se adâncea, printre ruinele a ceea ce fuseseră odată. Aveau nevoie doar de mai mult timp.

Helena citise toate lucrările atribuite vreodată lui Cetus, aranjându-le după gradul lor de autenticitate. Simțea că începe să-i înțeleagă ideile fundamentale despre alchimie, dar simțea nevoia disperată a unei analize mai recente a metodelor lui și știa exact unde ar putea-o găsi.

Când Kaine era plecat, ea și-a părăsit încăperea, mișcându-se încet, evitând umbrele și folosind pereții ca punct de sprijin. Știa din ce încăperi ar putea s-o urmărească Morrough, așa că a avut grijă să evite cât mai multe dintre ele.

Davies a apărut când ea ajunsese în holul de la intrare, dar Helena a trecut prin aripa principală mergând mai departe. În cele din urmă s-a oprit, întorcându-se spre Davies.

— Morrough poate să mă vadă de aici?

Servitoarea a clătinat încet din cap.

Helena s-a dus spre ușa din capăt. Tocul era deformat, ferecând-o. Nimeni n-ar fi putut trece fără rezonanță la fier. Propria ei rezonanță i-a vibrat în degete când a pus palmele pe tocul ușii și a împins fierul înapoi ca pe o perdea. A apucat strâns mânerul; mecanismul de închidere era simplu. A aruncat o privire spre Davies, care avea pe chip o expresie înspăimântată, singura emoție pe care părea că o mai poate exprima.

— Îmi pare rău, i-a spus. Trebuie să văd.

— Nu... a spus Davies și vocea i-a sunat distorsionată, goală pe dinăuntru, gâfâită.

Helena nu știa dacă cel care protestează e Kaine sau umbra rămasă a femeii. A clătinat din cap.

— Trebuie să aflu cum a fost făcut.

Davies n-a urmat-o, ci a zăbovit lângă ușă, înspăimântată, rostind „nu" cu o disperare înfiorătoare, implorând, în timp ce Helena a aprins lumina și s-a îndreptat spre diagramă. Luminile au pâlpâit nesigur deasupra ei. Privind cușca aceea prea mică, știind cine trăise înăuntru luni întregi, i s-a făcut greață. Inima a început să-i bată cu putere. S-a silit să privească dincolo de ea, concentrându-se.

Stătea la marginea diagramei, examinând tot efortul atent de a ascunde ceea ce fusese acolo, încercând să suprapună peste ea schița pe care i-o dăduse Wagner și desenele din dosarul lui Bennet. Undeva între acestea trei se afla diagrama completă. Degetele ei s-au mișcat încet, încercând să pipăie posibile tipare, dar trecuse mult timp de când nu mai făcuse decât vivimanție rudimentară. S-a lăsat în genunchi și a început să traseze cu degetele fiecare formă și tipar. Primele câteva dăți când s-a târât peste podea urmărind liniile, încercând să vizualizeze tiparele fluxurilor de energie, n-a înțeles nimic. Abia a treia oară desenul a început să capete sens.

Era o diagramă de animanție. Helena a recunoscut senzația energiei, tiparele pe care trebuia să le urmeze. Rezonanța i s-a prelins prin degete în timp ce trasa cu ele o linie din diagramă. Da, cunoștea senzația. Altă linie. Falsă. Energia nu s-ar fi răsucit niciodată așa. S-a târât din nou, mai lent, urmărind fiecare linie de mai multe ori, ignorând așchiile care i se prindeau de buricele degetelor. Inima a început să-i bată de ușurare. Putea s-o rezolve. S-o deslușească. Bătăile neregulate ale inimii i-au radiat durere în piept, dar a ignorat-o, încercând să termine. Pulsul i s-a întețit până ce au început s-o doară plămânii. Încă puțin. Trebuia să aibă întreaga diagramă completă în minte, ca s-o poată grava.

Podeaua s-a înceţoşat. Helena a clipit puternic, încercând să se concentreze. Degetele îi sângerau când le-a dus la piept, apăsându-se pe inimă în timp ce trupul i se răcea. Bubuiturile porniseră într-o goană nestăpânită. A încercat s-o încetinească, dar era ca şi cum ar fi încercat să prindă un cal în galop. Camera s-a clătinat. Cuşca de fier şi uşa s-au rotit graţios într-o parte, răsturnându-se, şi Helena a dat cu umărul de podea. Camera s-a întunecat şi bâzâitul pâlpâitor al luminii s-a stins.

S-A TREZIT AMEŢITĂ, ÎNTINSĂ ÎN patul din camera ei. Pieptul o durea de parcă îl strivea o greutate de plumb. Kaine stătea lângă ea, ţinând-o de mână. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo. Încheieturile îi pulsau de durere şi simţea amorţeala inertă a nuliului din interiorul lor.

— Doctorul tocmai a plecat, i-a spus el fără s-o privească. Se pare că după stresul şi suferinţele din timpul prizonieratului şi al sarcinii, ai căpătat un puls neregulat. A fost detectat în timpul comei, dar mi s-a spus că, dacă te pot menţine calmă, s-ar putea să se rezolve de la sine. Acum însă pare puţin probabil.

Helena n-a ştiut ce să spună.

Kaine a strâns de mai multe ori din dinţi.

— Ai idee cum a fost să te găsesc prăbuşită în mijlocul diagramei ăleia blestemate, în camera de tortură?

— Îmi pare rău, a spus ea. Nu voiam să te fac să intri din nou acolo.

El a oftat, plecând capul descurajat. Părea furios, doar că îi ţinea mâna strânsă într-a lui.

— N-a fost un atac de panică, a zis ea. Cred că ştiu cum a folosit Morrough diagrama... cum funcţionează. Am descifrat-o. Pur şi simplu am fost uşurată. Inima mi-a scăpat de sub control.

Kaine s-a uitat la ea cu ochi arzători.

— Crezi că asta te face mai bine? Inima ţi s-ar putea opri, iar dacă eu nu sunt aici, ai să mori. Exact ca... S-a oprit. Nu-mi face asta!

Helenei i s-a uscat gura.

— Dar trebuie să te salvez.

— Ba nu! a spus el tăios. Nu trebuie. Şi nu poţi. Eşti singura persoană care n-a înţeles niciodată asta.

Ea a deschis gura să-i răspundă, dar el a întrerupt-o.

— Am făcut o înţelegere să ne spunem adevărul unul altuia şi ăsta e adevărul. Nu mă poţi salva. Nu pot fi salvat.

Helena s-a chinuit să se ridice. Pieptul o durea de parcă i s-ar fi spintecat din nou sternul.

— N-ai de unde să știi. Lasă-mă să încerc!

El s-a smucit și s-a ridicat în picioare. Ea credea că o să iasă furios din încăpere. S-a dat jos din pat, întinzând mâna după el.

— Kaine!

El s-a oprit la picioarele patului.

— Nu poți avea totul, Helena, i-a spus într-un final. Există un moment când trebuie să-ți dai seama că n-ai să obții tot ce vrei. Trebuie să alegi și să accepți că îți ajunge ce ai. Ai alte persoane în viața ta. I-ai promis lui Holdfast c-o să ai grijă de Lila și de fiul ei. Ai un copil care are nevoie de tine și știi asta.

Ea a scuturat din cap.

— Nu vreau să aleg. Mereu trebuie să aleg și *niciodată* nu apuc să te aleg pe tine. M-am săturat să nu te pot alege pe tine.

Kaine s-a uitat înapoi la ea.

— Nu alegi. Mi-ai promis orice vreau. Vreau să încetezi să te distrugi încercând să mă salvezi pe mine. Pleacă! Trăiește! Spune-i fiicei noastre că v-am salvat pe amândouă! Asta… asta vreau.

— Dar sunt foarte aproape. Pot să descifrez diagrama.

El s-a întors atunci la ea.

— Mi-ai promis că, dacă cercetările îți afectează sănătatea, ai să te oprești.

— Știu, dar…

El a scos un gâfâit care voia să fie râs, deși semăna mai mult cu plânsul.

— Știai că n-am mai întâlnit pe nimeni care să-și țină atât de prost promisiunile?

Helena și-a înghițit nodul din gât.

— Le păstrez pe cele care contează.

— Ba nu, a dat el din cap. Faci foarte multe promisiuni contradictorii și alegi ce să păstrezi în funcție de ce vrei. Am stat și m-am gândit la metodele tale, s-a uitat el în jos. De-asta niciodată nu pari să ții promisiunile care contează pentru mine. S-a întins spre ea, mângâindu-i ușor șoldul cu degetele. Îți pasă de acest copil. Ți-ai făcut atâtea griji pentru ea, ți-ai îmbolnăvit inima de frica a ceea ce i s-ar putea întâmpla. Acum ești atât de preocupată să mă salvezi, încât uiți că *ea* depinde de tine. N-o pot proteja de tine. Dacă te pui în pericol ca să mă salvezi, o expui la risc.

Helena a simțit că se îneacă. A încercat să se tragă înapoi, dar el a prins-o, ținând-o de umeri și obligând-o să-l privească în ochi.

— Trebuie să renunți acum la mine.

— Nu pot, a scuturat ea din cap. Crezi că o să fiu calmă dacă mă opresc? Dacă n-am altceva de făcut decât să stau aici și să aștept să te pierd? Tu n-ai face asta. N-ai face-o niciodată.

Până la urmă, au ajuns la un compromis. El a dus-o înapoi în încăpere și a lăsat-o să petreacă ore întregi târându-se pe podea, copiind fiecare detaliu al diagramei cu condeiul pe plăci. Când avea timp, mergea cu ea în bibliotecă și o lăsa să-și folosească animanția asupra lui, studiindu-i talismanul din piept, dar nu mai pășea niciodată în afara camerei fără ca el s-o însoțească.

Într-o seară, el s-a întors cu o expresie împietrită, după mai mult de o zi de absență.

— Mâine trebuie să stai închisă în camera ta. Dăm o cină. Aurelia se întoarce împreună cu Nemuritorii care au mai rămas.

— Cu ce ocazie?

Kaine a schițat un zâmbet subțire.

— Trebuie să-i conving că nu e nimic în neregulă.

CAPITOLUL 70

Iulius 1789

HELENA S-A UITAT PRIN PERDELE CUM SUNT aduși mai mulți servitori din oraș, și vii, și morți. Kaine încuiase ușa, ca să se asigure că ea nu primește vizitatori nepoftiți, lăsându-i-o pe una din servitoare înăuntru. Helena nu observase niciodată cât de grea și întărită e ușa.

Mașinile au sosit seara. Pentru ea a fost aproape amuzant să-i vadă pe Nemuritori intrând în casa ucigașului de care se temeau. A încercat să nu se îngrijoreze. Kaine nu părea deloc neliniștit în legătură cu seara asta, însă era un mincinos convingător.

În timp ce timpul se scurgea încet, a încercat să se concentreze asupra tentativei de a inversa structura diagramei lui Morrough, când servitoarea, care până atunci stătuse nemișcată ca o statuie, s-a pus brusc în mișcare, adunându-i în grabă cărțile și notițele și înghesuindu-le pe toate sub pat. Venea cineva.

Abia ascunseseră ultimele hârtii, asigurându-se că totul e acoperit de cuvertura patului, când încăperea s-a umplut de scrâșnet de fier. Helena s-a aruncat pe pat, ghemuită pe o parte. O clipă mai târziu ușa s-a deschis, dezvăluind-o pe Stroud, urmată îndeaproape de Kaine.

—Nu văd la ce-ar ajuta chestia asta, a spus el în timp ce Helena a clipea spre ei, prefăcându-se derutată. Știi în ce stare fragilă este.

—Sunt o mulțime de situații delicate acum, a spus Stroud, apropiindu-se și scuturând-o. Marele Necromant a fost foarte clar: trebuie să cultivăm impresia de putere. Toate asasinatele astea le-au subminat sentimentul de invulnerabilitate, iar dacă temerile lor ajung să submineze regimul, toți vom avea de suferit. Trebuie să le arătăm că avem o soluție în pregătire.

— Și crezi că defilând cu o prizonieră însărcinată, trimisă aici pentru interogatoriu, o să-i liniștești?

— Cred că da, dacă le explicăm de ce e însărcinată. Sunt prea paranoici ca să creadă ce le spunem, dar o să creadă când o s-o vadă. A fost ultima elevă finanțată de principe. Stroud a privit-o pe Helena de sus. Ridică-te și pune ceva suficient de subțire pe tine ca să ți se vadă burta!

Sarcina aproape că nu se vedea decât dacă era dezbrăcată; Helena se îndoia că există vreo haină care s-o facă vizibilă. Lucru care a devenit evident când s-a ridicat în picioare.

— Of, pentru numele zeilor! Stroud s-a dus spre dulap și a scos o cămașă, apoi i-a îndesat-o Helenei sub rochie, astfel încât stomacul să-i pară umflat. Așa. Hai să mergem!

A apucat-o de braț și a tras-o spre ușă. Helena i-a aruncat o privire lui Kaine, dar nu mai era nimic de făcut.

Drumul spre aripa principală i s-a părut în același timp mai lung și mai scurt decât își amintea. Când au ajuns în holul mare, a simțit că i se pune o greutate în piept. S-a silit să respire încet în timp ce era târâtă în camera vastă din Spirefell unde-l văzuse prima oară pe Kaine.

Stroud și-a înfipt degetele în brațul ei.

— Să nu scoți o vorbă!

Toată lumea s-a întors când au intrat. Helena a simțit că iese prea mult în evidență, ușor lugubră cu părul desfăcut și vizibil însărcinată, o stare în care nicio femeie respectabilă din Nord nu s-ar fi afișat în public. Apariția ei a fost întâmpinată cu tăcere. Ochii ei au fulgerat prin sală. A recunoscut câteva fețe; Aurelia stătea morocănoasă lângă Crowther.

Era Atreus, și-a amintit Helena. Pielea îi era cenușie, cu picățele abia vizibile la tâmple, și acum purta inele de aprindere.

— Ăsta e proiectul secret? a spus un bărbat cu o voce care trăda o furie neîncrezătoare.

Helena i-a recunoscut vocea. Avea perciuni lungi și o chelie avansată.

— Proiectul despre care a citit toată țara în ziare?

— Bineînțeles că nu, a spus Stroud pe un ton defensiv. Credeți că Marele Necromant își publică adevăratele planuri în ziare? A fost adusă aici pentru un alt scop și voi sunteți cei privilegiați să-l aflați. După cum sigur vă amintiți, e eleva din străinătate pe care Holdfaștii au cheltuit o avere ca s-o aducă în Paladia.

Mai multe fețe s-au întunecat la acest memento.

— Marele Necromant a descoperit că prizoniera deține o formă rară de rezonanță pe care e foarte interesat s-o cultive. La finalul procesului, Eminența Sa va atinge înălțimi nemaivăzute ale puterii.

— Deci recunoști că e ceva în neregulă cu el?

Replica venise de la un strigoi din capătul sălii. Helenei i-a stat inima o clipă când l-a zărit pe Sebastian Bayard, cu părul și ochii lui palizi, dar acum cu pielea cenușie.

Stroud și-a subțiat buzele.

— Recunosc doar că Marele Necromant a învins moartea într-un fel la care nicio altă ființă nici măcar n-a visat, iar când va reuși, așa cum sunt sigură că se va întâmpla, va fi spre binele nostru al tuturor. Unii dintre voi vă amintiți poate că, în timpul războiului, Bennet a testat metoda de a implanta talismanul unui Nemuritor într-un alt corp viu. A fost un obiectiv de mare importanță.

Câțiva strigoi au dat din cap aprobator.

— Primele încercări au eșuat și din cauza constrângerilor războiului a trebuit să ne concentrăm eforturile în alte direcții. Însă între timp s-a descoperit o nouă metodă, pe care eu și Înaltul Comisar am perfecționat-o împreună. Forma fizică a Marelui Necromant e în... declin, dar nimeni nu îndrăznește să-i conteste puterea. Își va transfer sufletul într-un nou corp și va atinge culmi inimaginabile de putere. Iar când va reuși, ne va îngădui și nouă să facem la fel.

— Ce nou corp? a întrebat primul bărbat.

Stroud a zâmbit, împingând-o pe Helena mai în față, ca să fie mai vizibilă.

— Cel pe care prizoniera îl produce pentru noi.

Toți s-au holbat la Helena. Ei îi bătea inima nebunește și nu mai auzea nimic, concentrată doar să nu-și piardă cumpătul. Simțea furia clocotindu-i lui Kaine sub piele.

S-a auzit un hohot batjocoritor.

Încăperea s-a încețoșat.

— Nu-l considerați un copil! a spus Stroud cu glas tăios, suficient de tare ca să acopere bubuitul inimii din pieptul Helenei. E doar material uman cu rezonanța potrivită. Stroud era roșie la față. Evident, se așteptase la admirație, nu la batjocură. A tras-o pe Helena înapoi cu asprime. Am lucrat cu Bennet la proiectul himerelor; cunosc metodele de accelerare a creșterii. În câteva luni, fătul va fi viabil și o să am materialul cu rezonanța necesară ca să creez un nou trup pentru conducătorul nostru. Când va fi elevat în noua lui formă, le va îngădui celor care l-au slujit *cu credință* să-l urmeze și să primească la rândul lor corpuri noi.

Câțiva strigoi și-au îndreptat postura, cu dorința arzându-le în priviri.

— Deci pentru asta era programul tău?

Helena a tremurat la auzul vocii lui Crowther, care răsunase din spatele sălii, unde Atreus stătea încă lângă Aurelia. Părea să-i placă de noua doamnă Ferron mult mai mult decât îi plăcea fiului.

— Beneficiul economic al procesului e legitim, a spus Stroud cu o privire scorțoasă. Dar recunosc că am și motive mai puțin vizibile.

— Stai! a întrerupt-o Aurelia și vocea ei s-a spart în aer ca sticla. Cine e tatăl?

— Marele Necromant, evi... a început unul dintre Nemuritori, dar apoi s-a oprit, uitându-se fix la Helena și părând să se răzgândească.

Un altul, un bărbat cu fața uleioasă și o mustață groasă, a izbucnit într-un râs ca un lătrat.

— Știam eu că te distrezi cu ea, Ferron.

Obrajii Aureliei s-au înroșit ca focul.

— Părinții au fost determinați pe baza rezonanței. Marele Necromant a considerat că soțul dumneavoastră e cel mai potrivit, i-a spus Stroud cu o voce împăciuitoare. Vă asigur, doamnă Ferron, că participarea soțului dumneavoastră nu se reflectă în niciun fel asupra dumneavoastră...

Mai multe persoane au râs.

Aurelia a devenit primejdios de palidă.

— Afară! Toți afară!

A luat cel mai apropiat obiect, o vază, și a aruncat-o direct spre Helena.

Helena a fost smulsă din strânsoarea lui Stroud. Porțelanul i-a trecut pe lângă cap, zdrobindu-se de peretele din spate.

Kaine stătea lângă ea, cu ochii scânteind aproape albi.

— Sunt de acord. Vocea lui a vibrat în aer ca rezonanța. Dacă cineva mai are dubii legate de puterea sau stabilitatea regimului, poate veni la mine pentru o garanție personală.

A urmat o pauză, apoi câțiva dintre Nemuritori au murmurat scuze și s-au mișcat încet spre ușă.

Când încăperea s-a golit, Stroud s-a întors spre Kaine.

— Marele Necromant a spus clar că trebuia să fie o întâlnire diplomatică și că nu trebuia să-i amenințăm ca să se supună.

Ochii lui Kaine sclipeau încă.

— Singurul lucru pe care-l înțeleg indivizii ăștia sunt puterea și frica. Nu poți raționa cu cineva care se simte amenințat în ceea ce consideră al lui. Acum, din cauza ta, am de rezolvat o situație domestică neplăcută. Poți să ieși și să-l asiguri pe marele nostru conducător că Nemuritorii vor continua să stea cu capetele plecate, pentru că știu că asta e singura cale de a și le păstra.

Fața lui Stroud s-a încrețit, dar a scos pieptul în față și a plecat.

Helena s-a uitat în jur, în timp ce ultimii rătăciți plecau, apoi a clipit când a recunoscut alte două fețe. Erau singurele femei din încăpere în afară de Stroud și Aurelia. Fuseseră lângă ferestre. Amândouă erau frumoase, deși una avea pielea într-o nuanță ușor cenușie, dar cu trăsături fine și cu o privire detașată. Cealaltă avea în făptura ei ceva de vulpe. O privea fix pe Helena, mușcându-și ușor buza inferioară. Ivy și Sofia Purnell.

Ivy s-a uitat spre Kaine cu o privire derutată. S-a întors iar spre Helena și a părut că vrea să-i vorbească, dar apoi și-a ferit ochii, apucând mâna Sofiei la plecare.

În cele din urmă, Helena și Kaine au rămas singuri cu Atreus și Aurelia. Kaine a trecut pe lângă Helena, îndreptându-se spre familia lui.

— Duceți-o înapoi în cameră! a spus el peste umăr.

Doi servitori au făcut un pas înainte, dar Aurelia a intervenit.

— Nu! Las-o să rămână! Tot timpul ai ascuns-o, așa încât doar tu să ai voie să te apropii de ea. Până la urmă era exact cum am bănuit.

Expresia lui Kaine s-a încordat.

— După cum spunea Stroud, a fost ordinul personal al Marelui Necromant. Te asigur că n-a fost nimic plăcut pentru cei implicați.

— Păcat! a zis Atreus cu vocea joasă a lui Crowther. Ochii tulburi ai lui Crowther s-au plimbat încet peste Helena în timp ce Atreus se apropia, emanând un miros cumplit de chimicale astringente și de lavandă. Speram să aud că asta te-a învigorat măcar să-ți faci datoria față de familie. Știu din surse sigure că obișnuiai să frecventezi anumite localuri din oraș în timpul războiului. Deci clar nu-ți lipsesc experiența sau capacitatea. Rămâne să presupun că-ți lipsește motivația.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să port grija urmașilor tăi, a spus Kaine cu ochii strălucind de răutate.

Atreus l-a privit o clipă furios, apoi a făcut un pas brusc spre Helena. Ea s-a ferit, lipindu-se din reflex de Kaine. Atreus s-a uitat tăios la fiul său.

— Pentru o prizonieră, nu pare foarte speriată de tine.

Kaine a întins mâna și a smucit-o pe Helena mai departe de lângă tatăl său.

— Asta din cauza Aureliei aici de față. După ce s-a năpustit asupra prizonierei mele într-un acces de furie, am ajuns să joc rolul eroic de salvator. Kaine i-a zâmbit Helenei cu o privire glacială și batjocoritoare. Nu-i așa?

Ea n-a trebuit să se prefacă că tremură. Inima îi bătea atât de tare, încât camera se învârtea cu ea.

— E timpul s-o duc la culcare. Puteți să vă conduceți singuri amândoi, le-a zis Kaine întorcându-se și părând s-o tragă pe Helena după el.

Atreus a vorbit din nou.

— Ți-o fi dat Marele Necromant libertate în trecut, dar ți-ai supraestimat și abilitățile, și importanța lăsându-l să se folosească de tine ca de un câine. Acum te tratează ca atare. Se pare că singurul lucru pe care l-ai făcut bine *vreodată* a fost să omori.

Fața lui Kaine n-a trădat nimic, dar Helena l-a simțit tresărind.

— Poți să-i amenințI pe ceilalți să se supună, dar mie nu mi-e frică de tine, a zis Atreus. Ai zburat prea sus și nu-ți rămâne decât să cazi și să te faci praf.

Degetele lui Kaine s-au strâns convulsiv pe brațul Helenei.

— Asta e casa mea, a spus Atreus, iar acum, că-mi revine mie să duc la bun sfârșit sarcinile pe care tu nu le-ai îndeplinit, nu-mi dai tu mie ordine. Poate, după ce am să termin, am să-i cer marelui nostru conducător să-ți poruncească să produci un moștenitor, căci obediența servilă pare să fie singura ta calitate.

Kaine nu s-a uitat înapoi.

— Fă cum vrei. Nu-mi pasă!

A pornit cu pas repede și nu s-a oprit până n-au ajuns în aripa de vest a casei, departe de Atreus și de Aurelia. Aici s-a oprit, s-a întors și i-a luat Helenei fața în mâini, cercetându-i ochii, și ea i-a simțit rezonanța în nervi, încetinindu-i bătăile neregulate ale inimii. El și-a lipit fruntea de a ei.

— Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin minte că Stroud ar face ceva atât de stupid.

— Nu contează, s-a încheiat. Ce-a vrut să spună tatăl tău cu sarcinile pe care le-a preluat el?

— Nimic. Hai să mergem înapoi în camera ta!

Ea nu s-a clintit.

— Ce s-a întâmplat?

El a respirat adânc.

— Sarcina de a-l vâna pe ucigaș i-a fost atribuită tatei.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. N-o să găsească nimic. Într-o săptămână și ceva se întoarce trimisul lui Shiseo.

Vestea a fost ca o lovitură în stomac. Helena știa că timpul se apropie de final, vedea asta de fiecare dată când privea cerul nopții, dar vestea întoarcerii lui Shiseo făcea totul mult mai real. A tăcut până au ajuns în camera ei.

— Fata aceea care a fost aici, cu sora ei. O cunoști?

Kaine a mijit ochii.

— E cea care i-a băgat pe toți în Institut.

— Lucra pentru Crowther. L-a omorât pentru că sora ei murise când l-am salvat pe Luc, a zis Helena încuviințând. E convinsă că necroservul care o însoțește acum e o ființă vie.

— A reanimat-o Morrough. Rareori o face atât de sofisticat, dar acum e clar de ce. Aș fi omorât-o deja, dar mi-e mai greu pentru că nu merge nicăieri fără sora ei și n-are alți necroservi.

Din cauza lui Atreus și a Aureliei, Spirefell părea din nou bântuit.

Stând într-o cameră care dădea spre curte, Helena auzea sosirea oricui. S-a uitat la Kaine și tatăl lui care stăteau pe trepte când o camionetă a sosit în fața casei și mai mulți prizonieri au fost târâți într-una din anexe. Kaine a dat să plece, dar Atreus a strigat aspru după el. S-a întors încet, urmându-și tatăl înăuntru. Țipetele care au urmat au străpuns ferestrele, plutind pe coridoarele întortocheate ale casei. Fără încetare. Helena a tras draperiile și s-a ghemuit în colțul cel mai îndepărtat al camerei, încercând să nu mai audă. Avea prea multe amintiri cu astfel de țipete.

A tresărit când a simțit o atingere și, ridicând privirea, l-a zărit pe Kaine în fața ei. L-a studiat. Și-a dat seama că se spălase recent; avea părul umed. S-au privit reciproc, simțind povara întregii situații.

— A... a zis vreunul dintre ei ceva care te-ar putea incrimina? l-a întrebat ea cu glas răgușit.

Kaine a clipit și i-a răspuns:

— Nu. Niciunul nu știa nimic.

Ea a înghițit în sec. „Fiecare cuvânt. Fiecare viață. Din cauza ta." Era fără grai.

— E târziu. Vrei să mănânci? a întrebat-o până la urmă Kaine.

Ea s-a uitat în jur, zărind o tavă așezată pe masă în cealaltă parte a camerei. Umbrele din încăpere se lungiseră. Stătuse ascunsă în colț toată ziua. Bărbia i-a tremurat și în gât i s-a pus un nod dureros.

— De ce face toate astea aici? a întrebat ea ca și cum locul ar fi contat.

— Crede că sunt spioni și că de asta ucigașul a fost atât de eficient. E convins că Spirefell e singurul loc rămas sigur, a răspuns Kaine și a plecat privirea. Ar trebui să încerci să mănânci. Trebuie să iau cina cu el și cu Aurelia în seara asta.

A dat să se ridice, dar ea a întins mâna.

— Ai să vii după?

Îi vedea ochii argintii în întuneric.

— Dacă vrei, am să vin.

În liniștea care s-a așternut apoi, Helena s-a dus și a scos toate diagramele și notițele ei și s-a apucat iar să le studieze, modificând anumite părți din structura pe care o concepuse, mijind ochii în timp ce-și trecea degetele peste desene, încercând să simtă energia și să-și amintească dacă așa e bine. Nu existau cărți sau surse de referință pentru diagramele alchimice de animanție. Trebuia să se bazeze pe fragmente de informații și pe propria experiență. Configurarea unei diagrame putea dura ani, uneori decenii.

Avea să beneficieze, în cel mai bun caz, de o singură șansă de reușită.

— SHISEO AJUNGE ÎN NOVIS peste câteva zile, i-a spus Kaine.

Se plimbau prin labirintul de gard viu, pentru că de acolo nu puteau fi văzuți din casă și era destul de departe ca ea să nu audă țipetele subite ale prizonierilor.

— Iar aici într-o săptămână.

Helenei i s-a pus un gol în stomac.

— Ah!

Știa că el îi spune ca s-o pregătească pentru ce urma foarte curând, dar ea n-a simțit-o ca pe o pregătire; mai mult ca pe o lovitură.

A înghițit de câteva ori înainte să-l întrebe.

— Crezi c-am putea merge la bibliotecă împreună? Vreau doar să văd dacă am omis ceva.

— Dacă vrei, putem.

La bibliotecă ea i-a simțit greutatea privirii în timp ce trecea încet printre rafturi, căutând istorii vechi și comentarii despre atributele alchimiei. Când o privea, durerea din ochii lui era atât de vizibilă, încât ea nu-și dădea seama cum de n-o recunoscuse mai devreme. Știa că, pentru el, ceea ce făcea ea era să fure din timpul pe care l-ar fi putut petrece împreună. Dacă nu găsea nimic, tot timpul acesta era pierdut. Momentele pe care le-ar fi putut petrece împreună le va fi petrecut căutând o soluție inexistentă. A mai scos totuși o carte de pe un raft, cu degete tremurânde, și a adăugat-o la teanc.

— Și pe astea.

— Cred... cred c-am descifrat diagrama și toate materialele de care aș avea nevoie ca să-ți restaurez sufletul, i-a spus când Kaine a venit a doua zi.

Stătea pe marginea patului, cu mâinile goale, cu mâncarea neatinsă.

El s-a oprit, închizând ușa.

— Poftim?

Mâna stângă îi tremura Helenei necontrolat și inima îi bătea în piept ca un pumn.

— Dacă modificăm baza diagramei, aș putea să folosesc componentele interioare ca să rețin energia și în același timp, cu ajutorul animanției, să-ți separ sufletul de celelalte.

— Dar?

Helena a înghițit în sec.

— Când a murit Luc, s-a întâmplat treptat. Cetus... Morrough îl vătămase atât de tare, încât sufletul lui n-a mai rezistat după moartea lui Cetus. Nu știam cum să... Sufletul ți-a fost smuls din trup. Dacă reușesc să-l aduc înapoi, poate că, în timp, s-ar reintegra, dar cel puțin la început ar trebui să-l legăm bine, așa cum... cum sunt acum sufletele servitorilor, legate de filacteră.

— Ți-ar trebui un suflet de sacrificiu.

Ea a încuviințat.

— Ar trebui s-o facă de bunăvoie. Altfel n-ar ține, n-ar merge.

— Mda, a fost tot ce a spus el.

Helena a înghițit în sec, cu bărbia tremurând.

— Poate, dac-o iau de la capăt, găsesc altceva. Poate am privit lucrurile dintr-un unghi greșit.

Kaine n-a zis nimic.

Ea a simțit un spasm în piept.

— Sau... mă gândeam, dacă ne-am concentra doar să obținem filactera și am pleca? Atunci aș mai avea o lună s-o studiez, nu-i așa? Aș putea construi o bombă... am putea... ai o forjă veche aici. N-ar trebui să fie vreo temperatură prea ridicată sau vreo explozie. Dac-am folosi nuliu, iar Morrough ar fi rănit... ai putea lua filactera și am fugi și... și aș putea găsi o soluție atunci.

Kaine a venit spre ea cu chipul închis, cu privirea exasperant de calmă.

— Poți manipula explozibili în siguranță cât ești însărcinată?

Helenei i s-a pus un nod în gât.

— Am putea lucra împreună... ți-aș putea spune cum să...

Kaine i-a luat mâna și a așezat-o peste a lui. Degetele i-au tremurat de câteva ori, iar mâna ei a fost cuprinsă de un spasm.

— Care dintre noi are mâinile suficient de stabile ca să construiască o bombă?

Ea și-a tras mâna, strângând degetele atât de tare încât și-a simțit metacarpienele sub burice. Camera s-a clătinat, amenințând s-o se răstoarne de pe pat. S-a sprijinit zdravăn cu cealaltă mână în saltea ca să se echilibreze.

— Poate dac-aș...

— Helena, sunt obosit.

Ea a ridicat privirea și a văzut în ochii lui. Războiul îl devorase; îl rosese până la os și nu se oprise nici atunci. Era aproape o fantomă. Ea știuse din clipa în care văzuse diagrama de pe spatele lui că, dacă supraviețuiește, el va fi tentat să-și reducă lumea la un singur punct de la care să nu se abată niciodată. Iar punctul acesta devenise ea. Kaine nu se putea opri cât timp ea era în pericol, iar asta îl istovise aproape de tot. Nu-și mai dorea decât o luminiță în capăt spre care poate privi.

Umerii Helenei au tremurat.

— Dar... vreau să te salvez și eu.

— Știu, a spus el cu blândețe. Dacă cineva ar putea s-o facă, tu ai fi acela. Dar aș vrea să-mi iau rămas-bun de la tine înainte să pleci, iar tu te afunzi în toate astea.

A tras-o în brațele lui, sprijinindu-și bărbia pe creștetul ei.

Însă mintea ei nu se putea opri. Când el a plecat, Helena s-a întors la cercetările ei. A luat-o de la capăt. Când l-a auzit venind, a ascuns totul și n-a mai pomenit nimic. El știa oricum, dar s-au prefăcut amândoi.

Helena l-a sărutat. L-a împins în spate, în tăblia patului, și și-a ridicat picioarele pe saltea așezându-se în poala lui, cu degetele strecurate în părul lui palid, modelându-și trupul după al lui, dorindu-l cu totul. În timp ce el o săruta pe gât, ea i-a găsit nasturii și cheutorile până i-a atins pielea, împingându-i cămașa de pe umeri, trăgându-i mâinile spre talia ei. El a apucat-o strâns, apăsându-i coastele cu degetele mari, arcuind-o mai aproape. Mâinile

ei au zvâcnit când a început să-și desfacă rochia și degetele îi tremurau atât de puternic, încât s-a încurcat în nasturi. El a încercat să-și pună palmele peste ale ei, dar ea i le-a smucit laoparte.

— Vreau, a zis ea. Vreau să fie pentru noi, înainte să plec... te rog...! Vocea i s-a frânt. A fost ceva al nostru... a înghițit ea un nod, clipind repede. Ni l-au luat, dar a fost al nostru.

A reușit să desfacă restul nasturilor și rochia i-a alunecat, adunându-i-se în jurul taliei. Și-a pus brațele pe după gâtul lui, trăgându-l aproape, sărutându-l. A rămas cu picioarele peste el, desfăcute, strângându-i șoldurile cu coapsele ei, și trupurile lor s-au unit. Degetele lui i s-au strâns pe talie, dar n-a împins-o în jos, n-a obligat-o să se miște mai repede decât era pregătită. A scos un geamăt jos când ea și-a mișcat șoldurile înainte.

Helena a încercat să nu-și amintească, să nu compare clipa de față cu alte dăți, încercând doar să rămână în prezent, să se afunde în acum, dar îi era atât de bine-cunoscut... Și-a amintit că așa fusese și înainte: lent și intim. Reverența arzătoare a atingerii lui când făcea dragoste cu ea.

Asta fusese. Făcuseră dragoste. Asta avuseseră.

CAPITOLUL 71

Iulius 1789

HELENA SE CORODA CA UN METAL; SE dizolva, se descompunea, se sfărâma treptat. Avea o durere constantă în piept în timp ce simțea că se destramă. Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună lui Kaine, dar abia le putea gândi fără să înceapă s-o doară gâtul, iar inima să-i bată nebunește și atunci o bufnea plânsul. Nu fusese niciodată gata să plângă prea ușor, dar sarcina părea să-i smulgă asta de undeva din adâncul ei. Zilele numărate până când avea să plece o sfâșiau încet-încet.

Într-o zi, în loc să plângă, a explodat și a răbufnit asupra lui. Planurile lui erau stupide și egoiste. Nu era drept ca el poată muri, iar ea să rămână să trăiască mai departe cu toate. Dac-ar fi lăsat-o să-l ajute s-o salveze pe Lila, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dac-ar fi avut pur și simplu încredere în ea și n-ar fi fost atât de autoritar, dac-ar fi fost de acord să acționeze împreună, totul ar fi fost poate altfel. Totul era din vina lui.

El a lăsat-o să se descarce, până când ea a început să sughită după aer, strângându-și pieptul cu mâna, încercând să-și tempereze bătăile inimii, și când el a trebuit s-o facă în locul ei, ea a încercat să-i smulgă mâinile. Apoi pe Kaine l-a chemat Atreus și Helena a rămas să fiarbă de furie și atunci și-a dat seama că el o făcea intenționat. Știa pornirile distructive ale minții ei. Din momentul în care ea ajunsese la Spirefell, făcuse tot posibilul s-o enerveze și s-o irite, încercând s-o provoace. Îi oferise o țintă. Când îl ura pe el, devenea mai puțin autodistructivă. Dacă era furioasă acum, plecarea avea să-i fie mai ușoară. Kaine o gestiona.

Și-a înghițit furia, dar toate emoțiile zăceau ca o otravă înăuntrul ei.

Un camion a adus un nou transport de prizonieri la Spirefell și el a plecat din nou.

Helena nu putea să nu se mire de relația dintre Kaine și tatăl lui. Amândoi își arătau deschis disprețul față de celălalt. Atreus părea să-și disprețuiască fiul într-o mulțime de privințe și totuși să găsească mereu motive să aibă nevoie de el. Kaine își învinuia tatăl de tragedia mamei sale și totuși Atreus se număra printre Nemuritorii pe care îi cruțase, deși părea o țintă ușoară.

Helena stătea amorțită de disperare când s-a deschis ușa. S-a uitat în sus și sângele i-a înghețat în vine când unul dintre gardienii în uniformă din camion a pășit în încăpere. Și-a dat ușor pe spate bereta de pe cap și s-a dovedit a fi Ivy. Năucită de uimire, Helena s-a uitat la ea cum schițează un zâmbet timid.

— A fost greu să ajung la tine.

Helena nu s-a mișcat.

— Ce cauți aici?

— Am venit să te salvez.

Abia vorbise, când s-a auzit un scrâșnet metalic și tocul de fier al ușii s-a deformat spre interior, blocând intrarea. Ivy s-a răsucit brusc și a încercat ușa, dar n-a putut-o clinti. S-a întors și a venit spre Helena.

— Nu te apropia! a spus Helena ferm, ridicându-se în picioare. Data trecută când a intrat cineva aici și a venit prea aproape de mine, Ferron i-a frânt toate oasele încă înainte să sosească.

Ivy a înlemnit și în ochii ei s-a ivit privirea unui animal prins în cușcă. Oricât de greu se ajungea la Helena, operațiunea de salvare în mod clar nu fusese bine gândită.

— De ce-ai venit? a întrebat-o Helena, uitându-se țintă la ea.

Era o puștoaică. Mult prea tânără.

— Știai de anul trecut că sunt prizonieră aici. De ce-ai venit acum?

Ivy s-a tras înapoi și apoi a ocolit-o pe departe, îndreptându-se spre fereastră, zgâlțâind-o cu putere, încercând să spargă geamul. Își pierduse mințile sau poate fusese prea impulsivă, avusese o idee greșită despre cât de complicat era să se infiltreze în Spirefell.

— Credeam că ești aici ca să te interogheze, i-a zis ea. Nu știam că Înaltul Comisar o să... – privirea i-a fugit spre burta Helenei – ... o să-ți facă așa ceva.

Helena a pufnit.

— Multe fete pățesc același lucru la Centru. De ce-ți pasă de mine?

Ivy a rămas nemișcată.

— Sofia te plăcea. Voia să fiu prietena ta. Mereu îmi spunea c-ar trebui să încerc să fiu ca tine. C-ar trebui să ajut oamenii. N-am ascultat-o niciodată.

— Nu vreau să fiu prietena ta, i-a zis Helena cu răceală. Sora ta e moartă. Ne-ai trădat pe toți pentru un cadavru.

— Știu! Ivy s-a răsucit brusc spre ea, cu vocea plină de suferință, cu fața palidă și ochii sclipitori. Știu, dar n-am putut... n-am putut s-o las moartă. Credeam... Fața i s-a boțit a plâns. Mi-am spus că e numai rănită, dar o să se întoarcă. Nu se întoarce însă. Nu... poate. Chiar dacă ar putea, nu m-ar ierta niciodată. Nu-i așa?

Helena nu simțea nici pic de compasiune.

— Ceea ce-ai făcut ne-a costat totul! Chiar dacă am fi pierdut oricum, erau oameni care puteau să scape, care-ar fi putut să fugă, dac-ar fi avut timp. Dar din cauza *ta* n-au reușit.

În aceeași clipă ușa s-a deformat cu un scrâșnet și în cameră a pășit Kaine. Drugii de fier s-au desprins din podea, alungindu-se într-o mulțime de vârfuri, toate îndreptate spre Ivy. Un simplu zvâcnet din încheietură și Ivy ar fi fost străpunsă din toate părțile. Putea încerca să fugă, dar n-ar fi putut face mai mult de doi pași.

S-a întors spre el, cu chipul reflectând o resemnare bizară.

— Ce trădător neașteptat! a zis Kaine cu glas complet fals. Trebuie să recunosc că te-am crezut prea deșteaptă ca să cazi într-o capcană atât de evidentă.

Ivy i-a zâmbit dureros și a dat din cap aproape cu tristețe.

— Nu mă ții minte, nu? Credeam că până la urmă ai să-ți amintești.

Kaine a studiat-o.

— Nu pot să spun că știu cine ești.

— Eram altfel când ne-am întâlnit prima dată. Eram mai mică și țipam.

Kaine a scuturat din cap ca și cum ea ar fi putut fi numeroase persoane.

— Purtam două cozi împletite. Cu funde, a zis Ivy, făcând semn spre umerii ei cu amândouă mâinile. După ce Nemuritorii mi-au ucis părinții, i-au folosit ca să mă târască pe podea și i-au dat pe mâna ta. Erai și mai tânăr pe atunci.

În ochii lui Kaine s-a strecurat încet sclipirea amintirii. Ivy a strâns din buze, inspirând adânc.

— Când ai fugit, ceilalți Nemuritori au venit după tine. Au uitat complet de mine și de sora mea. Am încercat să-i tai mamei gâtul cu cuțitul de tort, ca să n-o mai chinuie pe Sofia. Atunci am descoperit ce pot face cu mâinile, s-a uitat ea la propriile degete. După ce am fugit, Sofia era încă vie, dar... părea că trăiește într-un vis. Nu se mișca decât dacă o mișcam eu, nu mânca decât dac-o hrăneam. Ne-am ascuns în mahalale. Când s-a trezit în sfârșit, ultimul lucru pe care și-l amintea era că fusese ziua mea de naștere. Nimic altceva. Am fi murit dacă nu erai tu.

Trăsăturile lui Kaine s-au umplut de dispreț.

— Încă un motiv să-mi regret faptele din ziua aia.

Ivy s-a întors derutată, până când Kaine a băgat mâna în haină și a scos un pumnal de obsidian. Atunci ochii ei ageri s-au mărit, nu de frică, ci de surpriză, aproape de bucurie.

—Tu ești ucigașul.

El a zâmbit.

—Da și pe tine în particular abia așteptam să te întâlnesc.

Ivy s-a întors către Helena.

—Și tu știai? a întrebat-o, uitându-se de la unul la altul. Totul e o prefăcătorie?

—Într-un fel, a spus Helena.

Nu crezuse că avea să-i pese s-o vadă ucisă pe Ivy, dar părea sortită să simtă milă față de oricine pe care-l înțelegea. Crowther menționase că fata provenea din cartierele sărace și că lucrează pentru el în schimbul protecției față de sora ei. Dacă Sofia avusese amnezie, nu era de mirare că Ivy reușise să se agațe de fantezia că sora ei e încă în viață.

—N-o omorî! a spus.

Kaine s-a uitat la ea.

—Nu te poți aștepta s-o cruț.

Helena a clătinat din cap.

—Nu cred că se așteaptă să fie cruțată, a spus ea, bănuind că e pe cale să facă o greșeală oribilă, dar nu mai avea de ce să nu riște totul. A privit-o pe Ivy. Nemuritorii sunt sortiți eșecului. Știi asta, nu?

Ivy a încuviințat. Helena se îndoia că fata devenise Nemuritoare din vreun interes față de imortalitate; cel mai probabil fusese o condiție a lui Morrough, la fel ca în cazul lui Kaine, o lesă legată la gâtul unui vivimant letal.

—Vrei să ne ajuți? a întrebat-o.

Ochii ageri ai lui Ivy s-au uitat de la ea la Kaine, cu o expresie precaută și calculată, însă a dat din cap.

—Nu! a zis aspru Kaine. Nu e de încredere. S-a întors spre Helena și rezonanța lui a vibrat amenințător, încât fierul din cameră a scos un geamăt care-ți făcea părul măciucă. O să spună orice ca să scape de aici cu viață și pe urmă o să te trădeze, ca pe toți ceilalți.

Helena s-a uitat mai întâi la Ivy, apoi la el.

—Ba cred că este. Îți e datoare. Îți datorează toți anii în care sora ei a fost în viață. O s-o facă pentru Sofia.

—Ce vă trebuie? a întrebat-o Ivy.

Ochii ei erau ageri și curioși; avea privirea aceea sclipitoare pe care Helena și-o amintea bine. Așa că s-a uitat la ea.

—Filactera lui Kaine. Face parte din osul exterior al mâinii drepte a lui Morrough.

Ivy a tremurat imperceptibil. Era clar ceva mai mult decât ceea ce luase în calcul.

—De ce?

Helena s-a uitat la ea, apoi la Kaine.

—Ca să-l salvez.

Ivy a încuviințat încet.

—O să încerc. Dacă există o cale, am s-o găsesc.

—Dacă faci asta, n-ai să supraviețuiești, a spus Helena uitându-se la ea, începând să se îndoiască, dar neputându-se opri.

Orice șansă era mai bună decât nimic. Ivy a ridicat bărbia.

—Fac asta pentru Sofia. Nimeni nu-i mai poate face vreun rău. Nu contează ce se întâmplă cu mine. S-a uitat la Kaine. Tu ai fost motivul pentru care am putut s-o salvez cândva. Așa că ăsta va fi felul meu de a-ți mulțumi.

—N-am nevoie de mulțumirile tale, a spus el strâmbându-se, dar Helena l-a apucat strâns de încheietură, silindu-l să lase mâna jos. El a privit-o încruntat.

—Nu merită, a zis. Nici măcar nu-i cine știe ce pricepută.

Helena s-a ridicat în picioare și i-a vorbit încet, ca să n-o audă decât el.

—Spune-mi sincer, ai fi procedat altfel dac-ai fi crezut că asta ar fi putut-o salva pe mama ta? Spune-mi că nu și te las s-o omori!

Kaine a strâns din dinți și a lăsat cuțitul jos.

—Pleacă înainte să mă răzgândesc! a zis.

Ivy a ezitat un moment, dar Helena a dat din cap, îndemnând-o să plece. Fata a țâșnit ca fulgerul prin cameră, strecurându-se printre drugii de fier și ieșind pe ușă. Încăperea s-a recompus încet și Kaine a privit-o pe Helena cu o acuzație mută în priviri.

—După tot ce s-a întâmplat, ești dispusă să riști totul pentru asta? a întrebat-o el.

—Dacă te salvează, atunci merită.

—Și dacă nu?

Helena s-a uitat în jur. Nu mai avea nicio urmă de speranță sau de încredere că ar putea rezolva ceva; pur și simplu nu mai putea sta pasivă, copleșită de disperare.

—Dacă nu, o să mor știind c-am încercat totul, ceea ce m-ar face mai fericită decât să trăiesc, dacă te las aici. N-are nimic de câștigat dacă ne trădează. A pierdut deja totul.

Kaine a băgat pumnalul de obsidian la loc teacă.

—Probabil o să aflăm destul de curând.

A plecat și s-a întors cu două cuțite, cel de obsidian și un altul din vechiul ei set, pe care-l găsise după bombardament, și cu o pastilă de otravă. Dacă Ivy îi trăda, iar el n-avea cum să ajungă la timp, Helena ar fi avut o șansă să evadeze rapid cu copilul.

Ziua a trecut cu o intensitate necruțătoare. A venit noaptea și nu s-a întâmplat nimic, în afară de vestea că trimisul lui Shiseo trecuse granița în

Novis. Mai erau doar câteva zile și timpul avea să se termine, indiferent ce făcea Ivy.

Când casa a rămas întunecată și tăcută, a venit Kaine. Au trăit fiecare clipă împreună fără să se grăbească. Nu mai aveau vreme; nu puteau s-o irosească făcând lucrurile la repezeală. Helena a stat întinsă în brațele lui, ascultându-i bătăile inimii. Când încerca să vadă cu ochii minții ce înseamnă „acasă", nu-și putea imagina decât sentimentul acesta. S-a răsucit pe spate și i-a luat mâna, lipind-o de rotunjimea dintre șoldurile ei.

— E ea, a spus. Într-o lună... – a șovăit o clipă, cu un nod în gât – ... probabil am s-o simt că mișcă. Cartea spune că la început se simte ca o fâlfâire. A trebuit să înghită în sec ca să poată continua. Pe vremuri se credea că e momentul când sufletul intră în corp, a inspirat ea adânc. Dacă-ți folosești rezonanța, poți s-o simți de acum. Dacă vrei.

Mâna lui Kaine a zvâcnit ușor. Ezita.

— Putem să încercăm împreună, a spus Helena. Ar trebui s-o cunoști.

A doua zi, în loc să parcurgă labirintul viu, Kaine a dus-o înapoi în curte. Helena a înțepenit locului: inima i s-a făcut cât un purice simțind mirosul de sânge vechi și de descompunere îmbibat în aerul nemișcat de vară. Stomacul ei mai avea puțin și se întorcea pe dos.

De când se întorsese Atreus, la Spirefell fuseseră aduși cel puțin treizeci de prizonieri. Helena nu știa dacă ar fi fost mai bine sau mai rău ca vreunul să mai fie în viață.

— Trebuie să mergem pe aici? a întrebat ea.

Kaine a privit-o. Pentru că riscau să fie supravegheați, expresia lui era rece și indiferentă, dar vocea îi era blândă.

— Doar o dată. N-o să dureze mult.

Helena a dat silit din cap.

Curtea era mult mai frumoasă vara. Lujerii care acoperiseră conacul iarna ca niște vene negre înfloriseră în trandafiri cățărători. Mai erau doi necroservi staționați în fața casei, mai mult oase acum, și Helena i-a privit cu prudență în timp ce Kaine o conducea prin grădină.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lor, i-a spus printre dinți. Morrough e prea preocupat de el însuși ca să-și piardă timpul cu necroservii. Simțurile aproape că le-au dispărut și el n-a observat. Hai! A venit momentul unei regăsiri mult întârziate.

Atunci și-a dat ea seama unde merg.

— Amaris...

Kaine a descuiat ușa grajdului.

— I-a fost greu când ai venit aici.

Ușa s-a deschis și, în lumina slabă a grajdului, o umbră uriașă s-a lungit din colț și s-a ridicat în picioare, cu aripile arcuite și întinse. Himera a făcut un pas înainte, târând lanțul greu în urma ei.

— M-am temut să nu ne dea de gol dac-o lăsam în preajma ta. Acum are o reputație de temut, i-a zis Kaine. Ești singura persoană de care s-a atașat în afară de mine.

Helenei i s-a părut o descriere puțin prea generoasă a relației pe care o avusese cu Amaris. A simțit că i se usucă gura. Amaris crescuse. Era cu câteva mâini mai înaltă și ochii ei galbeni imenși străluceau în lumina slabă. Helena și-a amintit cât de atentă și de blândă fusese himera pe lângă Kaine când el era rănit, cum se ghemuia lipită de spatele Helenei ca să-i țină de cald, dar avea o amintire mult mai vie de când intrase în grajd și fusese aproape devorată. A făcut un pas neliniștit înapoi.

— Nu știu dacă-și amintește de mine.

Kaine a ridicat o mână și Amaris s-a oprit.

— Nu era din cauza ta. Erau necroservii. Nu-i suportă.

Amaris clătina nerăbdătoare din cap. Kaine s-a apropiat și i-a zburlit blana.

— Îmi tolerează personalul, dar când se apropie vreun necroserv reanimat de Morrough... S-a uitat la Helena. Te ține minte foarte bine. A urlat jumătate de zi când ai sosit.

Helena s-a apropiat șovăitoare și a lăsat himera să-i adulmece și să-i atingă degetele cu botul. Văzând că mâna îi rămâne intactă, a mai făcut un pas înainte.

— Tu și Shiseo o să plecați cu ea, a zis Kaine în timp ce ea se aventura să-i pună lui Amaris o mână pe cap. Veți zbura noaptea. O să vă ia câteva zile să ajungeți la Lila, dar așa veți fi greu de urmărit. A mângâiat-o pe Amaris pe umăr, chiar sub aripa imensă. Când urcați pe vas, o lăsați acolo.

Mâna Helenei s-a oprit.

— S-o lăsăm acolo?

— O să se descurce, a spus el, dar cu voce aspră. Poate vâna singură și nu-i plac majoritatea oamenilor, așa că o să evite zonele populate. Cu puțin noroc, o să se întoarcă în Paladia să mă caute. Va sfârși în munți.

— Dar nu are nevoie de cineva să...? Transmutațiile din corpul ei trebuie întreținute dacă mai crește.

Lui Kaine i s-a zbătut un mușchi din obraz.

— Există o singură himeră care a supraviețuit războiului și toată lumea știe cui aparține. Dacă e văzută va fi suficient ca un aspirant ambițios să capete un indiciu și să vă urmărească. Trebuie s-o lași și să plecați. Și-a sprijinit capul de Amaris și ea a fâlfâit din aripi și și-a întors gâtul ca să-l muște ușor. O să părăsim lumea asta împreună, nu-i așa, fetițo? Ultimii doi monștri ai lui Bennet.

Aerul din grajd îi ardea Helenei ochii. S-a întors și a ieșit.

Lângă casă, aerul era mai proaspăt și ea a respirat adânc de câteva ori, apăsându-și inima, până a auzit pași repezi și, ridicând privirea, a văzut-o pe Aurelia coborând ca o furtună pe scări spre ea. Era palidă și ochii îi scânteiau de furie. Purta o rochie roz-pal cu decorațiuni vișinii. Când s-a apropiat, Helena a observat că tivul și pantofii erau și ei de culoarea vinului.

—Unde e Kaine?

—Aurelia... Vocea lui a răsunat din întunericul grajdului. Ce ți-am spus despre comunicarea cu prizoniera mea?

Aurelia s-a răsucit spre grajd.

—Trebuie să vorbesc cu tine! Cum să stau departe de ea și să mai pot vorbi cu tine când tot timpul ești lângă ea?

Kaine a ieșit din grajd; ochii îi scânteiau.

—Ce vrei?

Aurelia a înghițit de câteva ori.

—Trebuie să vorbești cu tatăl tău. Distruge casa.

Kaine a ridicat o sprânceană cu indiferență.

—Credeam că ești mulțumită că a venit să stea aici.

Ochii Aureliei s-au făcut cât cepele.

—Asta era înainte să transforme casa într-o cameră de tortură. Una era să-i țină în depozit, dar acum îi aduce înăuntru! Sunt *grămezi* de părți de corp peste tot și eu am călcat într-o baltă de sânge pentru că a jupuit pe cineva în mijlocul holului.

Helena și-a dat atunci seama că elementele decorative de pe rochia Aureliei nu erau de fapt de culoarea vinului.

—Te-am sfătuit să stai în oraș, i-a spus Kaine, părând indiferent la tot ce se întâmplă. Dar ai refuzat, pentru că tatăl meu a spus ceva despre cum dominația îți învie sângele și te-ai gândit că ce? Kaine s-a aplecat spre ea cu un zâmbet batjocoritor. Că aș putea să pun ochii pe tine?

Aurelia se făcuse albă ca varul și pe obraji avea două pete vișinii.

—Sunt soția ta.

Kaine a înclinat capul într-o parte.

—Nu te-am cerut.

—Ce se-ntâmplă?

Atreus ieșise din depozit. Avea sânge până la coate și ținea în mână un cuțit lung pentru eviscerat pești. Aurelia a tresărit, apucându-se de gât cu mâinile decorate cu inele de fier. S-a ghemuit spre Kaine, însă Kaine s-a îndepărtat de ea, plasându-se între Helena și tatăl lui, care se priveau unul pe altul.

—Mă tem că Aureliei nu prea-i place ce se întâmplă în casă, tată, a spus Kaine. Cred că ne consideră cam... necivilizați.

Atreus l-a privit un moment, fremătând din nările înguste ale lui Crowther într-un fel pe care Helena l-a recunoscut drept furie reprimată.

—Serios? Cred că e o oarecare exagerare. Așteptam să te opui *tu*. Mă gândeam că la un moment dat ai să începi să nutrești un sentiment de

proprietate. Ai crescut aici... Vocea lui Atreus s-a pierdut când s-a întors să privească uriașul conac monumental. Asta a fost casa mamei tale. Ea a plantat trandafirii în vara în care ne-am căsătorit.

A strâns și mai tare cuțitul și o clipă Helena a simțit rezonanța lui Kaine în dinți.

— Mă tem că moșia asta n-a avut niciodată prea mult farmec sentimental pentru mine, a spus Kaine. Poate, dacă te-ai fi întors mai devreme, ai fi depus un efort să-l întreții.

— Da, pari hotărât să distrugi tot ce a construit vreodată familia asta, i-a zis Atreus și fața i s-a strâmbat atât de mult, încât ai fi zis că pielea moartă, cenușie o să i se sfâșie când și-a fulgerat fiul cu privirea. Ce păcat a comis mama ta ca să merite un astfel de fiu?

Kaine s-a aplecat înainte și un zâmbet tăios i s-a răspândit pe față; în ochi i se oglindea disprețul.

— Cred că l-a comis când s-a căsătorit cu tine.

Furia a părut să izbucnească înăuntrul lui Atreus, dar atunci s-a amestecat Aurelia.

— Vezi? Vezi? Ți-am spus. E numai vina lui! Eu am fost o soție perfectă. Ar fi trebuit să vezi locul ăsta oribil și mucegăit când m-a adus. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să fiu o soție decentă, încercând să refac casa, să scap de toate urâțeniile demodate și prețioase de care era plină și s-o transform într-un salon de societate. Tot ce e decent în casa asta mi se datorează mie. Sunt exact ca soția ta, am...

Atreus s-a întors brusc. S-au auzit un pocnet umed și un gâlgâit scurt și Aurelia a încetat să mai vorbească. A dus mâna la gât, căci un șiroi de sânge i-a țâșnit dintr-o tăietură pe gât. A clipit o dată, deschizând gura, dar fără să scoată niciun sunet, doar un suspin însângerat, apoi capul i s-a lăsat pe spate, gâtul tăiat i s-a căscat, urmat de corp, și Aurelia s-a prăbușit pe pietrișul alb. Rochia ei roz s-a făcut tot mai roșie.

Helena a fost nevoită aproape să-și bage pumnul în gură ca să înăbușe sunetul care aproape i-a scăpat. Gâtul îi ardea pe o parte, inima a început să-i bată ca un ciocan în piept, dar nu s-a putut mișca în timp ce Atreus își privea furios fosta noră. Cuțitul de pește îi atârna din nou din vârful degetelor și pe vârful curbat al lamei se afla un strop de sânge.

— Nu te compara *niciodată* cu *soția mea*! a spus el, coborând ochii spre trupul Aureliei.

Kaine a făcut doar un pas înainte pentru ca Helena să nu vadă gâtul tăiat al Aureliei.

— Sper că ai de gând să discuți cu familia Ingram, a spus el. Având în vedere că tu ai încheiat contractul de căsătorie.

— Ce crezi că pot să-mi facă? a zis Atreus cu un rânjet ironic pe care Helena îl cunoștea bine.

Era ciudat să vadă trăsăturile lui Kaine pe fața moartă a lui Crowther.

— Era clar că n-ai avut niciodată intenția să produci un moștenitor cu ea. Atreus s-a aplecat, trăgând corpul Aureliei în sus de un braț. O să mă ocup eu de asta, dar imediat ce o rezolvăm, ai să-mi dai numele unei femei cu care te căsătorești de bunăvoie și cu care ai să produci un moștenitor al breslei. Dacă nu, după ce-l găsesc pe ultimul membru al Flăcării Eterne și i-l înfățișez Marelui Necromant, o să-l rog să-ți *ordone* să cooperezi ca să produci un moștenitor, iar mireasa am s-o aleg eu.

S-a întors și a dispărut în casă, trăgând-o pe Aurelia după el. Parfumul trandafirilor s-a amestecat cu mirosul de cupru al sângelui proaspăt.

Helena s-a întors la rândul ei și a mers mai departe, îndreptându-se spre aripa îndepărtată a casei. Odată ajunși înăuntru, într-un hol unde nu puteau fi observați, s-a oprit. Kaine era la câțiva pași în urma ei. Știa că el o s-o întrebe dacă e bine, dar a vorbit prima.

— Ai planificat totul.

Kaine a rămas o clipă nemișcat.

— Ce te face să crezi? a întrebat-o cu voce senină.

— Pentru că e o ceva cu care n-aveai ce face. Dacă o lași pe Amaris să moară, n-ai s-o lași pe Aurelia să trăiască.

Expresia lui s-a înăsprit.

— La ce te-ai așteptat? A încercat să-ți scoată ochii.

Helena a tresărit la amintirea ghearelor Aureliei încercând să-i scoată globul ocular. Teroarea de a fi orbită, de a fi lăsată în întuneric pentru totdeauna.

— N-am uitat.

— Aș fi ucis-o atunci, dar prezența unei soții frumoase în casă adormea suspiciunile. Să trăiesc singur aici cu tine ar fi putut atrage atenția. A fost singurul motiv pentru care am lăsat-o în viață.

Helena a dat din cap fără vlagă. Nimic din toate astea n-o mai mira, dar nici nu schimba ceva.

— Urăsc când omori oameni din cauza mea, a spus.

A ridicat mâna stângă, căutându-și cicatricea de pe gât, amintindu-și de fața tatălui ei și de tăietura groaznică de sub maxilarul lui. Batjocura din zâmbetul lui, ultima amintire pe care o avea cu el.

Era atâtea morți facile, indiferente. Se contopeau. Numărul lor trecuse dincolo de tragedie, într-o cifră atât de mare, încât devenise aproape abstractă. Chiar și ea, după atâția ani în care luptase trup și suflet pentru fiecare viață, încetase până la urmă să sufere. Erau atâtea acum, încât deveniseră aproape de neînțeles. Iar ea și Kaine stăteau în mijlocul lor.

— Sunt atâtea lucruri în tine, i-a spus, dar uneori simt că eu nu fac decât să scot ce e mai rău. N-ai fi mers niciodată atât de departe dacă n-aș fi fost eu. N-ai fi fost așa. Eu ți-am făcut asta.

— Ai dreptate. Nu cred c-aș fi mers.

— Am avut atâtea visuri pentru noi, a spus ea cu voce înăbușită. Când îmi făceam griji pentru tine, când făceam lucruri pe care nu voiam să le fac,

când războiul părea atât de apăsător, încât eram sigură că o să mă frâng, îmi spuneam: „Într-o zi ai să fugi cu el. Undeva într-un loc liniștit. N-o să ceri prea mult, doar tu și el, și asta o să fie destul." I s-a ridicat un nod în gât și a scuturat din cap. Asta era tot ce-mi doream. Singurul meu vis era să văd ce am putea fi departe de război. Credeam că asta ar merita orice. A răsuflat greu, strângând mâna dreaptă, simțind în palmă cicatricile lăsate de amuletă. Dar uită-te la tot ce-am făcut și tot nu e de ajuns. Cred că, până la urmă, sunt ca Luc. Am crezut că am putea suferi destul ca să ne meritățm unul pe celălalt.

El n-a spus nimic, iar ea era sătulă de resemnarea lui.

— De ce ești mereu gata să mori? a izbucnit, întorcându-se brusc spre el, deși își jurase că n-avea să mai fie furioasă. Chiar și la început, când i-ai făcut oferta lui Crowther, plănuiai deja să mori, de parcă n-ar fi contat pentru nimeni. Dar de ce ești așa și acum, când contează?

Kaine a oftat, împingându-și maxilarul înainte. Și-a apăsat inelul cu degetul mare.

— N-am avut pe nimeni, Helena, i-a spus încet. După ce a murit mama, am rămas singur. Viața mi-a fost făcută fărâme când m-am întors acasă la șaisprezece ani și de atunci n-am făcut decât să încerc să nu pierd singurul lucru care-mi mai rămăsese. Când a murit ea... n-a mai contat nimic. N-aveam decât răzbunarea ca să compensez, iar faptul că aș fi murit pentru asta nu conta pentru nimeni... până când ai apărut tu. Glasul lui s-a înăsprit. Nu mi-am făcut planuri pentru după război pentru că n-a fost niciodată nimic de planificat. Holdfast, Flacăra Eternă – ei n-aveau cum să câștige, iar eu am știut asta dintotdeauna. Faptul că m-am îndrăgostit de tine n-a schimbat nimic, doar... a făcut conștiința înfrângerii mai acută.

Luminile au pâlpâit și din aripa principală s-a auzit un bâzâit îndepărtat. Kaine s-a încordat, întorcând brusc capul în dreapta.

— E ceva în neregulă. Nu mai folosește asta niciodată ca să mă cheme. Du-te în camera ta și încuie ușa!

A plecat repede. Helena l-a privit pe fereastră cum iese în uniformă, inclusiv cu coiful care-i ascundea părul. A scos-o pe Amaris din grajd, s-a suit în spatele ei și au dispărut amândoi, zburând spre oraș.

Helena a așteptat. În mai puțin de o oră a sosit un automobil. Ea l-a urmărit cum se oprește, cu cuțitul în mână. Oare Ivy fusese prinsă sau îi trădase? Convocarea aceasta era menită oare să-l atragă pe Kaine departe de moșie? A ieșit în schimb Atreus, în uniformă, și a urcat pe bancheta din spate. Automobilul a plecat. Ce făcuse Ivy?

Era miezul nopții când a auzit ușa descuindu-se din exterior. Kaine a intrat încă în uniformă, ținându-și coiful în mână. Expresia de pe chipul lui era de nepătruns.

— Am primit veste că, în timp ce solia din Est traversa Novis, trenul lor a fost atacat. Toți au fost uciși... inclusiv Shiseo.

CAPITOLUL 72

Iulius 1789

Shiseo era mort. Întoarcerea lui atârnase deasupra Helenei ca o sabie ridicată; fusese o concluzie previzibilă de multă vreme. El avea să se întoarcă și ea avea să plece. Evenimentul păruse implacabil.

Kaine a scuturat din cap, ca și cum nici lui nu-i venea a crede.

— E confirmat?

— I-au trimis capul. Novis susține că n-au avut nicio implicare directă, c-ar fi vorba de o facțiune supraviețuitoare a Flăcării Eterne, dar... nu există așa ceva. Nu cu abilitățile de care s-a dat dovadă aici. A fost un test. Regina e calculată și vrea să vadă dacă țările aliate o să se distanțeze în caz că se pune presiune asupra lor să aleagă o tabără și dacă Noua Paladie răspunde în vreun fel. Kaine a plecat capul și aerul s-a deformat de rezonanța lui, dar apoi el a râs. Ironia e că asta noi am pus la cale, fusese planul nostru, doar că nu trebuiau s-o facă înainte ca eu să dispar. A aruncat cu casca în perete. Acum l-au avertizat pe Morrough și i-au dat timp să-și strângă trupele și să-și cheme din nou necroservii din mine, iar eu sunt încă aici și nu-i pot refuza ordinele. Mama mă-sii!

Deci aveau să moară toți. Kaine avea să moară, ea avea să moară, fiica lor avea să moară. Spirefell era o colivie și un mormânt.

Helena a întins mâna spre el; degetele îi erau aproape amorțite.

— E în regulă, Kaine. Ai făcut tot ce-ai putut.

„Aș prefera să mor în brațele tale."

El s-a încruntat preț de o clipă.

— Pleci oricum, a spus el.

Helena l-a privit fără să înțeleagă. Planul de evadare depinsese de Shiseo.

Kaine și-a dat jos mănușile.

— Există și alte moduri, doar că... nu sunt la fel de sigure. Riscul să fii găsită e mai mare dacă pleacă repede în urmărirea ta, ceea ce probabil o să se întâmple. Morrough va face orice ca să dea de tine. Dacă reușești să ajungi la timp în Sud, poți să te faci pierdută pe insule cu mult înainte să te prindă ei din urmă. Dar... va trebui să ajungi singură la Lila. Afară de cazul când crezi că ești suficient de puternică s-o iei pe Amaris de una singură.

— Cum... singură?

Chiar și înainte, în timpul războiului, când fusese mai puternică și nu era predispusă la crize de fobie, Helena îndurase zborul pe Amaris doar din necesitate. Înălțimea și viteza o îngroziseră dintotdeauna și Amaris știuse încotro să meargă, fără să aibă nevoie de îndrumarea ei. Era aproape de neimaginat să zboare noaptea, când secera Lumithiei se subția pe cer. Avea să fie întuneric beznă, iar lumea, o prăpastie sub picioarele ei. Helenei i se învârtea capul numai gândindu-se.

— Am să te duc cât pot de departe, apoi va fi o corabie care coboară pe fluviu spre țărm. Am să-ți arăt hărțile și traseul pe care trebuie să-l urmezi pe uscat până la Lila. Îți pot aranja transportul, dar ar fi mai sigur să parcurgi cel puțin o parte din drum pe jos, dacă crezi că poți străbate distanța. Chiar înainte de Absență ai să te îndrepți spre porturi; acolo te așteaptă o îmbarcare rezervată și acte de identitate false. Ai să pleci cu o corabie spre Etras. Am aranjat un loc pentru tine acolo.

Inima Helenei s-a poticnit în timp ce încerca să gândească limpede.

— Nu trebuie să decizi acum, a spus Kaine, punându-i o mână pe umăr. Am să fac planuri pentru amândouă și ai să poți alege. Știu că va fi greu, dar o să merite. Lila te așteaptă de mult.

Ea a dat din cap tremurând.

Trebuiau să se miște repede. Absența n-avea să aștepte, iar dacă izbucnea un război între Paladia și țările vecine, Kaine nu voia s-o găsească aici. După toți anii în care speraseră că Novis sau vreun stat din apropiere avea să intervină în favoarea lor, vecinii se gândiseră să acționeze acum, în cel mai nepotrivit moment cu putință.

— Trebuie să plec, i-a spus el după un timp. O să trec să te văd când pot. Încearcă să mănânci și să te odihnești cât mai mult! Ține ușile încuiate! Din fericire, de când Aurelia e plecată, ușa e mai sigură. Crowther n-are nicio rezonanță cu fierul, în ciuda eforturilor tatei de a stoarce ceva din adâncurile decrepite ale cadavrului. Cât timp ușa e încuiată, n-are cum s-o deschidă.

Kaine turuia atât pentru că era emoționat; lucrurile îi scăpau de sub control. Toate planurile atent construite îi fuseseră distruse chiar de intervenția pe care Rezistența o așteptase înainte de a fi anihilată.

De atunci Helena abia dacă l-a mai văzut. A fost plecat zile întregi; ea nu credea nici că mai doarme măcar. A încercat să-și facă partea ei, să mănânce și să facă exerciții calistenice în cameră, ca să-și sporească rezistența și să mai prindă puțină putere, pentru ca pregătirile să nu fie limitate din cauza ei.

Atreus a revenit la Spirefell, aparent nepedepsit pentru că o omorâse pe Aurelia – presupunând că se aflase deja. Părea că rămăsese fără prizonieri; în schimb, pândea prin casă. Helena i-a auzit pașii pe coridorul din fața ușii ei și l-a zărit intrând și ieșind de mai multe ori din capelă.

Când geamurile au zăngănit de vântul stârnit de aripile lui Amaris, Helena și-a dat seama că se întorsese Kaine, fie și pentru scurt timp. Știa că nu e ocupat doar cu pregătirile pentru evadarea ei. Era Înaltul Comisar; intra în sarcina lui să coordoneze răspunsul la atac. A fost surprinsă când, după doar câteva minute, ușa s-a deschis și el a pășit în cameră. Ochii îi erau atât de luminoși, încât păreau să strălucească cu adevărat. Era mai puțin om ca niciodată. S-a apropiat de ea ca și cum o simțea, dar n-o vedea cu adevărat.

— Kaine! a spus ea cu inima cât un purice.

El nu i-a răspuns. I se făcuse ceva teribil, visceral greșit. Un fior de frig a străbătut-o pe Helena. Impulsul de a fugi i-a întins toate fibrele nervoase, dar s-a dus spre el. I-a atins fața.

— Ce s-a întâmplat?

Kaine a clipit și o fărâmă de umanitate a părut să-i i se strecoare în privire. Ea i-a luat fața în palme, înclinând-o ușor spre a ei.

— Kaine!

— N-am mai omorât niciodată atâția oameni deodată... a spus el încet.

— Câți?

Ochii lui au sclipit, mișcându-se în toate părțile ca și cum ar fi încercat să calculeze numărul. Apoi a scuturat din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Kaine se uita prin ea, de parcă nu era încă întru totul acolo.

— Mi s-a poruncit să arăt public cât suntem de puternici. Ca un avertisment. A înghițit în sec. Erau șiruri întregi de prizonieri. Nu știu de unde au adus atâția. În timp ce vorbea, trăsăturile i s-au înmuiat treptat, devenind tot mai tinere, până ce fața lui a devenit dureros de copilăroasă, ca unui băiețandru, și ochii i s-au mărit enorm. Intra în șoc. Nu părea că-i vorbește atât Helenei, cât încerca să-și explice sieși. N-am știut c-o să fie atâția, a spus el. Nu trebuia să aibă loc decât după ce plecam.

Ea l-a tras mai aproape, punându-și brațele pe după umerii lui. L-a simțit rece, deși era aproape miezul verii, iar pielea îi era umedă. Părea imposibil să mai reziste mult timp. Era ca și cum încerca s-o ia înaintea sorții, dar,

de fiecare dată când reușea s-o depășească, Morrough îi mai cerea ceva. Iar ea nu putea face nimic. Neputința o mistuia pe dinăuntru.

— Ai văzut-o pe Ivy? Ți-a spus ceva? Mai încearcă? Poate dacă amândoi...

Kaine a clipit și a părut că-și vine în simțiri. A scuturat din cap și s-a îndreptat.

— Lasă! Sunt bine... doar obosit. O să fiu în regulă. Mai e puțin și se termină totul.

Voise s-o liniștească, dar cuvintele i-au lăsat Helenei doar un gol în piept în timp ce el dispărea din nou pe ușă.

A FOST ATÂT DE TENSIONATĂ după ce Kaine a plecat din nou încât, când a simțit o senzație în partea de jos a burții, prima ei reacție a fost doar de panică. A rămas complet nemișcată, fără să respire, și senzația a revenit. Un fluturat. S-a uitat în jos, netezindu-și rochia ca să-și poată trece mâinile peste rotunjimea dintre șolduri.

Încă uita din când în când că e însărcinată. Oricât de greu de crezut fusese faptul că Lila rămăsese însărcinată în timpul războiului, ea iubise dintotdeauna copiii; ei erau atrași de ea, iar ea știa exact cum să-i facă să râdă. Helena nu avusese niciodată un asemenea farmec. Nu știa dacă poate fi o mamă bună sau dacă dorința de a păstra copilul nu e cumva decât egoismul ei scoțând capul. Neputința ei de a renunța. Nevoia de a iubi pe cineva. De a fi necesară.

Mâna a început să-i tremure violent când s-a apăsat pe burtă, lăsând rezonanța să pătrundă șovăitor înăuntru, simțind oasele minuscule mai moi decât cartilajul, venele subțiri ca niște fire. În curând, asta avea să fie tot ce mai rămânea din Kaine.

— O să am grijă de tine, a șoptit ea. Așa... așa facem noi.

Abia rostise cuvintele, când ușa s-a deschis și el a intrat în grabă. Trecuse aproape o zi, dar pielea lui avea încă o culoare neliniștitoare, iar ochii îi străluceau prea tare.

— Vine Stroud, i-a spus cu voce încordată. Am venit cât de repede am putut, dar trebuie să...

De cum a ajuns lângă ea, i-a scos cătușele și i-a pus tuburile de nuliu la loc. Helena s-a cutremurat când rezonanța i-a dispărut ca o lumină stinsă brusc. Kaine abia terminase de fixat tuburile, când privirea i s-a tulburat din nou.

— A sosit. Asigură-te că totul e ascuns!

Când a intrat, pe fața lui Stroud se vedea limpede că tensiunile din ultimele zile nu-i priiseră. Avea adâncituri sub ochi și obrajii roșii, brăzdați de capilare sparte.

— Centrul e special conceput pentru a acomoda gestația, spunea ea cu voce stridentă. Marino e subiectul nostru cel mai important. Ar trebui să fie acolo, pentru că pot monitoriza îndeaproape dezvoltarea fătului și putem interveni rapid după ce devine viabil.

— Și tu crezi că „mediul de gestație" pe care l-ai pregătit e potrivit pentru cineva cu o afecțiune cardiacă agravată de stres? La fel de bine ai putea s-o *rogi* să încerce un avort spontan, i-a spus Kaine, privind-o disprețuitor. Marino e prizoniera mea. Înaltul Necromant mi-a încredințat-o mie și nu și-a schimbat părerea în privința asta. Nu te las să te amesteci tu în treburile mele doar pentru că nu mai ai rezultatele lui Shiseo ca să-ți legitimezi poziția.

Stroud s-a înroșit violent, ca și cum o nouă rețea de capilare i s-ar fi spart sub piele.

— O să fac apel.

— Poți încerca, dar i-am povestit deja despre amestecul tău și despre cum a contribuit la starea ei actuală a prizoniere. Poate nici măcar n-ar fi avut o problemă la inimă dacă nu te-ai fi grăbit s-o interoghezi injectându-i o doză aproape letală de stimulanți și amenințând-o că-i tai limba dacă nu rămâne însărcinată. Acum termină-ți mascarada pentru care ai venit!

Stroud era roșie ca sfecla pe toată fața cât timp i-a făcut Helenei un control de rutină al inimii și al sarcinii. Probabil sperase să intre neobservată în Spirefell și să s-o rechiziționeze pe Helena cât timp Kaine era ocupat. În câteva minute terminase și-și împacheta furioasă trusa, ca el s-o poată conduce afară.

Helena a privit-o de la fereastră cum urcă într-o mașină și pleacă. Automobilul abia trecuse de porți, când luminile din cameră au pâlpâit și s-a auzit zumzetul îndepărtat din aripa principală. Kaine era deja chemat din nou. L-a urmărit pe fereastră cum iese din casă, urcând în spatele lui Amaris. Himera a alergat până la jumătatea curții și s-a înălțat în aer. Helena și-a lipit palma de geam, simțind apăsarea tubului de nuliu pe tendoanele încheieturii.

Ziarul a sosit odată cu prânzul. Fotografia de pe prima pagină i-a întors Helenei stomacul pe dos. Fusese făcută de la porțile principale ale Institutului, care dădeau chiar în fața treptelor Turnului. Acolo, pe trepte, stătea Kaine, fără coif, fără nimic care să-i ascundă identitatea; toată lumea îi putea vedea chipul și ochii lui erau așa de luminoși, încât distorsionau imaginea. Șiruri întregi de trupuri se întindeau între el și porți, acoperind piața.

Helena l-a tot așteptat să se întoarcă, dar orele au trecut și el n-a mai revenit. Nu-i stătea în fire s-o lase singură în casă cu Atreus, decât dacă putea încuia ușa. S-a făcut noapte și Lumithia era doar o așchie subțire de lumină,

ca și cum cerul nopții ar fi fost o draperie neagră care ascundea ziua, iar cineva ar fi străpuns-o cu un cuțit.

Un urlet jos a plutit prin casă. Helena s-a dus la fereastră. Amaris stătea în curte ca o umbră uriașă, luminată doar pe margini de razele lunii, cu capul plecat constant. Adulmeca ceva pe pământ, apoi îl ridica și scotea un sunet slab, un geamăt prelung ce părea să iasă direct din plămânii ei de cal, ca o rafale de vânt ce suspina. În timp ce Helena o privea, a început să se învârtă și să zgârie pământul cu copitele, fâlfâind neliniștită din aripi. Pentru o clipă, razele palide ale lunii au atins pământul, luminând un păr deschis la culoare.

Helena a fugit spre ușă, dând peste una dintre servitoare pe coridor.

— Adu-i pe Davies și pe majordom... nu-i știu numele, a spus ea. Kaine e în curte.

Servitoarea s-a mișcat, însă foarte încet.

Helena abia a avut timp să se gândească la întuneric sau la umbre, apucându-se de perete când cobora scările și rugându-se ca bătăile inimii să-i rămână stabile. S-a poticnit în prag. Casa era cufundată în beznă; nu era nici urmă de Atreus. A încercat să-și spună că e mai bine așa, pe întuneric. Morrough n-avea s-o vadă prea bine dac-o urmărea. A tras aer adânc în piept și a luat-o la fugă pe pietrișul din curte, acolo unde Amaris scotea un alt urlet neputincios. Himera a mârâit, învârtindu-se dintr-odată când Helena s-a apropiat. Ea s-a oprit, arătându-i mâinile goale.

— Sunt eu, i-a zis. Mă mai ții minte? O să-l ajut.

Amaris a încetat să mai mârâie, dar botul i-a rămas încleștat. A lăsat-o să se apropie în genunchi și să se târască apoi până la Kaine. El zăcea cu fața în jos și, când l-a întors, mâinile Helenei s-au umezit de sânge. Mirosea a ceva putred; era învăluit în mirosul acela groaznic din sala de la subsol. Avea pielea rece și abia mai respira.

— Kaine! Kaine! Ce ți-a făcut?

L-a zguduit ușor. Îl mai văzuse rănit de nuliu, dar niciodată așa. Nu mai avea rezonanță ca să simtă ce era greșit, iar afară era prea întuneric ca să-i vadă mai mult decât silueta. I-a căutat pulsul, dar bătea neregulat, într-un fel care ar fi ucis un om obișnuit. Se oprea și pornea, pulsa și se stingea din nou. A încercat să-l ridice, dar nu-l putea ține din cauza tuburilor de nuliu din încheieturi. Și-a strecurat coatele pe sub brațele lui, dar n-avea greutatea sau forța să-l miște peste pietriș. A căzut înapoi și capul lui i-a atârnat pe umăr.

— Kaine...

El nu i-a răspuns. Helena s-a uitat în jur după servitori și i-a văzut pe Davies, pe majordom și pe alții ieșind cu lanterne electrice în mâini. Se mișcau de parcă ar fi fost numai pe jumătate prezenți.

Amaris a mârâit și ea a liniștit-o. I-a mângâiat urechile și a îndemnat-o să se dea înapoi suficient pentru ca servitorii să ajungă la Kaine.

— Duceți-l în camera mea! a spus ea încet. Aveți grijă, nu știu unde e rănit!

Majordomul l-a ridicat cu grijă pe umăr. Amaris a tremurat, scoțând un geamăt jos și prelung. L-a urmărit pe Kaine cu botul în sus pe trepte, dând capul pe spate ca și cum ar fi vrut să intre cu el în casă.

— O să se facă bine. O să am grijă de el. Ai făcut tot ce-ai putut.

Helena a mai rămas o clipă lipită de căldura uriașă și liniștitoare a himerei, apoi s-a silit să se întoarcă și să traverseze pietrișul spre ușa din spate. „Calmă. Fii calmă!" și-a repetat iar și iar, forțându-și bătăile inimii să rămână constante, să nu dea voie minții să alunece în umbre. „Trebuie să ajungi sus, la Kaine." A ajuns în cameră înaintea servitorilor. A avut suficient timp să dea jos cearșafurile și să curețe masa de tot, lăsând doar medicamentele care ar fi putut fi de folos. În timp ce aștepta, a început să ude prosoape.

Majordomul era pătat de sânge acolo unde-l susținuse pe Kaine.

— Ține-l, ca să-l pot dezbrăca! a spus Helena, trăgându-i hainele de pe el și aruncându-le pe podea, încercând să găsească sursa rănii, acum că avea lumină.

Nu era nicio rană. Nu mai era nimic. Ce-i făcuseră? De unde venea sângele? Cu cât nu găsea nicio cauză, cu atât Helenei i se strângea pieptul de teamă. Oare îi făcuseră ceva în interior?

— Aduceți-mi toate proviziile medicale din casă! a zis ea celor două servitoare care stăteau nehotărâte, cu privirile și mai încețoșate ca de obicei. Și grăbiți-vă, dacă puteți!

Majordomul l-a așezat pe pat și Helena i-a șters sângele rămas. L-a înfășurat în așternuturi, încercând să-l țină cald, apoi s-a repezit la grămada de haine puturoase, îmbibate de sânge de pe podea, scotocindu-i prin haină până ce a dat cu degetele de o formă cunoscută. A scos un mic oftat de ușurare și a scos trusa medicală. Era intactă. Până și foaia cerată cu instrucțiunile scrise era acolo, pliată și depozitată cu grijă. Câteva flacoane erau goale de multă vreme, dar în buzunarul pe care-l căuta era unul nou, plin, alături de seringa necesară. În mod clar, Kaine îl folosea frecvent.

Helena și-a lipit fruntea de trusă, oftând de ușurare, apoi s-a grăbit să lucreze. I-a verificat pulsul. Era tot neregulat: începea, se împotmolea, ceda și apoi pornea din nou. I-a șters bine pieptul de orice urmă de sânge.

— Îmi pare rău, a zis ea umplând seringa, lovind-o ușor ca să elimine bulele de aer, înfigându-i apoi acul în piept, chiar deasupra inimii, apăsând pe piston și injectând întreaga doză.

Kaine s-a ridicat brusc și s-a apucat de piept, aproape mai repede decât reușise Helena să tragă seringa înapoi. Apoi s-a prăbușit la loc pe pat, complet nemișcat. Era conștient acum, rătăcind orbește cu ochii prin cameră.

— Kaine!

— H... lena...

Numele ei i-a ieșit încleiat de pe buze. Părea uluit. Helena a pus seringa jos și s-a apropiat, dar privirea lui n-o urmărea. Ochii îi rătăceau ca și cum ar fi căutat ceva pe care să se fixeze. Ea s-a aplecat deasupra lui, dându-i părul pe spate.

— Sunt aici. Ce ți-a făcut?

El s-a încruntat.

— Unde... s'tem?

Helena a simțit un nod în gât și s-a uitat în jur. Luminile erau aprinse, camera îi era cunoscută. Chipul ei era chiar deasupra lui, dar el privea prin ea.

— În camera mea. Ai leșinat afară și i-am pus pe servitori să te aducă aici. Mă vezi?

— Nu... v-v... A dat din buze și ea nu-l mai văzuse niciodată așa speriat. Nu... văd... Dintr-odată, expresia i s-a schimbat și a bâjbâit cu mâna orbește după ea, ciocnindu-se de brațul ei. Ești bine? a întrebat-o. Inima ta? E... inima...

Ea i-a prins mâna și i-a lipit-o de pieptul ei, apoi de obraz. Degetele lui tremurau spasmodic pe fața ei.

— Sunt bine. Inima mea e sănătoasă. Sunt tămăduitoare, ții minte? Te-am vindecat de atâtea ori. Liniștește-te!

Și-a dres glasul, așezându-se pe marginea patului ca el s-o simtă că e aproape, verificându-i din nou inima și pulsul. Acum bătea prea repede, dar măcar nu se mai oprea.

— A fost nevoie să-ți injectez un stimulent ca să-ți țin inima în funcțiune. Ceda întruna, dar n-am rezonanță. Poți încerca să-mi scoți cătușele, ca să te examinez?

I-a luat mâinile și i le-a pus pe încheieturile ei, chiar pe cătușe, dar mișcările lui erau dezlânate și degetele îi tremurau ciudat. Probabil i se făcuse ceva de natură neurologică; nu mai avusese niciodată asemenea simptome. A încercat de câteva ori. În cele din urmă, Helena i-a prins degetele, oprindu-l.

— Nu-i nimic, a zis ea, silindu-se să nu-i tremure vocea. Nu-i nimic. Am să lucrez manual. A înghițit în sec. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? De ce ți-a făcut asta? Ai făcut tot ce ți-a cerut.

Kaine a tăcut un timp înainte să vorbească în sfârșit. Rostea cuvintele mai clar, nu mai era incoerent.

— Hevgoss și-a anunțat alianța cu Frontul de Eliberare, azi după-amiază.

Ar fi trebuit să fie o veste bună.

— În declarația lor, au invocat ca motiv „măcelul" meu „barbar". Se pare c-ar fi trebuit să prevăd asta și să refuz ordinele. Am fost dat drept exemplu: costul eșecului și al incompetenței.

Pieptul i se mișca convulsiv, ca și cum ar fi vrut să râdă.

— Ce ți-a făcut? l-a întrebat ea, temându-se de felul în care el evitase întrebarea.

Kaine a expirat adânc.

— Mi-a smuls inima mai întâi. A zis că... se potrivește...

Helena a rămas fără cuvinte. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că cineva putea supraviețui unui asemenea act.

El a schițat o grimasă.

— Cred că-i datorez principelui o scuză... E o moarte groaznică. Deși... partea cu regenerarea a fost cea mai cumplită...

Vocea i s-a stins iar.

Helena s-a bucurat că el n-o vede cum se chinuie să respire încet de câteva ori. I-a pus palma pe piept, simțindu-i bătăile inimii.

— Și apoi? a vrut să știe.

Kaine s-a schimonosit.

— Nu sunt... eram încă... A făcut semn spre piept. Mi-a făcut ceva... la coloană, cred. Nu puteam să văd. Să mă mișc. Nu țin minte când vederea mi s-a...

Ei i s-a pus un nod în gât, dar și-a păstrat vocea calmă.

— Inima ta e stabilă. Nu știu cât o să dureze simptomele neurologice. Cel mai bine e să te odihnești și să-i dai organismului timp să se refacă.

Servitorii s-au întors în sfârșit, aducând mai multe cutii de lemn pline cu provizii medicale. Helena s-a așezat lângă el, căutând prin ele. O mulțime de flacoane cu stimulent, de care spera să nu aibă nevoie. Kaine a adormit după un timp, dar tresărea întruna și degetele i se mișcau spasmodic. Se trezea brusc, încă nevăzător, căutând-o, apucând-o cu degetele, încercând să-i simtă bătaia inimii. Ea îl liniștea, asigurându-l că e bine, și el leșina din nou.

Cel mai mult o îngrijorau spasmele lui. Se tot încorda și zvâcnea, mușchii i se contractau, mâinile și degetele i se curbau ca niște gheare. Helena știa că stimulentul produce asemenea simptome de sevraj, dar o îngrijora asocierea lor cu o posibilă leziune cerebrală sau a măduvei spinării. Oare ar fi trebuit să-l lase în pace? Putea rămâne cu sechele nervoase? Pentru că se regenera foarte greu.

I-a luat mâna dreaptă și a masat-o încet, articulație cu articulație, până ce mușchii n-au mai fost încleștați și rigizi. De fiecare dată când își mișca degetele mari, tendoanele i se frecau dureros de nuliu, dar ei nu-i păsa. A continuat, urcându-i pe brat până la umăr, apoi a trecut la cealaltă mână. O durere pătrunzătoare i s-a întins ei înseși în tot brațul stâng, dar nu se putea opri. Atât putea face și n-avea să se oprească.

I-a verificat inima; în sfârșit bătea constant. Trăsăturile lui se relaxau când îi vorbea. Așa că i-a vorbit încet, despre orice-i venea în minte. Despre toate lucrurile pe care avusese mereu de gând să i le spună.

După o jumătate de zi în care el nu se trezise, Helena i-a pus o perfuzie. El tot nu s-a mișcat. Ea a auzit de câteva ori pași pe coridor, dar, dacă bântuia din nou prin casă, Atreus nu s-a apropiat prea tare. În sfârșit, pleoapele lui Kaine au fluturat și s-au deschis și ochii i-au căzut asupra ei. Helena a rămas nemișcată.

— Mă vezi?

Kaine a mijit ochii.

— Formele cel puțin, a răspuns el, clipind dureros, strângând din pleoape și deschizându-le din nou. Cred că e mai clar.

— Bun, a dat ea din cap tremurător. Mă gândeam că poate rana de la inimă a provocat o coagulare sau poate o tensiune pe nervi. Amândouă pot duce la orbire temporară.

El a dat din cap absent, fiindcă oricum nu mai conta. Degetele i-au alunecat până a găsit-o.

— Ești bine?

— Bineînțeles, a zis ea, recunoscătoare că el n-o vede clar, fiindcă era prea epuizată ca să mintă convingător.

Kaine a dat să închidă ochii, dar i-a deschis brusc din nou.

— Tata e la ușă, s-a ridicat el greu, cu un geamăt. Trebuie să mă duc să mă ocup de el. Mai sunt pregătiri pe care…

Helena l-a apucat de umăr.

— Nu poți să te ridici încă. Nu te-ai refăcut.

Kaine și-a pus mâna peste a ei, încercând s-o strângă, dar degetele i-au zvâcnit.

— Tata nu trebuie să mă găsească aici. Nu mai am nevoie să mă refac. Trebuie să pleci diseară. Nu pot să-ți pregătesc o călătorie perfectă, dar va fi destul. Ai să te descurci.

— Di… diseară?

Kaine n-a mai zis nimic. S-a ridicat, smulgându-și acul din braț și îmbrăcându-se repede. S-a chinuit cu nasturii cămășii; Helena a trebuit să-l ajute.

— Vederea mi se îmbunătățește deja, a spus el cu voce răgușită. Văd cu câtă dezaprobare mă privești.

I-a luat mâinile într-ale lui și, după câteva încercări, a reușit să-și stăpânească tremurul suficient cât să-i scoată cătușele. Helena și-a pus singură brățările de cupru la loc.

— Ține ușa încuiată! a zis el. Mă întorc la căderea nopții.

CAPITOLUL 73

Iulius 1789

HELENA A STUDIAT ÎNCĂPEREA DIN JURUL EI. Era încă frig aici, chiar și în arșița verii. Tot fierul din încăpere nu lăsa să pătrundă prea multă căldură. Cearșafurile de pe patul ei erau pătate de sânge. În aer plutea un miros de descompunere, o putreziciune necrotică ce părea să fi contaminat tot ce exista în viața ei. Era ciudat să stea într-o închisoare și totuși să se teamă s-o părăsească.

A auzit strigăte și s-a dus la fereastră, chiar la timp ca să-l vadă pe Kaine ieșind pe ușile din față. Se mișca mai ușor acum. Atreus stătea în prag, țipând la el cu atâta furie, încât ea nu-i mai distingea cuvintele. Kaine a intrat pur și simplu în grajd și a scos-o pe Amaris, urcând în spatele ei cu o ușurință aproape convingătoare. Atreus încă răcnea. Amaris s-a ridicat în zbor. Helena l-a privit cum își flutură pumnii spre cer. Se înfiora de fiecare dată când vedea cadavrul însuflețit al lui Crowther. Până la urmă, Atreus s-a oprit din țipat și a mai rămas o clipă pe loc, apoi s-a uitat drept spre fereastra unde se afla Helena.

Ea a făcut imediat un pas înapoi, dar era prea târziu; el o văzuse privind. Un fior inexplicabil de groază i-a pătruns până în măduva oaselor.

S-a dus să verifice dacă ușa e bine încuiată, simțind tot fierul din ea și din pereți. Era baricadată și întărită. N-avea cum să intre. Liniștită, s-a așezat și a privit cu atenție diagrama pe care o crease, urmărindu-i liniile cu degetele. Proiectul avea să meargă, avea să-i ofere puterea și stabilitatea de care avea nevoie, dar nu mai conta, pentru că avea nevoie de cinci componente și ea n-avea decât trei. Pierduse atâta timp!

Și-a îngropat o clipă fața în palme, dar a ridicat dintr-odată capul simțind miros de fum și carne arsă. Fumul negru se strecura în camera ei și ușa a

început să se înnegrească. Fierul din zăvoare fumega și o rază roșiatică devenea din ce în ce mai puternică.

— Ieși! Ieși, prizonieră mică! Vocea lui Crowther răsuna din cealaltă parte. Vreau să vorbesc cu tine!

Helena a privit îngrozită cum lemnul se face scrum și printre zăbrelele de fier apare Atreus. Părea aproape viu; strălucirea roșie dădea culoare pielii lui cenușii. Gratiile care-l țineau afară s-au înroșit și mai tare, devenind portocalii, și camera a luat foc: tapetul s-a aprins spontan. S-a auzit un trosnet ascuțit când carcasa de sticlă din colț s-a spart și ochiul a căzut în flăcările care urcau pe perete.

Crowther nu și-ar fi folosit niciodată piromanția ca să manipuleze ceva inferior ca fierul, însă Atreus Ferron, starostele breslei fierului, încerca iar să-l manipuleze după voia lui. Dacă nu reușea, probabil avea s-o ardă de vie în camera asta.

— Ce vrei? l-a întrebat ea.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări, a zis Atreus. Vino-ncoace!

Ea a ezitat.

— Nu vrei să te sufoci acolo, nu? Covorul a început să scoată fum. Vino-ncoace!

Helena s-a apropiat cu grijă, încercând să stea departe de locurile unde căldura era cea mai puternică. Tot ce putea spera era că Atreus încă nu avea talentul lui Luc și al lui Crowther pentru piromanția de la distanță. Pe fața lui s-a întins un zâmbet cumplit.

— Am avut multe trupuri de-a lungul anilor, dar e ciudat... corpul ăsta are o reacție violentă la vederea ta. L-ai cunoscut, nu? Cel puțin așa cred.

Helena s-a poticnit. Nu auzise niciodată ca un strigoi să păstreze amintirile cadavrelor pe care le ocupa, dar nu exista niciun motiv pentru care unele resturi n-ar fi putut persista.

— La început nu mi-am amintit de tine. Am crezut că e doar o reacție a cadavrului, dar când l-ai atacat pe fiul meu, mi-ai adus aminte de noaptea aia. Abia îmi aminteam de trupul pe care l-am avut – fusese mort de prea mult timp când l-au adus înapoi –, dar pe tine te-am ținut minte. Marele Necromant a fost încântat că în sfârșit a primit câteva răspunsuri despre bombardament. Mi-a oferit drept recompensă o parte din tehnica necesară pentru acest tip de rezonanță.

Degetele lui Crowther, subțiri ca de păianjen, s-au răsucit și temperatura din cameră a crescut.

Helena n-a spus nimic. Fierul dintre ei strălucea mai puternic și peretele a mocnit arzând. Atreus ținea focul sub control, dar nu putea să ardă camera în jurul ei dacă voia. Căldura fierului incandescent distorsiona aerul și amenința să-i mistuie pielea Helenei.

— Bombardamentul ăla a fost un atac ciudat. Potaia de Lancaster își ieșise din minți când te-a văzut. Mi s-a spus că ai făcut totul singură, dar ți-am văzut dosarele. Erai un nimeni. N-aveai antrenament sau experiență de luptă. Și ar trebui să cred că o tămăduitoare fără rang a fost singura responsabilă pentru unul dintre cele mai devastatoare atacuri pe care le-am suferit?

Și Stroud comentase despre lipsa de documente, despre trecutul Helenei. Nu se întrebase atunci de ce; multe dintre tămăduirile ei fuseseră considerate intervenții religioase, nu medicină, dar Crowther o pusese să-și treacă numele în registrele de prizonieri, legând-o de el. Și mai fusese toată munca alături de Shiseo: medicina, chelatorii. Bomba. Ar fi trebuit să existe înregistrări despre toate astea.

Doar dacă...

Kaine nu voise ca ea să devină o persoană de interes pentru Nemuritori. Iar Shiseo, dacă fusese desemnat să aștepte la Centru pentru cazul în care Helena avea să reapară, nu putea avea niciun document care să-l lege de ea.

— Ai fost o momeală, nu-i așa? a spus Atreus, întrerupându-i gândurile. Toată lumea știe cum îi privea Flacăra Eternă pe cei de teapa ta; cine ar fi fost mai potrivit ca pion de sacrificiu ca să protejeze adevăratul ultim membru al Flăcării Eterne?

Rânjea ca un nebun vorbindu-i și fața lui strălucea victorioasă.

Helena presupusese că Atreus venise aici pentru că avea bănuieli despre accidentul lui Kaine, dar nu era așa. Totul avea legătură cu misiunea lui. Interogatoriile și victimele lui nu dăduseră niciun rezultat, așa că-și îndreptase atenția spre ea.

— Ai fost trimisă aici pentru că știi ceva de o importanță vitală. Marele Necromant l-a însărcinat pe fiul meu să afle, dar acum el e atât de îngrijorat de ceea ce-ți crește în pântec, încât a uitat că tu știi cine e ucigașul. Cel care a aruncat bomba la banchet și la Laboratorul din Portul de Vest. După ce-l prind, Marele Necromant n-o să mai aibă de ce să se teamă.

Fierul a căpătat o strălucire galbenă și zăbrelele au început să se topească.

— Nu-mi amintesc, a zis Helena. Sângele îi bubuia în urechi și căldura puternică îi mângâia pielea. Îi venea tot mai greu să respire. Nu-mi amintesc nimic de asta. Înaltul Comisar a încercat să afle, dar, dacă am știut vreodată, s-a pierdut.

— Nu te cred!

Atreus a făcut un pas înapoi și a lovit ușa cu piciorul. Gratiile de fier muiate s-au pliat și s-au prăbușit. Când el a pășit înăuntru, Helena a zărit o masă carbonizată îngrămădită pe podea. Una dintre servitoare încercase să-l oprească. Atreus o silise să se retragă. De fiecare dată când pocnea din degete, în jurul lui țâșneau flăcări roșii. A înclinat capul înainte.

— Fiul meu își tot face griji din pricina ta. Inima ta delicată. Ai zice că ești o floare exotică. I se pare c-o să reușească dacă se poartă ca un sclav

suficient de supus. Atreus a dat din cap. Întotdeauna i-a fost prea teamă de eșec ca să înțeleagă că succesul cere riscuri...

Vocea i s-a stins.

Helena s-a uitat spre fereastră, sperând cu disperare s-o zărească pe Amaris.

— Speri c-o să vină pentru tine? Atreus era dintr-odată înspăimântător de aproape de ea. A apucat-o de braț și a tras-o spre fereastră, lipindu-i pieptul de sticlă. Fiul meu. Crezi c-o să te salveze?

Helenei i s-a pus un nod imens în gât când degetele subțiri ca picioarele de păianjen ale lui Crowther i s-au înfipt în braț. Grilajul de fier îi pișca pielea. Cerul era gol. Era pe cont propriu.

Nu luptase niciodată cu un piromant. Dac-ar fi încercat să riposteze cu rezonanța ei, l-ar fi dat de gol pe Kaine. Atreus ar fi știut imediat cine-i îndepărtase suprimarea cătușelor. Avea să trebuiască să-l ucidă, de data asta fără nicio ezitare. Cuțitul de obsidian era ascuns sub saltea, dar patul ardea. Camera ardea.

Atreus și-a apropiat fața de ea, uitându-se în sus la cerul pustiu, alături de ea. Mirosul prăfuit de lavandă de pe pielea lui aproape acoperea duhoarea sângelui din haine.

— Ții la el, nu? Poți să recunoști asta în fața mea. La urma urmei, te scoate la plimbare, te ține așa de comod în camera asta, cu servitori protectori care-ți îndeplinesc toate poruncile. Cred că-i place să aibă o făptură dornică așa ca tine în preajmă. Probabil Holdfaștii te-au antrenat bine.

Helena doar a tras răgușită o gură de aer. Buzele lui Crowther i-au atins urechea.

— O să se bucure mult mai puțin de tine dacă va trebui să-ți scot informațiile din cap cu ajutorul focului.

O șansă. Helena avea o singură șansă să-l surprindă și să-i smulgă talismanul.

— Nu-mi amintesc, a repetat ea, încercând să-și dea seama cât de repede trebuia să se miște, în ce direcție să se sucească pentru a scăpa.

— Poate n-ai vrut să-ți amintești *suficient*, a spus Atreus și, înainte ca ea să apuce să se miște, a pocnit din degete.

Când rochia i-a luat foc, durerea i-a explodat Helenei pe spate. Era o durere ca un însemn de-a latul umerilor. I s-au muiat genunchii și a scos un țipăt. S-a auzit un șuierat și flăcările de pe umeri i-au dispărut, dar durerea n-a încetat și căldura nu s-a risipit. Buzele i s-au mișcat fără un sunet și a început să vadă numai alb. Nu mai simțea decât mirosul de fum și păr ars.

— Ăsta a fost singurul avertisment. Să nu mă minți! a spus Atreus, ridicând-o iar în picioare și lipind-o de fereastră, strivindu-i cu greutatea lui arsurile și forțându-i un țipăt răsuflat. De obicei nu acționez așa repede în timpul interogatoriilor, dar n-am timp să-ți cresc treptat groaza. Buzele i se

mișcau la urechea ei. Spune-mi cine e, altfel am să te torturez cu o plăcere desăvârșită.

— Nu știu... a zis ea. Cuvintele i-au ieșit pe jumătate un sughiț. Jur că nu știu!

Atreus a suspinat.

— Kaine va fi foarte dezamăgit când o să te găsească.

A pocnit iar din degete. Focul i-a alunecat Helenei pe spate ca șfichiul unui bici. Ea s-a smucit atât de tare, încât s-a izbit capul de fereastră, aproape leșinând. Urechile i-au țiuit de la lovitură și totul a părut să încetinească, panica ei lăsând loc unei lucidități lente. Kaine n-avea să ajungă la timp. Își epuizaseră tot norocul ca să supraviețuiască până acum. Mai rămăsese doar o jumătate de zi și el se risipise.

Atreus a tras-o din nou în picioare.

— Nu sunt prost. Toți știau că există un spion printre Nemuritori în anul dinaintea înfrângerii Flăcării Eterne. Rezistența știa prea multe. Marele Necromant a bănuit că unul dintre cei mai de încredere l-a trădat, dar nu l-a găsit niciodată. El e piesa lipsă. Dovezile sunt incontestabile. Masacrele și actele de sabotaj erau necaracteristice pentru Flacăra Eternă. Spionul a fost responsabil de bombardamente, inclusiv cel care a distrus laboratorul din Portul de Vest. A dispărut după bătălia finală, doar ca să reapară la scurt timp după ce ai reapărut tu. Știi exact cine e.

Helena a încercat să se smucească, să-și înfigă degetele și să-i atingă fața. Avea nevoie doar de contact, dar Atreus și-a lăsat greutatea pe umerii ei care ardeau și i-a smuls un țipăt strangulat. Ea a început să vadă pete negre.

— Spune-mi cine e? a scuturat-o el.

— Kaine va fi ucis dacă-mi faci rău, a șoptit ea.

Corpul îi amorțea, alunecând într-o stare de șoc disociativ, de parcă era un animal de pradă care nu mai avea mult de trăit.

— Marele Necromant o să-mi ierte metodele dacă găsesc ucigașul, a spus Atreus.

Helena îi vedea fața reflectându-se în geam. Ochii lui aveau o privire arzătoare, cuprinsă de o disperare desăvârșită. Era ciudat cât de mult semănau trăsăturile lui cu ale lui Kaine, chiar și când purta chipul lui Crowther.

— Kaine o să supraviețuiască. Poate avea mai mulți copii, a zis el.

Helena a ametit. Abia mai putea respira din cauza fumului. În spatele lor, camera era cuprinsă de flăcări.

Știind că n-o să-l mai vadă niciodată pe Kaine, nu putea să nu caute o urmă din el în Atreus. Aveau aceeași ezitare în priviri când vorbeau, aceeași disperare furioasă pe care Kaine o vădea adesea când era împins la limită, convins că nu mai are nimic de pierdut. În ciuda disprețului reciproc, împrumutase defectele fatale ale tatălui său.

Enid fusese totul pentru Atreus, dar acum nu mai trăia și el rămăsese ahtiat după umbre. Cum s-ar fi purtat Kaine cu cineva care-i amintea mereu de ceea ce pierduse? Poate asemănător cu Atreus, care nu putea nici să-și îndure fiul, nici să stea departe de el.

Helena a înțeles în sfârșit.

— O să-l omoare pe Kaine... dacă nu găsești ucigașul, nu-i așa? Pedeapsa aia... n-a fost doar din cauza lui Hevgoss, a fost un avertisment pentru tine, nu?

Trăsăturile lui Atreus s-au întunecat. A scuturat-o violent, încât Helena a fost la un pas să leșine.

— Cine e ultimul membru al Flăcării Eterne?

— Seamănă cu soția ta, nu? Ochii și gura lui seamănă foarte mult cu ea. E tot ce ți-a mai rămas din ea acum, dar de fiecare dată când te vede, te urăște cu ochii soției tale.

Atreus a ridicat mâna; inelele de aprindere au început să strălucească.

— Eu am aruncat în aer laboratorul din Portul de Vest, a zis ea repede, înainte ca inelele să se aprindă. Îl ajutam pe Luc să studieze teoria piromanției. Nu trebuia s-o fac, dar se descurca mai bine în compania cuiva, așa c-am studiat și eu, chiar dacă n-aveam rezonanța necesară. Am proiectat bombele pe baza acelor principii și teorii, apoi am folosit necroservi ca să le plantez. Pentru că *eu* sunt ultimul membru al Flăcării Eterne. Helena a inspirat adânc. Dar ai dreptate... a existat un spion. Eu am fost intermediarul lui.

O sclipire de triumf a apărut în ochii lui Atreus. Helena vedea victoria în strânsoarea lui.

— Dar n-ai să-l salvezi pe Kaine dacă-l găsești. Ucigașul pe care-l cauți e fiul tău.

Atreus s-a holbat nedumerit la ea, apoi trăsăturile i s-au crispat de furie. A uitat de piromanția lui. I-a strâns gâtul sub degete.

— Fiul meu nu s-ar alia *niciodată* cu Flacăra Eternă.

— Ba da. Îl urăște pe Morrough, a izbucnit ea. L-a urât dintotdeauna. Nu te-ai întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu familia ta după ce-ai fost arestat?

Atreus i-a zâmbit batjocoritor.

— Nu s-a întâmplat nimic. Când Kaine l-a ucis pe principe, eșecul meu a fost iertat.

Helena a dat din cap.

— Atunci de ce există o cușcă de fier inertă în casa asta și o diagramă transmutațională gravată în podea? De ce toți servitorii tăi sunt morți? Crezi cu adevărat că un individ ca Morrough a fost înțelegător în lunile dinaintea întoarcerii lui Kaine la Institut?

Pe chipul lui Atreus s-a strecurat îndoiala.

— Ți-a ținut soția în cușca aia; a torturat-o. A obligat-o să se uite cum îi smulge sufletul fiului tău. Kaine l-a ucis pe Apollo încercând s-o salveze. Și totul a fost din vina ta.

— Minți!

Helena știa că ar trebui să-i dea lovitura fatală, dar voia să-l *rănească.* L-a prins de cap, deși umerii ei se împotriveau, apoi și-a împins rezonanța prin craniul lui. Atreus a fost prea surprins ca s-o oprească.

Ea nu folosise niciodată vreun fel de animanție pe un strigoi. I-a fost ușor, ca și cum ar fi băgat mâna într-o tigvă putredă. Mintea lui era simplă; îi lipsea gălăgia celor cu adevărat vii. Gândurile lui Atreus erau line, plate. Toate alergau spre Kaine și doar spre Kaine, pentru că era tot ce-i rămăsese din Enid.

Helena știa că, în momentul în care îi verificase amintirile, Kaine îi simțise conștiința și emoțiile. Nu exista niciun motiv ca ea să nu-și poată forța propriile amintiri prin legătura aceasta, în loc să le caute pe ale lui Atreus. Voia ca Atreus să știe. Să înțeleagă urmările a ceea ce făcuse. Mintea ei era un vacarm de furie și și-a împins toate amintirile în mintea lui.

Kaine îngenunchea în fața ei, iar ea se întindea spre el.

— A... a zis vreunul dintre ei ceva care te-ar putea incrimina?

Nu. Nu asta voia să-i arate. A încercat să se concentreze.

Kaine o săruta, îi lua fața în mâini, împingând-o pe pat. Trupul lui era peste al ei, lipit de ea.

Amintirile erau atât de fragmentate și de suprapuse, încât ea nu știa nici măcar dacă amintirea aceea era veche sau recentă.

— Sufletul ți-a fost smuls din trup. Cu timpul, cred că se va reintegra, dar, cel puțin la început, ar trebui să-l legăm așa cum... cum sunt acum sufletele servitorilor, legate de filacteră.

— Un suflet de sacrificiu.

Ea a încuviințat, neputând să ridice privirea.

— Ar trebui s-o facă de bunăvoie.

Nu asta. Enid. Ceva legat de Enid.

— Viața mi-a fost făcută fărâme când m-am întors acasă la șaisprezece ani și de atunci n-am mai făcut decât să încerc să nu pierd singurul lucru care-mi mai rămăsese. Când a murit ea... n-a mai contat nimic...

Helena simțea șocul lui Atreus, neîncrederea lui furioasă. El a încercat să se elibereze și ea aproape că l-a scăpat din strânsoare. Conexiunea dintre mințile lor s-a înroșit.

În fața ei a apărut chipul lui Kaine vizibil mai tânăr, cu părul încă închis la culoare, radiind de furie.

— Cine crezi că era singur cu Marele Necromant când am primit vestea că tata fusese prins și mărturisise?

Atreus a încetat să se mai zbată. Plămânii Helenei se luptau să respire, însă ea era pierdută în amintiri, încercând să le cristalizeze.

— *Uneori o auzeam țipând ore întregi.*

Căldura arzătoare o înghițea, dar Helena nu s-a oprit.

— *Îmi tot repeta că e vina ei. Inima i s-a oprit...*

Ceva a smucit-o în sus. Capul i-a căzut pe spate și oriunde se uita, focul se cățăra pe pereți, mistuind totul. În fața ei a apărut un chip palid. S-a chinuit să se concentreze.

— Ține-te!

Vocea era distorsionată, dar Helena o cunoștea. S-a întins spre ea, ametită; chipul lui Kaine îi pâlpâia în fața ochilor.

— Ai venit... s-a întins ea spre el. Se pare că vii mereu după mine.

— Ține-te bine, te scot de aici! a zis el, lăsându-i mâna jos și trăgând-o aproape.

A fost înfășurată în ceva dureros de greu și Kaine a ridicat-o în brațe. Ea s-a arcuit de durere când brațul lui s-a lipit de umerii ei răniți, însă el a strâns-o tare, cărând-o prin flăcări. Coridorul era plin de fum și din camera ei se furișau limbi de foc, însă el nu s-a oprit până n-au ieșit în curte. Helena a respirat cu lăcomie aerul curat și proaspăt în timp ce el o lăsa jos.

— Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut?

Mâinile lui Kaine tremurau atât de tare, încât nu reușea să formeze un canal stabil de rezonanță.

Ceva imens și negru s-a apropiat brusc de ea, acoperind cerul, până când Kaine a rostit brusc un ordin și Amaris s-a dat înapoi.

Helena nu putea vorbi. Plămânii ei tânjeau după aer și totul plutea în jurul ei. Îi venea să țipe de durere când respira. Kaine îi tot punea întrebări, dar mintea ei se zbătea să se concentreze.

Atreus a ieșit clătinându-se în curte. Avea dâre de fum pe față și chipul îi ardea de furie. La vederea lui, Helena s-a agățat de brațul lui Kaine.

— Știe despre mama ta. Îmi pare rău. I-am spus.

— Nu contează, a zis el, ridicându-se în picioare.

Fumul negru umplea curtea, ca și cum casa ar fi fost un cadavru fumegând.

— De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu maică-ta? a întrebat Atreus cu un mârâit gros.

Kaine s-a întors spre el cu umerii țepeni.

— Ce rost ar fi avut?

Atreus s-a năpustit spre el.

— Trebuia să-mi fi spus. Era a mea!

Kaine s-a ferit, făcând un pas într-o parte, dar nu la fel de ușor ca de obicei. Se mișca rigid, iar degetele îi tremurau nefiresc. Helena i-a zărit fața. Ochii îi străluceau.

— Da... și ce blestem teribil a fost asta pentru ea! I-ai spus lui Morrough, până la urmă. Nu ți-a păsat ce zvonuri se răspândesc prin oraș, dar i-ai spus *lui* despre ea, că ea e totul pentru tine, că ai fi făcut orice pentru ea. Ea era dovada loialității tale față de cauză. Vocea lui Kaine era plină de furie. Crezi că lui i-a păsat cât a durat până ai cedat sub tortură? Nu. N-a contat decât că cedaseși, iar ea era la îndemână. Posesiunea ta cea mai prețioasă. Ai iubit-o până ai băgat-o în mormânt.

Atreus și-a strâns degetele lungi și subțiri ca picioarele de păianjen, cu inelele de aprindere care-i sclipeau pe mâini. Kaine a râs amar.

— Probabil s-au amuzat mult pe seama ta când te-au adus înapoi și tu ai rămas loial. Și spuneai că eu sunt câinele...

Pielea cenușie a lui Atreus s-a înroșit de furie.

— Ar fi trebuit să-mi *spui*.

— De ce? Ce s-ar fi schimbat dacă ți-aș fi spus? Ce răzbunare măreață ai fi pus la cale care să merite să-mi risc propria misiune spunându-ți?

— Care misiune? Să te târăști și să te smiorcăi între picioarele curvei lui Holdfast? a rânjit Atreus, ciocnindu-și inelele între ele.

Rezonanța lui Kaine a despicat aerul. Scânteia a rămas suspendată, Atreus a zburat într-o direcție, iar inelele lui de aprindere într-alta. Bătrânul s-a izbit de pietriș, alunecând câțiva metri. Flăcările au dispărut. Când a ridicat capul, din zgârieturile de pe obraz i se scurgea sângele vinețiu.

— Vai! a zis Kaine stând deasupra lui, picurând răutate pură cu fiecare cuvânt. Se pare că iar ți-ai pierdut scânteia, tată.

CAPITOLUL 74

Iulius 1789

VOLUTELE DE FIER FORJAT CE ÎMPODOBEAU CASA s-au desfășurat ca niște șerpi și l-au înfășurat pe Atreus, ținându-l prins ca pe o insectă. Nici dacă și-ar fi rupt toate oasele din corp n-ar fi avut vreo șansă să scape.

Kaine s-a întors la Helena. Mâna îi tremura când i-a atins fața.

— Cât de rău te-a...?

— Doar... doar spatele și nu e... prea adânc. Nervii sunt încă intacți.

Era un lucru bun, dar totodată motivul pentru care durerea era insuportabilă. Helena s-a așezat, sprijinindu-se pe genunchi, în timp ce simțea cum rezonanța lui îi străbate spatele și-i amorțește durerea mistuitoare.

— Trebuie doar să-mi trag sufletul, a spus ea, însă tremura necontrolat.

— Mai e puțin. Când ai să te vindeci, pleci cu Amaris. Crezi că poți?

Helena nu știa dacă mai poate rămâne conștientă mult timp, dar nu putea să-i spună nu.

— Ăsta era scopul tău? a răbufnit Atreus cu glas furios din locul unde zăcea contorsionat. Toate astea pentru că încerci s-o salvezi pe *ea*?

Helena credea că fiul o să-și ignore tatăl, dar Kaine l-a privit.

– Se pare că sunt blestemat să iubesc la fel ca tine.

— După ce o să te omoare, Morrough o s-o urmărească până la capătul lumii. N-are unde să se ascundă. Te consumi degeaba.

Kaine l-a ignorat; privirea i s-a încețoșat pentru scurt timp.

— Focul s-a stins. Hai să te ducem înăuntru!

Înainte ca ea să încerce să se ridice, un sunet puternic a străpuns aerul. Pentru o clipă, Helena s-a gândit că e soneria, că Marele Necromant îl cheamă din nou pe Kaine, dar zgomotul venea din altă direcție.

S-au întors la timp ca să vadă un camion gonind pe drum, amenințând să dărâme porțile.

— Vin! Dă-mi drumul! a strigat Atreus. Dă-mi drumul!

Camionul s-a oprit dintr-odată și o siluetă s-a împleticit de pe partea șoferului, strângând ceva la piept, ca și cum ar fi fugit cu un copil în brațe.

— Am reușit! Îl am! Luați-l repede!

Era Ivy. Stătea lipită de poartă, cu ochi sălbatici, uitându-se mereu peste umăr ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva s-o urmărească.

Helena s-a împleticit prin curte spre poartă, întinzând mâinile.

— Cum ai...?

Vocea îi tremura de neîncredere în timp ce lua pachetul de la Ivy printre gratiile porții. Era umed și mirosea a gangrenă și formol. Pânza a alunecat, dezvăluind un braț putrezit, smuls de la cot, căruia îi lipseau zeci de oase de sub pielea desprinsă, cu doar trei degete rămase. Zvâcneau ca și cum ar fi fost încă vii.

— Sofia a reușit, a zis Ivy cu vocea fără suflare, tremurândă. Avea ochii roșii, fața brăzdată de lacrimi și murdară de putreziciune. Am încercat tot felul de metode ca să ajung suficient de aproape, a dat ea din cap, dar degeaba. Însă ea a reușit.

— Cum?

— Morrough nu-și supraveghează necroservii, a spus Ivy, crispându-se că recunoscuse starea Sofiei. Dar ea face ce-i spun eu. Așa a făcut mereu. S-a apropiat și el nici măcar n-a observat-o. I-a smuls brațul și mi l-a aruncat mie. El a atacat-o pe ea mai întâi, așa c-am putut să fug. Fața i s-a strâns de durere. Crezi că m-ar ierta acum, dacă ar ști?

Helena n-a știut ce să-i spună.

— Te-a iubit.

Ivy a rămas tremurând în picioare.

Kaine ajunsese deja lângă ele cu o expresie de nepătruns. A băgat mâna în uniformă și a scos un cuțit de obsidian.

— Ce faci? a început Helena, dar el a întors mânerul înspre Ivy și i l-a întins.

Ea l-a luat fără ezitare.

— În piept, aproape de inimă, a zis el. E cel mai rapid așa.

Ivy a dat din cap și s-a întors împleticindu-se în camion. Într-un minut a dispărut și motorul s-a stins în depărtare. Singurele urme că fusese acolo erau praful de pe drum și pachetul pe care Helena îl ținea strâns în brațe.

— Kaine, a spus ea cu vocea răgușită de la fum. Poți veni acum cu mine. Putem fugi împreună.

El a clătinat din cap.

— Hai înăuntru!

Ea l-a privit neîncrezătoare, refuzând să se miște când el a încercat s-o tragă spre casă. Kaine a strâns din dinți, apoi a ridicat-o în brațe.

— Ce vrei să faci? a întrebat ea, încă strângând pachetul la piept, încercând să se dea jos, deși știa că i se deschid din nou rănile de arsură de pe spate. Asta era ceea ce ne trebuie. O să câștigăm o lună, o să găsesc o cale...

— Nu pot veni cu tine, a spus el, îndreptându-se spre casă. Tata are dreptate. După ce-ai să scapi, Morrough o să te vâneze, indiferent dacă va fi sau nu război. Dac-aș veni cu tine, am avea o lună, te-aș putea apăra, dar pe urmă aș pieri, iar Morrough ar ști din ce direcție nu s-au mai întors vânătorii. Până la urmă te-ar găsi. Dacă rămân, acum că avem filactera și nu mă mai poate controla, pot să am grijă ca niciunul din cei pe care-i trimite să nu iasă viu din oraș până nu pleci în siguranță.

Helena și-a înfipt degetele în umărul lui, încercând să-l facă s-o asculte.

— Dar dac-aș inversa...

El a clătinat din cap în timp ce se apropiau de ușă.

— Îți trebuie un suflet care s-o facă de bunăvoie și n-ai să-l găsești, pentru că singura persoană care ar muri pentru mine ești tu.

Ea l-a privit țintă, ca și cum el i-ar dat un pumn în plex.

— Cum așa? Pe mine n-ai de gând nici măcar să mă întrebi? a răsunat de jos vocea batjocoritoare a lui Atreus.

Helena a tresărit, trăgându-l pe Kaine de umăr să se uite la tatăl lui. Atreus zăcea tot la pământ, prins de vinele de fier și abia putând să-și miște degetele.

— Ai face așa ceva? l-a întrebat Helena.

— Mai bine mor, a spus Kaine, înainte ca tatăl lui să apuce să răspundă.

— Ai nevoie de cineva care s-o facă de bunăvoie, a zis Atreus, privind-o pe Helena. Nu-i așa? Un suflet care să se ofere. Ai filactera mea acolo. E osul din mijloc al degetului arătător.

Helena s-a uitat la brațul putrezit. În loc de sânge, din el se prelingea o substanță neagră groasă, dar osul din mijloc al arătătorului era încă acolo. Inima i-a bătut puternic, nevenindu-i să creadă.

— De ce ai vrea să faci asta? l-a întrebat Kaine, rânjind disprețuitor la el, cu ochi care-l sfredeleau ca o flacără. M-ai urât dinainte să mă nasc.

Atreus și-a întors privirea.

— Mama ta ar fi vrut să te salvez.

— Atunci află că ai venit prea târziu, a spus Kaine. A dus-o pe Helena în casă, refuzând să se oprească chiar și când ea l-a implorat. Nu vreau să mai discutăm despre asta, a zis el. Singurul lucru care ne-a rămas e să te scot de aici cât mai repede. Noroc că necroservilor le-au putrezit practic ochii în orbite, altfel am fi fost prinși deja.

A trecut pe lângă ruinele carbonizate ale camerei în care stătuse Helena, călcând peste un cadavru. Era una dintre servitoare. Ceilalți necroservi erau

înăuntru, turnând apă ca să stingă ultimele flăcări, adunând ce se mai putea salva. Ferestrele erau deschise, aerul începea să se limpezească, dar încă duhnea a covor ars, se simțea mirosul acru de lemn ud și cel înțepător de fier topit.

Kaine a pus-o jos și a descuiat o cameră la câteva uși distanță. Înăuntru se aflau provizii medicale și bagaje pregătite. A scos o cutie.

— Cum să...? Pentru arsuri, n-am mai...

— Dacă tatăl tău...

— Nu vorbim despre asta până nu te vindec, i-a spus el cu voce tăioasă. Acum dă-mi ăsta!

I-a smuls brațul putrezit din mâini, aruncându-l într-un dulap și închizând ușa să oprească mirosul.

Helena se îndoia că el are vreo intenție să vorbească despre asta după ce ea avea să fie vindecată, dar oricum trebuia s-o facă.

— Taie-mi rochia! Trebuie să folosim ser fiziologic ca să încercăm să desprindem țesătura unde s-a lipit.

Kaine i-a dat spre față rămășițele arse de păr și a scos o foarfecă, tăind cu grijă spatele rochiei.

— Am urât rochiile astea, a spus ea în timp ce el îi spăla spatele, încercând să desprindă resturile de material îmbibându-le cu soluție.

Helena și-a atins umărul, verificându-și rănile cu ajutorul rezonanței. Arsura era mai adâncă decât își dăduse seama. Nervii erau intacți, dar ținând cont de mărimea și profunzimea arsurii, ca s-o tămăduiască de tot i-ar fi trebuit mai mult timp decât aveau la dispoziție. Mâinile lui Kaine tremurau prea tare pentru procesul repetitiv de regenerare, iar ea nu și-ar fi putut răsuci umerii ca să ajungă. El s-a descurcat cu porțiunile superficiale, dar, până la urmă, degetele i s-au răzvrătit atât de tare, încât rezonanța îi tot ceda. A făcut un pas înapoi, respirând greu.

— E-n regulă, a spus ea.

— Nu e.

— Chiar dacă ai fi avut mâinile stabile, tot n-am putea vindeca totul acum. Dacă e curățată și amorțită, poate să aștepte.

El a încuviințat încet și a scotocit într-o cutie, scoțând un borcan cunoscut cu unguent.

— Ar merge ăsta?

Helena a râs încet.

— Da, e bun.

Kaine a aplicat cu grijă unguentul și i-a înfășurat spatele cu bandaje din mătase, fiindcă erau mai puțin aspre decât inul.

— Săracul tău spate n-a primit un tratament la fel de luxos, a spus Helena în timp ce el lucra.

A simțit cum rezonanța lui îi mângâie pielea arsă de aerul fierbinte și o mică tăietură de pe frunte, pe care nici n-o simțise. Se pricepea să tămăduiască lucrurile mărunte.

— Kaine, i-a spus când el a terminat. Trebuie să vorbesc cu tatăl tău.

— N-o să te ajute; încearcă doar să-ți dea speranță ca să te poată răni. Și, chiar dacă n-ar fi așa, sunt destul de asemănător cu el; nu vreau o parte din sufletul lui în mine.

Helena i-a întors fața spre a ei.

— Tu ești tot ce i-a mai rămas din mama ta. Când se uită la tine acum, o vede pe ea. Știa ce risc își asumă venind după mine. A făcut asta fiindcă a crezut că te poate salva. Helena a tras aer adânc în piept. Știu că nu vrei să crezi că e posibil, pentru că speranța te înspăimântă. Dar aș prefera să mor încercând să te salvez decât să trăiesc știind că a existat o șansă și n-am încercat. I-a simțit ezitarea. Mi-ai promis că o să fugim împreună. Ții minte?

El a plecat capul.

— De ce eu trebuie să-mi țin toate promisiunile, dar tu pe ale tale niciodată?

Helena a clătinat din cap și și-a lipit fruntea de-a lui.

— Prima promisiune pe care ți-am făcut-o a fost că o să fiu a ta cât timp o să trăiesc. Pe asta mi-o țin.

CAMERA HELENEI ERA O RUINĂ, din hainele ei nu mai rămăsese decât cenușa. Din fericire, Kaine îi pregătise haine de călătorie, rezistente, de culoare neutră, potrivite pentru călărie. S-a îmbrăcat cu grijă, încercând să nu-și irite arsurile de pe spate.

Coridorul era îmbibat de apă, redus la niște resturi carbonizate, dar fierul rămăsese ca oasele unei fiare uriașe.

Atreus zăcea încă pe pământ, acolo unde îl lăsase Kaine, cu ochii închiși. I-a deschis la sunetul pașilor care se apropiau, ridicând capul. S-a uitat de la unul la altul și a râs. Helena l-a apucat pe Kaine de braț înainte ca el să reacționeze.

— Vreau să vorbesc singură cu el, a zis ea.

— Nu!

— Nu poate să-mi facă nimic. Așteaptă aici!

A simțit privirea lui Kaine asupra ei când s-a apropiat de Atreus, care o privea venind cu același interes pătrunzător.

— Nu ție ți-am făcut oferta, a spus el când ea s-a apropiat.

Helena s-a pus în genunchi lângă el.

— Știi că n-o să te roage.

El și-a ferit privirea.

— Atunci consider-o retrasă.

Helenei i s-a strâns pieptul de teamă. Era tentată să implore, dar știa că lui Atreus nu i-ar fi păsat de umanitatea sau de umilința ei.

— Eu o să scap indiferent ce faci. Pe el refuzul tău nu va face decât să-l omoare.

Atreus s-a uitat dincolo de ea, spre Kaine, care-i privea pe amândoi. În ochii lui, dorul strălucea ca o foame în timp ce-și fixa fiul cu privirea. Helena a vrut să vorbească, dar a așteptat. În cele din urmă, Atreus a spulberat tăcerea.

— Mi-am dat seama cât de mult îi seamănă abia când m-am întors. Niciodată nu observasem asta când era copil. Își forța ochii, chinuindu-se să-l distingă pe Kaine de la distanță. N-am înțeles niciodată de ce-și dorește așa mult un copil. Aș fi adoptat un moștenitor dintr-o altă familie a breslei fierului, dacă era nevoie. Trebuia ca eu să fiu suficient pentru ea.

Helena îl privea cu milă. Era penibil de gelos.

— Acum el e tot ce-a mai rămas din ea. Atreus a privit-o în sfârșit. Chiar poți să-l salvezi?

— Da, dacă vrei cu adevărat să trăiască.

Atreus n-a răspuns imediat. Helenei i s-a făcut inima cât un purice. Dacă nu era complet dispus, legătura s-ar fi risipit, iar Kaine s-ar fi stins la fel ca Luc.

— Enid a fost viața mea, a spus Atreus în cele din urmă. Dacă ar fi fost aici, mi-ar fi spus să-l salvez. N-am putut să-i refuz niciodată nimic.

Helena a întins mâna și a îndoit fierul, îndepărtându-l. Atreus s-a ridicat încet. Nu s-a uitat la ea sau la Kaine, ci s-a întors și a intrat în casă.

Când au intrat în salon, Atreus nu și-a putut lua ochii de la cușcă. Oare n-o văzuse? Sau pur și simplu nu se oprise niciodată să se întrebe la ce folosea?

— Cât timp a stat...?

Degetele i-au tremurat atingând gratiile. A căzut în genunchi, ca și cum ar fi vrut să se târască înăuntru, să ocupe același spațiu.

— Patru luni, a spus Kaine cu voce stinsă.

Ochii îi fugeau în toate părțile, cum se întâmpla mereu în camera aceasta.

Helena ar fi vrut să-l consoleze, dar n-aveau timp. Erau prea multe de făcut. A început să lucreze pe diagrama din podea. Cea pe care o schițase ea fusese topită și distrusă de foc, dar îi memorase fiecare detaliu. Avea nevoie doar de partea centrală a diagramei originale, însă tot cea ce fusese șters

trebuia reparat și modificat. Avea nevoie să țină sufletul lui Kaine în loc până-l putea prinde bine.

Noua diagramă a fost făcută din fier. Era perfect pentru scopul lor și disponibil cu ușurință.

Ea și Kaine au îngenuncheat de o parte și de alta. El a închis ochii și, când i-a redeschis, străluceau. Oricât îi tremurau mâinile, rezonanța lui era mai puternică decât a ei. Aerul s-a înfiorat când casa a scos un geamăt și fierul a început să curgă spre ei ca apa. Când a ajuns la diagramă, Helena l-a ghidat cu ajutorul rezonanței, trimițându-l să ia forma anumitor trasee săpate în podea, până la cercul de limitare din mijloc.

Diagramele industriale ale breslelor puteau fi cât o clădire, dar Helena nu mai lucrase niciodată cu una mai mare decât putea să țină cu mâinile. Cea de aici era prea mare ca s-o cuprindă dintr-o privire, așa c-a fost nevoită să se târască de-a lungul ei, verificând ca fiecare linie și simbol să fie corecte. Trebuia să fie perfectă. Inima i făcuse cât un purice și o chinuia cu bătăi smucite, neregulate. O singură șansă.

— E gata, a zis ea în sfârșit, ridicându-se în mijlocul diagramei. Putem începe.

Kaine a încuviințat, dar apoi s-a dus la ușă. Ceilalți servitori erau adunați în hol, cu Davies în frunte.

— Amaris e pregătită? a întrebat el.

Unul dintre ei a dat din cap. Kaine a rămas pe loc, nemișcat.

— Nu v-am... nu v-am spus niciodată... Îmi pare rău că n-am reușit să vă salvez pe niciunul.

Davies a făcut un pas ezitant înainte, rostindu-i neauzit numele, așa cum făcea adesea. I-a dat părul pe spate cu un gest matern, apoi i-a pus mâinile în piept și l-a împins. Departe de ei.

Helena s-a apropiat de locul unde Kaine lăsase brațul lui Morrough. De fiecare dată duhoarea era ca un pumn în stomac, așa că a lucrat repede, dezasamblându-l. Era respingător. Ținându-l, a simțit toată puterea din el, viața atâtor oameni care străbătea fiecare os. În porțiunea de cubitus cea mai aproape de mână a avut o senzație groaznică de ceva bine-cunoscut. Era bucata folosită ca să-l lege pe Kaine. A tăiat ce-i trebuia și restul l-a aruncat.

Kaine stătea în centrul camerei, dezbrăcat până la brâu, acoperit de cicatricile unor răni violente. Diagrama de pe spate ieșea cel mai mult în evidență. Atreus îl privea țintă; era clar că n-o mai văzuse până atunci.

Toată atenția lui Kaine era îndreptată asupra Helenei. Deasupra diagramei nu exista nicio platformă. Ea avea să fie înăuntru alături de el.

— Întinde-te pe spate! i-a spus. S-a lăsat în genunchi, punându-i mâinile în locurile potrivite de pe diagramă, apoi s-a uitat în ochii lui. Inima i se zbătea, amenințând să înceapă să-i bată haotic. O să reușim, i-a spus. Îți promit. O să te *salvez*.

A pus mâinile pe fierul rece și și-a lăsat rezonanța să se scurgă în el.

Nu-și mai turnase niciodată animanția într-o diagramă decât când făcuse experimente mărunte pe plăci de scris. A avut nevoie de mult mai multă putere decât se așteptase. Când diagrama s-a activat, o lucire s-a strecurat lent de-a lungul fierului până când tot desenul a început să vibreze. Kaine a părut să devină atât de translucid, încât Helena vedea prin el; i-a văzut oasele și organele și talismanul prins în fibre încâlcite lângă inimă. A scos filactera. Osul era atât de vechi încât aproape se sfărâma și ea a trebuit să se concentreze ca să simtă energia din el. Era ca un pachet legat cu ață, atât de încurcat, încât era greu să deosebești firele. Însă trebuia să lucreze cu grijă, ca să nu vatăme ceva. A desfăcut și a descâlcit cu rezonanța firele ce păreau să se întindă la nesfârșit, până când s-a auzit o bufnitură neașteptată și Helena a ridicat ochii chiar când unul dintre servitorii din hol se prăbușise la pământ. Și-a ferit privirea. A continuat, tresărind când încă unul a căzut. Și încă unul. Și încă. Și, firește, ultima – ceea ce însemna că fusese prima care murise – a fost Davies. A privit-o pe Helena în ochi chiar înainte să cadă. Ea a simțit un șuvoi de energie când fragmentul de os s-a sfărâmat, convulsia dinainte să se schimbe în valul rece al morții, dar, în loc să se transforme, energia a fost atrasă în jos, în diagramă. Aerul s-a luminat și părul i s-a ridicat Helenei de pe umeri. Kaine a început să țipe. Ochii i s-au aprins, largi, nevăzători. Spatele i s-a arcuit, iar degetele au râcâit podeaua până când buricele și unghiile i s-au umplut de sânge. Helena s-a aplecat peste el.

— Nu! Nu așa! Rezistă! i-a spus, chinuindu-se să-l țină locului.

El trebuia să rămână în centru. Ea i-a silit inima să se liniștească, paralizându-i membrele până când el nu s-a mai zbătut, dar Ferron n-a încetat să țipe. Helena a bâjbâit cu degetele după relicvariul lui Atreus. L-a desprins febrilă, rupând firele încâlcite de energie. Osul s-a sfărâmat și energia din diagramă a încercat să tragă după ea și sufletul lui Atreus. Ea a prins-o cu stânga și nu i-a dat drumul. Nu putea să se amestece cu a lui Kaine. Și-a încordat atât de mult rezonanța, încât mușchii mâinii i s-au încleștat și durerea i-a țâșnit în sus pe antebraț. A pus mâna dreaptă pe pieptul lui Kaine, trăgând de vârtejul uriaș de energie din diagramă, încercând să-l introducă în el, dar pe el suferința îl făcea să-și trimită propria rezonanță în afară, împotriva ei, și, oricât se străduia, Helena nu reușea să treacă de ea. S-a aplecat spre Kaine, cu fruntea lipită de a lui. El se oprise din țipat fiindcă rămăsese fără voce. Privirea îi era încețoșată.

— Am nevoie de tine, a zis ea. Suntem aproape de final, dar trebuie să te întorci la mine. Fugim împreună, ții minte? Eu, tu și copilul nostru. O să fim liberi. Am să te salvez, dar trebuie să lupți alături de mine. O săgeată cumplită de durere i-a traversat mâna stângă, două degete și-au pierdut brusc sensibilitatea, atârnând moi, și Helena abia a mai reușit să-și mențină rezonanța ca să nu dea drumul energiei. S-a aplecat și l-a sărutat pe Kaine pe față. Întoarce-te la mine! Rămâi cu mine!

Ochii lui au părut s-o găsească. Helena i-a pus din nou mâna pe piept și a fost ca și cum ar fi inspirat un tanc de oxigen, încercând să împingă toată energia în corpul lui. Marginile diagramei au încetat să mai strălucească, scurgându-se încet spre interior până când lumina a dispărut sub Kaine și tensiunea din mâna ei stângă a încetat în sfârșit. El abia mai respira, scoțând un hârâit răgușit de fiecare dată când trăgea aer în piept. Helena a lucrat repede. N-avea să îngăduie să se întâmple din nou ceea ce pățise Luc. De data asta putea să repare lucrurile.

A deformat sufletul lui Atreus, întinzându-l cu rezonanța ei de animantă ca pe un fir subțire și legându-l la fel cum fuseseră legate sufletele în jurul relicvariilor, înfășurând energia iar și iar, ca pe o pânză de păianjen încâlcită, printre coastele lui Kaine și în jurul talismanului. Era insuficient ca să creeze un nou parazit ca Cetus, dar de ajuns ca să câștige timp până când trupul lui Kaine avea să-și amintească ce însemna să aibă un suflet. Când a terminat, el zăcea nemișcat. Ea i-a pus mâna pe piept, pipăindu-l. Era viu și muritor. Fără nicio urmă de frig scurgându-se din el.

S-a lăsat să cadă, atât de obosită încât ar fi leșinat lângă el, dar nu se terminase încă. Era doar începutul. S-a chinuit să se ridice, clătinându-se. Cadavrul lui Crowther zăcea, mort încă o dată, lângă cușcă. Mâna ei stângă era încă schimonosită, încleștată pumn, ținând încă resturile zdrențuite din sufletul lui Atreus. A atins cadavrul și n-a fost nevoie decât de puțin din nimicul ce-i mai rămăsese ca să-l reanimeze. I-a pus mâna stângă pe piept și a împins în el ce mai rămăsese din Atreus. Privirea lui a căpătat treptat țintă. Îngenuncheată lângă el, Helena a avut aceeași senzație ca atunci când Luc murise treptat, scurgerea aceea lentă a vieții care se estompa. Dar deocamdată nu era mort.

Atreus s-a uitat la Kaine, care zăcea nemișcat pe podea.

— E viu?

Helena a încuviințat.

— Mă ajuți să-l ridic? Nu pot singură.

Atreus s-a sculat și s-a dus la Kaine, în timp ce Helena s-a oprit o clipă, încercând să-și tămăduiască mâna stângă. A venit apoi după Atreus care-l ridica pe Kaine și-l îmbrăca repede. A trebuit să se muncească amândoi ca să-l salte de la podea. Capul i se legăna pe spate și-și târșâia picioarele. Helena s-a oprit din nou, reanimându-i pentru ultima dată pe servitori, căci avea nevoie de ajutorul lor.

Era după miezul nopții; Lumithia abia se vedea, Luna era un semicerc în scădere, iar pe cerul nopții licăreau stelele. Amaris stătea chiar în fața ușii, tropăind neliniștită. Era deja pregătită, cu șaua prinsă și cu coburii bine strânși. Când servitorii l-au cărat afară pe Kaine, a bătut din aripi.

— E în regulă. Kaine e bine, a spus Helena, apropiindu-se șovăitor de Amaris și șoptindu-i, încercând s-o liniștească și s-o convingă să se lase la

pământ, fiindcă ar fi fost imposibil să-l urce pe Kaine în șa cât timp ea stătea în picioare.

A tras în jos de căpăstru. Himera s-a lăsat în genunchi fără tragere de inimă, urmărindu-l pe Kaine cu ochii ei galbeni. El părea să înceapă să-și recapete vag cunoștința; ochii i se mișcau lent când trupul i-a fost urcat peste șa. Mai multe curele și hamuri fuseseră probabil menite pentru Helena și ea l-a legat bine. Amaris încerca să întoarcă întruna capul, scoțând un scâncet jos.

— E în regulă, îi tot repeta Helena, urcând în șa în spatele lui Kaine. S-a căutat în buzunare, a găsit inelele de aprindere ale lui Atreus și i le-a întins. Diagrama trebuie distrusă, i-a spus ea când el le-a luat. Nimeni nu trebuie să afle că el e încă în viață.

Amaris s-a ridicat, desfăcând deja aripile, gata să zboare, iar Helena se pregătea să slăbească hățurile și să-i dea voie s-o ia la goană, când Atreus a spus:

— Kaine…

Kaine a ridicat capul doar cât să vadă ce mai rămăsese din tatăl său. Chipul îi era istovit și plin de durere, dar ura și vrajba dispăruseră din ochii cu care l-a privit pe Atreus.

— Tată…

Fața lui Atreus s-a înmuiat deodată. A dat să întindă mâna spre el, dar Amaris a mârâit amenințător și el și-a tras degetele lungi înapoi.

— Maică-ta a fost mereu foarte mândră de tine. Zicea că ești cel mai bun lucru pe care l-am creat vreodată. Apoi s-a uitat spre Helena. Salvează-l!

Ea n-a răspuns, doar a slăbit frâiele. Amaris a traversat curtea în goană, cu mușchii încordați unduind sub șa, apoi a sărit, propulsându-se în aer. Aripile ei de onix au fâlfâit pe cerul negru și toți trei s-au înălțat, urcând tot mai sus. Aerul șuiera în jurul lor și Helena se ținea strâns de curelele cu care-l legase pe Kaine. Orașul strălucea, însă pământul în jur era ca un vid, un abis întunecat de care încercau să scape, năzuind spre stele.

Când Amaris a atins înălțimea de zbor, ceva a pâlpâit dedesubt. A crescut, transformându-se într-un uriaș inel: Spirefell era mistuit de flăcări furioase.

CAPITOLUL 75

Iulius 1789

Munții Novis se conturau masivi, siluete distincte pe cerul înstelat. Helena le-a întors spatele, zburând spre Sud. Amaris fusese mai tânără și mai mică pe vremea când urcase ultima dată pe ea. Aripile îi erau acum mai puternice și mai stabile. Odată ce Helena îi arătase drumul spre Sud, a părut să știe să țină fluviul.

Întunericul de dedesubt părea aproape infinit, întrerupt din când în când de luminile îngrămădite ale orașelor sau satelor. Oriunde privea, Helena nu vedea decât întuneric nesfârșit. Și-a îngropat fața de spatele lui Kaine, încercând să respire.

— Nu muri, Kaine! îi tot spunea, lipindu-și fața între umerii lui și simțindu-i bătăile slabe ale inimii pe frunte, ca să fie sigură că încă trăiește.

N-a știut cât timp au zburat; noaptea părea că nu se mai termină. Amaris a început să coboare fără avertisment și Helena aproape a alunecat într-o parte. Preț de o clipă terifiantă, a crezut c-o să cadă. Kaine a tresărit, trezindu-se din semiconștiență. A smucit din mână spre ea și a prins-o, ținând-o strâns în timp ce ea își recăpăta echilibrul. Helena a încercat să strângă picioarele pe trupul himerei, dar era atât de obosită, încât abia mai putea să se țină. Amaris a atins solul în galop și Helena aproape și-a mușcat limba. S-a uitat disperată în jur, încercând să-și dea seama unde se află. Amaris tropăia prin întuneric. Într-unul din coburi se afla o lanternă, dar nu-și mai amintea în care. Amaris s-a oprit, stând în picioare și așteptând în timp ce Helena s-a răsucit să coboare și s-a lăsat să alunece în jos.

Amaris era cu câteva mâini mai înaltă decât își amintea ea. N-a atins pământul cu picioarele când se aștepta. A căzut restul distanței, dar a prins-o

iarba deasă și înaltă a verii. A rămas întinsă pe jos, privind stelele – o cărare sclipitoare de-a curmezișul cerului. Înainte de Catastrofă, se spunea că oamenii puteau călători după stele, dar acum nimeni nu mai știa unde duceau. Helena s-a ridicat cu greu în picioare.

— Kaine, a spus ea, bâjbâind prin întuneric până a găsit-o pe Amaris și apoi piciorul lui Kaine, cu bocancul prins în scăriță. Nu știu unde suntem. Ce facem acum?

El a ridicat încet capul. Helena îi zărea doar silueta în întuneric. Kaine a încercat să coboare și și-a dat seama că e prins de șa. Helena a venit lângă capul lui Amaris și a îndemnat-o să se lase la pământ, apoi a găsit curelele și cataramele și le-a desfăcut cum a putut. Kaine s-a sprijinit de ea când a coborât.

— Cabana e chiar... a spus cu voce răgușită.

Au mers încet înainte, apoi au dat de trepte și de o ușă de lemn și au intrat împiedicându-se. Lângă ușă era o poliță cu o lanternă, pe care Helena a aprins-o. Nu era decât o baracă, simplă și nefinisată, doar un loc de dormit. Înăuntru erau două paturi înguste, dar Helena și Kaine s-au prăbușit într-unul singur, fără să se mai sinchisească să-și scoată cizmele sau hainele.

— Am reușit, Kaine, i-a spus ea. Așa cum am spus întotdeauna că vom face.

S-a trezit pentru că-i ardea spatele, iar încheietura stângă îi pulsa cu o durere aproape paralizantă. S-a străduit să deschidă ochii, privind uluită în jur înainte să-și amintească unde se află. Kaine ședea lângă ea, treaz, dar tras la față și pământiu. Se apleca înainte, ținându-se cu o mână de piept, de parcă avea toate coastele rupte.

— Ești... bine? a întrebat ea, chinuindu-se să se ridice.

El a dat spasmodic din cap.

— Da. Sunt sigur că-o să-mi treacă.

Gâtul încă îi era răgușit și aspru. Își distrusese corzile vocale țipând, iar acum astfel de vătămări aveau nevoie de timp ca să se vindece singure.

— Ce să treacă? Helena a încercat să întindă mâna spre el, dar n-a reușit decât să-i atingă haina cu vârful degetelor. Se simțea parcă fără oase în corp. Kaine, ce se întâmplă?

— Nu e nimic. Pur și simplu nu mai sunt obișnuit să mă simt... om, a spus el.

Helena a reușit să se apropie suficient ca să-l atingă. Kaine avea dreptate: nu era nimic în neregulă cu el, dar părea fragil pe interior ca o pânză de păianjen. Dacă un singur fir s-ar fi rupt, poate că totul s-ar fi risipit. Ea și-a lăsat capul pe umărul lui, respirând încet.

—Trebuie să fii foarte atent. Ar putea dura luni, poate chiar ani, până când sufletul tău se va reintegra complet. Fără vivimanție sau animanție, nimic care să-ți suprasolicite vitalitatea. O singură greșeală te-ar putea ucide. Și nu te mai poți rezema prea tare pe diagramă. N-o să te regenerezi și ți-ar putea arde spatele.

El i-a dat o șuviță după ureche.

—Mi-ai spus deja toate astea ieri. Să știi că obișnuiesc să ascult când vorbești.

Ea a dat din cap, dar nu s-a putut abține.

—Trebuie să ai grijă.

—O să am. Acum, tu ești bine?

—Doar obosită, a zis ea, lăsându-se moale, dar și-a simțit durerea din umeri de parcă trăsese la jug.

—Cum ți-e spatele?

Helena s-a crispat. Nu voia să aducă subiectul în discuție, pentru că știa că el o să se supere că nu poate s-o vindece.

—Cred că unguentul și-a pierdut efectul, a spus ea. Începe să doară puțin.

El a dat să se întindă spre ea.

—Nu! i-a zis ea. Lasă-mă un minut, pe urmă mă dai cu unguent și putem pleca.

—Azi ne odihnim până se lasă noaptea, a spus el. Amaris e prea ușor de recunoscut ca să călătorim peste zi. Mai avem câteva zile de zburat până pe țărmul din Sud.

Când Helena a deschis din nou ochii, afară era întuneric. Kaine strângea totul în coburi. S-a uitat spre ea de îndată ce Helena a dat semne de trezie.

—Te simți în stare să ne continuăm drumul?

Dacă ea ar fi spus „nu", ar fi mai rămas, dar Helena știa că, cu cât se depărtează mai mult de Paladia, cu atât e mai puțin probabil să fie urmăriți. Erau într-o cursă contra cronometru. Absența n-avea să-i aștepte.

—Da, a mințit ea.

Au zburat aproape toată noaptea. Cerul se lumina argintiu a zori de zi când Amaris a aterizat din nou. Nicio baracă de data asta. Kaine a dat jos șaua lui Amaris și au adormit rezemați de părțile ei blănoase. Aripile ei negre i-au ferit de lumina zilei în vreme ce soarele se ridica pe cer.

Când Helena a deschis ochii, Kaine încă dormea alături, cu fața întoarsă spre ea, de parc-ar fi adormit privind-o. Și-a plimbat ochii pe chipul lui. Fața aceasta acum muritoare, ușor luminată. Erau liberi. Inima i-a crescut în piept. Părea un vis. O mișcare greșită și totul s-ar fi destrămat. Chiar și privindu-l, nu putea să scape de senzația că nu e real. Sau, chiar dacă era, că n-avea să dureze. Lucrurile frumoase din viața ei nu durau niciodată.

El zăcea atât de nemișcat, încât Helena a întins mâna, cu degete tremurătoare. La atingerea ei, Kaine s-a încruntat și ochii i s-au deschis. Ea a privit cum lumina îi umple ochii în timp ce o privește.

— Bună! i-a zis, pentru că era prea copleșită ca să mai spună altceva. Și-a dres glasul, ridicându-se în șezut. Trebuie să te verific.

Amaris s-a ridicat, întinzându-se, și s-a depărtat, hoinărind prin pădure, în timp ce Helena îl punea pe Kaine să-și deschidă cămașa. I-a pus mâna pe piept, încercând să-i simtă starea, acum că nu mai era amețită de oboseală. El n-avea încă nimic firesc, asta era clar, dar nu le rămânea decât să aibă răbdare și să spere că trupul lui avea să-și regăsească până la urmă o aparență de normalitate. Vitalitatea lui era fragilă, ca și cum o atingere neglijentă ar fi putut s-o destrame.

Helenei îi era la fel de teamă pentru starea lui fizică. Ar fi fost mai bine să mai fi așteptat. El încă se recupera după ce-i făcuse Morrough, iar acum era posibil să nu se mai vindece niciodată complet. Și inima, și spasmele lui o îngrijorau, iar gândul că diagrama i-ar arde spatele dacă s-ar fi rezemat prea tare de ea vreodată îi punea o greutate în piept. Mâinile îi tremurau.

— Sunt lucruri pe care le considerai până acum banale, dar cărora nu le-ai mai supraviețui, i-a spus.

— Știu, a răspuns Kaine cu voce încă răgușită.

Helena s-a tras mai aproape, punându-i mâna pe gât ca să-i repare țesuturile afectate.

— Îmi dau seama că știi rațional, dar mă gândeam instinctiv. Ai ani de obiceiuri proaste pe care nici nu le conștientizezi, a spus ea.

Gândul o înspăimânta. Dac-ar fi fost atacați? Kaine era foarte priceput în confruntări, dar nemurirea fusese un sprijin fără de care el nu știa să lupte. Trebuia să fi plănuit totul mai cu grijă. El îi spusese să aibă grijă să-și recapete puterea, dar ea se concentrase pe cercetări, iar asta îl salvase, dar dac-ar fi fost atacați și ea nu putea lupta, iar el era ucis? Dacă totul se dovedea în zadar? Frica i-a străbătut pieptul ca o fisură. S-a uitat în jur, căutând cu ochii coburii. Aveau cuțite. Trebuia să le scoată. Să le poarte asupra ei. Totul era atât de luminos, de nebulos…

— Helena… Helena, respiră! Uită-te la mine! Am să fiu atent. N-am să las pe nimeni și nimic să mă ia de lângă tine.

Ea a încercat să dea din cap, dar i s-a pus un nod în gât.

— Dar dacă ceva merge prost? a întrebat ea cu voce încordată. Totul o să se năruie. Mereu… se năruie.

A încercat să se detașeze, privind în jur. Se aflau în câmp deschis, înconjurați de pădure nesfârșită. Pericolul putea veni din orice direcție. Nici măcar nu trebuiau să fie Nemuritorii. Putea fi oricine.

Kaine a răsucit-o cu fața spre el.

— Uită-te la mine! N-am lăsat nicio urmă. Am vânat fugari, știu cum ajung oamenii să fie prinși. Și n-o să fim prinși. M-ai văzut luptând neglijent în trecut pentru că-mi permiteam, dar am învățat să fiu mai precaut. Regenerarea lentă m-a învățat să fiu prudent. Uită-te la mine: eu am avut încredere în tine și tu ne-ai adus aici. Acum e rândul tău să ai încredere în mine.

Ea a dat spasmodic din cap.

— Acum, a zis el, întinzând mâna spre poala ei. Ai de gând să-mi spui ce e în neregulă cu mâna ta?

Ea s-a uitat în jos. Ultimele două degete de la mâna stângă se îndoiau spre interior și nu se mișcau odată cu celelalte. A strâns pumnul, ca să le ascundă.

— Diagrama a avut o forță de atracție puternică. A fost nevoie de ceva efort ca să gestionez totul. Nervul ulnar pur și simplu... s-a deșirat. Am încercat să-l repar, dar... era prea vătămat, nu l-am putut salva.

Kaine i-a luat mâna stângă ușor într-a lui și i-a îndreptat toate degetele. Le-a masat pe ultimele două cu degetul mare, dar Helena nu simțea nimic. Nici în degete, nici pe muchia palmei. Degetele lui tremurau.

— E în regulă, a spus ea. Nici măcar nu e mâna dominantă, deci pot practica în cea mai mare parte alchimia. Pariez că abia am să observ.

— Încetează! a zis el printre dinți. Nu te mai preface că e în regulă!

Helena și-a tras mâna înapoi.

— E în regulă dacă te am pe tine la schimb.

În coburi aveau mâncare și Helena s-a folosit de scuza asta ca să scoată din ei cuțitele și să le ascundă în haine.

Ziua a trecut. Cu cât erau mai liberi, cu atât neliniștea ei creștea. Kaine era și el neliniștit, deși o ascundea mai bine. Cu cât se recupera mai mult, cu atât ținea mai tare să patruleze și să verifice dacă erau cu adevărat în siguranță, dar rămânea lângă Helena ca ea să-și poată lipi fața de pieptul lui, cu degetele prinse în cămașă, dormind neliniștit.

După zborul din noaptea aceea au ajuns la o altă cabană. Călătoria i-a sleit pe amândoi. Abia dac-au vorbit, au dormit doar îmbrățișați până aproape de seară. Când Helena s-a trezit, Kaine stătea lângă ea pe pat. Ochii lui aveau din nou o sclipire firavă. Arăta aproape ca un tablou.

Helena îi vedea în ochi firea posesivă, suficient ca să-și dea seama că lipsise complet din încercările lui de a o lăsa să plece. El s-a aplecat deasupra ei și a sărutat-o. Ea i-a pus brațele pe după gât, vrând să-l aibă mai aproape, sub piele, sub coaste, în inimă. Să-l țină atât de aproape, încât nimic să nu-i mai despartă, iar groaza de a-l pierde să ia odată sfârșit. Timpul se termina mereu prea repede pentru ei doi. Ani la rând supraviețuiseră din momente furate, iar acum ea simțea în sfârșit cât de înfometată o lăsaseră.

Abia pe urmă, în timp ce stătea întinsă lângă el, trasând absentă cu degetele cicatricile diagramei, Helena și-a dat seama că n-o mai doare spatele.

Că ar fi trebuit s-o doară după apropierea dintre ei, dar că n-o durea. Și-a mișcat brațul din cot, atingându-și umerii. Kaine s-a ridicat în șezut.

— Ce-ai făcut? M-ai tămăduit? s-a întors ea ca o furtună spre el. Ți-am spus, te-am avertizat să nu folosești vivimanția!

Kaine nu părea să aibă vreo remușcare.

— Sunt bine. Am fost atent și tu știi că multe tămăduiri nu folosesc deloc vitalitate. Ești deja prea rănită ca să călătorești atât, numai urmele arsurilor de pe spate îți lipseau.

Helena a întins mâna spre el, tremurând din degete când i-a lipit palma pe piept, îngrozită de ce ar fi putut afla – că el deja se risipește sub ochii ei. Dacă se trezea și-l găsea mort alături și ar fi rămas să-și dea seama singură de ce? L-a examinat iar și iar. A înghițit de câteva ori în sec până să poată vorbi.

— Nu trebuia să faci asta, a spus ea cu voce tremurândă. Nu merita. O mulțime de oameni se vindecă de arsuri fără vivimanție. Eram *bine*. Chiar eram.

Kaine i-a luat fața în mâini.

— Helena, uite-te la tine! Te-ai făcut bucăți de nenumărate ori din cauza mea și nu pari să înțelegi că asta mă omoară. A trăi nu are valoare pentru mine dacă tu ești cea care plătește prețul. Lasă-mă să repar ce pot!

Ea a închis ochii. Și-a ascuns fața în pieptul lui și i-a ascultat bătăile inimii, străduindu-se să creadă că era bine.

— Trebuie să încetăm să ne rănim reciproc pentru celălalt, a spus ea în sfârșit. Amândoi. N-o să rezistăm dacă ăsta e singurul mod în care știm să iubim.

Când s-a lăsat noaptea, au zburat mai departe. Din întuneric, înaintea lor s-a ridicat ceva vast și ușor argintiu. Helenei i s-a tăiat respirația. Oceanul.

Au cotit, îndepărtându-se de fluviu, în timp ce oceanul strălucea în dreapta lor. În ciuda întunericului, Kaine părea să știe unde se îndreaptă. Au trecut peste câteva lacuri mici și luminile unui sat și, mai departe, prin întuneric, până au zărit o lumină mică pâlpâind prin obloane. Amaris a coborât drept spre ea. Obloanele s-au zguduit violent când a bătut din aripi. Helena s-a dat jos, cu picioarele amorțite.

O ușă s-a deschis brusc, lăsând să se reverse o lumină caldă. Helena a mijit ochii. În prag, scăldată în lumină, stătea Lila.

CAPITOLUL 76

Iulius 1789

Lila a scos un suspin și s-a poticnit în timp ce cobora treptele. Avea o proteză rudimentară și o cârjă, dar asta n-a împiedicat-o s-o ia pe Helena în brațe și s-o strângă tare.

— Hel!... Hel! Ești cu adevărat vie.

Și-a pus mâinile pe ea, atingându-i fața și umerii, de parcă nu-i venea să creadă că e aievea. Helena a privit-o lung cu aceeași neîncredere. Deși știuse că Lila e în viață, se obișnuise atât de mult cu gândul că toți ceilalți muriseră, încât nu putea să proceseze totul nici măcar acum, când se uita la ea. Lila arăta cu totul altfel. Părul blond și-l vopsise șaten și pe chip i se citea o oboseală profundă. Cicatricea aspră îi cobora încă pe obraz și, când a îmbrățișat-o pe Helena, avea lacrimi în ochi.

— Lila...

Helena a simțit că-i stă inima. Nu fusese pregătită pentru cât de visceral avea să-i aducă aminte regăsirea aceasta de toți cei pierduți.

— N-am crezut să mai văd vreodată pe cineva, a spus Lila. Uită-te la tine! Cât ești de slabă!

A coborât privirea pe trupul Helenei, oprindu-se la burtă și înlemnind. Helena a simțit o gheară în piept.

— Știi, nu-i așa? Kaine mi-a spus că a ținut legătura cu tine.

Lila a dat încet din cap.

În spatele lor, Kaine a coborât de pe Amaris. Lila a ridicat dintr-odată capul, de parcă abia atunci îl observase.

— Ce cauți aici?

S-a năpustit spre el fără niciun avertisment. Helena a fost nevoită să se arunce între ei, împingând-o înapoi.

— Am evadat împreună. Lila, nu-l răni, nu mai e Nemuritor!

O lumină sălbatică s-a aprins în ochii albaștri ai Lilei.

— Serios?

— N-o să ai mai mult noroc să mă omori acum decât ai avut în trecut, Bayard, i-a spus Kaine. Dacă-ți mai pierzi vreun mădular, n-o să-l mai poți proteja prea bine pe micul tău principe.

Lila a mârâit ca o pisică sălbatică, gata să-i sfâșie ochii.

— Încetați amândoi! a zis Helena, furioasă că reușiseră să strice reuniunea în mai puțin de un minut.

Lila și-a înăbușit pornirea de a-l ataca pe Kaine și s-a mulțumit să-l fixeze cu o privire furioasă.

— N-ar trebui să mă surprindă că n-aveai de gând să mori cu adevărat ca s-o salvezi.

— Taci, Lila! i-a spus Helena cu glas ascuțit. Eu l-am adus aici. Dacă vrei să te enervezi că încă e în viață, atunci trebuie să te enervezi pe mine.

Lila s-a uitat la ea și neîncrederea i s-a transformat într-o resemnare amară. A făcut un pas înapoi.

— Bine. O să-mi țin gura. Ascunde-ți monstrul, Ferron! Nu vreau să-l văd aproape de Pol.

— Intră! i-a spus Kaine Helenei. Nu-ți face griji! Știam deja că eu și Bayard n-o să ne revedem fericiți.

S-a întors spre Amaris și a dus-o spre grajd.

Helena i-a privit cum intră, apoi s-a întors spre Lila, simțindu-se dintr-odată sleită. Crezuse că bucuria revederii avea să-i ajungă măcar pentru o seară, dar deja se risipise. Nu se așteptase să fie simplu; îi înconjura un ocean de pierderi. Nu-și putea imagina ce simte Lila față de Kaine după atât timp. Și totuși nu se așteptase să fie nevoită să justifice așa de repede ceva atât de personal ca relația dintre ea și Kaine.

— Lila, dacă-l rănești, n-o să te iert niciodată, i-a spus Helena.

Lila doar a clătinat din cap.

— Ai putea găsi pe cineva mult mai bun.

— Ba nu. El e ceea ce-mi trebuie și el a fost cel care te-a salvat.

A văzut obiecțiile răsărind pe buzele Lilei.

— Intră! a zis însă Lila, ferindu-și privirea.

Abia când au ajuns la lumină, Helena și-a dat seama că Lila are și acum cătușe. Nu la fel de puternice ca dispozitivul de suprimare pe care-l purtase ea, dar suficiente ca să-i slăbească rezonanța.

— Nu ți le-a scos niciodată? a întrebat-o.

Lila s-a uitat în jos, încruntându-se.

— Mi le-a scos o vreme, până când aproape că i-am smuls talismanul. Când m-am trezit... Lila și-a scuturat încheietura. Le am de mult.

Helena s-a uitat în jur. Casa era mică și se simțea că e locuită. Într-un colț îndepărtat se aflau o bucătărie, o masă și un pat, ascunse aproape complet de o perdea. Părea absolut banală pentru Lila, la ani distanță de Institut și de Solis Splendor, de armurile strălucitoare ale paladinilor. Helena a rămas fără cuvinte.

— În tot timpul ăsta ai stat aici? a întrebat-o ea în cele din urmă.

Lila a clătinat din cap.

— Nu. Când Ferron a crezut c-o să te găsească repede, eram peste fluviu, în Novis. Abia mai târziu ne-a adus aici, a zis ea și i-a zâmbit slab. Pol doarme. Vrei să-l vezi?

Helena a urmat-o cu pas șovăitor și amândouă au tras ușor perdeaua, dând la iveală un băiețel cu păr blond-auriu, obraji rotunzi, gene lungi și negre și membre durdulii, întinse ca o stea-de-mare peste pat. Lila și-a privit fiul cu o adorație posomorâtă.

— O să fie foarte bucuros să aibă companie, a zis ea încet. Nu mergem prea des în sat. Suntem doar noi doi, de cele mai multe ori.

— N-ai încercat niciodată să fugi?

Lila a înghițit în sec.

— Din primul loc n-am putut. Întâi am fost însărcinată, apoi cu copil mic. Și fără proteză. Când am ajuns aici... mi-am dat seama că n-am unde să merg. Ferron spunea că, și dacă reușeam să ajung undeva, de pildă la curtea din Novis, și lumea m-ar fi crezut cine sunt, aș fi fost o paladină care s-a făcut de rușine cu un copil nelegitim. Iar dac-ar fi decis să-l considere pe Pol principe, n-ar fi lăsat pe una ca mine să aibă grijă de el sau să-l protejeze. Ar fi fost periculos să caut familia mamei. De fiecare dată când mă gândeam să plec, mă temeam că tu ai fi apărut imediat după și nu ne-am fi intersectat. Lila a tras perdeaua ca să nu cadă lumina peste Pol, apoi s-a întors. Ferron a plătit pe cineva din sat ca să se asigure că nu murim de foame, fiindcă eu nu mă pricep prea bine la muncile gospodărești. Avem găini și câteva rațe îngrozitoare. Am început să tricotez, cum făcea mama, deși Pol crește așa de repede, încât abia apuc să termin ceva și deja îi rămâne mic.

— Știi că nu rămânem aici, a spus Helena. O să plecăm cu vaporul.

Chipul Lilei s-a încordat, însă a dat din cap.

— Da. Ferron mi-a pomenit de plan. Deși a spus el o mulțime de lucruri. Am învățat să nu mă aștept la prea mult, a oftat Lila. Chiar vine cu noi? Ai de gândi să... faci casă cu el?

Helena și-a încordat umerii.

— Da. Mereu am plănuit să fugim *împreună*. Te-am adăugat și pe tine pentru că Luc m-a rugat să am grijă ca tu și Pol să fiți în siguranță.

Lila a căscat ochii.

— L-ai văzut pe Luc înainte să...?

Helenei i s-a pus un pietroi în stomac când și-a dat seama de minciuna pe care avea s-o spună. Oare putea face asta? S-o mintă pe Lila pentru totdeauna? A dat să vorbească, dar Lila părea disperată după orice amintire a lui Luc din ultimele lui clipe. Helena a înghițit în sec.

— Îmi făceam griji pentru el în ziua aia, așa că am plecat din Sediu. Am... ne-am împăcat chiar înainte ca unitatea lui să se întoarcă. Cred că știa cumva că ceva nu merge bine... m-a rugat să-i promit c-o să am grijă de tine. A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

Lila a scos un geamăt sugrumat.

— Știi cum a fost capturat? Cum l-au prins?

Helena a strâns din buze și a scuturat din cap. Pentru omenire, pentru istorie, Lucien Holdfast murise pe treptele Turnului Alchimiei. Lila trebuia să creadă și ea asta.

Ușa s-a deschis și a intrat Kaine. Toate emoțiile de pe chipul Lilei s-au risipit și aerul din cameră s-a răcit. Kaine n-a băgat-o în seamă, uitându-se doar la Helena. S-a încruntat.

— I-ai dat ceva să mănânce? i-a aruncat el o privire Lilei.

— Nu... Lila s-a uitat la Helena. Ți-e foame?

— E însărcinată și am avut numai rațiile de drum, așa că n-a mâncat mai nimic în ultimele zile, a zis el, aruncându-i Lilei o privire tăioasă.

— Puteai să spui.

Lila s-a dus la un dulap și a început să scotocească prin el, aducând o cană cu lapte, niște pâine, brânză și struguri și punându-le pe masă. Helena a ciugulit din mâncare doar pentru că el o privea, însă stomacul încă o deranja și nu știa dacă e din cauza oboselii de pe drum sau a unei neliniști generale, amplificată de revedere și de conștiința faptului că niciodată n-avea să le fie prea ușor.

— Înainte să plecăm, a spus ea, trebuie să-i scoatem cătușele Lilei. Și... putem face rost de materiale ca să-i construiesc o proteză?

Lila s-a luminat la față, dar Kaine a strâns din dinți și a oftat.

— Nu e nevoie, a zis el.

A băgat mâna în buzunar și a scos o cheiță de sârmă, aruncându-i-o Lilei. Fără alte explicații, a ieșit din nou. Când s-a întors, ținea în brațe o ladă de metal, acoperită de pământ de parcă fusese dezgropată. Lacătul s-a desfăcut ușor și înăuntru se afla proteza Lilei, învelită în pânză, dar într-o stare un pic mai rea din cauza uzurii.

— A fost aici tot timpul? l-a întrebat Lila după o clipă de tăcere uluită.

— Am adus-o înainte să sosești tu, a zis Kaine. Dar n-aveam încredere că n-o să te dai în spectacol. Aveam de gând să-i spun Helenei unde s-o găsească. Era printre resturile bombardamentului. Absența e în trei zile, a adăugat el, în timp ce Helena făcea retușuri la proteză, se asigura că toate

componentele funcționează și i-o potrivea din nou Lilei. Rutele comerciale s-au deschis acum două săptămâni. Oceanul e liniștit acum. Navele vor fi pline și asta va fi în avantajul nostru.

— Unde mergem, mai exact? a întrebat Lila în vreme ce Helena îi ajusta echilibrul protezei.

— Sunt sute de insule între Etras și continent, a spus Kaine. Am ales una dintre cele mai mici, lângă un centru comercial.

A DOUA ZI, HELENA L-A cunoscut pe Apollo Holdfast.

Pol era timid. Când mama lui le-a făcut cunoștință, și-a ascuns fața în gâtul Lilei și a privit-o pe Helena cu ochi jucăuși. Era un băiat solid, cu o constituție moștenită mai degrabă de la familia Bayard. Ea și-a dat seama doar privindu-l că o să fie foarte înalt.

— Pol, a spus Lila, vârându-și fața în părul lui blond încâlcit. Ea e nașa ta, Helena. Îți amintești că ți-am vorbit despre ea? Era una dintre cele mai bune prietene ale tatălui tău. Întotdeauna a avut grijă de noi, iar acum... Lila a înghițit în sec. Acum o să mă ajute să am grijă de tine. Nu-i așa că e frumos? A venit aici cu Ferron. S-ar putea să nu-l mai ții minte, dar l-ai cunoscut când erai mai mic.

Pol s-a uitat prin părul Lilei la Helena cu ochi jucăuși și pentru ea a fost ca și cum l-ar fi întâlnit din nou pe Luc – versiunea lui tânără, pe care o văzuse dispărând. I s-a pus un nod dureros în gât și s-a chinuit să vorbească.

— Bună, Pol! Mă bucur să te cunosc în sfârșit.

Pol a fornăit și și-a acoperit fața cu o mână.

— O să se obișnuiască repede cu tine, a spus Lila. N-am văzut ființă vie cu care să nu vrea să se împrietenească.

— Seamănă foarte mult cu Luc, atât a putut spune Helena.

Inima îi bătea tot mai tare și nu mai auzea ce spunea Lila, ceva despre dentiție. Kaine a intervenit repede.

— Cred că Helena are nevoie de odihnă.

Chipul Lilei a încremenit o secundă, dar apoi s-a uitat mai atent la ea și a dat din cap.

— Ai dreptate. Eu și Pol trebuie să hrănim găinile. Hai, pitic!

Helena i-a privit ieșind pe ușă; Lila se mișca din nou cu ușurință. Ea s-a uitat la Kaine și aproape i-a stat inima. Părul i se făcuse castaniu, aproape la fel de închis ca înainte. Îl făcea să pară mai aspru, datorită contrastului cu pielea și ochii palizi. Purta haine obișnuite, pantaloni maro și o cămașă din pânză aspră. Arăta complet străin. Nimeni, uitându-se la el, n-ar fi crezut vreodată că e fermier.

— Nu-ți place, a zis el, atingându-și părul.

Ea nu-și putea lua ochii.

— Nu sunt obișnuită, a zis și aproape i-a venit să râdă când a întins mâna să-l atingă, amintindu-și când începuse părul lui să-și piardă culoarea. O să-mi fie dor de argintiu.

— O să se mai șteargă. Ai să-l mai vezi uneori.

Kaine a spus asta, dar Helena nu-l vedea nici măcar pe el prea des. Ea stătea în casă; când ieșea, spațiul larg deschis și liniștea o tulburau. După atâta timp petrecut în veșnic pericol și în mișcare, banalitatea vieții din căsuță i se părea ireală. Kaine și Lila făceau probabil cu schimbul stând înăuntru cu ea. Când era Lila, el ieșea și revenea doar când Lila îl scotea pe Pol din casă. Helena a bănuit că e ocupat cu ultimele pregătiri, până când Lila a menționat că e în grajd. Că mereu stă în grajd.

Auzind-o, Helena a dat fuga imediat afară, oprindu-se doar o clipă înainte să intre în spațiul plin de umbre. Așa cum spusese Lila, Kaine stătea pe podeaua grajdului, iar Amaris zăcea întinsă cu capul uriaș în poala lui. El n-a ridicat privirea la intrarea ei; își trecea mâna prin blana lui Amaris, fecând-o în spatele urechilor.

— Ar trebui s-o omor, a spus el încet. Ar fi cel mai bine. N-o să înțeleagă dac-o abandonăm.

Helena a simțit că i se strânge pieptul când s-a apropiat.

— Ai spus că poate vâna singură, a zis ea.

Kaine a clătinat din cap.

— Dar transmutările făcute asupra ei o să se șteargă în timp. Până la urmă o s-o omoare, ca pe toate celelalte, presupunând că n-o vânează altcineva înainte. Iar dacă e văzută în zonă, ar putea să ne dea de gol, s-ar putea afla unde am plecat.

— Ai vreo veste?

— Niciuna care să fi ajuns până aici, în Sud.

Helena s-a uitat la Amaris.

— Nu mai crește, nu-i așa? Poate că n-o să mai aibă nevoie de așa mult ajutor. Poate se descurcă singură.

Kaine a rămas tăcut mult timp.

— Nu merită riscul.

Helena a simțit un nod în gât.

— Nu mi se pare corect să nu-i dăm o șansă. N-am fi ajuns aici fără ea.

— E doar un animal.

Ea n-a spus nimic, pentru că el nu-i spunea ei cuvintele acestea. Și-a dat seama că e un argument pe care și-l tot repeta în gând de zile întregi. Amaris a ridicat capul, a scos un geamăt jos și i-a lins fața. El a făcut o grimasă și i-a împins botul deoparte. A oftat, dând capul pe spate.

— Am ucis atâția oameni, a zis el în cele din urmă. Niciodată nu m-aș fi gândit c-o să mă poticnesc la un animal.

În dimineața plecării, s-a ridicat în tăcere și s-a dus în grajd, în timp ce Lila împacheta ultimele lucruri pe care voia să le ia cu ei. Helena a stat încordată, cu un ghem de greață în stomac. Kaine a ieșit după un minut. A stat și a privit atât de mult cerul, încât Helenei a început să-i bubuie inima în piept. Când s-a întors în sfârșit în casă, el s-a oprit în spatele ei.

— Într-o zi, a spus încet, punându-i o mână pe umăr, mila ta va avea urmări.

Helena i-a ținut mâna cu a ei.

— Avem destul sânge pe mâini ca să-l adăugăm și pe al ei.

Kaine a strâns-o ușor de umăr.

— Bayard, a spus el după un minut. E timpul să plecăm.

OCEANUL ERA SĂLBATIC ȘI ZBUCIUMAT chiar și în punctul cel mai de jos al refluxului. Portul era plin de oameni care soseau și plecau. La poșta locală îi așteptau pe toți patru documente de identitate false.

Helena uitase cât de diversă poate fi lumea. În Nord, moda și trăsăturile erau atât de constante, încât ea se obișnuise cu ele, dar un port pe perioada Absenței era o amestecătură de marinari și călători din toate țările lumii, care profitau de prilejul anual de a face călătoria între continente în câteva zile în loc de câteva luni.

Erau destui nordici pentru ca Lila și Kaine să nu facă figură aparte, în timp ce Helena se pierdea în mulțimea de etrasieni. Nu mai văzuse atâta păr creț, închis la culoare și atâtea nuanțe de ten măsliniu de când plecase din Etras. A fost uimită să audă etrasiana vorbită peste tot și să-și dea seama că de atâta timp nu se mai întâmplase asta, încât acum îi venea greu să urmărească dialogurile.

Au coborât pe stânci până la cheiul de îmbarcare și Helena i-a strâns mâna lui Kaine ca un clește în timp ce documentele lor erau verificate, iar biletele, ștampilate. Pe puntea vasului era aglomerație. Lila se temea foarte tare că Pol ar putea fi aruncat în mare, așa că au intrat în sala de pe punte, ca să se uite pe geam, în loc să stea la probă. Helenei îi bătea inima nebunește la gândul că vreunul dintre ei ar fi putut fi recunoscut. Că ar fi putut să audă o voce ridicată strigându-i pe nume.

Kaine stătea tensionat și vigilent. Ea simțea cum rezonanța lui îi urmărește bătăile inimii și cum degetul lui îi trasează în palmă cercuri lente, încercând s-o calmeze. În mijlocul zarvei, de la masa de alături s-a ridicat o voce nordică sonoră.

— Încerc să transport cât mai multă motorină înainte să înceapă noul război. Eliberatorii o să plătească bani buni pe ea când vor ajunge în Paladia.

Lila s-a întors brusc.

— Ce război?

Degetele lui Kaine au zvâcnit pe încheietura Helenei. Ocupată cu pregătirile de plecare și încercările de a menține pacea între Lila și Kaine, Helena se ferise să menționeze ce lăsaseră în urmă în Paladia.

Un nordic cu mustață mare și pometi s-a uitat spre Lila.

— Nu citiți ziarele? Înaltul Comisar din Paladia a murit în sfârșit. E de așteptat ca Novis și celelalte țări să intervină cât de curând. Numai despre asta s-a vorbit la știri în ultima vreme.

Chipul Lilei s-a golit de sânge.

— Aveți un ziar?

Bărbatul a scos un pliant din buzunarul hainei.

— Vedeți? O să intre multe utilaje să se ocupe de cadavre și de tot ce-au mai ticluit necromanții ăia. O să aibă nevoie de motorină. Dacă ajung până în Khem și înapoi înainte de Absență, o să fac o avere, dar chiar și dac-o iau pe uscat, tot o să merite dacă sunt printre primii. Trebuia să vedeți cât costa opiul acum câțiva ani. Mustața i s-a ridicat. Când e vorba de făcut bani, nimic nu se compară cu războiul.

Toată lumea era prea neatentă ca să răspundă, adunată în jurul ziarului. Nu era un ziar obișnuit cu articole lungi, ci un fel de buletin de știri, genul popular printre întreprinzători.

În partea de sus, primul comunicat scria cu litere îngroșate ÎNALTUL COMISAR MORT, iar mai jos, un text mai mic declara: „Lumea respiră ușurată la vestea că magnatul oțelului și moștenitorul breslei fierului, Kaine Ferron, cunoscut întregii lumi ca Înaltul Comisar, a fost ucis în cel mai recent atac al Rezistenței, slăbind regimul Nemuritorilor."

Helena l-a strâns mai tare de mână pe Kaine.

Următorul comunicat proclama: STEAGURILE FLĂCĂRII ETERNE SE RIDICĂ DIN NOU: ÎN TIMP CE ȚĂRILE SE UNESC CONTRA PALADIEI, UNII LE ÎNALȚĂ ÎN AMINTIREA CELOR PIERDUȚI.

Lila a vorbit în sfârșit.

— Știați că se întâmplă așa ceva?

Kaine n-a spus nimic.

Helena a răspuns încet, atingând încheietura acum descătușată a Lilei.

— Știam că se formează o alianță, dar nu știam cât de repede o să acționeze sau dacă o să creadă că e mort.

Lila s-a lăsat pe spate, strângându-l pe Pol în brațe, dar privea pe fereastră, spre continent, în timp ce sirenele navei anunțau plecarea. A continuat să dea din cap.

— Habar n-am avut.

HELENA A AVUT RĂU DE mare aproape toată călătoria, iar sarcina a înrăutățit simptomele, care altfel ar fi fost ușoare. Îi era încă greață când au ajuns pe una dintre insulele comerciale mari. Kaine a propus să închirieze o cameră la un han și să continue călătoria a doua zi, dar Helena știa că el vrea să lase cât mai puține indicii cu putință. Cu cât se opreau în mai puține locuri și cu cât vorbeau cu mai puțini oameni, cu atât ar fi fost mai greu de urmărit. Au luat un autobuz care traversa insula. Totul era foarte diferit de Nord. Orașul se întindea în loc să urce pe verticală ca Paladia. Construcțiile din piatră erau cu totul altceva decât arhitectura alchimiștilor. Au mers cu o căruță pe un drum care traversa albia mării spre destinația lor.

Drumul era practic un terasament uriaș, pavat uniform ca să îngăduie traversarea spre insulă când refluxul era maxim, vreme de aproape o lună vara. În timpul Absenței, când apele se retrăgeau complet, fundul mării rămânea expus, mult dedesubt. Unii rătăceau pe acolo, adunând comorile lăsate de maree.

Pe vremuri, Helena mergea și ea cu tatăl ei, căutând scoici și mici comori, studiind peștii prinși în bălțile rămase. Vânătoarea aceasta de comori era populară în timpul Absenței. Nenumărate orașe fuseseră distruse de năvala apei în timpul Marii Catastrofe și, chiar și după milenii, valurile aduceau rămășițe din ele.

Helena s-a uitat la cum reacționau Lila și Kaine. El era impasibil, scrutând orizontul, însă Lila părea mai speriată decât o văzuse vreodată Helena. Abia după câteva clipe și-a amintit că oceanul e considerat înspăimântător în Nord. Chiar și țărmul mării era socotit periculos, ca și cum pentru oameni ar fi fost un act de curaj sinucigaș să-și continue viața acolo. Celor din interiorul continentului ideea de a trăi alături de mare le era pur și simplu complet străină.

— Nu-ți face griji! i-a spus Lilei. O să-l învăț pe Pol să aibă grijă la mare. Dar o să-i placă. O să vă placă amândurora.

Lila a dat speriată din cap.

Reședința unde au ajuns se afla sus pe o stâncă. Era o casă mare din piatră, cu două etaje, un grajd și câteva anexe. Insula, a menționat Kaine în treacăt, era proprietate privată, iar casa aparținuse proprietarului anterior, motiv pentru care era mult mai mare decât cele din satul prin care trecuseră. Era în mare parte mobilată. O femeie din sat fusese plătită s-o întrețină și să despacheteze tot ce sosise mai devreme. Podeaua din piatră era caldă, tavanul avea grinzi

expuse, iar lumina soarelui pătrundea prin toate ferestrele deschise, aducând mirosul puternic al oceanului.

Kaine a intrat primul în casă, străbătând repede toate încăperile. Helena îi simțea vigilența, rezonanța care adia prin aer. Și-a mușcat limba, vrând să-i amintească să fie atent, dar paranoia lui era adânc înrădăcinată: dacă ea protesta, el s-ar fi apucat din nou s-o mintă.

— Trebuie să mă asigur că totul e în ordine aici, a zis el, lăsându-le pe Helena și Lila în casă.

— Asta e cu siguranță mai mare, a spus Lila, ținându-l pe Pol adormit în brațe și uitându-se în jur. Hai să căutăm dormitoarele? Băiatul ăsta mi-a rupt mâinile.

Au urcat la etaj, aruncând priviri prin mai multe camere în căutarea paturilor.

Primul dormitor pe care l-au găsit era foarte mare, dar arăta mai mult ca o bibliotecă cu un pat în ea. Lila l-a privit și a strâmbat din nas.

— Cred că ăsta e al tău. Ar trebui să te odihnești; ești încă verde la față. Eu și Pol o să găsim altceva. Crezi că Ferron o să mă lase să țin o sabie, dacă promit să n-o folosesc împotriva lui?

Lila a plecat și Helena a pășit în cameră. Nu era prea mare; tavanele erau albe, cu grinzi lăsate la vedere, făcând spațiul mai puțin copleșitor decât încăperile întunecate din Spirefell. Ferestrele din partea opusă, unde se afla și patul, dădeau spre mare. A pășit încet pe lângă perete, plimbându-și degetele peste rafturi și observând diversele titluri și colecții: cărți de alchimie, dar și de literatură, de istorie și jurnale de călătorie. Erau un birou, scaune și o canapea, un covor moale sub picioare. A zăbovit la birou și a găsit hârtie și peniță, plăci de gravat și condeie metalice, toate aranjate în sertare ca și cum o așteptau. Erau destule lucruri ca s-o țină ocupată o viață întreagă.

Asta era de fapt camera: o viață pe care Kaine încercase să i-o contureze. Helena și-ar fi dorit să aprecieze eforturile lui, dar totul părea greșit. Prea perfect. Ca și cum ar fi fost o capcană menită s-o atragă, să-i ofere un fals sentiment de siguranță.

Kaine era acum extrem de vulnerabil. Lila nu era nici pe departe în formă de luptă și, chiar și dacă ar fi fost, prioritatea ei avea să fie întotdeauna siguranța lui Pol. Dacă Helena și-ar fi dat voie să creadă că sunt în siguranță, dac-ar fi lăsat garda jos măcar o clipă, ceva cu siguranță ar fi mers prost. Viața ei era o perpetuă numărătoare inversă către dezastre pe care nu le anticipa niciodată. S-a ghemuit în colț, între pat și perete, strângându-și pieptul cu mâna dreaptă, încercând să-și potolească inima.

„Liniștește-te!" A închis strâns ochii. „Respiră!"

Unde era Kaine? Dacă nu mai stăteau la Spirefell, el n-avea cum să știe că ea are nevoie de el... A deschis brusc ochii și și-a apucat mâna stângă, găsind inelul pe inelarul paralizat. Strângându-l tare, a trimis o scânteie rapidă de căldură prin argint, cu ajutorul rezonanței. Un moment mai târziu, inelul i-a

răspuns printr-o undă de căldură. Helena a rămas unde era, cu ochii închiși, cu mâna pe inimă, până a auzit ușa deschizându-se.

— Helena?

— Aici.

Vocea ei era subțire, șovăielnică. Kaine a venit imediat lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

Helena a înghițit de mai multe ori înainte să poată vorbi.

— Credeam că o să mă bucur c-am ajuns aici, dar... dacă ne prind? Dacă ne găsesc pentru că ne-am oprit?

Kaine i-a mângâiat obrazul cu degetul mare, încruntându-se.

— Vrei să fugim întruna?

Stomacul ei amenința să se întoarcă pe dos la gândul drumurilor cu vaporul, al altor locuri noi, al fugii nesfârșite, mereu uitându-se peste umăr.

— Nu, dar de ce totul pare fals? De parcă nici nu e adevărat. Doar e ceea ce ne-am dorit.

El a luat-o în brațe, strângându-i capul sub bărbia lui.

— Nu cred că o viață obișnuită o să ni se poată părea cândva adevărată.

Ea s-a simțit cuprinsă de o disperare extenuată dându-și seama că el are dreptate.

— Cred că am perceput mereu fuga ca pe o destinație. Nu m-am gândit niciodată la ce-o să mai rămână din mine când ajung aici.

A rămas nemișcată, paralizată de gândul acesta.

— Îți place casa? a întrebat-o Kaine într-un sfârșit.

Ea s-a uitat prin cameră, încercând să se adune.

— Îmi place. Cum ai reușit?

— Mai mult prin corespondență. Vorbeai despre mare, așa c-am început să caut înainte să se termine războiul. Credeam c-o să-ți fie mai ușor dac-ai fi mers într-un loc care să-ți placă.

— Doar eu? În casa asta mare?

A spus-o nonșalant, dar ideea o îngrozea.

— Deja știam c-o s-o pleci cu Lila pe atunci. Am fost aici pentru scurt timp vara trecută. Una dintre ultimele mele călătorii, a spus el încet. Înainte de asta am tot trimis lucruri pe măsură ce-mi aminteam de ceva care credeam că ți-ar plăcea.

Ea s-a uitat din nou în jur. Făcuse toate astea când el nici măcar nu știa dacă ea mai e în viață.

— Dormi acum! O să-ți placă mai mult după ce te odihnești.

Kaine a tras obloanele și ea s-a prăbușit în pat. Așternuturile erau moi și aerisite de briza dinspre ocean și a fost ca și cum s-ar fi întors acasă. El s-a așezat alături, degetele li s-au împletit și degetul lui mare i-a alunecat pe articulații. Era o întrerupere ciudată de fiecare dată când el ajungea la ultimele două degete, iar ea nu-i mai simțea mișcările. Helena era semiadormită când

el i-a pus mâna jos. L-a privit printre gene cum se plimbă încet prin cameră, cum îngenunchează și-și plimbă degetele pe podea, cum verifică apoi pereții, privind atent în colțurile camerei. A luat-o spre ușă cu pași extrem de ușori, fără să scoată un sunet.

— Kaine!

El s-a oprit dintr-odată și s-a întors.

— Suntem în siguranță?

Degetele lui au zvâcnit și el le-a strâns pumn.

— Da... Sunt câteva lucruri pe care aș vrut să le mai ajustez... dar am fost atenți. Mă îndoiesc că cineva ar fi putut veni suficient de repede după noi ca să mai prindă refluxul. Nu-ți face griji!

— Tu îți faci?

El a părut nedumerit de întrebare. Helena a întins mâna.

— Acum trebuie să ne odihnim, a spus ea. Amândoi. Nu te-am adus aici ca să stai la pândă în continuare.

Ochii lui au înconjurat scurt camera și dintr-odată a părut copilăros și nesigur. Helena l-a studiat cu tristețe, dându-și seama de diferența dintre ei: el n-avea niciun vis despre ce-ar putea face sau ce-ar putea fi după război. Nici măcar nu luase vreodată în calcul posibilitatea. Nu știa decât să lupte. A deschis gura să spună ceva, dar nu i-a ieșit niciun sunet.

— Vino să stai cu mine! a zis ea. Și tu trebuie să te odihnești.

El a încuviințat, ca și cum ar fi înțeles, teoretic, dar a rămas în picioare lângă ușă. Helena a venit la el, luându-l de mână. A descoperit un număr surprinzător de arme neobișnuite ascunse în hainele lui simple și sub ele purta armură, pe care ea nici măcar nu-și dăduse seama că și-o luase.

— Ai mai luat ceva? l-a tachinat după ce-l așezase pe marginea patului și-i găsise un mic cuțit de obsidian ascuns în pantof.

El a evitat întrebarea.

S-au întins față în față, dar ochii lui continuau să alunece către armele pe care ea i le luase. Helena i-a atins bărbia cu degetul arătător, îndreptându-i atenția spre ea.

— Ce visai să faci, înainte de război? l-a întrebat ea.

— Eram moștenitorul breslei fierului... asta e tot ce mi s-a îngăduit să fiu, a spus el. Singurul lucru pe care l-am făcut pentru mine a fost să rămân la Institut după ce-mi luasem atestatul. Tatei nu i se părea necesar, dar mama voise să studieze mai mult când a fost ea însăși elevă. Familia ei nu și-a permis. Eu aveam rezultatele necesare ca să mă calific, așa că ea l-a convins pe tata să mă lase. Dar, când m-am întors, apăruse Crowther, vrând să știe de ce cineva din clasa mea își dorește și altceva decât o educație practică. Tata s-a înfuriat. Mă îndoiesc că m-aș fi întors anul următor dacă el n-ar fi fost arestat.

— Înseamnă că va trebui să-ți găsim ceva, a zis ea și și-a sprijinit capul de umărul lui.

El și-a strecurat mâna în părul ei, ținând-o aproape.

— Chiar suntem în siguranță?

— Suntem.

Helena a inspirat adânc și a închis ochii.

— Bine. Sunt groaznic de obosită.

Când ea s-a trezit, Kaine dormea. Nici măcar n-a reacționat când ea s-a mișcat. Era ca și cum toată oboseala acumulată de-a lungul anilor ieșise la suprafață și-l înghițise. A dormit zile întregi. Nici măcar n-a tresărit când Helena i-a pus o mână pe piept, atingându-l cu rezonanța ei. Sufletul lui părea în sfârșit să înceapă să i se integreze în corp.

În prima săptămână, Helena a dormit lângă el. Nu crezuse că e atât de obosită încât să doarmă zile la rând, dar era ca și cum o tensiune necruțătoare se relaxase în sfârșit și se odihnea pentru prima oară cu adevărat. Se trezeau să mănânce și Kaine ieșea de obicei afară, iar ea îl privea cum merge pe faleză, cutreieră pe insulă și rătăcește prin casă, apoi el se întorcea și se prăbușea din nou într-un somn ca de plumb. Însă dormea doar dacă ea rămânea aproape. Când ea s-a sculat să cerceteze rafturile, uitându-se ce cărți sunt pe ele, Kaine s-a ridicat imediat.

— Gata, pot să mă scol, a spus.

— Nu. Eu sunt încă obosită, a mințit ea. Vreau doar să citesc puțin.

Și-a adus câteva cărți și și-a înlănțuit degetele cu ale lui în timp ce citea și el a adormit din nou în câteva minute. Când l-a atins cu rezonanța ei, nu l-a mai simțit parcă gata să se destrame.

Dormea de aproape două săptămâni, când ușa s-a deschis și Lila a aruncat un ochi în cameră.

— Pol trage un pui de somn. Pot să vin puțin?

Helena a închis cartea și a încuviințat. De când sosiseră, se văzuseră doar în treacăt. Lila s-a apropiat și l-a privit o clipă lung pe Kaine, apoi s-a răsucit și s-a așezat pe marginea patului, cu spatele la el.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar n-am apucat până acum. Oamenii din sat spun că mareea o să acopere în curând drumul peste mare.

Helena a încuviințat. Lila a inspirat adânc.

— Știi, când Kaine mi-a povestit despre voi doi, nu l-am crezut. Spunea că Luc și toți ceilalți sunt morți. Mi-a adus ziare ca să-mi dovedească și mi-a spus că sunt încă în viață numai datorită ție. L-am crezut în cele mai multe privințe, dar nu în ce spunea despre tine. Lila privea țintă în podea. Nu-mi venea să cred că se putuse întâmpla așa ceva – că tu ai fi putut face vreodată asta –, dar apoi m-am gândit la cât de retrasă deveniseși, chiar când lucrurile începeau să se îndrepte. Țin minte că vorbeam despre asta cu Luc și Soren și niciunul dintre noi nu putea înțelege de ce. Când Ferron mi-a spus când a început totul, mi-am dat seama că fusese cam pe atunci. Dar am fost sigură că-l păcăliseși să creadă că-ți pasă de el. Mi s-a părut jalnic că putuse să te creadă.

Degetele Helenei, înlănțuite cu ale lui Kaine, au tresărit spasmodic.

— La început venea aproape în fiecare săptămână să vadă ce fac. Dacă l-ai fi văzut cum te căuta... era ca și cum ai fi privit pe cineva literalmente murind de foame. Cred că o vreme a înnebunit. A început să mă amenințe, spunând că totul e vina mea. Că, dacă n-aș fi fost eu, ai fi fost în siguranță. Apoi a început să-mi spună că, după ce te găsește, va fi de data asta datoria mea să am grijă de tine. Până la urmă, a încetat să mai spună ceva despre ce s-ar întâmpla când o să te găsească. Lila a strâns din buze. Apoi am aflat că fuseseși găsită, dar el mi-a spus că uitaseși totul despre el, despre mine și Pol, că o să încerce să te scoată de acolo înainte de Absență, dar trebuia să fie chiar înainte, pentru că altfel ai fi fost vânată dacă evadai. Pe urmă am început să aud zvonuri despre programul de repopulare. Nu credeam că ai să faci parte din așa ceva...

— N-a avut de ales, a spus Helena. Dacă n-ar fi fost el, ar fi fost altcineva. Pentru mine era ori programul, ori moartea.

Lila a inspirat tremurător.

— Mă bucur că ești în viață, a spus ea într-un final. Dar tot îl urăsc și urăsc că ești legată fără scăpare de el. Pentru că aveai dreptate și nu te-a ascultat nimeni; ai rămas cu noi, chiar dacă ai știut tot timpul. Nu meritai să ți se întâmple așa ceva. N-ar trebui să-ți petreci restul vieții ca prizonieră a tuturor promisiunilor pe care oamenii te-au silit să le faci.

Helena s-a încordat și Lila a observat și a strâns din buze.

— Nu mă refer doar la Ferron. Mă refer și la mine și la Pol. Luc te-a pus să promiți și știu c-ai fi rămas cu noi toată viața, fără să te plângi vreodată, dar nu e nevoie. Ai făcut deja mai mult decât ar fi putut să ți se ceară vreodată. Meriți să alegi și pentru tine. Nu-ți mai petrece viața legată de promisiuni vechi! Pentru nimeni. Nici pentru Luc, nici pentru mine... nici pentru Ferron. Lila a închis ochii și a oftat. Trebuia... trebuia s-o spun măcar o dată, înainte să rămânem toți blocați pe insula asta.

S-a ridicat și a părăsit camera la fel de încet cum intrase.

Helena a stat în tăcere o clipă, apoi a coborât privirea.

— Poți să nu te mai prefaci că dormi.

Ochii argintii ai lui Kaine s-au întredeschis, privind-o cu o expresie închisă, precaută. Helena a ridicat din sprâncene.

— Chiar crezi că m-am străduit atât să te salvez doar în virtutea unei promisiuni vechi?

El n-a zis nimic, dar ea știa că asta crede. A clătinat din cap, simțind cum i se pune un nod în gât.

— Nu e drept. Ai spus că n-ai întâlnit pe nimeni care să-și țină mai jalnic promisiunile. Nu se poate să fie și una, și alta.

— Helena... a spus el cu blândețe.

Ea nu l-a lăsat să continue.

— Am spus amândoi „întotdeauna", nu-i așa? a întrebat, cu glas încordat. Întotdeauna. Bun, dacă nu mai vrei promisiunea întreagă, am să ți-o dau pe bucăți. I-a strâns mâna mai tare. În fiecare zi. Am să te aleg în fiecare zi. Așa

ai să știi că e în continuare ceea ce-mi doresc. A privit afară, la oceanul care creștea încet. Sunt sigură că vom avea zile bune și zile mai puțin bune. S-au întâmplat prea multe ca să putem lăsa totul în urmă, dar, dacă tu mă alegi pe mine, iar eu te aleg pe tine, cred că suntem destul de puternici ca să reușim.

CHIAR ÎNAINTE CA MAREELE SĂ izoleze insula de restul Etrasului sosise un teanc de ziare vechi din Nord.

Era un articol întreg despre moartea Înaltului Comisar. Spirefell arsese până în temelii. Nu mai rămăsese decât un schelet de fier contorsionat. Din ruine fuseseră recuperate nenumărate trupuri carbonizate. Kaine Ferron, soția lui, Aurelia, și Atreus Ferron fuseseră declarați morți. Ucigașa fusese identificată drept Ivy Purnell; își luase viața în apropiere, folosind una dintre armele de obsidian create de Flacăra Eternă. Purnell făcea parte dintre Nemuritori, dar familia ei avusese legături cu Flacăra Eternă înainte de război. Se credea că ea e responsabilă de toate asasinatele din ultimul an.

Erau articole și despre Frontul de Eliberare, o confederație de armate care se organizau împotriva Paladiei. Părea să mai fie doar o chestiune de timp până aveau să atace, dar, la vremea când Etras intrase din nou în izolare, declarația de război nu fusese încă făcută.

Pe insulă, timpul părea să se deformeze. Era foarte mult. În afară de schimbările mareelor, totul a devenit nebulos și fără grabă. Alchimia. Paladia. Războiul. Toate abia dacă existau în Etras.

Helena a început din nou să culeagă plante și bucătăria s-a umplut la scurt timp de ierburi atârnate pe sfori. Făcea decocturi și infuzii în ulei, extracte și distilate. Erau mai multe leacuri decât ar fi putut folosi vreodată patru oameni, așa că Lila, mai sociabilă decât ea și Kaine, le ducea în sat. Lui Kaine nu-i plăcea ideea. Nu voia ca Helena să devină responsabilă de un sat de străini, dar a cedat, fiindcă pe ea munca o ajuta să nu se lase mistuită de neliniște.

Nordicii din înalta societate care fugeau în Sud ca să scape de scandal erau, se părea, destul de mulți. Foștii proprietari ai casei fuseseră o familie de mici nobili din Novis, iar sosirea unor noi străini din Nord a iscat, așa cum era de așteptat, curiozitatea localnicilor.

Kaine, Helena și Lila discutau adesea despre riscuri și despre cum să-și satisfacă nevoia de a rămâne retrași fără să pară că se ascund. Câteva zvonuri scăpate de pe insulă ar fi fost de ajuns ca să fie descoperiți. Dar după ce Helena, etrasiană ea însăși, s-a dovedit folositoare, satul a devenit protector și rezervat cu privire la ciudații lor vecini.

Lui Kaine i-a fost cel mai greu să se adapteze. Era mereu paranoic, pregătit de ce e mai rău. Când nu era cu Helena, bătea proprietatea în lung și-n

lat și se ducea în sat să afle veștile venite de pe insulele mari, mereu cu ochii după nou-veniți.

Într-o seară târzie, Helena stătea aplecată asupra unui proiect de orteză pentru mâna ei stângă. Scopul era ca cele două degete paralizate să poată fi mișcate cu ajutorul unui mic dispozitiv transmutator legat de celelalte.

S-a pornit un vânt jos, șuierător, care a zgâlțâit obloanele. La început ea n-a dat importanță, până când l-a observat pe Kaine că înțepenise cumva nefiresc. A ridicat privirea chiar în momentul când o prin casă a trecut o altă rafală șuierătoare. A căscat ochii și amândoi au zbughit-o spre ușa din față. Afară, alergând dintr-o parte într-alta, cu aripile întinse și botul în pământ, era Amaris. Când Kaine a ieșit pe ușă, himera a ridicat capul, s-a lăsat imediat jos și s-a târât spre el, bătând din aripi și din coadă, scâncind și schelălăind fără oprire. El i-a luat capul uriaș în brațe.

— Nebuno! Cum ai ajuns până aici?

Abia a reușit să vorbească, fiindcă Amaris îl tot lingea pe față, stârnind nori de praf cu aripile.

— Probabil n-a putut să te părăsească, a spus Helena.

Amaris a fost instalată în grajd, din care avea voie să iasă doar noaptea. Era cea mai bună soluție pe care au putut-o găsi având în vedere dimensiunile și trăsăturile ei neobișnuite. Pe ea nu părea s-o deranjeze. Seara o zbughea afară și alegra puțin în cercuri, apoi Kaine o lua în zbor pe deasupra mării. Helena era bucuroasă că el își găsise în sfârșit ceva de făcut. Până la reapariția lui Amaris plutise în derivă. Citea și-i ținea companie Helenei, dar nu părea să știe să-și dorească ceva. Își petrecuse întreaga viață cu un lanț la gât.

Pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, firea lui posesivă a început să se manifeste din nou în toată amploarea ei. În timpul zilei o privea pe Helena cum lucrează cu o intensitate pe care ea o simțea până în măduva oaselor. Când erau singuri, ea se oprea din orice făcea și-l lăsa s-o acapareze. La fiecare mângâiere, buzele lui îi șopteau „perfectă", „frumoasa mea", „a mea".

— A ta, pentru totdeauna, îi promitea ea.

A devenit tot mai clar că Helena e centrul universului lui Kaine, iar acum, când ea era în siguranță, atenția lui obsesivă, nestăvilită rămăsese fără obiect. Tot ce nu era Helena părea lipsit de importanță. Ea a crezut mai întâi că e o etapă, dar, odată cu venirea toamnei, cu sosirea și apoi trecerea Apogeului, a început să suspecteze că el n-are nicio intenție să devină interesat de altceva. Lila, Pol, proiectele de alchimie, toate erau doar ca s-o mulțumească.

Chiar și copilul. Sarcina Helenei devenea tot mai mult o parte de netăgăduit a relației lor, dar grija lui rămânea limitată la Helena. Starea inimii ei. Riscul ca Tributul să reapară. Când nu-i amintea că „fiica lor" are nevoie ca Helena să respire și că trebuie să se protejeze de dragul ei, interesul i se risipea.

Într-o noapte, în timp ce stăteau în pat și ea încerca să-i arate cum să simtă piciorușele care o loveau constant, Helena și-a dat seama că atenția lui se

abătuse spre încheieturile ei, spre orificiile adânci care le străbăteau încă, lăsate de cătușe. Știa că el își face griji ca ruptura nervului ulnar să nu fi fost decât începutul și ca lucrurile să nu se deterioreze mai mult. O urmărea constant când lucra și abia dac-o lăsa să ridice sau să care ceva care i-ar fi putut forța încheieturile.

— Kaine, a spus ea încet.

Atenția lui s-a întors brusc asupra ei.

— Kaine, trebuie să-ți pese de ea.

El a privit-o parcă fără viață.

Helenei i s-a uscat gura.

— Nu poți fi ca tatăl tău.

Reacția de pe chipul lui era de nepătruns, dar ea s-a ridicat și i-a prins mâna.

— Trebuie să-ți pese. Trebuie să *alegi* să-ți pese. Așa cum ești tu, dacă nu alegi asta, n-o să-ți pese... și ea o să știe. La fel cum ai știut tu. Nu poți să-i faci asta. Trebuie să fie un om de care alegi să-ți pese. Helena a înghițit un nod, privind în jos. Nu știm cât o să mai pot... după tot ce s-a întâmplat. Trebuie să-mi promiți că, dacă eu n-o să mai fiu, ai s-o iubești pentru mine... – vocea Helenei s-a frânt – ... așa cum aș iubi-o *eu*. *Atât* de importantă trebuie să fie pentru tine. Promiți?

Kaine se albise la față, dar a dat din cap.

— Bine.

— Promite-mi!

— Îți promit.

HELENA A FOST PUSĂ LA pat în ultima lună de sarcină, când inima a început să-i obosească până și la lucruri simple precum urcatul scărilor. Aproape a leșinat și, înainte să-i treacă amețeala, Kaine a pus-o în pat și n-a mai lăsat-o să se ridice. Zburase pe Amaris spre insulele mai mari și găsise câteva lucrări medicale despre sarcină, pe care le citise din scoarță în scoarță, proclamându-se obstetrician. Nu voia să audă ca Helena să facă ceva, iar când ea încerca să protesteze, îi cita pasaje din cărți.

Câteva femei din sat veneau la ei și o ajutau pe Lila cu gătitul și curățenia. Fără altceva de făcut, Helena s-a apucat să scrie, umplând un jurnal cu tot ce-i trecea prin minte. Voia să scrie totul, felul în care vedea ea tot ce se întâmplase. Ce fusese ea însăși, ce alegeri făcuse și de ce. Răspunsuri la toate întrebările pe care își dorise vreodată să i le fi pus propriei mame.

Solstițiul de iarnă a trecut, la fel și termenul sarcinii și Helena credea că va rămâne mereu însărcinată și că n-o să se mai ridice niciodată din pat, când,

în sfârșit, s-a declanșat travaliul. A avansat încet, preț de mai bine de o zi, fără să facă prea mari progrese, în timp ce Kaine devenea tot mai neliniștit. Cumva, Lila avea cel mai mult sânge-rece.

— Suntem toți vivimanți. Nu pot să credem că nu putem aduce pe lume un copil, a spus ea, îngenunchind lângă picioarele Helenei în timp ce Helena se rezema de Kaine, care-și ținea mâna pe inima ei, asigurându-se că bate constant chiar și când contracțiile se intensificau și slăbeau una după alta.

— M-am săturat, a spus până la urmă Helena, simțind că nu se mai termină, cu fruntea udă și șuvițele de păr lipite de față.

— Știu.

Kaine i-a netezit părul.

— Mă doare.

— Așa e

— Sunt obosită. Împing de ore întregi.

— Știu.

— Încetează să tot fii de acord cu mine!

După asta Kaine a tăcut și n-a scos o vorbă când ea aproape i-a strivit mâna strângând-o în timpul unei contracții, când trupul ei s-a încordat ca un arc.

— Hai, ești aproape gata! a spus Lila. I-a ieșit capul. Mai împinge o dată și-i ies și umerii! S-a uitat la Kaine. Vrei s-o scoți tu?

El a dat din cap că nu.

Helena simțea cum inima ar fi vrut să i-o ia razna. Mai era foarte puțin. Încă o sforțare și gata.

— Așa, da! Hai! Au ieșit și umerii, hai, respiră, uite-o că vine!...

S-a auzit un vaiet bolborosit și Lila a ridicat o mogâldeață udă care se zvârcolea și i-a pus-o Helenei în brațe. Helena a scos un geamăt de uimire când fețișoara încrețită a fetiței s-a lipit de a ei. Capul îi era acoperit de bucle ude, închise la culoare. A uitat de toată oboseala. Mâinile i-au tremurat strângând-o la piept. Căpșorul s-a ridicat încet, uitându-se la ea, și din gura micuță a izbucnit un țipăt furios de protest. Lila spunea ceva, dar Helena nu putea decât să se uite cum gâgâlicea încruntă din sprâncenele subțiri ca o pană, căscând pentru o clipă ochii. Erau de un argintiu strălucitor, ca o furtună de fulgere. Helena a scos un suspin și a strâns-o mai tare.

— Kaine... are ochii tăi.

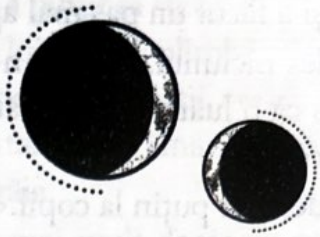

CAPITOLUL 77

Ianua 1790

Stătea în pat, numărând degețelele de la mâinile și picioarele fetiței, studiindu-i unghiuțele minuscule și profilul turtit. Lila îi masase cu grijă vernixul în piele și o înfășase cu îndemânare, apoi i-o dăduse înapoi Helenei. Părul castaniu încâlcit al copilei începea să se usuce și să se ridice în mici smocuri pe capul moale.

— Se pare că mi-a moștenit părul, a spus Helena, ridicând privirea și zâmbind.

Kaine se ținea cât putea de departe, aproape să iasă pe ușă. Helena l-a privit nedumerită. N-o lăsase singură aproape deloc în ultimele săptămâni, dar acum avea un aer hăituit.

— Kaine... vino s-o vezi!

El a înghițit în sec.

— Helena...

— E fetița ta!

Kaine a strâns din dinți.

— Da. Știu. Îmi amintesc cum s-a întâmplat.

Zâmbetul s-a șters de pe fața Helenei. A privit în jos și tăcerea din cameră s-a lăsat atât de grea, încât a simțit c-o strivește. Unele răni nu se vindecau niciodată și uneori i se părea că ea și Kaine aveau un număr aproape fatal din soiul ăsta.

— Cred c-ar trebui să plec.

— Vino-ncoace! i-a spus Helena, fără să-i dea timp să-i ia tăcerea ei ca pe o consimțire.

Vocea îi era aspră și fermă. Kaine a răsuflat adânc, cu o privire plină de disperare, de parcă Helena i-ar fi scos inima din piept, dar nu s-a mișcat.

— Kaine... vino încoace! a spus ea cu tărie.

El a înghițit în sec și a făcut un pas mai aproape.

— N-am avut de ales niciunul. Nici tu n-ai avut. Dar acum s-a terminat. Când am fugit, am zis că o luăm de la capăt. Asta facem acum. Ea n-o să cunoască lumea aceea niciodată.

Kaine se uita oriunde, mai puțin la copil.

— N-o să te rănească și nici tu n-ai s-o rănești.

— Helena... Vocea lui era încordată. Eu n-ar trebui să am viața asta. Paladia se îneacă în sângele pe care l-am vărsat. Crezi că asta nu include și copii? Singurul lucru la care m-am priceput vreodată a fost să omor. Chiar vrei pe cineva ca mine lângă fiica ta?

Helena a înlemnit privindu-l țintă, apoi, în cele din urmă, a coborât ochii.

— N-ai avut de ales, a zis ea. Și n-ai făcut doar asta. M-ai salvat pe mine. I-ai salvat pe Lila și pe Pol. Noi... am făcut ce am fost siliți să facem, ca să supraviețuim. Dar acum putem fi mai buni. Și vom fi pentru ea.

El și-a desprins într-un sfârșit privirea de peretele din spatele ei. Ochii argintii ai fetiței s-au ridicat spre ei, iscoditori. Părul i se uscase, formând o coroană de bucle castanii. Avea fețișoara ușor turtită din naștere și mânuțele îi scăpaseră din scutece și le dusese la obraji. Își sugea cu înverșunare articulațiile mâinii drepte. Era cea mai frumoasă ființă pe care Helena o văzuse vreodată.

— Uită-te la ea! E a noastră! E toată a noastră! N-ai să-i faci nimic rău.

Kaine a rămas nemișcat uitându-se lung la copilă. Nu mai respira și degetele i-au zvâcnit tremurătoare când, în cele din urmă, s-au întins spre ea. Abia i-a atins palma, de parcă se temea că atingerea lui ar putea s-o otrăvească sau s-o frângă. Mânuța ei i s-a închis imediat peste deget și i le-a strâns.

Helena s-a uitat la el și a recunoscut privirea care-i umplea treptat ochii în timp ce se uita la mogâldeața care se agăța cu atâta tenacitate de el: o adorație posesivă.

Potrivit Lilei, Enid Rose Ferron a fost cel mai bun copil născut vreodată. Cu cât creștea, cu atât semăna mai mult cu Helena, cu excepția ochilor, care, ca nuanță și formă, erau identici cu ai lui Kaine și ai bunicii după care fusese numită. Dormea liniștită și plângea rar. Stătea ore întregi adormită în brațele tatălui ei prea indulgent și cu capul sprijinit pe pieptul lui, în timp ce el o privea pe Helena cum lucrează în bucătărie sau în micuțul laborator amenajat într-o anexă.

Avea o curiozitate solemnă, ca de bufniță: întorcea capul în toate direcțiile ca să-i observe pe cei din jur. Helena o purta într-o eșarfă, lipită de piept, ca să-și poată înfășura brațele strâns și protector în jurul trupului ei firav când umbrele se alungeau. După ce a putut să stea singură în fund, își petrecea jumătate din zi cocoțată pe umerii lui Kaine, plimbându-se cu el în timp ce tatăl ei bătea în lung și-n lat perimetrul proprietății, verifica toate clădirile și trecea pe la Amaris, care vibra de încântare, dar rămânea complet nemișcată când Enid o trăgea de urechi sau o mângâia.

Kaine vorbea cu Enid mai mult decât cu oricine altcineva, chiar și cu Helena. Îi ținea monologuri despre orice: copaci, mare, maree și luni, tehnici de alchimie și teorii despre diagrame, vremea care urma să vină, iar Enid îl asculta cu atenție și se neliniștea dacă el se pierdea în gânduri sau rămânea tăcut prea mult timp.

În vara următoare, Absența Lumithiei a adus vești din Nord: avea loc un asediu, orașul era înfometat ca să fie supus, căci cererile de capitulare fuseseră ignorate. Toți au fost ușurați când Absența s-a încheiat și nu i-a mai chinuit întrebarea dacă ar fi putut sau ar fi trebuit să facă ceva.

Enid ar fi fost un copil perfect dacă n-ar fi existat influența nefastă a lui Apollo Holdfast. De îndată ce a început să meargă, liniștea idilică a insulei s-a spulberat pentru totdeauna. Cei doi copii au început să alerge prin casă, țipând și râzând, fără să observe cum părinții lor tresar și se încordează la fiecare zgomot brusc. Enid a învățat de la Pol să se cațăre pe dealuri și în copaci, făcându-și hainele praf când cobora pe stâncile falezei. Făcea plăcinte și supe din noroi și prepara poțiuni „tămăduitoare" în borcane furate din bucătărie. A învățat să lupte corp la corp și să se bată cu săbiile de jucărie pe care Lila le meșterise ca să-l învețe pe Pol noțiunile de bază ale luptei. El voia să se facă războinic și Enid voia și ea la fel. Amândoi o priveau pe Lila cu admirație pentru că era o luptătoare cu un picior de metal, pe care-l considerau mult mai interesant decât propriile lor picioare.

Pol dovedise de mic un talent excepțional pentru piromanție. Apoi Enid, care nu voia să se lase mai prejos, i-a tămăduit buza după ce el și-o spărsese izbindu-se de o ușă. Helena s-a îngrozit de manifestarea timpurie a puterii, dar Lila a liniștit-o și i-a spus că și la ea se întâmplase la o vârstă la fel de fragedă.

Când au sosit veștile că Paladia capitulase în sfârșit, Enid știa deja să citească. Aliații pătrunseseră în oraș, îi prinseseră și-i lichidaseră rapid pe necroservi, atât de slabi și de înfometați, încât abia dacă se mai putuseră opune. Circulau povești despre ce se descoperise acolo: cetățeni atât de sleiți, încât fuseseră confundați cu necroservii când se năpustiseră asupra soldaților eliberatori, cerșind de mâncare.

Campania părea să fi fost un succes remarcabil din toate punctele de vedere, cu puține pierderi în rândul armatelor aliate. Frontul de Eliberare era lăudat fără încetare pentru că pusese capăt tiraniei Nemuritorilor.

Dar Helenei i s-a făcut rău citind; a fost copleșită de un sentiment de trădare. Lucrurile ar fi putut sta cu totul altfel dacă comunitatea internațională ar fi ales să se implice mai devreme, măcar cât de puțin. Dacă Hevgoss și Novis n-ar fi fost atât de preocupate de care din ele avea să controleze Paladia după. Toți așteptaseră până când situația devenise insuportabilă pentru ei și atacaseră doar după ce victoria le era asigurată; și totuși, cumva, acum erau eroi. În ziare, toate poveștile de groază despre situația din oraș, descrisă în detalii sinistre, avea numai menirea să arate de ce fuseseră paladienii salvați, nu reprezentau o mustrare pentru ceea ce fuseseră lăsați să îndure.

Morrough nu se afla printre morți sau prizonieri. Reușise să rămână în viață în cavernele de sub Institut, iar după câteva încercări eșuate de a pătrunde cu trupele în tuneluri, Frontul de Eliberare îl lăsase acolo, sperând că va muri singur.

Odată „eliberarea" reușită, atenția aliaților se îndreptase spre problema urgentă a refacerii economice a Paladiei, cu dezbateri aprinse despre cum ar trebui să arate țara în viitor: dacă ar trebui să mai existe separat sau să devină un teritoriu administrat împreună de Hevgoss și Novis. Urmau să înceapă și procese. Comunitatea internațională nega c-ar fi știut ceva despre munca forțată din Avanpost sau despre faptul că, în ultimii ani, tot lumithiul industrial fusese extras de necroservi. Nu putea totuși nega existența programului de repopulare, în schimb insista că, din câte se știe, participarea fusese voluntară.

Stroud dispăruse în timpul asediului sau al capturării orașului.

Când femeile începuseră să fie eliberate din Turn, apăruseră și poveștile despre program: abuzurile și torturile permise de Stroud, copiii născuți și supuși experimentelor pentru studierea rezonanței timpurii și a dezvoltării ei. Dar fuseseră considerate prea îngrozitoare ca să fie publicate. Atenția se îndreptase în primul rând spre munca silită din Avanpost și din mine și spre malnutriția din rândul populației civile care supraviețuise. Se exercitaseră presiuni ca chestiunea programului de repopulare să fie tratat discret. Femeile erau îndemnate să-și vadă de viață, ca să nu fie retraumatizate în instanță; mamele necăsătorite isterice nu puteau fi considerate martore credibile. Faptul că avuseseră loc asemenea atrocități era o pată asupra identității Nordului, așa că totul fusese prezentat drept o idee bolnavă și diabolică produsă de regimul Nemuritorilor, de parcă selecția artificială n-ar fi fost o tradiție adânc înrădăcinată în cultura breslelor. Aveau să fie înființate mănăstiri pentru mame și un orfelinat unde copiii născuți în Turn puteau crește și deveni membri productivi ai societății. Și astfel totul putea fi uitat.

Kaine a fost singurul care n-a părut surprins de desfășurarea evenimentelor. Helena a fost atât de afectată, încât s-a simțit rău zile la rând, iar Lila a început să dispară tot mai mult, lăsându-l pe Pol pe perioade lungi în grija Helenei și a lui Enid.

Într-o seară, după ce copiii adormiseră, Lila a intrat în bucătărie, unde Helena lucra la un proiect de chimiatrie care, spera ea, i-ar putea stabiliza inima.

—Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus Lila. Era foarte palidă; fusese tăcută și retrasă de când trecuse Absența. S-a așezat și a privit focul mult timp. Trebuie să mă întorc.

Helena știa că avea să vină ziua aceasta, dar stomacul i s-a strâns la auzul cuvintelor ei. Lila nu era făcută pentru o viață liniștită. N-avea să fie niciodată fericită pe o insulă. Rămăsese de dragul lui Pol și al Helenei. Dar, din clipa în care citiseră comunicatul de pe vapor, Helena înțelesese că, dacă n-ar fi fost mamă, Lila ar fi sărit probabil pe chei ca să se alăture Frontului de Eliberare.

—Mă tot gândesc de ceva timp. Nu pot să-i las să facă așa ceva. Șterg totul. Pe toți. O să îngroape tot ce s-a întâmplat. Nu le pasă; vor doar ca fabricile să meargă din nou. E ca și cum aș vedea niște păsări de pradă care se reped după ce ani întregi au stat și ne-au privit murind.

Helena a oftat.

—Ce rost are să te întorci, Lila?

—Trebuie să-l omor pe Morrough, a spus Lila. Am să intru acolo și am să-l omor. Și apoi o să am grijă ca nimeni să nu uite vreodată de Rezistență. A înghițit de mai multe ori în sec și cicatricea i-a schimonosit fața. Așa că vreau să te rog să ai grijă de Pol pentru mine. Și trebuie să învăț să lupt folosindu-mi vivimanția și să adun tot obsidianul care a mai rămas. Și, Helena, vreau să mă înveți să fac o bombă.

—Într-un an, Morrough s-ar putea să moară singur.

—Știu. N-am să aștept atât. Am să plec în timpul Absenței de iarnă.

—E o călătorie foarte periculoasă, a spus aspru Helena.

—Trebuie să plec! a ridicat tonul Lila. Mi-au ucis familia, l-au ucis pe Luc, i-au ucis pe toți! Nu pot să-i spun lui Pol cât de curajos și de minunat a fost tatăl lui și să știu că cel care l-a omorât încă trăiește. Nimănui nu-i pasă de cum a luptat Luc și a suferit încercând să ne salveze, pentru că n-a învins. O să-l uite cu totul dacă nu mă întorc.

—S-ar putea să mori. Nu-l lăsa pe Pol orfan!

Lila privea focul. Expresia ei era atât de intensă și de plină de dor, încât ai fi zis că e în stare să-și întindă mâinile în flăcări, dacă asta i-ar fi permis să-l atingă pe Luc încă o dată.

—Am jurat că mai degrabă mor decât să-l las pe Luc să pățească ceva, dar el a murit și eu sunt încă în viață. Am încercat să trăiesc cu asta, pentru Pol, dar nu pot. Nu mai pot.

HELENA A ADUNAT FĂRĂ TRAGERE de inimă tot ce studiase cândva despre cum se fabrică bombele. Tehnica folosită ca să arunce în aer laboratorul din Portul de Vest avea cel mai mare potențial, mai ales dacă găseau sursele de oxigen care alimentau subteranul. De-a lungul anilor se

tot gândise la tehnica de fabricație. Atunci lucrase în grabă și improvizase din materialele disponibile. Cu timp și resurse, bomba ar fi putut fi mult mai eficientă.

Între timp, Kaine o antrena pe Lila în vivimanția de luptă. N-a fost o surpriză pentru nimeni că Lila se antrenase în secret. Obiectiv vorbind, era o luptătoare mai bună decât Kaine, însă el nu respecta nicio regulă. Trecea constant de la vivimanție la alchimie de luptă și la mijloace neortodoxe, astfel încât, imediat ce Lila dobândea un avantaj, lupta se schimba. Era brutal cu ea, foarte exigent și nerăbdător, cu totul altfel decât se comporta cu Helena. Lilei nu-i arăta nicio milă. A silit-o să-și elimine orice slăbiciune.

Helena nu-și dăduse seama cât timp și cât efort cheltuise Kaine planificând asasinarea lui Morrough. Punând la punct strategia necesară. De parc-ar fi trăit toți anii pe insulă doar așteptând ca Lila să-i ceară s-o ajute. Poate așa și fusese. Sau poate s-ar fi dus să încerce el însuși să-l omoare, dac-ar fi fost capabil din punct de vedere fizic, dar nu mai era. Nu-și mai revenise niciodată complet după ce fusese torturat de Morrough ultima dată. Tremura mai rău decât Helena când era stresat.

— Ar trebui să obții un patent, a spus Lila când Helena i-a înmânat în sfârșit concepția bombei. Chiar dacă lumea crede c-ai murit, ar trebui să primești recunoaștere pentru munca ta. Luc spunea mereu că tu ai să ne depășești pe toți.

Helena a scuturat din cap.

— Nu vreau să-și pună nimeni prea multe întrebări despre mine sau să caute urme. Nu merită riscul. Spune doar că ai luat proiectul când ai fugit și că nu știi cine l-a conceput.

Pol a ajuns treptat să-și dea seama că mama lui pleacă. Împlinise cinci ani deja, iar el și Enid aveau zile de naștere apropiate. Lila i-a făcut un cadou mai devreme, ducându-se cu el pe una dintre insulele mai mari. S-au întors cu un cățel ciobănesc alb și cu picioare lungi, Cobalt, numit după calul tatălui său.

— O să-ți țină companie și o să te păzească până mă întorc, i-a spus ea. Nu-și mai vopsise părul, ca să fie din nou blondă. Și-l împletise și-l prinsese în jurul capului, pentru că așa voia s-o țină minte Pol. N-o să pot trimite scrisori, dar o să trimit mesaje din când în când, bine? De fiecare dată când ai să vezi Lumithia, înseamnă că mă gândesc la tine, iar când o să vezi soarele strălucind, acela e tatăl tău care te veghează pentru mine. Ochii Lilei străluceau de lacrimi. O să ai grijă de Enid, da? E cea mai bună prietenă a ta. Trebuie să rămâneți uniți, pentru că asta fac prietenii cei mai buni.

Marele Necromant, Morrough, cunoscut odinioară drept primul alchimist din Nord, Cetus, a murit într-o zi de primăvară.

Potrivit ziarelor, în fortăreața subterană pătrunsese o trupă de elită a armatelor din Novis și Hevgoss, însoțită de paladinul Lila Bayard, ultimul membru supraviețuitor al Ordinului Flăcării Eterne. În atacul inițial fusese folosită o bombă misterioasă de piromanție. Explozia provocase prăbușirea celebrului Turn al Alchimiei și dărâmăturile erau îndepărtate și scotocite cu mare grijă, când trupa fusese asaltată de necroservi. Muriseră mulți soldați. Lila Bayard aproape că-și pierduse viața. Generalul care conducea atacul ordonase retragerea tuturor, dar Lila refuzase. Continuase de una singură.

Ziarele de pe întreg continentul publicau o fotografie cu Lila Bayard ieșind din dărâmăturile Turnului Alchimiei, fără coif, cu fața murdară și armura pătată de sânge. Cicatricea brutală de pe față îi ieșea în evidență, accentuându-i expresia triumfătoare și rece în timp ce trăgea după ea rămășițele trupului mutat și putrezit al lui Morrough.

Eroismul Lilei Bayard nu putea fi negat. Făcuse ceea ce o duzină de țări eșuaseră. Prezența unui membru viu al Flăcării Eterne, care făcuse imposibilul, a însemnat că națiunilor aliate le-a fost mai dificil să trateze Paladia ca pe o națiune eșuată, care avea nevoie de control extern. Lila a primit tot felul de roluri ceremoniale, dar le-a refuzat. Nu se întorsese ca să conducă. Voia ca cei pierduți să fie ținuți minte și ca tragedia războiului să fie privită în față, nu îngropată, ca să nu se mai repete.

În absența ei, Pol și Enid au devenit atât de atașați unul de celălalt, încât Helena și Kaine au început să-i privească cu îngrijorare.

— O să fie prea mult pentru ea, a spus într-o zi Helena, uitându-se după ei cum aleargă de la o baltă lăsată de maree la alta. Ne seamănă foarte mult. Nu știu dacă e mai bine sau mai rău să începem s-o pregătim pentru ce va urma.

Kaine a dat din cap în timp ce copiii se jucau cu un crab uriaș, care apoi s-a luat după ei, alergând pieziș pe plajă. Enid și Pol s-au împiedicat amândoi, scoțând țipete de râs în timp ce încercau să se tragă unul pe altul din calea cleștilor care-i fugăreau, iar Cobalt lătra cu disperare.

Primiseră vestea că Lila conduce lucrările de renovare pentru redeschiderea Institutului de Alchimie. Aveau să existe un nou Turn, o nouă școală, dar alchimiștii nordici n-aveau să mai depindă de numărul mic de locuri de la Institut. Generații de cunoștințe și de practică a alchimiei fuseseră distruse; continentul avea nevoie urgentă de mai mulți alchimiști, oricât de mulți puteau fi instruiți. Certificarea n-avea să mai fie exclusiv apanajul Institutului, ci urma să fie gestionată de organisme externe și acordată oricui trecea testele și examenele de rezonanță necesare. Institutul urma să revină la scopul său inițial: noi cuceriri și progrese în alchimie.

După dezbateri aprinse, vivimanția fusese adăugată la Institut ca domeniu de studiu alchimic. Lila insistase pentru asta. Tămăduitoarele fuseseră vitale pentru Flacăra Eternă în timpul războiului. Potențialul rezonanței fusese demonizat și irosit din cauza paranoiei superstițioase; nu trebuia să fie o abilitate rezervată exclusiv celor dispuși să abuzeze de ea. Tratamentele discriminatorii ale Paladiei față de vivimanți contribuiseră la ușurința cu care-i recrutaseră Nemuritorii. Paladia trebuia să evolueze.

A trecut un an și jumătate, dar până la urmă Lila s-a întors, însă nu venise să rămână. Voia să-l ia pe Pol acasă. Helena a încercat s-o facă să se răzgândească, dar Lila nu s-a clintit. Fiul lui Luc trebuia să meargă în Paladia și să vadă ce construise familia lui. Singura consolare pentru Helena era că Pol n-avea să fie niciodată principe, pentru că principi n-aveau să mai existe. Lumea îl văzuse pe Lucien Holdfast târându-se la picioarele lui Morrough și implorând nemurirea înainte de execuție. Cu toate raționamentele că poate fusese constrâns, că i se promisese clemență pentru restul Flăcării Eterne, mitologia din jurul neamului Holdfast și ideea unei genealogii de sorginte divină fuseseră irevocabil sfărâmate.

Pol urma să meargă în Paladia ca un Holdfast și el și mama lui aveau să reconstruiască ceea ce fusese cel mai drag familiei lui: Institutul de Alchimie.

— Întoarce-te și tu cu mine, Helena! i-a zis Lila în timp ce Kaine ducea copiii la plimbare pe faleză. Poți conduce Catedra de vivimanție; gândește-te ce contribuție ai putea avea! Ai întemeia un întreg domeniu nou de studiu din alchimie. Ai fi perfectă pentru așa ceva.

— Și cum aș face asta? a întrebat Helena. Își dădea seama că Lila începuse să coboare cu picioarele pe pământ, să conștientizeze toate jocurile politice și presiunile care erau prețul alegerilor ei. S-o las pe Enid aici? Sau s-o iau cu mine, încercând între timp să-i apăr reputația lui Kaine?

Lila și-a ferit ochii și a privit spre mare.

— Lui Kaine n-ai să-i poți spăla obrazul. Asta n-o să se întâmple niciodată. Știu că tu îl vezi ca pe un erou tragic, care n-a avut de ales, însă a făcut lucruri îngrozitoare. Oamenii vorbesc despre Morrough, fac glume pe seama lui, dar știi despre cine nu glumește nimeni? Despre Înaltul Comisar. Li se face rău numai când aud de el. Semnătura și sigiliul lui sunt peste tot. A fost implicat în toate. N-a existat nimic în regimul acela de care Kaine să nu fi știut.

Helena a simțit iar gheara aceea în piept.

— Da, așa e când ești spion și destabilizezi un regim. Trebuie să știi totul. Cum te-ai fi așteptat s-o facă?

Umerii Lilei s-au lăsat dintr-odată. Helena o înțelegea de ce nu vrea să rămână singura supraviețuitoare, eroina singuratică. În Paladia era încă înconjurată de prădători, care o pândeau, așteptând orice greșeală a ei, orice prilej s-o sfâșie, la fel cum făcuseră pe când era paladin. Pol avea să cadă acum în

mâinile lor, dar chiar și așa, Lila nu-și putea abandona familia, țara sau moștenirea. Nu era în firea ei să renunțe la o luptă.

— N-am de gând să-l părăsesc, a zis Helena după o pauză. N-aș fi supraviețuit în niciun fel războiului fără Kaine. I-am fost loială lui Luc și știu că vrei ca Paladia să-l țină minte, dar țara aia l-a ucis tot atât de mult cât a făcut-o Morrough. Nu mă mai pot întoarce acolo.

Lila a încuviințat. A dat să se întoarcă, dar apoi s-a oprit.

— Știu c-am spus că nu mai zic nimic, dar trebuie să spun asta înainte să plec și să te las aici. A înghițit în sec și cicatricea i s-a accentuat pe față, așa cum se întâmpla când era supărată. Tu ești tot ce mi-a rămas, în afară de Pol. Știu că-l iubești pe Kaine și el te iubește, nu neg asta. Dar nu cred că-ți dai seama cât de inuman de rece e cu oricine altcineva în afară de tine și de E. Restul lumii ar putea să se facă scrum și lui nu i-ar păsa. Nici măcar n-ar observa. Asta-ți dorești cu adevărat?

— Știu foarte bine cum e, i-a răspuns Helena tăios. De asta suntem amândouă în viață.

Fața Lilei s-a aprins de frustrare; a dat să spună ceva.

— Când l-ai ucis pe Morrough, la ce te-ai gândit? a întrebat-o Helena.

Lila a închis gura brusc și și-a întors privirea, iar chipul i s-a tulburat de durere.

— La Luc. M-am gândit la tot ce i-a făcut lui Luc.

Helena s-a uitat în jos, la mâna stângă. Lichidul care ascundea inelul se evaporase cu trecerea timpului, dar acum orteza de pe mână îl acoperea aproape de tot.

— Dragostea nu e atât de frumoasă sau de curată cum le place oamenilor să creadă. Uneori e întunecată. Eu și Kaine mergem mână în mână. Eu l-am făcut să fie așa cum e. Știam ce înseamnă diagrama când l-am salvat. Dacă el e un monstru, atunci eu sunt creatoarea lui.

CÂND ȘI-A DAT SEAMA CĂ Lila avea să-l ia pe Pol, Enid la început n-a înțeles, apoi a izbucnit în plâns.

— Nu! Nu poți! E al meu! E cel mai bun prieten al meu! Nu poți să-l iei!

A refuzat să fie consolată de Kaine sau de Helena. S-a agățat de Pol și n-a vrut să-l lase. Pol era evident derutat, dar nu i-a dat drumul nici măcar o secundă.

— Poate să vină cu noi, a zis el, uitându-se serios la Helena. O să am grijă de ea.

Helenei i s-a pus un nod în gât.

— Nu se poate. Enid trebuie să rămână aici până crește, a spus, încercând s-o tragă de lângă el.

— Vreau să merg cu ei! suspina Enid în timp ce Helena îi desprindea degetele de pantalonii lui Pol. Vreau și eu să trăiesc în Paladia! De ce nu putem merge toți?

— Îmi pare rău, nu putem, i-a zis Helena, ținând-o strâns, pentru că Enid încerca să se arunce pe jos și să se târască spre Pol. Nu suntem în siguranță acolo. De asta locuim aici, îți minte? Pentru că inima mamei bate prea repede când facem prea multe drumuri. Mama nu poate merge în locuri care-i fac inima să bată repede.

— Dar Pol e cel mai bun prieten al meu! O să rămân singură fără el.

Kaine s-a răsucit și s-a dus în camera alăturată. Mâinile îi zvâcneau necontrolat.

Pol a lăsat mâna Lilei și s-a apropiat de Enid.

— E, trebuie să rămâi cu mama și tatăl tău, a spus el ezitant. Încă nu poți veni în Paladia.

— De ce nu? Tu poți.

— Da, i-a zis Pol încet, cu ochii lui albaștri mari și gânditori, apoi trăsăturile i s-au umbrit de durere. Dar trebuie să ai grijă de Cobalt. Câinii n-au ce căuta în oraș. Știi că nu vine când îl chemăm, așa că poate să-l lovească un camion.

Enid a ridicat capul.

— Serios? a spus ea cu voce tremurândă.

— Da, a zis Pol. Și bărcile sunt periculoase. Trebuie să ai grijă de el pentru mine. Să-l scoți la plimbare în fiecare zi.

Enid a dat cu înflăcărare din cap, înțelegând responsabilitatea gravă ce-i fusese dată, iar Pol i-a înmânat lesa.

Când Lila și Pol au plecat, Enid a stat așezată pe faleză, ținându-l pe Cobalt în brațe și plângând.

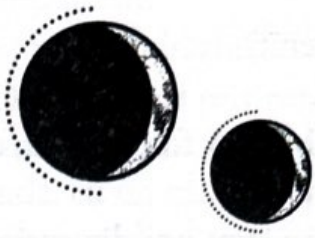

CAPITOLUL 78

Patru ani mai târziu

—Mamă!

Helena a ridicat privirea de la tinctura pe care o pregătea. La unele lucruri era mereu cerere în sat. Enid stătea pe un scaun în bucătărie, urmărind-o cum lucrează.

După plecarea lui Pol, își pierduse mult din voia bună. Kaine și Helena încercaseră să-i reaprindă scânteia, să găsească copii în sat cu care să se împrietenească, dar ea se ținuse mereu deoparte. Erau prea multe obstacole: nicio alchimie, niciun cuvânt despre numele lor adevărate, al lui Kaine și al Helenei, sau despre unde plecaseră Pol și Lila. Regulile și barierele o stresau pe Enid, care, drept urmare, se refugiase în casă, ieșind doar cu părinții sau, conștiincioasă, ca să-l plimbe zilnic pe Cobalt.

În nopțile întunecate, Kaine o lua călare pe Amaris. Uneori zburau împreună spre alte insule, dar, oriunde ar fi mers, Enid nu voia niciodată prieteni. Singura bucurie în viața ei erau cele două săptămâni de vară în care familia călătorea pe continentul nordic să-i vadă pe Lila și pe Pol în orașul-port.

—De ce ai găuri în încheieturi? a întrebat-o acum. Nimeni n-are găuri din astea.

Helenei i s-a pus o greutate în piept când s-a uitat în jos. De obicei avea grijă să le acopere, dar azi fusese distrată și-și suflecase mânecile ca să lucreze. Opt ani erau o perioadă lungă ca să ascunzi ceva de un copil curios.

—Nu, nu sunt mulți care le au, a spus ea încet. În timpul războiului, oamenii au crezut că pot câștiga dacă tabăra cealaltă nu mai are rezonanță, așa c-au încercat să găsească niște metode s-o elimine. Și... orificiile astea au fost una dintre ideile lor.

—Ți-au eliminat rezonanța?

Enid s-a aplecat mai aproape, privindu-le atent. Helena a strâns din buze și a dat din cap.

— Da.

— Dar acum ți-a revenit?

Helena a încuviințat.

— Mi-a redat-o tatăl tău. A fost demult, dar unele cicatrici nu dispar niciodată. Arată ciudat, nu-i așa?

Enid a întins mâna și a atins una din curiozitate.

— Ai fost prizonieră în război?

Helenei i s-a pus un nod în gât. Din câțiva pași, s-a dus la bufet, a băgat o tabletă în gură și a băut repede un pahar cu apă. Știa că aveau să apară asemenea discuții la un moment dat. Enid crescuse prea mult ca să se mai poată feri de ele, mai ales după cât era de disperată să plece în Paladia și să studieze alchimia ca Pol, care tocmai începuse primul an la Institut.

— Da, a zis ea într-un sfârșit. Am fost o vreme prizonieră și n-a fost prea plăcut, așa că am hotărât să fug și să te am pe tine în schimb. Asta e mult mai frumos.

Kaine a intrat în cameră și Helena s-a încordat.

— E, a spus ea, poți să te duci până în sat să iei niște brânză pentru cină? Am rămas fără.

Enid a sărit de pe scaun, cu părul creț în toate părțile, și a zbughit-o pe ușă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Kaine de îndată ce fata plecase.

— Tocmai mi-a văzut cicatricile de la cătușe, i-a zis Helena fără să-l privească.

— Ce i-ai spus?

Ea a tras aer în piept.

— Atât cât am crezut că e pregătită să afle. N-am mințit-o.

Kaine n-a făcut decât să arcuiască o sprânceană. Helena a strâns din dinți, s-a dus la etajeră și a luat un ziar.

— A venit o cutie azi, a zis ea. Le-am răsfoit și am găsit asta.

A ridicat ziarul. CRIMINALĂ DE RĂZBOI GĂSITĂ ÎNECATĂ ÎN HEVGOSS.

Ochii lui Kaine au scânteiat.

Ea a coborât privirea și a studiat titlul.

— Era Stroud. Au găsit-o într-un lac. Se pare c-a făcut un atac de cord când înota. Hevgoss a fost luat la întrebări; se pare că au acceptat-o și i-au oferit imunitate în schimbul cercetărilor ei. Ironic când te gândești la toate procesele pe care le-au condus și la care toți gardienii au fost găsiți vinovați. În schimb se pare că cea mai rea a fost grațiată pe ascuns.

A urmat o scurtă tăcere.

— Păcat că n-a omorât-o cineva, a zis Kaine într-un final.

— Ba a omorât-o, i-a răspuns Helena cu o voce aproape ca un șuier.

El a privit-o complet inexpresiv.

— Nu minți! a spus ea. Să nu îndrăznești să mă minți!

Kaine a oftat slab și, când a ridicat privirea, trăsăturile lui ascuțite ieșiseră din nou la iveală ca o lamă tăioasă. Masca pe care o purta pe insulă de câte ori îl vedea Enid – blândă, cu un zâmbet ușor strâmb, monologând cu voce liniștită – dispăruse și acum era din nou el însuși: rece și lucios ca un tăiș de oțel.

— De ce faci asta? l-a întrebat Helena, simțind un abis deschizându-se înăuntrul ei. N-am făcut destule? De ce să-ți asumi un asemenea risc? Te-ai gândit măcar ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi prins?...

— Am fost atent, a spus el fără să încerce să se apere. Chiar ai crezut c-aveam s-o las să trăiască?

Helena a încercat să înghită. Toată ziua încercase să-și regleze palpitațiile, dar era prea tulburată ca să-și poată stăpâni suferința.

— M-ai mințit. Te-ai dus când am fost la Lila, nu-i așa? Când ai zis că trebuie să rezolvi o problemă financiară, dar de fapt asta ai făcut. Acum, de fiecare dată când ai să pleci... undeva... o să mă întreb unde ești cu adevărat. Și-o să mă tem că n-ai să te mai întorci...

Vocea i s-a spart.

Kaine a dat s-o ia în brațe, dar ea s-a tras înapoi. Și-a dus palma la piept, încercând să-și țină inima în frâu, ca să poată vorbi, să rămână furioasă. Era cumplit de furioasă.

— Nu ți-e destul? Viața asta e atât de neîmplinită, încât merită să riști să te răzbuni? Ochii îi ardeau. În câțiva ani va trebui să-i spunem lui Enid cine ai fost. O să meargă curând la școală și chiar și aici, în Etras, o să afle despre război și o să-ți audă numele. Știm amândoi exact unde ce o să se întâmple cu ea și n-o să putem ascunde ce-ai făcut. O s-o zdrobească... chiar dacă va afla întâi de la tine.

Kaine a strâns din dinți.

— Am...

— Nu putem avea tot ce ne dorim în viața asta. Ții minte? Tu mi-ai spus. Că vine un moment când o să-mi dau seama că nu pot avea totul și că trebuie să aleg și să mă mulțumesc cu ce am. Credeam că noi doi am ales asta. M-am mințit oare în tot acest timp?

Plămânii au început să i se contracte atât de violent, încât din gâtul Helenei a ieșit un șuierat aspru înspăimântător.

— Merita să moară pentru ce ți-a făcut. Vocea lui era neînduplecată și fără regrete. N-am putut s-o las în viață după ce am aflat unde se ascunde.

Ea a clătinat din cap.

— N-ar fi trebuit s-o cauți. Trebuia să lași lucrurile așa cum erau. I-a aruncat o privire cruntă încă o clipă, apoi a izbucnit în lacrimi. Mă bucur că a murit.

Kaine a făcut doi pași rapizi și a prins-o înainte ca ea să apuce să se tragă înapoi. Degetele ei i s-au prins de cămașă.

— Sper c-a suferit, dar n-am vrut să fii tu. De ce trebuie să fii mereu tu? Și-a ascuns fața în pieptul lui. O uram! O uram atât de tare! Mă bucur că a murit.

— Știu, a spus Kaine și a strâns-o în brațe. Gata, Stroud nu mai există. N-o să mai fie nimeni altcineva.

Zece ani mai târziu

Stăteau, cu degetele împletite, în timp ce ultimul nor de fum al vaporului se risipea în aer.

— Suntem doar noi doi acum, a spus Helena melancolic.

Kaine a rămas tăcut, cu privirea argintie ațintită asupra oceanului, ca și cum ar fi putut încă zări vaporul dincolo de orizont. Helena l-a strâns de mână.

— Îți dai seama de ce pleacă, nu-i așa?

Kaine a tresărit ușor.

— Da...

Ea și-a rezemat capul pe umărul lui.

— Probabil era inevitabil. Nu prea ne stă în fire să renunțăm.

El a pufnit.

— Eu cel puțin am făcut câteva încercări. Tu, în schimb...

Helena a râs și s-a uitat la el. Își vopsea încă părul castaniu și ea era surprinsă cât de des îi lipsea culoarea aceea albă-argintie. Peste câțiva ani probabil putea înceta să-l mai vopsească. Ochii însă îi rămăseseră la fel. Oricât s-ar fi uitat la ei, păreau să fie mereu nuanțe în felul cum i se schimba culoarea, în sclipirile de emoție care ieșeau fulgurant la iveală.

Când Kaine s-a uitat la ea, lumea din jurul lor și-a pierdut conturul. Helena a simțit un fior în stomac.

— Și acum ce facem?

Colțul buzelor lui s-a ridicat într-un zâmbet pe care-l avuse întotdeauna numai pentru ea.

— Orice. Tot ce vrei tu.

EPILOG

Iulius 1808

FERIBOTUL URCA PE FLUVIUL ȘERPUITOR, AJUNGÂND LA ultima cotitură și dezvăluind pasagerilor imaginea Paladiei. Exclamațiile i-au dat de gol pe cei care nu mai văzuseră niciodată faimoasa cetate. Strălucea ca o coroană uriașă așezată pe fluviu, încadrată de munți impunători.

La prova, o tânără cu ochi mari gri-argintii privea apropierea orașului, neputând să-și desprindă privirea, când feribotul a acostat și pasagerii au început să coboare. Ea s-a oprit în vârful pasarelei, căutând în mulțime un chip cunoscut.

— Enid! a strigat o voce.

Câțiva oameni s-au întors și au văzut-o pe fosta paladină Lila Bayard alergând spre vapor, urmată de fiul ei, Apollo, și de câteva gărzi de corp care se străduiau să țină pasul cu ei. A ajuns prima la Enid, a îmbrățișat-o strâns și s-a tras ușor înapoi.

— Ia te uită la tine! A trecut atâta timp! a zis Lila și apoi a coborât vocea. Mi-a fost teamă că n-o să te mai recunosc, dar semeni foarte mult cu mama ta.

Enid a zâmbit.

— Da, a spus ea cu un ușor accent etrasian. Și tata zice la fel.

Lila a clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că te-au lăsat în sfârșit să vii. Credeam c-o să te țină să studiezi în Khem, dar mă bucur mult c-o să te avem în programul nostru.

Enid a zâmbit cu o urmă de viclenie.

— Știau că mi-am dorit mereu să studiez la Institut. Uceniciile din Khem sunt altfel... Acolo se merge mai mult pe metalurgie.

Lila l-a luat de braț pe Pol, care stătea stingher în spate, atrăgându-l în discuție. Privirile lui și ale lui Enid s-au întâlnit doar pentru o clipă, apoi s-au ferit una de alta.

— Bine-ar fi fost să te lase să vii mai devreme, a oftat Lila. Mintea ta sclipitoare ne-ar fi fost de mare ajutor aici. Din păcate, Pol a moștenit talentul la învățătură de la taică-su și de la mine, de-aia a trebuit să dea examenul de certificare în piromanție *de două ori*.

Pol s-a înroșit.

— A fost doar partea scrisă și asta era acum mulți ani, a mormăit el. L-am trecut.

— Într-o zi va trebui să conduci Institutul de Alchimie. Cum vrei să te ia cineva în serios cu astfel de note? i-a zis Lila. Norocul nostru acum c-o avem pe Enid. O să ne ofere prestigiu academic. Lila s-a întors spre unul dintre paznici. Trimite-i bagajele la Solis Splendor! Luăm șoseaua pitorească spre Institut.

Mașina lor a pornit prin oraș, urcând încet în spirală din port spre nivelurile superioare și îndreptându-se spre nord. S-a oprit într-o piață mare, cu un spațiu larg în mijloc, unde câteva coloane înalte înconjurau o statuie. Lila a ezitat o clipă, apoi a deschis portiera.

— Hai să vezi! a spus. E nouă, a fost instalată acum câteva săptămâni.

Mica mulțime de gură-cască din centrul intersecției s-a dat din calea lor văzând-o pe Lila în frunte. Statuia înfățișa un soldat al Rezistenței în armură de luptă și cu echipament de rapel. La picioarele lui erau gravate cuvintele DISPĂRUȚI, DAR NU UITAȚI. Coloanele de marmură netedă erau acoperite de nume: APOLLO HOLDFAST, LUCIEN HOLDFAST, SOREN BAYARD, SEBASTIAN BAYARD, EDDARD ALTHORNE, JAN CROWTHER, TITUS BAYARD... și lista continua. Lila a privit în jur.

— Aici a explodat bomba de nuliu. A fost unul dintre ultimele locuri reconstruite, pentru că era foarte greu să protejăm oamenii de contaminare. Eu am vrut un monument pentru toți cei care au murit în război și s-a deci să fie amplasat aici. Mie cred că-mi place, dar... poate nimic nu mi se pare de ajuns. Ție ce impresie îți face?

Enid a ridicat din umeri, dar ochii ei ageri au studiat rapid coloanele.

— N-am văzut niciodată un monument de război. Nu știu exact cum ar trebui să te facă să te simți.

Lila a respirat adânc.

— Nici eu nu știam, speram doar să fie mai...

Înainte ca Lila să-și termine gândul, o femeie a apucat-o pe Enid de braț și a tras-o spre ea.

— Helena?

Enid s-a întors și s-a uitat lung la străină, o femeie cu cicatrici lungi pe față. Ea s-a oprit și a dus mâna la spate. Avea un mic orificiu direct prin încheietură.

— Ah, ba nu. Nu, sigur că nu. Îmi pare rău. Am crezut că sunteți cineva pe care l-am cunoscut mai demult.

Lila s-a întors. Buzele i-au tremurat puțin înainte să vorbească.

— Penny, ea e Enid Romano; a venit aici să se înscrie în programul universitar de vivimanție. Eu și Pol îi făceam un tur.

Penny s-a uitat la Enid câteva momente, împreunându-și sprâncenele.

— Aaa! Îmi pare rău, probabil v-am speriat când v-am apucat așa. Din spate semănați cu o persoană pe care am cunoscut-o. Lila, nu crezi că seamănă cu Helena?

Chipul lui Enid a rămas impasibil. A privit-o pe Lila întrebătoare. Lila a mijit ochii ca și cum ar fi încercat să-și dea seama la ce se referă Penny.

— Poate din cauza părului. Helena Marino a făcut parte din Rezistență, dar a murit înainte de Eliberare.

Enid s-a uitat înapoi la Penny.

— Îmi pare rău că ați suferit.

Penny a rămas nemișcată. A privit-o încă o clipă ca pe o fantomă, apoi s-a întors.

Abia rămăseseră singure o clipă, când le-a întrerupt altă voce.

— Lila, aici erai! Nu te-am mai văzut de când s-a inaugurat monumentul.

Lila a făcut o grimasă, apoi și-a lipit un zâmbet pe față și s-a întors.

— Doamnă Forrester, ce plăcere neașteptată!

Femeia era de vârstă mijlocie și respira greu.

— Ce aud despre familia Holdfast... că s-ar fi întors la vechile obiceiuri, aducând elevi străini?

Zâmbetul Lilei a dispărut. Și-a îndreptat umerii, profitând din plin de înălțimea ei.

— Enid a fost o elevă apreciată în Khem și a prezentat o propunere promițătoare privind utilizarea diagramelor de vivimanție pentru tratarea leziunilor pulmonare. Institutul a invitat-o aici ca să-i susțină cercetarea. Multe boli de pe urma bombardamentului cu nuliu nu au încă tratament eficient.

Doamna Forrester s-a înroșit și a tușit de mai multe ori. A dus un șervețel la gură.

— A, tratament pentru plămâni, spui? Interesant.

Enid s-a îndepărtat, lăsând-o pe Lila să-i accepte scuzele bălmăjite. S-a dus la coloane, cercetând numele, dar erau foarte multe, îngrămădite unul după altul. În câteva minute, Lila și Pol au fost înconjurați amândoi de mulțime. Nu mai existau principi, dar atracția numelui Holdfast persista.

Dincolo de piață, o clădire avea la parter un rând de magazine. Enid a luat-o într-acolo, aruncând o privire înapoi și întâlnind ochii disperați ai lui Pol, apoi a dispărut într-o librărie.

Chiar la intrare erau expuse mai multe exemplare dintr-o carte groasă.

O istorie detaliată a Războiului cu Necromanția de William Dover

Enid s-a oprit, privind o clipă cartea, apoi a luat un exemplar.

— Săptămâna asta a apărut, a spus un angajat, oprindu-se nu departe și uitându-se la ce avea în mână.

— M-am gândit eu. Nu știam titlul, a zis Enid, deschizând la cuprins și urmărind cu degetul.

— Dacă vrei să înțelegi Paladia și războiul, cartea asta e de departe cea mai bună. Dialectul tău pare destul de bun, dar dacă vrei să știi toate detaliile și să găsești explicații despre tot ce s-a întâmplat, nu-ți trebuie altceva.

Enid a ridicat o sprânceană. Vânzătorul a părut s-o ia ca un semn de încurajare și s-a apropiat.

— Dover a lucrat la ea peste zece ani. A obținut permisiune specială de la Adunare și de la Frontul de Eliberare să acceseze toate înregistrările, chiar și transcrieri de procese, care nu erau încă publice. Sunt chestii șocante. Unele capitole... trebuie să ai stomacul tare ca să le citești. Dar, dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, cartea asta o să-ți spună. Găsești totul în ea. Tot ce-ar trebui să știe lumea.

— Tu știi? l-a întrebat Enid.

Vânzătorul a părut nesigur.

— Știi tot ce-ar trebui să știe oamenii despre război? l-a lămurit Enid.

Angajatul și-a dres glasul.

— Hm-hm... nu prea am cum să nu știu. Am fost unul dintre cei născuți în Turn. Dacă știi ce înseamnă asta. Au fost niște procese. Ne-au tot mutat dintr-un loc în altul cât timp s-au certat ce să facă cu noi.

— Îmi pare foarte rău.

Băiatul și-a dres din nou glasul.

— În fine... Citind cartea asta, am reușit să văd tot tabloul.

Enid s-a uitat din nou la copertă.

— Atunci trebuie s-o citesc și eu. Sunt din Etras, dar până și acolo se vorbește încă despre războiul din Paladia.

Cu cartea în mână, a trecut pe lângă vânzător și a intrat mai adânc în librărie. Când a găsit un colț liber, a deschis repede cartea la cuprins și a căutat cu degetul titlul capitolului pe care-l căuta.

A dat paginile.

> Kaine Ferron, cunoscut drept Înaltul Comisar, este cel mai teribil criminal în serie din istorie. După toate estimările, a fost cel mai tânăr Nemuritor al lui Morrough: avea doar șaisprezece ani când l-a asasinat pe principele Apollo Holdfast, declanșând unul dintre cele mai devastatoare războaie din istoria orașului-stat Paladia. Și-a dedicat eforturile urcării în ierarhia Nemuritorilor. N-a

fost doar cea mai tânără persoană „elevată", ci în timpul războiului a devenit și cel mai tânăr general.

Talentul lui de alchimist și vivimant a fost considerat în general nefiresc, un rezultat al cumplitelor experimente pe oameni care au definit regimul Nemuritorilor, însă, spre deosebire de majoritatea subiecților lui Artemon Bennet, participarea lui la aceste experimente a fost voluntară.

Mulți Nemuritori s-au retras după război din serviciul militar. Dar ascensiunea lui Ferron abia începuse. A condus eforturile de prindere și de interogare a tuturor membrilor rămași ai Rezistenței, omorându-i ca să-i folosească în minele de lumithiu. Înclinațiile lui asasine au fost esențiale în dobândirea funcției de Înalt Comisar și în cele din urmă în recunoașterea sa ca succesor al lui Morrough.

Mulți cred că, dacă familia Ferron n-ar fi fost ucisă de Ivy Purnell, regimul Nemuritorilor ar mai fi putut dura decenii întregi. Morrough era într-o stare atât de proastă, încât mulți credeau că avea să-i predea lui Ferron controlul asupra Paladiei înainte de sfârșitul anului.

În cartea sa *Ferron. O biografie a Înaltului Comisar*, specialistul în necromanție Eustace Sederis scria următoarele: „Kaine Ferron a fost un monstru cu mult înainte ca Morrough să ajungă vreodată în Paladia. Elevarea în rândul Nemuritorilor i-a permis pur și simplu unui psihopat din naștere să-și manifeste din plin cruzimea, iar când nici măcar nemurirea și invariabilitatea fizică nu i-au mai ajuns pentru a-și satisface impulsurile sadice, s-a supus unor experimente brutale ca să-și atingă acest scop."

COPILĂRIA

Kaine Ferron s-a născut ca unic fiu al...

În spatele ei s-a auzit un zgomot și Enid a închis repede cartea și s-a întors. Pol stătea nu departe, cu un zâmbet strâmb, victorios, pe față.

Apollo Holdfast semăna cu amândoi părinții. Deși avea multe trăsături obișnuite ale familiei Holdfast – ochii albaștri ca cerul, părul auriu și un zâmbet cald ca soarele –, constituția lui era tipică pentru neamul Bayard, ceea ce-l făcea mai înalt chiar decât mama lui.

— Bună! a zis el.

Pe buzele lui Enid s-a conturat un zâmbet. A ridicat o sprânceană și ochii ei de argint l-au studiat cu detașare.

— Bună!

Pol s-a sprijinit cu mâna pe raftul de deasupra ei, ca să pară mai înalt decât ea. Enid doar a ridicat bărbia.

— Deja te ascunzi de noi? a întrebat-o el.

Zâmbetul de pe buzele lui Enid a dispărut. A coborât privirea la cartea din mâini.

— Nu. E o carte nouă despre război și m-am gândit să caut secțiunea despre Înaltul Comisar.

Zâmbetul de pe fața lui Pol s-a stins.

— Nu te mai uita! Niciodată n-o să spună povestea așa cum a fost.

Enid a ridicat din umeri și a încuviințat.

— Știu. Doar că... simt că trebuie să știu ce se spune. Doar că e tot timpul la fel. Și știu că așa va fi, dar tot nu mă pot abține. Asta avea chiar și citatul ăla din Sederis. Enid a ridicat din nou din umeri, cu o indiferență aproape convingătoare. Crezi că sunt șanse ca mama să fie în index?

Pol i-a pus o mână pe încheietură.

— Nu te uita!

Dar ea nu l-a ascultat. S-a întors, a sprijinit cartea de marginea raftului și a deschis la indexul de la final, plimbându-și degetul peste rânduri, până s-a oprit. A răsuflat încet.

— Uite...

A răsfoit repede cartea, oprindu-se în final la o pagină lucioasă cu fotografii, în cadrul capitolului despre Lucien Holdfast. S-au uitat amândoi în același timp. Soren Bayard, Helena Marino și Luc Holdfast erau așezați împreună pe o canapea. Luc avea brațul pus pe după umerii Helenei și toți se uitau la aparatul de fotografiat. Helena stătea în mijloc, descurajant de slabă, îmbrăcată într-o uniformă medicală prea mare pentru ea și un pulover tricotat. Își prinsese părul în două cozi strânse, răsucite apoi într-un nod gros la ceafă. Ochii mari și răvășiți de suferință contrastau cu zâmbetul forțat de pe față. Enid a privit fotografia câteva minute, apoi a întins mâna și a atins-o ușor.

— N-am mai văzut niciodată o poză cu ea din timpul războiului. Mama ta i-a trimis poze de când era elevă, de la Institut, dar atât.

Pol n-a zis nimic, dar, pentru că Enid nu-și dezlipea ochii de fotografie, i-a pus ezitant mâna pe umăr. Ea a ridicat capul și i-a întâlnit privirea, apoi a schițat un zâmbet trist, asemănător cu al fetei din fotografie. A coborât iar ochii și degetele i-au alunecat peste cuvintele care însoțeau fotografia, ca și cum ar fi vrut să le șteargă.

— Într-o zi... cineva ar trebui să spună adevărul, a zis încet.

Pol și-a dres glasul.

— Știi că mama s-a oferit. A vrut să povestească ceea ce li s-a întâmplat cu adevărat, până la incendiu. Părinții tăi sunt cei care n-au vrut.

Enid a dat încet din cap, cu ochii încă lipiți de fotografie.

— Știu. Știu că nu vor. Și înțeleg. Dac-aș fi trecut prin tot ce au trecut ei... nu mi-aș fi dorit decât să las totul în urmă. N-are rost să încerci să explici așa ceva; nimeni nici măcar n-o să vrea să înțeleagă. Și totuși – bărbia lui Enid a început să tremure – nu merită să fie uitată așa. N-ar trebui să fie doar o notă de subsol. Asta n-ar trebui să fie singura mențiune despre ea. Merită propriul capitol. Merită o carte întreagă numai despre ea! Vocea lui Enid s-a clătinat. Și ceea ce se spune despre tata... că și-ar fi dorit totul, că ar fi cerut să i se facă asta... Și-a frecat ochii cu dosul palmei și a tras adânc aer în piept. Scuze! Mereu mi se pare că pot să suport, dar apoi mă enervez așa de tare, încât simt că mi se face rău. A clipit repede. Dar mă bucur c-am venit aici. Trebuia să văd. Orașul ăsta unde s-au întâmplat toate. E groaznic de greu să n-ai cu cine discuta despre așa ceva. Mama spune că pot să vorbesc oricând cu ea sau cu tata, dar ea trebuie să ia mereu pastile dacă discutăm. Și pe urmă, când crede că n-o văd, începe să-și maseze pieptul în dreptul inimii. Nu vreau s-o pun să treacă prin așa ceva doar pentru că vreau eu să știu. Iar tata, de fiecare dată când se face chiar și cea mai mică aluzie, îmi dau seama că-și închipuie că n-o să mai vorbesc niciodată cu el. Enid a strâns cartea până i s-au albit încheieturile. A lăsat-o până la urmă jos și a răsuflat lung. Nu știu ce m-aș face fără tine și mătușa Lila. Cred că ești singura persoană care mă cunoaște cu adevărat.

Pol i-a zâmbit cu ochii lui luminoși și sinceri.

— Pe mine o să mă ai mereu.

Ea a dat din cap cu buzele strânse, dar apoi i-a întors încet zâmbetul. A urmat un moment de tăcere, în care amândoi au stat locului, conștienți parcă dintr-odată că sunt singuri într-un colț pustiu al librăriei. Obrajii lui Enid s-au înroșit. Privirea lui Pol s-a întunecat și el a făcut un pas înainte, micșorând distanța dintre ei.

Clopoțelul de la ușă a sunat brusc. Pol s-a îndreptat, trăgându-și mâna înapoi și trecând-o de câteva ori prin păr, apoi și-a dres glasul.

— Cred că vine mama dintr-o clipă în alta. Sau gărzile. Dar, când ajungem acasă... ar trebui să vorbim... mai mult... despre... – a clătinat din cap – ... despre... Și-a dres din nou glasul. Adică, doar dacă vrei... să vorbim despre... orice.

Enid a clipit, apoi a dat repede din cap.

— Da! Ar trebui. Dar acasă. E mai bine să... vorbim acolo.

A încuviințat iar și a trecut repede pe lângă el, ieșind în mijlocul librăriei. S-au grăbit împreună spre ieșire, lăsând în urmă cartea de istorie, deschisă la pagina cu fotografia. Sub imagine, legenda spunea:

SOLSTIȚIUL DE IARNĂ, ANUL SOLAR 1786 PD. Principele Lucien Holdfast împreună cu paladinul Soren Bayard (vezi: Bayard, Soren; capitolul 12, „O viață sub semnul datoriei") și alchimista născută în străinătate Helena Marino. Marino a părăsit orașul la începutul Războiului Civil Paladian ca să studieze tămăduirea. A supraviețuit războiului, dar a murit în captivitate, înainte de Eliberare. A fost membru necombatant al Ordinului Flăcării Eterne și nu a luptat pe front.

Nota autoarei

Alchemised este un roman *dark fantasy* ce conține violență pe timp de război, abuzuri motivate religios, descrieri ale unor traume complexe, gânduri de sinucidere, autovătămare, experimente umane, tortură medicală, eugenie, canibalism, agresiune sexuală, viol și aluzii la necrofilie. Descrierea lor nu înseamnă că autoarea este de acord cu ele. Fiind relatată la persoana a treia, de un narator cu perspectivă limitată, povestea implică automat anumite distorsiuni de percepție, ca și absența sau interpretarea greșită a unor evenimente. Se recomandă prudență la lectură.

Mulțumiri

Lista persoanelor cărora aș vrea să le mulțumesc pentru sprijinul oferit de-a lungul acestei călătorii e mult prea mare pentru această carte, deja incredibil de lungă, dar îngăduiți-mi să-mi exprim sincera recunoștință față de toți cei care au descoperit ce am scris și care m-au susținut cu atât entuziasm la fiecare pas al acestei aventuri neașteptate. Bucuria și entuziasmul vostru au însemnat mai mult decât aș putea vreodată exprima.

Vouă, Caitlin Mahony și Rikki Bergman, agenții mei, vă mulțumesc pentru răbdarea, pentru grija și pentru protecția voastră incredibilă pe parcursul acestei furtuni de experiențe și pentru că ați găsit mereu timp să-mi răspundeți prin SMS la întrebările încâlcite pe care ar fi trebuit să vi le trimit prin e-mail. Ție, Suzy Ball, pentru că ai coordonat întregul proces în Marea Britanie. Și ție, Frankie Yackel, pentru toată munca ta uimitoare din culise.

Emily Archbold, draga mea editoare, îți mulțumesc pentru toate e-mailurile tale lungi și amuzante care îmi dădeau o scuză să iau o pauză de la scris, pentru cât de atent ai luat în considerare toate ideile mele ciudate și întârziate și pentru feedbackul tău răbdător și încrederea neclintită în munca mea. Jordan Pace, mulțumesc că ai știut să gestionezi cu atâta pricepere toate momentele mele de panică de fiecare dată când trebuia să-mi promovez cartea vorbind, și nu scriind. Echipei extraordinare de la Del Rey Del Rey: Scott Shannon, Keith Clayton, Tricia Narwani, Julie Leung, Alex Larned, Marcelle Iten Busto, David Moench, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Kay Popple, Maya Fenter și Madi Margolis, vă mulțumesc tuturor din suflet pentru viziune, sprijin și entuziasm în timpul fiecărei etape.

Sunt veșnic recunoscătoare încântătoarei Rebecca Hilsdon și echipei Michael Joseph: Stella Newing, Riana Dixon, Sriya Varadharajan, Clare Parker, Jessie Beswick, Jack Hallam, Vicky Photiou, Bronwen Davies, Kelly Mason, Akua Akowuah, Richard Rowlands, Jessica Meredeen, Helen Eka, Dan Prescott, Jill Cole și Hayley Shepherd.

Recunoștință profundă tuturor celor implicați în apariția edițiilor străine. E o onoare uriașă ca povestea mea să fie tradusă.

Lui Jame, care mi-a fost alături în toți acești ani, prin cele mai grele și mai frumoase momente, în ciuda abuzului meu cronic de virgule; nu aș fi ajuns aici fără tine. Rei, îți mulțumesc pentru toate cercetările etimologice și pentru că ai reușit să descâlcești toată mitologia amestecată pe care ți-am aruncat-o fără niciun context.

Avendell, abilitatea ta de a transforma gândurile din mintea mea în cele mai uimitoare imagini pe care le-am văzut vreodată nu va înceta niciodată să mă uimească.

Familiei mele extinse: vă mulțumesc pentru entuziasmul, sprijinul și înțelegerea voastră, chiar și atunci când a trebuit să lipsesc de la evenimente ca să respect termenele. Wren, pentru că ai avut mereu o cameră liberă în care să stau când aveam nevoie de nopți albe și pentru că te-ai asigurat că mănânc, chiar și când nu dormeam. Kimi, care ai așteptat cu atâta răbdare ani întregi, până când am avut curajul să le spun și altora din familie despre aventurile mele în lumea scrisului.

Andrew, mulțumesc că ai preluat cu atâta calm și curaj rolul de prim părinte, fără niciun avertisment. Și, mai ales, T și E, vă mulțumesc că sunteți așa de mândri de mine și că mi-ați ținut companie venind tiptil să citiți cărți *fantasy* în patul meu, în timp ce eu scriam romane *fantasy* la birou. Vă iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

Despre autoare

SenLinYu a crescut în regiunea de nord-vest a SUA și a absolvit studii umaniste și clasice. A început să scrie în aplicația Notes de pe telefon în timp ce bebelușul ei dormea. Textele ei publicate online au strâns peste douăzeci de milioane de descărcări individuale și au fost traduse în douăzeci și trei de limbi. SenLinYu locuiește în Portland, Oregon, alături de familie. *Alchemised* e romanul său de debut.